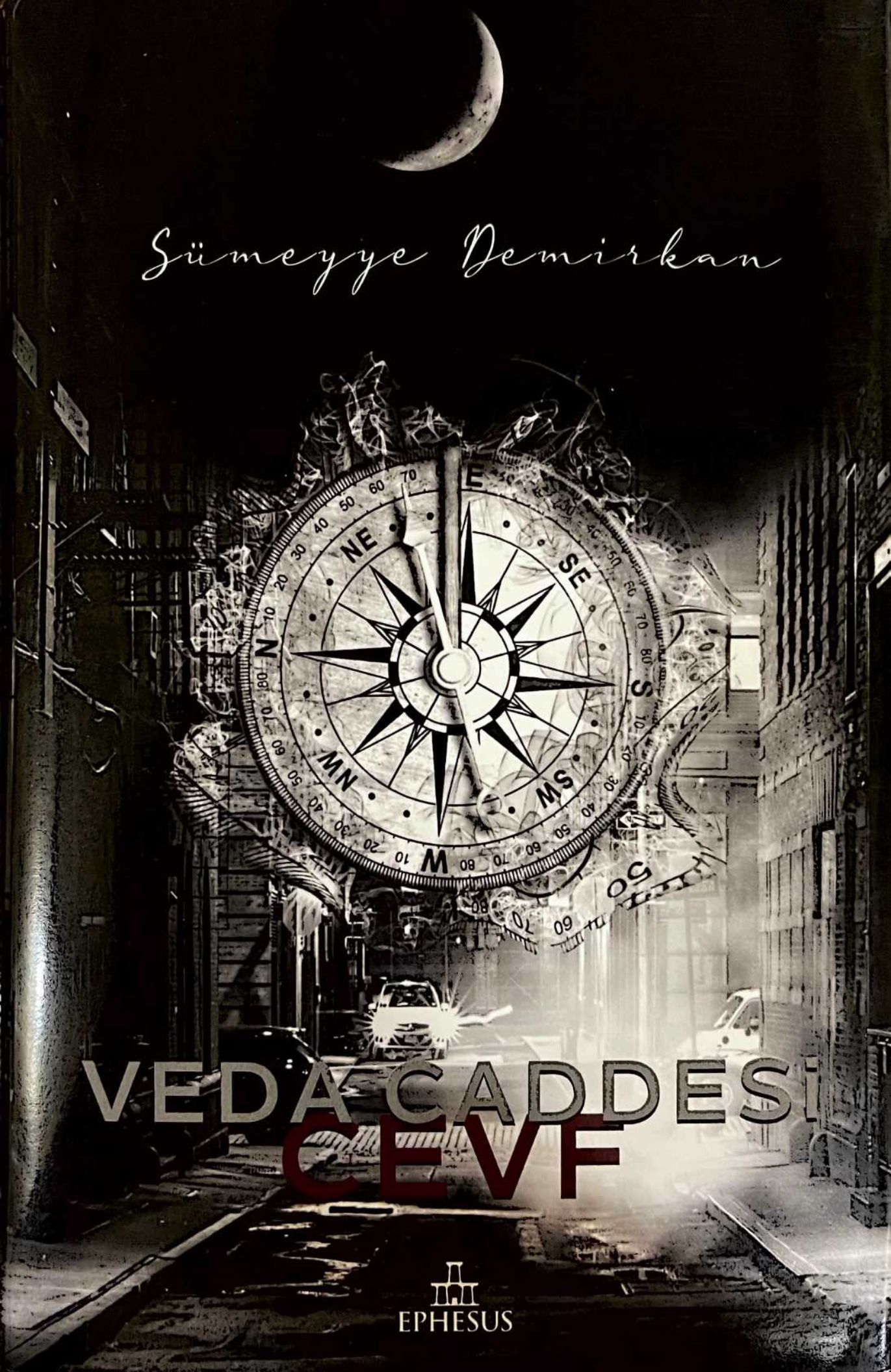
Sümeyye Demirkan

VEDA CADDESİ

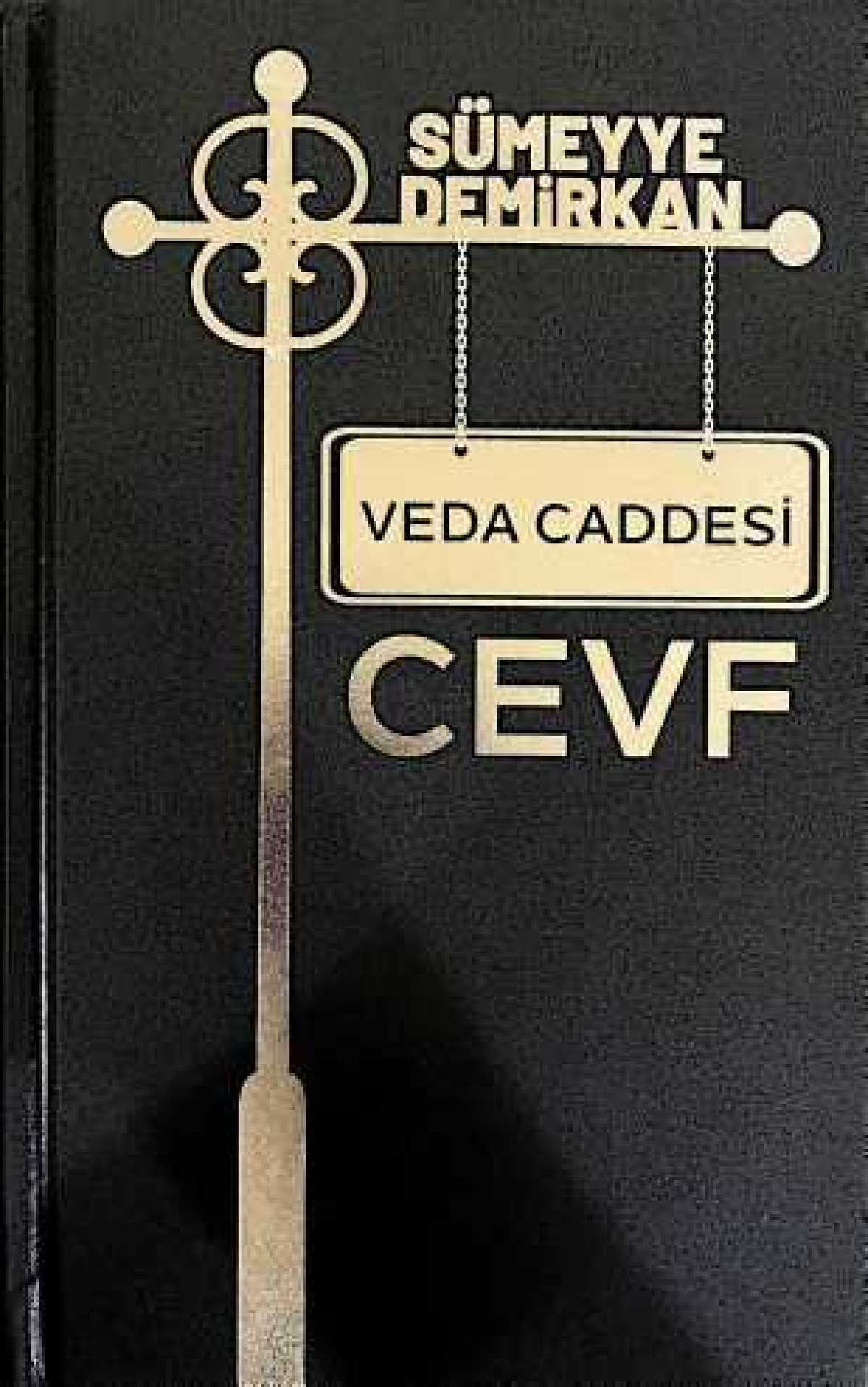
CEVF

EPHESUS

Bana bir şeyler söyle yüreğinden. Sen de acıyorsun, biliyorum. Ben sana söyleyemem, sözlerim dilime düşemeden ölüyor. Kelimelerle aram iyi değil senin kadar, ben seni baktığım yerde seviyorum. *"Adın, yeminim olsun."*

EPHESUS

SÜMEYYE DEMİRKAN
VEDA CADDESİ
CEVF

VEDA CADDESİ 1

CEVF

Sümeyye Demirkan

VEDA CADDESİ

Yazarı: Sümeyye Demirkan
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Editör: Ece Uyar
Kapak ve Sayfa Tasarım: Gürkan Ademir

Basım Yılı: 2020
ISBN: 978-605-7583-73-4

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2019, Sümeyye Demirkan

Türkçe Yayım Hakkı
©Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cad. No: 8/4 Topkapı / İstanbul
Tel: 0(212) 577 79 77
Sertifika No: 34712

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.
Fazılpaşa Cad. No: 8 Kat: 3 Z.Burnu Topkapı / İstanbul
Tel: 0(212) 612 07 39

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Avrupa Konutları Kale Ofis: 20
Zeytinburnu - İstanbul
Tel: 0(212) 261 15 15
www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

VEDA CADDESİ 1

CEVF

Sümeyye Demirkan

EPHESUS

Yaşamaya başladığım gün öldüm.

Bir romanın ilk cümlesi gibidir hayat. Dünyaya gözlerini nasıl açarsan öyle yazarsın sayfalarını. Satırlara dökülen yorgun mürekkep de doğduğun anda üzerinden akan kan misali saf ve acıdır... Acının doğurduğu kederden beslenir çoğu satır ve üzerine akıtılan mürekkebi zehirleyerek onu köreltir, inciterek yakıp küle çevirir, fakat yine de sayfa sayfadır işte. Ne satırların acısını es geçer ne de mürekkebin küf yutmuş zehrini.

İlk sayfanın imzasını doğduğunda atarsın, saf çığlıklar ve gözyaşları kelimelerin olur ve sen konuşamasan da koca bir paragraf oluşmuştur bile. Diğeri ilk kez gülümsediğinde düşer oraya, bir tebessüm bir dünyaya bedel olur. Sonra ilk kez konuştuğunda açılır sayfalar ve bu sefer hakikatli bir duruşun varlığını temsil edersin... İnsan zaten ilklerini yazar bu hayata; ikincileri yazmaya cesareti olsaydı, ilklerin sonunu getirmeye korkar ve ilkini şansa bırakmazdı.

Oysa şimdi hangi tozlu rafta, kaçıncı kitabın gizli satırlarında mürekkep döküyorum, kim bilir?

Yazıyorum... Acılarımı kırmızı kalemle kazıyorum, sevinçlerimi çember içine alıyorum, çığlıklarımın üzerini çiziyorum sussunlar diye. Bunları istediğim için mi yoksa sayfaların birbiriyle olan bağını koparmamak için mi yapıyorum, bilmiyorum. Olsun, yine de yazmayı sevdiğimi düşünüyorum. Her bir cümlede yeniden hayat buluyorum. Dipsiz kuyu köşelerde saklanıyor harfler, peşinden gidiyorum. Dokunuyorum... Avucumun içinde yaşam, yaşamın içinde bir nefes buluyorum.

Yazdıkça artıyor, arttıkça katlanıyor sayfalar, büyüyorum. Büyüdükçe hayatın aslında tahmin ettiğim kadar güzel olmadığını, buna rağmen tatmin olmak için yaşayarak görmem gerektiğini düşünüyorum. Sonra birileri sesleniyor: *"Büyüme... Sen hep çocuk kal..."* Kaşlarımı çatıyorum, ses çok tanıdık geliyor ama kim olduğunu çıkaramıyorum. Önüme dönüyorum, sakince soluklanıyorum. Elimdeki kalemle parmaklarım nasır tutana kadar yazıyorum. Devam ediyorum. Böylesine bir ruhu baştan aşağı yazmanın kolay olmayacağını biliyorum ama bu kadarına sayfam yeter mi, işte buna cevap veremiyorum...

Yazıyorum, yazıyorum ve yine yazıyorum. Sonra...

Kalem kırılıyor,

Mürekkep satırların üzerine dağılıyor,

Ve bu sayfalar, kapağı dahi olmayan kitabın arasında saklanıyor.

Ta ki, biri açıp okuyana dek...

1. Bölüm

Tehdit

Gece, göğün göğsüne uzanmıştı ama göğün kolları onu sahiplenmemişti. Bir cuma gecesi... Yağmur arabanın sileceklerini kırarcasına şiddetle yağarken önümü görmekte zorlanıyordum. Damlaların cama her çarpışında telaşım da ister istemez kendini belli ediyordu. Parmaklarım direksiyonu yeniden kavradığında temkinliydim. Bu ikinci kez taksiye çıkışımdı, az çok tecrübe sahibi olmuş sayılırdım fakat bu bazen sandığınız kadar kolay olmuyordu. Saçlarımı toplayıp başıma geçirdiğim siyah şapkayla kendimi sakladığımdan ve sakındığımdan dolayı kimse kadın olduğumun farkına bile varmıyordu. Ne kadar acı bir durumdu bu benim için, ama yaşadığımız hayat bana acının gölgesine sığınmayı da öğretmişti, ondan saklanmayı da.

Gece ilerledikçe yağmuru peşinden sürüklüyordu. Silecekler bir an olsun durmuyor, boğazımdaki yumru bir dakika bile bedenimden uzaklaşmıyordu.

Damlaların kuvveti göğü inletirken az sonra kırmızı ışıkta durdum. Cadde kenarındaki yüksek binaların perde arkasına saklanan ışıklar birer birer sönmeye başladı. İnsanlık kendini gecenin yorgun sularına atıyordu, benim gibiler ise o sularda hâlâ kulaç atmakla meşguldü. Gözlerimi sabitlediğim noktadan çekmezken bir süre sonra sarı ışık yandı. Hareket etmek için yavaşça gaza yüklendiğimde arka kapı aniden açılıverdi. İçeri giren soğuğa aldırmadan kapıya bakmaya çalıştım lâkin bunu başaramadım. Beni ölümün eşiğine sürükleyen o anda, başıma doğru dayanmış olan silah yüzünden donakalmıştım.

"Tek kelime etme ve sür şu arabayı!" diye konuştu arabama binen yabancı adam. Sesindeki bu hava asıl soğuğun kaynağını açıkça gösteriyordu. *Buz gibiydi.*

Olduğum yerde hareket etmeden beklemeye başladım. Hayır, tir tir titriyordum. Başımın üzerinde koca bir namlu dayalıydı. Ani bir hareketimle beni yaralayabilir ve beynime kazınacak olan kurşun sesi duyduğum son şey olabilirdi. "Sana diyorum!" diye emretti sonra. Sesi üzerimde dağılmıyordu, sesi zihnimi öldürüyordu. Dudaklarım da titremeye başladığında bunu belli etmemeye çalıştım. Fakat nasıl belli etmeyecektim ki? Adam, kapanan kapıyla birlikte yerinde biraz hareket etse de başımın üzerindeki silahı sanki oraya çivilemişti. Ellerimi direksiyondan ayırmadan yutkundum ve arabayı ürkek tavırlarla hareket ettirdim.

Yağmur yağmaya devam ediyordu ama sanki bir şeye işaret edercesine damla sayısı her bir metrede azalıyordu. *Bana yardım mı edeceksiniz?* diye geçirdim içimden onlara sığınmak istercesine. *Lütfen gitmeyin, ben yalnızlıkla dost olmaktan yoruldum...*

"Sağa dön," dedi, aradan birkaç dakika geçerken. Burnuma kan kokuları gelmeye başlamıştı ve bu bir şaka değildi. Zaten şöyle bir ortamda şaka yapmak Titanik batarken keman çalmaya devam eden orkestranın tavrına benzerdi. Dikiz aynasından baktığımda elindeki o iğrenç kan lekelerini gördüm. Her şey zaten yeterince korkunç değilmiş gibi şimdi bunun sırası mıydı?

Adını, yüzünü dahi bilmediğim bu adam benim sonum olabilirdi. Hayır, insan sadece kendinin sonu olabilirdi. Bu yalanlar, bu avutmalar bana babamın bile anlatmadığı masalların görünmeyen tarafından ibaretti sadece.

Sağa doğru döndüm. Bedenim titremeye devam ediyor ama ruhum çok daha başka bir yöne savrulmuş gidiyordu. Hissizleşmiştim. Korkuyordum fakat korkak bedenim, bu içinde bulunduğum duruma gösterdiğim tepkiden çok daha fazlasıydı. *Son nefesine bilet kesilmiş bir beden, en fazla ne kadar cesaret gösterebilirdi?*

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve yutkundum. Başımdaki silahın ağırlığına alışmaya başlamış gibiydim. Ne tuhaf, insan ölüme alışır mıydı? Gözlerimi ürkekçe sağ üst tarafımdaki aynaya doğru kaydırdım. İçerisi karanlıktı ama arkamdaki adamın yüzündeki kar maskesini seçebilmiştim. Nefesim soluk boruma dizilmeye başladı. Bakışları arabanın ön camından görünen caddeye sabitlenmişti. Gözlerini gördüm. O, her şeyin habercisi olan ama bu gece kötü bitse de tek kelime dahi anlatmayacak gözlerini...

Siyahtı, simsiyahtı.

Hayır, gözleri değildi simsiyah olan, bakışlarındaki karanlıktı.

Gözlerimi aynadan usulca indirip arabayı bilmediğim bir yöne doğru sürmeye devam ettim. Nereye gittiğimiz konusunda hiçbir fikrim yoktu. Parmaklarım direksiyona koparırcasına yapışmışken vücudumun uyuşmaya başladığını hissettim. Sanki elimin altından kayıp gidecekti ve ben de sonu görünmeyen bir uçuruma savrulacaktım.

"İlerideki sokağın başında dur!"

Adamın dudaklarından dökülen her sözcükte silahın namlusu kafama daha çok batıyordu. Aldığım nefesi bile sayacak hale gelmiştim. Dediği gibi ilerideki sokağın başında durdum. Etrafıma bakamadım, baksam da görecek doğru dürüst ışık bile yoktu. Burası bir girdap gibiydi.

Başıma dayalı silah hızla oradan çekildiğinde, ruhumu da peşinden sürükledi. Belki de ruhum, o mermilerin arasına sıkışmıştı. Korku bedenimin altında eziliyordu ve bundan hoşlandığım söylenemezdi. Korku elimdeki kalemi kırıyordu, elimdeki gücü yok ediyordu.

Başımdaki hafiflik adamın soğuk ve sert sesini kulağımın dibinde hissedene kadar ancak sürebildi. Yutkunamamıştım. "Şimdi beni iyi dinle!" Nutkum tutuldu. "Buradan ayrıldığında polise falan gitmeyeceksin. Eğer ki gidersen emin ol bulurum seni," dedi ve ses tonunu sertleştirip biraz daha yaklaştı. "Beni görmedin, duymadın, bilmiyorsun. Bugünü hatırlarsan eğer, yemin ederim hayatın boyunca unuttурmam sana!"

Bakışlarım, gözlerimi diktiğim ön cama sabitlenmişti. Tepki dahi veremeden sadece dinledim. Adam, nefesiyle boynuma kazıdığı harfleri zihnime de kazırken geri çekildi. Hareketlerini dinledim ve bu mahvediciydi. Ürkütüyordu. Bitsin, gitsin istiyordum. Unutmak, unutulmak istiyordum. İşkence ediyormuşçasına bir yavaşlıkla uzaklaştığında silahını önüne aldı ve arabanın kapısını açtı. Onu sağ üstteki aynadan izliyordum. Bunu neden yapıyordum ki sanki? Canıma mı susamıştım?

Duraksadı. Ellerim karıncalanmaya başladı. Dışarıdaki soğuk yüzünü teğet geçerek direkt tenime dokunmaya başladığında, çenesini omzunun üzerine koydu ve aynaya baktı.

Kitlendim çünkü baktığı yerdeydim.

Baktığı yerde ölmeye ramak kalmış bir ruhun sahibiydim.

Baktı, baktı ve sonra o kararmış gözlerini üzerimden çekip arabadan hızla inerek kapıyı kapattı. Kapıyı kapattığı anda bir süre daha nefesimi tuttum ve gözlerimi sımsıkı yumdum. Bir kâbusun içine düşmüştüm, bundan emindim.

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda perdeden sızan güneş ince ince yüzüme düşmeye başlamıştı. Yattığım yerden kalkmadan yüzümü buruşturarak ellerimi gözlerime götürüp ovaladım. Yorgundum. Nedenini bilmediğim bu başımdaki ağrı, beynimin zonklamasına sebep oluyordu. Ekşimiş bir ifadeyle yattığım yerden doğruldum ve yüzümü kapatmış olan saçlarımı geriye attım. Bu ruh haliyle bir müddet yatağın içinde öylece bekledim ve sonra kafamı sağa doğru çevirdim.

Onu gördüm. Hemen yatağımın yanındaki komodinin üzerinde duran pusulayı.

Dün gece takside bulmuştum onu. Beni tehdit eden tuhaf adam düşürmüş olmalıydı çünkü ondan sonra direkt eve gelmiştim. Çatık kaşlarımla pusulaya bakmaya devam ettim. Burada öylece durması sinirlerimi bozuyordu. Onu bir şekilde bu evden uzaklaştırmalıydım. Atmalı mıydım? Atarsam dahà kötü olmaz mıydı benim için? Kafamı iki yana salladım ve dizlerime kadar sıyrılan pijamanın uçlarını düzeltip yataktan çıktım.

Giysi dolabımın kapağını açarak giyecek bir şeyler bulmaya çalıştım. Pantolon, gömlek ve birkaç tişörtüm dışında fazla bir kıyafetim yoktu. Ne bir elbise ne de bir etek... Giymediğim, giyemeyeceğim şeylerdi. İlkokulda ve lisenin ilk yılı zorunlu olarak giydiğimi varsaymazsak tabii, ha birde 23 Nisan gösterisini ve mezuniyet törenimi. Ah! Hatırlamak dahi istemiyorum. İnsan nasıl rahat ediyorsa öyle giyinmeliydi. Nasıl özgür hissediyorsa, ona ait olmalıydı.

Seçtiğim kot pantolonu giyip üzerine de bordo tişörtümü geçirerek dolabın kapısını kapattım. Saçlarımı da tam tepeden sıkıca topladıktan sonra derin bir nefes alıp verdim. Gözlerim yeniden komodinin üzerinde duran pusulaya kaydığında bu sefer hiç düşünmeden onu aldım ve dolabımın içindeki hırkanın cebine koyarak bir kez daha kapısını kapattım. Yatağımı ve etrafı topladıktan sonra da odamdan çıktım.

Yan taraftaki odaya girdiğimde Alper'in hâlâ uyuduğunu gördüm. Bugün cumartesiydi ve okulu tatildi. Lise ikinci sınıfa yeni geçmişti. Alper, benim kardeşimdi. Bana rağmen benden daha sakin daha ses-

sizdi. İçine kapanık bir karakterdi fakat çok çalışkandı ve en büyük hayali iyi bir avukat olabilmekti. Ona inanıyordum. Ona en çok ben inanıyordum. Belki de sahip olduğu tek somut şeydim.

Orada öylece durup kardeşimi biraz izledikten sonra ses etmeden odasının kapısını kapattım ve tam o esnada babamın arkamda belirmesi bir oldu.

Yine sarhoş ve yorgundu.

"Haydi, geç kalma lan işe," dedi kaba ve sarsıcı ses tonuyla. Tavrı asla ama asla şaşırtmamıştı çünkü bu alışkın olduğum bir durumdu. Bir şey söylemeden ellerimi önümde birleştirip tamam anlamında başımı salladım. Yanından ayrılacağım vakit beni durdurdu. "Dün gece aldığın parayı salondaki masaya bırak... Hepsini."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve sakin kalmaya çalışarak başımı tekrar salladım; masanın üzerine iki yüz lirayı bıraktım ve askıdaki montumu alıp evden ayrıldım.

Babam böyle bir adamdı işte. Üç yaşında annemi kaybettiğim günden beri bir kez olsun kızım dememiş, bir kez olsun sarılmamıştı. Zaten öncesini hatırlamıyordum bile. Sert ve somurtkan bir adamdı, onu gülerken görmek o kadar zordu ki... Bazen dudaklarına küçük bir gülümsemenin yayıldığı anı yakalamak için gözümü kırpmadan onu izlediğim zamanlar bile oluyordu, ama gülmüyordu işte. Zaman, sadece basit bir kandırmacaydı. Şu vakte kadar bana iyi geldiğini görmemiştim. Şayet ki iyi bir ilaç olsaydı, babamın kalbi bendeki bu sevgi eksikliğini onarabilirdi.

Ayakkabılarımın bağcıklarını bağladıktan sonra evin garajındaki kırmızı bisikletime binip aşağı mahalledeki pastanenin yolunu tuttum. Okurken yarı zamanlı çalışıyordum zaten. Liseyi bitirdikten sonra ise tam zamanlı çalışmaya başlamıştım. Şimdi de bir pastanede garsonluk yapıyordum.

Bisikletimin pedallarını usul usul çevirmeye devam ettim. Her sabah böyle başlardım güne. Küçük bir mahalleydi burası, ne adı vardı ne de adresi. Çeşitli insanların kuru kalabalığıydı. Sabahları masum görünürdü her şey, oysa geceleri çıkardı tüm kötüler. Zaten geceler de bunun için vardı, öyle değil mi? Güneşe el süremeyen kötüler, ellerini gökteki aya uzatmaktan asla çekinmezlerdi.

Dar sokakları geçip nihayet işe geldiğimde, pastanenin arka tarafına bisikletimi bağlayıp içeri girdim. Üzerimdeki montu beklemeden

çıkarıp kapıdaki garson önlüğünü boynumdan geçirerek belimden bağladım. Arkadaşım Şebnem sipariş listesi hazırlıyordu. Yanına gidip başında dikildim.

"Günaydın."

Ellerini kalemden çekmeden başını kaldırıp gülümsedi. "Günaydın, Bayan Pantolon."

Şebnem benim çocukluk arkadaşım sayılırdı. Liseyi birlikte okumuştuk ama son senesinde müdürün odasına gidip sınav sorularını çaldığı için disiplin cezası yiyerek okuldan atılmıştı. Çılgındı, çatlaktı; kısacası sonunu düşünmeyen, hayatı gelişigüzel yaşayan tiplerdendi. Sürekli pantolon giydiğim için de bana Bayan Pantolon derdi. Geçen sene doğum günümde sırf bana inat olsun diye etek aldığında hediyesini kabul etmeyip kendisine geri vermiştim.

"Hiç vazgeçmeyeceksin, değil mi?" diye sordum bıkkın bir ifadeyle.

Dudaklarını birbirine bastırıp başını sağa sola salladı. "Hayır."

Gözlerimi devirip ona baktım. "Hakan gelmedi mi?" dedim etrafı süzerken.

"Müşteriyle ilgileniyor, gelir birazdan."

"Aymira, şu masayla ilgilenir misin?" diye seslendi Vedat abi bana bakarak. Vedat abi, buranın patronuydu, aynı zamanda da Hakan'ın babası. Çok iyi bir adamdı kendisi. Oğlu Hakan'ın ısrarlarını kıramayınca beni ve Şebnem'i işe almıştı. Önlüğümü düzeltip Vedat abinin gösterdiği müşterinin yanına gittim. Siparişleri aldıktan sonra da onları hazırlayıp götürdüm.

Elimdeki boş tepsiyle kapıdan içeri girerken Hakan'la karşılaştık. "Günaydın," dedi yumuşak bir sesle.

"Günaydın," diye karşılık verdim.

Hakan bu hayatta sahip olduğum en değerli dostumdu. Hem kardeşim hem abim sayılırdı.

"Bugün yoğun bir gün olacağa benziyor," dedi devam ederek. Hafifçe etrafa göz attığımda masaların şimdiden dolduğunu gördüm. "Galiba öyle," diye mırıldanarak iç geçirdim. Hakan gözlerini benimkilerle buluşturduğunda üzerime eğilip belli ederek dişlerini sıktı.

"Dün gece eve dönerken seni gördüm. Geceleri nasıl çalıştırıyor o adam seni Aymira?"

Sert tavrı karşısında dudaklarımı birbirine bastırdım. İçinde bulunduğum hayatı ben seçmemiştim, çünkü böyle bir fırsat vermemişlerdi bana.

Ben Aymira; bir babam bir de erkek kardeşim var. Hayatım birkaç eski dost ve bir kırık yataktan ibaret.

Ben Aymira; kader, hayatımın iplerini elime bıraktığında adımı bile bilmiyordum. Büyüdükçe öğrendim, öğrendikçe eskidim.

Ben Aymira; iki yüzüm vardı benim. Biri babama gösterdiğim diğeri babamdan gizlediğim. Böyle olmayı babam sayesinde öğrenmiştim. Simli bebeklerim olmamıştı hiç ya da boynuma taktığım beslenme çantam. Yemek yemeyi sevmezdim, çünkü babam tokluğu öğretmişti bana.

Ben Aymira; ay kadar parlak, gece kadar kızıl... Cesur ve aynı zamanda korkak bir kız.

Ben Aymira ve bunlar da benim satırlarım...

2. Bölüm

Umut

İş çıkışı hep birlikte bisikletlerimize binip mahallenin biraz uzağındaki göl kıyısına indik. Ücra bir köşede kaldığından dolayı yerini çok az kişi bilirdi. Burayı seviyordum, hem herkesten uzaktı hem de sessizdi. Bazen kendimi dinliyordum, bazen mahkeme salonum oluyordu.

Elimdeki taşı gölde sektirdikten sonra ellerimi pantolonumun arka cebine soktum. Hakan düşünceli bir halde gölü izlerken Şebnem ise telefonuyla uğraşıyordu. Muhtemelen yeni bir çocuktu konuştuğu. En uzun ilişkisi iki ay kadar sürmüştü çünkü bir türlü âşık olamıyordu, aslında olmak da istemiyordu. Her gece yatmadan önce zengin koca duası eder öyle uyurdu. Yaşadığı hayattan kurtulmanın kolay yolunun bu olduğuna inanıyordu. Abisi üç yıldır hapisteydi, babası çalışmıyor annesi de evlere temizliğe gidiyordu.

Bizim mahallede herkesin hayatı birbirine benzerdi. Kırık dökük duvarlara saklanırdık korunmak için. Babaların gürültüsü, annelerin çaresizliğiyle örtülüydü o perdeler. Ama herkes bir yol tutturmuş gidiyordu işte, her ne kadar yaşadığımız hayattan şikâyet etsek de, yaşatmak için yaşayacağımız birileri oluyordu.

"Yine hangi cüzdana göz diktin?" diye sordum tek gözümü kırparak. Hakan hafifçe gülümsediğinde Şebnem başını kaldırıp dudak büktü. "Aman, yok be fakir bu, çocuktan kurtulmanın bir yolunu arıyorum."

Başımı sallayıp omuz silktiğimde öne doğru yürüdüm. "İki santim yukarıda engelle tuşu var, o yardımcı olur belki."

Şebnem gözlerini devirdiğinde Hakan kıkırdayarak bana baktı. "Uğraşma şununla, bulur belki birini."

Ellerimi arka cebimden çekip yüzüme doğru savrulan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Saçım genelde toplu olurdu hatta uzun zamandır onları açık bıraktığımı bile hatırlamıyorum. Ben kendisine vakit ayıran bakımlı kızlardan değildim. Çocukluğumdan gelen bir alışkanlıktı. Okula giderken babamın bir iki kez saçlarımı topladığını hatırlıyorum o kadar. Daha sonraları kendim özensizce bunu devam ettirmiştim.

"Nerede bizde o şans," deyip bana baktı. "Biz niye fakiriz ya?"

Şebnem'in bu tavrına hafifçe güldüğümde dudaklarımı çabucak ıslatıp dilimi geri çektim. "Biz fakir değiliz, diğerleri çok zengin."

Babam geceleri taksiye çıkar, sonra kazandığı parayı sabaha kadar içkiye, kumara harcardı, yetmez gibi benim paramı da alırdı. Karşı koymak zordu, ona direnmek çok zordu.

"Vallahi onu bunu bilmem arkadaş, çare zengin koca. Zaten okumadık ki, okusak da bir halt olacağı yoktu gerçi," diye ekledi Şebnem. Hakan araya girerek ses tonunu yükseltti. "Allah aşkına şunun zengin kocasını verin de sussun artık."

Şebnem, Hakan'ın koluna vurduğunda yere yavaşça oturdum. Onlar yanımda gürültüyle didişirken ben kendi yalnızlığıma hapsolmuş, yarını anımsamıştım. Yarın Alper'in doğum günü, annemin ölüm yıldönümüydü. Annem Alper'i doğururken ölmüştü, ben üç yaşındayken. Alper yıllarca kendini suçladı, bu yüzden durgun bir çocuk oldu, içine kapandı. Sınıfta en geç o başladı okumaya, en geç o yazdı. Konuşmazdı kimseyle ki, hâlâ da öyleydi. Benimle bile doğru düzgün bir iletişimi yoktu. Ona erişmek o kadar zordu ki, bazen en uzağındaki isim oluyordum.

Oturduğum yerde dizlerimi karnıma kadar çektim ve ellerimle bacaklarımı sarmalayıp parmaklarımı birbirine kenetledim. Yanıma usulca yaklaşan Hakan fısıldayarak, "İyi misin?" diye sordu.

Benim dünyamda bu sözcüğün cevabı hep soru işaretiydi. Şu hayatta cevabını doğru dürüst veremediğim tek soru olabilirdi. Aslında çoğu insan gibi...

"Yarın annemin ölüm yıldönümü," dedim acı bir ses tonuyla.

Ellerimle dizlerimi iyice kavrayarak gözlerimi kapattım. Annesizlik; sonunu bilmediğim bir yolda ucunda ışık aramak gibi bir şeydi. Gidiyorum ama hiçbir güvencem yok, yürüyorum ama sonunu bilmi-

yorum. Annem olsaydı kolumdan tutar çekerdi beni o tünelden ya da en azından bana ışık olur yol gösterirdi ama yoktu. Ben çok küçükken öldüğü için acısını pek hissetmiyordum. Sadece böyle günlerde acırdı sol yanım, rüzgâr eserdi saçlarım tenime karışırken ve ben hislerimi gömerdim içime içime.

"Ona gidecek misin?" diye sordu Şebnem.

Her sene yalnız başıma giderdim. Akşamüzeri sessiz olurdu, onunla konuşurdum.

"Evet," dedim cılız bir sesle. Yıl içinde belli aralıklarda da yanına gittiğim olurdu. Çiçek diker onları sulardım. Kendimi yalnız hissettiğimde, ona ihtiyacım olduğu zamanlarda hep ona koşardım, sanki yaşıyormuş gibi. *Oysa anneler ölmezdi, bunu bilirdim.*

Tek bir fotoğrafı bile yoktu. Hayal meyal hatırlıyorum sanki ya da ben uyduruyorum, bilmiyorum. Bir keresinde de babam anlatmıştı. Ela gözleri ve siyah kıvırcık saçları varmış. Teni bebekleri kıskandıracak kadar güzel ve pürüzsüzmüş. Kokusunu hatırlayamıyorum ama babam lavanta kokar derdi.

"Ona dair pek bir şey hatırlamasam da, onu özlüyorum," dedim kırık bir sesle.

Hakan elini dizlerime koyup gözlerime baktı, bense hâlâ o karartıda kalmıştım. "Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu. Derin bir nefes alıp dudağımı kıvırdım. "Hayır, tek başıma gitmek daha iyi hissettiriyor." Çünkü ona duygularımı açabiliyordum, çünkü annemle yalnız olmak kendimi daha sıcak hissetmemi sağlıyordu. Kabul görüyordum.

"Peki," dedi üstelemeden. Hakan iyi biriydi. Babamdan daha yakın, kendimden daha uzaktı. Onunla içimde yüzleşemediğim, söylemekten korktuğum şeyleri paylaşabiliyordum. Çünkü o beni dinliyordu, çünkü o beni anlıyordu.

"Neyse, çok geç olmadan gidelim, Alper çoktan gelmiştir," diyerek ellerimi çözüp ayaklandım. Üzerime bulaşan tozları silkeledikten sonra ellerimi birbirine vurup onları da temizledim.

"Kaç yaşına giriyor ufaklık?" diye kıkırdadı Hakan.

Yüzümü ekşitip gözlerimi hafifçe büyüttüm. "Yok be ne ufaklığı, on altı yaşında," deyip aniden ses tonumu kendi duyacağım kadar kıstım. "Ama hâlâ küçük sayılır."

Bisikletlerimize binip mahallenin yolunu tuttuk. Akşam olmak üzereydi. Mahalleye girdiğimizde etraftaki kuru gürültü buraya ait olduğumu hissettirmişti. Eski bir yerleşim yeriydi burası; yıkık dökük ve biraz da yaşlı. Dar yolları ve çıkmaz sokakları vardı. Çok kişi bilmezdi burayı, yolu düşmeyen bir insanın haberi bile olmazdı böyle bir yerden. Burası benim çocukluğum, gençliğim, korkularım, sevinçlerimi içinde barındıran kocaman defterimdi. On dokuz senelik hayatımın her saniyesini not düştüğüm yırtık sayfalardan oluşan bir defterden ibaretti.

Hakan ve Şebnem'le ayrıldıktan sonra, bakkaldan aldığım iki ekmeği bisikletimin önündeki sepetten çıkarıp eve girdim. Bir yandan kapıyı kapatırken bir yandan da anahtarları cebime atıp salona geçtim.

Perdeler sonuna kadar açıktı, dışarıdan içerinin nasıl gözüktüğü belliydi. Güneş güne veda ederken evdeki rehaveti de yanında götürmüştü. Elimdeki ekmekleri bırakıp perdeleri çektim. Babam odasında uyuyor olmalıydı. Sehpanın üzerinde duran içki şişelerini gördüğümde gözlerimi bile devirmeden onları alıp çöpe attım.

Hep böyleydik biz, o masada her gün gazeteye sarılı birkaç şişe olurdu. O kadar aşinaydım ki bu duruma, kokusunu aradığım zamanlar bile oluyordu.

Mutfağa girip dolaptaki dünden kalma yemekleri ocağın üzerine ısınması için koydum. Yemek yapmayı az çok bilirdim. İnternet, televizyon programları derken birkaç şey pişirmeyi öğrenmiştim. Ama zamanım olmuyordu, tek boş günüm pazar günüydü. Yemekler ısınırken mutfaktan çıkıp Alper'in odasına gittim. Çalışma masasına kafasını gömmüş ders çalışıyordu. İçeri girdiğimde beni fark edip tekrar dersine döndü. Yanına gidip yatağının ucuna oturdum. Hep çalışırdı, çalışmaktan asla bıkmazdı. Onu bir keresinde annemin mezarında ağlarken dinlemiştim, beni fark etmemişti. Okuyup kendini ve beni kurtaracağına söz vermişti. Babamdan korkardı, benim gibi. Babam bazen bana vurduğunda arka çıkmak istese de buna cesaret edemezdi, ben de böylesine müsaade etmezdim.

Matematik testindeki bir soruyla fazla oyalandığını gördüm ve başımı kaldırıp göz ucuyla ona baktım. "Nereyi anlamadın?"

Kalemi dudaklarının üzerinden çekip saçlarını karıştırdı. "Şu sorudaki denklemi bir türlü kuramadım."

Gözlerimi kısıp ayağa kalktım. Elimi masanın üzerine koyduğumda diğer elime de kalemi alıp sorunun üzerine koydum. Soruyu birkaç saniye anlamaya çalıştım. "X'i yalnız bırak ve bilinenleri toplayıp böl," dedim. Matematikten pek anlamasam da az çok bilgi birikimim vardı. Lisede en kötü olduğum ders coğrafya, en iyi olduğum ders ise edebiyattı.

Alper gözlerini kısarak elimdeki kalemi yeniden alıp soruyu çözmeye başladı. Onu merakla izlerken yaptığı kıvrak hareketler o kadar hoşuma gidiyordu ki, hep özendiğim ama asla yapamadığım bir şeydi bu. En sonunda cevabı bulup doğru şıkkı işaretlediğinde gülümsedim. Başını kaldırıp bana baktı. "Teşekkür ederim."

Elimi omzuna atıp hafifçe dokundum. Ona yaklaşmaya hep çekinirdim, ablası gibi değildim sanki ama hep yanındaydım. Benim tek amacım onu korumaktı, sadece babamdan değil yaşadığı kötü çevreden, bu mahalleden... Çünkü buradaki çocuklar Alper gibi değildi, hepsi serseriydi. Onu elimden geldiğince onlardan korumaya çalışıyordum, sırf onlara benzemesin diye.

Dudaklarımı aralayacağım sırada odanın kapısı aniden açıldı. Babam içeri girdiğinde elimi Alper'in omzundan çekip doğrularak ona baktım. Uykudan yeni kalkmıştı ve kır saçları dağınık gözüküyordu. "Yemek hazır değil mi?" diye kaba bir sesle sordu.

Ah! Yemek. Olduğum yerden kapıya doğru yönelirken babamın yanından geçmek zorunda kaldım. Bana ters ters baktığını hissetsem de başımı kaldırmadan mutfağa girdim. Yemekleri ocaktan indirip masayı kurmaya başladım. Dolaptan çıkardığım iki domates ve salatalıkla çabucak bir salata yapıp masanın üzerine koydum.

Tabakları doldurmaya başladığımda babam sandalyesini çekip oturdu. Tabağını önüne bırakırken Alper de masanın diğer ucundaki yerine kuruldu. Önündeki ekmeği bölüp babama uzattığında ben de sandalyeme oturup çorbamı yudumlamaya başladım. Sessizce yemek yemeye devam ederken babamın sesiyle irkildim.

"Dün gece sadece iki yüz lira mi aldın?"

Ona bakmadan başımı aşağı yukarı sallayıp ürkekçe fısıldadım.

"Evet."

"Yalan söyleme bana," deyip elini masaya vurunca irkildim. Ellerim titremeye başladı çünkü bu hep böyleydi. Ona karşı direnemiyordum, güçlü kalamıyordum ve bundan nefret ediyordum. Yanımda duran elini sıkıca yumruk yapmış, sert bakışlarını üzerimde gezdirmeye başlamıştı.

"Yalan söylemiyorum baba, o kadar aldım," dedim. Aslında yalan söylüyordum. O paradan daha fazlasını kazanmıştım ama paraya ihtiyacım vardı. Alper'in doğum günü için ona telefon alacaktım. Uzun bir süredir para biriktiriyordum ve çok az eksiğim vardı. Dün kazandığım parayla da üzerini tamamlamıştım. Fakat babam yalan söylediğimi anlamış gibiydi.

"Taksimetre de mi yalan söylüyor?" diye sordu bana doğru kükremeye devam ederken.

Ses tonundaki öfke dudaklarımı kemirmeme sebep oldu. Tırnak diplerim uyuşmaya başlarken zaman kazanmaya çalıştım ama ondan kaçamazdım. Ne kadar itiraz edersem edeyim bana inanmayacaktı çünkü o kendinden başka kimseye güvenmezdi.

"Bilmiyorum," dedim geçiştirmeye çalışarak. Elindeki kaşığı masaya atıp ayağa kalktığında gölgesini üzerimde hissettim. Ellerimi aşağı indirip hafifçe sıkıp yumruk yaparken dişlerimi sıktım. Alper ürkek bakışlarıyla bana baktığında susması için işaret ettim. Çünkü ne kadar erken susup ona tepki vermezsem olayı o kadar az hasarla kapatabiliyordum.

"Bundan böyle aldığın paranın hepsini bana vereceksin, bir daha yalan söylersen bu kadar yumuşak olmam, duydun mu?"

Başımı aşağı yukarı usulca salladığımda mutfaktan hızla çıkıp askıda duran montunu alarak evden ayrıldı. Masanın altında yumruk yaptığım ellerimi çözdüm ve ovmaya başladım. Her seferinde böyle oluyordu, ellerim bağlanıyor ve ben onlara görünmez bir kelepçe takıyordum. Sanki onları tutmasam yıkıp dökeceklerdi de ben mani oluyordum.

Derin bir nefes alıp verdiğimde göz kapaklarımı da dinlendirip geri açtım. Alper elini koluma uzattı ve bana baktı. Gözlerine baktığımda o korkuyu onda görmüştüm. Onu böyle alıştıran bendim. Babamdan korkması gerekiyordu, korkmalıydı. Korkmazsa eğer iki gün sonra kendini kapıda bulur, o sokak serserilerine benzerdi. Ben onun için canımı verirdim de, babam benim canımı bile umursamazdı.

"İyi misin?" diye sordu. Dudaklarımı düz bir çizgi haline getirip başımı salladım.

"Yalan mı söyledin?" diye sorduğunda doğru kelimeyi arıyormuş gibiydi. O benim kalbimi kırmaktan hep korkmuştu. Bana şu âna kadar hiçbir saygısızlık yapmamıştı ama hep uzaktı işte. Hep mesafesini korumuştu. Belki de böylesi daha iyiydi, benim gibi olmasını istemezdim.

"Boş ver, yemeğini ye haydi," dedim. Üstelemeden kısa bir süre daha bana bakıp yemeğine geri döndü. "Benim bir işim var ama hemen geleceğim. Sen yemeğini yemeye devam et."

Ayağa kalktığımda merakla bana baktı. "Nereye?"

"Merak etme, yarım saate dönerim," deyip omzuna dokundum ve odama girdim. Giysi dolabımın içinde duran kutuya koyduğum parayı cebime attıktan sonra kutunun kapağını kapattım ve başımı kaldırdım. Tam da dolabı kapatacağım sırada elim siyah hırkama sürtündüğünde duraksadım. İçindeki pusula aklıma gelince kalbim sıkışmaya başladı. Bu odada iğreti durduğunu biliyordum. Burada olmaması gerektiğini de biliyordum.

Gün içinde dün gece yaşadığım o korkunç olay aklıma dahi gelmemişti. Hayatım o kadar yolunda değildi ki, canımla sınandığım bir geceyi sabah hatırlamıyordum bile. Berbattım. Yorgundum ve zaman üzerime aktıkça ben içinde kayboluyordum.

Evden çıkıp iki sokak ilerideki telefon mağazasına girdim. Mağaza bile sayılmazdı aslında, küçük bir dükkândı. Elimdeki paraya bakıp uygun telefonu seçmeye çalıştım. Alper'in telefonu eskiydi ve bilgisayarı yoktu. Ona hem işine yarayacak hem de bilgisayar görevini az da olsa üstlenecek bir telefon almalıydım.

Biraz gezindim ve nihayet uygun telefonu alarak kendimi karanlık sokakların ortasına attım. Gecenin üşüyen saçlarından kendime bir hırka yaptım ve eve geldim. Telefonu dolabıma sakladıktan sonra da odadan çıktım. Ona hediyesini yarın sabah vermeliydim. Gecenin geri kalanında ise mutfaktaki bulaşıkları topladım ve sonrasında odama geçip uyudum.

Sabah olduğunda saate baktım. Dokuza geliyordu. Babam çoktan gelmiş olmalıydı, onu uyandırmadan Alper'e hediyesini vermeliydim yoksa onu gördüğünde hiç hoş şeyler yaşanmazdı. Acele acele dolabımdan telefonu alıp Alper'in odasına girdim. Henüz uyuyordu, telefonu başucuna koyup sessizce odasından çıktım.

Babam salonda sızmıştı. Bu gece içmemişti, cumartesi geceleri yoğun olduğu için pek içmezdi. Sabaha karşı eve gelir, öğleye kadar uyurdu. O uyanmadan da kahvaltı yapmazdık. Kimseyi rahatsız etmeden

odama döndüm ve yatağımı toplamaya başladım. Bugün işim yoktu, annemin yanına gidecektim. Onu özlemiştim.

Yastığımı yatağın üzerine koyduğumda odamın kapısı yavaşça açıldı ve Alper elinde ona aldığım telefon kutusuyla sessizce içeri girdi. "Abla, bu ne?" diye sordu düz bir sesle.

Gülümseyip ona sarıldım. "Doğum günü hediyesi." Hemen bir şey söylemeden ondan ayrıldım ve gözlerinin içine baktım.

Kaşlarını çatıp başını salladı. "Ne gerek vardı ki buna? Ben diğeriyle idare ediyordum," dedi sakin bir ses tonuyla ama kızgınlık tohumları da hafiften yeşermişti sesinde. Omzumu silkip yüzümü ekşittim. "Olsun, bu işine daha çok yarayacaktır."

İç çekip bana baktığında onu bakışlarımla yumuşatmaya çalıştım fakat birden kendini bir adım geri çekti. "Yoksa dün akşam babama para yüzünden söylediğin yalan bunun için miydi?"

Gözlerimi kaçırmaya çalıştım. Bunu bilmesini istemiyordum, kendini kötü hissedip onu bana geri verecekti, her şeyi kafasına takan bir tipti. Elimi enseme atıp geri çekildim. "Alper, uzatma ablacığım."

"Benim yüzümden sana bağırdı, ne demek uzatma?"

Derin bir nefes alıp ciğerlerimi temizlediğimde ona yaklaşıp gözlerine baktım. Elimi boynuna koyup yumuşak dokunuşlarla parmaklarımı teninde gezdirdim. "Hiçbir şey senin yüzünden değil, ben zaten o parayı ne zamandır biriktiriyordum. Ne olur uzatma daha fazla, üzüyorsun beni."

Kapalı olan dudaklarından dişlerini sıktığını hissedebiliyordum. Çene kasları kasıldığında onları serbest bırakıp telefonu yavaşça yatağın üzerine koydu ve ellerini iki yana açıp geri çekildi.

"Peki, ne zaman kendin için bir şey yapacaksın? Sürekli beni, babamı düşünmekten ne zaman vazgeçeceksin? Bana telefon almak yerine keşke yıllardır hayalini kurduğun motosiklet için biriktirmeye devam etseydin o parayı. Abla, gözümün önünde tükeniyorsun, farkında mısın? Ne zamana kadar böyle devam edeceksin? Çalışmama da izin vermiyorsun," dediğinde hızla sözünü kestim. "Hayır, sen sadece okuluna gideceksin, ben çalışırım."

"Ne zamana kadar abla? Söyle, ne zamana kadar?" diye sesini yükseltti. "Babam kazandığın parayı bile alıyor, ne zamana kadar ondan para saklayacaksın?"

Sustum. Bu sorulardan hep kaçmıştım, çünkü onlarla yüzleşmek hep çok zor olmuştu. Ben bu düzene ne kadar şikâyet etsem de alışmıştım. Üniversite hayallerim vardı ama para kazanmak zorundaydım. Hayatımı hep ertelemiş, çoğu şeyden vazgeçmiştim ama bunu sevdiklerim için yapmıştım. Onların iyiliği için.

"Sen bunları düşünme, ben idare ediyorum. Bugün senin doğum günün, değil mi? Bunu düşün."

Birden ellerini indirip yutkundu. Doğum günü mü? Ona acıdan başka bir şeyi hatırlatmayan o kara gün. Hiçbir doğum gününde evde olmaz, hep dışarı çıkardı. Ankara'nın bilmediğim sokaklarında gezer, eve gelir gelmez de uyurdu. Kaşlarını çattığında bitkin bir halde yatağıma oturup başını ellerinin arasına alarak gözlerini yere dikti. Dişlerimle dudak etimi ısırıp yanına oturdum. Ona ulaşmak için ellerimi önde tutup başımı hafifçe eğdim ve onunla aynı yeri izlemeye başladım. Konuşmaktan korkuyordum, çünkü onu kırmak istemiyordum.

Nefesinin durağanlığı canımı sıkıyordu. Ne hissettiğini bilmek kar tanelerini yakalamak kadar zordu. Gözlerinde görebildiğim kadar izin veriyordu duygularına, görebildiğim kadarını hissedebiliyordum.

"Alper senin suç..." diyemeden sözümü aniden kesti.

"Benim suçum değil, bunu her defasında söylemekten bıkmadın, değil mi? Ama biliyor musun, bu kendimi iyi hissettirmiyor."

"Hayır, ben..." dedim kendimi ifade etmeye çalışırken, doğru kelimeyi arıyordum. "Ben sadece kendini kötü hissetmeni istemiyorum, hepsi bu."

"Bana bunları söyleyerek yardımcı olmuyorsun," dedi başını kaldırmadan. "Bugün saçma bir gün tamam mı, doğum günüm falan değil."

Kendine olan kızgınlığı geçmek bilmiyordu. Sanki küçükken dizinde bir yara olmuş da, izi kalmış ve ona ne zaman dokunsa canı acıyor gibiydi. Kabuk bağladığı anda onunla oynadığında yeniden kanıyordu. Annem de öyleydi, yokluğunu hissettiğinde ve onu aklına getirdiğinde hep içi kanıyordu. Bunu ablası olarak hissedebiliyordum.

Hafifçe doğrulup ellerimi sırtına ürkekçe dokundurdum. "Öyle söyleme, kader böyleymiş ne yapalım?"

Ellerini başının arasından çekip hızla doğruldu ve keskin bakışlarını üzerime sabitledi. "Bu mu? Bu kadar mı yani? Nedense bu kader bize hep başka taraflarıyla gülüyor, annesiz kalmak mı kader? Yoksa sırf beni yaşat-

mak için ölmek mi? Sıradaki ne? Kaderimin bir ipin ucunda bağlı olduğunu bilip, o ipin kopmasını beklemekten yoruldum, anlıyor musun?"

"Anlamıyorum," dedim ses tonumu bir anda yükselterek. Ayağa kalkıp önünde dikildim. "Hayır, anlamıyorum, ne yapmamı bekliyorsun? Kaç yıl oldu farkında mısın? Hâlâ kendini suçluyorsun. Ama geri gelmeyecek. Senden sadece okumanı istiyorum, anneme verdiğin sözü yerine getirmeni," dediğimde kızaran gözleri beni buldu. Onu dinlediğimi anlamıştı.

Dilimle dudaklarımı ıslatıp geri çektim. "Seni babama vermeyeceğim, seni de benim gibi kullanamayacak."

Sakin olmaya çalışıp dizlerimi kırdım ve önünde eğildim. Ellerini tuttuğumda soğuk parmakları ürpermeme sebep oldu. Onları avucumun içine hapsedip kırgın bakışlarla gözlerine baktım.

"Sana bir şey olursa ben yaşayamam çünkü ateş sevdiğim birine değerse benim canım yanar. Bu hayatta birbirimizden başka kimimiz var Alper? Ben o zamanlar küçüktüm belki ama biliyorum, annem seni bana emanet etti. Sen anneme verdiğin sözü yerine getir, ben de onun bana bıraktığı emaneti koruyayım."

Gözlerine bakarak konuşurken sanki ayların patlamasını yaşıyor gibi olmuştum. Dudaklarım titremeye başladığında parmakları hafifçe kımıldadı. Alnı çaresizlik içinde kırıştığında kollarımı hızla boynuna doladım. Siyah gür saçlarını ellerimle okşayıp kafasını boynuma gömdüm. Ona çok sarılmazdım, bana belli etmese de ihtiyacı olduğunu anlar gidip sadece yanında olurdum. Başını benden çektiğinde yanındaki telefon kutusunu alıp ona uzattım.

"Bunu da alırsan sevinirim, verilen hediyeyi geri almak hiç âdetim değildir," deyip hafifçe kıkırdadım, bu sırada dudaklarında bir gülümseme belirdi. Uzattığım telefonu aldığında ona gülümseyip saçlarına bir öpücük kondurdum.

Birkaç saniye sonra odanın kapısına yaklaşıp bana döndü. "Abla." Kaşlarımı kaldırdım. Ses tonu yumuşaktı. "İyi ki varsın."

Gözlerimi kısıp gülümsediğimde içimde umut tohumları filizlenmişti. Ben hep pozitif olmaya çalışmıştım çünkü umut etmek herkes için vardı.

Dipsiz kuyu bir çukurdaki adam bile kurtarılmayı bekler. Çünkü bilir ki, umut etmek en zor zamanlarda elinde olan tek güçlü silahtır. Sonunda ışığı görmeyecek olsa bile...

3. Bölüm

Gece

Cam kırıklarıyla doluydu ruhum, ağladıkça kanatıyor, sustukça tenime batıyordu. Çığlıklarım benden başka herkesi sağır ediyordu. Bir melek misali görünmez kanatlarım vardı ama çırpındığımı kimse görmüyordu. Kimseye sesimi duyuramıyordum. Kanatlarımın adına kalkan demeyi bile kendime öğretmiştim ama insanların körlüğü, bunu gözlerine sokmamın bir manasının olmadığını pekâlâ gösteriyordu.

Akşamüzeri babam işe gitmek için hazırlandığında onun çıkmasını bekledim. Annemin yanına gidecektim. Alper ise onunla konuştuktan sonra evden çıkmıştı. Muhtemelen yine her sene yaptığını yapıp akşama kadar sokaklarda gezdikten sonra eve gelip uyuyacaktı. Bunu yapmasını istemesem de ona karışamıyordum. Bu kadarına hakkı olduğunu düşünüyordum, çünkü onu korumak için yaptıklarım istemeden de olsa onu kısıtlıyordu.

Babam evden çıkar çıkmaz anahtarı alıp evden ayrıldım. Alper eve dönene kadar geri gelmeliydim. Mezarlık çok uzakta değildi ama yürümem zaman alıyordu. Oraya hep yürüyerek giderdim, mahallenin dışında olsa bile merkeze yakın bir yerde olduğu için pek yorulmuyordum. Anneme gidiyordum, nasıl yorulabilirdim ki?

Üzerimdeki ince ceketin yakalarını düzelterek kaldırımları bir bir aşmaya başladım. Fakat çok da fazla yol alamadan merdiven dibindeki Şerife ve Münire teyze yüzünden adımlarımı olduğum yerde sabitlemek zorunda kaldım.

"Aymira, bu saatte nereye gidiyorsun?" diye sordu Şerife teyze oturduğu merdiven basamağından bana bakarken.

Şerife ve Münire teyze mahallenin dedikodu ajanları gibiydi. Gazetelerden bile daha çok şey biliyorlardı. Hani olur ya filmlerde elinde

yekindek tüm gün kapı önünde oturup laf yapan kadınlar, hah işte, onlar bunlardı. Samimi gözükmeye çalışan itici tiplerdendi.

"Annemin yanına," dedim buruk ama mesafeli bir şekilde.

Bana soğuk soğuk bakmaya başladıklarında Şerife teyze boynunu büküp konuştu. "Ah be kızım, keşke okusaydın, yazık değil mi gençliğine? Çalışıp duruyorsun."

Ona doğru döndüm ve isteksizce mırıldandım. "Şerife teyze benim okumak gibi bir şansım mı vardı? Allah aşkına yapma."

Onlar beni küçüklükten beri tanır, bilirlerdi. Münire teyze araya girdi. "Olsun, insan içinde olduktan sonra her şeyi yapar."

Neden böyle davrandıklarını çok iyi anlıyordum. Onlar benim başarımı neden isteyeceklerdi ki? Sadece damarıma basmak hoşlarına gitmişti. Demiştim işte, samimi gözükmeye çalışan itici insanlardı. Sıkıntıyla nefes alıp verdikten sonra dudaklarımı ıslattım ve yanlarına yaklaşıp gözlerimi kıstım.

"Bırakın siz şimdi beni. Sahi, Şeyda ne yaptı? En son okulu bırakmıştı galiba," diye başladım sözlerime. Şerife teyzenin bakışları bir anda diğer tarafa kaydı. Hız kesmedim ve direkt Münire teyzeye döndüm. "Rümeysa okulu bitireli üç yıl oldu, iş bulabildi mi bari? Kesinlikle merakımdan soruyorum," dedim ve ses tonumu tok bir şekilde artırdım. "Asla bir art niyet yok, emin olabilirsiniz."

İkisi birden sustuklarında kendimi geri çektim. Lafımı asla esirgemezdim, çünkü damarıma basmaya çalışıyorlardı. En sevmediğim huylardan biri de buydu işte. Kendinin ne olduğuna bakmadan karşısındakini küçük görüp eleştirmek, bir de bununla yetinmeyip onu aşağı çekmeye çalışmak kadar aşağılık bir hareket yoktu bana göre. Fakat bilmedikleri bir şey vardı: Hayat herkese aynı imkânı sunmuyordu. Mühim olanın bu olduğunu savunmuyordum ama geri plana da atamazdım.

"Neyse, işiniz vardır sizin, ne bileyim," dedim ve düşünceli bir halde başımı yukarı hafifçe kaldırdım. "Şey," dedim aklıma aniden bir fikir düşerken. "Bakkalın oğlu var ya, aşağı mahalledeki kasabın kızını seviyormuş. Haydi, yine iyisiniz. Benden size malzeme," deyip ekşimiş bir ifadeyle yanlarından ayrıldım.

Böyle bir yerdi işte burası. Kimsenin samimiyeti ve dostluğu gerçek değildi. Yüzüne gülüp arkandan ağlatan karakterlerin bolca olduğu, ortalarda fink attığı kaldırım köşelerinden ibaretti bu mahalle. Ve onlara tavrını koymadığın sürece de ağlatmaya devam ederlerdi.

Yarım saat kadar yürüdükten sonra mezarlığa geldim. Kapıdan içeri girince içim hep acıyla dolu bir çiçek sepeti gibi oluyordu. Köklerim vardı ama güçsüzdüm, suya ihtiyacım vardı ama güneş de görmüyordum. Annemin mezar taşına gidip baş ucuna oturdum. Avucuma aldığım toprakları parmaklarımla ufalarken başımı öne eğip dudaklarımı yavaşça araladım. "Anne, annem. Ben geldim."

Dudaklarıma yayılan buruk gülümseme iç çekmeme sebep olmuştu. Toprakla oynamaya devam ettim. "Bugün Alper'in doğum günü, ona telefon aldım. Babam bilmiyor, bilmesini de istemiyorum anne. Biliyor musun, bugün Alper'e sarıldım. Uzun zaman sonra belki de ilk defa, oğlun büyüyor..." Dudaklarımdaki o emanet tebessüm varlığını korumaya devam ediyordu. "Hatırlıyor musun, sana bir söz vermişti; okuyacaktı. Merak etme anne, oğlun sözünü tutacak."

Avucumdaki toprağı bırakıp ellerimi mezar taşına koydum. Ölüm bu kadardı işte, gece yanında olan insanlar sabah bir bakarsın erişemeyeceğin yerde olmuş, yüzüne dokunup saçlarını koklamak isteyeceğin sıra aranıza kapanması imkânsız mesafeler girmiş... *Hani öyle birisi olur ki görmeden bile sevilir ya; seni öyle seviyorum anne, öyle seviyorum.*

"Bazen kendimi çok yalnız hissediyorum. Sanki bir labirentin içindeyim. Kayboldum, çıkamıyorum. Kimse bana yol göstermiyor. Yakınım dediğim insanlar bazen en uzağım oluyor, buna müsaade ediyorum. Keşke sen olsaydın da o labirentten çıkarsaydın beni, kaybolmama izin vermeseydin."

Kaybolmak, tozlu kitap rafları içinde kelime aramaktı. Öyle bir satıra hapsolmuştum ki, mürekkep dahi akmıyordu. Sözcükler arasında sıkışıp kalmış ruhum özgürlüğü bekleyen bir martı gibiydi. Gökyüzüne hâkim, denize yakın. Oysa benim hayallerim gökyüzüne erişemeyecek kadar imkânsız, denizde boğulup dağılacak kadar mümkün ve zayıftı.

Canım yanmıyordu, hayallerim acıyordu.

"Anne, akşam ne pişireyim Alper'e? En sevdiği yemek pırasaydı, değil mi? Bir keresinde pırasa pişirmiştim, art arda iki tabak yemişti, hiç unutmam. Sen olsaydın eğer eminim daha güzel yapardın. Sahi, sen de limonlu mu yapardın pırasayı? Ekşi ekşi."

Tenimi sıyırıp geçen rüzgâr gözlerimin yanmasına sebep oldu. Ellerimle gözaltımı sildiğimde buruk bir şekilde kıkırdadım. "Çok hassas

bir tenim var," dedim ve kalkıp mezar taşını öptüm. "Akşam olmak üzere, Alper gelmiştir. Merak etme, en yakın zamanda yine geleceğim. Kusura bakma, bu sefer elim boş geldim ama diğer gelişimde en sevdiğin çiçeği getireceğim... Lavanta," dedim ve taşı bir kez daha öpüp geri çekildim. "Hoşça kal, anne."

Çantamdan çıkardığım siyah şapkayla saçlarımı toplayıp üzerime montumu geçirdim. Buralar tekin yerler değildi, en azından kendimi bunlarla koruyabiliyordum. Çok saçmaydı ama bazen işe yarıyordu.

Mezarlıktan çıkıp köşe başındaki çeşmenin yanından sokağa girdim. Burası kestirme yoldu. Güneş kızıllığını gökyüzünden tamamen çekmeye hazırlandığında, binalardaki perdeler de yavaş yavaş kapanmaya başlamıştı. Ceketimin fermuarını boğazıma kadar çekip ellerimi ceplerime soktum. Böylelikle yüzüme esen soğuk rüzgârdan korunabilecektim.

Hava iyice kararmaya başladığında sokaklardaki köpek sesleri ürkmeme sebep oldu. Hızlı hızlı yürürken bir grup serserinin büyük bir varil etrafında toplanıp ateş yaktıklarını gördüm. Beni görünce kısa boylu olan diğerlerine işaret etti. Kız olduğumu anlamışlardı. Adımlarımı ister istemez hızlandırdığımda arkamı dönmek istemedim. Dönersem peşimi bırakmazlardı. Onları görmezden gelmeye çalışıp sağ taraftan yürümeye devam ettim.

Ellerimi cebimden çıkarmadan yürüyüşümü hızlandırdım. Kalp atışlarım istemsizce hızlanırken birinin sesini duydum. "Beyler, bir ceylan kokusu alıyorum, size de geldi mi?"

Beş kişiydiler. Yeşil ceketli olan pis pis sırıtırken içimden bildiğim dualarını okumaya başladım. Karşı tarafta olduğum için aramızda yaklaşık üç metre vardı. Sokakların darlığı mesafeyi kısaltıyordu. Adımlarım yeterli değildi ama yettirmeye çabalıyordum. Onları arkamda bırakmış ğımda ikisi peşimden gelmeye devam etti. Bacaklarım titriyordu. Korku bu sefer beni başka yerimden vurmuştu. Biri konuşmaya devam etti. "Ne güzel de sekiyor hızlı hızlı, ceylan gibi."

Yüzümü buruşturup adımlarımı daha da hızlandırdım. Arkamdan konuşmaya devam ediyorlardı ve ben onların leş konuşmalarına şahit oldukça yüzümdeki ekşimiş ifade bir an olsun gitmiyordu. Sokak lambaları yanmaya başladığında gücümü topladım ve koştum. Arkamdan gelenler peşimi bırakmıyordu ve onların ayak seslerini işitmek canımı sıkıyordu. Elim birden ceketimin cebindeki biber gazına gitti. Onu kavradım ve avucuma hapsedip adımlarımı yavaşlatarak yaklaşmaları için onlara fırsat tanıdım. Yoksa asla peşimi bırakmazlardı.

Ayak sesleri gitgide yaklaştığında dudaklarımı ısırıp hamle yapmalarını bekledim. İçlerinden biri kolumu tuttuğunda aniden dönüp gözlerine biber gazını sıkarak ikisine de birer tekme savurdum. Yüzlerindeki acıyla sersemleştiklerinde elleriyle gözlerini ovuşturup geri geri sendeleyerek sızlanmaya başladılar.

"Piç kuruları," diye küfredip tüm kinimi üzerlerine kustuktan sonra vakit kaybetmeden önüme dönüp koşmaya devam ettim. Biber gazını genellikle yanımda taşırdım fakat uzun zamandır ihtiyacım olmamıştı. İnsanlar kötüydü, insanlar çok kötüydü.

Sokak lambalarını takip ederek nefes nefese koşarken arada bir arkama bakmayı da ihmal etmiyordum tabii. Kimse yoktu, peşimdekiler muhtemelen gözlerindeki acıyla kıvranmakla meşgullerdi. Bir müddet daha koştum, sokak lambalarının bittiğini görüp de tökezlediğimde ilerideki binadan sağa döndüm. Fakat dönmemle birine çarpmam bir oldu.

Çarptığım kişi ne olduğunu bile anlayamadan beni duvara yaslamış, kendi bedeniyle duvar arasında kalmamı sağlamıştı. Ellerini ağzıma koyduğunda ise gözlerim şaşkınlıkla açılmıştı. Bedenim titrerken adamın soğuk parmakları tenime basılan bir mühür gibi yakıyordu canımı. Yüzünü tam olarak seçemiyordum. O sırada sokağa giren bir araç bize doğru yaklaşmaya başladı. Gelen aracın açık farları sayesinde artık onu görebiliyordum. Alnına dökülen saçlarının arkasında saklanan siyah gözleri vardı fakat sadece bu kadarını görebilmiştim çünkü yüzünü ezberime dökecek kadar zamanım olmamıştı.

Beni sıkı sıkı tutmaya devam ederken, "Kimsin sen?!" diye konuştu. Gözlerim irileşti. Bu ses... cuma gecesi takside duyduğum sesti; kar maskeli, kara gözlü adama aitti.

Gözlerim iyice büyüdüğünde ellerinin içine hapsettiği dudaklarımı kımıldatamamıştım bile. Nefesim sıklaşırken aralık dudaklarından sızan buhar tenimi ısıtıyordu. Sırtımı duvara iyice bastırıp bana biraz daha yaklaştığında gözlerimin içine baktı. "Kimsin sen dedim?"

Evet, emindim, bu ses onun sesiydi.

Ellerini dudaklarımdan hızla çekerken başımdaki şapkayı bir çırpıda çıkarıp yere attı. Toplu saçlarım omuzlarıma doğru salındığında

kendini geri çekip gözlerini şaşkınlıkla büyüttü. Duvardan uzaklaşıp doğruldum. Kahretsin, eli çok ağırdı ve nefesim boğazımı bıçakla kesmişçesine acıyordu. Gözlerini bir iki kez kırpıştırıp açtıktan sonra dudaklarından sıcak buharın çıkmasına izin verdi.

"Bir dakika," dedi şaşkınlıkla. "Sen kızsın!"

Beni tanımış olmasına imkân vermek istemiyordum.

Geri çekildiğinde nefesimi düzene sokmaya çalışırken birkaç saniye onu izledim. Üzerine giydiği hafif yırtıkları olan koyu yeşil salaş tişört ve bağcıkları açık botları onu olduğundan daha genç gösteriyordu. Tahminen yirmili yaşlarının başındaydı. Zayıftı ama esen rüzgâr, tişörtünün tenine yapışmasına neden oluyor, bedenine çarptıkça o sert karnını belli ediyordu. Onu izlerken yanıma yaklaşıp parmağını bana doğru uzattı. İşaret parmağı üzerimde gölgesini bırakırken dikkatimi diğer parmağındaki yüzüğü çekti. Karanlık olduğu için üzerindeki deseni seçemesem de gümüş olduğunu tahmin ettiğim eskimiş yüzük, gözlerimin içine parıltısını bırakmıştı.

"Dilsiz misin? Yoksa sağır mı? Sana kimsin dedim!"

Sorusunu tekrarladığında konuşup konuşmamam gerektiğine karar veremiyordum. Bana zarar verebilirdi, o benim başıma silah dayayan adamdı. Bu sefer o kadar kolay kurtulamayabilirdim. Fakat zaten öyle bir noktadaydım ki, buradan da kurtulursam bir dahaki sefere kesin faka basardım. Esen rüzgâra direnerek derin bir nefes alıp verdim. Kendimi öne çıkarıp, "Beni tanımadın mı?" diye sordum. Sesim titrememişti.

Sorumla karanlık gözlerini kıstı ve bir süre daha öyle bekledi fakat sabırsız davranarak araya girdim.

"O gece başına silah dayadığın kız," diye devam ettim. Şüphelendi. "İşte. O kız benim."

Şaşkınlıkla aralanan dudakları kırmızının en koyu rengiyle süslenmiş, karanlık bir ürpertinin gölgesini andırıyordu. Karanlıkta iyice koyulaşan siyah gözleri büyüdüğünde hareket etmeden karşısında durmaya devam ettim fakat birkaç saniye sonra ufacık hareketimde zaman kaybetmeden önümü kesip sıcak nefesini tenime değdirdi. Gözleri, gözlerimi bir bıçak gibi kestiğinde cesaret pelerinim çoktan kaybolmuştu. Aramızda üç santimlik bir mesafe vardı. Dudaklarım titremeye başlarken gözlerini kısıp kirpiklerini kımıldatarak, "Kimden kaçıyordun?" diye sordu.

Titreyen yüz hatlarıma aldırış etmeden ona karşı koymaya çalışıp "Sana ne?" dedim. Cevap vermek zorunda değildim.

Çene kasları seğirdiğinde sol gözünü biraz daha kıstı. "Bana doğruları söylemek için vaktin yok. Kimden kaçıyordun dedim?" Tehditkâr ses tonu ve sert bakışlarıyla üzerimdeki etkisini arttırıyordu.

"Köpeklerden," deyiverdim hızlıca.

"Burada köpek olmaz," dedi buz gibi bir sesle. Mesafesini hâlâ koruyordu. Eli hafif sola dönük olan bedenime set çekmiş, kaçmama engel olmuştu.

"Niye, yasaklı bölge mi burası?" dedim dalga geçiyormuşçasına.

Çatık kaşları alayla kalktığında dudaklarında belli belirsiz bir hareketlenme oluştu. "Bir nevi," dedi. Neden bahsettiğini anlayamadan hafifçe geri çekildiğinde bunu fırsat bilip elini duvardan çeker çekmez kaçmaya çalıştım ama beni yine durdurdu.

"Şşt," dedi soğuk soğuk fısıldayarak. "Oyunbozanlık yapmak yok."

Benim hakkımda ne düşündüğünü anlayamıyordum, bilmemin bir önemi var mıydı, onu da bilmiyordum. Siyah gözleri, tıpkı o gece olduğu gibi üzerime düşen bir gölgeymiş gibi tüm keskinliğiyle beni takip ediyordu.

Nefesimi normal seviyesinde tutmaya çalıştığım sıra gözlerine bakmaya devam ettim ve elimi usulca ceketimin cebine soktum. Biber gazı oradaydı ve şu anda onu kullanmamam için hiçbir sebep yoktu. Tepkisizliğini korurken ona hissettirmeden biber gazını almalıydım. Tokamdan firar etmiş birkaç bukle, esen rüzgârın etkisiyle yüzüme çarpıyor ve görüşümü kısıtlıyordu fakat ciddi bir problem değildi.

Yavaş hareketlerle biber gazını sıkıca kavrayıp çarçabuk cebimden çıkararak suratına sıkmayı denedim. Kolumu gözlerine doğru kaldırıp bir kez sıktığımda fevri bir hareketle onu elimden alıp beni durdurdu lâkin gazdan nasibini almıştı. Kuvvetli bir öksürüğe tutulduğunda gözlerim korkuyla titremeye başladı.

Bir yandan öksürüyor, diğer yandan kaçmamam için kollarımı tutuyordu. Olduğum yerde debelenmeye başladığımda eğik olan başını bana doğru hızla kaldırıp eliyle boğazıma asıldı. Beni duvara sertçe çarptığı vakit boynumda olan elleri nefesimi kesti. Soğuk teni ve kızaran gözleriyle üzerime eğildiğinde dişlerini sıkıp yorgun ve sinirli soluğunu tenime üfledi.

"Ne yaptığını sanıyorsun lan sen?!" Ses tonu zincirlenmiş bir aslanın özgürlük için çırpınışlarını andıran naraları kadar sert ve korkunçtu.

"Bırak beni," dedim kısık bir sesle. Boğazımı çevreleyen uzun parmakları nefes almamı zorlaştırıyor, ciğerlerimi acıtıyordu. Beni duvara doğru biraz daha bastırdığında gözlerinde gördüğüm koyu kırmızılık, canının yandığını haykırıyordu. Siyah göz bebeğinin dışındaki koyu kan rengi, kahverengi gözlerimi esir aldığında onları sadece titreyerek izleyebildim.

Parmak boğumlarının arasından gelen metalik koku canımı yakıyordu. Ondan gerçekten korkmaya başlamıştım. Boynumdaki soğuk parmaklarını hafifçe gevşetip dişlerini sıktı ve derin bir nefes alıp hızla geri çekildi. Kendimi bırakıp elimi boğazıma götürerek öksürmeye başladım. Gerçekten bir an ciğerlerime bir daha asla hava girmeyeceğini düşünmüştüm.

Tepemde dikildiğinde doğrulmamı beklediğini anladım. Ne yapmalıydım? Ondan kaçamazdım, üstelik biber gazımı da almıştı. Ay yavaş yavaş yükselirken endişeyle gökyüzüne baktım. Alper çoktan gelmiş olmalıydı, yokluğumu fark ederse hiç iyi şeyler olmazdı.

Bir an önce buradan kurtulmalıydım.

Başımı yavaşça indirip ona baktım. Koyu yeşil tişörtü rüzgârın dokunuşlarıyla hareketlenirken onun bakışları rüzgârı dahi durduracak cinstendi. "Benden ne istiyorsun?" diye sordum kesik kesik konuşarak.

"Hiçbir şey," deyip kestirip attı. Lâkin dudaklarıyla değil, gözleriyle konuşuyor gibiydi. O gece başıma silah dayadığında bile bu kadar korkmamıştım, şimdi bu sessizliği daha çok ürpermeme sebep olmuştu.

"O zaman gitmeme izin ver," dedim gözlerinin içine bakarak. Ondan beklediğim tek şey bana yol vermesiydi. Aksini yapıp üzerime doğru geldiğinde dudaklarımı ıslatıp başımı ceketime biraz daha gömdüm. Ayakları dibimde bittiğinde beni yavaşça süzmeye başladı. İstemsizce utandım. En sonunda gözlerini gözlerimle buluşturup başını hafif sola eğdi. Gözlerim mekanik hareketlerle onu takip ederken dudaklarının aralandığını gördüm.

"Neden?"

Kaşlarım çatıldığında alnımın kırıştığını hissettim. "Neden mi? Sana bir şey yapmadım, üstelik eve çok geç kaldım."

"Bana ne bundan," deyip omuz silktiğinde boğuk bakışları kendimi saklamama sebep olmuştu. Az önceki tavrı daha iyiydi, şimdi bu sessizliği bir sonraki adımının ne olduğunu anlamama izin vermiyordu. Başımı salladım. "Söz, kimseye bir şey söylemeyeceğim, o geceki gibi. Bana güvenebilirsin."

"Güvenmiyorum," dedi. Benimle resmen oynuyordu.

Bedenimi dikleştirdiğimde başını doğrultup bir adım geri gitti. "O gece neden güvendin peki? Polise gidebilirdim, seni tutuklayabilirlerdi," diye sordum diklenerek. "Üstelik sen bir katilsin."

Her ne kadar o gece ellerinde kan lekesi olsa da onu korumuştum ya da bu suçuna göz yumup sessiz kalmıştım.

"Katil mi?" dedi dudaklarını sarkıtıp. Sonra alt dudağını ısırıp başını salladı. "Henüz değil."

Kaşlarımı çatıp dudaklarımı büzdüm. Neden bahsediyordu, anlamıyordum. Tek bilmek istediğim bu konunun benimle ilgili olup olmadığıydı.

Saçları rüzgârda savrulurken gölgesi tıpkı büyük bir çınar gölgesi gibi vuruyordu üzerime. Gözlerinin karamsarlığı tenindeki esarete ışık olmuş, ona yol gösteriyordu. Ellerimi hızla yana açıp hararetle konuşmaya başladım. "Tamam, her neyse, beni ilgilendirmiyor sonuçta, değil mi?" Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Bak, bu geceyi yaşamadık, ben seninle tanışmadım." Sonra da başımı kaldırdım. "Şimdi gitmeme izin ver."

"Belki yarın sabah," dedi.

Gözlerimi büyüttüm. "Yarın sabah mı? Anlamıyor musun, polise falan gitmeyeceğim diyorum. Beni yanında tutman neye yarayacak? Hem, çok geç kaldım, ailem merak eder."

"Korkma, seni merak eden kimse yok."

Gözlerim bir anda irileşirken kaşlarım yeniden çatıldı. "Ne? Onlara ne yaptın sen?"

"Kardeşin yarım saat önce eve girdi, muhtemelen uyuyor. Baban da çalışıyor. Seni merak eden kimse yok."

Tüm bunları nereden biliyordu? Beni takip mi etmişti, yoksa ettirmiş miydi? Öyle olmuş olsaydı, neden beni gördüğünde şaşırmış gibi davranmıştı ki?

"Bunları nereden biliyorsun?" diye sordum saf saf.

Dilini dişlerinin üzerinde gezindirdikten sonra başını hafifçe geriye attı. Bakışları donuk ve bir o da korkunçtu. Elli metre ilerideki sokak lambasından buraya kadar sızan loş ışık onun gözlerindeki zifiri karanlığı bile doğru dürüst algılamama yetmiyordu.

"Sana güvenmediğimi söylemiştim," dedi.

Beni o gece takip ettirmişti, belki ertesi sabah da ve hâlâ takipteydi. Yeniden üzerime doğru gelmeye başladığında yutkundum. Ben deli gibi üşürken o bunu kendi bedeninde hissetmiyordu sanki. Dişlerim hafifçe birbirine sürttüğünde kirpiklerinin altından bana baktı. "Bu gecelik yatağından mahrum kalacaksın."

Gözlerindeki gizem, tenimi aşıp ruhuma ulaşmıştı. Göz bebeklerinde her ne kadar cesaret tohumu filizlenmiş olsa da bakışları tanıdıktı. Tıpkı çok sevdiğim ama korktuğum, en yakınım ama bir türlü ulaşamadığım birinin bakışları gibi: Tıpkı babamınkiler gibi.

Ben ürkek bir ceylan gibi önde, o ise hemen arkada yürüyerek karanlık bir sokağa girdik. Dudaklarım korkuyla titrerken duyduğum tek şey ayak seslerimizdi. Bazen yağmur damlalarının biriktiği küçük çukurlara basıyor, sesin geniş bir sünger tarafından emildiğini hissediyordum. Kaşlarım çatık bir halde öylece yürüdüm. Adımlarımın beni nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu, ondan kaçamıyordum. Arkamda bir gölge gibi beni takip ederken gözüm ona kaydı, lâkin sadece karanlık bir bedenin varlığına rastlayabildim.

Nihayetinde büyük bir kapıdan içeri girdik. Kapıları kapatıp beni arkasında bıraktığında siyah botlarının çıkardığı o tok sesleri yavaşça takip etmeye başladım. Büyük, hangar gibi bir yerdi. Dikdörtgen şeklindeki odanın sol tarafında Amerikan tarzı bir mutfak ve eski bir iki koltuk vardı. Duvarlardaki soyulmuş boyalar pencereden sızan rüzgârın etkisiyle yere dökülüyordu. Sağ tarafta bilgisayar masası ve büyük bir plazma televizyon vardı. Hemen onun başında oldukça büyük bir abajur dikkat çekiyordu. İçerideki loş ışık, ortamı daha da gizemli bir hale getirirken kafamda nedensizce yer edinen soru işaretlerini de peşinde sürüklemişti.

Ellerimi birleştirip iç çektim, zira bulunduğum ortam çok da ferahlatıcı bir yer sayılmazdı. Adam, yukarı doğru tırmanan demir merdivenlere yönelip durduğunda bana baktı. "Sabaha kadar orada mı duracaksın? Beni takip et."

Bir müddet suratına baktım ve sinirlerime hâkim olmaya çalışıp ses çıkarmadan onu takip ettim. Gürültülü bir şekilde yukarı çıktığımızda çatı katında bir odaya geldik. Basık bir yer olduğundan epey havasızdı. Ortada büyük bir yatak, kenarında küçük bir komodin ve üzerinde de bir sürü sigara izmariti vardı.

Odaya girdiğimde kapıyı hemen arkamdan kapattı. Hızla ona döndüm. "Ne yapacaksın bana?" diye sordum. Bakışları acı bir çikolata gibi yoğunlaştığında, gözlerine rağmen yüzündeki ifadesizlikle dudaklarını oynattı. "Sadece uyuyacağız, hepsi bu."

Ona saf saf baktım ve hayretle soğuk soğuk güldüm. "Şaka mı yapıyorsun sen?" Boş boş bakınmakla yetindi. Ekledim. "Ya, anlamıyorsun, ailem beni merak eder. Üstelik seni şikâyet falan etmeyeceğim. Beni burada tutmakla eline bir şey geçmez."

"Diyelim ki seni bıraktım, bu saatte eve dönebileceğini mi sanıyorsun? Sesini çıkarma, yat ve uyu."

Karşımda dikilirken bir anda üzerindeki tişörtü çıkarıverdi. Gözlerim fal taşı gibi açılırken ellerim bir anda gözlerime siper olup oraya bakmamı engelledi fakat sinir bozucu bir şekilde bunu tamamen engelleyememiştim. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Giy şunu üzerine, ruh hastası," dedim dişlerimi sıkarak. Gerçekten utanmıştım, kalbimdeki kan yüzümde pompalanıyordu.

"Burası benim evim, istediğim gibi gezebilirim," dedi ve yavaşça üzerime eğildi. "İtirazın mı var?"

Ellerimi gözlerimden çekerken gözkapaklarımı açmadım, zira böyle bir durumun içinde olmaktan asla hoşlanmamıştım. Dişlerimi birbirine geçirerek bu ânın bir an önce sonlanmasını bekledim. Onu cevapsız bırakırken, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. Kendini üzerimden çekerken gözlerimi usul usul açtım ama bakışlarımı hâlâ ona sabitlememekte direniyordum.

Kapıya doğru yönelip bana baktı. "Ben şimdi duşa giriyorum, istersen bir şeyler yiyebilirsin. Hatta kesinlikle bir şeyler yemelisin, ufacık kalmışsın."

Gözlerimi kısıp samimiyetsiz bir şekilde gülümsedim. "Sağ ol ya, çok düşüncelisin. Hem beni burada zorla tut hem de dalga geç."

Ruhsuz bir şekilde bana bakıp odadan ayrıldı. Hızla pencerenin yanına gittim. Kulpunu açtığımda beklediğimden daha yüksekte olduğumuzu fark ettim. Karanlık şehrin zehirli ışıkları havadaki dumanı içine soluyordu. Esen rüzgâr hâlâ şiddetini korurken, dokunuşları tenimi ısırıyordu. Elime bir fırsat geçmişti, bağırıp yardım isteyebilirdim. Evet, bunu en azından denemeliydim, başka çarem yoktu.

Ellerimi pencere pervazına koyup camı son kez kolaçan ettikten sonra tüm gücümle bağırmaya başladım.

"İmdat! Sesimi duyan yok mu?"

Sesim olabildiğince güçlü çıkarken bağırmaya devam ettim. "Kimse yok mu?"

Görebildiğim tek şey, uzaktan parıldayan birkaç sokak lambası ve elektrik tellerinin üzerindeki kargalardı. O kadar tuhaf bir ânın içindeydim ki, ne yaparsam yapayım asla kendimi yadırgamayacaktım. "Sesimi kimse duymuyor mu?"

Çaresiz bakışlarım bu ölmüş sokağın haritasında gezinmeye başladığında, soğuk nefesim dudaklarıma çarptı ve aniden arkadan bir el hızla beni geri çekip pencereyi kapattı. Ne olduğuna anlam vermeye çalışırken arkamı dönmemle öfkeli suratlarımız çarpıştı.

"Ne yaptın az önce sen?" diye sesini yükseltti.

Dalga geçer gibi söylendim. "Bağırdım."

"İyi halt ettin," deyip sinirle soludu. "Sanki seni duyabilecek birileri varmış gibi."

Tırnak diplerim uyuşmaya başladığında hiçbir silahım kalmamıştı. Ona karşı gelmek işimi daha da zorlaştırıyordu. Burada kimse yoktu, kendi sesim bile beni rahatsız ediyordu, bu sessizlik fazlaydı.

"Beni istemediğim şeyler yaptırmak zorunda bırakma," diye ekledi sonra. Ses tınısı gergin ve tehditkârdı. Bakışları yüzümde gezerken ellerimi yumruk yapıp dişlerimi sıktım. Nefesi tenimdeki yoğunluğunu azaltırken yavaşça geri çekilip kapıdan çıktı.

Gözlerim avını arayan bir kartal gibi kapının sırtını taramaya başladığı vakit, birkaç dakikanın geçmesini bekledim. Mutlaka bu yerden çıkış yolunun olduğunu umuyordum, olmalıydı. Ağır ama kendinden emin adımlarla kapıya yaklaşıp elimi titretmemeye çalışarak kapıyı açıp odadan çıktım. Loş ışık bu kocaman odanın içinde dağılmıştı ama istediğim

netlik yoktu. Kapının soluna düşen merdivenlere adımlarımı attığımdaysa yutkundum ve nefesimi tutarak merdivenleri inmeye başladım.

Sessiz adımlarla merdivenleri ardımda bıraktığımda koştum ve kapıyı buldum. Parmaklarım kapının kolu ile temasa geçtiğinde açmak için bir girişimde bulundum lâkin açılmadı çünkü kapı kilitliydi. Dudaklarımı sıkıp içimden okkalı bir küfür savururken şansımı birkaç sefer daha denedim ve hızlanan nefes sesimle odayı deyim yerindeyse inletmeye başladım.

Olmuyordu, kapı açılmıyordu. Pes ettim fakat başka bir arayış içine girmem zor olmamıştı. Işıkları yakmadan pencerelere koştum ama o kadar garip bir evdi ki pencerelerde parmaklıklar vardı; üstelik bağırsam bile beni kimsenin duyacağını sanmıyordum. Ama yine de denedim. Bağırdım. Daha kuvvetli ve daha yüksek bir sesle bağırdım. Çaresiz kalmış bir insanın elinden ne kadarı gelirse o kadar bağırdım.

Yüzümden akıp giden bu ifade beni moral olarak düşürürken kafamı pencerenin kenarındaki duvara yaslayarak telaşlı nefeslerimi dinledim. Bu bir telaştı evet, bu bir kapana kısılmaydı.

"Allah'ım, sabır ver sen bana."

Işıklar yandı. Odanın içine güneş görünümlü karanlık doğarken kafamı duvardan çektim ve merdivenlerin başında öylece duran adama baktım. İfadesiz fakat ben buradayım duruşuyla beni gördü olduğu yerde. Aramızdaki bu bakışma her geçen saniye anlamsızlaşırken tek kelime dahi etmeksizin arkasını döndü ve odasının kapısını açık bırakıp içeri girdi.

Öfkeyle doldum, konuşacak çok şey varken bağırmaya bile gücüm yokmuşçasına öfkeyle doldum. Bakışlarım yeterliydi beni anlaması ve görmesi için ama o bunu denememişti bile.

Odadan içeri girer girmez iri adımlarla yanına koşarak hınç alırmışçasına çıktım o merdivenleri. Nihayet kapından içeri girdiğimdeyse, "Sen ne yaptığını zannediyorsun?" diye yükselttim sesimi. "Kapıları kilitlemek de neyin nesi?"

Bana döndü. Bakışları buz gibiydi. "Bu hiç akıllıca değildi."

Alayla güldüm. "Beni burada zorla tutuyorsun, bu hakkı nereden buluyorsun sen?"

"Seni zorla tutmuyorum," diye konuştu düz bir sesle. "Bu saatte nasıl eve döneceğini sanıyorsun sen? Evinin yolunu bilmiyorsun, daha

az önce nefes nefese kaçmadın mı birilerinden?" Gözleri gözlerimde çivilendi. "Sana zarar vermem, sana asla zarar vermem. Sabah olduğunda gidebilirsin ama bu gece olmaz."

"Ne malum? Bana zarar vermeyeceğin ne malum? Seni tanımıyorum bile."

"Beni tanımıyorsun," dedi kafasını sallayarak. "Böyle bir mecburiyetin de yok ama sana zarar vermem."

Elimi enseme götürdüm ve çaresizce yere bakıp mırıldandım. "Bana bunu yapmaya hakkın yok."

Konuşmadı. Tek bir kelime dahi söylemedi.

Saçlarını kuruladığı havluyu öylece yatağın bir köşesine bırakırken kaşlarımı çattım. "Hiç giyinmez misin sen?"

"İlk defa mı duştan çıkan bir erkek görüyorsun?"

"Ne diyorsun sen be?" diye sordum suratımın ekşimesine müsaade ederek. Daha sonra yavaşça arkamı döndüm. Boynundaki havluyla saçlarını kuruladıktan sonra masanın üzerinde duran yüzüğünü takıp konuşmaya başladı. Bu esnada bana bakmamıştı. "Yabani gibi duruyorsun."

"Nasıl durduğum ya da gözüktüğüm seni ilgilendirmez," dedim kendimden emin bir şekilde. Yan tarafından ona baktım. Dudaklarını hafifçe serbest bıraktığını ve kavisli kaşlarını oynattığını görebiliyordum. "Aynı zamanda fazla hırçın," diye ekledi.

Öfkeyle gözlerimi devirdim. Ayakta dikilmekten vazgeçip karşımdaki masanın önündeki sandalyeyi çekip ayaklarını masaya doğru uzatarak oturdu. Ardından çekmecedeki sigara paketini alıp kül tablasını yanına çekti ve sigarayı bir çırpıda yakıp zehirli havayı içine soludu. Gözlerini kısıp dumanı dışarı üflediğinde yüzümü ekşittim. Dumanın kokusu hoşuma gitmemişti.

Bakışlarımı duvara sabitlemiştim ama yine de bana baktığını hissedebiliyordum. Ellerini dudaklarından çekerken koyu ve sert bakışları üzerimde tıpkı bir baykuş gibi nöbet tutuyordu. "Rahatsız mı oldun, hırçın bukalemun?"

Anlamsızca kaşlarımı çatıp ona döndüm. "Bukalemun mu?" Ne güzel, beni burada zorla tuttuğu yetmezmiş gibi bir de beni abuk subuk laflarıyla delirtiyordu.

Sigarasının beyaz filtresi usul usul yanmaya devam ederken ucundaki külü önündeki kül tablasına silkip geri çekti. "Ya da atarlı ergen mi demeliyim?"

"Ergen mi?" diye sordum ciddiyetle. "On dokuz yaşındayım ben."

Başını eğdiği yerden kaldırmadan gözlerini gözlerimle buluşturdu. Sigaranın dumanı gözlerindeki kasvete bir fırça boya daha darbelerken, sislenmiş göz bebekleri yüzümdeki ifadeye mıhlandı. "On dokuz mu? Buradan bakınca on altı gibi duruyorsun."

Pekâlâ! Nerede kameralar, el sallayıp evime gitmek istiyorum artık. Zira karşımdaki ukala ve serseri adam sinir katsayımı oldukça zorlamaya başlamıştı. Sözlerine devam etti. "Ayrıca kafandaki şapkayı çıkarmasam kız olduğunu bile anlamayacaktım." İstemsizce utanırken kendimi saklama gereği duydum. "Gerçekten on dokuz yaşında olduğuna emin misin?"

"İnan bana, komik değilsin," dedim ve geçiştirir gibi kafamı belli belirsiz sallayıp bir şeyler mırıldandım. "İzin verirsen bu aptal yerde sabahı beklemek istiyorum, ne de olsa başka şansım yok, öyle değil mi?"

"Sabahı beklemek mi? Gerçekten uyumayacak mısın?" dedi ve sigarayı dudaklarından çekip şüpheyle bana bakmaya başladı. "Sahi, bugün gerçekten kimden kaçtığını ve burada ne işinin olduğunu hâlâ söylemedin."

Ona gerçekleri söylemeli miydim? Gerçi söylesem ne fark edecekti ki; bu adam da onlar gibi bir sokak serserisinden başka bir şey değildi. Gözlerine baktım ve samimiyetten uzak bir lakırdı ettim. "Dediğim gibi köpeklerden kaçıyordum ve sana açıklama yapmak zorunda da değilim."

Ufak bir hırıltı duyuldu dudaklarından. "Hâlâ yalan söylüyorsun."

Derin bir nefes aldım ve ciğerlerimde varlığı belli bir acıyla gözlerimi gözlerine sabitleyip buruk bir şekilde fısıldadım. "Annemin yanından geliyorum." Kavisli kaşları ufak çaplı bir şüpheyle şekillendiğinde sigara dumanının tenini sarmalamasına da izin veriyordu. "Annemin mezarından," diye devam ettiğimde bedenim kaskatı kesildi.

Bunu ona neden söylemiştim hiç bilmiyordum. Belki de hissettiğim acının hafiflemesini istemiştim, hepsi bu.

Donuk yüz ifadesi iyice durgunlaşırken sigara dumanı bile rengini kaybetmeye devam ediyordu. Dudaklarımı ıslatıp geri çektiğimde elle-

rimi birleştirip bacak arama koydum. Odada garip bir sessizlik kokusu vardı. Acaba bana acımış mıydı? Bu zamana kadar bana acıyan insanlardan hep nefret etmiştim çünkü acınan kişi olmak zayıflıktı. Ben dikenlerim olmasa bile insanların canını yakabilirdim; yakmaktan kastım güçlü bir tavır oluşturmak, ortaya hakikatli bir karakter koymaktı.

Aramızdaki bu garip suskunluk, ayaklarını masadan indirip sigarasını kül tablasına bastırana kadar sürdü. Sigaranın sönüş sesi sanki canımı yakmıştı. "Artık uyumalısın," dedi dumanlı bir sesle.

Nerede uyuyacaktım? Ben bu zamana kadar kardeşimle bile aynı odada uyumamıştım. Sadece küçükken karanlıktan korktuğunda ve bazen de gök gürültüsünden yanıma sığındığında uyumuştum. Üstelik o benim kardeşimdi.

Peki bu adam kimdi? Üstelik adını bile bilmiyordum.

"Daha adını bile bilmiyorum, seninle bu odada uyuyamam," diye söylendim.

Yatağın üzerindeki çarşafı özensizce çekiştirmeye başladı. "Neden?" diye sordu yüzüme bakmadan. "Adımı söylersem kendini güvende mi hissedeceksin?"

Gözlerimi devirdim. "Biliyor musun? Bu görünüşün altında farklı biri yatıyor olabilir, cidden komik değilsin."

Çarşafı çekip yatağın üzerine oturdu ve sırtını yatak başlığına yasladı. Kollarını başının arkasında birleştirip bana düzmdüz bakmaya devam etti. "Komik olduğumu iddia etmiyorum ki, espri yapmayı sevmem," dedi ve kaşlarını hafifçe kasıp gözlerini kıstı. "Bu arada nasıl görünüyorum ki?"

Afallayarak dudaklarımı hafifçe sarkıttım. Bakışlarım ilgi odağından çıkmıştı. Bunun cevabını tabii ki vermeyecektim. Üstelik az önce neden öyle bir şey söylemiştim ki?

Yatakta uzanmış, ayaklarını birbirinin üstüne atmıştı. "Peki ya senin adın ne?" dedi ve ufacık duraksayıp devam etti. "Hırçın bukalemun."

İçimden bir küfür savurup tepeden bağlı olan saçlarımın omuzlarıma dökülen kısımlarını geri savurdum. "O dediğin her neyse o olmadığıma emin olabilirsin." Dümdüz baktım. "Bukalemun ne ayrıca?"

"Kendini çok iyi kamufle ediyorsun ya hani," dedi sakince. "Dediğim gibi şapkan olmasa kız olduğunu anlamayacaktım, tıpkı o geceki gibi."

"O gece kız olduğumu anlamadın ama beni takip ettin ya da ettirdin."

"Sana güvenmediğimi daha kaç kez söyleyeceğim?" dedi isyan edercesine. Yatakta öylece beni izlemesi istemsizce karnımı ağrıtmaya başlamıştı. Tamamen görüş alanındaki kişiydim. Adımlarımı geriye doğru atıp ceketimin yaka kısmını düzelttim ve elimi alnıma vurup acı bir tonda gülümsedim. "Cidden bu olanlar şaka gibi, sen o gün benim başıma silah dayadın, beni tehdit ettin ve," deyip duraksadım. Doğru kelimeyi arıyor gibi bir halim vardı. "Ve şu an seninle bu odadayım." Gözlerimi kıstım. "O silahın ruhsatı var mıydı bari?"

Başını yavaşça salladığında dudaklarına memnuniyetsiz bir gülümseme serpildi. Kanımın damarlarımdaki hareketini hissediyor gibiydim. Her bir dolanışında tarifsiz acı bırakıyordu. Sustum.

"Su tabancası değildi o, farkında mısın?" diye sordu. Ses tonu acımasızdı. Her ne kadar surat ifadesi donuk olmasa da sesinin rengi karanlıktı. Cevabı farklı olsa da, anlamı aynıydı.

Ama içimdeki kız susmak istemiyordu. Şu an kendimi güvensiz hissetmesem bile -birkaç dakikadır belki de- kimin yanında olduğumu bilmek istiyordum.

"Peki, o kan kokusu sana mı aitti?"

Kaçamak bakışlarım gözlerinde yer ettiğinde az önceki suratı gerilmiş, tıpkı ses tonu gibi kararmıştı. Dudaklarını araladığında bundan vazgeçip başının arkasında duran uzun ve kaslı kollarını indirip siyah saten çarşafı üzerine çekti ve yatağa tekrar uzandı. "Uyumalısın bukalemun." Gözleriyle odanın içindeki tekli koltuğu gösterdi. "Orada."

Ekşimiş bir yüz ifadesiyle oraya baktım. "Burada mı? Ben burada uyumam. Koca evde başka bir yer vardır mutlaka, ha?"

"Başka yatak yok."

"Aşağıda boş koltuklar gördüm."

"Hepsi dolu."

Kaşlarım çatıldı. "Nasıl yani? Başkaları da mı var? Sen kimsin ya?"

Gözlerini devirerek homurdandı. "Beni yoruyorsun. Beni cidden yoruyorsun. Arkamı dönerim ben, merak etme."

"Çok rahatladım, sağ ol."

Öylece yüzüme baktı. Kafamın içi kazan gibiydi, her yolu denemiş sayılmazdım ama elimden geleni bu kadardı. Üstelik bana zarar vermeyeceğini söylemişti, elbette ki ona güvenmiyordum ama başka şansım mı vardı sanki? Bitkin bir halde koltuğun ucuna oturdum.

Bana baktı. Gözlerinde bir şey vardı. Gizlediği bir şeyler vardı. Katil değildi... belki de öyleydi. Bundan emin olamasam da kesinlikle o kan onun imzasıydı. Ya başka bedene açtığı ya da kendi bedenine kazıdığı bir sanrıydı.

Arkasını hafifçe bana doğru döndüğünde sırtı tıpkı bir kaplanın sırtı gibi genişledi. Gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırıp ona bakmayı aniden kestim. Siyah saçları yastığın üzerine doğru uzanmıştı. Suratını az da olsa görebiliyordum.

Kolumu koltuğun tahta kısmına koyup elimi çenemin altına yerleştirdim. Uyumadığını, soluduğu havanın şiddetinden ve yorgun bir şekilde kalkıp inen göğüs kafesinden anlayabiliyordum. Gözlerimi kapattım ve soluğumu ellerime verdim. "Aymira," diye döküldü dudaklarımdan. "Adım Aymira."

Tepki vermedi, belki adımı söylediğimi bile fark etmemişti. Az önce her ne dediysem onu düşünceler içinde bırakmıştı. Aslında iyi olmuş olabilirdi, böylelikle sabahın olmasını sakin bir kafayla bekleyebilirdim.

Öylece tek dalı kalmış, kurumuş bir ağaç gibi umutsuzca beklemeye başladım. Babam gelmiş miydi acaba? Ya yokluğumu fark ederse, ki bu umurunda bile olmazdı ama yine de öyle hayal etmek iyi hissettiriyordu. Ne bileyim, benim için endişelenir miydi? Peki ya Alper? Evin kapılarını kilitlemiş miydi? Karnını doyurmuş muydu?

Bugün yarının dünüydü. Hep aynı kısır döngü içerisinde akan zaman oldukça acımasız ve katıydı.

Ellerimi çenemin altında kilitledim. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıp verdikten sonra tekrar açtım. Gözlerim, köşedeki masanın üzerinde duran gümüş yüzüğe kaydı. Üzerindeki değişik motifler ilgimi çekmişti ama bu da tıpkı diğer her şey gibi saman alevi gibi söndü.

Çenemin altındaki elim aniden yere düşünce uykulu bir halde gözlerimi açtım. Aralanan gözlerimden içeri doğru ufak ve keskin çizgiler halinde güneş ışıkları girmeye başladı. Pencereye baktığımda güneş yüzünü yeni yeni gösteriyordu. Ayaklarımı sessizce yere bastırıp ona

baktım. Dün geceki pozisyonunu değiştirmiş, bu sefer tam net olmasa da bana doğru dönmüştü. Dikkatimi çeken ilk şey, bel çukurundaki büyük bir kurşun dövmesiydi ama bu sıradan bir kurşun gibi durmuyordu. Etrafında belirsiz simgeler ve küçük bir yazı vardı. Ne yazdığını anlayamamıştım. Gözlerim bedeninden yüzüne doğru tırmandığında sert yüz ifadesinin uyurken bile kaybolmadığını gördüm.

Çatık kaşlar ve o biçimli sert surat. Yüzünde tanık olduğum tek şey buydu. Derin bir kuyunun içine düşmüş onlarca hare vardı.

Ellerimden güç alıp ayaklandığımda yerdeki kırılan telefonum gözüme ilişti. Sinirle dudaklarımı birbirine bastırdım ve eğilip parçalarını topladım. En azından içindeki hattım hâlâ sağlamdı. Nihayet eve dönebilecektim. Ona son bir kez baktığımda içimde susturamadığım bir ses çığlık atmaya başladı. *Ona veda etmeden mi gideceksin*? diyordu. Tanışmadığım birine veda etmek biraz garip, daha doğrusu saçma olmaz mıydı? Üstelik geceden beri ben bunun için bekliyordum.

Kafamın içindeki o aptal cızırtıyı susturup elimi kapının kulpuna attım. Dudaklarım düz bir çizgi halini aldığında olabildiğince sessiz olmaya da özen gösterdim. Tam kapıdan çıkmak üzereydim ki arkamdan seslenildiğini duydum. "Bir günaydın bile demeden mi yani?"

Dudaklarım aralık kalırken bedenim olduğu yerde kaskatı kesildi. Arkamı dönmeli miydim, yoksa hiç umursamadan kaçıp gitmek daha mı güvenli olurdu?

Gözlerimi sımsıkı yumdum ve içimdeki o sesin peşine düşüp arkamı döndüm. Dağınık, alnına dökülen saçları iyice karışmıştı, lâkin bakışları hâlâ aynı yoğunluktaydı. Acı bir kahve gibi koyu ve karanlıktı.

"Tanışmadığım birine neden veda edeyim?" diye sordum kuru bir sesle.

Duraksadı. Üzerinden kayıp giden saten çarşaf gibi bakışları da kaydı. Bir şeyler söyleyecek gibi duruyordu ve buna hazırlık değildim. Ne iyiye ne kötüye açıktı kulaklarımın kapısı. Kurumuş dudaklarını diliyle nemlendirdikten sonra kara bakışları gözlerimin içine imzasını attı. Dudakları aralandı. "Kamer," dedi kendinden emin bir sesle. "Kamer Alptekin."

4. Bölüm

Pusula

Sabahın ilk ışıklarıyla o büyük yerden ayrıldım. Hava soğuktu ve üzerimdeki ceket üşümeme mâni olamıyordu. Dudaklarımı şişirip ceketime biraz daha sarındım ve ıssız sokakları arkamda bırakıp dalgın halde evin yolunu tuttum.

Kamer Alptekin.

Adını öğrendiğim andan beri zihnimdeki tüm düşünceler yerini bu isme bırakmıştı sanki. Yol boyunca kafam hep onunla meşgul oldu. Hayır, başka bir şeye odaklanamıyordum ne yazık ki.

Nihayet eve geldiğimde Alper henüz uyanmamıştı. Salonun perdelerini hafifçe aralayarak içeri güneş ışığının girmesini sağladım. Sonra da ocağa bir çay suyu koyup odama geçtim ve kapıyı sıkıca kapattım. Sanki burada saklanıyordum, sanki birilerinden korunmak istiyordum. Ceketimi çıkarıp yatağın üzerine atarken telefonumun parçaları da yatak örtüsüne dağıldı.

Dağınık telefon parçaları içimde tuttuğum siniri yeniden gün yüzüne çıkarınca, "Hayvan," diye sinirle hırladım. Bunu tamir ettirmeliydim çünkü yenisini alacak param yoktu. Ekranı ve arka kapağı birbirinden ayrılmış bir haldeydi. Telefona ulaşıp boş boş bakarak yüzümü düşürdüm. Ne yapacaktım ben şimdi?

Alper?

Evet, onun eski telefonuyla bir süre idare edebilirdim, değil mi? En azından işimi görürdü. Ses çıkarmamaya çalışarak Alper'in odasına gittim. Kapıyı tıklatıp içeri girdiğimde kravatını düzeltirken yakaladım onu. Bana düz düz baktıktan sonra başını tekrar eğip kravatını düzeltmeye devam etti.

İçeri girip elimdeki kırık telefonu ona gösterdim. "Alper, senin eski telefonunu bir süre kullanabilir miyim?"

Gözlerini elime sabitleyerek, "Ona ne oldu?" diye sordu imayla. *Hiçbir şey. Dün gece psikopat zorba bir adam tarafından esir alındım, kaçmaya çalışırken telefonumu kırdı. Yetmedi, önceki gece kafama silah dayayıp tehdit etti ve şu an onun yanından geliyorum ablacığım,* diye içimden geçirsem de kurduğum cümleler yaşadıklarımın tam aksiydi.

"Dikkatsizlik işte, dün gece ceketimin ceplerini karıştırırken bir anda yere düştü," deyip geçiştirdim. Vay canına, sesim titrememişti! Bu yalana ben bile inanmıştım. Yani inanırdım.

Kısa bir bakış attıktan sonra kitaplığının rafında duran telefonu uzattı. "Al, bu seni bir süre idare eder," dediğinde elindeki telefonu alıp cebime koydum. "Teşekkür ederim."

Hızla kaşlarını çatarak kafasını salladıktan sonra bana bakıp, "İşe gitmek için erken değil mi?" diye sordu. Üzerimdeki kıyafetleri incelemeye başladığında istemsizce bir adım geriledim.

Elimi saçlarıma götürüp gözlerimi kaçırarak, "Evet, bugün pastaneyi ben açacağım," deyiverdim. Hadi ama, az önceki yalan kadar iyi olmasa da fena sayılmazdı. Sahi, neden pastaneyi ben açmıyordum ki, nasılsa anahtarı bende vardı.

Dudaklarını büzüp dişlerini sıktıktan sonra çalışma masasının dibindeki çantayı alıp tek koluna taktı. "Ben çıkıyorum."

"Kahvaltı etmeyecek misin?" diye sordum.

Ardında beni bırakıp odadan çıkarken konuşmaya devam etti. "Okulda yerim bir şeyler."

Kapıyı kapatıp gittiğinde hızla odasından çıkıp kendi odama geçtim. Hattımı Alper'den aldığım telefona taktım ve açılmasını bekledim. Açıldığında Hakan'dan bir cevapsız arama, Şebnem'den yedi cevapsız arama ve üç tane mesaj geldiğini gördüm.

***Kimden:** Şebnem*

Kızım başım belada, acil gelmen lazım. (19.56)

Açsana telefonumu, çocuk peşimi bırakmıyor. Of, neredesin Aymira? Söz, bu son, bir daha yardım istemeyeceğim, vallahi bak. (20.05)

Tamam, hallettim sayılır ama alacağın olsun ha! (20.34)

İç çekip umursamazca başımı salladım. Yine bir erkek yüzünden başını belaya sokmuş benden yardım istiyordu. Şebnem hep böyleydi, başını derde sokar, arkasını toplamak bana düşerdi. Üstelik hiç de akıllanmazdı.

Telefonu kapatmak için yeltendiğimde bir mesaj daha gördüm. Kaşlarımı çatıp mesaj kutusuna tıkladığımda bilinmeyen bir numaranın mesaj attığını gördüm.

***Kimden:** Bilinmeyen Numara*

Sende bana ait olan bir şey var ve onu senden alacağım. (07.22)

Mesajı okurken gözlerimde aniden korku tohumları yeşermeye başladı. Bu kimdi? Telefonu yavaşça kapatıp yatağın üzerine attıktan sonra oturdum. Mesaj yaklaşık yarım saat önce atılmıştı. Üstelik numarası da gizliydi. Gözlerimi belli bir noktada sabitlediğimde aniden kalkıp dolabımın kapağını açtım. Askıdaki kıyafetlerimi kenara itip hırkamın cebindeki o şeyi çıkardım.

Pusula, buradaydı ve o an, mesaj atan kişinin kesinlikle o olduğunu anladım.

Evin kapısını kilitleyip bisikletime bindim ve dar sokakları arkamda bırakarak pastaneye doğru ilerledim. Yüzüme çarpan soğuk hava tenimi ısırsa da hissetmiyordum. Aklım hâlâ ondaydı. Neden bilmiyorum, belki de sadece attığı mesaj için endişe duymuştum. Her an karşıma çıkabilirdi. Evde, sokakta, belki de pastanede...

Kısa sayılacak yolculuğun ardından pastaneye gelip bisikletimi arka tarafa bıraktım. Sabahları genellikle Hakan beni alır, daha sonra Şebnem'le buluşur öyle gelirdik buraya. Bazen en geç ben çıkardım ve dolayısıyla burayı kapatan da ben olurdum. Kapının kilidini açıp içeri girerek camdaki 'kapalı' yazısını ters çevirdim ve kapının kolunda duran önlüğü boynumdan geçirip arkadan sıkıca bağladım. Bağlı olan saçlarımı tepeden bir kez daha sıkıp mutfak tezgâhına yöneldim. Çay suyu koyup masaları silmek için arka tarafta bulunan kovaya su doldurdum.

Büyük bir pastaneydi burası, bazen müşterilere yer kalmadığında teras katı bile açıyorduk. Bazen de evlere servise gittiğim oluyordu.

Elimdeki turuncu bezle masaları silmeye başladım. Fakat onu zihnimden bir türlü atamıyordum. Sanki beynim ele geçirilmişti, oysa ben ondan daha yeni kurtulmuştum.

Ya da öyle sanıyordum.

Bir de bu pusula işi çıkmıştı. Anlamadığım şey, onu nasıl düşürebildiğiydi? Bildiğim tek bir şey varsa o da beni bulmadan benim ona o pusulayı vermem gerektiğiydi.

"Oo, erkencisin."

Sesleri duyduğumda daldığım kuyudan çıktım ve başımı kaldırıp bizimkilere baktım. Şebnem'le Hakan birlikte içeri giriyorlardı. Şebnem hemen üzerindeki montu çıkarıp askıda duran önlüğü boynuna geçirdi. Bana ters bir bakış attığında bunun dün gece attığı mesajlarla ilgili olduğunu anladım. Hırıltıyla karışık iç çektiğimde Hakan yanıma geldi. "Günaydın."

Ona bakıp düz bir şekilde gülümsedim ve elimdeki bezi tekrar masaya sürttüm. "Günaydın."

"İyi misin, moralin bozuk gibi. Sahi, dün gece seni aradım ama ulaşılamıyordu. Evde bir şey mi oldu?"

Duraksayıp başımı yavaşça kaldırdım. *Pekâlâ! Uygun ve inandırıcı bir yalan bul Aymira.*

"Yok, evde bir şey olmadı. Uyuyakalmışım, telefonumun da şarjı bitmiş."

Hakan evdeki durumları az çok biliyordu, en azından benim anlatmayıp yansıttığım kadarını. Babamla aramızdaki muhabbetin derecesini bilmese de bana kötü davrandığı ve çalışmak zorunda olduğum gibi birtakım mevzulardan haberi vardı.

Gözüm Şebnem'e kaydığında bana hâlâ trip attığını gördüm. Bu kız böyleydi ama siniri de saman alevi gibi sönerdi. Hakan'dan müsaade isteyip Şebnem'in yanına gittim. "Bana bozuk musun?" diye sordum.

Omzunu silkip kaynayan çaydanlığı kaldırdı ve ocağın kenarında duran kavanozun kapağını açtı. "Hayır," dedi hiç ikna edici olmayan bir ses tonuyla. Üzerine gittim. "Emin misin?"

Kavanozdan üç kaşık çay alıp çaydanlığa koyarak kapağını kapattı. Musluğa doğru yöneldiğinde onu takip ettim. Ona gerçekleri anlatamazdım. Dünü kimseye anlatamazdım. Benim yüzümden onların da başı belaya girebilirdi ve beladan uzak durmasını en çok istediğim kişi Şebnem'di.

"Sana anlatamayacağım şeyler var," dedim kısık bir sesle.

"Zaten bana hiçbir şey anlatmıyorsun ki," dedi ve bir anda arkasını dönüp açık kahverengi gözlerini kıstı. "Dün uykuya dalmadın ve şarjın da bitmedi, değil mi?" Sesini alçaltıp bana doğru eğildi. "Hakan buna inansa da ben inanmıyorum."

Dişlerimi sıkmaya başladım. Şebnem'e anlatırsam Hakan kesin öğrenirdi. Şebnem her ne kadar iyi bir dost olsa da onunla tüm sırlarımı paylaşmazdım. Ben, hiçbir sırrımı kolayca kimseyle paylaşmazdım, sadece önemsiz gördüğüm şeyleri Hakan'a anlatırdım, o kadar.

Önemsiz mi? Dün gece benim için önemsiz bir gece miydi? O çocuğu belki bir kez daha görecektim, sonra ne o beni hatırlayacaktı ne de ben onu. Peki, neden içimdeki ses *bunu Şebnem'le paylaşma*, diye haykırıyordu? Onları korumak için mi, yoksa kendim için mi?

Cebimdeki telefonu çıkarıp Şebnem'e gösterdim. "Evet, yalan söylüyorum, şarjım bitmedi. Daha kötüsü oldu, telefonum kırıldı. Şimdilik Alper'in telefonuyla idare ediyorum, o yüzden aramalarını görmedim," deyip elimi omzuna koydum. "Hâlâ bozuk musun bana?"

Duraksadı ve ufak bir kahkaha attı. "Elbise bile giyemeyen bir kıza ne kadar trip atabilirim ki?"

Gülümseyip gözlerimi devirdim. "Neden bu kadar inat ediyorsun ki, etek ya da elbise giymem senin ne işine yarayacak? Ben böyle iyiyim."

"Sorun da bu ya zaten," deyip kulağıma doğru eğildi. "Benim bir işime yarayacağından değil, seni düşünüyorum sadece. Etrafına bakmayı denedin mi hiç? Senin için kaç erkek sırada bekliyor ama sen her seferinde kestirip atıyorsun. Bakımsız halinle bile birçok erkeğin ilgisini çekebilecek bir güzelliğin var, neden bunu kullanmıyorsun ki?" diye sorup beni süzdü. "Şu haline bak! Yemin ediyorum, arkan dönükken kız olduğun asla anlaşılmıyor ve buna sebep olan da sensin."

Gerçekten böyle miydim insanların gözünde? O da öyle demişti, başımdaki şapkayı çıkarmasa kız olduğumun farkına bile varamayacaktı. Ama Şebnem'in dediği gibi olamıyordum işte, ben hep böyle büyümüştüm. Bu saatten sonra ben bile kendimi değiştiremezken, kim değiştirebilirdi ki?

Bir adım geriledim. "Ben iyiyim böyle, hem kimseye kendimi beğendirmek zorunda da değilim."

"Sen bu gidişle bırak etek giymeyi koca bile bulamayacaksın, benden söylemesi."

"Evlenmeyeceğim ki ben zaten," dedim düz bir sesle. Evlilik mi? Ben mi? Bu konular cidden komikti.

Benim hayallerim cam gibiydi. Elimi dokunsam dağılır etrafa saçılırdı. Onları toplarken yarısı elime batar, kanımı akıtırdı; ben hiç hayal kurmazdım bu yüzden çünkü hayallerim bile beni terk ediyor hep arkalarından bakmama sebep oluyordu.

Yüzünü ekşitip ellerini üzerime doğru salladı. "İyi, otur sen böyle."

Sol omzumu hafifçe sarsıp dudağımın kenarını umursamazca kıvırdım. Şebnem'i ciddiye almamayı alışkanlık haline getirmiştim. Daha sonra mutfak tezgâhının önünden ayrıldık. Masaları silmek için ilerlerken bacaklarıma çarpan soğuk köpüklü suyla duraksadım.

"Dikkat etsene, kör müsün?!" dedi Pınar.

Pınar, burada çalışan diğer elemanlardan biriydi. Sebebini bilmediğim bir şekilde bana takmış durumdaydı. Benden yaklaşık bir ay sonra işe başlamıştı ve neredeyse bir yıla yakın bir süredir yıldızımız hiç barışmamıştı. Aniden geri çekilip ses tonumu yükselttim. "Asıl sen dikkat et!"

"Buradan geçen benim, dikkat edecek olan da sensin," dedi ve pişkin pişkin konuşmasını sürdürdü. "Kıza bak ya, hem suçlu hem güçlü."

Dudaklarımı ıslattım ve kaşlarımı çatıp üzerine yürüdüm. "Ne diyorsun kızım sen? Derdin ne senin benimle?"

Elindeki kovayı bırakmadan gözlerini kaçırdı. "Ne derdim olacak seninle be? Sen kimsin?"

Kendimi tutamayıp omzunu ittirdiğimde arkaya hafifçe geriledi. "Bana bak, benimle düzgün konuş, yoksa alırım ayağımın altına." Kendimi tutamayacağım anlardan birindeydim sanırım, zaten pek sakin bir yapıda olduğum da söylenemezdi.

Elindeki kovayı bırakıp üzerime yürüdü. "Yok ya, hadi, alsana sıkıyorsa." Kahverengi saçları gözünün önüne savrulduğunda bir adım daha atıp onunla omuz hizasına geldim. Boyu benden biraz daha kısaydı. "Kaşınma bak, yoksa iyi kaşırım, biliyorsun," diye konuştum.

"Allah Allah, haydi kaşı öyleyse," dediğinde sinirle soluklanıp kolumu kaldırdım, lâkin Şebnem kolumdan tutup beni geri çekti.

"Bırak şunu," dedi yüzüme bakarak. "Görmüyor musun, amacı seni tahrik edip işten attırmak! Uğraşmaya değmez."

Alay eder gibi güldüm. "Bu mu beni işten attıracak?" Gözlerimdeki puslu ifadeyi gözlerinin bebeğine yansıttım. "Bana bak, bundan sonra akıllı davranacaksın yoksa yemin ederim işi bırakmak uğruna kendimi de seni de harcarım. Duydun mu?"

Sinirlerim fazla bozuktu.

Pınar bana ters ters bakmaya devam ederken Hakan telaşla yanıma geldi. "Hop hop, ne oluyor burada?" Bana döndü. "Aymira, iyi misin?"

Dudaklarımı aralayacakken Pınar araya girdi. "Burada mağdur olan benim Hakan, görmüyor musun, üzerime saldırdı!"

Başımı sağa yatırıp dudaklarımı sıktım. Bu kız sabrımı zorluyordu. Bir şeyler söylemek niyetindeydim ama mecalim yoktu ve uğraşmak istemedim. Şebnem araya girdi ve Pınar'a tırnak gösterdi. "Bak, sana iyilik yaptım, Aymira'yı durdurdum ama emin ol ikincisi olmayacak. O çeneni kapatırsan iyi edersin."

Pınar kindar bakışlarını üzerimden çekip sıkkın bir nefes aldı ve sesini çıkarmadan su dolu kovayı alıp yerleri silmeye başladı. Hakan yanıma gelip omzuma dokunarak yumuşak bir ses tonuyla gözlerime baktı. "Ne oluyor sana? Az önce de sordum sana, moralin bozuk işte, sinirlerin gerilmiş. "

Bilmiyordum, belki de onun yüzünden böyle davranıyordum. Neden ama? İki seferdir yaşadıklarımın beni bu kadar düşürmesine neden izin veriyordum ki sanki? Benim sinirlerim bozuktu, zaten bu Pınar denen kızdan hazzetmiyordum. Kaşlarımı çatıp Hakan'a baktım. "Yok bir şey, ben bir hava alayım," dedim ve dışarı çıktım.

Tüm günüm böyle geçmişti ve dükkânı kapatmak da bana kalmıştı. Şebnem, abisinin görüşüne gideceği için erken ayrılmıştı, Hakan da annesini hastaneye götürecekti. Diğerlerinde de bir hayır yoktu. Hava kararmaya yakın, önlüğümü çıkardım ve camdaki 'açık' yazısını ters çevirip dışarı çıktım. Kapıyı kilitledikten sonra da üzerimdeki bordo montumun cebine anahtarımı koyup arka taraftan bisikletimi aldım.

Pastanenin uzun taşlı yolunu geçtikten sonra bisikletten inip dış kapıyı da kilitledim. Kendimden emin bir halde arkamı döndüğümde ise korkudan sırtımı panikle kapıya yapıştırdım.

O, gelmişti.

Kamer.

Motosikletine oturmuş, öylece bana bakıyordu. Baştan aşağı siyahtı, parmağındaki gümüş renkli o yüzük ve bileğindeki kalın zincir hariç. Siyah bağcıkları, bağlanmamış botları, siyah kot pantolonu, üzerindeki siyah deri ceketi ve içine giydiği kalın örgü kazağın ceketin kol kısmından taşan detayı. Hepsi ona aitti. Sanki başka bir renk kullanması yasakmış gibiydi. Ama benim dikkatimi çeken asıl şey koyu renk kıyafetleri değil, gözlerindeki karanlıktı. Tıpkı ilk gün aynadan gördüğüm gibi, tıpkı dün geceki gibiydi.

Yaslandığım yerden kendimi usulca çekip ona baktım. "Senin ne işin var burada?"

Acı kahve tonlardaki gözlerini benden çekip pastaneye dikti. Bir süre süzdükten sonra da ayağını yere daha sağlam basıp bana baktı. "Geceleri taksi şoförlüğü, sabahları bu cici pastane. Hayatın bayağı ilginçmiş bukalemun." Ses tonundaki tını sinirimi bozmuştu.

"Hayatım senin diline malzeme olamayacak kadar sıradan, uğraşma benimle," dedim ve gözlerimi kıstım. "Ayrıca adımı söylediğimi hatırlıyorum."

Duraksadı. Bakışlarının donukluğu üşümeme sebep oluyordu; öyle ki esen rüzgârın tenime değdiğinin farkında bile değildim. Rüzgârın bendeki tek etkisi onun kokusuydu. Üzerinden sanki yaprak dökülürmüşçesine kopup bana ulaşan, kavrulmuş badem kokusu. "Adını hatırlamıyorum," dedi düz bir sesle.

Omzumu silktim. "Bu benim sorunum değil."

"Bukalemun daha iyi," dedi ve tek gözünü kıstı. "Biliyor musun, gittikçe ilgimi çekiyorsun."

İlgi çekmek mi, ben mi? Benimle dalga geçiyordu resmen. Bunu ses tonundan ve gözlerindeki o anlamsız ifadeden anlayabiliyordum. "Sana benimle uğraşma dediğimi hatırlıyorum," dedim ve kaşlarımı çattım. "Ayrıca burayı nereden buldun? Nesin sen, iz sürücü falan mı?"

Gülümsedi. Dişlerini göremesem de dudakları yukarı doğru kıvrıldığında çenesinin kenarındaki o çukur yeniden oluştu. Gözlerim istemsizce oraya kaydığında dudaklarım aralandı. *Ne? Ondan etkiledin mi gerçekten?* İçimdeki ses benimle uğraşmaya devam ediyordu.

"Bilmem, belki," dedi ve başını eğip gözlerini kıstı. Bakışlarında tanımadığım biri vardı sanki. O gece buna hiç rastlamamıştım. Komik, onu zaten tanımıyordum. "Seninle uğraştığım falan da yok, sadece sende bana ait olan bir şey var, onu almaya geldim."

Pusuladan bahsediyordu. Pusulayı, o gelmeden ona ben verecektim ama beni bulmuştu, iş yerime kadar hem de…

"Onu sana getirecektim," dediğimde hemen ekledi. "Ne zaman, ben yokluğunu fark ettiğimde mi?"

Beni neyle itham ettiğiyle ilgilenmek istemedim. "Hayır, onu sana geri verecektim. Belki de umursamayıp çöpe atacaktım. Sonuçta o bana ait değildi. O gece beni tehdit eden bir adama aitti."

Başını geri çekip dişlerini sıktı. O geceki gibi. Yine aynı konuya geri döndüğümüzde verdiği tepki de aynı olmuştu. Gerildiğini hissettiğimde bisikletime eğilip onu yerden kaldırdım. "Onu sana geri vereceğim, hatta yarın getireceğimden emin olabilirsin ama sen de benim peşimi bırakacaksın. Bir daha karşılaşmamak üzere."

Kirpiklerimin altından ona baktığımda gözleri bende değildi. Sanki göz kapakları perdeyle örtülmüş, beni fark etmesini engellemişti. Ona kısa bir süre daha düz düz baktım ve pes edip bisikletimi sürmeye başladım.

"Yarışalım mı?" dedi motosikletiyle yanıma geldiğinde. Kask bile takmıyordu. Ne güzel, bir psikopatla bitmemiş bir işim vardı. Yüzümü ekşittim. "Dalga mı geçiyorsun? Bu bisikletle seni yenemem."

Bisikletimi sürmeye devam ederken gülümsediğini hissettim. "Korktuğun için mi böyle söylüyorsun, yoksa pes ettiğin için mi?"

Ses tonu beni tetikliyordu. Kaybetmekten hiç hazzetmeyen biri olarak bu canımı sıkmıştı. Cevapladım. "Seni ciddiye almadığım içindir belki." Ona bakmamakta hâlâ direniyordum. Dikkatimi çeken tek şey uzun ve soğuk damarlı parmağındaki o yüzüktü. Ona, ondan daha çok aitmiş gibi duruyordu. Sanki o olmazsa eksik kalacakmış gibiydi.

"Pes ediyorsun yani," dedi beni yavaş yavaş takip ederek. Motorun gürültüsü, sert sesini duymama engel değildi. "Beni zorlama," dedim dişlerimin arasından.

"Seni zorlamıyorum ki, olanı söylüyorum. Yalan mı? İnandığın şey uğruna savaşmaktan kaçmıyor musun?" Soluk ses rengini kısıp usulca dudaklarını oynattı. "Beni yen!"

Bu davranışına anlam verememiştim, veremiyordum. Damarlarımda gezen kanı durduramıyordum, deli gibi akan kırmızılıklar gözlerime bulaşıyordu. Beni oldukça zorlamıştı. Olabildiğince dişlerimi sıkıp gözlerimi kapattım ve yenemeyeceğimi elbette ki bilerek pedalı hiç olmadığı kadar sıkı ve sert çevirmeye başladım.

"Pekâlâ! Hadi başlayalım."

Eve geldiğimde bisikletimi ağacın kenarına koyup içeri girdim. Yarışı ben mi kazanmıştım? En son gaza gelip pedalları hızla çevirdiğimi hatırlıyordum. Fakat arkama döndüğümde onu görememiştim. Bu zaten bir yarış bile sayılmazdı. Soğuk soğuk gülüp geçiştirdim.

Kapıdan içeri girdiğimde babam ayaklarını sehpaya doğru uzatmış, bir şeyin hıncını alırcasına sert darbelerle elindeki elmayı kesiyordu. Perdeler yine sonuna kadar açıktı ve içerideki toz bulutu ortama kasvetli bir hava veriyordu. Kolumdaki çantayı çıkarmadan babamın yan tarafına yönelip perdeleri çekmeye başladım. Babam gözlerini televizyondan ayırmadan elmasını yerken, "Anası kılıklı," dedi düz bir sesle. Bir saniye duraksayıp dişlerimi birbirine geçirdim ve diğer perdeyi de çektim.

"Onu sevdiğini sanıyordum," dedim kırık bir ses tonuyla. Böyle bir şeyi neden söylemiştim, bilmiyorum. Sadece onun bana benzediğini söylerdi hep; ağlayışım, huylarım, yapım… Beni sevmiyordu, belki onu da sevmiyordu. Bu her ne kadar canımı yaksa da öğrenmek istiyordum.

Çiğnediği elmayı yuttu ve başka bir dilimi ağzına götürürken, "Sen de ona benziyorsun, daha ne söyleyeyim?" diye sordu.

"Beni sevmiyorsun baba," diye fısıldadım.

Bir kızın dudaklarından dökülen hangi cümle bu kadar acıyla yoğrulmuş olabilirdi ki? Ben sevgisizliği tüm hücrelerime kadar yaşamıştım ve hâlâ yaşıyordum. *Bunu dile dökmüşüm, çok mu?*

Ayaklarını yavaşça oynatmaya başladığında eline aldığı kumandayla kanalları değiştirdi. Göz ucuyla hareketlerini inceledim. Her zaman uzun uzun seyretme fırsatım olmazdı. Bazen uyurken izlerdim o kadar… Bir kızın babasına doyamaması nedir, bilir misiniz? Bakmaya bile korkması.

"Başımda dikilip durma, git yemek hazırla, işe çıkacağım!"

Yavaşça yutkunup mutfağa girdim. Kolumdaki çantayı masanın üzerine atıp ocağa makarna suyu koydum. Sonra da odama geçip üzerimdeki montu çıkardım ve dolabıma astım. Dalgın bir halde dolabın kapağını kapatacakken hırkama takıldı gözüm. Pusulanın orada olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. İçime yerleşen tuhaf boşluk hissiyle

elimi hırkamın cebine attım, sonra diğer cebine.., Pusula, onu buraya koyduğuma emindim. Fakat ceplerim bomboştu. Ne yapacağımı bilemeyerek öylece kalakaldım. Elimle bir iki askıyı itekleyip siyah montumun ceplerini de kontrol ettim.

Yoktu.

Telaşla diğer kıyafetlerimin ceplerini karıştırmaya başladım ama hiçbirinde yoktu. Dolabın kapağını umutsuzlukla kapattım. Çekmeceleri karıştırıp kıyafetlerimi acele acele dağıtırken nefesim hızlanmaya başladı. Onu bulamazsam bunun altından asla kalkamazdım. Sonuçta o bana ait değildi. Endişeli bir halde odada bakılmadık hiçbir yer bırakmadım. Yatağımın altı, yastık içleri, pencere kenarları, banyo bile.., Olmayacak her yere baksam da yoktu.

Odadan çıktığımda babamın hâlâ televizyon karşısında elma soyduğunu gördüm. O almış olabilir miydi? Yok artık, dolabımı karıştırmak mı? Hayır.

Tırnaklarımı dişlerime götürüp ürkek adımlarla yanına gittim. Geldiğimi fark etse de bana dönmeden elmasını yemeye devam etti.

"Odamda bir pusula olacaktı, onu gördün mü?" Bunu sormak her ne kadar utanç verici olsa da şu an hayatımın en berbat anlarından birini yaşıyordum.

"Onu sattım," dedi umursamadan.

Bir anda kaskatı kesildim. Tırnaklarım dişlerimden ayrılır ayrılmaz kolum gövdemden aşağı doğru özensizce düştü. Daha kötüsü olamaz herhalde dediğim her andan sonra babam karşıma bir yenisini daha çıkarıyordu ama bu çok farklıydı. Bana ait olmayan bir şeyin hesabını nasıl soracaktım? Ne diyecektim?

"Nasıl? Baba, onu nasıl satarsın?"

"Ne bok yiyeceksin lan o zımbırtıyla?" dedi ve ayaklarını yere hızla indirip çatık kaşlarıyla bana baktı. "Hem, sen nereden buldun onu? Bayağı pahalı bir şeydi. Bana bak, yoksa?"

"Ne?"

Beni hırsızlıkla mı suçluyordu? Gözlerimin kızarmasına aldırmayıp ağlamamak için direnmem de parmaklarımın ve dudaklarımın titremesini engelleyemiyordum. İma ettiği şey buydu, altından başka bir şeyin çıkmasına olanak dahi yoktu. Şu an pusulayı falan görmüyordu gözüm,

öz babam bana hırsız muamelesi yapmıştı. Hangi baba kızına bunu yapardı ki?

"Baba, bunu nasıl söylersin?" dedim titreyen ses tonuma aldırmadan. Hüzün damarlarımda hüküm sürerken ben acıdan başka bir şey hissetmiyordum. "Kızınım ben senin, kızın."

Her defasında böyle oluyordu işte; tam gün yüzü gördüm dediğim anda bir şey oluyor ve ellerimde kelepçelerle o ışık bile girmeyen mahzen duvarlarına dönüyordum. Omzunu silkip dudaklarına hoşnut olmayan bir sırıtış yerleştirdi. "Kızımmış, def ol git! Akşam akşam elimde kalacaksın."

Ne isterdim biliyor musunuz? Babam tarafından sevilmeyi değil de karşısında güçlü durabilmeyi; o bana her esip gürlediğinde yaprak gibi titremeyi değil de bir kaya gibi sert durabilmeyi... İşte bunları çok isterdim. Her acı elbet bir gün diner, belki yerini mutluluğa bırakırdı. Fakat benim acılarım mutluluğa muhtaç olamayacak kadar kalıcı ve derindi.

Arkamı döndüm ve kendimi odama girene kadar tuttum. Öyle ki bu kısa zaman zarfında bile sanki avucumun içinden yılların kayıp gittiğini hissettim. Hissettiğim her acı kalbime bir bıçak misali saplanıyordu sanki. Nefes almakta zorlanıyordum. Kendimi yatağa bıraktım ve yastığımı başımın altına özensizce yerleştirerek cenin pozisyonu aldım. Gözümden bir damla yaş süzüldüğünde ağzımdan hıçkırık kaçmaması için yastığı dudaklarıma bastırdım. Gözyaşlarımın önünü almak istercesine kıstım gözlerimi. Fakat durmadılar, ben direndikçe onlar bana karşı koydular...

Sabah olduğunda yastığın başımı koyduğum kısmı nemliydi. Yanağımdaki hafif ıslaklık irkilmeme sebep oldu. Başımı yavaşça kaldırırken hâlâ dün geceki pozisyonda olduğumu fark ettim. Bacaklarımı, sanki oraya saklanmak istiyorlarmış gibi iyice karnıma doğru çekmiştim. Titredim. Üşüyordum. Tüm gece boyunca üzerimde bir çarşaf bile olmadan uyumuştum.

Başımı tamamen kaldırıp saç tokamı çözdüm. Pantolonun yukarı doğru sıyrılan paçalarını indirip dağınık saçlarımla aynanın karşısına geçtim. Kesinlikle berbat görünüyordum. Tek bir ima bile beni bir enkaza çevirmeye yetmişti.

Yüzümü yıkadıktan sonra üzerimi değiştirip telefonuma sarıldım. Şebnem'e mesaj atmalıydım. Bugün o pusulanın aynısını bulup Kamer

denen adama, o beni tekrar bulmadan önce geri vermem gerekiyordu. En azından artık başımdaki bu beladan kurtulmak ve bir nebze de olsa rahat nefes almak düşüncesindeydim.

***Kime:** Şebnem*

Şebnem, ben bugün biraz gecikeceğim, Vedat abiye söylersin. (07.53)

Çok geçmeden cevap verdi.

***Kimden:** Şebnem*

Bir şey mi oldu? (07.58)

Bir şey değil, bir şeyler olmuştu. Olmaya da devam ediyordu ve elimden gelen tek şey olanlara ayak uydurmaktı.

***Kime:** Şebnem*

Hayır, ufak bir işim var sadece. (08.01)

***Kimden:** Şebnem*

Peki. (08.03)

Telefonun tuş kilidini kapattım ve cüzdanımdaki paraya baktım. Ay sonuna daha bir hafta vardı ve bu elimde kalan son paramdı. *Umarım o pusulanın aynısından bulabilirim...*

Babam eve gelmeden evden ayrılmalıydım. Odama şöyle bir göz gezdirdim, akşam eşyaları sağa sola panikle saçtığımdan ortalığın epey toparlanmaya ihtiyacı vardı. Yerdeki eşyaları alıp dolabıma yerleştirmekle başladım işe. Yaklaşık yarım saatin sonunda odam yine eskisi gibi derli topluydu. Mutfağa gidip akşamdan kalma şeyleri de toparladığımda artık dışarı çıkabilirdim.

Vakit biraz ilerlemiş olsa da hava hâlâ tenimi ısırmaya devam ediyordu. Sonbaharın ortalarıydı ve güneşin yalancı sıcağına aldanmamak gerekiyordu. Montumun içine biraz daha gömülerek kollarını avuç içlerime doğru çektim ve aşağı sokağın yolunu tuttum. Evden epey uzaklaştığımda bulduğum ilk mağazaya girdim. Desenini tam hatırlamasam da az çok gözümde canlanıyordu. Soluk gümüş renkli çemberin etrafında eski zamanlara ait motifleri andıran simgeler var gibiydi. Tezgâhın önüne geldiğimde eğilip gözümü kıstım ve büyük bir titizlikte incelemeye başladım.

Lâkin yoktu.

Hayal kırıklığıyla mağazadan çıkıp ilerideki antika saat ve takı satan bir dükkâna girdim. Yaşlı bir amca kepenklerini henüz yeni kaldırmıştı. Siftahı benimle yapacaktı, yani umarım... İçeri girdiğimde dudaklarımın arasından sızan sıcak nefesim bedenimi yumuşatmaya yetmişti. Yaşlı amca su koyduğu çaydanlığın başından ayrılıp bana baktı.

"Buyur kızım?"

"Amca, ben bir pusula arıyorum. Bana yardımcı olur musun?" diye sordum.

Yaşlı adam başını sallayıp kenardaki kutunun kapağını açtı ve modelleri göstermeye başladı. "Bak bakalım, aradığın türden var mı?"

Büyük bir dikkatle pusulaları incelerken amcanın sesini bile duyamadım. Birkaç tanesi bulduğum pusulaya benziyordu ama aynısı değildi. Acaba aynısını bulamadım desem, yerine ona başka bir pusula versem kabul etmez miydi? Tamam, hatalıydım, emanete veya adı her neyse, ona sahip bile çıkamamıştım ama bunun bir telafisi olabilirdi. Yoksa koca şehirde ne kadar gezersem gezeyim aynından bulamayacaktım.

En köşede duran pusula dikkatimi çektiğinde elimle işaret ettim. "Amca, şuna bir bakabilir miyim?"

Başını sallayıp pusulayı yerinden özenle çıkarıp bana verdi. Elime aldığımda onu inceledim. Üzerindeki motifler benzemese de ona en yakın olan buydu. Başımı kaldırdım.

"Fiyatı ne kadar?"

"Elli lira."

Babam o pusulanın pahalı olduğundan bahsetmişti. Ne kadar pahalıydı acaba? Bu miktarın beş, bilemedin on katı kadar mı? Elimden hiçbir şey gelmese de olanı bu kadardı. En azından. Pusulayı aldım ve dükkândan ayrıldım. Onu çantama koyduktan sonra o gece beni götürdüğü sokağa doğru yola koyuldum. Adını bile bilmediğim, gün yüzüyle görmediğim o sokağa. Bana yeni bir bela açan o sokağa.

Annemin mezarına yakındı, en azından öyle sayılırdı. Rüzgâr burnumun ve dudaklarımın kızarmasına sebep olsa da buna aldırış etmemeye çalıştım. Tek amacım bunu ona verip en kısa zamanda olayı kapatmaktı. Uzun ıssız yolları arkamda bırakıp yürümeye devam ettim.

Burası şehrin dış kısmında kalan bir yerdi ve çok az insan vardı. Birkaç yaprak hışırtısı, evlerin çatılarında gezen sokak kedileri ve su dolu küçük çukurların içine basıldığında çıkan o huzur verici sesten ibarettl.

Küçükken okula gidene kadar onları takip ederdim. Hiçbirini atlamadan her birine basa basa. Tabii sonra beyaz külotlu çorabım çamura yatmışçasına kirlenmiş olurdu. Babamdan azar işitsem de bunu yapmaktan asla vazgeçmezdim. Hep uslu bir çocuk olmayı hedeflemiştim, bu sayede babamı daha az sinirlendiriyordum. Ama olur ya hani; ne kadar büyürsek büyüyelim içerilerde bir yerlerde hep bir çocuk çığlık atardı. Beni kurtar, sana yeniden umut olayım, beni kurtar ki yüzündeki gülümseme olayım.

O sesi hep susturmayı başarmıştım. Bazen ona ayak uydursam da onu kurtarmak yerine daha derine gömüyordum. Her çığlıkta biraz daha, biraz daha içime içime.

Güneşin yüzünü bile zar zor görebildiğim ürkütücü bir sokağın başında buldum kendimi. Galiba burasıydı, evet evet, kesinlikle burasıydı. Daha önce buradan ayrılırken kurtulmuş olduğuma sevinsem de şimdi bu lanet yere tekrar dönmüştüm.

Damarlarımda gezen kan tenime keskin bir bıçak gibi batarken, yüreğime ekilen endişe tohumları baygınlık geçirmeme sebep oluyordu. Hiç olmadığım kadar ürküyordum. Neyle karşılaşacağımı bilmiyordum çünkü. Belki pusulayı kapıdan verip arkama bile bakmadan geri dönecektim. Belki de kapının altından itekleyebilirdim, hem böylece kimseyle diyalog kurmak zorunda da kalmazdım. Aptalca düşüncelerin beynimi kemirmesine izin vermeyip büyük karanlık köprünün altında ilerlemeye devam ettim. Etraf o kadar sessizdi ki, bu sessizlik tüm hücrelerime kadar ürpermeme sebep oluyordu. Başımı dik tutup derin bir nefes aldım. Biraz daha yürüdüğümde nihayet varış noktama ulaşmıştım. İki katlı tuhaf bir yapıydı. Pek büyük bir eve benzemiyordu. Daha doğrusu burası bir eve benzemiyordu. Büyük bir demir kapı ve yıkık dökük duvarları vardı.

Rüzgârda uçuşarak gözümün önüne gelen birkaç saç telini elimle kulağımın arkasına sıkıştırıp kapıya bir adım daha yaklaştım ve tam önünde durdum. Elimi kapıya uzatacakken gözüm bileğimdeki saate takıldı.

10.23

Mesai saatim çoktan başlamıştı.

Gözlerimi kapatıp bir süre dinlendirdikten sonra yeniden açtığımda elim kapıya gitti. Sıkkın bir nefes verip ardından bir adım daha öne atıldım. Fakat kapıyı tıklatmaya gerek kalmadan aniden açılıverdi. Hızlı ve telaşlı bir halde kendimi geri çektiğimde karşımdaki tuhaf çocukla göz göze geldik. Ensesine kadar uzanan saçları vardı. Yeni çıkan sakalları esmer tenine özenle serpiştirilmiş gibi duruyordu.

Beklemediğim bir tavırla, "Merhaba," dedi kendisine baktığımdan daha tuhaf bir şekilde bana bakarken. Acaba yanlış yere mi geldim diye düşünmeden edemedim. Hızlıca kurumuş dudaklarımı ıslatıp saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım yeniden. Onunla konuşmalı mıydım? Kamer kadar tehlikeli bir görüntüsü yoktu ama oldukça gizemli bir havası vardı.

"Şey, ben..." Neden konuşamıyordum sanki?

Çocuk, kaşlarını şüpheyle çatıp bana imalı bakışlar atmaya devam etti. Tenime çarpan soğuk hava hissettiğim ürpertinin yanında bir kar tanesi kadar yumuşak ve masum kalıyordu. "Kamer diye birisini görecektim," dedim ve içimden kendime bir küfür savurup devam ettim. "Yani bende ona ait olan bir şey var."

Pekâlâ! Dudaklarımdan sızan her bir sözcük aleyhime işliyordu. Normalde kendimi gayet iyi ifade ederdim. Çocuk beni göz ucuyla süzdükten sonra kapıyı biraz daha aralayıp içeri girmem için geri çekildi. Bakışlarım içeriyi hedef aldığında rutubetli hava beni davetsiz bir misafirmişim gibi kucaklamıştı. Ses etmeden içeri yavaşça girdiğimde çocuk kapıyı aniden kapatıp beni arkasında bıraktı. İlk kez o gece buraya geldiğimde sanki daha tanıdıktı. Şimdi çizgileri belli olmayan bir harita vardı sanki elimde, nereye gideceğimi bilmiyordum. Küçük adımlarla içeri girdiğimde hemen sağ köşedeki mutfak masasında iki tane daha çocuğun olduğunu gördüm. Kendimi geri çekerek adımlarımı daha da küçülttüm.

Aşırı benzerlikleriyle ikiz oldukları hemen fark edilen bu çocuklar benimle aynı yaşta gibi duruyordu. Kıvırcık saçları vardı. Teki bana şüpheyle baktığında başımı hızla öne eğdim. Diğeri benim varlığımı bile hissetmemiş gibi duruyordu.

Gözüm odanın diğer köşesine kayınca dağınık birkaç yatak ve masa üzerinde duran sigara izmaritlerine rastladım. Oda o kadar büyüktü ki bir sürü değişik şekil verilebilirdi. Fakat onlar nedense bölmemişler, her yeri ortak kullanıyorlardı. Bir köşede mutfak, diğer köşede salon... Bir tek onun odası çatı katındaydı, ilerideki demir merdivenlerin ucundaki oda.

Bana kapıyı açan çocuk merdivenlerden yukarı çıkıp kapıyı tıklattı. "Misafirin var."

Ses tonu oldukça sakindi. Olduğum yerde endişemi bastırmaya çalıştım. *On dakika sonrasını düşün Aymira. Bir daha ne bu sokağı ne bu insanları ve ne de onu göreceksin. Dayan.* Başımı öne hafifçe eğdiğimde tıpkı üzerimde duran bir gölge gibi varlığını hissetmiştim. Kapıda görünür görünmez gözlerimi odağına alınca bedenim kaskatı kesildi. İstemsizce dişlerimi sıkmaya başladım. Kalbim nedenini bilmediğim bir şekilde saçma sapan titrerken kaşlarımı kırıştırdım.

Dağınık ama sağ tarafı yoğunlukta olan siyah gür saçları ve buğulu keskin gözlerinin üzerinde tıpkı bedeninde bir imza gibi duran uzun gür kirpikleri buradan dahi belli oluyordu. Belki de yüzünü ezberlediğim için ayrıntılara bu kadar takılıyordum. Yanakları içine çökmüş, elmacık kemikleri daha da belirgindi. Gözlerini benden çekmeden dudağını aralayıp tiz bir ses çıkardı. "Tamam, git sen."

Çocuk bana bakmadan merdivenlerden sessizce inip mutfak tezgâhına yönelerek yüksek bir sandalyeye oturdu. Bakışlarımı sandalyeye oturan çocuktan ayırıp ona baktığımda gözleri yeniden beni odağına aldı ve ses etmeden odanın kapısını sonuna kadar açtı. Beni yanına mı çağırıyordu? Sinirlenmemeye çalıştım. *Çok az kaldı. Emaneti ver ve arkana bile bakmadan buradan ayrıl Aymira!*

Sonuna kadar araladığı kapının önünden çekildiğinde nefesim akciğerlerime hıçkırık şeklinde kesik kesik dolmaya başladı. Dudaklarımı bir kez daha ıslatırken tırnaklarımı çantamın içine gömdüm. Sanki düşecekmişim de onlara tutunmak istiyormuşum gibi. Tutsak ayaklarımı yavaşça hareket ettirdiğimde kendimi bir ipin üzerindeki cambaza benzettim. Adımlarımdan tehlike kokuları yayılıyordu. Düz ve orantısız bir şekilde yürüyemezsem düşecektim sanki.

Yan tarafta kalan çocukların bakışını üzerimde hissediyordum. İlk kez farklı birini görüyorlarmış gibi bakıyorlardı bana. Gözümün kenarına perde indirip onları görüş alanımdan çıkararak merdivenlere doğru yöneldim. İlk basamakta sanki ruhumdan bir dal koptu, üzerindeki kuşlar telaşla uçmaya başladı.

Adımlarımı orantılı bir şekilde atıp sonunda kapıdan içeri girdim. Yatağın kenarında ayakta dururken hemen arkamdan kapıyı kapattı. Bu daha çok ürkmeme sebep olmuştu. Karşıma geçip masada duran sigara paketinden bir adet sigara aldı. Eğildiğinde göğsünün yarısına kadar inik gri kapüşonlu sweatshirtünden teni belli oluyordu.

Dudaklarının arasına yerleştirdiği sigarayı masanın diğer ucunda duran çelik çakmakla yakıp zehirli havayı bir çırpıda içine çekti. Dışarı üflediğinde ise bundan rahatsız olarak gözlerimi kıstım. Ne yapıyordum ben böyle, onun karşımda sigara içmesini izlemeye mi gelmiştim? "Kahvaltı için ilginç bir seçim," dedim gözlerine bakmadan. Bakamıyordum ki. Bu korku değildi, başka bir şeydi.

"Seçimimin bu olduğunu kim söyledi?" diye sordu. Ses tonu biraz aşağılayıcı ve ukala bir tondaydı. Yanağımın etini dişleyip yutkundum. "Bilmem, tahmin ettim diyelim."

"Bir daha benim üzerimden tahmin yürütmezsen iyi edersin," dedi keskin bir ses tonuyla. Kendini yatağın üzerine atıp sırtını yatak başlığına dayadı ve başını geriye atarak zehirli havayı solumaya devam etti.

Odanın içi dumanla kaplandığında burnuma gelen o acı koku genzimi yakıyordu. Ne tuhaf, hâlâ bir tarafım onun kokusunu ayırt edebiliyordu; belki de beni canlı tutan ciğerlerime dolan o kısımdı. Şaşkınlıkla ona baktığımda yüz ifademi gizlemeye çalıştım ama rahat tavrı sinirlerimi bozuyordu.

Uzun, ince parmaklarının arasına yerleştirdiği o iğrenç sigaranın bir erkekte bu kadar estetik duracağını asla tahmin etmezdim. Vücudunun bir parçasıydı sanki.

Üzerindeki gri kapüşonlu svetşörtün yarıya kadar çekik kısmından, belindeki dövmenin uçları belli oluyordu. "Beni izlemeye mi geldin?" diye sorduğunda afalladım.

"Efendim?"

Dudağının hafifçe kıvrıldığını hissettim, belki de sigarayı dudaklarının arasından çekerken oluşan ufak bir mimikti. Gözlerime bakmadan sigara külünü zemine bıraktı. Ne çeşit bir şeysin sen, diye bağırmak istedim ama sesimi ben bile zor duyuyordum. "Ya da hipnoz olmaya mı demeliyim?"

Kaşlarımı çattım ve olduğum yerde biraz açıldım. "Daha önce sana ne kadar ukala olduğunu söyleyen oldu mu?"

Başını bana doğru çevirip gözlerini gözlerimde birleştirdi. Bana her baktığında içim bir tuhaf oluyordu. Bunu nasıl tarif edeceğim konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. Zihnimin köşesinde takılı kalan harflerle bir cümle kurmak gibi zor ve karışıktı.

"Hâlâ sıradansın," dedi mesafeli bir sesle.

"Dün, ilgini çektiğimi söyleyen sendin," dedim ona meydan okurcasına. Dün ve bugünkü bedenler farklıydı. Dün yüzünü ilk kez gördüğümde bile sanki onu tanıyor gibiydim ama bugün bana attığı her bakışta kendimi biraz daha yabancı hissediyordum.

"Hoşuna mı gitti?" diye sordu tavrından ödün vermeden.

Omzumu silkip bakışlarımı kaçırdım. "Ne münasebet, ben sadece olanı söylüyorum."

Gözlerini gözlerimden çekip bedenime kaydırdı. Kendimi saklamak istedim, odada başkasının olmaması dikkatinin üzerimde toplanmasına sebep oluyordu ve bu oldukça rahatsız ediciydi. Kendimi geri çektim. "Ne bakıyorsun be?"

"Korkma, ilgi çekecek bir bedenin yok," deyiverdi. Fazla mı rahattı? Ya da ben neden ilk kez uzaylı görmüş gibi ona bakıyordum? Sanki daha önce çok uzaylı görmüştüm ya!

"Sana ne benim bedenimden, hasta mısın?!" diye çıkıştım.

Sigarasını dudaklarının arasından çekip avuçlarının içine gömdü. Gözümü kıstığımda avucunda yanan ateşi ben bile hissetmiştim. Onun suratına baktığımda ise herhangi bir duygu tomurcuğu dahi olmadığını gördüm. Gayet soğukkanlı bir şekilde gözlerimin içine bakıp sigarayı avucunda ezdi. Parmak boğumlarının arasından sızan o duman, havadaki toz zerreleriyle çarpıştığında acıyı daha da yoğunlaştırıyordu sanki. Gözlerine baktım, tüm sertliğini korumaya yeminli gibiydi. Muhtemelen bir psikopatla aynı odadaydım.

"Canın yanmıyor mu? Psikopat mısın sen?"

Korku ve endişe dolu gözlerle ona bakarken avucunu usulca açıp dumanın zehrini odaya yaymaya başladı. Avucunun içindeki ezilmiş izmarit sanki taşla söndürülmüş gibi kâğıt şeklinde dümdüzdü. Avuç içine baktığımda derisinin büzüştüğünü gördüm. Bu acıyı kendine neden çektiriyordu, aklından zoru mu vardı? Adımlarını bana doğru attığında soluk boruma dolan havanın azaldığını fark ettim. Akciğerlerime ulaşacak havayı israf etmemeye özen gösterirken dudaklarım aralandı.

"Benim canım yanmaz, fiziksel olarak."

Alay eder gibi güldüm. "Niye? Demir Adam mısın sen?"

Başını yan yatırıp gözlerini kıstı. "Böyle soğuk espriler yapmayı kimden öğrendin?"

Başımı salladım. "İnsan espri yapınca hayata tutunmak için bir sebebi oluyor."

Tuhaf bir kızdım aslında. Her yeni olay kendimle ilgili yeni bir şey daha keşfetmemi sağlıyordu. Kim bilir bilmediğim daha ne özelliklerim vardı. Espri yapmazdım mesela ya da yapamayacağımı sanırdım. Gülmeyi de güldürmeyi de pek beceremezdim doğrusu.

Başını doğrulttu ve buğulu gözlerle bana bakmaya devam etti. "Hayata tutunacak bir sebebin yok mu?"

Merakından mı yoksa tatmin olmak için mi sormuştu, bilmiyordum. Ne fark ederdi ki?

"Senin?" diye sordum.

"Burada soruları ben sorarım," dedi net bir ses tonuyla.

"Mekân benim patron benim, icabı diyorsun yani?"

Dudaklarını alayla yukarı doğru kıvırıp kaşlarını kaldırdı. "Aferin bukalemun, yavaş yavaş öğreniyorsun."

"Aymira, bukalemun değil," diyerek düzelttim. Bir adım daha attığında bedenim zincirlenmiş gibi olduğu yerde kaskatı kesilmişti. "Bukalemun," diye tekrarladı.

İnatla bana taktığı saçma sapan benzetmeyi tekrarlarken gözlerimi sinirle devirdim. "Ne fark eder, beni bir daha görmeyeceksin zaten, istediğini diyebilirsin." Çantamın fermuarını açıp içerisindeki kutuyu çıkarırken dudaklarımı ıslattım. Yutkunarak başımı kaldırdığımda beni izlediğini fark etim. Çenemi kasıp kutuya biraz daha sarıldım. "Emanetini getirdim, yalnız bir sorun var, bu seninki değil," dedim ve sıkıntıyla nefes alıp çabucak gözlerimi kapatıp açtım. "Onu kaybettim."

Kaşlarını çattığında ne tepki vereceğini deli gibi merak ediyordum. Buna fırsat vermeden de kutuyu açıp içindeki pusulayı çıkardım. "Aynısı değil ama bunu bulabildim."

Pusulaya bakmadan onu hızlıca alıp masanın altında duran çöp kutusuna attı ve hızla bana dönüp beni kapı ile kendisi arasına aldı. Gözlerim irileştiğinde nefesim tenine değiyordu ama bu nefes bana bile az geliyordu. Bakışlarının altında ezilirken elini duvarın yan tarafına bastırmış, beni iyice çemberine almıştı. Sırtım kapıyla bütünleşince dudakları düz bir çizgi halini aldı. Şimdi gerçekten korkmaya başlamıştım.

"Emanet? Onu kaybetmişsin, ne emanetinden bahsediyorsun kızım?"

"Ben, nasıl oldu bilmiyorum ama kaybetmişim işte."

Diyemedim. Onu kaybetmedim ben, babam onu alıp satmış diyemedim. Nasıl derdim? Hem kendimi hem de babamı küçük düşürüp gururumun kırılmasına nasıl izin verirdim? "Bak, çok üzgünüm, pahalı bir şeyse parasını bile veririm."

Son paramı o aptal zımbırtıya yatırmıştım ve şimdi acımasız biri yüzünden çöpü boylamıştı. Gerçekten çok acımasızdı. Gözleri bir anlığına dudaklarıma kaydığında göğsümün sıkıştığını hissettim. Ardından hemen keskin bakışlarını yüzümde sabitleyip beni incelemeye devam etti. Gözlerimi kapatsam bile şah damarım kadar yakınımdaydı yüzü.

Sıcak nefesi tenimde usul usul iz bırakırken her bir zerremin alev aldığını hissettim. Bedenini biraz daha yaklaştırıp dudaklarını kulağıma doğru götürdü. Ilık dudakları yanağıma değdiğinde titredim ve bunu belli ettim. "Şşt," dedi mayhoş bir tonda. Ses tonu hiç olmadığı kadar yumuşak ve güvensizdi. Demir parmaklıklar ardına saklanan ruhum zincirlerini kırmak üzereydi. Sonunda kulağıma ulaştı. Dudaklarının arasından sızan sıcak nefesi ensemi yalarken gözlerimi sıkıca kapattım. Başını saçlarımın arasına saklamıştı. "Belki başka bir şekilde," dediğinde gözlerimi hızla açtım ve fevri bir hareketle onu ittim.

Ateş saçan bakışlarımı üzerine yönelttim. Yansın istedim. "Ne diyorsun lan sen?"

"Sapık değilim, korkma."

Huzursuzca gülümsedim. "Dalga mı geçiyorsun sen ya?!" dedim ve yüzümü ekşiterek başımı salladım. "Bir dakika, ben hâlâ burada nasıl durabiliyorum?" diye söylenip arkamı döndüm ve tam kapıyı açmaya yeltenirken beni durdurup üzerime eğildi. Onu yeniden ittirdim.

"Sakın yaklaşma bana!"

Dişlerini sıktığını gördüm. "Aklından her ne geçiyorsa o değilim, anladın mı?"

"Hiçbir şey anlamıyorum, anlamak da istemiyorum," diye yükseldim öfkeyle. "Ruh hastası!"

Aldığım yorgun nefesler huzurumu kaçırıyordu, ben tehlikedeydim. Kendimi geri geri atıp kapıya biraz daha sığındım. "Seni tanımak istemiyorum, o aptal şeye sahip çıkamadığım için de üzgünüm ama artık evime gitmek ve bu Allah'ın cezası yeri unutmak istiyorum."

Kararlı bir biçimde başını sağa sola salladığında gözlerimi yüzüne siper ettim. Kemikli kumral yüzüne serpilen his tohumları, zihninin içinde yatan şeyleri saklıyordu. "Keşke o kadar kolay olsa," dedi ve bir adım daha yaklaştı. "Sen nerede olduğunun farkında mısın?"

Sesinde ve bakışlarında var olan çözemediğim gizemli hava yutkunmama sebep oldu. Bir adım bile atacak yer kalmamıştı, sıkışmıştım buraya. Ardına saklandığım demir parmaklıklar beni yeniden mahzenine hapsetmişti. "Burası Veda Caddesi," dedi dudaklarının ardında saklanan harfler birer birer dökülmeye başlarken. Yapabildiğim tek şey onun bana doğru yaklaşmasını izlemek oldu. "Çünkü burada her veda bir merhabayla başlar."

Gözlerim gözlerinden başka odak noktası ararken bunun mümkün olmadığını anladım. Hemen önümde durduğunda heyecandan hızlı nefes alıp verdiğim için dudaklarım kurumuştu. Sanki bir sürahi suyu içsem bile bu kuruluk hissi geçmeyecekti. Gözlerini gözlerimden çekip dudaklarıma indirdiğinde yavaşça fısıldadı. "Her geleni karşılamak âdetim değildir aslında ama nedense içimden bir ses bu sefer farklı davranmam gerektiğini söylüyor."

Başını biraz doğrultup gözlerini bakışlarıma değdirdi. Aralık olan dudakları yeni hayatımın başlangıç anahtarı mıydı? Üzerime biraz daha eğilip yanağını yanağıma sürttüğünde ılık nefesi üşümeme sebep oldu. Öylece hareketsiz dururken aldığı nefesi ikimiz paylaşıyor gibiydik. Benim nefesim bana yetmiyor, hep eksik kalıyordu çünkü.

Duraksadı ve dudaklarını usulca aralayıp ruhuma bir anahtar bıraktı: "Merhaba."

5. Bölüm

Yön

Okyanusun azgın dalgalarına çarpa çarpa ilerleyen rotasız bir gemideydim. Elimde bir haritam olmadığı için gitmek istediğim yere de ulaşamıyordum. Dalgaların şiddeti ve ne tarafa gideceğimi bilememek durumu daha da katlanılmaz bir hale sokuyordu. Martıların o can yakan iniltili sesleri kulaklarıma çarparken, yardım çığlıklarına cevap veremiyor olmak içimi acıtıyordu. Geminin güvertesine çıkıp ileriyi görmek istediğimde ise yüzümü yalayan dev dalgaların kurbanı oluyordum. Sonra ne mi oluyordu?

Okyanusun dibine süzülüyordum, sanki oraya aitmişim gibi...

Soğuk ve rutubetli odanın içerisinde kapana kısılmıştım. Ben kapıya yaslanmıştım, o ise hemen önümde duruyordu. Soğuk ve merak uyandıran bakışları yanağımın içini ısırmama sebep oldu. Bana merhaba demişti. Dudaklarından dökülen bu basit kelime, hareketleri ve mimikleriyle birleştiğinde tehlike kokularını da peşinden sürüklemişti. Kaşlarımı çattım. "Ne demek bu?"

Hissettiğim şey korkunun yanında basit kalıyordu. Bedenim duvarlar arasına sıkışmış bir beton gibi kaskatı kesilmişti. Yüzüne baktığımda düz bakışları beni odağına aldı. "Merhaba demek," dedi hissizce.

Alnımı kırıştırdım. Ses tonu pürüzlü çıkmıştı. "Tanışmıştık oysa," dedim hızla. Ne diyeceğimi bilmiyordum sanki. "Şimdi tanıştık," diye düzeltti sanki yanlış bir laf etmişim gibi.

Kanım çekilirken dudaklarımı hafifçe aralayıp kasvetli havanın acı kokusunu içeri aldım. Ciğerlerimi yakacak türde olan bu koku, gözlerime yansıyordu. Korkmuyordum elbette ya da korkuyordum. Alnına dökülen siyah dağınık saçları, açık olan pencerenin içeri doldurduğu rüzgârın etkisiyle dalgalanıyordu. "Benden ne istiyorsun?" diye sorduğumda, geriye doğru bir adım attı.

"Merak mı ediyorsun gerçekten?"

Dudaklarımı ıslatıp başımı hızla salladım. "Beni burada tutmanın sebebi bu değil mi zaten? Pusulanı kaybettiğim için çok üzgünüm, ona sahip çıkamadım. Bu yüzden sana yeni bir tane daha almıştım ama onu da sen çöpe attın," dedim gözlerimi masanın altındaki çöp kutusuna yönelterek. Bakışlarım yeniden gözlerini odağına aldığında yüzümü kastım. "Beğenmedin mi? O aptal şey için mağaza mağaza gezdim ama benzerine dahi rastlamadım, en çok benzeyeni anca bu kadardı."

Kelimelerim bir bir dudaklarımdan dökülürken soğukkanlı bir tavırla beni izliyordu. "Yaptığın açıklama umurumda bile değil, ona sahip çıkamadın," dediğinde sözünü kestim.

"Onu sen düşürdün ve her ne kadar ona sahip çıkmaya çalışsam da böyle bir zorunluluğum yoktu. Bunun için beni yargılayamazsın."

Kasıntı bir tavırla kavisli kaşlarını yukarı doğru kaldırdığında, başını hafifçe sola yatırıp derin bakışlarını gözlerime değdirdi. "Yargılamak?"

Sırtımı kapıdan hızla çekip yüzüme düşen saç tellerimi kulağımın arkasına yerleştirdim. "Bak, manevi bir değeri olabilir, bunu bilemem ama onu artık sana veremem tamam mı? Tabii para..."

Sözümü kesti. "Çok sıkıldım bu konudan, biliyor musun? Bazı şeyler parayla ödenemeyecek kadar değerlidir," deyip dudaklarını sıktı. "Manevi değerini boş ver," diye konuşmaya devam etti. "Bu hatanın bir karşılığı olacak elbette fakat parayla değil."

"Ne o zaman?" diye tereddütle sorduğum an telefonum çalmaya başlayınca duraksadım. Gözleri sorguyla büyürken öylece baktım ona. Telefonum ısrarla titremeye devam ederken elimi cebime attım. Başımı eğdiğimde, kuşkulu bakışlarını tepemde hissedebiliyordum. Aniden gelen yutkunma hissinden kurtulduktan sonra parmaklarım telefonun metal kısmıyla temasa geçti.

Arayan Hakan'dı. Gözlerimi ekrandan çekip ona baktığımda seri bir hareketle arkasını dönüp uzaklaştı. Giderken, "Açsana şu telefonu, başımın içine etti!" diye bağırmayı da ihmal etmedi tabii.

Gözlerimi devirdim ve telefonun kilidini açıp kulağıma yasladım. "Efendim Hakan?" dediğimde duraksadı, başını hafifçe oynatarak omzunun üzerinden bana baktı. Aniden göz göze geldiğimizde bakışlarını kaçırıp kendini hızla yatağa attı.

Hakan, telefonun diğer ucundan, "Aymira, neredesin sen?" diye sorduğunda sesinde bir tutam merak vardı ve biraz da hesap sorar gibiydi.

Bedenim titrek bir hareketle kasılırken, gözlerim Kamer'e odaklandı. Ellerini başının arkasına bağlamış, sırtını yatağın başlığına yaslamış beni izliyordu. Sanki diken üzerindeydim. Bakışları oldukça rahatsızlık vericiydi.

"E şey... Bir işim vardı halletmem gereken onu halledip hemen geleceğim."

"Ne işi bu?"

Hakan'a gerçeği asla söyleyemezdim. "Gelince konuşsak olur mu? Şu an pek müsait değilim," deyip geçiştirdim.

"Bir sorun yok, değil mi?" Hakan'ın ses tonu irdeleyiciydi.

"Yok, hiçbir sorun yok, işimi halledip geleceğim, tamam mı?"

"Peki o zaman. Çok gecikme, aklım sende kalıyor," dedi yumuşak bir tavırla.

Üstelemedim ve sakince, "Tamam, geç kalmam, merak etme," dedim gülümseyerek.

Parmaklarımın arasında hüküm süren telefonu kulağımdan çekerek avuçlarımın arasına aldım. Şu sıralar sıkça yalan söylüyordum ve bu canımı bir hayli sıkıyordu. Çok yalan söyleyen birisi değilim, hatta yalan söylediğim zamanlar oldukça azdır da... Tek yalanım babamın bana gösterdiği tepkileri arkadaşlarıma yansıtmamak için onlara kaçamak cevaplar verdiğimde oluyordu.

"Erkek arkadaşın mı?" diye sordu duygusuz bir sesle. Oldukça tok çıkan sesi, bedenimin bariyerlerine çarpmış ve soğuk hava dalgasını ezmişti. "Evet," dedim ve sonra alnımı hızla kırıştırdım. "Yani erkek bir arkadaşım." Dişlerimi dudağıma geçirirken ona baktım. "Sevgilim değil."

Ona açıklama mı yapıyordum gerçekten? Beni buna iten neydi peki? Benimle ilgili kurduğu saçma sapan düşünceleri kafasından temizlemek mi istiyordum? Yoksa Hakan'ı o kalıba sokamayacağım için mi açıklama yapıyordum?

"Bana açıklama yapman..." Umursamadan başını salladı. "Her neyse, kimse kim. Nerede kalmıştık meraklı bukalemun?"

Yerimde kıpırdanarak onu tersledim. "Kitaplarda veya filmlerde olduğu gibi, neden esas oğlanlar kızlara lakap takmak zorunda? Benim bir adım var, üstelik bu lakap çok saçma."

"Demek bu filmdeki esas oğlan benim," dediğinde mantığıma ters düşen soru karşısında duraksadım. Genelde düşünür öyle konuşurdum ama bu çocuğu tanıdığım günden beri, mantığım devre dışı kalmıştı. Kurduğum cümlelerin içindeki kelimeleri bile yönetemiyordum.

"Öyle demek istemedim aslında..." Başımı sola doğru yatırdım. "Sadece benim bir adım var. Bunu papağan gibi tekrarlamam hoşuna gidiyorsa tekrar söyleyeyim." Başımı düzeltip gözlerine baktım. "Aymira. Adım bukalemun değil, Aymira."

Babasının kızı olmayı bekleyen ama ona bir türlü ulaşamayan Aymira.

"Anlamı ne?" diye sordu. Sorusu karşısında şaşırmıştım. Hiçbir şey düşünmeden cevapladım. "Ay tutulması sırasında ayın çevresinde görünen kızıllık." Düzelttim. "Yani öyle biliyorum."

Adımı annem koymuştu. Bir defasında babamla konuşurken bana tıpkı bir ay gibi parladığımı ve geleceğimin de yüzüm gibi olmasını istediği için bu ismi koyduğunu söylemişti. Sanırım bu da babamla benim aramda geçen hatırı sayılır üç beş diyalogdan biriydi.

"İlk defa duyuyorum, değişik bir isim," diye söylendi. İçten içe güldüm. Onun isminin de aşağı kalır bir yanı yoktu nihayetinde.

"Senin isminin bir anlamı var mı?"

"Yok," diye kestirip attı.

Üstelemedim. Açıkçası umurumda değildi. Sadece hoş bir adı vardı, o kadar. Burnumun ucunu hafifçe kaşırken konuşmaya devam ederek, "O çocukları tanıyor musun?" diye sakin bir sesle fısıldadım. Başını salladı. "Beraber yaşıyoruz."

"Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?" diye sordum. Onunla merak ettiğim şeylere cevap bulabilirdim. Labirentin içinde kaybolmuş gibi hissetsem de, çıkış noktası için bir ışığa ihtiyacım vardı.

"Bu caddenin adını tenime işleyecek kadar."

Kaşlarım çatılırken soğuk bakışlarını odağıma aldım. Zeytini andıran kara gözlerinin etrafına saçılan hareler, inci tanesi gibi parıldıyordu. Bakışları daha fazla ürpermeme sebep olduğunda saçma bir hareketle

pencereyi kapattım. Onun karşısında öylece beklemek fazla davetkâr bir tavırdı. Pencerenin kenarındaki çalışma masasının önünde durdum ve ona baktım.

"Buraya adını sen mi verdin?"

Kollarını göğsünden çekip dudaklarını hafifçe oynatarak, "Ne fark eder ki, önemli olan nereye ait olduğundur. Ben buraya aitim," dedi. Kelimeleri fazla üstünkörüydü.

"İnsan nereye ait olduğunu ne zaman anlar ki?" Ses tonum fazla merak uyandırmıştı.

Cevapladı. "Gözünde büyüyen şeylerin artık bir değeri kalmadığında, korkuyla titreyen bedenin evrene hüküm sürebilecek raddeye geldiğinde."

"Sen öyle misin?" diye sorduğumda ayaklarını hızla yataktan aşağı sarkıtıp ellerini yatağın üzerindeki büyük siyah saten çarşafa bastırdı. "Ne öğrenmek istiyorsun kızım sen?"

Beni yanlış anlamıştı. "Bir şey öğrenmek istediğimden değil, merak ettim sadece."

Çantam omuzlarımdan kaymak üzereyken askısına sarıldım. Gözlerimin içine bakmaya devam ederken konuşmasını sürdürdü. "Fazla merak iyi değildir, pişman olursun sonra."

"İyi tamam, bir şey demedim," dedim soğuk soğuk, sonra da kolumdaki saate baktım. "Oha, çok geç kalmışım, gitmem lazım."

Kapıya yöneldiğimde ayağa kalkıp tekrar önümü kesti.

"Seninle daha işim bitmedi."

Bedeni önümde salınırken artık daha yakındık. Ilık ama gittikçe soğuyan nefesini hissedebiliyordum. Bu tenimin gıcıklanmasına sebep oluyordu. "Bak, gitmem lazım. Ne istediğini söyle, sonra gitmeme izin ver. Yemin ederim bir daha karşına çıkmayacağım, hatta sen de benim karşıma çıkmayacaksın."

"Çarpılacaksın, dikkat et," dediğinde gözlerimi ok gibi ona diktim. Bu kadar manidar konuşması sinirimi bozuyordu.

"Dikkat etseydim şu an burada olmazdım," dedim ve bir adım attım. "Benden ne istediğini söyleyene kadar bir daha seninle görüşemem. Hoşça kal."

Kapıyı aralayıp onu geride bırakarak demir merdivenleri yavaşça inmeye başladım. Arkamda hareketlendiğini hissettiğimde hafiften dönüp ona baktım, kolunun tekini kapıya yaslamıştı.

"Çetin, kapıyı aç," diye bağırdı. Bana girişte kapıyı açan genç çocuk ayaklandığında ona seslendiğini anladım. Adı Çetin'di demek. Çetin, başını belli belirsiz sallayarak kapıya yöneldiğinde, merdivenleri çoktan inmiş ve kapıya yaklaşmıştım. İkizler ise salonun köşesine özensizce yerleştirilmiş koltuklarda telefonlarıyla oynuyorlardı. Onlara göz ucuyla baktığım sırada Çetin kapıyı açtı.

Duraksadım ve yavaşça arkamı dönüp Kamer'e baktım. Tek eli kot pantolonun cebinde, diğer eli kapıya yaslanmış bir şekilde bana bakıyordu. Bakışlarındaki sertlik kendimi daha kötü hissettiriyordu. Belli etmeden yutkunarak önüme döndüğümde kapıdan adımımı dışarı atamadan önümde iki genç belirdi. Tipleri sokak serserilerini andıran bu gençleri görünce endişeyle gözlerimi açtım, lâkin Kamer beni çoktan arkasına çekmişti bile. Kaşlarımı çatıp ne olduğunu anlamaya çalıştığımda içlerinden biri konuşmaya başladı.

"Yeni bir av mı? Mahir abi görmesin."

"Başlarım senin Mahir abine. Kız benimle," deyip onların üzerine yürürken, ses tonu hiç olmadığı kadar tehditkârdı. Beni iyice arkasına sakladığındaysa öteki devam etti. "Sen öyle diyorsan öyledir."

Çetin hafifçe öne çıkıp "Hayırdır lan? Ötün bakalım, niye geldiniz?" diyerek araya girdi.

"Yeni mallar gelmiş, onu haber vermemi söyledi."

İçimde kopan fırtına gitgide alevlenirken dişlerimi dudaklarıma geçirdim. Görebildiğim tek şey Kamer'in geniş omuzlarıydı. Boynunun üzerinden içeri sızan aydınlık gözüme çarptığında yüzümü ekşittim. "Tamam, uğrarım bir ara," diye söylendi Kamer. "Abiniz olacak pezevenge söyle tasmanızı taksın, kuduz köpekler gibi salyanızı akıta akıta etrafta gezmeyin lan."

Dudaklarım düz bir çizgi halini aldığında nefesimi tutmaya çalıştım. Aralarında geçen muhabbeti dinlemek istemiyordum, çünkü beni ilgilendirmiyordu. Tek isteğim buradan bir an önce çıkmaktı. Çetin onları yolladıktan sonra Kamer'e döndü. "Oğlum, kızı gördüler. Bu ibneler susmaz, ben sana söyleyeyim."

Gözlerim büyürken dudaklarım aralandı. Kamer sıkıntıyla nefes verirken, omuzlarını dikleştirdi. "Hiçbir bok yapamazlar."

Gözlerim girtikçe büyürken kendimi geri attığımda Kamer ve Çetin bana baktı. Neyin içine düşmüştüm ben böyle? Kurtulmaya çalıştığım bu koca uçurumda tırmanmamı sağlayacak bir ip bile yoktu yanımda. Kamer'e baktığımda düz bakışlarının esiri oldum. Koyu renk gözleri alev alev yanarken dilimin boğazıma kaçtığını hissettim. Sanki yutkunursam konuşamayacaktım. "Siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordum sinirle.

Kamer gözlerini kaçırırken Çetin bir ona bir bana bakıp kendini geriye doğru atarak kapının önünden çekildi. Gözüme çarpan güneş ışınlarını engellemek için Kamer'in önüne geçtim.

"Aytaç, motorun anahtarını getir," diye seslendi ikizlerden birine. Kıvırcık saçlı çocuk çok geçmeden anahtarı getirdiğinde, kapının arkasında duran siyah deri ceketi alıp üzerindeki gri svetşörtünü çıkardı. Bu hareketi yaparken hızla arkamı döndüm.

Çıplak bedenine giydiği deri montun fermuarını çekip yerde duran siyah botlarını ayaklarına geçirdi. Bağcıklarını da önemsemeden botları giyip doğrulduğunda hızla yanımdan geçip kapıdan çıktı. "Gel benimle."

Ne olduğunu anlamadan peşine düştüm. Havadaki güneş tenimi yerli yersiz ısıtırken, esen yakıcı rüzgâr bedenimde ısırıklar bırakıyordu. Saçlarım geriye savrulduğunda duvarın sağ tarafına döndü ve bordo renkli kapıyı aralayıp aşağı doğru inmeye başladı. Adımlarını hızlı hızlı atarken tek yaptığım onu takip etmekti.

"Neler oluyor?"

"Soru sorma!" diyerek sert bir şekilde söylendi.

"Ne demek soru sorma, nereye gidiyoruz?" diye çıkıştım.

Beni duymazdan gelip son adımını da atarak önüne çıkan demir kapıyı açıp sağ taraftaki lambayı yaktı. İçeri girdiğimde burnın bir tamirhane olduğunu anladım. Eski iki araba, bir tane de parçalara ayrılmış motosiklet vardı.

Köşedeki siyah motorun üzerinde duran örtüyü kaldırarak motora bindi ve onu ustaca çalıştırıp deponun diğer çıkış kapısından dışarı çıkardı. Birkaç adım daha attığımda burnın evin diğer tarafı olduğunu anlamam fazla uzun sürmedi.

Ben etrafı incelemeye dalmışken aniden, "Atla," diye emrederek beni yanına çağırdı. Boş boş ona baktığımda tekrar seslendi. "Sağır mısın kızım, atla haydi!"

Söylediklerine aldırış etmeden yanına gittiğimde, elindeki kaskı bana uzattı. "Tak şunu."

Siyah kaskı elime aldım ve ona baktım. "Sen takmıyor musun?"

"O zaten benim." Sert ve keskin sözlerine karşılık sinirle ona bakarak kaskı kafama geçirdim ve boynumdaki aparatını takmaya çalıştım. Fakat daha önce hiç kask kullanmadığım için nasıl takıldığını bilmiyordum. Kaskın kopçasıyla cebelleşirken Kamer araya girdi.

"Ben hallederim, bırak." Soğuk parmakları tenime değdiğinde ruhumdan aşağı doğru bir şeyler süzüldü. Ellerimi tamamen indirmeden öylece duraksadım. Aralık olan dudaklarından dışarı sızan sıcak buhar, havada ahenkli dalgalar bırakarak yüzüme çarpıyordu. Kısık gözlerini boğazıma diktiğinde kopçaları birbirine geçirerek kemeri taktı.

Ellerini geri çekerken yüzüme bakmadan önüne döndü. Direksiyonu tutup gazı köklediğinde ise binmemi söyler gibiydi. Tereddütle arkasına bindim ve elimi oturağın arkasındaki küçük tutacağa sardım. Bir süre bekledikten sonra sırtını dikleştirdi. "Katil mi edeceksin kızım sen beni? Sarılsana."

Bedenim bunu yapmayı reddediyordu. "Yok, iyi böyle."

"Tam bir sürüngensin ama kollarının yeri orası değil," deyip ellerini direksiyondan çekerek omuz hizasına doğru kaldırdı. Kollarını iki yana açıp ona sarılmamı bekledi. Ona sarılamazdım, bu çok saçmaydı. Doğru dürüst tanışmıyorduk bile. Ben bu düşüncelerle kıvranırken sabırsız bir şekilde homurdandı.

"Heykel miyim anasını satayım? Sarılsana!"

Dudaklarımı dişleyip ellerimi yavaşça gövdesine doğru uzattım. Bedenimi ona yaslamadan sadece tutunmaya çalıştım. Kollarını indirirken ellerimi tuttu ve beni gövdesine daha sıkı bastırdı.

"Korkman gereken kişi ben değilim. Sana bir şey yapmam, merak etme."

Ses etmeden dediğini yaptığımda ellerini ellerimden çekip motoru hızla sürmeye başladı. Yüzüme doğru esen sert rüzgâr boynumdaki açıklıktan içeri sızıyor, bedenimde izler bırakıyordu. Dar sokakları geride bırakmış ve o tuhaf yerden çoktan ayrılmıştık. O kadar hızlı sürüyordu ki, âdeta beni kendisine daha çok sarılmam için zorluyordu. Göğsümü sırtına değdirmemeyi başarmıştım. Ona sadece kollarımı sarmıştım, bedenimi değil.

En sonunda pastanenin olduğu sokağa girdiğimizde kulağına yaklaştım. "Bu kadarı yeterli, devam etme."

Sözlerimle aniden durduğunda göğsüm hızla sırtına çarptı. Dişlerimi sinirle sıktım ve çabucak toparlanıp motordan aşağı indim. Kaskın kopçasını çözmeyi başardığımda önünde dikilip kaskı ona uzattım. "Sağ ol, buna gerek yoktu."

"Benden habersiz bir daha yanıma gelme," dediğinde kaşlarımı çattım. Ne demek istiyordu? "Bu senin için fazla tehlikeli olur."

"Ben zaten bir daha görmeyeceğim seni. Boş konuşma," diye söylendiğimde beni düzeltti.

"Seninle işim bitmedi henüz, unuttun mu? Kafanın içinde beyin yerine armut mu taşıyorsun sen?"

"Hakaretlerin ilgimi çekmiyor, bil istedim." Suratıma yerleştirdiğim memnuniyetsiz gülümsemem fazla yapmacıktı. Ellerini direksiyondan çekip saçlarını geriye doğru attı. Gözüm gümüş olduğunu tahmin ettiğim gösterişli yüzüğüne takıldı. Onu ilk gördüğüm andan beri parmağındaydı.

"Hakaret mi ediyorum?" Dudaklarını düz bir çizgi haline getirerek gözlerini kıstı. "Bunlar en normal cümlelerim."

Ağzımı havayla doldurup gözlerimi devirerek havayı dışarı bıraktım. "Çok garipsin, fazla tuhafsın."

Kaşlarını kaldırdı. "Normal insan kalmadı, artık herkes tuhaf."

Ona dik dik baktığımda kendi bakışlarımdan rahatsız oldum. "Uzman olan sensin, ben normal kalmaya çalışanlardanım."

Bana uzun uzun bakmaya devam ettiğinde buna bir son vermem gerektiğini düşünerek hareketlendim. "Benim gitmem lazım, çok geç kaldım."

"Tekrar görüştüğümüzde, adını hatırlayacağım," dediğinde gözlerimi büyütüp bir adım geriledim.

Başına kaskı geçirirken önüne döndü ve bana bakmadan hızla sokağın çıkışına doğru yol aldı. O gittikten hemen sonra arkamı dönüp pastaneye doğru hızlı hızlı yürümeye başladım. Öğlen olmuştu ve ben çok geç kalmıştım. Kapıdan içeri girerek çantamı askıya aceleyle asıp üzerime önlüğümü geçirdim.

Şebnem merakla yanıma geldi ve kolumu çimdikledi. "Neredesin sen ya? Saat kaç oldu?"

Yüzümü hafifçe ekşitip kolumu gövdeme doğru çektim. "Ne yapıyorsun kızım, elinin ayarını dikerim senin." Onu arkamda bırakıp ilerlerken beni takip ettiğini biliyordum. "Bir açıklama yapmayacak mısın yani?"

Başımı salladım. "İşlerim vardı. Hallettim geldim."

"Ne işiymiş o?"

Tezgâhın üzerinde duran bulaşıkları makineye dizerken karşımda dikildi. "Yardım etmeyeceksen meşgul etme Şebnem."

Kolumdan tutup beni durdurarak şüpheli bakışlarını üzerimde gezdirdi. Ona anlatamazdım, bu çok tehlikeliydi. Onu bu işe karıştırırsam kurtulması zor olurdu. "Benden sakladığın ne var?"

Gözlerimi kaçırdım. "Senden bir şey saklamıyorum, bunu da nereden çıkardın?"

"Yapma, seni tanıyorum. Bir haltlar karıştırmıyorsun, değil mi?"

Ona bakıp omzunu silktim. "Bir çetenin eline düştüm. Sonra elimi kolumu bağladılar, telefonumu kırdılar, beni zorla orada tuttular falan filan..."

Şebnem, sözlerime aniden büyük bir kahkahayla tepki verdiğinde ben de ona eşlik etmeye çalıştım. "Güldürmesene be!"

Dudaklarım yukarı kıvrılırken başımı eğip bulaşıkları dizmeye devam ettim. Günün diğer yarısını Hakan'a kaçamak cevaplar vererek bitirip nihayet akşamı ettiğimde hiçbir yerde oyalanmadan kendimi eve attım. Babama ve Alper'e yemek hazırlamam lazımdı. Bir müddet sonra yemeğimiz bitip de babam işe gittiğindeyse Alper odasına kapanıp ders çalışmaya başladı. Ben de bulaşıkları yıkayıp odama çekilerek kendimi yatağımın kollarına bıraktım.

Gece lambasını kapatıp başımı yastığıma gömdüğümde komodinin üzerinde duran telefonum titremeye başladı. Kaşlarımı çatıp elimi telefonuma uzattım. Ekran parlaklığı yüzüme vurmuştu. Gözlerimi kırpıştırarak mesaj işaretine dokunduğum sıra dudaklarım kurumaya başladı. Göz bebeklerim nedenini bilmediğim bir şekilde büyürken, ruhum taşlı yolların izini sürüyordu.

"Kapılarını iyi kilitle, Diana."

6. Bölüm

Kural

Hayallerimi uçurtmanın ucuna taktım, uçurdum. Her kat edilen mesafede gökyüzüne doğru biraz daha yükseldiler ve nihayet zihnimi terk edip bulutlara sığındılar. Bense ipin ucunu kaybettim. Bulutlar yağmur damlalarını serbest bıraktı, hayallerim yağmurla birlikte yıkandı. Artık ne zihnimde ne de gökyüzünde ruhumdan bir kırıntı kaldı.

Kalamazdı zaten.

Kaybolan hayaller, kırılmış kalpler ihanete uğradığı her yerde yok olmaya mahkûmdu.

Ertesi gün erken saatlerde pastaneye gelmiş, önlüğümü giymiştim. Hakan birkaç sandalye daha getirirken, Şebnem de masaların dekoruyla uğraşıyordu. Bense birkaç çalışanla birlikte yerleri siliyordum. Bir boşlukta gibiydim, ruhum ayrı bedenim ayrı takılıyordu. Bir haftadır içinde bulunduğum çukurdan çıkamıyordum. Bu durumda olmamın nedenini bir türlü bulamıyor, zihnimdeki kördüğümü çözemiyordum.

"Alper'e ne hediye aldın doğum gününde?" Soruyu işitmiş ancak tam olarak idrak edememiştim. Elimdeki temizlik bezini dalgın hareketlerle tahta zeminde gezdirmeye devam ettim.

"Alptekin mi?"

"O kim?"

Aniden duraksayıp başımı kaldırdım ve Şebnem'in gözleriyle çarpıştım. Kaşlarını kaldırmış bana aval aval bakıyordu. Nefes alıp yutkundum. "Alptekin mi? Hakikaten o kim yahu?" Neden her şeyi elime yüzüme bulaştırmak konusunda zirveyi başkasına bırakamıyordum?

"Ben nereden bileyim kızım, sen az önce dedin ya işte." Şebnem'in ses tonu, çıldırmak üzere olduğunu ifade eder tarzdaydı. Çabucak du-

daklarımı yalayıp kırıştırdığım alnıma elimi vurdum. "Kafa mı kaldı bende," deyip Şebnem'e baktım. "Cep telefonu aldım ona."

Neden onu dudaklarımın arasındaki mühür gibi taşıyordum ki? İki günlük bir çocuk, soyadını kardeşimin adıyla karıştıracak kadar nasıl işlemişti böyle ruhuma? Olduğum yerde yüzümü ekşittim. Tamamen saçmalıyordum. Aptal bir isim benzerliği ve dalgınlıktı sadece.

Tereddütle kaşlarını kaldırıp dudaklarını büzerek, "Anladım," dediğinde ses tonundan mahcubiyet akıyordu sanki. "Bu arada kusura bakmasın ya, ay sonu biraz sıkıştım, hediyesini sonra vereceğim."

"Saçmalama, ne hediyesi Şebnem, hem doğum günü geçti bile çoktan. Üstelik bu yüzden para sıkıntısı çekmen üzer asıl beni," dedim gözlerimi devirirken.

"Olsun, o hak ediyor," dedi usulca.

Israr etmeden boynumu büktüm. "İyi, peki. Ama kendini sıkıntıya sokma, tamam mı?"

"Tamam," diyerek geçiştirdi. Dudağımın kenarını kıvırıp başımı alayla salladım. Elimde tuttuğum bezi parkelerle tekrar buluşturduğumda Hakan yanıma geldi. Elindeki su şişesinin kapağını kapatırken başımı kaldırdım. Terlemişti. "Yoruldun mu?" diye sordum.

"Her zamanki işler işte," dedi soğuk nefesini dışarı üflerken.

"Terlemişsin. Su soğuksa içme, hasta olursun," dediğimde güldü.

"Peki, doktor hanım, isterseniz bir ilaç verin de ağrılarımdan da kurtulayım."

"Öyle bir ilaç varsa söyle ben de kurtulayım ağrılarımdan," dedim ve yanağımın içini şişirip dudaklarımı aralayarak havayı bezmiş bir şekilde boşalttım. "Üzerimden kamyon geçmiş gibi."

Hem fiziksel hem zihinsel bir sürü ağrım vardı. Yoruluyordum. Babamın tavrı yoruyordu, çalıştığım iş yoruyordu, aklımın köşesine birikmişler yoruyordu beni. Yığın haline gelmiş olaylar katlandıkça altında kalıyor, daha çok eziliyordum.

"Evde mi, yoksa burada mı yoruluyorsun?" diye sordu. Göz bebekleri tereddütle küçüldü.

"Dünyadan yoruldum, evmiş, işmiş... Mekân fark etmiyor anlayacağın."

On dokuz yaşındaki bir genç kız için fazla mı depresiftim yoksa öyle mi hissediyordum, bilmiyorum. Bir ağacın gölgesine oturup başımı gövdesine yasladığımda aklıma gelenler sadece ailem ve çalışma hayatım oluyordu. Babamın gürültüsü, Alper'in gelecek kaygısı, arada bulduğum boşluklara sıkıştırdığım sonu olmayan kendi duygusal telaşlarım... Hep bir alışmışlık vardı üzerimde. Öyle ki bunu artık ruhuma da sıçratmış, başka bir şey düşünemez olmuştum.

"Seninle oturup konuşmaya ihtiyacım var Aymira," dedi sakin ses tonuyla.

Boyu benden epey uzun olduğu için gözlerim direkt boynuna odaklandı. "Konuşmaya ihtiyaç oluyor bazen."

Hakan dalgınlığımı fark etmişti elbette. "Aymira, gerçekten iyisin, değil mi? Son zamanlarda bir garipsin."

Kaşlarımı çatıp samimiyetsizce güldüm. "Hakan, korkma, psikolojik yardım almıyorum," deyip duraksadım. "Yani henüz," diye devam ettiğimde ise gözlerini büyüttü. Onu durdurdum. "Şaka yaptım, korkma. Ben gerçekten iyiyim, yani iyi olmaya çalışıyorum."

Elimde tuttuğum bezi parkeden kaldırıp deterjanlı suyun olduğu kovanın içine bıraktım. Eğildiğimde omuzlarıma düşen saçlarımı geri itip kovanın sapını elime aldım. "Neyse, ben artık işime döneyim, müşteriler gelmeye başladı."

Hakan durgun bir tavırla başını sallayıp hafifçe arkaya kayarak bana yol verdi. Kovayı tuttuğum tarafa ağırlığımı verirken diğer kolum da yukarı doğru kalkmıştı. Kovayı malzeme odasına bıraktıktan sonra, gevşeyen tokamı sıkıp tezgâhın yanına gittim. Vedat abi kasanın yanından bana seslendi.

"Aymira, bekleyen masalar var!"

Başımı sallarken omuzlarımı düşürüp tezgâhın kenarındaki menüyü alarak kafenin dışına çıktım. Duvar diplerindeki masaların dolu olduğunu ve siparişlerin alındığını gördüğümde gözlerim sokağa yakın olan, en köşedeki masaya kaydı. Telefonla uğraşan arkası dönük bir adam vardı. Başımı eğerek yavaş adımlarla dalgın dalgın yanına gittim. Menüyü yüzüne bakmadan önüne bırakıp önlüğümün ön kısmındaki küçük not defterine uzandım.

"Hoş geldiniz. Ne alırdınız?"

Sesim boğuk çıkarken, gözlerimin gördüğü tek şey elimde sipariş yazılmayı bekleyen küçük not defteriydi. "Bukalemun çorbası."

Soluduğum hava boğazımı aniden bıçak gibi kestiği ve elimi indirdim. Bakışlarım tanıdık kara gözlerin varlığına yeniden tanıklık etti. Onun burada ne işi vardı? Dudaklarım aralanmış, parmak uçlarım uyuşmuştu. Soğuk ve rüzgârlı hava, saçlarını alnında dans ettirir gibi savuruyordu. Biçimli kaşları ve köşeli çenesini sanki hiç çıkaramamıştım aklımdan. Tanık olduğum her şeyi yeniden ezberlemeye başladım. Kıstığı gözlerinin üzerindeki kıvrımlı kirpiklerinin, elmacık kemiklerine düşmüş gölgesini görüyordum.

"Sen?" dedim şaşkınlığımı gizlemeye gerek duymadan.

"Ben ne? Müşteri işte."

Bakışlarından ve ses tonundan rahatsız olmuştum. Şaşkınlığımı hâlâ üzerimden atamayarak, "Ne işin var burada?" diye sordum.

Kollarını masanın üzerine koyup dudaklarını ıslattı. "Her müşteriye bu kadar sıcakkanlı davranır mısın, yoksa bana özel bir durum mu?"

Gözlerimi kıstım. "Daha çok üşüdüm, sağ ol."

Bedenim varlığına karşı aptal bir direniş içine girmişti. Hücrelerim ona ters tepki vermekle kodlanmış gibiydi.

"Bu pastane senin gibi bir kız için fazla cici değil mi?" deyip gözlerini önce benim üzerimde sonra pastanenin duvarlarında gezdirdi.

"Ne demek bu?" diye sordum sol kaşımı yukarı kaldırırken. Kolunu dikleştirip dirseğini masaya koyduğunda, dilinin ağız boşluğunda gezdiğini hissettim. Başını bana doğru usulca kaldırırken keskin, koyu renk gözleri beni odağına aldı.

"Senin gibi bir kız işte, kendini diğerlerinden soyutlaman için daha ne kadar açık konuşmam gerekiyor?"

Aralık dudaklarım kapandığında nefesim yine cimrileşmişti. Kurduğu cümlelerin ucu o kadar açıktı ki ne anlam yükleyeceğimi bilemedim. "İyi bir şey mi dedin, anlamadım?"

Gözlerini kıstı. "Kime göre?"

Gözlerimi çabucak devirdim ve elimde tuttuğum not defterini göğsüme doğru kaldırdım. "Her neyse, ben siparişi alayım."

"Acı bir kahve," dedi, sesi buz gibiydi. Saçma sapan bir biçimde not ettikten sonra kapağı açılmamış menüyü alıp içeri girdim. Kapıdan içeri girene kadar ip üstünde yürüyor gibiydim. Arkamdan beni izlediğini biliyor, sırtımı delen bakışlarını hissediyordum.

Sıkıntıyla içeri girerek sağ köşede duran kahve makinesinin altına siyah kupayı yerleştirdim. Hızlı hareketlerle düğmeye basarken neden telaşa kapıldığıma anlam veremedim. Parmaklarımla makinenin ön yüzeyindeki metal kısımda ritim tutarken kupanın dolmasını bekledim. Kahvenin yüzeyi köpürdüğünde makineyi durdurup kupanın sapını uzun parmaklarımla kavradım. Arkamı döndüğümde ise Hakan'ın yüzündeki sert ifade ile karşılaştım. "O çocuk kim?"

Bu soru istemeden de olsa göğsümün sıkışmasına sebep olmuştu. Kaşlarımı çatarak "Hangi çocuk?" deyip anlamazdan gelmeye çalıştım. Kamer'den bahsediyordu ama neden bu soruyu sorma gereği duymuştu, bilmiyordum.

Üzerime hafifçe eğildi. "Dışarıdaki serseriden bahsediyorum?" dediğinde gözlerim hızla perde arkasındaki soluk havaya gitti. Onu göremiyordum. Duvarın en köşesinde olması, onu gözlerimden saklıyordu.

Yorgun bir şekilde iç çekerek elimdeki kupayı tepsinin üzerine koydum. "Sadece bir müşteri."

"Onu tanıyor gibiydin?"

Başımı kaldırıp kaşlarımı çattım. "Bizi mi izliyordun?"

Çenesi kasıldığında başını hafifçe eğdi.

"O sadece bir müşteri ve onu tanımıyorum." Tepsiyi elime aldım ve Hakan'ı geride bıraktım. Hemen sonra da çikolata dolu küçük tabağı tepsinin üzerinde koyarak yoluma devam ettim. Elindeki telefonuyla hararetle biriyle yazıştığını gördüğümde dudaklarımı birbirine bastırdım.

Sıkı sıkıya kavradığım tepsiyi sol elime alarak boşta kalan sağ elimle kupayı önüne koydum. Beni fark etmemiş gibi davranıyordu ya da gerçekten öyleydi. Tahta masadaki kupanın hemen yanına çikolata dolu tabağı bıraktım. Sonra da sağ elimi çekip, sol elimde duran tepsiyi dizlerime doğru indirdim. Ona üstten baktığımda telefonuyla ilgilenmeyi kesip tuş kilidini kapatarak telefonu masanın üzerine bıraktı. Gözlerini kupaya diktiğinde hâlâ nedensizce başında dikiliyordum.

Yanından ayrılmalıydım. Tam arkamı döndüğümde sert sesi gitmeme engel oldu. Şaşkınlıkla yeniden ona döndüğümde ise soğuk ve ürpertici bakışlarının esiri oldum. "Ne bu?"

Fincana saf saf baktım. "Kahve?"

"Onu görebiliyorum," dedi. "Ama çikolata istediğimi hatırlamıyorum."

"O bir sunum yalnız."

"Çek şunu gözümün önünden," dedi buz gibi sesle. Gözlerim bir boşluğun içine düşmüş, uçurumdan aşağı yuvarlanmak üzereydi.

"Sakin ol!" dedim düz bir sesle. "Keyfimden koymadım onu oraya. Sunum diyorum, anlamıyor musun?"

"Başlarım sunumuza," dedi öfkeyle. "Al götür şunu."

Hiçbir şey söylemedim ve sinirlerime hâkim olmaya çalışarak çikolata tabağını alıp tepsiye koydum. "Bu kadar kaba olmak zorunda değilsin."

Bakışlarına aldırmadan arkamı döndüğümde Hakan'la burun buruna geldim. Kızgın olduğunu soluduğu havanın yüzüme olan etkiden anlamıştım. Beni arkasına alıp Kamer'in üzerine eğildi. "Bir sorun mu var birader?"

Dudaklarımın titremesine engel olamadım. Kamer, Hakan'a umursamaz bir tavırla, "Sana ne lan!" diye cevap verdi.

"Düzgün konuş," diye çıkıştı Hakan. Kamer gözlerini kapatıp çenesini kasarak atik bir hareketle ayağa kalktı.

"Konuşmazsam ne olur?" Hakan, Kamer'in bu tavrına kendisinden beklenmeyecek bir kabalıkla yanıt vererek hızla ona kafa attı. Gözlerim dehşetle açılırken elimdeki tepsi yere sert bir şekilde düştü. Müşterilerin gözleri bize çevrildiğinde ise tüm bedenim dalgalar halinde çınlamaya başladı.

Kamer'in elini attığı kaşının kanadığını gördüm. Fakat buna aldırış etmedi ve zaman kaybetmeden Hakan'a sert bir kafa darbesi de o indirdi. Arkasında bulunan sandalyeyi umursamadan ayağıyla geri iterken sert yumruklarını Hakan'a indirmeye başladı.

"Sen kime vuruyorsun lan?" Bunları söylerken Hakan'ı ayağının altına almış üzerine oturmadan sert yumruklarını yüzüne indirmeye devam ediyordu. Bedenim geçirdiğim şok yüzünden olduğu yerde mıhlanmış gibi kalırken müşteriler pastaneyi birer birer terk etmeye başladı. O esnada Kamer öfkeden gözü dönmüşçesine bağırdı. "Akıllı olacaksın oğlum, bana bulaşma! Yemin ederim, hayatını mahvederim senin!"

Hakan kalkmaya çalışsa da bunu başaramıyordu. Kamer'in kırmızı pelerin görmüş boğa gibi saldırması ve öldürücü darbeleri buna engel oluyordu. "Kamer, bırak, öldüreceksin çocuğu. Yapma, Allah aşkına!"

"Kes sesini," diye tersledi. Beni dinlemeyeceği her halinden belliydi. Gözlerim kızarmaya başladığında birkaç erkek çalışan koşa koşa yanımıza geldi. Şebnem telaşla nefesini üzerime soluyordu. Erkekler Kamer'i güçlükle Hakan'ın üzerinden çekmeye çalıştıkça Kamer tepkisini her defasında daha çok arttırdı. "Bırakın lan beni, leşini sereyim şu itin."

"Bas git birader," dedi Oktay.

Hakan öksürmeye başladığında Şebnem yanına eğildi. "Hakan! Hakan, iyi misin?"

Ben olanları hayretler içerisinde izlemeye devam ederken, Kamer kollarını sıkı sıkı tutan ellerin arasından sıyrılmış, acımasız nefesini hızlı hızlı alıp vermeye başlamıştı. Deri montunu çekiştirip avuç içinin kenarını alnına değdirdiğinde kanayan kaşındaki koyu kırmızı kanı dokunduğu yere bulaştı. Elini kaşından çekerken gözlerimiz buluştu.

Sinirliydim. Hem ona hem kendime. Aptal bir çikolata yüzünden onunla ağız dalaşı yapmıştım. Allah kahretsin, Hakan benim yüzümden bu haldeydi. Gözyaşlarım, göz altı çukurlarımı geçip çeneme doğru uzandığında yüzüne kızgın kızgın baktım. Fakat onun bakışlarına bir anlam veremedim. Pek de ilgilenmiyordum açıkçası. Ona karşı kin ve nefret doluydum.

"Oğlum, gitsene! Başımızı belaya sokma." Oktay, Kamer'i tekrar ikaz ettiğinde Kamer kendini geri çekip masanın üzerinde duran telefonuna uzandı. Bakışlarım üzerinde sabitlenmişti. Kamer telefonu kanlı avucuna saklarken Hakan'ın üzerine eğildi. "Bana bak lan, benim karşıma çıkmaya kalkma sakın. Yoksa yarım bıraktığım işi seve seve tamamlarım, anladın mı?"

Hakan burnundan derin derin solurken bir anda Kamer'in suratına tükürdü. Kapattığım gözlerimi açmaya kalmadan Kamer başını sol tarafa atıp beklenmedik bir anda sol yumruğunu Hakan'ın sağ yanağına geçirdi. Hakan ayağa kalkmak isterken Oktay yeniden araya girip Kamer'i sert bir şekilde itti. "Lan oğlum, defol git artık!"

Kamer yüzünü ekşitip kendini sertçe geri çekti. "Siktir git lan sen de!"

Sinirli bir halde pastanenin dış kapısına yöneldiğinde ben de onu takip ettim. Kapının önünde duran siyah motosikletine binerken kaskını başına geçirdi ve bana doğru döndü. Keskin bakışları taş kesilmeme neden olurken dişlerini sıktığını hissettim. Gazı bir iki kez köklerken motor hareket edene kadar göz temasını kesmedi. Sonrasında da ayağını siyah asfalttan kaldırıp pedala koyarak hızla uzaklaştı. *Arkasında koca bir enkaz bırakarak.*

Hakan, Şebnem'in koluna tutunarak ayağa kalktığında Oktay diğer koluna girmiş, diğer çalışanlar da dağılan masaları toplamaya başlamışlardı. Hakan'ın yüzü gözü kan içinde kalmıştı. Dudağı ve kaşı patlamıştı, yaradan sızan kan boynundan aşağı sızıyordu. Dehşetle gözlerine baktığımda dudaklarım titredi. "İyi misin?"

Elini bitkin halde kaldırıp omzuma koydu. "İyiyim, merak etme." Onu bu halde görmek korkunçtu. Onu Kamer yüzünden bu halde görmek dehşet vericiydi. Ağlama isteğimi bastırarak güçlü durmaya çalıştım. Şebnem araya girdi. "Haydi, elini yüzünü yıkayalım, Vedat abi görmeden."

Vedat abi Allah'tan camiye gitmişti. Tüm bu yaşadıklarımıza şahit olsaydı şu an ne halde olurduk tahmin bile edemiyordum. Hakan'ı depoya getirdiğimde Şebnem müşterilerle ilgilenmek üzere yanımızdan ayrıldı. Elime aldığım gazlı bezi kaşına sürdüğüm vakit Hakan kendini acıyla geri çekti.

Yüzümü ekşittim. "Canını mı yaktım?"

Başını, "Boş ver," diyerek sağa sola salladı. Elimdeki bezi daha yüzeysel bir şekilde kanayan yerlerine bastırdığımda gözlerini acıyla kıstı. Canının yandığı çok belliydi. Göz ucuyla beni takip ederken dudaklarını araladı.

"O çocuğu tanıyordun Aymira."

Duraksayıp sonra hemen devam ettim. "Tanımıyorum dedim ya Hakan."

"Adını söyledin, Kamer dedin ona."

Gözleri gözlerime takılmışken ondan kaçmaya çalıştım. Ona anlatamazdım, bu felaket olurdu. Hele bugün yaşananlardan sonra bu bir son olurdu. Kimin olacağı belli olmayan bir son... Dudaklarımı ıslattım. "Adını söylemişti çünkü."

Hızla devam etti. "Neden? Ne alaka ulan? Allah'ım, çıldıracağım ya."

Kanlı bezi kaşından çektiğimde yüzümü ekşittim. "Hakan, bu yara çok derin, dikiş atılması gerekiyor."

Elimi çekmeye çalışırken beni durdurdu. "Aymira, sana söylüyorum, adını neden söyledi? Seni tanıyor mu yoksa?"

"Ne bileyim ben Hakan, psikopatın teki işte. Sıkıldım artık o çocuğu konuşmaktan. Benim için önemli olan sensin, lütfen sorup durma bana."

Kelimeler dudaklarımdan birer birer döküldüğünde Hakan tatmin olmuş gibiydi. "Tamam, kapatıyorum bu konuyu." Ayaklandığında ben de ayağa kalktım. "Ben seni herkesten farklı bir yere koydum Aymira, sana en ufak bir zarar gelmesini istemiyorum. Şimdi söz ver bana, benden hiçbir şey gizlemeyeceksin artık. Bana anlatacaksın her şeyi, söz ver."

Düz bakışlarımı gözlerine değdirdiğimde, benden cevap bekleyen umut dolu yüz ifadesine karşılık onu yine kandıracak olmak bir miktar üzülmeme sebep oldu. Bedenimin arkasına gizlediğim siyah pelerinimi çıkarmış, yine ona sığınmıştım. "Ta-tam..." cümlemi tamamlayamadan Şebnem içeri girdi.

"Vedat abi geldi, Hakan'ı şimdi böyle görmesin."

Hakan sıkıntıyla solurken derin bir nefes aldım. Zamanlaması bugün başıma gelen en iyi şeydi. Oturup üzerine soğuk su bile içebilirdim çünkü yalan söylemektense hiçbir şey söylememek çok daha iyiydi.

"Peki," dedi Hakan. Bana baktığında yumuşak bakışlarının kenarında kurumaya yüz tutmuş kan lekesi dikkatimi çekti. "Ben şuna bir baktırayım, dikiş falan atılacaksa işte." Başımı usulca sallarken geçmesi için yol verdim. Hakan doktora gittiğinde ise Vedat abiye başının ağrıdığını ve hastaneye gittiğini söyledik.

Akşam eve geldiğimde babamın suratsızlığını her zamanki soğukkanlılığımla karşılamış, onu sinirlendirmemeye çalışmıştım. Alper odasına çekildiğinde odama geçip yatağıma kuruldum. Sırtımı yatak başlığına verdim ve dizlerimi karnımda birleştirip kollarımla bacaklarımı sardım. Perde arasından sızan ay ışığı odamı aydınlatıyordu. Odamın ışığını kapatıp sadece ay ışığının içeriye sızan parlaklığını izlemeye başladım.

Önceden bunu yaptığımda zihnimdekilerin listesi belliydi. Babam ve Alper. Hep bunları düşünürdüm. Peki, şimdi hem kalbim hem ruhum neden ağırlaşmıştı? Artık taşıyamaz olmuştum. Gün geçtikçe yükselen bu tuğlalar bedenimi kat kat örmeye devam ediyor, neredeyse ruhuma hükmediyordu.

Gözlerim dalgın bir şekilde yatağın üzerinde daireler çizerken perdenin arkasından bir gölgenin geçtiğini hissettim. Aniden gelen irkilmeyle bedenim uyarılırken kollarımla sıkı sıkıya sardığım bacaklarımı boşluğa bıraktım.

Evimiz yol kenarında değildi, daha iç kısımda kalıyordu. Herhangi bir insanın gecenin bu saatinde penceremin önünden geçmesi imkânsızdı.

Bedenim korkuyla kasılırken yatağımdan yavaşça kalktım. Pencereye doğru yaklaştığımda alt dudağımı dişledim. Bedenim parmak uçlarıma doğru kasılırken dış kapıdan bir ses yükseldi.

Kedidir belki, olamaz mı?

Yüzümü ekşitip bu düşünceyi askıya aldım. Böyle bir şey mümkün değildi. Pencere önünden çekilip odamın kapısına doğru yöneldim. Dışarı çıkıp kapının önünü kolaçan etmeli, sonra da kapıyı iyice kilitlemeliydim. Korkak biri değildim ama bu durumda kim olsa korkardı. Odamdan çıkıp dış kapıya doğru yöneldim. Alper uyumuş olmalıydı, onu uyandırmadan hareket etmeliydim. Kapının kenarında duran hasır süpürgeyi iki elimle kavrayıp kapıyı usulca araladım. Gecenin ayazı yüzüme işlerken dudaklarımı aralayıp gözlerimi büyüttüm ve sağ ayağımı dışarı attım. Hızlı bir hareketle başımı sol tarafa çevirdim. Görünürde hiç kimse yoktu. Elimdeki süpürgeyi daha sıkı kavrayıp gövdemin hizasında sabitledim.

Usta bir ressam paletindeki lacivertin en güzel tonu gökyüzüne bulaşmış, yıldızlar ise en parlak olduklarını ispatlamaya çalışırcasına bir yarış içerisine girmişlerdi. Ay ışığı gözlerime değdiğinde başımı diğer tarafa çevirmemle birlikte kendimi duvarın dibinde buldum. Biri beni duvara yaslamış elleriyle dudaklarımı sıkı sıkıya kapatmıştı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldığında iki santim uzağımda parlayan karanlık gözlerin tanığı oldum. Ezberlediğim o kartal gözlerin. Kamer'in gözlerinin...

"Şş, sakin ol," Sesindeki boğukluk tenime dökülmüştü. "Elimi yavaşça çekeceğim, sakın bağırma."

Gözlerim, kirpiklerine değecek yakınlıktaydı. Alnına dökülen saçları ay ışığının yansımasıyla parlarken, açıkta kalan diğer taraf siyaha mahkûmdu.

Elimdeki süpürgeyi daha sıkı kavrarken başımı yavaşça salladım. Düz bakışlarını benden ayırmadan dudaklarımın üzerine bastırdığı elini yavaşça çekti. Bedenim kasılırken kaşlarımı çatıp kendimi soğuk duvar taşlarından ayırdım. "Sen? Buradasın?" Gözlerim şaşkınlıkla büyürken hâlâ olayın şokundaydım. Kalbim ağzımda atmaya devam ederken soluduğum havanın azizliğine uğramışçasına derin derin yutkundum. "Neden?"

Başkası olabilirdi. Hırsız, babam ya da bir hayvan. Ama değildi işte. Peki, neden buradaydı?

Kolları bitkinlikle gövdesinden aşağı süzülürken kurumuş dudaklarını ıslattı. Bakışlarını benden çekip kaşlarını çattı. "Bilmiyorum."

Neydi bu? Ses rengi daha önce şahit olmadığım bir koyulukta parlarken önümden çekilip arkasını döndü. En üst merdiven basamağına oturup ayaklarını da bir alt basamağa koydu. Ona anlamsızca bakarken hâlâ arkasındaydım. Ensesini kapatan siyah örgü kazağı saçlarıyla ahenk içindeydi. Kollarını bacaklarına sardığında ise sırtı gerginleşti. Gözlerimi kapatıp kesik havayı ciğerlerime kadar çektim.

Elimdeki süpürgeyi bırakmadan yanına gidip oturduğumda üzerimdeki ince hırkanın kollarını, elimin üstüne kadar çekip uçlarını avuçlarımda topladım. Bana bakmıyordu. Göz ucuyla ona baktığımda, kemikli suratının her zamankinden daha katı olduğunu gördüm. Kirpikleri ay ışığında parlarken her defasında sanki daha çok uzuyordu.

"Bayağı sevap kastın, yeter bu kadar," dediğinde aniden başımı çevirdim. Göz ucuyla bakmanın da bir adabı olurdu. Ben onu bile beceremiyordum.

"Ne alakası var?" dedim ve duraksadım, pekâlâ zaman kazanmam lazımdı. Açıklama yapmak kendimi ele vermeme sebep oluyordu. "Hem sen," dedim ona dönerek. "Gecenin bu saatinde benim evimde ne işin var? Kaçık mısın?"

Suratını yandan izlemeye devam ettiğimde dudağının kenarının kıvrıldığını gördüm. Gülmemişti, alaylı bir tavrı vardı. "Bir kaçık olduğumu düşünüyorsun."

Elimdeki süpürgeyi baştan aşağı şöyle bir süzdü. "Beni süpürgeyle mi ezecektin? Sen bukalemun olabilirsin ama ben fare değilim."

"Bir dahaki karşılaşmamızda adımı hatırlayacağını söylemiştin," diye itiraf ettim.

"Bu bir karşılaşma değil ki," diye karşılık verdiğinde kaşlarımı yukarı doğru kaldırdım.

"Bu sabah olanlar da mı değildi, yoksa tesadüfün böylesi mi demeliyim?"

"İnsanlar pastaneye sadece tesadüfen mi uğruyorlar?" Ses tonu yine kalın ve sertti.

Süpürgenin sapının hâlâ parmaklarımın hapsinde olduğunu görüp onu yan tarafa koydum. Başımı öne eğip hırkama biraz daha sarındım. Tenimde acımasız ısırıklar bırakan rüzgâr derimin altına işliyordu. Bacaklarımı birbirine daha çok kenetlediğimde dudaklarımı araladım.

"Bugün yaptığın çok acımasızcaydı."

Sözümü kesti. "Acımasız mı? Herif durduk yere bana saldırdı, görmedin mi? Tabii altta kalan taraf hep mağdur olur, değil mi? Evet, acımasızım, acınacak olan biri varsa o da o ittir."

"Ona küfür etme," diye uyardım.

"İte kedi mi diyeyim? İt olan ittir işte."

Bıkkınlıkla gözlerimi kaçırırken mırıldandım. "Onu öldürüyordun, farkında mısın?"

"Yufka yürekli bir adam değilim, umurumda olmazdı, biliyor musun?"

Yankı yapan sesi bedenimin bariyerlerini aşmış, derime dokunmuştu. "Birini öldürmek o kadar kolay mı gerçekten?" diye sordum.

"Geride bırakacağın birisi yoksa çocuk oyuncağı."

Yanak kaslarım gerildiğinde gözlerim yeni yeni çıkmaya başlayan sakallarına kaydı. Çenesinin altında parlayan tüyleri elmacık kemiklerine kadar yayılmıştı. "Geride kimsen yok mu?" diye tereddütle sordum. Çatallı çıkan sesim ifadesinin değişmesine sebep oldu. Çene kasları dişlerinin baskısıyla gerilirken dudakları düz bir çizgi halini aldı.

"Neden sadece susmuyoruz?" diye söylendiğinde yüzüne aval aval baktım. Dudaklarından dökülen her harfin bir anlamı olmalıydı. Her ne kadar kaba bir söylem olsa da dudaklarıma serpilen gülümsemeye mani olamadım. Hareketlerimi kontrol edemiyordum. Burada onunla oturmam ne kadar saçmaysa, ona gülümsemem de bir o kadar saçma ve tuhaftı.

Başımı bacaklarıma biraz daha yaklaştırıp ona baktım. Kollarını bacaklarına sarmış, ellerini birbirine kenetlemişti. Parmağındaki yüzüğün ışıltısı gözüme yansıyordu. Kaşlarımı çatıp yüzüğü incelemeye başladım. Bir defasında inceleme fırsatı bulmuştum ama sahibinde bir başka duruyordu. Aitlik hissi o taşa bile işlemişti.

"Yüzüğün," deyip usulca fısıldadım. "Ona bakabilir miyim?"

Kuşkuyla kaşlarını çattığında kollarını bacaklarından ayırıp parmağındaki gümüş yüzüğe baktı.

"Parmağımdayken bakabilirsin," dedi pürüzlü sesiyle. Başımı kaldırıp titrek bir hareketle elimi bana doğru uzattığı eline yaklaştırdım. Beyaz teninin altında tıpkı lacivert bir şelale gibi belirginleşen damarları yutkunmama sebep oldu. İşaret parmağımı eline yaklaştırarak yüzüğüne yavaşça dokundum. Aramızdaki mesafe çok azdı. Eğik olan başlarımızın birbirine değdiğini hissettim. Uçuşan saçları alnıma değdiğinde ise irkildim.

"Bu çok güzel. Bir hatırası var mı?"

"Hayır," diye fısıldarken dudaklarının sertleştiğini hissettim. Parmak ucum tenine temas ettiğinde gözlerimi kapatıp dudaklarımı ıslattım. Bedenimi aniden bir titreme aldı. Parmaklarımı teninden çektim ve yanından biraz uzaklaştım. Başımı hemen kaldırırken keskin gözlerinin odağı oldum. Üzerimize vuran ay ışığı, kirpiklerinin gölgesini elmacık kemiklerine düşürüyordu.

"Üşüyor musun?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Belki," deyip sonra hemen başımı salladım. "Hayır."

Neden yalan söylüyordum sanki? Basbayağı üşüyordum işte. Kıçım donmuştu resmen. Yalan söyleme nedenim aklıma geldikçe bunu inkâr etmeye çalıştım.

"Üşüyorsun," diye direttiğinde pes ettim.

"Üşüyorum."

"Ben de," diyerek beklenmedik bir tavır sergilediğinde gözlerimi büyüttüm. Aralık dudaklarımdan sızan sıcak nefesim tenine çarpıyordu.

"Peki, neden buna izin veriyoruz?" diye sordum.

Kollarını bacaklarının arasında toplayarak başını önüne çevirdi. "Bilmiyorum," deyip bir anda ayaklandı. Başımı kaldırıp ona baktığımda merdiven basamaklarını çoktan inmişti. Ayaklanıp ona doğru döndüm. "İçeri girmelisin."

Başımı sallarken bir yandan da tavrını sorguluyordum. Beni mi düşünüyordu, yoksa kendi üşüdüğü için mi böyle davranıyordu, anlam verememiştim. Üstelemedim. "Tamam," diye fısıldayıp dudaklarımı ıslattım. "İyi geceler."

Bana düz düz bakarken kaşlarımı çatıp arkamı döndüm. Nefesini duyabilmem mümkün müydü? Kulağımın dibindeymiş gibi hissediyordum.

"Üşümene izin verme Diana."

Gözlerim ürkekçe aralanırken işittiğim ses tesirini yavaş yavaş gösteren bir ilaç gibi kanımda dağıldı. Arkamı hızla döndüğümde onu göremedim. Kendimi istemsizce öne atıp sağa sola baktım. Ama yoktu. Sanki karanlık onu içine hapsetmişti.

"Abla? Kiminle konuşuyordun?"

Avuç içimde topladığım gri hırkamın kolunu iyice sıktım. Hırkama daha çok sarınarak arkamı döndüğümde Alper'in şaşkın ve endişeli göz bebekleriyle karşılaştım. Göz çukurlarından yüzüme ulaşan bu ürkek ve meraklı tavrı, dudaklarım arasındaki boğumlu havanın düğümlenmesine sebep oldu. Alt dudağımı dişledim ve başımı amansızca sağa sola çevirdim. Gözlerim sokak lambalarının aydınlattığı yere odaklanırken, "H-hiç," dedim kekeleyerek.

Tek kaşını kaldırdı. "Hiç?" Cevabımdan tatmin olmamış gibiydi ve bunu belli etmekten kaçınmıyordu.

"Sesler duydum, etrafı bir kolaçan edeyim dedim."

"Kimmiş?" diye sorduğunda, ayaklarını oynatmadan başıyla birlikte gövdesini ileri atıp, kafasını sağa sola çevirerek etrafı süzdü.

Ona bakarken bir adım ileri atıldım. "Yok, kimse değilmiş."

Kolundan tuttuğumda geri çekildi. "Neyse, üşümeyelim daha fazla, hasta olacaksın."

Bir şey söylemeden içeri geçtiğimizde kapıyı sıkıca kilitleyip Alper'in kolundan çıktım. Salondaki perdeleri çekerken, bir yandan da hâlâ onu arıyordu gözlerim. Ne ara kaybolmuştu, anlamamıştım. "Saat kaç?" diye sordu yorgun bir ses tonuyla. Gözlerimi bileğimdeki siyah

ince kemerli saate çevirdim ve başımı kaldırmadan, "On ikiye çeyrek var," dedim.

Ellerini saçlarının arasına götürdü. Yavaşça esnemeye başladığında salonun ışığını kapattım. "Tamam, haydi, yeter bu kadar ders çalıştığın, sabah kalkamayacaksın sonra."

"İyi tamam, yatıyorum ben," diyerek yorgun adımlarla odasına ilerledi. Odasının kapısını kapatırken ben de odama girip kendimi yatağa attım. Kalın yorganımı boğazıma kadar çekip, yatağımın soğuk yerlerini ısıtmaya çalıştım.

Ne demişti bana en son? *Üşümene izin verme, Diana.*

Diana?

Bunu ikinci kez tekrarlamıştı. İlk seferki mesaj yoluylaydı. İlk defa dudaklarından dökülen bu gizemli kelimenin büyüsü, ruhumda bir şeylerin yeşermesine sebep olmuştu sanki. Bir bilinmeyene doğru yol alır gibi.

Neyse üşümeme izin vermemeli, kendimi uykunun güvenli sularına atmalıydım.

İyi uykular, Diana.

Sabah erkenden pastaneye geldiğimde Hakan'ı tezgâhın üzerindeki şeker kutusunu doldururken gördüm. Kaşındaki ve dudağındaki yara izleri uzaktan bile belli oluyordu. Kaşlarımı çatarak mahcup bir tavırla yanına gittim. Beni fark ettiğinde duraksadı. "Günaydın."

Başımı salladım. "Günaydın."

Şekeri kavanoza doldurduktan sonra alt taraftaki dolaptan çay kutusunu çıkardı ve tezgâhtaki boş kavanozu doldurmaya başladı. Sakin sakin onu izliyordum ama içimde tuhaf duygular kol geziyordu. Kendimi ona karşı inanılmaz mahcup ve borçlu hissediyordum. Sanki onu bu hale ben getirmişim gibi.

"Ne soracaksan sor haydi," dedi onu izlediğimi fark ederek.

Hafifçe irkildim. "Ha, yok, bir şey sormak değil de," deyip omzumu silktim. "Ne bileyim işte, daha iyisin, değil mi?"

"Korkma, hâlâ yaşıyorum," derken güldüğünü gördüm ama sesi neşeden uzaktı. Bunu hissetmiştim. "Dalga geçme," dedim sıkılgan bir tavırla, sonra devam ettim. "Vedat abi ne dedi bu haline?"

Hakan, kavgacı bir tip değildi. Hatta okuldaki en düzgün öğrenci sıralamasında başı çeken isimlerden biriydi. Korumacıydı, haksızlığa gelemezdi. Sorunlarını kavgayla değil, konuşarak halletmeye çalışırdı. "Boş ver," derken dudaklarını sarkıttı. Ekledim: "Burada olanlardan haberi yok, değil mi? Yani o çocuğun..." İstemsizce yutkundum. "O çocukla ilgili bir şey bilmiyor, değil mi?"

Ne yapıyordum ben? Onu mu korumaya çalışıyordum yoksa Hakan'ı mı?

"O çocuk deyip durma şuna," derken sesi sert çıkmıştı. "Hatta adını bile unut gitsin."

"Tamam," derken dişlerimi sıktım. Hakan'ın neden bu kadar endişeli olduğuna anlam verememiştim. Beni koruyor olması güzel bir duyguydu ama bu söyledikleri korumaktan da öte bir şeydi. Pes edip önlüğümü giymeye yeltendiğimde Vedat abi yanıma geldi.

"Aymira, bir sipariş aldık, onu götürüver kızım."

Başıma geçirdiğim önlüğü boynuma değdirmeden geri çıkardım. "Neresi?"

Elindeki kâğıdı bana uzattığında gözlerim endişeyle açıldı. Parmaklarım kâğıdı sıkı sıkı kavrarken içimde bir şeylerin koptuğunu hissettim. Kaşlarım çatıldığında ise Hakan elimdeki notu hızla alıp okudu. Yüzü solarken babasına döndü. "Ben giderim."

"Seninle işim var Hakan, depodan malları taşıyacağız."

Hakan dudaklarını hızla ıslattı. "Baba, orası çok uzak ve," duraksayıp ses tonunu kıstı. "Tehlikeli."

Veda Caddesi, demişti Kamer bana. Fakat şimdi Hakan neden bahsediyordu? Oradan haberi var mıydı? Belki Kamer'i de tanıyordu.

Dudaklarım düz bir çizgi halini alırken konuşmak istesem de Vedat abi buna müsaade etmedi. "Ne saçmalıyorsun sen, Hakan?" dedi ve Hakan'ın elindeki notu alıp bana uzattı. "Al kızım, siparişler hazır, tezgâhın üzerinde duruyor."

Başımı usulca salladığımda Hakan yeniden araya girdi. "Baba, ben giderim dedim, bir sürü çalışan var, onlar yardım eder sana."

Hakan'ın gitgide büyüyen endişesi yanaklarımın istemsizce kızarmasına sebep olmuştu. "Hakan dedim!" Vedat abi, Hakan'a sert bir bakış atarken ses tonu da ona eşlik etmişti. "Haydi, herkes işinin başına."

Vedat abi arkasını dönüp gittiğinde, Hakan'ın sıkıntıyla soluduğu nefesinin anlamını çözebilmiştim. Orayı biliyordu ve en kötüsü, orada ne olduğunu da biliyordu. "Sıkıntı değil, ben giderim," derken yalancı bir tavır takındım. Başını bana doğru çevirip göz kapaklarını yavaşça kapatıp açtı. "Dikkat et," diye tembihledi.

Kaşlarımı çatarak, "Orada ne var ki?" diye sordum.

Orada bulunduğum süre boyunca çok az şey görmüştüm. Belki sandığımdan daha da ürkütücüydü, belki de adının ardına sakladığı sırlar kadar gizemliydi.

"Bunu bilmene gerek yok," dedi ve elini omzuma koydu. "Siparişi ver ve hemen buraya gel, tamam mı?"

Sesimi çıkarmadan başımı mekanik bir hareketle aşağı yukarı salladım. Tezgâhın üzerinde duran poşeti de kavrayıp pastaneden çıktım. Elimdeki poşeti bisikletimin ön sepetine yerleştirdikten sonra pedalları çevirip pastaneden ayrıldım. Montumun cebine sıkıştırdığım adres notuna bakma gereği bile duymamıştım. Nasılsa orayı istemeden de olsa tanımıştım. Sadece tam adresini tespit etmem gerekecekti.

Kaldırımların hemen dibinden ilerlemeye başladım. Ağaçlardan dökülen kuru yapraklar rüzgârın etkisiyle yüzüme çarpıyordu. *Sonbaharı severdim, gerçi kim sevmez ki...* Yorgun ve sancılı geçen kuraklığın kırılma noktası. Bir yılanın deri değiştirmesi gibi. Dalların meyvelerini yitirip dinlenmeye çekilmesi gibi. Kahverenginin maviye hükmetmesi gibi.

Uzun, asfalt yolları geride bıraktıktan sonra nihayet caddeye ulaştım. Burayı hiç bilmeyen birisi bile farklı bir havası olduğunu anlardı. Öyleydi de zaten. İkiye ayrılmış bir bütünün parçası gibi. Bir taraf beyaz, bir taraf siyah. Beyazı geçmiştim, şimdi ise renklerimi siyaha bulaştırma zamanı gelmişti.

Issız sokakta pedal çevirirken kaldırım kenarında durup cebimdeki notu elime aldım. Kaşlarımı çatıp adresi ezberledikten sonra pedalları tekrar harekete geçirdim. En sonunda kendimi bir kapı önünde buldum. Daha önce geldiğim hatta uyuma fırsatı bile bulduğum o yerin kapısı...

Kamer'in eviydi burası. Ev demek fazla masum kalırdı aslında. Değişik bir havası vardı. Depo desen değil, kulüp desen hiç değil. Basık ve boğuk duvarlar arasına hapsolmuş tuhaf bir yer.

Bisikletten inip önümdeki sepetten poşeti aldım. Dişlerimi birbirine bastırırken çene kaslarımın gerildiğini hissettim. Bunu neden yapıyordu ki? Koskoca şehirde başka pastane mi kalmamıştı sanki? Üstelik bana bir daha buraya yalnız başıma gelmememi kendisi söylemişti. Gerçekten çok garip biriydi.

Kapının hemen önüne dikildiğimde yutkunup elimi yumruk yaptım ve kapıyı tıklattım. Bu hareketi iki kez tekrar ettikten sonra bir adım geri çıkıp ayaklarımı birleştirdim.

Bir süre sonra büyük demir kapı açıldı. Kapıyı yine o çocuk açmıştı.

Çetin.

Kaşları sorguyla çatılırken nefesimi tuttum. "Evet?" dedi burada bulunma nedenimi anlamaya çalışırcasına. Çabucak dudaklarımı ıslattım. "Şey, siparişlerinizi getirdim."

"Sipariş?" derken hâlâ olanlara bir anlam yüklemeye çalışıyor gibiydi. Başımı usulca salladığımda elini kapının pervazından indirip öne atıldı. "Biz sipariş verme..." Ne olduğunu anlayamadan arkadan bir çocuk ileri atıldı. "Geldi mi açmalar? Çok acıktım."

Alnımı kırıştırırken kirpiklerimin altından kıvırcık saçlı çocuğa baktım. İkizlerden biri olmalıydı. İnce ses tonu görüntüsüyle uyum sağlıyordu. Yeşil gözleri berrak sular gibi parıldarken elimdeki poşetleri alıp bana baktı. "Sağ ol ya. Zahmet oldu sana da."

"Yok, ne zahmeti, benim işim bu."

Çetin kuşkuyla çocuğa döndüğünde yüzünü ekşitti. "Ne siparişi lan, benim niye haberim yok?"

"Açma yapabildiğini bilseydim sipariş vermezdim kardeşim."

Çetin yüzünü biraz daha ekşitirken onları öylece izledim. Çok farklı görünüş ve karaktere sahiptiler. Çetin'in ensesine doğru dökülen saçları ve siyah kirli sakalları vardı. Geniş sayılacak derecedeki omuzları üzerine geçirdiği koyu yeşil tişörtünü tıpkı bir askı gibi taşıyordu.

Kıvırcık saçlı olan ise daha sevecen bir tipe benziyordu. En azından ince ses tonundan bunu anlamıştım. Zayıftı. Üzerine giydiği ince kazağın bile kapatamadığı iskelet tipli görüntüsü biraz garipti.

Çetin burnundan soluyarak bana dönüp, "Borcumuz ne kadar?" diye sordu.

"On beş lira," dedim kırık bir sesle. Elini cebine atıp bir iki kez pantolonunu yokladı ama sonuç alamadı. Bozuntuya vermezken elleri bu sefer arka cebine ulaştığında yan tarafa döndü.

"Git cüzdan..." Afalladı. "Nereye kayboldu şimdi?"

Dudağıma hafiften yerleşen gülümsemeye engel olamayarak Çetin'e baktım. "İçeri girdi galiba."

Başını sağa doğru sıkıntıyla hafifçe yatırırken dişlerini sıktığını hissettim. Tavırları az çok Kamer'i andırıyordu. Hatta bazı anlar ona baktığımda Kamer'in bakışlarının gözümün önüne bir perde gibi indiği de oluyordu.

"Ben cüzdanı getireyim," dediğinde gözlerini kısıp bana baktı. "Sen de içeride bekle istersen, hava soğuk."

Teklifi yutkunmama sebep olduğunda ona hak verdim, vermek zorunda kaldım. Kapıyı biraz daha açarak beni içeri davet etti. Bir süre gelgit yaşasam da boyun girintimden içeri sızan soğuk hava davete sıcak bakmamı sağlamıştı.

Pes edip içeri girdiğimde, dışarıdaki açık hava yerini hemen kasvetin zehirli damlalarına bıraktı. Burnuma değen ilk koku sigara dumanıydı. Kapalı olan perdeler içeriye güneş ışınlarının girmesini engelliyordu. Kapıyı kapattıktan sonra ürkek birkaç adım attım. Geniş salonun hemen yan tarafında bir kız ve bir erkek oturuyordu. İkizlerden diğeri olmalıydı. İtiraf etmeliyim ki onu az önceki çocuk sanmıştım. Neyse ki o elindeki poşetleri tezgâhın üzerine koymuş ve tabakları hazırlamaya başlamıştı.

Biraz daha ilerlediğimde su yeşili saçları olan, kâküllü bir kızın bana baktığını gördüm. Gözlerimi istemsizce kaçırdığımda bana bakmaya devam etti. Kendimi bir yabancı gibi hissetmiştim, çünkü öyleydi. Zaten beni tanımıyorlardı. Çetin içerideki askıda duran montunun ceplerini kontrol ederken söylenmeye başladı. "Hassiktir, paralarım nerede lan benim?" Sessizce onu incelerken telaşlı bir halde ceplerini ve cüzdanını karıştırmaya başladı. "Abi, bir sorun mu var?" Salondaki kız bu tarafa baktığında gözlerim ona kaydı. Abi dediğine göre Çetin'in kız kardeşi olmalıydı. Buraya ait olduğu veya onlardan olduğu her halinden belliydi. En azından değişik renkteki saçı ve burnundaki septumdan[1] anlaşılıyordu.

1. Burun delikleri arasındaki kıkırdak dokunun hemen altının delinerek yapıldığı piercing tipi. –ed.n.

Yani burada normal insanların yaşamadığını varsayarsam ilk izlenimlerimden böyle bir sonuç çıkıyordu.

"Cüzdanımın içi boş, para yok yani. Gördün mü sen?"

Kızın suratında boşluğa düşmüşçesine bir ifade oluşurken kaşlarımı çattım. Kendini koltuğa biraz daha yasladığında gözleri mutfaktaki ikizlerden birine kaydı. Genç çocuk dudaklarını yavaşça ısırdıktan sonra hafifçe gülümseyip gözlerini kapattı. "Ben aldım paranı."

Şaşkınlığım artarken Çetin'in elleri havada kalmıştı. Dudaklarını alayla aralık bırakırken birkaç adım ilerleyip mutfağa doğru baktı. "Ne dedin sen?"

Çocuk ellerini mahcup olmuşçasına tahta tezgâhın üzerine koyup alttan alttan Çetin'e bakarak, "Lazımdı," deyiverdi sakin bir sesle.

"Lan ne lazımıydı it herif, düpedüz hırsızlık yapmışsın." Çetin'in ses tonundan sinirlendiğini anlamıştım.

Genç çocuk masum bir ifadeyle, "Çalmadım," diyerek kendini anlatmaya çalıştı fakat bu pek tahmin ettiği gibi olmadı.

Çetin araya girdi. "Lan, o kadar parayla ne bok yedin?"

Gözlerim ikisi arasında mekik dokurken seslerin vücutlarda bıraktığı izlere yoğunlaştım. Çocuk, "Oyun satın aldım," dedi ve kollarını asice serbest bıraktı. "Ya abi, kızma işte, biliyorsun beni bütün oyun konsollarına merakım var."

Çetin kollarını iki yana devirip tezgâha yöneldi. "Senin merakına başlarım. Sen oyun al diye mi para kazanıyorum ben?"

Çocuk, "Tamam, haklısın," dedi pes edercesine.

"Haklı olmak ne işime yarıyor?" Çetin'in ses dalgalarında gürültüyle karaya çarpan suların iniltileri işitiliyordu sanki.

Kıvırcık saçlı çocuk başını öne eğdiğinde gözlerim kıza kaydı. Ürkekçe onları izlerken bu olaydan haberi olduğu her halinden anlaşılıyordu. Diğer çocuk ise geldiğimden beri pozisyonunu bozmamış, ayaklarını sehpaya uzatmış halde öylece oturuyordu. Bu duruşu tavrını sorgulamama sebep olduğunda Çetin'in sesini yeniden işittim. "Ulan var ya, bir gün elimde kalacaksın ha!" Duraksadı ve sıkıntıyla nefes verirken hafiften dönerek ateş saçan gözlerini bana çevirdi. "Biraz bekler misin, paranı getire..." Sözlerinin devamını işitmezken gözlerim aniden merdivenlerin başında dikilen Kamer'e kaydı.

Islak saçları ve elindeki mavi havluyla öylece dikilirken beni görünce saçlarının arasındaki havluyu aşağı çekti. Duştan yeni çıkmış olmalıydı. Çetin, Kamer'e dönüp "Bir on beş lira versene," diye seslendiğinde Kamer benimle göz temasını hâlâ kesmemişti.

Bir müddet sonra elinde tuttuğu havluyu parmakları arasında geveşeterek demir merdivenleri inmeye başladığında koca evde sadece çıplak ayaklarının çıkardığı ses yankılanıyordu. "Ne on beş lirası?" diye sordu. Merdivenleri sakin bir şekilde inerken ıslak saçlarından düşen birkaç damla çenesine doğru süzülüyordu.

"Kız sipariş getirmiş de," dedi Çetin beni göz ucuyla göstererek. Kamer merdiven basamaklarını bitirdiğinde sorguyla gerilen yüzü bana baktı. "Ne siparişi?"

Çetin'in gözleri kıvırcık saçlı çocuğa kaydığında yüzünde yeniden alev tohumları yeşermeye başladı. "Bir açın karnı guruldamış." Çetin kıvırcık saçlı çocuğu gözleriyle döverken, kıvırcığın ona gülümsediğini gördüm. Dudaklarımda beliren gülümseme Kamer'in siyah gözlerinde son buldu. Gergin ve sert suratı buz kesmeme sebep olurken başını çevirmeden bana bakmaya devam etti.

"Andaç, çok mu acıktın evladım?" Sesi sabitti.

Adının Andaç olduğunu öğrendiğim kıvırcık saçlı çocuk başını hafifçe öne eğdi. "Acıktım abi."

Kamer başını sallamadan dudaklarını araladı. "İyi, zıkkım ye."

Gözlerimi istemsizce kaçırdım ve dudaklarımı hafifçe aralık bıraktım. Öylece karşısında beklemek çok zordu. Salondaki sessizlik kulaklarımı tırmalarken Kamer'in elinin arka cebine gittiğini gördüm. Gözlerim ona bakmamakta direnirken, bakışlarını üzerimde tuttuğundan adım kadar emindim. Cüzdanını açarak içinden yirmi lira çıkardı.

Yavaş adımlarla yanıma yaklaşırken nefesimin her defasında eksildiğini hissettim. Her adımında, dibe doğru batıyor gibiydim. Nihayetinde tam önümde durup parayı bana uzattı. Sanki onu tanımıyor gibiydim. Etrafımdaki kalabalık onu bana karşı ötekileştirmişti. Önümde birleştirdiğim ellerimi açarak ince ve uzun parmakları arasında tuttuğu paraya uzandım. Yirmi lirayı aldım ve üzerini vermek için elimi cebime attım.

"Gerek yok," dedi. Sesi dümdüzdü.

"Olmaz," diye itiraz ettiğim vakit elime dokundu ve beni durdurdu.

Başımı hızla kaldırdığımda keskin bakışlarının odağı oldum. "Gerek yok dedim!" diye konuştu net bir ses tonuyla.

Başımı sallamakla yetindim. "Pekâlâ! Size afiyet olsun o zaman."

Bir şey söylemesini beklemeden arkamı döndüğümde bir kız sesi işittim. "Bekler misin?" Aniden duraksayıp arkamı dönerken hemen önümde belirdi. Bembeyaz suratının üzerinde, tıpkı bir pelerin gibi taşıdığı su yeşili saçlarıyla garip görünüyordu. Burnundaki septumu da bu garip ama hoş yüzü tamamlıyordu. "Birlikte kahvaltı yapalım mı?" Duraksayıp göz devirdi. "Çok sıkılıyorum bunların arasında."

Şaşkınlıkla kıza bakarken Kamer araya girdi. "O senin arkadaşın değil Zeynep."

Zeynep hızla kolumun altına girerek kıkırdamaya başladı. "Neden olmayalım ki?" Sonra bana baktı. "Ben Zeynep, sen?"

Kaşları çatıldığında gözlerim Kamer'in sert suratına odaklandı. "Aymira."

Bakışlarında kopuk bir hava esiyordu. Dün gece yanımdaki çocuk değildi.

Zeynep, "Hımm, güzel isim," diyerek beni kolumdan tutup sürüklemeye başladığında Kamer arkamızda kaldı. Gözlerim ve dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken etrafıma hızla göz gezdirdim. Çetin umursamaz bir tavırla salondaki koltuğa kendini atarken Zeynep beni mutfak tezgâhına götürdü. Tahta tezgâhın önündeki uzun sandalyelere oturduğumuzda kollarımı bacak arama soktum.

Andaç, açmaları tabaklara koyarken Kamer yanımıza geldi. Kendimi olabildiğince kasıyordum çünkü şu an ne yaptığımı ben de bilmiyordum. Andaç öne doğru eğilip bana bakarken kafamı ona çevirdim. Dudaklarını aralayıp, "Hiç internette otel aradın mı?" diye sordu.

Dudaklarım düz bir çizgi halini aldığında Zeynep kahkaha atmaya başladı. Mekanik bir hareketle başımı sağa sola salladım. "Hayır."

"Güzel, o zaman sen de bendensin," dedi ve elini bana doğru uzattı. "Ben Andaç, kusura bakma, geçen sefer tanışamadık. Yani buraya gelen kızlarla tanışmayız biz."

Bedenim irkilirken kaşlarımı sorgularcasına yukarı kaldırdım. "Anlamadım?"

"Yani şey..." Kamer'in elleri ensesini sıkı bir şekilde kavrayınca Andaç susmak zorunda kaldı. Kamer yavaşça kulağına eğilip elini tezgâha

dayadı. "Uzatma Andaç. Haydi git, aldığın oyunlarınla oyna." Ensesini biraz daha sıktı. "Haydi!"

Andaç gözlerini alayla devirirken doğrulmaya çalıştı. Kamer bakışlarını yeniden bana çevirdiğinde ise ona sadece düz düz bakınmakla yetindim. "İyi tamam," dedi Andaç ve bana bakıp tekrar gülümsedi. "Açmalar çok lezzetli bu arada."

Minik bir gülümseme yerleştirdim suratıma. "Afiyet olsun."

Kamer uzun, damarlı parmaklarını Andaç'ın boynundan çekerken içimde bir şeylerin kıpırtısı oluştu. O an Zeynep bana dönüp omzuma dokundu. "Neyse daha sonra konuşuruz. Tekrar gelirsin, değil mi?"

Aralık kalan dudaklarım gözlerime eşlik ederek aynı imayla Kamer'e döndü. Kaşlarını yukarı doğru kaldırmış, beni izliyordu. Hızla dudaklarımı ıslatıp geri çektim. Afallayarak Zeynep'e döndüğümde, "Ben, sanmıyorum," dedim.

"Hadi ya!" deyip dudaklarını bükerek ayaklandı. "Neyse ben gideyim, umarım bir daha karşılaşırız."

Ses etmedim ve suratına boş boş bakınmakla yetindim. Yanımdan ayrılırken su yeşili saçları yine gözüme takıldı. İki dakika içinde iki yeni kişiyle tanışmıştım. Bu hayatımda edindiğim en hızlı kazanımlardan biriydi. Çetin'i biliyordum, Andaç ve Zeynep'i de az önce tanımıştım ama hâlâ Andaç'ın ikizinin sesini duyamamıştım. Kendini herkesten soyutlamıştı sanki. Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın misali.

Bacaklarımı aralayıp kollarımı arasından çıkardım. Kamer sırtını tezgâha yaslamış, kollarını yan tarafa doğru açarak ellerini tezgâhın üzerine koymuştu. Sonra birden ayaklandım. "Ben, gideyim artık." Burada durmamın bir mantığı yoktu. Üstelik beni davet eden de Kamer değildi.

Ayaklarım sert bir şekilde zeminle buluştuğunda botlarımdan çıkan sesin Kamer'in sesine karıştığını duydum. "Buraya yalnız gelmemeliydin."

Duraksayıp arkamı döndüm. Düz bakışlarla yüzüme bakarken, "Ben buraya geleceğimi bilmiyordum," dedim.

"Gökten mi düştün?" dedi, alaylı tavrı sesine yansımıştı.

Kaşlarım hafifçe seğirdi. "Bisikletimle geldim."

Omzunu silkti. Dudaklarını aralık bırakarak sıcak nefesinin odaya yayılmasını sağladı. Ellerini tezgâhın üzerinden çektiğinde hızla arkasını dönüp yukarıdaki çekmeceyi açtı ve bir çay bardağı aldı. Parmaklarıyla kavradığı bardağı tezgâhın üzerine bırakırken elleri bu kez ocağın üzerinde kaynayan çaydanlığa gitti. Demliği alıp bardağı doldurduktan sonra yeniden ocağın üzerine koydu.

Çay bardağını ağız kısmından tutarak önüne döndü ve tahta masaya koydu. Yüksek sandalyeyi de kendine doğru çekip oturdu. Masanın köşesinde duran sigara paketine uzanıp içinden bir dal aldı ve parmaklarının arasına özenle yerleştirip ucunu çakmağıyla yaktı. İlk çekişte zehirli havayı ciğerlerine doldururken, diğerinde burnundan solumaya devam etti. Gri duman rutubetli havanın içinde kıvrımlı dalgalar bırakarak yükselirken gitgide gözden kayboluyordu.

Aniden parmaklarının arasında duran sigarayı dudaklarından çekip, gözlerini kısarak, "Ayakta dikilip durma, sinirlerimi bozuyorsun," dedi.

"Oturmamı mı istiyorsun?" diye sordum sol kaşımı kaldırarak.

Sigaranın külünü kül tablasına dökerken başını eğdi. "Lafı her defasında yanlış anlamaktan başka bir işe yaramaz mısın sen?"

Gözlerimi devirdim ve dişlerimi birbirine geçirdim. "Ben de gidiyordum zaten."

Hem ne yapıyordum ki burada? Benim işim siparişleri yerine teslim etmekti, muhabbet etmek değil. Hızla arkamı döndüğümde beni tekrar durdurdu. "Otur."

Gözlerim sakince kapanıp açılırken, derin derin nefesler almaya başladım. Tırnak diplerimin uyuştuğunu hissederken, pes edip arkamı döndüm ve hızla karşısındaki sandalyeye oturdum. Eğik olan başına yukarıdan baktığımda, yanak kaslarının geriye doğru çekildiğini gördüm.

Tebessüm etmişti sanırım.

Başını kaldırıp çayından bir yudum aldı. Bunu yaparken benimle göz temasını hiç kesmedi. Ben de öyle. Vücudumdaki tüm kanın yanaklarımda toplandığını hissettim. Suratım kızarmış olmalıydı. Bunu saklamak için, başımı öne eğip kollarımı tahta masanın üzerine koydum. Montumun kollarını avuç içlerime doğru çekiştirirken başımı yavaşça tekrar kaldırdım. Kaşındaki kuruyan yara dikkatimi çekmişti.

"Canın acıyor mu?" diye soruverdim aniden. *Gerçekten merak ettiğim için miydi?*

İfadesiz bir şekilde başını sağa sola sallayarak, "Hayır," deyip sigarasını tekrar koyu kırmızı dudaklarının arasına aldı. "Andaç," diye çıktı dudaklarımdan öylece. "O, ne demek istedi? Yani buraya gelen kızlarla tanışmıyoruz derken?"

Umursamayarak, "Siktir et," dedi.

Yüzümü ekşittim. "Terbiyesiz!"

Omzunu silkip dudaklarını alayla yukarı doğru kıvırdı. "Terbiye? Seninle nasıl konuşacağıma ben karar veririm," deyip üzerime doğru eğildi. "Bukalemun."

Dudaklarımı sıktım. "Her kıza böyle mi davranıyorsun, gerçekten merak ediyorum."

Haddimi aşıyor muydum? Had aşmak mı? Tanışma anımızdan itibaren bu kısma gelene kadar neler yaşandığını söylememe gerek yoktu sanırım. İşaret parmağı ve orta parmağı arasında duran sigaraya aldırış etmeden, alnına dökülen saçlarını yavaş hareketlerle geriye doğru itekledi.

"Bana yürüyorsan eğer sevgilim yok, merak etme."

Sırtımı dikleştirdiğimde gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Had aşma konusunda uyarması gereken kişi ben değildim. "Özgüvenin çok yerinde ama tipim değilsin."

"Ne mutlu bana o zaman," dedi, ses tonu pürüzlüydü. Sonra başını eğdi, saçları yeniden alnına dökülmüştü. "Benim ilişkilerim tek kişilik değil, tek gecelik olur."

Söylediklerine karşılık gerilirken dudaklarıma soğuk bir tebessüm ekleyip alayla konuştum. "Niye, pezevenk misin sen?"

"Bana terbiyesiz diyene bak," deyip gözlerimin içine ruhsuzca baktı.

"Özel hayatın beni ilgilendirmiyor," diye mırıldanarak gözlerimi kaçırdım. "Kendine pezevenk demen de beni ilgilendirmiyor."

"Ha, hakkını yemeyelim," deyip duraksadı ve kafasını biraz daha eğdi. "Bu konuda oldukça seçiciyimdir."

Aniden midemde bir bulantı hissi oluştu. Yüzümü ekşittim. "Fazla açık sözlü ve mide bulandırıcısın."

"Lisede biyoloji dersinde halay mı çekiyordun sen?"

"Bunun da konumuzla bir ilgisi var ki sorma," diye dalga geçtim onunla.

Bana baktı ve hiçbir şey söylemeden çayına uzandı. Onu öylece izledim. "Çayı çok seviyorsun sanırım?" diye sordum sakince.

Yutkunup boğazını temizledi. "Çayı kim sevmez?"

Ben aramazdım mesela. Sabahları kahvaltıda bir bardak içerdim sadece.

Dudağımı ısırırken kollarımı kendime çektim. "Bilmem, garibime gitti sadece. Yani senin gibi birinin içki içmedi..."

Sözümü hızla kesti. "Burası gece kulübü değil, ben de ayyaş biri değilim. İçkiyi de sıklıkla kullanmam."

Dudaklarından dökülen her harfte beni kendine daha çok bağlıyordu. Söylemleri ve eylemleri farklıydı. Onunla konuşmayan birisi, dışarıdan onu çok kolay yargılayabilirdi. Mesela benim gibi, duruşu ve davranışları korkutucuydu ama kendini ifade etme şekli ve tuhaf beğenileri bu algıyı yumuşatıyordu.

"Ben bir çayı severim, bir de onun yanında içtiğim sigarayı," dedi kırık bir ses tonuyla. Gözlerine baktığımda derin bir çukurun içinde çırpınan yaralı ama güçlü bir kartal gördüm. Siyah, gösterişli kanatlara sahip bir kartal. O çukurdan kurtulmak için hiçbir çaba sarf etmeyen, kurtarılmayı bekleyen bir kara kartal.

"Çok garip birisin," dedim durgunlaşarak.

"Aynen."

"Seni çözemiyorum."

"Beni çözemezsin," deyip derin bir nefes aldı. "Çünkü ben de bazen kendimi çözemiyorum."

Bakışlarımız birbirine ok gibi saplandığı anda kapı çaldı. Kamer gözlerini benden çekip kapıya yöneltti ve elindeki sigarayı hızlıca bırakarak ayaklandı. Ne olduğunu anlamak için kalkarken Çetin'in kapı önünde duran bir çocuğu içeri aldığını gördüm. Kaşlarım sorguyla kalktığındaysa, çocuk içeri kadar girmişti bile.

İstemsizce yürümeye başladığımda kendimi Kamer'in arkasında buldum. Yeni gelen çocuğun boyun girintisine kadar uzanan dövmeleri vardı.

"Ne işin var senin burada?" diye sordu Kamer. Geniş omuzlarının üzerinden çocuğa bakmaya çalışırken göz göze geldik. Kamer bunu anlayınca kendini biraz daha sağa çekip görüş alanımı kapatmaya çalıştı.

"Sen gelmeyince ben geleyim dedim," diye cevapladı Kamer'i.

Sesi ürkütücüydü. Kamer omzunu silkerken, başını sağ tarafa doğru hafifçe yatırdı. "Ne de olsa, itin yeri sahibinin ayaklarının dibidir."

Çocuğun suratındaki genişlik bu sözle yerini kasıntı bir tavra bırakmıştı. "Şu kız," derken beni kast ettiğini anladım. Korkuyla geriye çekilirken Kamer bir adım ileri atıldı.

"Hop, yavaş!"

Çocuğun güldüğünü hissettim. "Sakin ol, ona dokunmayacağım. Kuralları çiğnemişsin Alptekin, sonunun ne olacağını hatırlatmama gerek var mı?"

Dudaklarım titremeye başladığında saklanacak bir delik aradım. Bu diyaloglar beni aşıyordu. Şifreli konuşmalar içimi bir canavar misali kemiriyordu. "Sen nasıl bir şerefsizin çocuğusun lan? Başlarım senin kuralına."

Kamer'in bu tedirgin edici tavrı karşısında duraksadım. Çocuk cevap verdi. "Sen nereninkiysen, bende oranın aslanım."

Gözlerim dehşetle açılırken, Kamer çocuğun yakasına hızla yapıştı. Ellerimi dudaklarıma kapatsam da tiz çığlığımın tüm odada yankılanmasına mani olamadım. Kamer öfkeyle konuştu. "Seni çıktığın deliğe sokmasını bilirim ama her şeyin bir zamanı var." Çocuğun yakasını sıkı sıkıya kavradığında gözlerinden ateş saçıyordu adeta. "Şimdi defol git."

Hızla yakasını bırakıp çocuğu geriye doğru savururken derin derin aldığı nefesin darbeleri vücudumu zonklatıyordu.

Çocuk hırsla söylendi. "Bu konu burada kapanmadı, kuralları değiştiremezsin."

"Lan siktir git," diye kükredi Kamer. Çocuk alayla gülerek bana son bir bakış atıp kapıdan çıktı. Kamer sinirle kasvetli havayı solurken Çetin gerilmişti. Onları sorgularcasına incelediğimde bir terslik olduğunu anlamıştım. Kamer'in arkasından çekilip titreyen gözlerimle ona baktım.

"Ne kuralı?"

7. Bölüm

Seçim

Gözlerim titremiş bakışlarımın esaretiyle kavrulurken bedenim Kamer'in önünde öylece duruyordu. Dimdiktim lâkin her saniye artan soru işaretleri bu duruşuma gölge düşürüyordu. "Ne kuralı?" diye tekrarladım.

Çetin sıkıntıyla nefes vererek ellerini ensesine götürdü. Parmaklarını saç diplerine gömdüğü sırada geri adım atarak gözlerini benden kaçırmaya çalıştı.

Yeniden Kamer'e baktığımda ise bana bakmamakta direndiğini gördüm. Kafasının sol tarafına doğru yatık olan saçları artık neredeyse kurumuştu. Gözlerim yüzüne odaklıyken, avuçlarını belli etmese bile sıktığını fark ettim. Dudaklarımı sabırsızca yeniden araladım.

"Bir şey söylesene?"

Susuyordu. Verebileceği bir cevabı bile yok muydu yani?

Kafasını kaldırdı, köprücük kemiklerine doğru uzanan boyun girintisinin hemen yanındaki o derin çukurun seğirdiğini gördüm. Haykırıyordu, gözleriyle değil bedeniyle konuşuyordu. Kaşlarımı çatmış öylece onu izlerken, göz kapaklarını sancılı bir şekilde kapatıp açtı ve hızla yanımdan geçti. Olduğum yerde öylece kalakalmıştım. Demir merdivenleri çıplak ayaklarıyla buluştururken bedenimden aşağı doğru içimi tırmalayarak inen o hisse engel olamadım.

Ayakları öyle sert basıyordu ki basamaklara, sanki hınç alır, öfke kusar gibiydi.

Nihayetinde odasına girip kapıyı sertçe kapattı. Tahta kapı, kızıl tuğlalarla buluşunca gözlerim elektrik çarpmış gibi irkildi. Bedenim de. Öylece salonun tam ortasında beklerken Çetin ve diğerlerinin beni izlediğini fark ettim. Kendini soyutlayan diğer ikiz kardeş haricinde tabii. Dişlerimi dudaklarıma sertçe bastırarak burnumdan hırıltılı ne-

fesler almaya başladım. Tırnaklarım avuç içimi yırtarcasına tenime batığında dişlerimi dudaklarımdan ayırdım ve hızlı bir şekilde koşarak merdivenlere yöneldim.

Demir basamaklar attığım her adımda daha da gürültü çıkarırken vücuduma dağılan titreme hissini es geçmeye çalıştım. Kapının kulpunu sertçe açtığımda görüş alanıma giren ilk şey, karşı pencerenin önünde kapıya sırtı dönük bir şekilde duran Kamer'di. Geldiğimi anlamış olacak ki arkasını dahi dönmedi.

Nefesimin düzene girmesini beklemeden içeri girerek kapıyı yavaşça kapadım ve birkaç adım ilerledim. Elinin birini pantolonunun arka cebine koymuştu. Parmak uçları cebine yarıya kadar gömülmüşken diğer kolunu pencerenin tahta kenarına uzatmış, dirseğini kırmıştı.

Siyah tişörtünün açıkta bıraktığı kumral teninin hafif çıkıntılarla kabardığını gördüm. "Üşüteceksin," diye fısıldadım. Dudaklarım bunu itiraf ettiğinde, bundan rahatsızlık duymamıştım.

"Siktir et," diye homurdandı.

Yüzümü ekşiterek, "Küfür etmeden duramaz mısın sen?" diye sordum.

Dümdüz bir şekilde mırıldandı. "Hayır."

Ayaklarımı yavaşça ileri sürerken teninden sıyrılıp tenimde canlanan kokuyu ciğerlerime doldurdum. Aramızda bir metrelik mesafe kaldığında duraksadım. Omuz hizasından görebildiğim sert ve kemikli çenesi kasılmıştı. Dişlerini birbirine kilitlediğini fark ettiğimde dudaklarımı araladım.

"O gelen çocuk," dedim kısık sesle konuşmaya çalışırken. "Neden bahsediyordu? Ne demek istedi?"

Sözlerimin üzerine çenesi daha çok kasıldı. Hırıltılı nefesini duyabiliyordum. Pencere pervazını sıkıca kavrayan uzun parmaklarını tıpkı bir perde gibi süsleyen kalın damarları küt küt seğiriyordu. Bir adım daha atıp hemen yakınında durdum. Neredeyse omzuna geliyordum, boyum kısa değildi ama o fazla uzundu. Dudaklarımın arasından sızan ılık hava ensesine çarptığında, irkildiğini hissettim. Kaşlarımı çattım. "Bir şey demeyecek misin?" diye tekrar sordum.

Beni duymazdan geliyordu. Bu durum biraz sinirimi bozduğundan kendimi yan tarafa atıp beni görmesini sağladım. "Bir şey söylesene ya! Çıldırmak üzereyim," diye bağırınca elini arka cebinden hızla çıkardı. Pencere pervazını tıpkı bir örümcek ağı gibi saran parmaklarını da sertçe duvara geçirdiğinde arkasını döndü.

"Bir sus anasını satayım, bir sus lan!"

Sesi odada yankılanırken gözlerim fal taşı gibi açılmış bedenim istemsizce geri çekilmişti. Yatağın ucuna hızla oturdu ve ellerini saçlarına gömerek kafasını eğdi.

Boynundaki damarlar daha da belirginleşirken soluduğu hırıltılı nefesler, tenime kara bir leke gibi çarpmaya başladı. Alnım endişeyle kırıştığında gözlerimin titremesine mani olamadım. Uzun parmakları, siyah gür saçları arasında kaybolurken sanki onları oraya batırmak, canını yakmak istiyordu.

Bu odada dolaşan birbirinden habersiz iki ruh gibi öylece duruyorduk. Bir şeyler rayından çıkmış gibiydi. Ya da o şey her neyse hiç düzene oturmamış, vagonları birbirinden çoktan kopmuştu.

Konuşmak ve konuşmamak arasındaki o ince çizgide gidip gelirken sessizliği onun sesi bozdu.

"Başlarım böyle işe," dedi hırıltılı bir sesle. İçinde öfke tohumları barındıran bu tını daha çok ürkmeme sebep oldu. Ellerini saçlarının arasından çekmemiş, öylece duruyordu. Bir iki parmağının yavaşça hareket ettiğini gördüm.

"Korkmaya başlıyorum artık," dedim saklamadan. Hem neden saklamak isteyecektim ki? Konu bendim, sorun bendim, hiçbir şeyden haberi olmayan yine bendim.

Ellerini saçlarından çekerken, yüz ifadesi dalından henüz kopmuş kuru bir yaprak kadar perişandı. Dağınık saçları daha da dağılmıştı sanki. Parmaklarını bacak hizasına getirerek birbirine kenetledi. Uzun parmakları birbirlerinde yeniden can bulunca onları sıkıntıyla ovmaya başladı. İçimi yiyip bitiren düşünceler gözlerine döküldüğünde siyah keskin gözleri, ok gibi yüzüme saplandı. Harelerine serpilen siyah lekelerin izini silmek ise imkânsızdı.

Tutsak adımlarımı titreterek bir adım öne attım. Tırnak diplerimin acısı yüzüme vurduğunda, "Gerçekten susmaya devam mı edeceksin?" diye fısıldadım. Göz çukurlarında çözemediğim bir kararsı beliriverdi. Dişlerini sıktığında, "Seni görmemeliydi," diye hırladı. Dişlerinin sızladığını hissettim.

"Neden?" diye sordum aniden. Tırnaklarımdaki acı yerini aptal bir uyuşmaya bırakmıştı.

Birbirine kenetli olan parmaklarını özgür bırakırken başını yüzüme doğru kaldırdı. "Kurallar var."

Ses tonunda beliren harflerin ürpertisi can yakıyordu. "Ne kuralı?" diye sordum ve hızla dudaklarımı ıslatıp geri çektim. "Taksit taksit mi söyleyeceksin?"

Parmaklarını sinirle kütletip hızla ayağa kalktı. Kokusu ciğerlerime dolarken bir anlık boşluğa düştüm. Sanki konu ben değilmişim gibi. Beni arkasında bıraktığında bunu fırsat bilerek hızla ona döndüm. Gitgide artan endişem soluduğum havayı azaltıyor, boğazımda zehir gibi yakıcı bir tat bırakıyordu. Başını ensesine doğru yatırdığında adem elmasının çıkıntısı gözüme çarptı. Dudaklarını birbirine bastırıp yutkunurken gözlerimi boynundan çektim.

"Buraya," dedi ve kafasını bana çevirip kartal gibi keskin bakışlarını gözlerime dikti. Başımı aşağı yukarı sallayarak söylediğini tekrarladım. "Buraya?"

"Buraya, başka biri gelirse," duraksayıp devam etti. "Hele de ikinci kez, bu onun için kötü olur." Vücudumdaki kanın bedenimden çekildiğini hissettim. Damarlarım acıyla zonklarken dudaklarım acizlikle aralandı.

"Ben... Anlamadım?" diye sordum gözlerim kısılırken.

"Yıllar önce bir anlaşma yaptık onunla, bu caddenin yarısı benim, yarısı onun," deyip sesini sertleştirdi. "İkimiz de belli kurallar koyduk ortaya. O işin pislik tarafını seçti. Can yakmayı, acıtmayı... Senin yaşadığını biri daha yaşadı ve hiç iyi şeyler olmadı... Anla işte... Yabancı biri yasak, başka biri yasak."

"Ama ben öyle biri değilim, herhangi bir insanım," dedim hızla. Devamını getiremeden sözümü kestiğinde, "Öyle değil," diyerek beni tersledi. "Seni biliyordu, herhangi biri olmadığını da biliyor," dedi, ses rengi daha önce hiç işitmediğim bir tonda çatlarken, teninden dökülen harfler kana bulanmıştı. Bedenime bulaşan bu kırmızılık silinmeyecek gibiydi.

"Ben, herhangi biriyim. Ben buraya ait değilim ki," dedim bu düşünceleri reddederek. Zihnim önüme sunulan her cümleyi siliyordu, silmek istiyordu. Ellerimi birbirine dokundurup güç toplamak istedim.

Çene kasları gerildiğinde yüzünü gözlerimde sabitledi. "Sen buraya aitsin."

Ait olmak? Buraya? Bu sözcükler kör birine bin parçalık yapboz yaptırmak kadar zor ve anlamsız geliyordu kulağıma. Ruhumun bu duvarlarda attığını hissediyordum. Duymamak için kulaklarımı kapatmak istedim. "Ben tüm bu olanları anlamıyorum, anlam veremiyorum," deyip birkaç adım gerilerken yatağın tahta kısmına çarptığımda duraksadım. Kuruyan dudaklarım, açık pencerenin içeri sızdırdığı soğuk havanın etkisiyle ısıya muhtaç kalmıştı. Aldırış etmedim.

"Bak," dedi bana dönerek. "İster anla, ister anlama. Bu işin yalanı yok, şakası yok, anladın mı? Bir tarafımdan uydurmuyorum bunları, sen artık buraya aitsin," dedi ve duraksadı. "Olmalısın, yoksa..." yine durdu. Sustuğunda kaşlarım çatıldı.

"Yoksa ne?" İçimden kopan acı bir inilti beynimi yakmaya başladı. Dudaklarım bu ağır tehdidin altında sızlarken sırtımı dikleştirdim. "Bir... bir yolu var, değil mi? Bu aptal kuraldan kaçış var, değil mi?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu hoşuna gitmeyecek," diye itiraf ettiğinde sanki tavrımı ölçüyor gibiydi. Sakin görünen çehresinin arkasında sakladığı sert ve endişeli tavrının kokusunu alabiliyordum.

"Ne hoşuma gitmeyecek?" dedim. Çıldırmak üzereydim.

Soğuk hava, nemli saçlarını tamamen kuruttuğunda dağınık saçları kabarmıştı. Siyah gür kirpikleri elmacık kemiklerine düşerken, göz altı çukurlarının derinleştiğini gördüm. Kirli sakalları hiç olmadığı kadar sert bir görüntüye sahipti. Kirpiklerinin altından bana bakarken dudaklarını araladı. "Ailenden birine zarar verirler," deyip sustu. Gözlerim korkuyla açılırken, "Sen kafayı yemişsin," dedim.

Derin bir nefes alıp yutkundu. Sözlerimin pek umurunda olduğunu sanmıyordum. "Bu olağan bir durum değildi, olmayacaktı da ki hiçbir zaman da olmadı ama en son birine..."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla.

Gözleri bir boşluğu kucaklar gibi kucakladı gözlerimi. Yutkundu. "Yapamadım, anlıyor musun? Engel olamadım. O iş sadece Mahir denen adinin karaktersizliğinin göstergesiydi."

Gözlerimi usulca kırpıştırdım. "Neye yahu, neye? Çıldırtmak mı niyetin?"

"Bak, sakin ol," dedi pürüzlü bir sesle. Kızgınlığın ve hayal kırıklığının çevrelediği gözlerimi ona çevirdim. Nasıl bakmam gerektiğini bilemiyordum. "En son biri gitti ve geri dönüşü olmadı."

"Söylediklerini biraz daha açacak mısın?" dedim sabırsız bir şekilde.

"Mahir senin bu hayatta görüp görebileceğin en şerefsiz insan," dediği an dizlerimin bağı çözüldü. "Benden habersiz birçok iş yaptı."

"O..." dedim dişlerimi birbirine vurdurarak.

"O, şerefsizler sana hiçbir şey yapamayacaklar, duydun mu beni? Bu kadar kolay değil," diyerek ses tonunu belli bir seviyede tutmaya çalıştı ama giderek katılaşan sesi beni yatıştırmıyordu. "Ama ailen konusunda," dediği anda gözlerim aniden gözlerini buldu. Koyu renk gözleri sanki bir zift gibi kapkara olmuştu. Kavisli kaşlarını endişeyle çarttığını gördüm.

"Ama," dedim kırık bir sesle. Dudaklarım bu kelimeyi bile güçlükle haykırdığında sanki boğazıma bir şey batmıştı.

"Onlar için bir şey yapamam."

"Hadi oradan," dedim kükrercesine. Bu hayatımda duyduğum en saçma şeylerden biriydi. Ailem? Babamın ve Alper'in canını tehlikeye atamaz, onların zarar görmesine sebep olamazdım. Derimin bedenimden sıyrıldığını hissettiğimde, acı artık tüm bedenimde hâkimiyet göstermeye başladı.

Soğuk parmaklarımı kafamın hemen üstüne bastırarak saçlarımı geriye doğru attım. Bunlar, tüm bunlar bir kabus olmalıydı. "Söylediklerinin hepsi bir saçmalıktan ibaret," diye homurdandım. Bunun böyle olmasını tahayyül ediyordum.

"Oyun mu lan bu? Yoksa anlamayacak kadar aptal mısın, ha? Benim bile haberim yokken bir ton yavşaklık yaptı diyorum sana!"

Odada gürleyen sesi dört duvara çarpıp yere düşmüştü sanki. Ellerimi gövdeme doğru isyan edercesine indirirken tükendiğimi hissettim. Savunmasız, aciz, gülünç... Tüm bu kelimeleri bedenimde etiket gibi taşıyordum sanki. Hiçbir zaman silinmeyecek bir etiket gibi. "Ben, tüm bu olanlar..." Saf saf içinde bulunduğum andan sıyrılmaya çalışıyordum. "Başka, başka bir yol," dediğimde anında sözümü kesti. Beni izliyordu, en azından bedeninin bana dönük olduğunu görebiliyordum.

"Var, bir yolu daha var."

"Ne?" diye hızla ona döndüm. İçimde yeşeren bir umut ışığı sönmemek için direniş göstermeye başladı. Çene kaslarını biraz daha gerip, derin bir nefes alarak gözlerini kahverengi gözlerimde sabitledi.

"Onlara buraya ait olduğunu kanıtlamamız lazım, ancak böyle ikna olur olmayan şerefine çomak soktuklarım."

Kaşlarımı gerdim. "Nasıl olacak o?"

"Bir süre burada kalman gerekecek," dedi ve dişlerini sertçe sıktı. "Sonra o şeref yoksunu itin leşini serip kurtlara meze edeceğim."

Ruhunda gezinen bu intikam hırsı sesine sıçramış, zehri tüm bedenini sarmıştı. "Ne kadar kalacağım peki?" diye fısıldadım.

Omzunu silkip eliyle alnını yüzeysel bir şekilde ovalamaya başladı. Yüzüğü içeri sızan yakıcı ışık sayesinde daha çok parlarken, rengi gözlerimde can bulmuştu. Damarlı parmaklarını alnından çekerken homurdandı. "Bir gün, bir hafta, bir ay... Ne zaman senin de bizden biri olduğuna inanırlarsa o zaman. Sen bizimle olacaksın, onların eline düşmeyeceksin," deyip gözlerini gözlerime sabitledi. "Diğer türlüsüne izin vermem."

Neydi bu yaşadığım? Bir haftadır süregelen, bitmek bilmeyen bir oyun muydu? Labirentte kaybolmuş çaresiz bir adamın can yakan çığlıklarından farksızdı durumum. Ne olduğunu anlamadan aniden alayla gülmeye başladım. Gözlerim kızaracak kadar güldüğümde odada yankılanan kahkahalarım işittiğim en korkunç şeydi. Bu tavrım onu da korkutmuş olacaktı ki, gözleri ürkekçe açıldı.

Deli olduğumu düşünüyordu.

Delirmiştim çünkü.

"Neydi bunlar? Neredeyim ben? Burası neresi?" Ardı ardına sıraladığım soruların karşılığını arıyordum ama karşımda bunlara cevap verecek biri yoktu. Ellerimi havaya kaldırıp saçma sapan hareketlerle bir şeyler çizdim. "Veda Caddesi, neresi burası? Nedir bu Veda Caddesi? Bu Allah'ın belası yerde hepiniz kafayı yemişsiniz. Beyninize oksijen gitmiyor sizin, tüm bu aptal şeylere inanmamı bekleme benden." Ona doğru dönüp yüzüne alayla baktım. "Bu senaryoyu birlikte mi yazdınız onunla? Buradaki tüm çocuklar, hepiniz kaçıksınız, aklınızı yitirmişsiniz. Bana tuzak kuruyorsunuz, benimle alay ediyorsunuz resmen! Benim kimsenin korumasına ihtiyacım yok, ben kendimi de ailemi de korurum. Bu Allah'ın belası yere de bir daha ayak basmayacağım."

Karşımda beni hiç umursamıyormuş gibi öylece duruyordu. Bu tavrı canımı sıktığında üzerine yürüdüm. "Seni de bir daha görmeyeceğim. Gidin başka biriyle oynayın, ben size fazla gelirim."

İçimde birikenler tıpkı bir volkan gibi patladığında, derimin altından akıp giden kaynar su tenimde yakıcı hasarlar bırakıyordu.

Ben kendi halinde, işinde gücünde olan bir kızdım. Bir babam, bir kardeşim, birkaç eski dost ve küçücük bir odadan ibarettim. Bo-

yumu aşan işleri görmezden gelir, gücümün yettiğine sarılırdım. Peki, şimdi, kapalı kapılar arkasında kilitli kaldığım bu labirentin anahtarı kimdeydi?

Gözlerinin önünde öylece dikilirken tepkisiz ve soğuk bir tavırla netliğini korumaya devam ediyordu. Sanki az önce tüm konuşmayı bir duvara karşı yapmıştım. İsyan edercesine kapıya yöneldiğimde beni durdurdu. Boğuk nefesimi derin derin solurken kapının kulpunu çoktan açmıştım. Ona bakmamakta direniyordum. Odanın ortasında bir heykel gibi öylece durmaya devam ederken bana bakmıyordu bile.

"Ben demiştim demeyi istemiyorum," dedi ve gözlerini bana çevirdi. Siyah gözleri üzerime kara bulut gibi çökerken beni kendisine bakmakla tehdit eder gibiydi. "Ama ben demiştim diyeceğimi adın kadar iyi biliyorum Diana." Kısa bir sessizliğin ardından devam etti. "Adın kadar."

En sonunda pes ettim. Bu neydi, bir tahmin mi? Bir varsayım mı?

Bu neydi bilmiyordum ama onun gözlerine baktığımda, adımda can bulan bir ruhun haykırışlarını görebiliyordum. Bu onun ruhuydu. Ölü ruhu uçurumun dibinde can çekişirken benim ruhumda hayat bulmak için çırpınıyordu.

Ama sorun şuydu ki; benim ruhum ölü bir ruhu yaşatamayacak kadar ölüydü.

On gün geçmişti, koskoca on gün... Yelkovanın peşinden koşan akrep, bir türlü yorulmamıştı. Dakikaları ruhuma kazıdığım bu on gün, sanki ömrümden yılları çalmıştı.

Alper'i her saat başı arıyor, babamla daha çok iletişim kurmaya çalışıyordum. Bu saçma kuralın gerçekliğine gram inanmasam da, istemsizce kendimi dudaklarımı kemirirken buluyordum. Geceleri ışığı kapatmadan uyuyamayan ben, şimdi tuvalete bile sürünerek gider olmuştum. Beynime kazınan bu kelimelerin kuyruğuna bastığımda, canım daha çok yanıyor, harflerin kanadığını hissedebiliyordum.

"Ulan uçkuru düşük, pis sapıklar. Geberin," diye bir ses işittiğimde, Şebnem'in elindeki kumandayla oyalandığını gördüm. Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken tezgâha ilerledim. Sandalyeye oturmuş, duvardaki plazmayla konuşuyordu. "Sizinle aynı havayı soluduğum için kendimden tiksiniyorum."

Sesi pürüzlü çıktığında başımı duvara doğru merakla çevirdim. Gözlerim aniden büyürken haberi izlemeye başladım. On sekiz yaşındaki bir genç kızın iki kişi tarafından tecavüze uğrayıp yakıldığından bahsediliyordu. Dudağımdan aşağı ince bir sızı yayılırken, ellerimin uyuşmaya başladığını hissettim.

Şebnem, "Gencecik kızdan ne istediniz, prostat olasıcalar," diye homurdandığında dudaklarım kurumaya başladı. Gözlerim korkunç habere takılı kalmışken, beynim bunu inkâr etmeye çalışıyordu. Tüm hücrelerim zonklamaya başladığında, Şebnem bir anda plazmayı kapatıp bana döndü. "Nasıl insanlar var, görüyor musun?" diye sitem etti. Ses tonu ve yüz hatları oldukça gergindi.

"Bu... Çok korkunç," diyebildim kekeleyerek. Zihnimde yeniden yeşeren o aptal düşünceler, bedenimi tıpkı bir sis bulutu gibi etkisi altına aldığında sırtımın üst tarafı sertleşmeye başladı. On gündür ruhumun derinliklerine gömdüğüm bu adını koyamadığım, içimi ürperten şeyin kokusunu alabiliyor gibiydim.

Şebnem, "Bu bir korku filmi Aymira," diye devam etti. "Bu, bir kıza verilebilecek en ağır ceza. Bu bir cinayet."

Kafamı ona çevirdiğimde açık kahve tonlarındaki gözlerinin, her zamankinden daha fazla saydamlaştığını gördüm. Göz bebeğinin etrafını lavlar sarmış kahverengi, kızıllaşmıştı. "Peki ama neden? O kızın ne suçu vardı sanki? Bu insanlığa sığar mı?"

"Bunu insan olan yapmaz," dedi ve dişlerini sıktı. "Aymira, herkes senin kadar masum ve düşünceli değil, kardeşim. Hele ki bu dünya, yaşanılası en zor kara parçası."

Şebnem'in düşünceleri bedenime sert dalgalar gibi çarparken canımı yakan şey su kütleleri değil, bu saf masumiyetin çürümüş olmasıydı. Kara bulutlar beynimin en ücra köşesinde belirirken, ruhumda çakan gök gürültüsü şiddetini arttırmıştı. Gözlerimi kapatıp açınca, tüm kötü hislerin silinmesini bekledim ama bu aptal bir hareketten ileri gidememişti. Tüm o hisler ruhumu çoktan esir almıştı...

"Maalesef," dedi ve ayağa kalkarak omzuma dokundu. "Tüm bu olayları, saf düşüncelerimizle temizleyemeyiz, çünkü bu zebanilerin bedenleri değil ruhları kirli Aymira. Bir insanın tenini temizleyebilirsin ama kalbini temizleyemezsin."

Şebnem'in dudaklarından dökülen her ölü harfin tenimde yeniden can bulduğunu hissediyordum. Ucunu tutmaya çalıştığım her düşünce gittikçe zihnimde silikleşiyor, yok olmaya yüz tutuyordu. Dudaklarımı

hızla ıslatıp geri çekerken ona sarıldım. İçimde engel olamadığım bu dürtü, bedenimde patladığında başımı omzuna yasladım. Bir süre elleri havada öylece kaldı, muhtemelen şaşkındı.

Nihayet sarılmaya karar verdiğinde titreyen sesini kulağıma değdirdi. "Aymira, iyi misin güzelim?"

Sesindeki endişe kırıntıları içimi ağlama isteğiyle doldururken, bunu bastırmaya çalıştım. "Bilmiyorum," diye fısıldadığımda gözlerim yanmaya başladı. Neydi bu şimdi? On gündür beynimi yiyip bitiren düşüncelerin, acı bir haykırışı mıydı?

Hızla kendini benden çekip omuzlarımı kavradı. Ürkekçe titreyen gözlerini, kahverengi gözlerimde sabitledi. Yüzü endişeyle kasılırken avuçlarım uyuşmuştu. "Ne oldu? Aymira, bana hiçbir şey anlatmıyorsun. Bir şeyler var, biliyorum ama benden ve birçok kişiden kaçıyorsun," dedi ve duraksadı. "Kendinden bile."

Sarf ettiği her doğru kelime yüzüme yüzüme çarparken ona hak vermemek elde değildi. O benim dostumdu, kardeşimdi, kader ortağımdı. Ama ben şu iki haftalık zaman diliminde yaşadığım hiçbir şeyi onunla paylaşmamıştım. Bırak paylaşmayı onunla doğru dürüst konuşmuyordum bile. Bencillik yaptığımın farkındaydım. Ama bu bencilliğimin sebebi onları koruma isteğimdi. Bu işten kurtulduğum zaman onlara anlatıp anlatmamamın da bir önemi olmayacaktı. "Ben," diyebildim ağlamaklı bir ses tonuyla. Bu kadar yenik olmak istememiştim. "Bir şey saklamıyorum. Gerçekten."

"Yalan söylüyorsun," diyerek inkâr etti.

"Söylemiyorum, sadece geceleri kötü rüyalar görüyorum, annemi özlüyorum, babamı özlüyorum," deyip burnumu çektim. "Bazen kendimi bile özlüyorum."

Bu mümkün müydü gerçekten, insanın kendini özlemesi? Tabii ki mümkündü. Ruh ve beden birbirinden ayrı iki farklı dünyaydı. Benim ruhum kapalı kapılar ardında kilitli kalmış, kurtarılmayı bekliyordu. Bedenim ise buradaydı, benimleydi.

"Senin ne için ne yapabilirim?"

Kaşlarımı çattım ve çatlamış dudaklarımı araladım. "Ben, kendime bile yardım edemiyorum ki."

Çaresizlik dört bir yanımda at koştururken, tek yaptığım susmaktı, susmaya çalışmaktı. Çığlıklarım tenimde can bulmasın diye, onları

göğüs kafesimin en boğumlu yerine gömüyordum. İç sesimi bile işitemeyeceğim bir yere.

Akşam iş çıkışında, ellerim cebimde eve yürümeye başladım. Bisikletimin tekerleği patlaktı, dün gece asfaltta bir çivi girmişti. Ay, yüzünü göstermeye başladığında semayı süsleyen ışıltısı üzerime yansıyor, montumun yeni bir oyuncak gibi parlamasına sebep oluyordu.

Eve giden yollar engebeliydi. Dar sokaklarımız vardı. Köşedeki balıkçıyı dönerken montuma daha çok sarındım. Yüzüme işleyen sert rüzgâr, fazla acımasızdı. Bacaklarım birbirine sürterken dişlerimde oluşan gıcırtı kulağımı tırmaladı.

İlerideki sokak lambalarından birinin patlamış olduğunu gördüm. Sokağın sonu görünmüyordu. Yol kenarına yapılmış bir iki evin perdelerinden sızan ışık yola vursa da bu öylesine zayıf bir aydınlıktı ki, burada yürümek cam fanusun içinde nefessiz kalmaktan farksızdı.

Dudaklarımı aralayıp ılık nefesimin yüzüme çarpmasını sağladım. Bu sayede hem sakinleşecek hem de soğuktan kızaran tenimi ısıtabilecektim. Gölgem arkamda beni takip ederken aniden bir el tarafından sağ tarafa çekildim. Bileklerimi kavrayan bu soğuk parmakların sahibini karanlıktan ötürü göremiyordum. Bedenim korkuyla irkilirken bunun bir kişi değil, iki kişi tarafından yapıldığını hissettim.

"Bakalım burada kim varmış?" dedi ince bir ses. Kulağım çınlarken, gözlerim kocaman açıldı. Zifiri karanlık onları görmemi zorlaştırıyordu. Kendimi hızla geri çekerek bir ışık aradım. Ayağım aniden taşa çarptığında ise yere kapaklandım. Sert beton sırtımı yalarken, üzerime doğru üflenen zehirli nefesin kokusunu alıyordum.

"Dur, daha bir şey yapmadık," dedi diğeri. Aklımı yitirmek üzereydim. Gittikçe daha da yaklaşan bu iki farklı nefes, damağımda yakıcı bir tat bırakıyordu. Biraz daha sürünüp kendimi korkuyla geriye doğru çektim. Kaldırımın başına ilerlediğimde beni sakince takip etmeye başladılar.

Yola vuran o düşük aydınlık üzerimde beliren iki bedene yansımıştı şimdi. Gözlerim korkuyla titrerken yutkunamadım.

Bu, Mahir denen çocuktan başkası değildi.

Kamer'in kavgalı olduğu, caddenin diğer yarısına sahip olan çocuktu. Bu oydu. "Ne istiyorsunuz benden?" dedim sesimin çatlamasına engel olamadan.

Mahir'in boynuna doğru uzanan dövmelerini gördüğümde nefes alamadığımı hissettim. Soluğum boğazımı yırtıyordu ve ben çığlık atamayacak kadar güçsüzleşmiştim. Sanki bir el boğazımı kavramış, bağırmamam için baskı yapıyordu. "Caddeye ikinci kez giren sensin, sonucunun ne olduğunu da bilirsin, öyle değil mi?" diye sordu buz gibi bir sesle.

Beynim zonklarken, dudaklarından dökülen her harf adeta göğsüme çarpıyordu. Demek doğruydu. Kamer bana yalan söylememişti. Kalbim bunu itiraf ettiğinde, gözlerimi büyük bir hayal kırıklığıyla kapatıp açtım.

"Ben..." Yutkundum. "Ben hiçbir şey bilmiyorum," dedim geriye doğru sürünmeye devam ederken. Mahir diğerine durmasını söyledikten sonra benim üzerime doğru usul usul gelmeye başladı.

"Kötü bir yalancısın," deyip yavaşça eğildi. Bedenim kaskatı kesilmiş, nefesi kulağımda zonklamaya başlamıştı. Ellerini yüzüme değdirdiğinde kafamı çektim. Yüzümü ekşiterek bakışlarımı ondan kaçırdım. Sakin olmalıydım. Eğer tavrımda en ufak bir tedirginlik görürse işler daha kötüye giderdi.

Durmadı, eli tenimde kaymaya başladığında kalbimin üzerine bir taş oturdu. "Bu kadar duru bir güzelliğinin olması, işimi daha da kolaylaştıracak," dedi ve başını geride duran diğer çocuğa çevirip pis pis sırıtmaya başladı. "Öyle değil mi Mesut?"

"Vallahi iştahım kabardı abi," dediğinde yüzüne tükürüp ondan kurtulmaya çalıştım ve tam o esnada gözlerime vuran ışığın bir anda kesildiğini fark ettim.

"Senin iştahına başlarım, piç kurusu!"

Bu sesi, adımın anlamı kadar işlemiştim beynime. Bu ses ona aitti. Kamer'e.

Mahir hızla ayağa kalktığında, bunu fırsat bilip ben de ayağa kalktım. Kamer, Mesut denen çocuğu yerde kanlar içinde bıraktığında dehşet saçan gözleriyle Mahir'e doğru yöneldi. Soluduğu hava dudaklarıma çarparken, sanki hayat verir gibi dolmaya başladı ciğerlerime. Kısa bir göz temasının ardından Mahir'in yakasına yapışıp dişlerini sıktı.

"Dokundun mu ona?" diye bağırdı öfkeyle. Boynunun altında beliren damarları üzerindeki yakaları dik palto bile saklayamamıştı.

Mahir sakin bir tavırla dudağının kenarını kıvırıp, "Ne fark eder?" diye sordu gülerek. "Gözlerim yeterince dokundu." Bu söylediğiyle

karnıma bir ağrı saplanırken, Kamer hızla ona bir kafa attı. Mahir geriye doğru yalpalarken, Kamer de hız kesmeden karnına sert bir yumruk darbesi indirdi.

"Gözlerini oyar bir yerine sokarsam bir daha görebilir misin lan?" diye kükremeye devam ederken, onu yere düşürene kadar sert darbeleriyle hırpaladı. "Doğruyu söyle, dokundun mu ona?"

Çığlık atmamak için ellerimi dudaklarıma kapatmıştım. Mahir tepkisizliğini korurken bu tavrı Kamer'i daha çok sinirlendirmişti. En sonunda Mahir sert zemini boyladığında Kamer ayaklarını onun karnına geçirip tepmeye başladı.

"Lan sıfatsız herif, bir şey söylesene! Ona dokundun mu?"

Vücudum bir boşlukta debelenirken dibe doğru düştüğüm yerde kızgın mızrakların hedefi olmuştum. Tam omurgalarımın arasına saplanan o acı ise bedenimi mahvetmişti.

Kamer parmaklarını Mahir'in saçlarına geçirerek kafasını kaldırdı ve yüzüne eğildi. Mahir'in kana bulanan çehresi ışıldarken mayhoş bir tavırla sırıtmaya başladı. Gözleri beni buldu. "Dokunmak ne kelime, onu hissettim," deyip kaşlarını alayla kaldırdı. "Öyle değil mi, kaçak?"

Dişlerim tedirginlikle birbirine kenetlenirken, Kamer çene kemiğini kasıp, tüm gücüyle Mahir'in suratına bir yumruk daha indirdi. "Hissini de, seni de çiğ çiğ yerim oğlum," diye bağırarak deli gibi yumruk atmaya devam etti. "Gelmişini, geçmişini, dününü, bugününü, yarınını... Seni mahvederim."

Gözü dönmüştü. Karanlığa hapsolmuş bir ringdeydik sanki lâkin bu bir yarış değildi ve oyunun kaybedenleri kadar kazananları da belli değildi. "Dokunmadı," diye bağırdım. "Bana hiçbir şey yapmadı, o."

Hızla onun yanına giderken durmasını diledim. Kollarımı kocaman açarken gözlerim siyahın en koyusuna evrilen gözlerini odağına aldı. Ay ışığı suratına yansıdığında gözlerinin ışıl ışıl parladığını, kıvrımlı kirpiklerinin elmacık kemiklerine düştüğünü gördüm.

"Bana dokunmadı, zarar vermedi. Lütfen dur," dedim nefes nefese. Ellerini Mahir'in yakasından yavaşça geri çekerken parmak uçlarından süzülen kan damlaları yere düşüyordu. Tek bir zerresini dahi görmeye katlanamadığım o damlalar başka bir adamın teninden kopmuş, Kamer'in parmak uçlarında ölüyordu.

Kamer, kendini geriye doğru itti. Mahir bir yandan öksürürken bir yanda da yerdeki cenin pozisyonundan yavaş yavaş kurtulmaya çalışı-

yordu. Kendimi geri çektiğimde ise ayağa kalkmak için hamle yaptı. Kamer'in sert pençelerinden nasibini alan kazağının yakası ve kolları yırtılmıştı. Öksüre öksüre ayağa kalktığında Kamer hızla yanıma gelip beni özensizce arkasına itti.

Beni koruyordu, korumuştu. Her ne kadar ilk gün öldürmekle tehdit etse de şimdi beni o kurtarmıştı.

Mahir iki büklüm ayakta durmaya çalışırken kaşından sızan kanın çenesine doğru akışını izledim. Bu alışık olmadığım bir manzaraydı ve galiba hiçbir zaman alışamayacaktım. "Fazla serttin ha, ne dersin?" dedi pürüzlü bir sesle. Halinden şikâyetçi değil gibiydi.

Kamer sıkıntıyla dişlerini sıkarken, "Daha sert olabilirim ha, ne dersin?" deyip üzerine yürüdü. Elimi istemsizce koluna dolayıp onu durdurdum. "Hayır! Yapma, Allah aşkına."

Beni duymuş olacaktı ki bir anda sert nefesini kesti. Ellerim soğuk ama kalın paltosuna değdiğinde, teninin çıplaklığını hissettim nedensizce. Aksine sıcaktı, sıcacıktı.

"Kız, üzerinde şimdiden etkisini gösteriyor Alptekin," dedi boğuk bir sesle. Mahir'in bu kopuk kelimelerini sıraya dizmeme fırsat kalmadan Kamer boynunu kütletti.

"Bana bak lan, bu kıza da, ailesine de dokunmayacaksınız, tamam mı? Yoksa yemin ederim, öldürürüm oğlum seni. Beş para etmez vücudunda kanamadık yer bırakmam."

"Bak sen?" dedi Mahir alayla kaşlarını kaldırarak. "Oğlum, iki günlük kız için kalp kırmaya değer mi lan?" diye baktı gözlerime ve dudaklarından küçük bir inilti kaçırdı. Kamer sertçe hırladı. "Başlarım kalbine de, sana da." Beni kendinden uzaklaştırırken Mahir'in hemen önünde bitti. Geniş omuzları görüş alanımı sınırlandırsa da ona nasıl baktığını hissedebiliyordum. "Kurallar bozulmayacak," deyip duraksadı. "Sadece biraz esneyecek."

Alnım kırışırken dudaklarımın arasından istemsizce kaçan boğuk ses dikkatimi dağıtmıştı. Allah'tan sadece kendim duyabilmiştim. "Öyle olsun," dedi Mahir bir müddet düşündükten sonra. Yalpalayan bedeni geri geri giderken burnunu çekti. "Sen sözünde durursan ben de dururum Alptekin."

Kamer, öylece dururken başparmağını üzerine doğrulttuğunu gördüm. "Sözlerimin arkasında durduğumu benden daha iyi biliyorsun sen." Başını hızla yana attı. "Haydi, şimdi siktir git!"

Mahir ses etmeden karanlığa gömülürken adımları asfalttan silinmeye başladı. Rahat bir nefes aldığımda oksijen tüpünün sonuna kadar açıldığını hissettim. Sanki özgürlüğüm boynumda atıyordu. Gözkapaklarım yorgunlukla ağırlaşırken onları taşıyamamaktan korktum.

Kamer hızla arkasını dönüp yanıma yaklaşarak, "İyi misin?" diye sordu tok bir sesle.

Başımı aşağı yukarı sallamakla yetindim. Ona belki de hayatımı borçluydum. "Teşekkür ederim," derken nefesim kesildi. "Beni kurtarmasaydın, onlar bana..."

Sözümü hızla kesti. "Seni kurtardım, onlar sana dokunmadı bile."

Daha kötüsü aklıma geldikçe hücrelerim ölüm naraları atıyordu. Ruhum bu şehrin ışıklarına sığmazken, ben az önce toprağın karanlığına gömülecektim belki de.

"Sana demiştim," dedi imalı bir tavırla. Ne diyebilirdim ki? Kendisine inanmadığım halde hayatımı kurtaran bu adama ne diyebilirdim? "Kendini korurdun öyle mi? Kimden?" dedi ve hızla yüzüme doğru eğildi. Ilık nefesi dudaklarımda can bulurken yutkundum.

"Okuldaki kız kavgalarına mı benzettin kızım sen bu işi? Ne sandın? Yalan yok dedim sana, o it herif yine şerefsizliğini belli etti." Duraksadı. "Bir kere kural dışına çıkmasına istemeden de olsa, haberim olmadan da olsa... Ama ikincisi olmayacak, asla."

Ona bakmamakta direnen gözlerim kararırken saçları alnıma değdiğinde içim bir garip oldu. "Ya yetişemeseydim eğer," dedi kırık bir sesle. "Ya o piç kuruları sana..." Devam edemedi. "O zaman ne olacaktı? Tüm bu dik kafalılığın bir halta yarar mıydı?" Omzunu silkti. "Hiçbir halta yaramazdı."

Başımı kaldırmak istedim lâkin buna cesaretim yoktu. Henüz onun o keskin gözlerine bakacak gücü kendimde bulamamıştım. "Be-ben," dedim kekeleyerek. "Ben, böyle olacağını bilemezdim."

"Bal gibi de bilirdin," diye itiraz edip üzerime biraz daha eğildi. "Bana değil kendine inanmak daha kolayına gitti, değil mi?"

Dişlerimi dudaklarıma geçirip hızla geri çekildim. Alnımdan saçlarının izi silinmişti, bunun yokluğuyla kendimi sıkarak gözlerimi kapattım. "Tamam," dedim sonrasında gözlerimi bir anda açarak. "Haklısın, tamam mı? Oldu mu? Sana inanmadım, yalan söylediğine inanmak istedim. Oldu mu?"

Gözlerini kıstı. "Sen ne saçmalıyorsun ya? Konu ego savaşına mı döndü yani? Kızım burada ben senin hayatın söz konusu diyorum, sen yine her zaman ki gibi lafı kıçından anlıyorsun. Kabul et anasını satayım, diğer seçenek seni korkutuyor."

Diğer seçenek?

"Böyle bir şey asla olmayacak," dedim net bir dille.

"İyi, benim için hava hoş," dedi umursamaz bir tavırla. "Belki bugün olmadı, peki ya yarın? Ya ertesi gün? Hiç olmadı ailen?"

Aniden gözlerim büyürken, "Alper," diye irkildim. Hızla arkamı döndüğümde beni durdurup uzun parmaklarıyla kollarımı kavradı. "Sakin ol, kardeşin iyi durumda."

"O," derken sesim titredi. "O daha küçük, ona bir şey yapmazlar, değil mi?"

Sesimdeki çaresizlik suratımda boş bir portre oluştururken, siyah gözleri gittikçe koyulaşmaya başladı. Kollarımı kavrayan parmakları baskını azaltıyordu. "Küçük, büyük ne fark eder ki?" Ellerini tamamen bedenimden çektiğinde yüzünün yan tarafına vuran ışığın metalik dokusu nefes kesiciydi. Pürüzsüz teni tıpkı bir gümüş gibi parlıyordu. "Senin..." Doğru kelimeyi arıyor gibiydi. "Sana dokunmaya çalıştıklarında elleri bile titremedi, değil mi?"

Tepki vermeden onu izlemeye başladım. Ne tuhaf, bir gardiyan beni kurtardı diye ona minnet duyuyordum.

"O yüzden," dedi ve kara lekelerin hâkim olduğu göz bebeklerini cesurca gözlerime dikti. "Diğer seçenekten başka şansın yok, bunu hem kendin hem de ailen için yapacaksın."

Sert rüzgâr, üzerinde taşıdığı kan lekelerini tenime sıçratırken bundan keyif alıyor gibiydi. Ben artık ben olmaktan çıkmış, farklı yollarda yürümeye başlamıştım. Boyumu aşan çizgilerin altında ezilirken, artık o çizgiye basma vakti gelmişti.

Herkesin iyiliği için. Alper'in, babamın, Şebnem'in, Hakan'ın... Benden nefret edeceklerini göze alsam bile her şey onların iyiliği içindi. Her şey herkesin iyiliği içindi.

Artık bedenimi değil, ruhumu kullanma vaktiydi. Onu; kilitli kaldığı mahzenden çıkarıp demir parmaklıklar arasında attığı çığlıkları susturma vaktiydi.

8. Bölüm

Veda

Daha önce hiç düşünmemiştim mesela, bir gün olur da başıma bir şey gelirse ne yaparım diye. İhtimal vermemiştim çünkü. Verememiştim. Daha önce dolu bir bardaktan su içmemiştim, hep o bardağın dibinde kalan damlayla avutmuştum kendimi. Hep kurumaya yüz tutan, bardaktan önemsizce saksı dibine akıtılan o damlayla... Şimdi ne olmuştu peki, gün gelmiş o ufak su damlası bile beni boğar olmuştu.

Aslında insan gözünde büyüttüğü şeylerin altında ezilirdi.

Akşam eve geldiğimde babamla Alper'e yemek hazırlayıp kendim de sesimi çıkarmadan yemeğimi yemiştim. Bunu nasıl yapacaktım bilmiyorum ama onlara veda etmek zorundaydım. Bir gün, bir ay veya daha fazla, bunu bilemiyordum. Tek bildiğim bu sayının tahminimden fazla olacağıydı. Bundan emindim. Gece başımı yastığa koyduğumda dudaklarımı kemire kemire kanatmıştım. Kalbim sıkışıyor, nefes almakta zorlanıyordum. Sadece Alper'i ve babamı değil, işi bırakacaktım, dostlarımı bırakacaktım.

Hepimizin iyiliği içindi.

Zihnimi yiyip bitiren kelimelerin kuyruğu bir köşeye kıvrılmış, mantıklı kararlar vermem için beni bekliyordu. Ve ben nasıl, ne şekilde onlara kısa süreliğine de olsa veda edeceğimi bilmiyordum.

Yarın gece, tam da bu saatlerde başımı başka bir yastığa koymuş olacak, başka bir havayı soluyacaktım.

Sabah erkenden pastaneye gittim. Elimdeki bezle masaları silmeye başladım. Buradaki son günümdü ve bunu bir tek ben biliyordum. Kimsenin hiçbir şeyden haberi yoktu. Şebnem ağzının içindeki küçük sakızı, usul usul çiğneyerek tezgâhta oyalanıyor, Hakan ise kolileri do-

laplara yerleştiriyordu. Bunca yıllık dostlarıma yalan söylüyor olmak, onlara değil kendime ihanet etmekti.

"Çocuklar, bir toplanın," diye seslendi Vedat abi. Elimdeki bezi masanın üzerinde bıraktım ve kasanın yanına ilerledim. Çalışanların tamamı Vedat abinin etrafında toplandığında onu dikkatle dinlemeye başladım. "Bir daha ki ay, üç kişi daha alacağız ve içinizden bazılarını diğer sokaktaki yeni açılan şubemize yönlendireceğiz. Yani aranızdan seçtiğim kişiler bundan sonra diğer şubemizde çalışmaya başlayacak."

Kaşlarımı hafifçe çatıp gözlerimi Vedat abinin üzerinden ayırmadım. O sırada çalışanlar arasında homurtular yükseldi. Vedat abi elindeki kâğıdı hafifçe yukarı kaldırdı ve hesap makinesinin yanında duran gözlüğünü taktı.

"Esma, Oktay, Şebnem ve Hakan, siz burada kalanlarsınız," dedi ve bana bakarak devam etti. "Aymira, Pınar ve Tolga da diğer şubeye nakil olan çalışanlar."

Hakan hemen araya girdi. "Baba, Aymira ne alaka, başkası gitsin. Hem yeni gelecek olanlar direkt orada çalışsınlar."

Olanları hissizce dinleyip izledim zira bu benim için geçerli değildi. Ne orası ne de burası benim sürekliliğimi sağlayacaktı. Vedat abi hızla Hakan'ın sözünü kesti. "Sen karışma, Hakan."

"Ya ne demek karış..." Ona söz hakkı tanımadan kendimi aniden öne attım. "Ben işten ayrılıyorum," deyiverdim. Kısa bir sessizlik çöktü önce, sonra tüm gözler üzerime odaklandı. Güçlü durmaya çalıştım, durmalıydım. Bu işi bir gün bırakacağım aklımın ucundan dahi geçmezdi. Elbette hiçbir şeyin garantisi yoktu ama burası benim şansımdı. Burada biriktirdiğim anılarım ve güzel dostluklarım vardı. Şimdi onları saçma sapan bir kural yüzünden siliyordum, silmek zorundaydım.

"N-nasıl?" dedi Hakan. Şebnem kaşlarını çatmış, diğerleri de hiç olmadığı kadar afallamıştı.

Yutkundum. "İşi bırakıyorum."

Sonra o kalabalığı yarıp herkesi arkamda kafasında bir ton soru işaretiyle bırakarak depoya doğru hızla ilerledim. Gözlerim dolduğunda dudağımı dişledim. Depoya girdim ve ani bir hareketle boynumdaki önlüğü yere atıp sırt çantama yöneldim. Çantamın fermuarını açtığımda Şebnem sert bir şekilde kolumu kavrayıp, yüzüne bakmamı sağladı.

"Ne oluyor? İşten ayrılmakta neyin nesi?" Sesinde tanık olduğum tek şey, öfkesine tutunmuş bir kızdı. Gözleri gözlerimi keserken hare-

lerinde oluşan kara lekeler canımı yakmıştı. Kolumu hızla çektim. "Bir şey olduğu yok, işten ayrılıyorum o kadar."

"Ya sen iyi misin kızım, ne o kadarı?" diye konuştu dik dik. Ona anlatamazdım, bunu kimseye anlatamazdım.

Bakışlarımı kaçırıp sesimi yumuşattım. "Şebnem, lütfen sorma bir şey," dedim. Kaşlarının ortası sivrildi. "Allah'ım çıldıracağım ya." Yüzüme doğru eğildi. "Neden peki? Neden Aymira, neden?" Sustum. Elini hızla saçlarına geçirdi. "Kahretsin, bir şey anlat artık ya. Bir bokluk var, biliyorum ama sen susuyorsun, hep sustun."

Gözlerime bir ağırlık çöktüğünde, dilinden dökülen harfler kırık bir cam parçası gibi saplandı göğsüme. Hayatım bir anda altüst olmuş, akışına ben bile ayak uyduramamıştım. Tek yapabildiğim, etrafımdakilere zarar vermek, onları arkamda bırakmak olmuştu. Ellerimin titremesine aldırmadan Şebnem'in koluna dokunup, "Kardeşim," dedim kırık bir sesle.

Aniden itti beni. "Kardeşim mi? Kardeş değiliz biz, Aymira. Kardeşler birbirlerinden hiçbir şey saklamaz, kardeşlerin tek bir kalbi iki ayrı nefesi olur." Yutkunup bana döndü. "Kardeşler birbirlerine sırtını dönmez."

"Hayır, ben sana sırt dönmüyorum sadece..." Ellerini iki yana açarak sözümü kesti. "Sadece ne, eskiden her şeyi anlatırdın bana. Her şeyi paylaşırdık. Şimdi sen işten ayrılıyorsun ama ben bunu herkesle aynı anda öğreniyor, sana dur bile diyemiyorum."

Sesinden ve bakışlarından topladığım cam kırıkları avuçlarımı kanattığında parmak uçlarım kan kokmaya başlamıştı. Parmak boğumlarımın arasından yayılan zifiri koku, bedenime sindiğinde artık yeni bir kokuya alışmaya başlamıştım. Ayakta durmakta güçlük çektiğimi hissedip, koltuğa attım kendimi hızla. Ellerimi kafamın üzerine kapattığımda yanımda oluşan çukurlukla irkildim. Şebnem'in sakin nefesini duyabiliyordum. Ellerini sırtıma koyduğunda, bıçak yarası gibi sızladı.

Kardeş yarasıydı bu.

"Haydi, bana ne olduğunu anlat. Anlat ki yardım edeyim, haydi."

Dişlerimi birbirine geçirdim ve başımı kaldırıp Şebnem'in suratına baktım. Yılların anısı vardı her bir çizikte. Alnının üzerindeki derin çiziğin, boyun kenarındaki yanığın... Hepsi eskilerden bir hatıraydı teninde. "Şebnem, yemin ederim korktuğun gibi bir şey değil,

bir süre buralardan uzaklaşmam lazım. İnan bunu yapmaktan başka çarem yok."

"Sen neden bahsediyorsun, Aymira? Nereye gideceksin?" Gözlerini kıstı. "Alper, baban, onlar ne olacak peki? Bizi hiç sormuyorum bile."

Sesindeki sitem boğazımı yaktığında, gözlerimi kaçırdım. "Lütfen bir şey sorma bana, lütfen." Duraksadım ve gözlerine baktım. "İnan bana güvende olacağım," diyerek aniden dişlerimi yanak içi etime geçirdim. Güvende olmak mı? Sizi güvende tutmak için, güven sağlamaya gidiyorum diyemedim.

"Çok yorgunum, bir süre kafamı toplamam lazım." Omzuna dokundum. "Ben yokken, Alper'i arada sırada yoklar mısın? Onu senden başka birine emanet edemem."

"Bu söylediklerin, anlattıkların o kadar saçma geliyor ki... Yani sen, sen kimseyi arkanda bırakıp gitmezsin. Hele ki Alper'i. Ben ne diyeceğimi bilmiyorum, Aymira."

"Haklısın, evet çok haklısın. Ama gerçekler bunlar, biraz kafa dinlemeye ihtiyacım var, hepsi bu." Kaşlarımı çaresizce çattım ve kirpiklerimin altından küçük suratına bakmaya devam ettim. "Geri geldiğimde sana her şeyi anlatacağım. Yemin ederim."

Omzunu düşürdü. "Ne zaman peki?"

"Bilmiyorum," dedim başımı sağa sola hızla sallarken. "Belki yarın, belki ertesi hafta ama emin ol geri döneceğim." Ellerini tuttum. "Yanımda ol, Alper'in yanında ol, Şebnem."

Hayatımın hiçbir evresinde, bir gün bu sahneyi yaşayacağıma ihtimal dahi vermezken, şimdi perdeyi kapatan da başrolü oynayan da ben olmuştum.

Şebnem bir süre boşlukta kalmışçasına yüzüme bakmaya devam etikten sonra dayanamadı ve gülümseyerek, "Gel buraya," diye çekti beni kollarının arasına. Omzuma değen ıslaklık, içime işleyen bir karartıydı. "Ulan sen benim kardeşimsin be, ben sana nasıl sırt döneyim?" Burukça güldü. "Döndüğün zaman etek giyeceksin ama tamam mı?" Usulca gülümsedim. "Hiçbir erkek bana etek giydiremedi, giydiremez de. O iş yaş biraz."

Kısık bir sesle kahkaha attığında, beni kendine daha çok bastırdı. İlk kez ona sarılmaktan korkuyordum, sarılıp da ayrılamamaktan. Sanki son kez, onu son görüşümmüş gibiydi. Ayrıldığımızda gözlerinin

kızardığını gördüm. Yüzümü ekşitip soğuk parmak uçlarımı göz çukurlarına dokundurarak hafifçe okşadım.

"Kızım iki dakika da duygusala bağladın anasını satayım, kafa dinlemeye gidiyorum," dedim keyiflenerek. Gülmeye başladığında, göz altları kısıldı ve kırmızı lekeler belirginleşti. "Ya of, ne bileyim, ayrı kalacağız ya ondan işte."

Parmak uçlarımı beyaz teninden çekip, dizlerime koydum. "Bir süre," dedim sonra göz kırparak. İç çekip ayaklandığımda benimle birlikte ayaklandı. Omuzlarıma dökülen saçlarımı geri ittim. "Hakan'ı görmeden gitmem lazım Şebnem, şimdi ona da bir ton laf anlatamam."

"Tamam, ben idare ederim onu," diyerek yanaklarının içini şişirip sonra serbest bıraktı. "Artık ne kadar idare edebilirsem."

Eğilip çantamı sırtlanırken, odanın duvarlarında gözlerimi son kez gezdirdim. İç çekip, "Bir gün buraya veda edeceğim aklımın ucundan dahi geçmezdi," diye mırıldandım. "Her güzel şeyin bir sonu varmış..."

Şebnem sözümü kesti. "Ne sonu, işine devam edeceksin tabii ki."

Dudaklarımı büzdüm. "Bilmiyorum, Vedat abi beni tekrar kabul eder mi, bilmiyorum."

"Saçmalama, Vedat abi seni kızı gibi sever, elbette kabul eder," dedi ikna edici bir ses tonuyla. Onlara bile hoşça kal diyemiyordum çünkü ne zaman döneceğimi ben de bilmiyordum. Ya ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi çıkıp gelirsem bunu hesaba katmadan düpedüz ilerliyordu her şey.

Ciğerlerimi havayla doldurdum. "Neyse, benim gitmem lazım artık."

"Ara bak," derken işaret parmağını yüzüme doğrulttu. "Yoksa yemin ediyorum ifşalı fotoğraflarını internete veririm." Kıkırdadı. "Hem de elbise giymiş bir şekilde."

Gözlerimi kocaman büyütüp omzuna vurdum. "Hayatımda duyduğum en acımasız tehdit bu." Gülümsemeye çalıştım. "Aman sakın, gözünü seveyim yapma. Merak etme, bir güvercinden bile mektup yollarım ben sana."

Gülümsemesini sürdürdü. "Yuh, alerji yaptı yine."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ya sorma, sorma. Neyse ben gideyim artık. Hoşça kal, Şebnem."

Gülümsemesi solduğunda gülümsemem sarardı. Dayanamayıp bir kez daha sarıldık. Sonrasında ona veda edip pastanenin arka kapısından çıktım. Eve gidene kadar, gözlerimden akan damlalara engel olamadım. İçinde bulunduğum durum o kadar aptalcaydı ki, hâlâ gerçek mi yoksa rüya mı, anlayamıyordum. Adını bile bilmediğim insanlarla yaşayacaktım, en azından bir süre, ama bu bile dudaklarımı kemirmeme engel değildi. Babamdan başka kimseye boyun eğmeyen ben, ruhumun önünde diz çöker olmuştum.

Akşam eve geldiğimde babam ve Alper'le birlikte yemek masasına oturduk. Her zaman ki gibi huzursuz koku hâkimdi. Bu havayı solumayı bile özleyecektim, kim bilir…

Ekmeğimi çiğnedikten sonra boğazımı temizledim. Konuşmam gerekiyordu. "İşten ayrıldım," deyiverdim bir anda. Alper'in şaşkın gözleri suratıma odaklandığında soğuk tavrımı korumaya çalıştım.

"Ne dedin sen?" dedi babam gözlerini kırpıştırarak. Cevapladım. "İşten ayrıldım dedim."

Sesim hiç olmadığı kadar cesur çıkarken, babam kulağımın dibine eğilip kızgın suratını gözlerime değdirdi. Gözlerim ona bakmamakta inat ederken, aralık dudaklarımı birleştirdim.

Babam, "Ne demek işten ayrıldım lan, dalga mı geçiyorsun benimle?" diye hiddetlendi. Masanın altına gizlediğim ellerimi ovuşturmaya başladım. "Canım sıkıldı, çalışmak istemiyorum artık."

Belki de ilk kez bu kadar diktim, ilk kez sesim titrememişti ona karşı. Sonucu her ne olursa olsun buna katlanabilirdim.

"Bu evde işler öyle yürümüyor, Aymira Hanım. Herkesin bir görevi var," deyip sert bakışlarını hızla Alper'e çevirdi. "Ona dokunmuyorsam, sebebi sensin. Ama eğer sen de bırakıyorsan…" Araya girdim. "Ona hiçbir şey yapamazsın, izin vermem!"

Kırık sesim dudaklarıma battığında sızan kan boğazımı yakmıştı. Damağımda acı bir tat bırakan bu kırmızılık gözlerimin yanmasına sebep olurken, babam elini hızla masaya vurdu. Soğuk nefesini hissedebildim. "Senin dilin mi açıldı lan? Ben senin babanım," dedi. Gözlerim kızardı. Boğazıma takılan yumru yutkunmamı engelliyordu. İçinde baba geçen her cümle, kara bir lekeydi bende.

Ona karşı hep ikiyüzlü olmuştum. Arkadaşlarıma nasılsam öyle davrandım, biraz sert ve agresiftim. Bunu hiçbir zaman saklamadım

ama babamın yanında diğer Aymira can buluyordu ruhumda. *Babasına bir 'of' bile diyemeyen Aymira gün gelmiş ona kafa tutar olmuştu.*

"Açıldı ne var?" diye sesimi yükseltip hızla ayağa kalktım. "Yeter artık be, bıktım sürekli bana, bize bağırmandan." Sonra ses tonum hissettiğim acının üzerine devrildi, orada ezildi. "Çok şey mi istiyorum senden baba, bana bir kez kızım desen, ölür müsün? Bir kez sarılsan ne kaybedersin? Bir gün hatırımı sorsan ne olurdu sanki?" Çeneme doğru bir damla süzüldü. "Ben artık başkalarının babalarına imrenmek istemiyorum." Gözyaşlarımın altından burukça gülümsedim. "Bana bir kez kızım demeni istiyorum sadece…" Gözlerine bakmaktan korktuğum adamın, gözlerine dokunuyordum. Nefesimi dışarı verdim usulca. "Çok mu?"

Yüzü kasılır gibi olduğunda, içimde bir umut belirdi. Yüzünde bir kez olsun gülümseme görmediğim adamın gözleri parlıyordu sanki. Dudakları yukarı doğru kıvrılır gibi olduğunda kalbim sıkışmaya başladı. Ayağa kalkıp düz düz yüzüme baktı. Gözlerim titrerken onun ifadesiz suratı karşısında eziliyordum. Elimi usulca kaldırmaya yeltendiğimde beklenmedik bir anda kalın parmaklarını boğazıma geçirip beni duvara yasladı. Gözlerim korkuyla açılırken nefesimin kesildi.

Alper bu olaya derhal bir tepki verdiğinde babam onu sert bir şekilde itekledi. "Hayır," diye bağırdım. Sesim boğazıma batan parmaklar yüzünden boğuk çıkıyordu. Babam öfke barındıran gözlerini yüzüme sabitlediğinde, "Bana bak, adamakıllı işine gideceksin, paranı kazanacaksın," dedi ve yüzüme eğildi. "Duydun mu?"

Başımı korkuyla aşağı yukarı salladığımda, diğer Aymira etkisini çoktan yitirmişti. Gözlerimden akan yaşlara engel olamazken babamın parmak boğumlarından yükselen acı koku, tenime battı. Ben, babası tarafından terk edilen, Aymira. Babasının kızı olmaya çalışan, Aymira. Ben o kırık kız, tek suçum babamın olması. Tek suçum ondan nefret etsem bile onu sevmek. *Nasıl sevmeyeyim, babalar sevilmez mi hiç?*

"Bir daha da böyle aptal konuları açıp karşımda ağlama sakın," dedi ve sıkı parmaklarını boğazımdan hızla çekip arkasına bakmadan evden ayrıldı.

Boşluğa düşmüşçesine öksürmeye başladığımda, Alper hızla yanıma geldi. Elini omzuma koyup ürkek gözlerini üzerime sürdü. "Abla, canın acıyor mu?"

Duraksadım ve gözlerine baktım. Elim kalbimin üzerine giderken dudaklarımdan ufak bir inilti kaçtı. Yumruk yaptığım parmaklarımı

kalbimin üzerine bir iki kez vurdum. "Buram acıyor, Alper. Çok acıyor kardeşim."

Asıl acıyan neydi biliyor musunuz?

Tüm bunları onlara veda etmek için yaptığımı ve babama asla karşı gelmeyeceğimi bilsem de, her şeyi bir plan dahilinde söylediğimi bilsem de babama hissettiğim duygular gerçekti. Ben asla onunla böyle konuşmazdım, konuşamazdım ki.

Alper hızla bana sarıldığında, gözyaşlarımı tutamadım. Acımasız damlalar Alper'in tenine değerken canının yandığını hissettim. Saçlarına ardı ardına öpücükler kondurdum. Ona daha sıkı sarıldım, sanki yıllar sonra onu bulmuş ve bir daha hiç ayrılmayacakmışız gibiydi. Sırtını sıvazlarken, burnumu çektim.

"Alper, ben gidiyorum, ablacığım," dedim bir anda. Sırtımda hissettiğim elleri yerini soğuk bir boşluğa bırakırken kollarımın arasından sıyrılıp gözlerime baktı.

"Nereye?" dedi şaşkınca. Ses tonu öyle dokunaklıydı ki, sanki onu bırakıp gideceğimi biliyor ve bundan korkuyordu.

Elimi hızla yüzüne götürüp yanaklarını okşayarak, "Bir süreliğine buralardan uzaklaşmam lazım," dedim. Şaşkınlıkla dudakları aralandığında, kaşlarını çattı. "Abla, sen ne diyorsun?" Sonra çabucak dudaklarını ıslatıp geri çekti. "Bak, babam yüzündense eğer, onu biliyorsun, eser gürler ama bizi sever, biliyorsun abla."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ağlamamak için. Parmaklarım ılık teninde seri hareketlerle ilerlerken ellerimin arasından kayıp gitmesinden korktum. "Öyle değil ablam, öyle değil işte." Yutkundum. "Bir süre uzaklaşmam lazım buralardan benim, çok yoruldum Alper, inan çok yoruldum."

Bitiyordu işte, sona yaklaşıyordum gittikçe. En zor olan kısma gelmişti sıra. Alper'i nasıl bırakacaktım arkamda? "Ben ne olacağım peki?" diye sorduğunda kalbime bir bıçak saplandı, saplandıkça daha da derine batmaya başladı.

"Okuluna devam edeceksin, Şebnem sana göz kulak olacak. Ben işlerimi yoluna koyup geleceğim, tamam mı? Sen sakın üzülme, dolaptaki yemekler sizi bir süre idare eder, sonra..." Devam edemedim. Kelimeler boğazıma saplanmış, harflerin izi alev saçmaya başlamıştı.

"Sonra?" Dişlerini sıktı. "Sonra ne olacak biliyor musun? Sonra makarna yiyeceğiz, salçasız. Ertesi gün yumurta, diğer gün çorba. Sonra yine makarna, diğer gün yumurta, böyle böyle devam edecek. Her şeyi geçtim ben sensiz ne yapacağım abla? Tek başıma bu hayatla nasıl mücadele edeceğim?"

Ses tonu öfkeli ve sitemkârdı. "Ama biliyor musun abla?" diye sordu duraksarken, kirpiklerinin altından gözlerini bana dikti. "Bırak hayatla mücadeleyi, ben yumurta kırmayı bile bilmiyorum, sen vardın çünkü hep yanımda."

Dudaklarımı dişlediğimde, Alper hızla ayağa kalkıp üzerime eğildi. Acı bakışları ruhumu delerken yaptığım tek şey, beni ezmesine izin vermek oldu. "Ama artık yoksun, annem gitti, sen de git," deyip sustuktan sonra devam etti. "Bir daha gelme, beni yalnız bırakan birisi benim değil ablam, hiçbir şeyim olamaz."

Son sözü kalbime kurşun gibi işlemiş, yüreğime ağır gelmişti. Ve ben artık bu ağırlığı taşıyamaz olmuştum. Başımı hızla kaldırırken öfke dolu bir suratın esiri oldum. "Sen bu kadar bencil biri değildin," dedi ve arkasını dönüp odasına giderek ben yetişemeden kapısını kilitledi. Ayağa kalkıp peşinden gittiğimdeyse her şey için artık çok geçti. Ellerim kapısına dayandığında dudaklarımı güçlükle araladım. "Alper, aç kapıyı, konuşalım haydi..."

Ses vermedi.

"Alper, yapma böyle..." Yutkundum. "Ben senin ablanım," deyip duraksadım ve sadece kendi işitebileceğim bir sesle fısıldadım. "Ablalar kardeşlerinin iyiliğini isterler, hepimizin iyiliği için gidiyorum."

Ses vermiyordu. Dakikalarca ona bir şeyler anlattım lâkin en ufak bir cümleyi bile benden esirgemişti. Pes ettim ve yavaşça doğrulup, "Geri geleceğim, kendine iyi bak, tamam mı? Seni seviyorum," diye bağırdım fakat sesimi işittiğinden bile emin değildim.

Kapının arkasından çekilip hızla odama girdim ve sırt çantamı doldurmaya başladım. Birkaç pantolon, birkaç eski fotoğraf, duş jeli ve şapka. Neyi ne kadar götüreceğimi bilmediğim için, aklıma gelen ilk şeyleri doldurmuştum. Odanın içinde hızla hareket ederken gözüm dolabımın boy aynasına takıldı. Duraksadım ve boynumdaki kızarıklığa baktım. Parmak izleri belli oluyordu. Elimi yavaşça oraya değdirdiğimde dudaklarımdan kaçan ufak iniltiye engel olamadım. Yüzüm ekşirken geri çekildim.

Babam benimleydi, adını bir imza gibi tenimde taşıyordum artık.

Kapının arkasında duran fularımı boynuma geçirip orayı sakladıktan sonra odamdan ayrıldım. Alper'in odasının önüne geldiğimde aşağı eğilip avucumdaki bir miktar parayı kapının altından odasına doğru itekledim. "Alper, bu para senin, babamın değil senin, tamam mı? Ben gelene kadar idare eder seni."

Umarım.

Daha fazla beklemeden terk ettim evimi, çünkü kalsaydım her şey daha da zorlaşabilirdi. Düşünmek insanı aksatıyordu. Evden ayrılıp aşağı sokağa yürümeye başladım. Vedaları sevmezdim ama göğsümde öyle büyük bir yük vardı ki üzerime yıkılmıştı. Gözlerime dolan damlalar birikmeye başladığında dişlerimi dudaklarıma geçirip gözyaşlarımı geri ittim.

Aşağı sokağa döndüğümde onun beni beklediğini gördüm. Kamer'in.

Motorunun üzerine binmiş, adımlarımı sayıyordu. Boğazımı yakan rüzgâr, tenimi sıyırırken ona doğru attığım her adım, geleceğimden çalıp bu adama veriyordu sanki. Baştan aşağı siyahtı, yalnızca karanlıkta parlayan gözleri onu ele veriyordu. Yanına gittiğimde sesimi çıkarmadan arkasına oturdum ve kırık sesimin dudaklarımdan dökülmesine izin verdim.

"Başımı, omzuna koyabilir miyim?" diye fısıldadım. Bunu neden yapmıştım bilmiyordum ama dik durmamı sağlayacak omurgalarımın kırıldığını hissettim.

Duraksadı. İfadesiz soğuk tavrını bozmadan öylece durduğunda başının hafifçe aşağı yukarı hareket ettiğini gördüm. Ellerimi göğsünde birleştirdiğimde başım omzundaki yerini çoktan almıştı. Nasıl olur da tanımadığım biri bu kadar güvende hissetmemi sağlayabilirdi? Nasıl olur da kendimi hiç tanımadığım birine emanet edebilirdim ben?

Bir gün acısını çektiğim tüm bu şeylerin bir sebebi olduğunu herkes anlayacaktı.

Bunu kendim için değil, herkesin iyiliği için yapıyordum.

9. Bölüm

Ev

Hayatımı nerede sürdüreceğimi hiçbir zaman hesap etmemiştim. Hep babamın kızı olmaya alışmış, daima ailem ve kardeşim için çalışmıştım. Geceleri kırık yatağıma kıvrılır, sabaha kadar zihnimi dinlerdim. Sabahları işe gider, çeşit çeşit insanla tanışırdım. Her gün yeni karakterlere rastlardım. Ben nereye ait olduğumu biliyordum. Ben; o dar sokakları olan küçük mahallenin kızıydım. Ben; babamın kızı, kardeşimin ablasıydım. Ben; kendimi kaybetmiş, yeni rotalar aramaya çalışan Aymira'ydım.

Şimdi mahrumum o yerlerden. Kırık yatağımdan, sokağımdan, ocağımdan. Şimdi yeni bir rüyaya dalma vakti.

Hepimizin iyiliği için.

İyi uykular...

Zifiri karanlık göz bebeklerime işlerken caddeye girmiş ve sonrasında nihayet eve ulaşmıştık. Beni arkasında bırakıp odanın kapısını aralarken tırnaklarımı sırt çantamın askılarına geçirdim. Sanki uçurumun kenarındaymışım da onlara tutunuyormuşum gibi. Nefesim zayıflarken dudaklarımın kuruluğu belli olmuştu. Tenimi ısıran rüzgâr dudaklarımı keskin bir bıçak gibi yaladığında, onları aralayıp boğazımdan yükselen ılık ve boğuk havayı dışarı verdim. Grimsi hava bulutu, gözlerimin önünde dağılırken kırıldığımı hissettim.

Kamer içeri girdi ve arkasına bile bakmadan karanlık odada ilerleyerek ayak izlerini silmeye başladı. Dişlerimi dudaklarıma geçirip göz kapaklarımı büyük bir tereddütle kapatarak derin bir nefes aldım. Zaten ilk adımı çoktan atmıştım, şimdi o attığım adımın izini silmek için sonuncuyu atıyordum. Kapıyı kapatıp içeri girdim. Büyük oda

korkunç bir şekilde karanlık ve boğuktu. Pencere önündeki demir parmaklıkların gölgesi perdelere düşmüş geceyi daha da esrarengiz bir hale sokuyordu. Kapının önünden çekilip Kamer'in ayak seslerini takip etmeye başladım. Nihayetinde duyduğum en tok ses, demir merdivene bastığı anda çıkan ayak sesiydi. Hızla onu takip ederek merdivenleri çıkmaya başladım.

Açılan kapının ardından gözlerime yansıyan o parlaklık açık pencerenin içeriye sızdırdığı ay ışığından başka bir şey değildi. Pencereden odaya dolan keskin soğuk üzerimdeki asker yeşili monta daha çok sarınmama sebep oldu. Kamer bunu fark ettiğindeyse bana döndü. Odadaki loş ışık sayesinde gözlerinin etrafındaki çizgiler dahi görünüyordu. "Üşüdün mü?" diye sordu tok bir sesle. Başımı usulca salladığımda pencereyi beklemeden kapattı. Hemen sonra da yatağın kenarında duran komodinin üzerindeki siyah abajuru yaktı.

Kaşlarımı yukarı kaldırdım ve gözlerimi kırıştırdım. Uzun süre karanlığa alışmış olan retinalarım en ufak bir ışıkta hemen irileşivermişti.

Odayı süzmeye başladığımda sanki ilk kez burada bulunuyormuşum gibi bir his çöktü bedenime. Her şey aynıydı. Büyük bir yatak, üzerindeki siyah saten çarşaf, duvarın dibinde bir masa ve hemen yanında büyük bir giysi dolabı.

Bir dakika? Eksik olan bir şey vardı. Kapının kenarındaki tekli koltuk, o nereye kaybolmuştu?

Şaşkınlıkla gözlerimi araladım ve aniden Kamer'e baktım. "Burada bir koltuk vardı, şimdi nerede?"

"Burada olmadığında göre, burada değil," dedi pürüzlü bir sesle.

Yutkundum. "Ben nerede uyuyacağım?" diye sordum.

Sorumu cevapsız bırakırken kendini bir anda yatağa attı ve sırtını yatak başlığına yaslayıp ellerini ensesinde birleştirdi. Bu tabloya daha önce tanık olmuştum. Kısa bir süre önce hem de. Ok gibi bakışları gözlerimi delerken, onların etkisini yumuşatansa pencereden içeri sızan ay ışığının, çıkık elmacık kemiklerinin üzerine gölgesini düşürdüğü gür, kıvrımlı kirpikleri olmuştu. Dudaklarını büktü. "Burası otel değil," derken ses rengi kabaydı.

Beni terslediğinde başımı sağ tarafa sinirle eğdim. "Ben, ben uyumazsam çok sinirli olurum," dedim dudaklarımdan dökülen anlamsız kelimeleri önemsemeden.

Çıplak ayaklarını üst üste atıp yavaş bir şekilde sallamaya başladığında kaşlarını sorgular gibi yukarı kaldırdı. "Uyumayacağını kim söyledi?"

"Sen?" dedim ve hızla düzelttim. "Yani ben nerede uyuyacağım?"

Düz bakışlarını gözlerimden çekmeden ensesinde birleştirdiği ellerini ayırdı ve sağ elini yatağın diğer tarafına usulca koyup hafifçe vurdu. "Burada uyuyacaksın, minik koala."

Gözlerim aniden açılırken bedenimi istemsizce geri çektim. Nefesim boğazımda düğümlendiğinde dengem sarsılmıştı. "Sen ne saçmalıyorsun be? Hayatta uyumam orada ben," diye çıkıştım.

Vakit kaybetmeden araya girdi. "İyi, depoda uyu o zaman," dedi ve duraksayıp fısıldadı. "Farelerin arasında. Merak etme, yabancılık çekmezsin."

Ses tonu tavrımdan keyif alıyor gibiydi. "Fare mi?" dedim yüzümü ekşiterek.

Gözlerini yavaşça kapatıp açtı. "Hı hı."

Tüylerim diken diken olurken midem ağrımaya başladı. Ama buna asla izin veremezdim. Gözlerinin taa içine bakıp, "Benimle oyun oynamaya kalkma sakın!" dedim. "Koskoca evde yer mi kalmadı ya? Beni buraya getirdin, git yatacak bir yer bul kendine. Beni deli etme!"

Tek kaşını alayla kaldırdı. "Burası otel değil, herkesin kendine ait bir yatağı var, şu tavrından vazgeç," dedikten sonra çene kaslarını gererek dilini dişlerinin üzerinde sürttü. "Ayrıca burası benim yatağım." Ayaklarını hızlı bir şekilde sallamaya başladı. "Ya burada uyursun ya da gidip farelerle. Aralarına yeni birini almaktan mutluluk duyacaklardır, emin ol."

Sinirle burnumdan soluduğumu fark etmiş olacak ki gözlerime takılan şey, dolgun kırmızı alt dudağının yanağına doğru hafifçe çekilişi oldu. Ellerini ensesinde yeninden birleştirip beni izlemeye devam etti. Göğsümü kabartıp kasvetli havayı ciğerlerime doldururken sırt çantamı çıkarıp kapının kenarına hızla bıraktım. "O koltuk nerede peki?" diye sordum yeniden.

"Yedim," diye konuştu buz gibi bir sakinlikle.

Keyifsizce güldüm. "Asıl fare senmişsin."

Gülümsediğini fark ettiğimde gözlerimin ucuyla gözlerine dokundum. Bana bakıyordu, beni izliyordu manyak herif! Homurdanmaya

devam ederek üzerimdeki montu çıkarıp kenara koydum. Gözleri sırtımı deliyordu. Bunu hissediyordum. Bundan müthiş rahatsızlık duyuyordum. Elim aniden boynumdaki fulara gittiğinde duraksadım. Kuzarıklıklar vardı ve beni böyle görmesini istemiyordum. Es geçip elimi fulardan çektim. Yanımda getirdiğim çok bir şey yoktu çünkü burada ne kadar kalacağımı bilmiyordum.

Doğrulup arkamı döndüğümde gözlerimi güçlükle ondan kaçırmaya çalışarak yatağın yan tarafına gidip, sırtımı ona dönerek oturdum. Botlarımın bağcıklarını çözmek için eğildiğimde karnıma bir ağrı saplandı. Aramızda yaklaşık otuz santim kadar mesafe vardı ve ben bu adamla birazdan aynı yatağı paylaşacaktım. Yastıkları farklı fakat çarşafı ortak olan yatağı. Bağcıklarımı zaman kazanmak istercesine yavaş yavaş çözmeye başladım. Alt tarafı otuz saniye kazanacaktım, sanki sabah olacaktı hemen.

Nihayetinde doğrulup yorgun bir nefes aldım. Kuru dudaklarımı dilimle ıslattıktan sonra ayaklarımı yatağa atıp önüme doğru yavaşça döndüm. Gözlerim aniden büyürken, ellerimle onları bir anda kapadım. Çıplaktı. Yani görebildiğim kadarıyla üst tarafı çıplaktı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen ya? Giyinsene," diye öfkelendim. "Görmek istemiyorum seni böyle."

"Vallahi beni bilmem de, sen bayağı bir giyiniksin. Bacağında pantolon, ayağında çorap, boynunda fular. Böyle mi uyuyacaksın?" Üzerimdekileri bir bir sıralarken şu an beni süzdüğünü fark edebiliyordum.

Bacaklarımı kendime doğru çekmek istedim, sanki çıplak olan benmişim gibi. Ellerimi yüzümden çekip başparmağım ve işaret parmağım arasındaki geniş boğumlu kısmı yüzümün ona bakan tarafıyla örttüm. Yatakta hafifçe kımıldandığında, nefesim gittikçe bencilleşmeye başladı. Başını alayla salladığını gördüm. "Sen ne değişik bir şeysin ya?" Duraksadı. "Sanki beni daha önce hiç böyle görmedin."

Dişlerimi dudaklarıma geçirip, "Midemi bulandırıyorsun," diye itiraf ettim.

"Midede kelebekler uçurmak tercihim değil zaten, isabet olmuş," dedi düz bir sesle. Kaşlarımı çattığımda kalçamın yanında oluşan çukur usulca düzleşmeye başladı. Dirseklerini çekerken ılık nefesi de uzaklaşmıştı.

Bedenimi yatağın üzerinde yavaşça kaydırmaya başladığımda o, kafasını çoktan yastığa koymuş vücudunu bana dönmüştü. Yatak bü-

yüktü ama aramızdaki mesafe bu yatak için biraz kısaydı. Ona sırtımı dönerek siyah saten çarşafı boynuma kadar çektim. "İstersen deve kuşu gibi göm kafanı yatağın içine," diye fısıldadı. Nedense tebessüm ettiğini hissediyordum.

"Sırada hangi hayvan var? Bukalemun, koala şimdi de bir deve kuşu oldum. Ne zaman adımla hitap edeceksin bana?" diye ciddi bir tavırla sordum. Kaşlarım bir hayli çatıktı.

"İnsan gibi davranmaya başladığın zaman," diye cevapladı.

"Hayvan," diye homurdandım.

Beni umursamamıştı. Abajurun ışığını kapattığında boğazımda acı bir tat bırakan kasvetli havayı yudumladım. Ilık nefesini ensemde hissederken bundan rahatsızlık duydum. Kendimi yatağın ucuna doğru sürükledim. Hemen yatağın kenarına geldiğimde fısıldadı.

"Düşersen tutmam," dedi boğuk bir sesle.

Omzumu silktim. "Düşmem."

"Ya düşersen?" diye sorduğunda gözlerimi devirdim. "Düşmem."

Sesi kesildiğinde üşüdüğümü hissedip bacaklarımı karnıma doğru çekerek çarşafa daha sıkı sarındım. Ben bu halimle üşüyordum o ise çıplaktı ve çarşaf vücudunu örtmüyordu bile. Bu durum yüzümü ekşitmeme sebep oldu.

"Üşüyor musun?" diye sordu.

Kafamı yavaşça oynattım. "Hayır."

"Bu odada ikimizden başka birisi yok, yalan söylemek bir işine yaramaz," dedi üsteleyerek. Nasıl bu kadar emin olabiliyordu benden? Yalan söylemek konusunda amatör olan ben miydim? Yoksa o fazla mı ustaydı? "Üşümüyorum," dedim inat ederek.

"O yüzden mi çarşafa enik gibi sokulup duruyorsun?"

Ellerini, yüzüyle yastığının arasına yerleştirmişti. Muhtemelen dudakları sarkmış, keskin bakışları sırtımdaki yerini almıştı. Midemden kasıklarıma doğru gittikçe inen ince sızı soluğumu körleştirmeye başlıyordu. Her zerresini sonuna kadar soluduğum hava tanecikleri, bu adam yüzünden bencilleşiyor, vücuduma yetmiyordu. "Alakası yok," deyip duraksadım. Doğru harfleri sıraya dizecek ne gücüm vardı ne de zamanım. "Üşümüyorum işte. Beni düşünmek zorunda değilsin."

Kımıldadı. "Seni düşünmek mi?" Dudaklarının kıvrıldığını hissettim. "Üşütüp hasta olacaksın başıma, onca işimin gücümün arasında bir de seninle uğraşamam."

Ses tonu kaba ve sertti. Neden bilmiyorum ama bu sözler kalbime iğne gibi batmıştı. İlk defa dışlanmış hissettim kendimi ki, zaten öyleydim. Yabancı bir oda, yabancı bir yatak ve yabancı bir adam.

Bu odada eğreti duran tek şey bendim.

Ona cevap verme lüksünden kendimi mahrum ederek gözlerimi büyük bir yorgunlukla kapatıp, göz kapaklarıma sinen kara bulutları ruhumun duvarlarına indirdim.

Acaba Alper şu an ne haldeydi? Uyumuş muydu, yorganı üzerine örtmüş müydü? Geceleri bazen gider üzerini örterdim çünkü dağınık yatardı.

Babam gelmiş, yokluğumu fark etmiş miydi?

Bu örselenmiş düşünceler, bedenimi titreten bu tuhaf his kendime küfür etmeme sebep oldu. Gözlerimi acıyla kapatırken kirpiklerimin birbirine yapıştığını hissettim. Nemliydi. Ağlıyordum. Sessizce, derinden ve kimsesiz... Çünkü bu hep böyleydi. Gözyaşlarım dostumdu, zira hiç kimse bana bu kadar sadık kalamamıştı.

Kamer benimle birlikte bu oyunun içinde var olan tek kişiydi, hatta oyunu kuran kişiydi. Gözyaşlarımın sahibi de kendisi miydi? Onun yüzünden mi akıyordu bu damlalar? Onun sebep olduğu cenazeler için mi kalkıyordu gözlerimden içi boş tabutlar?

"İyi uykular, Diana," diye fısıldadı sonra. Nefesini ensemde duran saçlarımın arasından geçirmiş, tenime değdirmişti. Bedenim amansızca titredi, korku ve endişe ruhumun diplerine kadar sindi. Ya geçmiş ya da gelecek, yaşanması gerekiyorsa yaşanacaktı.

Yaşayacaktım.

Sabah olduğunda gözlerimi büyük bir uyuşuklukla araladım. Ellerim gözlerime giderken farklı bir ortamda olduğumun farkındaydım. Her zamankinden farklı bir güne uyanmıştım. Gitmek zorunda olduğum bir işim, uyandırmak zorunda olduğum bir kardeşim yoktu. En göze çarpan eksikliklerim bunlardı. Dirseklerimi yatağa bastırarak yavaşça doğruldum. Yanım boştu. Kaşlarım sertçe çatılırken dudaklarımı

araladım. Bacaklarımı içine sakladığım çarşafın altından özgür bırakıp yatağın yan tarafından sarkıttım. Elimi önüme düşen dağınık saçlarıma götürüp saç diplerimden başlayarak tokamın hizasına kadar geriye attım. Vakit kaybetmeden bağcıklarımı bağlarken aşağıdan bir takım sesler yükselmeye başladı. Bu ürkmeme sebep olduğunda ise bağcıklarımı hızla bağlamayı tamamlayıp kulağımı kapıya yapıştırdım.

"Kızı buraya mı getirdin yani? Kafayı mı yedin lan?"

Bu sesin sahibi Çetin'di. Bundan hoşnut olmamıştı. Ses tonundaki rahatsızlık kulaklarımda çınlarken, hafifçe yutkundum. O sırada, "Ne yani, Aymira artık bizimle mi kalacak?" diye bağırdı Zeynep. Sesinde rengârenk çiçekler vardı sanki. Bu ev ve buradakiler için fazla renkliydi.

"Bir süreliğine," dedi Kamer. Dudaklarımı ıslatıp geri çektiğimde kulağımı biraz daha yasladım kapıya.

"Oğlum sen iyi misin? Böyle bir şeyi nasıl göze alabildin?" dedi Çetin, çatlak bir ses tonuyla.

Sesler ne çok yakın ne de çok uzağımdaydı. Büyük salonda yankı yapıyor, kulağıma kadar uzanıyordu. "Size ne ulan?" diye hırladı Kamer. "Daha fazla soru sorup durmayın, kız bir süre burada kalacak, duydunuz mu?" Duraksadı. "Zeynep, git uyandır onu."

İşittiğim sesle bedenimi aniden geri çekip üzerimdeki kazağın kolunu çekiştirerek avucumun içinde topladım. Merdivenlerde adım sesleri duyduğumda Zeynep'in içeri girmesine müsaade etmeden kendimi bir anda odanın dışında buldum. Zeynep beni gördüğünde büyük bir gülümseme belirdi suratında.

"Uyandın mı? Ben de tam seni uyandırmaya geliyordum."

Gözlerim üzerime çevrilen beş bedenin hedefi olduğunda başımı öne eğdim. Zeynep hızla gelip koluma girdi. "Ya, geldiğine çok sevindim, biliyor musun?" diye gülümsedi. Zeynep, gayet pozitif, iyi niyetli bir kızdı. Sevecendi de. Sadece değişik bir tarzı vardı. Onunla oturup doğru düzgün sohbet etmemiştim ama gözlemlerim beni, onu böyle tanımlamaya itmişti.

Dudaklarıma zoraki bir gülümseme serpiştirerek merdivenleri inmeye başladım. Zeynep kolumdan çıktığında kısa bir süre için kendimi boşlukta kalmış gibi hissettim. İkizler masa başında oturmuş bir şeyler atıştırıyorlardı. Üzerlerinde üniforma vardı, muhtemelen okula gideceklerdi. Andaç bana başını sallayarak selam verdiğinde gözlerimi

kıstım. Aytaç yani Andaç'ın ikizi beni görmezden gelmişti. Bu durumu es geçmeye çalıştım. Nasıl olsa bu tür tavırlara hep alışıktım. *Babamdan ötürü.*

Çetin elini ensesine atıp dudaklarını büzdü. "Merhaba, hoş geldin," dedi dümdüz bir sesle. Sanki kendinden de kelimelerinden de emin değilmiş gibiydi. Sesimi çıkarmadan başımı mahcup bir tavırla aşağı yukarı salladım. Kamer hemen sol tarafımda duruyordu. Ben dün gece onunla uyumuştum, onun yatağında, onun kokusuyla. İlk defa vücudum kendimden başka bir kokuya kucak açmıştı.

Zeynep masaya oturduğunda bana seslendi. "Otursana, birlikte kahvaltı yapalım."

Ona döndüğümde, Kamer benden önce davranıp araya girdi. "Bizim işimiz var, siz de bir an önce zıkkımlanıp okulunuza gidin."

Kaşlarımı çatarken, Zeynep gözlerini devirdi. Onlara da bana olduğu gibi kaba davranıyordu. Belki de onun normal hali buydu ve ben buna gittikçe alışmaya başlıyordum.

Alışmak mı? Ah! Bu kelime zihnimde tekrara düştüğünde kendimi kötü hissettim. Neden alışıyordum ki sanki? Bu bir deneme süreci gibi bir şeydi, ben burada kalıcı değildim. Fakat biliyordum ki ben neye alışırsam bundan en ağır yaralarla sıyrılmak zorunda kalıyordum. Şimdi ise yine böyle olsun istemiyordum. Hem de hiç.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum Kamer'e dönerek. Suratıma bakmadan yanımdan geçip gittiğinde cevap vermeyecek sandım ama o beni yine yanıltı. Kapıya yaklaştığında arkasını dönerek konuşmaya başladı.

"Mahir denen zibidinin yanına."

Gözlerim korkuyla büyürken bu isim kalbimde taşlaşmış bir yumrunun gittikçe ağırlaşmasına sebep oluyordu. Başıma gelen bu şeyin sorumlusu Mahir denen o pislikti. "Korkma, seni tehlikeye atacak bir şey yapmaz." Sesin sahibi Çetin'den başkası değildi. Arkamı hızla ona döndüğümde, kahverengi gözleri yatıştırıcı bir tavırla beni rotasına almıştı. Tavrı ve yumuşak ses tonu içimdeki ürpertiyi bir nebze de olsa yatıştırmıştı.

Dudaklarımda ufak bir kırılma meydana geldiğinde bakışlarını yüzümden çekip Andaç'a döndü. "Ne yedin be? Yakında beni de yiyeceksin diye korkmuyor değilim."

Bakışlarım Andaç'a döndüğünde Zeynep araya girdi. "Ya çocuk bir deri bir kemik, abartmıyor musun abi?"

"Sus kız sen, savunma şunu bana," diye tersledi Çetin, Zeynep'i. "Zaten hâlâ sinirliyim bu ite."

Zeynep ve Çetin kardeşti. Ama aralarında çok değişik bir bağ vardı. Yani Zeynep, Çetin'e göre fazla savunmasız duruyordu. "Tamam abi, ödeyeceğim borcumu," dedi Andaç, portakal suyunu yudumlarken.

"Bir yerini satsan ödeyemezsin lan sen o parayı, bir de gelmiş artistlik yapıyorsun," diye homurdandı Çetin. Onları tıpkı bir tiyatro oyunu izler gibi seyrederken gözlerim Aytaç'a takıldı. Bedeni ve ruhu ayrı takılıyor gibiydi. İkizinin aksine fazla melankolik bir tipi vardı. Sessiz, sakin ve nedenini bilmediğim bir şekilde tehlikeli duruyordu. Eliyle içinde portakal suyu olan bardağı kavramış, masanın üzerinde daireler çiziyordu.

"Abi, hakaret edip durma çocuğa ya," diye tekrar araya girdi Zeynep. Dikkatimi dağıtan onun ince sesi oldu.

Çetin, "Ne çocuğu be? Eşek kadar adam," deyip duraksadı. Ekledi. "Bir daha savunma şunu bana, bacaklarını kırarım yoksa."

Zeynep yerinden hızla kalkıp Çetin'in yanağına sulu bir öpücük bıraktı. "Ama onları kırarsan, bir daha yürüyemem ki."

Yüzüm ekşirken dudaklarım istemsizce yukarı doğru kıvrıldı. Çetin yanağını sildiğinde, "Öpme kızım beni, sevmiyorum sulu sulu," diye homurdandı.

"Vallahi ben de okulu sevmiyorum ama gitmek zorundayım," dedi Andaç yerinden kalkarak. Ardından Aytaç da kalktığında birlikte sırtlarındaki çantalarla dış kapıya doğru ilerlediler. Zeynep bana el sallayarak veda ettikten sonra ona gülümsedim. Bu kız fazla pozitifti. Bir yanı bana Şebnem'i hatırlatıyordu.

Az sonra Kamer'in nefesini ensemde hissettiğimde, "Çetin, biz çıkıyoruz, bir şey olursa ararsın," diye söylendi. Beni arkasında bıraktığında onu takip etmeye başladım. Büyük kapıdan dışarı çıktığımızdaysa gözlerime dolan ışıltılar disko topunu aratmıyordu.

İçerideki kasvetli ve boğucu havanın aksine burası fazla aydınlık ve ferahtı. Yan taraftaki kapıyı açıp hızla beton merdivenleri inmeye başladı. Burası depoya inen yerdi. Sesimi çıkarmadan onu takip etmeye başladım. Nihayetinde bir başka kapıyı araladığında depoya girmiştik.

Aslında burası bir tamirhaneydi. İki tane araba ve bir tane motosiklet vardı. Kamer elindeki anahtarla köşedeki spor kamyonetin kapılarını açarak oraya yürüdü. Sürücü koltuğuna yerleştiğinde camı indirip bana bağırmaya başladı.

"Sende mi kumandayla çalışıyorsun anasını satayım, binsene kızım," dedi öfke kırıntıları barındıran bir ses tonuyla. Yüzümü ekşittim. "Ne çemkiriyorsun be?" dedim yanına ilerlerken.

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı.

"Sus cevap verme bana, keserim o dilini."

Onu umursamayarak ön kapıyı açıp, yerleşerek, "O sıkar biraz," dedim.

Kontağı çalıştırırken bana bakmadan, "Sıkarız biz de," diye söylendi.

Arabayı hareket ettirdiğinde arka kapıdan çıkmıştık. Omuzlarında zımba detayı bulunan deri ceketi fazlasıyla tehditkârdı. Arabaya sessizlik hâkim olduğunda nefesini rahatlıkla duyabiliyordum. Yorgun ve hırıltılıydı. Bir süre sonra dar sokakları arkamızda bırakıp bir deponun önünde durduk. Fazla ürkütücüydü. Bu durum kanımın çekilmesine sebep olduğunda dudaklarımı dişlerime geçirdim.

Kamer, çok geçmeden arabadan indi, ardından ben de indim. Deponun kapısının önüne geldiğimizde bana döndü. Siyah göz bebeklerinin etrafına bulaşan koyu lekeler boğazımda acı bir tat bıraktı. Kemikli suratı, yutkunmama yol açtığında onunla göz göze geldiğim her saniyenin etkisi gittikçe artıyordu.

Bunu durduramıyordum.

"Sakın aptal bir hareket yapayım deme, Mahir köpek gibidir burnuna kötü bir koku gelirse işler hiç iyiye gitmez," deyip üzerime doğru eğildiğinde ılık nefesi tenimin bariyerlerini aşıp ruhuma dokundu. "Ona artık bizimle beraber olduğunu, bizden biri olduğunu söylemeye geldik, tamam mı?"

Sesi ikna edici bir tonda çıkarken, bakışlarının sertliği sesiyle davranışını dengelemişti. Başımı yavaşça aşağı yukarı salladığımda, dudağının kenarının hafifçe kıvrıldığını gördüm. "Aferin, akıllı bukalemun," dedi ve dudaklarını düzleştirip gözlerimi tekrar odağına aldı. "Sakın korkma, her ne kadar güçlü bir kız olmaya çalışsan da, burada işler öyle gitmiyor. Yanında ben varım."

Söylediklerini düşünme fırsatı bulamadığımdan başımı sallamakla yetindim. Buradaki tek güvencem, her ne kadar ona tam anlamıyla güvenmesem de Kamer'di. İtiraz etmeden onu takip etmeye başladım. Yine rutubet kokan duvarlar burnumu hedef aldığında Kamer'in arkasına biraz daha yaklaştım. Girdiğimiz uzun koridordaki yanıp sönen floresanlar beynimi istila ederken, içimden akıp giden zehrin damağıma yapıştığını hissettim. Beyaz fayansların hâkim olduğu koridorda işittiğim tek şey, Kamer ve benim ayak seslerimizdi.

Koridoru tamamladıktan sonra sağa doğru döndük. Sesimi çıkarmadan onu takip ettiğimdeyse kapıda bir çocuk gördüm. Kamer'i görünce oturduğu yerden kalkıp bana baktı. Kamer bunu hemen önleyerek önümü kapatmaya çalıştı. "Mahir nerede?" diye sordu sertçe.

"İçeride ama mis..." Çocuk cümlesini bitiremeden Kamer kapıyı hızla açıp içeri girdi. Onu takip ederken aniden başımı diğer tarafa çevirdim. Karşıdaki masanın üzerinde kısa etekli bir kadın oturuyordu, Mahir ise oturduğu sandalyeden kızı öpüyordu. Kafamı derhal başka bir yere çevirdim. Fakat bizi görünce şaşkınlıkla ayrılmak zorunda kaldılar.

Kamer masaya doğru ilerlerken yerimden ayrılmadım. "Gördüğün gibi kız benimle," dedi tok bir sesle. Mahir gözlerini bana çevirirken masanın üzerinde oturan kadın apar topar çıktı odadan ve bu süreçte Mahir'in gözleri üzerimden bir an olsun ayrılmadı. Kamer bundan rahatsız olmuşçasına onu yakasından tutup başını diğer tarafa savurdu.

"Çek o gözlerini onun üzerinden," diye hırladı. Kaşlarımı çatıp ona baktığımda, ses tonundaki tehditkâr tavır hoşuma gitmişti. Biri tarafından korunmak alışık olmadığım bir şeydi. Bunu en çok baba eksikliği yaşayan bilirdi. Her ne kadar farklı şartlar altında ve yanlış kişiler sayesinde bu hissi tatmış olsam da bu iyi hissettirmişti.

Mahir alayla ayağa kalktığında göz ucuyla ona bakmaya çalıştım. Suratı berbat bir haldeydi. Sağ gözü mosmordu ve şişmişti. Yüzünde derin kırmızı çizgiler meydana gelmişti. Geberseydi keşke.

"Fazla korumacısın Alptekin, iki günlük bir kız için aramızdaki anlaşmayı zedeleme," dedi iğneleyici bir tavırla.

"Başlarım anlaşmasına," diye hırladı Kamer, ardından devam etti. "Benim senin gibi pezevenklerle işim olmaz. Cadde anlaşması ve iş dışında seninle yüz yüze bile gelmem lan, it."

Bir süre sessizlik yaşandı odada. Nefesimi tutmaya çalıştım zira hızlı soluduğum hava Kamer'in dikkatini çekmiş olacaktı ki, geriye doğru gelerek beni biraz daha kapatmaya çalışmıştı.

Boğazımdaki fuları gevşetip, usulca öksürdüm.

Kamer, "Kimse zarar görmeyecek, duydun mu?" dedi sesindeki tehdidin belli olmasına müsaade ederek. "Yoksa yemin ederim, anandan emdiğin sütü, kıçından çıkarırım."

Mahir'in yüzünde pis bir gülümseme belirdi. Tıpkı filmlerdeki kötü karakterler gibiydi. Fazla nefret edilesi. "Burnundan değil miydi o?"

"Sana kıçından," diye tersledi Kamer. Yüzümdeki kaslar hafifçe kımıldadığında, içimden özgüven kokuları yükselmeye başladı. "İtlerine söyle benim bölgeme yaklaşmasınlar," diye devam ettiğinde kaşlarımı çatım. Neler olduğu hakkında pek bir fikrim yoktu. Olmasını istiyor muydum, onu da bilmiyordum.

Hayatım yeterince rayından çıkmıştı, bir de ben bu trene yeni bir vagon takıp yükümü arttırmamalıydım. "Öyle olsun," dedi Mahir ve ekledi. Gözleri bir anlığına da olsa gözlerime değdiğinde ondan hemen kurtulup başımı çevirdim.

"İki etti Alptekin, bu kız yüzünden iki kez ölçtün nabzımı."

Nefes kesen bir sessizliğin ardından Kamer, Mahir'in üzerine doğru eğildi. Gözlerini üzerinde nasıl sabitlediğini hissedebiliyordum. Fazla ölümcüldü. "Aynı kıza yapılan on saygısızlığın bedelini misliyle ödetirim, sana. Değil nabız ölçmek, nefes aldıracak yer bırakmam."

Kamer, Mahir'in üzerinden çekilirken hızla arkasını dönüp bana doğru yaklaştı. Gözlerini gözlerimle buluşturup kapıya yöneldiğinde onu takip ettim. Kapıdan çıkarken aramızdaki sessizlik ürkmeme sebep olmuştu. Dakikalar sonra dışarı çıkıp arabaya bindiğimizde de sessizlik bozulmadı. Nihayet Kamer arabayı hızla çalıştırdıktan sonra buradan ayrıldık. Sessiz ve ürkütücü görünen yolları geride bırakırken hâlâ suskunluğunu korumaya devam ediyordu. Uzun parmaklarıyla direksiyonu sıkı bir şekilde kavramış, örümcek ağı gibi sarmıştı koca halkayı.

Nefesini ilk kez duyamıyordum. Bu kaşlarımı çatmama sebep olduğunda dişlerimi dudak içi etime geçirdim. Çok geçmeden eve geldiğimizde ilk olarak depoya girdik. Usta bir hareketle arabayı park ettiğinde kontağı kapatıp derin bir nefes alarak sırtını koltuğa yasladı.

Duraksadım.

Bir şeyler söylemek geldi içimden, ona ne olduğunu sormak istiyordum ama buna cesaretim yoktu. *Sanırım.* Belki de bana ters tepki göstermesinden ve işleri iyice içinden çıkılmayacak duruma sokmaktan çekiniyordum. Buna da direnemezdim.

Başını geriye doğru yasladığında boynundaki çıkıntı yutkunmama sebep oldu. Ona göz ucuyla baktığımda ise dudaklarını araladı. "Sor haydi."

İrkildim. Beni çözmüştü, bir bakışımdan bile ne yapacağımı kestirebiliyordu. Ona doğru hafifçe döndüğümde çatlamış kuru dudaklarımı dilimle ıslatıp geri çektim. Simsiyah kaşları ve kıvrımlı kirpikleri fazla mükemmeldi. Vücudundaki her detay, bedeninde bir yapbozun olması gereken parçası gibi yerini bulmuş, muazzam bir ahenk içinde salınıyordu.

"Ben... Seni anlayamıyorum," dedim ve bakışlarımı kaçırdım. "Yani, iyi bir adam mısın, yoksa tahmin ettiğimden de mi kötüsün bilemiyorum," diye itiraf ettim.

Bir süre susmayı tercih etti. Onunla sustum. Birbirimizi dinledik. Onun ruhunu dinledim.

Sonra usulca fısıldadı. "Özünde herkes iyidir, Diana," dedi pürüzlü bir ses tonuyla. Sesinden binlerce adamın ölüm çığlıkları yükseliyordu. Hepsi kurtarılmayı bekleyen masum insanlardı. Kafasını kaldırmadan gözlerini bana doğru çevirdi. Gözlerimi odağına aldığında, ok keskinliğindeki siyah gözlerinden kopup gelen kan kokusu tenime işledi.

"Sorun şu ki; özümde kalmamı sağlayacak kimseyle karşılaşmadım."

10.Bölüm

Davet

Sonbaharın en güzel zamanıdır kasım ayı. Elinde bir fincan kahve, bedenin pencere önündeki minderin üzerinde, gözlerin toprağa karışan yağmurda. Bana huzur veren tüm şeyler bunlar işte. Sıcak bir yuva, yumuşak bir yastık ve sakin vücudumun bir köşesine kedi gibi kıvrılmış ruhum. Kasım ayı böyleyken güzel. Soğuk ama içini ısıtan şeyler sayesinde...

Kasım güzeldir derler, her kasım kendi acısını içinde yaşatırmış.

Eve geldiğimizde yine beni arkasında bırakmıştı. Tepki vermeden büyük kapıyı kapattım ve içeri girdim. Kamer, üzerindeki siyah deri montu çıkarıp askıya astı. "Aç mısın?" diye sordu düz bir sesle. Kaşlarımı çattığımda, düşünceli tavrı dudağımın kenarının kıvrılmasına sebep oldu. Hızla dudaklarımı ıslatıp başımı salladım. "Evet."

Yanıma doğru yaklaştığını fark ettim. "İyi, mutfak orada. Git ye bir şeyler," deyip yukarı kata doğru yürümeye başladı. *Ah! Az önce beni düşündüğünü mü söylemiştim, vazgeçiyorum.* "Ellerimi yıkayıp geliyorum, bana da bir bardak çay doldur o halde."

Omuzlarımı aşağı doğru indirip mutfağa yöneldim. Amerikan tarzı bir mutfaktı. Gerçi bu evde doğru düzgün oda denen bir şey yoktu. Kocaman salonun bir köşesinde oturma gurubu vardı ki, onlara da koltuk denirse. Bir tek Kamer'in odası vardı galiba, en azından şimdilik o kadarını biliyordum.

Dolabın kapağını açtım ve içinden kaşar peynirini çıkarıp dilimlemeye başladım. Diğer yandan da çaydanlığın altını açıp, yakın zamanda demlenmiş olan çayı ısıttım. Birtakım uğraş ve arayışlar sonucunda bulduğum malzemelerle çok geçmeden tostu da yaptım. Dalgın bir şekilde tezgâhta oyalanırken Kamer sandalyesini çekip hemen arkamda

belirdi. Aniden irkilirken şaşkınlığımı belli etmemeye çalıştım. Sonra ona dönüp, "Tost yaptım kendime, sen de ister misin?" diye sordum. Bakışlarını bana çevirmeden parmağındaki yüzükle oynamayı sürdürürken, "Hayır," dedi net bir ses tonuyla.

Dudaklarımı birbirine bastırıp tezgâha geri döndüm. Tost makinesinin kapaklarını birbirine iyice bastırarak kaşarın erimesini sağladım. Kısa bir süre sonra tostu alıp masanın üzerindeki tabağa koydum. Ortamdaki sessizlik içimdeki ürpertiye ortak olmuştu. Hemen başımın üzerindeki dolabın kapağını kaldırıp çay bardağına uzandım. Çayı sevmezdim. Yani çok çay içen biri değildim.

Kamer'in çayını doldurup kendi meyve suyumu da aldıktan sonra karşısına geçip oturdum. Uzun parmaklarıyla ince belli bardağı kavrayıp içindeki kaşığı çıkardı.

"Aklında bulunsun, ben çayı şekersiz içerim."

Bir şey söylemedim ve tostumdan bir ısırık alıp lokmamı çiğnemeye başladım. Arka cebinden çıkardığı sigara kutusundan bir dal sigara aldı ve siyah Zippo çakmağını ateşleyerek sigaraya değdirdi. Dudaklarının arasında tutsak olmuş bu zehirli şey onun bedeninde özgürlüğe kavuşuyormuş gibiydi. Gözlerini kısıp zehirli havayı içine çekti ve bir anda burnundan çıkan gri dumanı dışarı verdi. Kasvet kokan bu gaz bulutu, önümü tıpkı bir sis gibi bulanıklaştırsa da çok geçmeden silikleşerek yok olmaya başlamıştı.

"Ne zamandır içiyorsun?" diye sordum elim portakal suyuna giderken.

Başını kaldırıp keskin siyah gözlerimi odağına aldı. Göz altı çukurlarına sinen bu gri hava dumanı tenine işlemiş, yakıcı bir görüntü vermişti. "Çok zamandır," dedi keskin bir tınıyla.

Portakal suyunu dudaklarımdan çektiğimde, cevabı kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. "Ne zamandır mesela?" diye tekrar sorduğumda bir süre bekledi sonra çayından bir yudum alıp masanın üzerine bıraktı.

"Çoktandır," derken benimle göz teması kurmadı. Ona sorduğum hiçbir sorunun cevabı net olmuyordu. Kaçamak cevaplar vermek işine mi geliyordu ya da konuşmayı mı sevmiyordu, anlayamıyordum.

Sigaranın boğaz yakan kokusu tenime sinerken, bundan rahatsızlık duymamıştım. Babam da sigara içerdi çünkü. Evden alışıktım bu kokuya hatta bu kokuyu solumadığım zaman babamda bir terslik olduğu-

nu fark ederdim. "Kaç yaşındasın?" diye sordum. Onunla ilgili merak ettiğim tonlarca soru vardı.

"Yirmi üç," dedi düz bir sesle. Bakışları tekrar gözlerimdeki yerini aldığında sanki benimle temasa geçmişti. Yaşını gösteriyordu. Bakışları, geniş omuzları, keskin yüz hatları ve içine çökük yanakları onu ele veriyordu.

Başımı usulca salladım. "Üniversite okudun mu?" diye sordum ardından. Kafasını biraz geriye doğru atmış, gözlerini gözlerimden bir saniye bile ayırmadan parmak uçlarında duran sigarayı tekrar dudaklarına götürüp vakumlamıştı. Sigara dumanını diğer tarafa üflerken, "Hayır," dedi net bir şekilde. Sigaranın ucundaki küllerin çoğaldığını fark edince başını eğdi ve işaret parmağıyla kızıl kıvılcımlara yumuşak dokunuşlar bırakarak onları kül tablasına döktü.

Tostumdan bir ısırık daha alarak lokmamı boğazımdan aşağı yollayıp, "Peki, bu çocukları ne zamandır tanıyorsun? Yani ne zamandır beraber yaşıyorsunuz?" diye sordum. Sürekli soru sormak geliyordu içimden, çünkü ikimiz birden sessiz kaldıkça aklıma kötü şeyler geliyordu.

"Çetin ailesini bir yangında kaybetti. Bundan üç yıl kadar önce," dedi boğuk bir ses tonuyla. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandığında dişlerini sıkıp tekrar devam etti. "Sonra kardeşiyle birlikte yolu buraya düştü."

Kaşlarım çatılırken araya girmem gerektiğini hissettim. "Senin yolun buraya nasıl düştü?"

Belki de en başından beri sormam gereken soruyu nihayet sormuştum. Aslında benim hikâyem de onun kaderinde bir yerlerde olabilirdi. Çünkü o gece buraya gelmeseydim onu hiç göremeyecektim. Her ne kadar başıma gelen her şeyin sorumlusu o olsa da, ya da ben buna inansam da bir şekilde o benim anahtarımdı. Bazen bana en büyük zararı verdiğini düşünsem kendi hayatımı Kamer'e borçluydum, beni kurtarmıştı.

"Bilmiyorum," derken bakışlarını kaçırdı. İfadesiz bir şekilde suratına bakmaya başladım. Dişlerini sıkmış, kaşlarını çatmıştı. Alnına dökülen saçları, ruhundan aşağı süzülen o kara meleğin asi kanatları gibiydi. Özgür ama bir o kadar da tutsaktı.

"Mahir'le ne alıp veremediğin var ki?" dedim bu sefer. Gittikçe tehlikeli sularda yüzdüğümün farkında olsam da buna aldırış etmedim.

Dikleşti. "Bugünlük bu kadar yeter. Fazladan vereceğim her cevap hanene artı zarar getirir," dedi iğneleyici bir tavırla. Sonra hemen ellerini masanın üzerine koyup yüzüme doğru yaklaştı. Nefesim hafiflerken dudaklarımı ısırdım. Siyah gözleri jet hızıyla dudaklarıma kayınca dişlerimi dudaklarımdan hızla çektim.

Saçma bir şekilde gözlerimi kırpıştırdığımda gözleri tekrar gözlerime kaydı. "Bundan böyle benden habersiz dışarı bile çıkmayacaksın. Hatta ben nereye gidersem seni de oraya götüreceğim, duydun mu? Seni güvensiz bir ortamda tek başına bırakamam."

Amacı beni korumak mıydı yoksa kendi dünyasına hapsetmek miydi anlam verememiştim. "Mahir beni gördü ama... Yani inandı bence sizden olduğuma. Gitsem fark etmez bile," dedim tedirgin bir şekilde. Duraksayıp kendini çekti ve kül tablasının oyuk kısmına koyduğu sigarasını bir kez daha içine çekip dumanını dışarı üfledi.

"Bencelerle yaşamayı bırak çünkü sana asla kesin bir sonuç vermez," dedi sert çıkan sesiyle. Ardından devam etti. "Bir daha da o itin adını ağzına alma."

Gözlerim büyüdüğünde, dudağımı ısırıp serbest bıraktım. "Mahir'in mi?"

"Alma dedim!"

İstemsizce dudağımın kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Bundan keyif almıştım çünkü bilerek yapmıştım. Ama onun suratına baktığımda aynı şeyleri hissettiğini söyleyemezdim. Sonra dudaklarım tekrar düzleşti. Kaşlarım ürkekçe çatıldığında boğazımda düğümlenen soruyu sormaktan çekiniyordum.

"Senin ailen var mı?" diye soruverdim bir anda. Hep gizemliydi. Labirent gibiydi. Birçok kıvrımları ve kapalı duvarları vardı. İçine düşen bir insan çıkış noktasını asla bulamazdı.

"Bir anne ve babaya sahibim," derken sesinde darağacında son nefesini veren bir adama tanık oldum. "Ama biz bir aile değiliz, Diana."

Bakışlarım bir boşluğun içine düşerken gözlerindeki kan lekeleri intihar ediyordu. Kendimden başkasına baktığımda gördüğüm tek şey yaşadığımın aynıydı sanki. Bir geçmişi vardı, herkesin olduğu gibi. Peki, her geçmiş güzel anılarla doldurduğumuz bir fotoğraf albümünden mi ibaretti?

Cevap, hayır.

Üzerine gitmek istemedim. Her ne kadar içim içimi yese de bir gün bana anlatacağını ümit ettim. Burada ne kadar kalacağımı bilmiyordum ama bir gün ayrıldığımda onun hakkında birçok şeyi öğrenerek gideceğimden emindim. Aklımdakileri rafa kaldırıp gözlerimi kıstım. "Diana, ne demek?" diye sordum. Bunu birçok kez söylemişti bana ve ben hiçbir zaman ne olduğunu sormamıştım.

"Zamanı geldiğinde öğrenirsin," deyip geçiştirmeye çalıştı. Zihnimin içindekiler, topaklaşmış ip yığını gibi karman çorman olduğunda dudaklarımı birbirine kenetledim. "Zamanı geldiğinde?" diye sordum. Sigarasının kahverengi filtresine ulaştığında onu usta bir şekilde söndürdü. Soğuk zeminle birleşen kıvılcım, çıkardığı o can yakan sesle ruhumdaki binlerce çiçeğin katili oldu.

"Neden bu kadar çok şeyi merak ediyorsun ki? Boktan, merak edilemeyecek kadar sıradan bir hayatım var."

Sürekli bir şeylerin üzerini kapatıp pes etmemi istiyordu. Parmaklarımı peçeteyle silerken gözlerimi irileştirdim. "Sıradan bir hayat," deyip duraksadım ve devam ettim. "Orası kesin," derken ses tonumdaki imayı fark etmiş olacaktı ki hırıltılı nefesini hissedebilmiştim.

"Peki, son bir şey daha soracağım sana," diye döküldü nefesim usulca. Gözlerimiz ok gibi birbirimize saplandığında konuşmam için bekledi. "O pusula... Ne içindi? Kimindi ve neden bunu daha sonra sormadın bana? Önemli olduğunu sanıyordum."

"Belki de değildi," deyiverdi.

"Ne? Beni o kadar uğraştırdın, hesap sordun ama şimdi..." Hayrete düştüm, bunu ziyadesiyle belli ettim. "Ne diyorsun sen acaba?"

"Boş ver," deyip ısrarla geçiştirdi. "İnsan, yönünü bulmak için bazen bir pusuladan daha fazlasına ihtiyaç duyuyor."

"Sen buldun mu yönünü peki?"

Sustu. Sadece gözlerime baktı lâkin ne anlatmak istediğini anladığımı söyleyemezdim. Çünkü karışık bir defter gibiydi. Neresinden tutsam satırlar elimde dağılıyordu.

Bir süre sonra ikimiz de yine birbirimizi dinlemeye başladık. Sessiz bir şekilde sandalyeye doğru yaslanmış, çay bardağını kavrayan parmaklarıyla masanın üzerinde daireler çiziyordu. Gözlerim öylece onun şekillendirdiği anlamsız çizimlere daldığında boynumu sıkan fuları gevşetip masanın üzerine bıraktım. Odanın içindeki ılık ürperti boynuma

temas ettiğinde elimle orayı istemsizce ovmaya başladım. Dudaklarımdan ufak bir inilti dökülürken Kamer'in gözleri hızla boynuma kaydı.

Parmaklarının içine gömdüğü bardağı özensizce bırakırken gözleri büyüttü. "Siktir," dedi ve yüzüme doğru yaklaştı. "Boynuna ne oldu senin?" derken sesi karanlık bir mağaranın içinde hapsolan on dokuz yaşındaki bir kızın ölüm çığlıklarını duymuş gibi çaresiz çıkmıştı.

Hızla yutkundum ve parmaklarımla boynumu daha çok sarmaladım. Kahretsin! Kızarıklıkların yerini bıraktığı morluklar hâlâ geçmemiş, yetmezmiş gibi bir de kan damarlarıma oturmuştu. Gözleri sanki patlayan bir volkandan denize dökülen lav gibi alev alev yanıyordu. Denizin bile söndüremeyeceği bir alev, sönmeyecek bir acı gibi.

"Hiç," deyip kaşlarımı kırıştırdım. "Yok bir şey."

Hızla dudaklarını ıslatıp geri çekti. "Nasıl bir şey yok? Morarmış orası!"

Dudağımı ısırırken parmaklarımı boynuma biraz daha gömdüm. Hayır, hayır, hayır. Asla öğrenmemeliydi. "Kapıya çarptım geçen gün, ondandır," dedim zorlanarak konuşurken. İtiraf etmeliyim ki inandırıcılık sıfırdı.

Gözlerini büyütüp dudağının kenarını alayla kıvırdı. "Ne çeşit bir sakarsın bile diyemiyorum, kapının parmakları da mı vardı yoksa?"

Boğazımdaki parmak izlerini görmüştü. Dudaklarımı araladığımda şu an ne söylersem söyleyeyim aleyhime olacağını biliyordum. Sustum. Parmak boğumlarımdan yükselen o can yakıcı tat tenime doğru batarken üzerimden bir an olsun bile ayırmadığı bakışlarının esaretindeydim.

"Bir şey yoksa çek elini o zaman. Niye saklıyorsun ki?" diye sordu sert bir tonda. Sesindeki emir verici tını dişlerimi sıkmama yol açtığında gözlerim bakışlarını odağına aldı. Kartal keskinliğindeki o sert, delici bakışları ürkmeme sebep oluyordu. Ondan korkmuyordum, ondan kaçamamaktan korkuyordum.

Çene kasları gerginleşirken sağ gözü cüretkâr bir şekilde seğirdi. Gözlerinden yayılan tehditkâr tavır ister istemez yutkunmama yol açtığında beklenmedik bir hamleyle parmaklarımı boynumdan çekti. Konuşma fırsatı yakalayamadan uzun, soğuk parmaklarıyla çenemden kavrayıp başımı sağ tarafa doğru çevirdi. Suratım ekşirken dudaklarının sertliğini hissedebiliyordum.

"Hassiktir," dedi dişlerinin arasından. "Niye yalan söylüyorsun kızım, ne kapı çarpması lan? Oraya kapı çarpar mı, sığır?"

"Düzgün konuş be, sensin sığır."

Dilimi ısırarak geri çekerken gözlerimi ondan kaçırıp başımı önüme eğdiğim. Ona bakmam için adeta beni gözleriyle tehdit etmeye başlamıştı. "Kim yaptı bunu?" diye sordu ısrarcı bir tavırla.

Ne diyecektim ki? Babam beni dövüyor, babam beni sevmiyor mu? Geçiştirmek maksadıyla bir şeyler geveledim. "Dediğim gibi, kapıya çarp..."

Cümlemi tamamlayamadan elini hızla masaya geçirdi. "Kızım, hâlâ niye yalan söylüyorsun?"

İrkildim. Bunu fırsat bilerek üzerime biraz daha eğildi. Öne eğik olan başım, bana nasıl baktığını hissetmeme engel değildi. Sinirle soluduğu hava, saç diplerimi ateşe verirken hırıltılı nefesi yutkunmama sebep oldu. "Kaldır kafanı," dedi emir vererek. Gözlerimi sıkıca yumdum. Sabırsızca sesli bir nefes daha aldı.

"Kaldır kafanı, gözlerime bak dedim!"

Masanın altında duran ellerimi yumruk yapmış, tırnaklarını avuç içime gömmüştüm. Kanasın istedim, canımı yakmak istedim. Nasıl olsa yanmazdı canım çünkü babam çoktan yakıp yıkmıştı beni. Soğuk ve ince uzun parmakları çenemi sertçe kavrarken başımı kaldırdı. Gözlerimi sımsıkı kapatıp derince soludum, ona bakacak gücü kendimde bulamamıştım. "Aç gözlerini," dedi hırsla fısıldayarak. Göz kapaklarım titremeye başladığında parmakları çenemi biraz daha kavradı. "Son kez söylüyorum, aç şu gözlerini."

Kulaklarım sözlerini işitse de gözlerimi açmadım, dişlerimi sertçe sıktım ve derin bir nefes aldım. Yakındık, fazlasıyla yakın hem de. Teninin kokusu kırık ruhuma bulaşıyordu. Benim ruhumda binlerce kız çocuğunun cesedi vardı. Hepsinin katili bendim. Onları hiç acımadan öldüren kişi, bendim.

Ben bir katildim.

On dokuz yılımı öldürmüştüm, gözlerimi bile kırpmadan. Uçurumun kenarından itmiştim o sahipsiz bedeni. Kayalığın dibine düşen bedenin acı çığlıkları, ruhumdaki cehennem suyuyla yıkanmıştı.

Ben bir katildim evet, beni o uçuruma iten, kanını taşıdığım adamdı beni katil yapan.

Ben de bana verilen fırsatı değerlendirmiştim sadece. Kendimi o uçurumdan aşağı atmıştım. Ruhumda yaşayan kız çocuklarıyla beraber. Ellerimde kan lekesi, ruhum bulanık yağmur damlalarının kirleriyle kaplı.

Ben bir katildim, evet.

Dişlerimi sıkıp gözlerimi usulca araladım. Hemen odağıma aldığım bakışlarımda, çok tanıdık bir yabancı beni bekliyordu. Umutla. Gözlerim kızarırken onları gizlemek istedim fakat başarılı olamadım. Yine de bakışlarımı ondan kaçırmaya çalışsam da buna izin vermedi. Suratımı kavrayan parmakları çenemi tıpkı bir zincir gibi sardığında gözlerimi gözlerine çevirmemi sağladı.

"Kim yaptı bunu?" diye sordu sert bir sesle. Cevap vermedim. "Kızım, delirtme adamı!" diye homurdanıp gözlerini kıstı. "Bana bak, yoksa Mahir mi?"

Gözlerim aniden büyüdüğünde kendimi geri çektim. Parmakları masanın üzerine düşerken, "Hayır, o değil," dedim.

"Ha, başka biri yani?" deyiverdi aniden. Gayet zeki ve hazırcevaptı. Burnundan derin derin soluyarak dişlerini dolgun dudaklarına geçirip sertçe bastırdı. Gözlerim oraya kaydığında, kaşlarımı çatıp hemen diğer tarafa bakım. "Sabırsız bir adam için sabrımı fazla zorluyorsun, bukalemun. Konuşacak mısın, yoksa tamirhaneden kerpeteni getireyim mi?"

Sessizliğimi korumaya çalıştım. Bunu hem kendime hem babama yapamazdım. Beni dövse de, sövse de o benim babamdı. Her ne kadar ondan nefret etsem de o benim babamdı. O benim, kalbimdeki en büyük yaraydı.

Başını aşağı yukarı tehditkâr bir şekilde sallayıp, yumruk yaptığı elini masaya sinirle indirerek ayağa kalktı. "Tamam, sözümü tutarım ben de," deyip arkasını döndü. Gözlerim açılırken onu çabucak durdurdum.

"Babam."

Aniden frenleyerek olduğu yerde duraksadı. Kalbim sıkışmaya başlarken aldığım nefesler ciğerlerime ulaşamıyordu bile. Arkasını döndüğünde kaşlarını çattığını gördüm. İfadesi donmuş, yüzü kaskatı kesilmişti. Sert yüzünde oynayan tek bir mimik bile yoktu.

Ona bakarken kendimi o kadar aciz hissettim ki, yerin yarılmasını, yedi kat dibine inmeyi istedim.

Bana doğru yaklaştığında yutkunduğunu gördüm. Masanın altındaki ellerimi sıkıntıyla ovmaya başladığımda, gözlerime dolan okyanusun tek bir zerresini bile israf edemeyeceğimi anladım. "Baban mı?" diye sordu zar zor mırıldanarak. Belki de ilk kez bu kadar zayıf görünüyordu. Sesini duyduğumdan bu yana o alışık olduğum tını yerini başka bir renge bırakmış, resmen karanlığa gömülmüştü.

Parmaklarımı koparmak istercesine ovarken dudaklarımın titrediğini fark ettim. Allah'ım bu nasıl bir çaresizlikti böyle?

"Baban seni..." Duraksadı. Dudaklarından dökülen iki kelime kör kuyularda kaybolmuş, ışık arıyordu. Ama bir nokta kadar bile umut yoktu. Belki de hiç olmamıştı.

"Baban sana vuru..." Devam edemedi. Edemiyordu.

Kirpiklerinin kıvrımları göz altı çukurlarına bir perde gibi düşerken ağlamamak için yanağımı ısırdım. Karşısında ağlamak en son istediğim şey olsa da ağlamamak kaçınılmaz bir sondu. Bir şey diyemedim. Sustum, hep susuyordum. Hızla yüzüme doğru eğildiğinde, sert nefesi tenime çarptı. "O şerefsiz sana dokunuyor mu?" diye yükseltti sesini. Sabırsızdı. Onu yeniden cevapsız bıraktığımda çabucak dudaklarını ıslattı ve soğuk bir iç çekişle fısıldadı: "Nasıl lan, nasıl kıyabiliyor sana?"

Ağlamak istedim fakat bu öyle bir istekti ki ilk kez güçsüzlüğümden ya da kederden doğmuyordu. Sadece istemiştim. Usul usul, gözyaşlarım tenimi delip ruhuma sızana dek ağlamak...

"Daha önce de vurdu mu sana?" dedi yutkunarak. Boğazından yükselen her kelime acıtıyordu, yüzümü ekşitip kafamı yerin altına gömmek istedim. Parmak uçlarım uyuşmaya başladığında ise bedenim boşluğa düşmüş gibiydi.

Gözlerimi açtığımda, sağ çeneme doğru bir damla isyan edercesine akmaya başladı. Kızarık gözlerim, sert bakışlarını odağına alırken dişlerimi sıkıp beklemeden koşa koşa yukarı çıktım. Onu arkamda bırakarak odaya girdiğimde kendimi büyük yatağa atıp, hızla cenin pozisyonu aldım. Karnıma doğru çektiğim ayaklarımı acılarımı kesmesi için iyice bastırdım. Elimi ağzımla kapatırken parmaklarım arasından kaçan şiddetli iniltiler odada yankılanmaya başlamıştı.

Bu anı hiçbir zaman hayal etmemiştim. Onun karşısında ağlamak, isteyeceğim son şey olurdu. Ben güçlü bir kızdım, şimdi ise ruhum yerle bir olmuştu.

Savunmasız ve kimsesiz kalmıştım... Ne acı, zaten hep öyleydim.

Çok geçmeden odaya girdiğinde içeriye ölüm keskinliğinde bir soğuk hâkim oldu. Kapıyı kapatıp yatağın diğer tarafına sessizce oturdu. Oturduğu yerde oluşan çukur içimin ürpermesine sebep olduğunda, dudaklarımdan çıkan sesleri engellemek için yüzümü yastığa gömdüm.

"Kendini zorlama, ağlayabilirsin," dedi kırık bir ses tonuyla. Gözlerim çizgi halini alırken dişlerimi sıkmaya başladım. Omuzlarım sarsılırken o yeniden konuştu. "Nedense şu an ağlamamak için kendinle cebelleştiğini hissediyorum," dedi düz bir sesle. Yüzümü yastıktan usulca çekerken derin bir nefes alıp bıraktım. Sesimin eski rengine kavuşmasını beklerken, dudaklarımı araladım.

"Beni yalnız bırakır mısın?" diye fısıldadım zar zor. Buna hiç olmadığım kadar ihtiyacım vardı.

"Beni kendi odamdan mı kovuyorsun, bukalemun?" Sustu ve hissiz bir nefes alıp devam etti. "Keşke ben de bazen içimdeki öfkeye sarılmak yerine, ağlayabilsem. Bunun benim gibi bir insan için ne ifade ettiğini anlayamazsın. Öyle bir şey ki her defasında daha yoğun hissediyorum bunu."

Hıçkırıklarımı bastırmayı başardığımda sesindeki cam kırıkları tenime batmıştı. Göğsüm acıyla inip kalkarken, nefesim boğazımı kesmeye başladı. Saçlarım asi bir tavırla ıslak yüzüme yapışırken kaşlarımı çattım. Sesinde, hiç bilmediğim bir yerde kapana kısılmış bir adam yatıyordu.

Kamer gizli bir kutuydu. En derindeki taşların altına özensizce saklanmış, karanlık bir kutu. Etrafına örülen zehirli sarmaşıklar onu cehennemine hapsetmişti. Ve bu kutunun anahtarı kendisinde bile yoktu.

"Baban," dedi ve hemen düzeltti. "O şerefsiz adam, sana bunu neden yaptı?" diye sordu.

Hayatımda cevabını veremeyeceğim tek soru buydu belki de. Ne diyebilirdim ki, sebepsiz bir yere bir hiç uğruna beni toz bezi gibi kullandığını mı, yoksa bana sokaktaki köpek kadar değer vermediğini mi?

Hangisi daha acımazsızdı?

"Konuş benimle," diye emretti. Bacaklarımı karnımdan çekerken, parmaklarımı göz altımı silmek için tenime bastırdım. Yavaşça doğrulmaya çalıştığımda kıpırdandığını fark ettim. Her hareketim gözüne

batıyormuş hissi uyandırırken, sonunda dikleşip sırtımı yatak başlığına dayadım. Ayaklarımı karnıma doğru çektiğimde kollarımla bacaklarımı sıkıca kavrayıp parmaklarımı birbirine kenetledim.

"Ben üç yaşındayken annem öldü. Alper'i doğururken." Ona bakmasam da, dışarıyı izlediğini gözlerimin akına düşen silueti sayesinde görebiliyordum. "Kendimi bildim bileli, babam tarafından saçlarım hiç okşanmadı benim. Ya da ne bileyim..." İç çekip dudaklarıma buruk bir gülümsememe yerleştirdim. "Hiç gülmedi yüzüme, kendi zaten gülen bir adam değildir, ben gülünce de sustururdu beni," dedim dudaklarımdan kaçan o iniltiye aldırış etmeden.

Odanın duvarlarına gömülen her sözcük, kirli geçmişimi soğuruyordu. Susmak istedim, zira bunları bilmesine gerek yoktu. "Anlatacak bir şey yok işte, ben de bunlara direnemeyip karşında acizce ağlayan bir kızım gördüğün gibi."

"Ağlamak acizlik değildir," dedi soğuk nefesi ruhuma işlerken. Bakışlarını pencere önünden çekmeden devam etti. "Asıl aciz olanlar, masum bir bedeni kendi güçsüzlüğüyle yıkmaya çalışanlardır."

Bunu neden yapıyordu bilmiyorum. Tek hissettiğim bir nebze olsun beni rahatlatmaya çalıştığıydı ve bunu az da başarıyor gibiydi. Gözlerime inen büyük sis torbaları ağırlığını daha çok bastırdığından onları taşıyamaz olmuştum. Bakışlarım duvara odaklanırken ruhsuz bir şekilde dudaklarımı oynattım. "Sadece uyumak istiyorum."

Gözlerini pencereden çekip bana diktiğinde boş bakışlarım yüzüne kaydı. Daha önce hiç bu kadar derinine inmediğim göz bebekleri, hiç olmadığı kadar masum görünüyordu. "Uyuyalım o zaman."

Bacaklarımı çözüp yatağın içine girdiğimde ona sırtımı döndüm. Yatağın diğer ucundaki yerini alırken nefesini ensemde hissediyordum. Kesik kesik iniltiler dökülen dudaklarımdan özgürlüğe kucak açan hıçkırıklarım çamurlu bir suda kanat çırpınmaya başladı.

Elini omuzlarımda hissettiğimde, istemsizce irkildim. "Şş," diye fısıldadı, ardından siyah çarşafı omuz başıma kadar çekti. Alnım, karnımda oluşan değişik bir hisle kırışırken, yumuşak nefesi ensemdeki yerini tekrar aldı.

Lâkin ağlamam gittikçe derine iniyordu. Alper'i özlemiştim, onu çok özlemiştim. Kardeşimin ne halde olduğunu bilmezken burada bulunduğum durum o kadar canımı sıkıyordu ki hıçkırıklarımda kendimi boğmak istiyordum.

Yüzümü tıpkı bir bıçak gibi kesen güneş ışınlarının odaya doldurduğu kasvetli havaya merhaba diyerek uyandım. Gözlerim puslu bir şekilde aralandığında yine kendi yatağımda uyumadığımı fark etmem zor olmadı. Kaşlarımı uyuşuk bir halde kaldırırken başımı soluma düşürdüm, yanım boştu.

Dağılan saçlarımı tutan tokayı tepeden özensizce sıkarak yavaş yavaş toparlanmaya başladım. Sırtımı yatağın metal başlığına dayadığımdaysa içimde manasız bir ürperti oluştu. Sabahları yatağından kalkıp beş saat boyunca odasını amaçsızca izleyen tiplerden değildim ama içinde bulunduğum ortama beş saniye bile yetmeyecek gibiydi. Hemen başımı sol tarafa yeniden çevirdiğimde, çarşafın diğer tarafının daha az dağılmış olduğunu gördüm. Dağınık yatan bir insan değildim ya da Kamer fazla düzenli yatıyor olmalıydı.

Kuru dudaklarımı ıslatıp dilimi geri çekerken odanın kapısı aniden açıldı. Kamer sakin bir şekilde içeri girdiğinde sakinliği kalp atışlarıma ters oranda yansımıştı. Nedensiz bir şekilde göğsüm sıkışmaya başladı. Başımı salladım. Henüz duruma alışamadığım için olmalıydı. Kapıyı kapatıp yatağın başına geldi ve bana üstten düz düz baktı. Bakışları adeta ona bakmam için beni tehdit ediyor gibiydi. Elindeki telefonu bana uzattı. "Al," dedi bakışları gibi düz bir ses tonuyla.

Kaşlarımı çattım ve ona doğru dönüp, "Bu ne?" diye sordum. Üzerindeki siyah tişörtün gösterişli vücuduyla uyumu nefesimi kesmişti. Bir an boşluğa düştüğümü hissettim.

"Konuşmak, mesajlaşmak, fotoğraf çekmek için," deyip duraksadı. "Ha, internete de giriyor, biliyor musun?" Ses tonunda muazzam bir alay vardı.

Gözlerimi kısıp, elindeki telefona uzandım. "Engin bilgilerin de olmasa, İlk Çağ insanlarından bir farkım kalmayacak. Sağ ol," dedim tavrına alayla karşılık vererek. Huzursuzca bir hava soludu ve yatağın kenarına yavaşça oturdu. Telefonu kendime çekerken yatağın ucunda oluşan derin çukur kalbimi tekletti.

Dudaklarını ıslatıp elini ensesine götürerek yüzeysel bir şekilde ovmaya başladı. "Aileni," deyip düzeltti ve gözlerini kaçırdı. "Kardeşini veya ne bileyim anasını satayım, yakın bir arkadaşını aramak istersin diye düşündüm." Dudaklarından dökülen harflerin farkındalığı tebessüm etmeme yetmişti.

Çenemin tatlı bir yumuşaklıkla kasıldığını hissettiğimde elini ensesinden çekip bana baktı. Gözlerimi rotasına alırken yüzündeki ifadesizlik pürüzlü ses tonuna yansımıştı. "Sana yeni bir hat aldım, kendi numaram kayıtlı," dedi ve tam araya girecekken üzerime doğru eğilip işaret parmağını yüzüme doğrulttu. "Sakın bir aptallık edip açık verme, ya da gelin beni kaçırın, yok bilmem polis falan. Bitersem eğer, seni de bitiririm."

Sözleri kaşlarımı çatmama sebep olmuştu. Gitmemden mi şüpheleniyordu? Öyle bir düşüncem olsaydı bunu ilk günden yapardım. Dudaklarımı sertçe sıkıp serbest bıraktığımda, parmağını üzerimden çekip yavaşça geriye doğru gitti. "Merak etme, kurallara uyuyorum," dedim çivilenmiş bir ses tonuyla. Ardından devam ettim. "Korkma, polise falan gitmem. Kaçmaya da çalışmam. Sonuçta beni kaçırmadın."

Yüzünde anlamsız bir ifade oluştu. "Korkmak? Bunu sana yeri geldiğinde hatırlatırım." Sözlerinin altında yatan imayı çözümlemeye fırsat vermeden yeniden üzerime eğildi. Bu seferki yaklaşımı korkmama değil, nefesimi kesmeme sebep olmuştu. Gözleri yüzümü taramaya başladığında dudaklarımı istemsizce kapattım. Kalbim karanlık duvarlar arasında sıkışmış gibiydi, ritimlerim artmamış aksine durmuştu. "Bir gün o cesur bedenin," deyip duraksadı. Ses rengindeki imayı anlamakta güçlük çekmedim. "Bu korkak adamın kollarına sığınacak. İşte o gün, değil kaçmak buna cesaret bile edemeyeceksin."

Düz bakışlarım keskin bakışlarının odağından çıkarken kendini usulca geri çekti. Kalbimle aklım arasında bir çatışma çıkmasın diye ne demek istediğini pek irdelemedim. Kafamı önüme çevirdim ve elimdeki telefona baktım. Keskin gözlerini üzerimde tıpkı bir gölge gibi hissediyordum. Bakışlarından rahatsızlık duymuştum. Bana böyle dikkatle bakarken dikkatimi toplamak çok zor oluyordu.

Yataktan kalkıp pencere önünde dikildi. Bir elini pencerenin pervazını uzattı diğerini siyah kotunun arka cebine soktu. Kaslı kolları sertçe kasıldığında dudaklarımı etime bir milim daha bastırıp çektim. Çok geçmeden telefonun ekranına dokunup arama kısmına girdim. Alper'i arayamazdım, o yüzden Şebnem'i aramaya karar verdim. En yakınımdaki isim o olduğu için telefon numarası ezberimdeydi. Hızla numarasını tuşlayıp telefonu kulağıma götürdüm. Stresten dişlerimi sıkarken telefon çalmaya başladı ve bir süre sonra da açıldı.

"Alo," dedi Şebnem sorgulayıcı bir ses tonuyla. Bir an beni tanımamasından korktum. Sonuçta farklı bir numaradan arıyordum.

"Şebnem," dedim sakin ve ürkek bir tavırla.

"Aymira," diye alevlendi sesi. Yüzümde aniden bir gülümseme oluştuğunda, sırtımı metal başlıktan çekip öne atıldım. "Aymira, sensin, değil mi?"

"Evet, benim," dedim başımı sallayarak. *Sanki beni görüyordu da, ah bu alışkanlıklar!*

"Neredesin, ne yapıyorsun? Kızım, iyi misin bile diyemiyorum."

Dudaklarımda aptal bir gülümseme oluştu. O kadar iyi tanıyordum ki onu, şu an yüzündeki mimiklerin haritasını bile çıkarabilirdim. "Sakin ol, ben iyiyim," dedim ve gözlerimi Kamer'e çevirdim usulca. Pozisyonunu bozmamış hâlâ ifadesiz bir tavırla dışarıyı izliyordu. Belli etmemeye çalışsa da duruşundan beni dinlediği anlaşılıyordu.

"Neredesin peki?" dedi hızla. Gözlerim karşımdaki boş duvara yöneldiğinde dudaklarımı büktüm. Ona yalan söylemek istemiyordum ama mecburdum. "Yakınlarda değilim," dedim kırık bir ses tonuyla. Kamer'in nefesi bir an hırıltılı bir dalgaya uğramıştı.

"Kızım neredesin yakınlarda değilsen. Tükenmişlik sendromuna yakalanıp ülkeyi falan mı terk ettin yoksa?"

Anlamsızca sırıttım. "Yok daha neler, endişelenecek bir durum yok, yakında dönerim. Alper nasıl?" diye sordum ardından.

İç çektiğini hissettim. "İyi olmaya çalışıyor, dün uğradım size ama benimle konuşmadı. Sana oldukça kırgın gibi duruyor. Merak etme ama her zamanki Alper işte," dedi toparlamaya çalışarak.

Omuzlarımı düşürdüm. "Babam nasıl?" dediğimde, Kamer'in pencereyi kavrayan tırnakları tahtaya batmıştı. Kulaklarımda yankılanan bu acı ürperti, ruhundan sıçrayıp ruhuma ulaşan kan damlasının orada bıraktığı leke kadar acımasızdı.

"Her zamanki İrfan Amca'dır işte o da. Görmedim, muhtemelen çalışıyordu."

"Anladım, Alper'e bir şey söyleme, tamam mı? Ben onu arayacağım sonra," dedim geçiştirerek.

"Tamam, söylemem," dediğinde, başka bir soruya yöneldim. "Vedat abi çok kızdı mı? Hakan nasıl?" diye sorduğum vakit Kamer'in tahtaya geçen tırnakları gevşemiş, omuzları kasılmıştı. Gözlerim ona usulca kayarken dudaklarını ıslatıp kendini pencere önünden çekti. Yan

tarafındaki çalışma masasına eğreti bir halde oturup kollarını gerginçe geriye doğru attı ve masanın kenarına tutundu. Kara gözlerini kısmış, kıvrımlı kirpiklerinin altından bana bakmaya başlamıştı. Kulağıma dokunan sesle bakışlarımı aniden onun üzerinden çektim.

"Sana çok kızdı, Aymira. Onu görmeliydin, öfkeden delirdi. Nasıl böyle bir şey yapar, nasıl bana haber vermez diye bağırdı durdu tüm gün ve hâlâ sakinleşmiş değil."

Alnımı kırıştırdım. "Şebnem, biliyorsun, Hakan'a söyleseydim gitmeme asla izin vermezdi."

"Ne bileyim kızım, ben sanki çok memnunum ya durumdan. Mal gibi kaldım lan sensiz. Pınar pisliğiyle atışıyorum arada, tek eğlencem o," dedi. Gülümsediğini hissettim.

Sırıttım. "Ne diyor hâlâ o zilli?" dediğimde Kamer'in bakışları aniden büyüdü. Yüzünde anlamsız bir ifade belirdiğinde çene kasları geriye doğru yumuşakça kasıldı.

"Aman, salla onu. Kaşınıyor, ben de bir güzel kaşıyorum."

Dişlerimi dudaklarıma geçirirken telefonu biraz daha sıkı kavradım. "Manyaksın, biliyorsun değil mi?" dediğimde hızla araya girdi. "Lisanslı manyak hem de."

Gülümsemem yüzüme iyice yayılırken telefonu kapatmam gerektiğini fark ettim. "Şebnem, benim artık kapatmam lazım, tamam mı? Kimseye bir şey söyleme, hatta ben seni aramadan sakın beni arama."

"Neden?"

"Şebnem, boş ver, gerçekten boş ver," dedim ve çarşafı üzerimden yavaşça sıyırdım. "Kapatıyorum şimdi, kendine de Alper'e de dikkat et, tamam mı?"

"İyi madem. Sen de çok dikkat et, aramazlık yapma sakın," dedi tehditkâr bir ses tonuyla. Geçiştirmeye çalıştım. "Tamam, haydi görüşürüz."

Telefonu kulağımdan çekip kapattım. Kamer, "Senin ağzın da fazla temiz sayılmazmış, ha?" dedi imalı bir sesle. Dudaklarımı büktüm ve düz bakışlarını odağıma aldım. "Temiz olduğunu ne zaman söyledim ki? Ayrıca seninkilerin yanında lafı bile olmaz."

"Bir zahmet anasını satayım," dedi pürüzlü bir şekilde. Donuk bir suratla başımı sağa sola salladım.

"Mesela bu şekilde," dedim onu tasdikleyerek. Sanırım gittikçe ona ayak uydurmaya başlamıştım.

"Şu Hakan denen çocuk," dedi dişlerini sıkarak. Kaşlarımı çatıp ona baktım. "Onunla aranızda ne gibi bir bağ var?" diye sorduğunda kaşlarım iyice çatıldı. Neden bilmek istiyordu ki? Onu kanlar içinde bırakalı henüz çok bir vakit olmamıştı.

"Dostum, sırdaşım, abim; kısacası en yakınımdaki insanlardan biri-si," diye söylendim. Öyleydi çünkü. Hakan bu sözcüklerin her birinin altını dolduruyordu. Son zamanlarda her ne kadar uzaklaşmış olsak bile.

Ellerini yaslandığı yerden hızla çekip doğruldu. Geniş omuzları tüm ihtişamıyla önümde salınırken gözlerimi oraya kaydırmamaya çalıştım. "Bir erkek ve bir kızın bu kadar samimi arkadaş olduğu nerede görülmüş? Haydi diyelim ki arkadaş olunur... Bu kadar samimiyet..." devam edemeden sertçe soludu. "Bir laf vardır; arkadaş ayağı..." dedi ve üzerime doğru yaklaşıp duraksadı. "Anladın sen onu?"

Hızla omzumu silktim. "Ne saçmalıyorsun sen be? Hakan dostum benim, abim. Omzunda ağladığım günleri biliyorum ben," dediğimde yüzünü ekşiterek geri çekildi.

"Omzunda ağladığı günleri biliyormuş, bak sen. Allah bilir sen ağlarken o da iç çekiyordur. Kimseye güvenme kızım, hele de erkeklere."

"Sana bile mi?" dedim nedensizce. Niye böyle bir şey demiştim ki sanki?

"Bana bile," dedi ve mekanik hareketlerle başını aşağı yukarı sallamaya başladı. Aklımı karıştırmaya çalışıyordu. Buna izin vermemeliydim.

"Zaten güvenmiyorum," dedim soğuk soğuk, sonra da ona fırsat tanımadan devam ettim. "Ayrıca saçmalıyorsun, Hakan'a kendimden daha çok güvenirim ben."

Parmaklarının kasıldığını fark ettim. "İyi, güven anasını satayım, bana ne lan. Git güven."

Gözlerim irileşirken verdiği yersiz tepkinin yankısı yüzüme yansıdı. Bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Bir süre beni izledi ve kapıyı sakince açtı. Bakışlarım geniş sırtındaki yerini aldığında duraksayıp arkasını döndü. "Bu arada," deyip gözlerime baktı. "Bu akşam bir davete gidiyoruz, birlikte."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıp ayağa kalktım. "Ne daveti?"

Kapının kolundan elini çekti ve odanın içine doğru bir adım attı. Uzun boyu ve kaslı yapısı kendimi olduğumdan daha küçük hissettirmemi sağladı. "Çok sevdiğim bir abimi ziyaret edeceğiz. Bu gece bir kulüpte davet veriyor."

Kulağıma çarpan her harfin yabancısıydım. Ben hayatımda bir kez bile kulübe gitmemiştim, üstelik geceleri dışarı çıkmazdım ki. "Benim gelmem şart mı?" diye sordum sol kaşımı kaldırarak.

Dudağının kenarını alayla kıvırıp omuzlarını düşürdü. "Yok, zevk olsun diye söylüyorum sana bunları," deyip ses tonunu sertleştirdi. "Bu gece benimlesin, bukalemun."

Konuşmama fırsat vermeden beni süzmeye başladı. Gözleriyle vücudumu taradı desek daha doğru olur. Kendimi bir an saklama gereği duydum. Odada rahatsız edici bir sakinlik hüküm sürdüğünde gözlerini gözlerime dikti. "Daha düzgün ve güzel gösteren şeyler giyin," dedi iğneleyici bir tavırla. Sinirle dişlerimi sıkarken odanın içindeki kasvetli havayı huzursuzca soludum.

"Bunlar ne, futbol üniforması mı?"

"Pek bir farkı yok."

"Beni buraya getirdin tamam. Şimdi de hiç sevmediğim emrivakileri yaptırma peşindesin. Mecbur değilim anladın mı? Zorbanın tekisin!"

Gittikçe gerginleşen tavrımın üzerini kapatmaya çalıştı. "Alt tarafı bir elbise giyeceksin, uzatma! Başına silah dayamıyorum."

"Silah dayamanı tercih ederim," dedim aniden. O gece bana silah dayadığında korkmuştum ama şimdi hiçbir tepki veremiyordum. Zihnimde çirkinleşen bu düşünceler beni farklı bir imaja yöneltiyordu.

"En son ne zaman bir elbise giydin?" diye sordu. Sesindeki tını ciddi olduğunu anlamama yetmişti. Vereceğim cevabın onu içten içe güldüreceğinden emindim.

"Hatırlamıyorum," dedim bakışlarımı kaçırarak. *Ah! Daha bunu ne kadar dile getireceğim? Eteklerden, elbiselerden nefret ediyorum, onlar benden uzak şeyler. İçinde patlamadan nasıl durduklarını hâlâ anlamış değilim. Ben rahat şeylerin kızıyım. Bir pantolon bir tişört işte, daha ne isterim ki?*

Dudakları kıvrıldı. Gözlerim yanağının kenarındaki çukura kaydığında kalbimdeki ritim dengesizleşmiş, nefesim boğazımda takılı kalmıştı. Gülümsemesi şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey olabilirdi. Hatta o lüzumsuz olasılığı ortadan kaldırmalıydım. Gülümsemesi, gözlerimin şahit olduğu en muazzam şeydi.

"Tarih bilgine hayran kaldım," dedi gülüşünü söndürmeden.

"Ben de senin boş yapan beynine," deyip dikildim karşısında. Gülüşü sönerken suratı yeniden donuklaştı. Aramızdaki bir metrelik mesafeden bile göz bebeklerinin rengini tüm canlılığıyla görebiliyordum. Babam bir keresinde hiç kimsenin gözlerinin renginin siyah olmadığını söylemişti. Ama şimdi gözlerim siyahın en acımasız rengine şahit oluyordu. Belki de değildi, siyaha yakın çok yakın bir renkteydi belki.

Onları siyah gösteren rengi değil, bakışlarıydı belki de.

"En azından çantanda vardır bir şeyler," dedi emin olmayan bir sesle. Dudaklarımı düzleştirdim. "Ben sana elbisem yok diyorum sen bana çantanda etek vardır diyorsun," dedim sesimi hafifçe yükselterek.

"Nasıl kızsın kızım sen?" dedi kollarını öne doğru atarak.

"Böyle bir kızım ben, Allah Allah ya!" diye bağırdım.

"Çemkirme bana, kırarım o bacaklarını. Ondan sonra hiçbir şey giyemezsin, mal gibi otursun öyle Ali Rıza Bey misali."

Afalladım. Ali Rıza Bey mi? Yaprak Dökümü'ndeki dertli Ali Rıza Bey? *Aman Ali Rıza Bey, ağzımızın tadı kaçmasın*, olan Ali Rıza Bey?

Ne diyordum ben yahu? Sen üç yüz elli milyon, milyar diyen kadına bağlamıştım iyice.

"Hazırlan, yarım saate çıkıyoruz," dedi bir anda. Vücudum sarsıldı.

"Nereye gidiyoruz?"

Odanın kapısını aralayıp dışarı doğru bir adım attı. "Sana elbise almaya. Tabularını yıkma zamanı geldi de geçiyor, bukalemun."

Gözlerim aniden açılırken kapıya doğru koştum. Kafamı merdivenlerden hızla inen Kamer'e çevirdiğim sıra beni umursamadan elini arkaya doğru kaldırdı. "İtiraz yok."

Dudaklarımı sinirle birbirine bastırdım ve dişlerimi sıktım. Ben yıllardır etek bile giymemiştim, şimdi aptal bir gece için tüm istikrarım bozulacak mıydı yani? Bunun bir gün olacağını bilsem en özel şekliyle olmasını isterdim. Planım bu değildi elbette fakat şimdi elimde olmayan sebeplerle gerçekleşeceğini bilmek kendimi kötü hissettirmişti.

Kapıyı gürültülü bir şekilde kapattığımda soluk soluğa kalmıştım, sinirlenmiştim çünkü. Buradaki amacım bir plandan ibaretti, hepsi bir amaç uğrunaydı. Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de bu parti işi çıkmıştı başıma. Ne yapacaktım şimdi? Kaçışım yoktu, kabullenmekten başka çarem de yoktu.

Hızla omuzlarımı düşürürken başımı doğrulttum. Olamaz, neredeyse iki aydır ağda yapmıyordum ve ne durumda olduğumdan emin değildim. Genlerimi annemden aldığım için tüylü bir vücudum yoktu ve bu yüzden ağdaya çok ihtiyacım olmuyordu. Ama durumlar artık farklıydı, Şebnem'in bile zor gördüğü bacaklarımı Kamer ve daha birçok kişi görecekti. Çaresizlik bedenimi teslim alırken yüzümdeki acı ifadenin gölgesine sığındım. Hızla çalışma masasının altındaki sırt çantamdan ağda bantlarımı çıkardım. Ne tuhaf, elbise getirmemiştim ama yanımda ağda bandı bulunduruyordum. Muhtemelen duş jelini ve şampuanı alırken aceleyle o da araya karışmıştı.

Tişörtümün altına sakladığım ağda bantlarıyla odadan yavaşça çıktım. Banyo hemen sol taraftaydı. Salona baktığımda kimse gözükmüyordu. Hızlı bir şekilde banyoya girdim. Görünüşe göre bu banyoyu yalnızca o kullanıyordu. Duş kabinini açıp içeri girdiğimde tişörtümün içine sakladığım ağda bantlarını ve pantolonumu çıkarttım. Bu kesinlikle utanç vericiydi çünkü ilk kez kendi banyomdan başka bir banyoya girmiştim. Üstelik onu tanımıyordum bile.

O yüzden mi onunla uyuyorsun? dedi içimden gelen bir ses.

Hayatım şu son haftalarda iyice rayından çıkmıştı. Yapmamam gereken şeyleri elimde olmadan yapıvermiştim.

Ağda bantlarını bacağıma yapıştırdım ve biraz bekletip çektim. Yüzüm acıyla buruşurken çığlık atmamak için dudaklarımı ısırdım. En azından tahminimden daha az ve seyreklerdi. Ağda bantlarını bir bir yapıştırıp çektikten sonra bacaklarımdaki kızarıklığın geçmesi için bir süre öylece durdum.

Bacaklarımdaki kızarıklık geçtikten sonra pantolonumu giyip ağda bantlarımla birlikte banyodan çıktım. Kimseye görünmeden odaya girip çantamın en dibindeki kısma bantları sakladım. Onları öylece çöpe atamazdım. Bu kendimi ele vermekten başka bir işe yaramazdı.

Derin bir nefes alıp doğrulduğumda yatağın üzerinde duran telefonum titremeye başladı. Kaşlarımı çatıp kuşkuyla telefonu elime alarak tuş kilidini açtım.

Kimden: Kamer

Banyodaki meselen bittiyse aşağıdayım. Bekletilmekten nefret ederim, hele de bir bukalemun tarafındansa. Ah! Katlanılamaz. (11.53)

Gözlerim fal taşı gibi açıldığında ağzım aralandı. Bunu nasıl anlamıştı? Yoksa beni... yoksa beni izlemiş miydi? İstemsizce pencereye baktığımda gördüğüm tek şey ilerideki caminin minaresiydi. Onu da ancak çok dikkatli bir şekilde baktığımda görebiliyordum.

Yavaş hareketlerle telefonu cebime atarken, kapının arkasında duran askılıktan koyu yeşil montumu alıp odanın kapısını açtım ve çıkışa doğru ilerlemeye başladım. Adımlarım geri geri giderken tek yaptığım onları öne doğru sürmek olmuştu.

Daha önce hiç bu kadar utandığımı hatırlamıyordum.

Sessizce büyük kapıdan çıkarak tamirhaneye inip arka kapıya yöneldim. Kamer, geçen günkü arabada beni bekliyordu. Direksiyonu sıkı sıkıya kavrayan parmakları, ön cama yönelttiği sert bakışları ürkütücü görünüyordu. Utançla yutkunup ön kapıyı açtım ve kafamı cama doğru çevirip dudaklarımı kenetledim. Bu tavrım o ürkütücü bakışlarını söndürmüş, yerini keyfe bırakmıştı. Dişlerimi sıkmaya başladım, müthiş utanıyordum.

Elbise giyeceğim yetmezmiş gibi bir de Kamer'e ifşa olmuştum.

Tüm yol boyunca bakışlarımı camdan ayırmayıp şehrin kargaşasında kayboldum. Nihayet bir mağazaya girdiğimizde parmaklarımı önümde kenetleyerek elbise reyonlarına yöneldim. Konuyla uzaktan yakından alakam olmadığından elbise alırken nelere dikkat etmem gerektiğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu.

Boyu, dekoltesi falan derken o kadar Fransız kalmıştım ki şu an her şey benim için sağır birinin kulağının içine bağırmak kadar boş ve anlamsızdı.

"Ne o, tanıyamadın galiba?" dedi arkamdan gelerek. Ilık nefesi saç diplerimi okşarken yutkunmaya çalıştım. Yüzüm hâlâ kızarıktı ve bu kızarıklık geçecek gibi durmuyordu. "Pek zevkli biri olmadığını görebiliyorum," dedi ardından. Gözlerimi muazzam bir alayla devirip gözüme kestirdiğim ilk elbiseyi kavrayıp doğruca giyinme kabinine yürüdüm.

"Beklediğimden daha çabuk oldu," diye seslendi boğuk bir sesle. Ona aldırış etmeden kabinin perdesini çektim. Üzerimdeki tişörtü bir

çırpıda çıkartıp, pantolonumu da askıya astım. Bedenimdeki bu yabancı giysi, kendimi eğreti hissetmeme yol açarken Kamer'in kabinin içine dolan sesini işittim. "Haydi kızım, ne yapıyorsun iki saattir?"

"Tamam oldu galiba bu, alalım bunu," dedim elbiseyi incelemeye çalışırken. Etek kısmı dizlerimin hemen üzerindeydi ve her şeyiyle gayet normal görünüyordu.

"Böyle diyorsan eminim olmamıştır. Çık, bakacağım," dedi sertçe.

İtiraz ettim. "Yok, oldu, vallahi bak oldu."

Ses tonumdaki ikna etmeye çalışan tını onu tatmin etmemişti. Hızla perdeyi sıyırdığı vakit, irkilip ellerimi vücuduma siper ettim. Gözlerim irice açıldığında karanlık duruşunun içine hapsoldum. Bedeni beni kendine gömüyordu. Yüzündeki ifade gittikçe silikleşirken dişlerini birbirine sürtüp vücudumu süzmeye başladı. Bu oldukça rahatsız ediciydi. Yüzümü ekşittim. "Çek gözlerini üzerimden!"

Beni duymadı. "Seni gerçekten hafife almakla hata etmişim." Gözlerini kıstı, doğru kelimeyi arıyor gibiydi. "Hiç fena değilsin."

Ellerimi üzerimden indirirken kabinden çıkıp aynanın karşısına geçtim. Gözlerim aynadaki kıza takıldığında ona sanki yeni bir benmişim gibi baktım. Aynadaki suretimden okunan ifade, yıllardır gözleri kör olan bir kızın etrafı ilk kez gördüğünde hissettiği duyguyla eş değer olabilirdi ancak.

Bedenimi süzmeyi bırakıp beni arkadan boş bir suratla izleyen Kamer'e baktım. Nefesini hissedemiyordum. Kaşlarım çatılırken, "Oldu mu bu?" diye sordum saf saf. Şaka gibiydi. Hiçbir erkek bana etek giydiremez diye büyük büyük laflar ederdim hep. Şimdi ise Kamer'e yenik düşmüş, üstelik ona danışır olmuştum.

Buğulu siyah gözlerini, gözlerimle buluşturdu. Çene kasları oldukça gergin duruyordu. "Bu gece seni yanımdan ayırmamam gerektiğini bileceğim kadar iyi olmuşsun Diana."

Gözlerimi kısarak dudaklarından dökülen harflerin anlamını yorumlamaya çalıştım. Bu iyi bir şey demekti.

Galiba.

Dudaklarımı aralayarak başımı kaldırıp aynadan Kamer'e bakmaya yeltendiğimde, onu az önceki durduğu yerde göremedim. Arkamı döndüğümde kasanın önünde hesap ödüyordu. Elbise giydiğim yetmezmiş gibi bir de ona borçlanmıştım.

Kabine girip üzerimdekileri değiştirdim ve daha sonra birlikte mağazadan ayrıldık. Caddedeki ayakkabıcıların birinden de uygun bir ayakkabı aldığımızda her şey tamam gibiydi. Sessiz süren bir araba yolculuğunun ardından odaya çıktık. O, duş almak için banyoya girdiğinde ben de kıyafetimi giymiş, Zeynep'ten bana makyaj yapma konusunda yardım etmesini istemiştim. Bu işlerden anladığı çok belliydi. Gözüme sürme çekip bakmam için elindeki büyük aynayı yüzüme doğru tuttu. Gözlerimi açtığım vakit suratımda önce bir tuhaflık hissettim daha sonra aptal bir şekilde gülümsedim.

"Çok güzelsin be, yemin ederim çok güzelsin." Zeynep bana gülümseyerek baktığında, mahcup olmuş bir ifadeyle ona baktım. "Utandırma beni," dedim sessizce. Ardından devam etti. "Neden bunu kullanmıyorsun ki? Hayır, makyajsız da çok güzelsin ama böyle daha hoş oldu."

Aynada suratımı biraz daha incelemeye başladım. Yüzümdeki hafif tondaki kapatıcı, minik kuyruklu göz sürmesi, mat ruj; hiçbiri bana aitliği simgelemiyordu. Hepsi Aymira'nın farklı bir parçasından kayıp bir araya gelen birleşimden ibaretti.

Zeynep usulca kıkırdarken alnımı kırıştırıp ona baktım. Kâkülünü gözünün önünden çekerek ufak dudaklarını araladı. "Kamer Abi ile beraber mi uyuyorsunuz?"

Boğazımda bir yumru oluşurken hafifçe kıpırdandım. Bugünkü utanma kotam fazlasıyla dolmuştu, neden hâlâ üzerime oynanıyordu ki? Bakışlarımı kaçırdım. "Evet," deyip düzelttim. "Yani ben bir uçta o bir uçta, temas yok, vallahi."

Gülmemek için kendini zorladığında bakışları büyük yatağın üzerine kaydı. Elimdeki aynayı masanın üzerine koyarken ona imalı bir bakış daha attım. Neden zihin okuyan özel güçlerim yoktu ki?

"Biliyor musun?" dedi bana bakarak. Ses tonu netleşmişti. "Üç yıldır buradayım, onun yatağında uyuyan tek bir kız bile hatırlamıyorum."

Dudaklarım aralandığında, gözlerim yatağa kaydı aniden. Bunun benim için bir anlamı mı olması gerekiyordu? Omzumu silktim. "Belki sen yokken ya da o üç yıldan önce birileri uyumuştur," dedim. Umurumda bile değildi. Onun hayatında değildim ve geçmişinin haritasıyla ilgilenmiyordum.

Düz bakışlarını yüzümde sabitleyip mekanik bir hareketle başını sağa sola salladı. "Hiç sanmıyorum, onunla birlikte burada uyuyan ilk ve tek kızsın."

Zihnim tüm bunları reddederken, harflerin ölüm kokan acısı boğazımı yakmıştı. İyi hissetmek istiyordum ama nedense bir türlü bunu beceremiyordum. Aklımın ucundan dahi geçmesinden korktuğum şeylerin gerçekliğiydi beni uçuruma iten.

"Her neyse," diyerek ayaklandı. "Kamer Abi gelir birazdan, size iyi eğlenceler," deyip odadan çıktı. Bedenim kasvetli havanın içinde sallanırken ben hâlâ üzerimdeki elbisesinin etkisindeydim. Ayağa kalkıp kendimi dolabın yan tarafındaki boy aynasından süzmeye başladım.

Adeta yeni bir ben vardı karşımda. Omuzlarıma dökülen büyük dalgalı saçlarım, makyajım, kıyafetim hepsi çok garipti ama sevmiştim, en azından alışmaya başlamıştım. Aynada kendimi süzerken Kamer elindeki havluyu ıslak saçlarına sürterek odaya girdi. Islak ve çıplak vücudu gözlerimi aniden kapatmama yol açtığında arkamı döndüm.

"Hâlâ alışamadın mı? Bu halin bile yıllardır elbise giymeyen bir kıza hiç benzemiyor. Oldukça iyisin."

Övüyor muydu? Sövüyor muydu? Anlamış değildim.

"Ellerini çek ve arkanı dön," dedi pürüzlü ses tonuyla. Gözlerim büyüdüğünde başımı kaldırıp usulca arkamı döndüm. Elindeki havluyu saçlarından çekti ve omzuna atıp öylece bana bakmaya başladı.

Mahcup bir şekilde ona baktığımda nefesim kesintiye uğradı. Odadaki huzursuz sessizlik gittikçe artarken, hissettiğim tek şey yumuşak dalgalarla tenime çarpan tatlı nefesiydi. Gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmadan usul usul yanıma yaklaşmaya başladı. Adımlarını orantılı bir şekilde önüme doğru sürerken, dudaklarımı aralamış üzerime doğru gelmesini bekliyordum.

Öylece.

Tam önümde durduğunda sert ve derin bakışlarını gözlerime dikti. Kemikli suratı ve yeni yeşeren sakalları bir kez daha yutkunmama sebep oldu. Saçlarından dökülen damlalar teninden acımasızca süzülürken bedeninde ölüyor, ruhumda can buluyordu.

Kara gözleri, gözlerimin odağından çıkıp dudaklarımı rotasına aldığında aralık olan dolgun dudaklarım bir anda kapandı. Bu kaşlarının çatılmasına yol açarken gözlerim yavaşça kapandı. Teninin çiğliğini hissedebiliyordum. Gözlerimi açmaktan korkuyordum, belki de ilk defa bu kadar heyecanlanmıştım.

Hayatımda ilk defa böyle bir şey hissediyordum. İliklerime kadar.

Kafasını boynuma doğru yönelttiğinde, saçlarının ıslaklığı ve kokusu göz kapaklarımın titremesine sebep oldu. Nefes almakta zorlanıyordum. Nefes almak hiç bu kadar anlamsız gelmemişti. Düzgün burnu saçlarıma değdiğinde, hafifçe irkildim. Parmak uçlarıma kadar titreyen bedenim, Kamer Alptekin'e meydan okumaya çalışıyordu.

Tabii ki beceremiyordu.

"Güzel kokuyorsun Diana," dedi fısıltıyla. Bu cümle dudaklarımı ısırmama yol açarken ayakta durmakta güçlük çekmeye başladım. "Çok başka ve eşsiz," diye ekledi ardından aynı ses tınısıyla. Bir süre daha öylece bekledikten sonra usulca çekildi ve tam önümde durmaya devam etti. Gözlerimi açmaya hem korkuyor hem de utanıyordum. Dudaklarıma değen soğuk parmaklarının etkisiyle gözlerimi araladım. Dudağımın kenarındaki ruju silip parmak uçlarına bulaşan rengi yok etti. Gözlerim bir süre daha öylece onda asılı kaldığında kendini yavaşça geri çekip giysi dolabından beyaz bir gömlek çıkardı ve onu bir çırpıda üzerine geçirdi. Saçlarını iyice kurutup aynanın önünde biraz şekil verdikten sonra havluyu yatağın üzerine attı.

Kısa bir süre sonra da tüm hazırlığımız bittiğinde nihayet çıkmıştık. Biz önden davet yerine giderken, Çetin de motoruyla bizi takip ediyordu. İkizlerin ve Zeynep'in ertesi gün okulu olduğu için gelememişlerdi. Hoş, hafta sonu olmuş olsa bile mekân bildiğim kadarıyla içkili ve on sekiz yaş üzeriydi.

Karanlığın bizi hapsettiği yolları yavaş yavaş ardımızda bırakırken nihayet bir mekânın önünde durduk. Arabadan indiğimde tenimi ısıran soğuk ciğerlerime işlemişti. Kamer, valeye ücretini ödeyip hemen yanıma gelmişti. Kollarımı göğsümde birleştirmek için yeltendiğimde buna izin vermeyip elimi sıkıca kavrarken üşümeme sebep olan rüzgâr bir anda yok olmuş, bedenim Kamer'in dokunuşuyla alev almaya başlamıştı.

Çok geçmeden ilerlemeye başladığımızda büyük siyah kapıda iki tane korumanın beklediğini gördüm. Koruma dediysem, öyle pehlivan gibi bir şey değil, bildiğiniz lise çağında iki tane bıyığı bile terlememiş çocuktu.

"Hoş geldin abi," dedi uzun boylu olan. Kamer elini çocuğun omzuna atıp yavaşça sıktı. "Hoş bulduk, koçum."

Kendimi Kamer'e doğru biraz daha yaslarken parmaklarımı kavrayan sıcak parmakları yüzümde aptal bir gülümsemeye yol açtı. Daha sonra içeri girdik ve koyu kırmızı rengin hâkim olduğu uzun koridorda ilerlemeye başladık. Bir süre sonra asıl mekâna girdiğimizde gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Tavanda irili ufaklı disko topları, kenarda büyük bir bar tezgâhı ve üzerinde dans eden kızlar. Hayatımda ilk kez böyle bir yere gelmiştim.

Yavaşça ilerlemeye devam ettik ve boş bir loca bulup oturduk. Kamer'in hemen yanına oturduğumda elimi bırakmamış aksine daha sıkı kavramıştı. Gözlerimde emanet bir ifadeyle etrafı incelemeye başladım. Çok geçmeden yanımıza bir garson geldi ve bana bakarak, "İçecek olarak ne alırsınız hanımefendi?" diye sordu.

Şaşkınlıkla dudaklarımı araladığımda Kamer araya girip adamı tersledi. "Bir şey içmeyeceğiz, kaybol."

Gözlerim seğirirken Kamer'in hırıltılı nefesini ensemde hissettim. "İki dakikada yazıp çizdi tipini dağıttığımın pezevengi." Bir şey düşünmedim, söylemedim de.

Bir süre daha etrafı incelemeye devam ettim. Kamer'in gözlerini çoğunlukla üzerimde hissetsem de bundan rahatsızlık duymayıp tepki vermedim.

Boğuk ortam ruhumu kararturken hemen yanımızda bir adam belirdi. "Oo, kimleri görüyorum, Kamer, nasılsın evlat?" dedi adam. Kamer elimi bırakmadan ayağa kalktığında mecburen ben de kalkmak zorunda kaldım.

Adamın uzattığı elini sıkarken, "İyiyim Raşit Bey, sizi sormalı? İşleri genişletmişsiniz bakıyorum da," dedi.

Ellili yaşlardaki bu göbekli adam kasım kasım kasılırken kaşlarını çattım. Ben insanları gördüğüm anda notunu verirdim ve bu adam şimdiden sınıfta kalmıştı bile. Notunu veremediğim tek kişi Kamer'di. O da geçilmesi zor bir sınavdı.

"Öyle oldu," dedi keyifli bir halde. Ardından bakışları bana döndüğünde Kamer pek belli etmese de hafifçe önümü kapattı. "Kız arkadaşın mı?" diye sordu.

"Sayılır," diye cevapladı Kamer. Geçiştirerek söylediği her halinden belliydi. Buna takılmadan arkasında durmaya devam ettim.

Adam, "İyi bakalım, keyfinize bakın siz," deyip uzaklaşırken biz de yeniden yerimize oturduk. Kamer'in yüzüne baktığımda az önceki sıcak tavırlarının yerini soğuk bir buz kütlesine bıraktığını gördüm. Dişlerini sıktığında ise, "İyi misin?" diye sordum.

"İyiyim," dedi emin olmayan bir sesle ama değildi. Bacakları sinirle titremeye başladığında yüzündeki kasların donuklaştığını gördüm.

"O adamla ne sorunun var?"

"Çok seviyorum, öyle böyle değil," dedi gözlerime bakmadan. Bu cümlenin altında öyle derin bir mana yatıyordu ki tahmin etmekten korkuyordum. "Hayatını mahvedecek kadar çok seviyorum."

Bu hali beni ürkütürken kaşlarım istemsizce çatılmıştı. Etrafıma bakınıp, "Çetin nerede?" diye sordum. Beni duymuyor gibiydi. Cevap alamayınca tekrar sordum. "Kamer, Çetin'i gördün mü?"

"Seni değil yaşadığına, doğduğuna pişman edeceğim Raşit pisliği."

Adamın arkasından düz ve hiç olmadığı kadar öfkeli bakışlarını savururken, elimi kavrayan eli gittikçe canımı yakmaya başlamıştı. Acı bir inilitiyle sızlandım. "Kamer, canımı yakıyorsun."

Parmaklarımı öyle bir sıkıyordu ki, sanki hissettiği öfkenin tüm hıncını benden çıkarıyordu. Gözlerim korkuyla açılırken, "Ya, hayvan mısın? Elim ezildi, geri zekâlı," diye bağırdım, lâkin beni duymamıştı. Kulağına doğru yaklaştım ve yüksek bir sesle yeniden bağırmaya başladım. "Çetin nerede? Sen iyi değilsin, Çetin nerede?"

Bir anda sustu ve bana baktı. Göz bebeklerine sıçrayan kırmızı lekeler üzerimizde dolaşan kara bulutların yansımasıydı. Çenesi sertçe kasılmış gözleri adeta ateş saçıyordu. Şaşkın ve ürkek gözlerle yüzüne bakıp dudaklarımı araladım.

"Kamer, iyi mis..." Cümlemin devamını getirememiştim çünkü kulağımda yankılanan o büyük patlama sesi bedenimi sarsarken, ben de acı bir çığlıkla karanlığa gömülmüştüm.

Burnuma gelen ve boğazımı yakan o ağır sis kokusunun içine karışmış, ateşin geride bıraktığı küllerin tenime sıçradığını hissetmiştim. Olduğum yere kapaklanmış, ellerimi başıma siper ederek kendimi korumaya çalışıyordum. Kulağımda yankılanan o acı çığlıkların can yakan yükselişleri, ruhumdaki sessizliği tetikliyor, bağırmamak için kendimle savaş vermeme sebep oluyordu.

Gözlerimi açmaya çalıştığımda, yere dökülen içkiler ve cam kırıkları tüm korkutucu görüntüsünü bana sunuyordu. Çıplak dizlerim zeminle temas ettiğinde alnımı kırıştırdım. Dizimin hemen üstü, eteğimin içeride kalan kısmı kanamaya başlamıştı. Bu canımı yaksa da umursamamaya çalıştım fakat böylesi bir enkaza daha ne kadar dayanabilirdim, bilemiyordum.

"Diana," dedi Kamer buğulu bir sesle. Hemen önüme eğilmiş, ellerimi saçlarımdan çekmeye çalışıyordu. Soğuk ellerini vücudumda hissettiğimde içimde yanan ateş bir anda daha da alevlenmişti. "Kalk, kalk haydi," dedi ardından. Ses tonundaki telaş kötüye giden şeylerin habercisiydi. Ellerimi başımdan çektiğimde gözlerim hemen gözlerini odağına aldı. Saçları darmadağın olmuş, göz altlarında gri sis bulutları dolaşıyordu. Elleriyle bileklerimi sıkıca kavrayarak zaman kaybetmeden beni ayağa kaldırdı. Gözlerimi adeta yangın yerine dönen mekâna çevirdiğimde onlarca insanın kaçıştığını gördüm. Az önceki o şaşaalı ortam yerini bir felakete bırakmıştı. Tavanın tam ortasındaki o gösterişli avize olduğu gibi yere düşmüş, cam kırıkları buz gibi zemin üzerinde dans etmeye başlamıştı.

Ölü bir dans.

Kamer hızla elleriyle başımı kavradı. Uzun parmakları dağınık saçlarımı avuçladığında yutkundum. Sanki şu an böyle bir durum içinde değilmişiz gibiydi. Oysa o enkazda hasar almış insanlardan biriydim ben de. "Çık buradan, Çetin seni kapıda bekliyor," deyip saçlarımı biraz daha kavradı. Parmak aralarında dans eden saç tellerim, izinin değdiği her zerreyi ateşe veriyordu.

Korkuyla kaşlarımı çattım. "Ne? Ne Çetin'i, ne çıkması ya? Sen ne olacaksın peki?" diye art arda sordum sorularımı. Sanki nefesim son harfleri söylemeye yetmeyecekmiş gibi bir his oluşmuştu içimde.

Kuru dudaklarını çabucak ıslatıp geri çekerek dişlerini sıktı. "Soru sorma, dışarı çık. Hemen!" dedi tehditkâr tavrından taviz vermeyerek. Ellerini saçlarımdan çektiğinde bu sefer soğuk parmakları ellerimle buluştu ve beni locadan hızla indirdi. Ayağımdaki topuklu ayakkabı yürümemi engelliyordu. Ben minik bir topukla bile düz yolda yürüyemeyen bir kızdım. Şimdi sıfır deneyimle bir enkazın üzerinden geçmeye çalışıyordum.

Parmakları, parmaklarımı öyle bir kavramıştı ki kendimi uçurumun dibinden aşağıya sarkıtılan bir beden gibi hissetmiştim. Sanki en

ufak bir gevşeklikte sonsuzluğu kucaklayacak, tamamen bıraktığında ise sonsuz bir ruhun küllerimi dağıtmasına sebep olacaktı.

Kalabalığı yarıp ilerlerken ne arkasına bakıyor ne de kollarımızın altından geçen yıpranmış bedenleri duyuyordu. Çığlık atmamak elde değildi, başıma gelen bu şey zihnimde bir korku filmi etkisi oluşturmuştu. Nihayetinde dışarı çıktığımızda elbisemin açıkta bıraktığı çıplak tenim, keskin rüzgârın delici ısırıklarına maruz kalmıştı. Dudaklarımı hızla dişlediğimde, ağzıma gelen kan tadı dişlerimin arasındaki boğumda intihar etmişti. Kamer, ellerimizi ayırmadan hızla bana döndü ve soğuk nefesini yüzüme üfledi. Gür kirpiklerinin altında tıpkı bir inci tanesi gibi parıldayan göz bebeklerinin korkuyla titrediğini fark ettim.

Bu gördüğüm, bu hissettiğim şey ölüm korkusu değil, kaybetme korkusuydu. Göz bebeklerinin içinde titreyen o kıvılcım ruhunun uzaklığını bir nebze olsun azaltmıştı. Onu anlamam için bana fırsat sunmuştu. "Çetin arabayı getirecek ve seni bir yere götürecek, güvenli bir yere. Sen de sesini çıkarmadan beni dinleyeceksin, dinlemek zorundasın."

Kaşlarımı yine çattım. Bunlar ne demek oluyordu bir türlü anlam verememiştim. Ellerimi ellerinden hızla çekip bedenimi bir adım geriye savurdum. Saçlarımın yüzümde bıraktığı izler kurumuş dudaklarımı kesiyor, acı bir his bırakıp geçiyordu. "Sen neden bahsediyorsun? Nereye gideceğim ben, bana niye bir şey anlatmıyorsun?" dedim hızla. Gözlerimi sımsıkı kapayıp derin bir nefes soludum. "Hiçbir yere gidemem ben, ya ben... Bu... Tüm bunlara anlam veremiyorum. Yani..." Kelimeler düğümlenmiş, harflerin ucu körelmişti. Şoka girmiş gibiydim, nasıl davranacağımı ve ne tepki vereceğimi bilemiyordum.

Galiba, evimi özlemiştim. Hayır, evimi çok özlemiştim. Şu an her ne kadar beni sevmese bile babama sarılmak istiyordum. Her ne kadar Alper'e ulaşamasam bile onu duymak istiyordum. Hakan'ın boşluğunu hissettim, o beni hep korumuştu şimdi olsa yine korurdu. Hakan'a ihtiyacım vardı, ona çok ihtiyacım vardı.

Vücudum savrulan bir yaprak gibi güçsüzleştiğinde, Kamer'in sert bedeni beni savuran fırtınayı engellemişti. Gözleri tüm cesurluğuyla yüzümdeki yerini aldığında kemikli çenesi kaskatı olmuştu. "Bak, sana şu an hiçbir şey anlatamam ama sakın korkma, tamam mı? Buradan acilen gitmelisin. Ben de hemen geleceğim, yemin ederim," dediğinde son kelimelerini söylerken ses tonuna yüklediği yumuşaklık ürkek

tavrımı yatıştırmak içindi. Ama işe yaramıyordu işte, dudaklarından dökülen hiçbir söz beni sakinleştiremiyordu.

Çok geçmeden Çetin arabayla mekânın önüne geldiğinde, Kamer beni hızla aracın ön koltuğuna oturttu ve emniyet kemerini acele acele takmaya başladı. Soluduğu nefeslerin sayısı ve hızı başımı döndürüyordu. Emniyet kemerini taktığında, gözlerini hemen Çetin'e çevirdi. "Onu Dayı'nın yanına götür, ben de hemen geleceğim."

Çetin sesini çıkarmadan sert bir tavırla başını aşağı yukarı salladı. Onun bazen Kamer'den daha ürkütücü olduğunu düşünüyordum. Kabul, Kamer'den daha kafa bir çocuğa benziyordu, yani en azından Andaç'la olan o komik tartışmalarına şahit olduğum için böyle düşünüyor olabilirdim. Yine de mizahi bir yönü olduğu kesindi.

Kamer, gözlerini hemen bana çevirdi. "Güvende olacaksın."

"Söz mü?" dedim usulca, titreyen dudaklarıma rağmen. Nedensizce onun güvenine ihtiyaç duyuyordum.

Üzerime doğru hafifçe eğildiğinde, gözlerime çarpan ay ışığı saçlarının arasından yüzüme sızıntı şeklinde vurmaya başladı. Göz altındaki sis bulutu zifiri karanlıkta bile parlıyordu. Bu adamın teninde, ölen her renk yeniden doğuyor gibiydi.

"Adın, yeminim olsun ki."

Kısa bir süre sonra caddeden uzakta küçük bir sokağa girdik. Kulağım ne bir köpek sesi ne de ayak sesi işitiyordu. Çok ıssız bir yerdeydik. Çetin arabadan inerek beni hemen arkasına alıp ilerlemeye devam etti. Betonda oluşan çukurlara dolmuş yağmur sularının oluşturduğu minik çamurlu gölcükler yüzünden, yere bastıkça bacağıma bu pis sulardan sıçrıyordu.

Çetin'i ürkek bir ceylan gibi takip ederken küçük bir kapıdan içeri girdik. Demir kapı bize kucak açan iki merdivenden ibaretti. Biri yukarı, biri aşağı tarafa bakıyordu. Çetin hızını kesmeden aşağı doğru inmeye başladığında sorgulama fırsatı vermeden peşinden gitmeye devam ettim. Bir süre sonra kulağıma dolan müzik sesi irkilmeme sebep oldu. Çok eski bir şarkı çalıyordu. Cızırtılı çıkan bu müzik beni bir anda Yeşilçam filmlerine götürdü. Çetin kapıyı tıklatmadan içeri girdiğinde gözlerim ufak turuncu bir ışığın tadını almaya başladı. Acıyla göz kapaklarımı ovuşturup ellerimi kollarıma sürttüm. Üşüyordum.

Adımlarımı birer birer ileri sürdükçe müziğin ritmi kulaklarımda daha çok çınlıyordu. Biraz daha dinlediğimde bu parçanın *Senede Bir Gün*, olduğunu anladım. Kaşlarım ürkekçe çatılırken dudaklarım aralandı. Kuru dudaklarımdan içeri sızan rakı kokusu boğazıma yapışmış, yutkunmamı zorlaştırıyordu.

Çetin sol kapıyı açtığında hemen içeri girdim.

Bir adam vardı, yaşlı bir adam.

Tek göz pencerenin önünde, kırık bir masanın üzerinde bir rakı bardağı, hemen arkasında eski bir plak ve o büyülü melodilerin odada oluşturduğu yankılar...

Neredeyse saçında bir tek siyah tel kalmayan bu kır saçlı adamı gözlerim odağına aldığında dudaklarımı istemsizce dişledim. Korkuyordum ve Kamer bana korkmamamı söylemişti. Hemen köşede yanan şöminenin çıkardığı o huzur veren cızırtılı ses tenimi okşuyordu. En azından ruhum yumuşamıştı. Yaşlı adam bizi görünce bir anda tuhaf bir şaşkınlık yaşadı, sonra da oturduğu tabureden kalkıp Çetin'e döndü.

"Hayırdır oğlum? Bir sorun mu var?" diye sorup ardından bana baktı. Kendimi Çetin'in arkasına saklama gereği duydum istemsizce. "Kız kim?"

Çetin önümden çekilip bana doğru baktı. "Kız bizimle Dayı."

Adamın yüzünde oluşan boşluğun içine kaybolmuştum. O kadar değişik hissediyordum ki hareket dahi edemiyordum. Bundan neredeyse üç hafta öncesine kadar ne Kamer'i ne de bu insanları tanıyordum. Fakat şimdi her anım yeni bir sırla çevriliydi. Yaşadığım şu süreç rüyamda görsem inanmam dedirtecek türdendi.

Yaşlı adam üşüdüğümü fark etmiş olacaktı ki elindeki tespihi bileğine doğru itekleyerek elini bana doğru uzattı. "Gel kızım, şöminenin başına otur. Isınırsın," dedi yavaşça. Öyle bir sesi vardı ki, kendimi sebepsizce güvende hissetmiştim. Sesimi çıkarmadan şöminenin başındaki tabureyi çekip oturdum.

Adam plağı yavaşça kapatıp müzik sesini odanın duvarlarından silerken Çetin masanın karşısındaki yerini almıştı. Onları arkamda bırakığımda ateşin ten yakan sıcaklığı buzlarımı eritmem için yardımcı olmaya başlamıştı bile. Gözlerimin içinin parlamasına neden olan bu alev, tek bir gözyaşıyla o kıvılcımı dahi yok edebilirdi. "Yine kurmuş-

sun sofrayı," dedi Çetin. Vücudumu dikleştirirken işittiğim sese kulak verdim.

"Kurulan sofralar, yıpranan hayatlar. Bu dünya şu masadan ibaret evlat. Şu rakı bardağı bile bu dünyanın ne kadar boş olduğunun kanıtı."

Adam kelimelerini öyle derin bir anlamla söylemişti ki bir anda çene kaslarım gerildi. "Kaç yıl oldu Dayı?" diye sordu Çetin. Ses rengindeki o koyuluk tüm renkleri kör etmişti. Masada duran çatalın sesini işittiğimde dişlerim birbirine çarptı.

"Yılların ne önemi var, o yıllar benden aldıklarını geri getirmeyecek, getirmedi," dedi.

Ona yaşlı adam demek istemiyordum, bu şahsına saygısızlık gibi geliyordu ama adını bile bilmediğim bir kişiye nasıl hitap etmem gerektiğine de karar verememiştim.

"Pazar gecesi," dedi yaşlı adam ve kısa bir duraksamanın ardından devam etti. "Her pazar kurarım soframı, açarım müziğimi. Belki geri gelir diye."

Kulaklarımın şahitlik yaptığı her kelime fazla acımasızdı. Anlaşılan yaralı bir adamın yaralı kalbine denk gelmiştim.

"Gelmiyor, değil mi Dayı?" dedi iç çekerek, Çetin. Ardından yaşlı adamın yutkunduğunu hissettim. Ateşin cızırtısı kulağımı tırmalasa dahi, adamın sesinin titrediğini fark ettim. "Toprak aldığını geri vermiyor, evlat. Ama bekliyorum işte, doktorun ölüm teşhisini koyduğu aciz bir umutlu hasta misali bekliyorum," dedi ve ardından masadaki rakı bardağından bir yudum alıp tekrar tahta masaya koydu. "Ölümlü dünya işte, biz de o yolun yolcusuyuz. Kimileri veda bile edemeden gider, kimileri hiç tanışmadan."

Çetin yaşlı adamı sessizce dinlerken ben de kendimi adamın sözlerine kaptırmıştım. Bir süre sonra sustuğunda hissettiğim sızıyla bakışlarımı kollarıma çevirdim, sıcaktan kızarmışlardı. Ellerimle kolumu ovuşturmaya başladığımda ise adam da tekrar konuşmaya başladı.

"Kamer nerede?"

Afalladım. Bu ismin geçtiği her cümlede noktayı ben koymak istiyordum. Bunun ne anlama geldiğini bilmek istemesem de böyle düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum.

"Gelir birazdan," diye cevapladı Çetin. "Hiç vazgeçmeyecek, değil mi?" diye sordu yaşlı adam ardından.

Kaşlarım çatıldığında iyice irkilerek dudağımın üzerinde baskı yapan dişlerimi gevşettim. Bacağımın iç tarafı kanıyordu ama bunu hissetmiyordum bile. İlk kez böyle bir kıyafet giymiştim. Bu gecenin benim için gram anlamı olmaması bile böyle bitmesini gerektirmiyordu.

"Dayı, onu biliyorsun, eğer bir gün duracak olursa kendini öldürür. Onu kendiyle baş başa bırakmak demek, intihar etmesi için eline hap vermekten farksız. Durmayacak, hiç durmadı ki."

Çetin'in dudaklarından dökülen kelimelerin her bir zerresini kavramaya çalıştım. Zihnim o kadar karışıktı ki çantamdan çıkardığım kulaklığımın kablolarını çözmekten daha zordu bazı şeyleri anlamaya çalışmak. "Bir gün onu da durduran birisi çıkacak karşısına. İşte bu sefer kendi için değil, onun için öldürecek."

Duyduğum her kelime beni daha da derine itiyordu. Ben, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adamın evinde kalıyor, onun yatağında, onunla birlikte uyuyordum. Bu belki de dünyanın en saçma hadisesiydi. Aptal bir kural yüzünden tanımadığım kişilere teslim olmuştum.

"O kimse için birini öldürmez, Dayı. O kendini dahi sevmiyor ki bir başkasını sevsin," dedi Çetin ve adamın önüne doğru eğildi. Bunu hissedebilmiştim. "Gönül işi dedikleri o siktiri boktan şeyler biz gibi adamların harcı değil be."

Konuşulanlar benden o kadar uzak konulardı ki daha önce hiçbir erkeğin bu tarz konuşmalarına şahit olmamıştım. Erkekler biz kızlar hakkında ne düşünür, ne hisseder hiç bilemezdim. Tek düşündüklerinin yataklarını ısıtacak birkaç beden arayışından ibaret olduğunu sanırdım lâkin öyle değildi galiba. Bu duyduklarım deli gibi âşık olmuş, çok sevmiş bir adamın haykırışlarıydı.

Gözlerimi büyük bir yorgunlukla kapattığımda içeri büyük bir soğukluk girdi. Arkamı döndüğüm vakit Kamer'in odaya geldiğini gördüm. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken hızla ayağa kalktım. Kaşından aşağı doğru akan kan kalbime batıyordu.

"Kaşın kanıyor," dedim bağırarak. Yanına doğru ilerlediğimde ifadesiz bir şekilde bana baktı.

"Onun kanı değil," dedi Çetin, adımlarımı durdurmayı başararak. Müthiş bir soğukkanlılıkla dudaklarından döktüğü kelimelerin gizi, içinde sakladığı anlamda yüklüydü.

Yaşlı adam ayağa kalkıp Kamer'in önünde dikildi. Kamer'in gözünün altındaki gri sis bulutu daha da çoğalmış, suratına yorgun bir ifade katmıştı. Kuru dudaklarının ürkütücü görüntüsünü, yeni çıkan koyu renk sakalları süslemişti.

"Böyle mi olacak evlat, böyle mi alacaksın intikamını?" Yaşlı adam, Kamer'e yöneltiği sorudan bir hayli memnuniyetsiz görünüyordu. Tırnaklarını avuç içlerime gömerek bir adım geriledim. Kamer kaskatı olan çenesini öyle bir sıkıyordu ki bu durum kendimi istemsizce kötü hissetmeme sebep oldu. Oysa akşamdan beri ilk kez sırf o geldiği için rahat bir nefes almıştım ben.

"Başka yolu mu var Dayı? O orospu çocuklarından benden aldıklarını her şeyi, misliyle geri alacağım," deyip gözlerini bir anda bana çevirdi. Boş bir suratla ona bakarken, kaşlarının siyahlığı loş ortamda daha bir ürkütücü görünüyordu. Göz bebeklerinin içinde hiç tanımadığım bir adam bana bakıyor gibiydi. İlk kez bu kadar yabancıydı bakışları.

"Ucunda ölüm dahi olsa."

"Yanlış yapıyorsun evlat, onları böyle yenemezsin," diye ekledi yaşlı adam. Kamer gözlerini benden ışık hızıyla çekip yaşlı adama baktı. "Nasıl olacak peki, Dayı? Her gece rüyalarımda fink atmaya devam mı edecekler? Onları öldürmeden, hele ki o Raşit şerefsizini bitirmeden bana rahat uyku yok."

Başımıza ne geldiyse o Raşit isminden dolayı gelmişti. Raşit denen adamla konuştuktan kısa bir süre sonra o lanet patlama olmuştu.

"Lan it herif, adamın mekânını patlatmak ne demek? Ya başınıza bir halt gelseydi?" diyen yaşlı adam göz ucuyla bana baktı. Gözlerimi kıstığımda nefesimin boğazımda düğümlendiğini hissettim. "Haydi kendini düşünmüyorsun, ya bu kızcağız? Ya ona bir şey olsaydı?" diyerek tekrar Kamer'e döndü. "Ayrıca bu kızın senin gibi bir adamın yanında ne işi var?"

Senin gibi bir adam?

Bu cümle Kamer'in hayatını mı özetliyordu?

"Orasını sorma Dayı, karışık mevzular," dedi Kamer sert bir tavırla. Dişlerini sıkmaya başladığında bana bakıp dudaklarını araladı. "Oldukça karışık."

Kaşından aşağı doğru süzülürken kurumuş olan kan lekesi tüm acımasızlığıyla bedeninde boy gösteriyordu. Kamer, "Biz artık gidelim,

Dayı," deyip bir adım geriye attı. Üzerindeki lacivert ceketin kollarına bulanan tozlar ölüm kokuyordu. Ayağındaki siyah postallar odadaki ateşin cızırtısına eşlik ettiğinde arkasını dönüp kapıya yöneldiğini gördüm. Çetin'in de ayaklandığını fark edince ben de ileri doğru bir adım attım.

"Evlat," dedi yaşlı adam. Bu ses tonu Kamer'i olduğu yere çivilemişti. Arkasını dönmeden olduğu yerde durduğunda yaşlı adam tekrar konuşmaya başladı. "Geçmişinden kurtulamazsan geleceğe kavuşamazsın."

Bir anda yanan ateşin söndüğünü, ısınan vücudumun buz kestiğini hissettim. Ortada dönen kelime oyunları aklımda bin bir türlü soru işareti bırakırken, harflerin tenime cam kırığı gibi battığını hissediyordum. Kamer elini yumruk yapıp huzursuz havayı içine çekerken sırtının izin verdiği kısımdan çenesini gördüm. Ne vardı bu adamda? Benim bilmediğim, aklımdan dahi geçiremediğim düşüncelerin içinde yüzen bu adamda ne vardı?

"Geleceğe kavuşmak isteyen kim, ben geçmişimde bile davetsiz misafirdim."

Harflerini bir mızrak gibi batıra batıra söyledikten sonra o kapıdan çıkıp kendini karanlık sokağa hapsetti. Bir şey düşünmemeye çalışarak konuşmadan peşinden gittim. Ayağımdaki topuklu ayakkabılara sesli bir küfür savurduktan sonra merdivenleri hızla tırmanmaya başladım. Çok geçmeden arabayı çalıştırmış, beni beklemeye koyulmuştu. Aracın kapısını açıp içeri oturduğumda beklemeden gaza bastı. Çetin, muhtemelen motorla gelecekti.

Direksiyonu sertçe kavrayan parmaklarının çizgilerinde kan lekeleri vardı. Başka bir adamın kanını vücudundan taşıyordu. Belki de onu öldürmüştü. Beynimi kemiren bu görüntüye daha fazla sessiz kalamadım.

"Mekânı sen mi patlattın?" diye sordum.

Bana bakmadan dudaklarını hafifçe araladı. "Az önce yanımda değil miydin? Duyduğunu sanıyordum?"

"İnanmak istemedim," diye itiraf ettim. Karanlık sokaklar bizi fütursuzca kendine çekerken kara gözleri de buna çanak tutuyordu. Yaslandığım yerden usulca doğrulurken göz ucuyla ona baktım. Korkmuyordum ama ona ulaşamıyordum da. Bu matematik testi çözmekten daha zordu.

"Benim hayatımda olasılıklara yer yok. Gördüklerin ve duydukla-
rından ibaretim," diye fısıldadı.

Sesi kulağıma saplanırken, "Hiç bilmediğim bir adam daha var ama
az önce de seni ilk gördüğümde de bunu anladım," dedim.

Bir anda arabayı hızla durdurdu. Ani fren başımı geriye çarpma-
ma sebep olduğunda dilimi ısırdım. Vakit kaybetmeden üzerime doğru
eğildi. Kara gözleri karanlıkta bile parlarken nefesimin kesildiğini his-
settim. "Beni ilk ne zaman gördün? Takside başına silah dayadığımda
mı? Birilerinden kaçarken seni durdurduğumda mı? Eve ilk geldiğinde
mi? Ne zaman gördün sen beni?"

İtiraf etmeliyim ki bu tepkisine anlam verememiştim. Kızgın ve
hırslı ifadesiyle acısını sanki benden çıkarıyor gibiydi. Dudaklarında
ezilen kelimelerin tozunu suratıma üflemiş, bana cevabını veremeyece-
ğim bir soru yöneltmişti. Sessiz kalmaya devam ettiğimde bunu fırsata
çevirerek konuşmasını sürdürdü.

"Sorun ne biliyor musun? Sen beni görmüyorsun, Diana," deyip
üzerime doğru biraz daha eğildi. Ilık nefesini tenime üflerken içim ür-
perdi. "Sen bana sadece bakıyorsun," dişlerini sıktı. "Çünkü daha önce
kimsenin beni görmesine izin vermedim, verseydim eğer değil ölmek,
yaşamanın acizliğini sırtımda taşırdım."

Yorgun bir gecenin ardından eve geldiğimizde, ışıkları açmadan
odaya çıktık. Üzerindeki lacivert ceketi hızla çıkarıp kendini yatağın
üzerine attı. Tuhaf bir şekilde mutlu olmuştum.

Az önceki kızgın tavrı yumuşamış gibiydi. Hiçbir şey söylemeden
sigara içmemişti mesela ya da odaya gelmeyip aşağıda da yatabilirdi.
Ayağımdaki saçma ayakkabıları çıkarıp hızla yere attım.

"Ne geri zekâlı bir şeysiniz siz ya? Hayır, ayakkabı dediğin rahat et-
tirir. Bunlarla yürümek ateşe basmaktan farksız," diye homurdanmaya
başladım. Kamer başını koyduğu yastıktan kaldırmadan söylenmeye
başladı.

"Ayakkabılarla mı konuşmaya başladın artık?"

Yüzüne baktım. Yastığın üstte kalan yüzünde hâlâ kan lekeleri vardı.
Şakak kemiklerinin üzerinde donmuş, tüm soğukluğunu yüzüme vu-
ruyordu. "Seninle konuşulmuyor, ben de bunlarla konuşayım dedim."

Sesimdeki alaycı ifadeden etkilenmemiş olacaktı ki gözlerini bacak-
larıma kaydırdı. Kaşlarımı çatıp ayak parmaklarımı içeri doğru gömdüm. Çok geçmeden hızla irkilip gözlerini büyüttü.

"Oha!" diye tepki verdi hızla. "Kızım, senin bacağın kanıyor."

Dudaklarımı ısırarak başımı aşağı indirdim. Elbisenin etek kısmın-
da kalan yaradan sızan kan bacağımın iç tarafına doğru süzülmüş, en
sonunda kuruyup pıhtılaşmıştı. Muhtemelen fevri bir hareket yaparak
yarayı yeniden kanatmıştım.

"Evet, biliyorum," dedim ifadesizce.

Bir anda ayaklanıp dişlerini sıktı. "Nerede, nasıl kanattın?"

"Patlamada oldu," dedim kelimelerin üzerine basa basa. Yüzünü ek-
şitirken dişlerini serbest bırakıp beni yatağa oturttu. Ne olduğunu
anlamadan önüme eğildiğinde gözlerime bakmaya başladı. Yüzümdeki
mimikleri kontrol edemezken onun suratında gördüğüm tek şey, siyah
gözlerinin kenarını süsleyen kan lekeleriydi. Bir süre sonra gözlerini
suratımdan çekip bacaklarıma bakmaya başladı. İçimi müthiş bir utanç
kaplarken dudaklarını araladı.

"Aç bacaklarını!" dedi sert bir tonda. Gözlerimi büyüttüğümde ca-
nımın yanmasına aldırış etmeyerek onları birbirine daha sıkı kenet-
ledim. "Lafımı ikiletme, aç şu bacaklarını," diye tekrarladı. Nefesim
boğazımı kesmeye başlarken yutkunamamıştım bile. "Aç bacaklarını,
yoksa yırtarım," dedi dişlerinin arasından.

"Elbiseyi mi?" diye sordum şaşkınlıkla. Önümde öylece eğilmiş
beklerken, kaşlarının kıvrıldığını gördüm. Başını yavaşça yüzüme doğ-
ru kaldırdığında nihayet çene kasları gevşemişti.

"Yok ağzını, mahalle karısıyım ya ben," diye terslenip başını sağ
tarafa doğru yatırdı. "Hasbinallah."

Değişik ruh hali ve tavırları yüzünden kendimi kontrol etmek ko-
nusunda epey zorlanıyordum. Parmaklarımı yatağın üzerindeki saten
çarşafa doladığımda irkilerek geriye doğru çekildim.

"Gerek yok, valla bak. Acımıyor hem," dedim art arda ikna edici
bir ses tonuyla. Bana dokunmasını bırak, gözlerini vücuduma değdir-
diği hiçbir âna katlanamıyordum. Tüm bu aptal hisleri yok saysam bile
bana normalmiş gibi dokunmasına nasıl müsaade ederdim?

"Şakacı bir insan değilim, bukalemun. Yırtarım," deyip gözlerime
baktı. "Valla bak."

Sesinde alaycıymış gibi çıksa da aslında tehditkâr sayılırdı. Bunu yapamazdım, yani yara biraz gerideydi ve bacaklarıma dokunmasına izin veremezdim. Elbisenin kumaşı epeye sert olduğu için bacaklarıma yapışmıştı. Kahretsin ki yara bacağımın iç kısmındaydı.

"Açsana kızım bacaklarını. Bir şey yapmayacağım, yarana bakacağım sadece."

Oldukça sabırsız görünen tavrına karşı daha fazla direnemeden eteğimin uçlarını geriye doğru çekmeye başladım. Gözlerimi sımsıkı kapatırken bacağımı usulca araladım. Ellerim sertleşmiş bir kaya gibi yerini alırken soğuk tenimde kendime bir kez daha küfür ettim. Gözlerimi açtığımda büyük bir soğukkanlılıkla bacağımın iç kısmına gözlerini dikti. Ellerimle yaramın üst kısmında kalan tarafı kapatırken Kamer'in yutkunduğunu gördüm. Kesik nefeslerine aldırmadan dudaklarımı dişledim. Elini yarama dokundurduğunda vücudum bir anda alev almış gibi yanmaya başladı. Diz kapağımın üst kısmında içe dönük olan bölgeye dokunup, "Ulan," diyerek yarama bastığında dişlerimi sıktım. Canım acımıştı. "Etindeki camı da mı hissetmedin kızım?" deyip gözlerini kıstı. "Cam mı?" dedim yüzümü ekşiterek.

"He cam, bakacak mısın?" dedi sözlerime karşılık vererek. Parmakları yaramın üzerinde hafifçe gezinirken saç telleri dizlerime değmişti. Aniden irkildiğimde vücudumdan akıp giden o hisse karşı koyamadım. "Sen gerçekten fazla salaksın ya, hiç mi fark etmedin bunu?" dedi pürüzlü bir ses tonuyla.

Başımı sağa sola salladığımda derin bir nefes alıp ayaklandı. "Bekle, tentürdiyot ve sargı bezi getireceğim."

Odadan çıkıp kısa bir süre sonra elinde bir kutu malzemeyle geldiğinde vakit kaybetmeden yeniden önüme doğru eğilip dizlerini zemine koydu. Ardından ellerini tekrar yarama bastırdığında, "Bu camı buradan çıkarmam lazım, yalan yok, canın acıyacak, güzelim," dedi.

"Ne kadar acıyacak?" diye aptalca bir soru yönelttim korkuyla. Tabii ki de bana ilk kez adamakıllı laf anlattığı için afallamamıştım. Ne münasebet yahu?

Ellerini omzuna vurdu. "Buramdan destek almanı sağlayacak kadar."

Sabırla ellerimi omzuna koymamı beklemeye başladı. Büyük bir tereddütle parmaklarımı beyaz gömleğine dokundurdum. Gözlerimi

bacağıma çevirdiğimde camın ucunu görebiliyordum. Aslında bu tür şeylerden korkmaz ve acı duymazdım. Hatta onu kendim bile çıkarabilirdim. Fakat şimdi bir sorunum vardı ve bu sorun camın bacağımda saplı olması değil, onu Kamer'in oradan çıkaracak olmasıydı.

Camın ucunu tuttuğunda omzunu sıkmaya başladım. Camı usulca yerinden oynattığında canım müthiş bir şekilde yanmaya başladı. Parmaklarımla omzunu biraz daha kavradım. "Tırnaklarını geçirebilirsin, ufak çizikler canımı acıtmaz," diye mırıldandı. Gözlerim kapalı bir şekilde yüzümü ekşittim. "Bundan emin misin? Canım yandığı kadar can yakarım," dedim ardından.

"Canımı yakamazsın," dedi sakince. "Korkma, geçir pençelerini. Sabah uyandığımda aynadaki aksimde ufak tırmıklar görmek hoşuma gider."

"Nasıl bir manyaksın sen?" diye itiraf ederken cam parçasının hareketini hissetmeye başladım. Tırnaklarını omzuna daha sert geçirip dişlerimi birbirine kenetledim. Bu nasıl bir acıydı böyle? Nihayet camı etimden çıkarıp tentürdiyot döktüğü pamuğu tenime hızla bastırdığında gözlerimi açıp yaraya baktım.

"Hiç steril değilsin," dedim homurdanarak.

Elindeki pamuğu yaramın etrafına dokundururken bana karşılık vermekten geri durmadı. "Oradan bakınca doktora benzer bir halim mi var? Ne anlarım ben sterilizasyondan?"

Pamuğun üzerindeki tentürdiyot kumral tenimi koyu turuncuya çevirdiğinde kanım durmuştu. "Doktor değilsen ne diye çıkardın o camı oradan, ben yapardım."

Yaranın etrafını tamamen ilaçladıktan sonra elindeki pamuğu kuruya attı. "Nah yapardın, ben fark etmesem bacağında cam olduğunu bile öğrenemeyecektin."

Sessiz kaldım. Haklıydı. Bugün öyle yorucu ve yoğun geçmişti ki acıyı bile hissedemez olmuştum. Kutudan çıkardığı sargı bezini açarak ayağa kalkmamı söyledi. Lafını ikiletmeden ayağa kalktığımda yüzümü ekşittim. Galiba etime saplı olan cam hissettiğim acıyı biraz olsun azaltmıştı.

Bacaklarımı hafifçe aralayarak eteğimi biraz daha yukarı çektim. Büyük bir dikkatle sargıyı bacağıma dolamaya başladığında yutkundum. Sıcak nefesini bacaklarımda hissetmek kalp atışlarımı hızlandır-

mıştı. Sargıyı büyük bir özenle bacağıma doladığında gözlerimi açıp oraya baktım. Oldukça iyi bir iş çıkartmıştı. Eteğimin uçlarını indirirken ayaklarımı zemine daha sağlam basmaya çalıştım. Dizlerini koyduğu yerden kaldırıp ayaklandığında derin bir nefes alıp verdi.

"Sağ ol," dedim dişlerimin arasından tıslayarak.

Omzunu silkti. "Banyoyu kullanabilirsin," deyip gözlerini kaçırdığında dudağının yukarı doğru kıvrıldığını gördüm. "Kıyafetlerini değiştirmen için yani."

Bir süre tavrına anlam veremediğimden karnımda tam aksi bir baskı oluştu. Banyo? Kullanmak? Ah! Bu sabah olanları ne çabuk unutmuştum? Aptal gibi banyosunda ağda yapmış, üstelik ona yakalanmıştım. Doğrusunu söylemek gerekirse yakalanma da değildi aslında, bunu nasıl anladığını bile fark edememiştim.

Hızla sırt çantamı alıp odadan çıktım ve yan taraftaki banyoya girdim. Üzerimdeki aptal elbiseden hemen kurtulup yüzümdeki makyajı sildim. Eşofmanımı giyip üzerime sade bir tişört çektikten sonra ürkek adımlarla banyodan çıktım. Odaya girdiğimde yatağa çoktan uzanmış üzerindeki tişörtü bile çıkarmıştı.

Giyinik uyuyamama hastalığı olmalıydı.

Çantamı masanın altına sessizce koyup, ona sırtımı dönecek şekilde yatağa oturdum. Dağınık saçlarımı toplamaya çalışırken mayhoş sesini işittim.

"Saçlarını toplama."

Elim öylece saçlarımda kaldığında bileğimdeki tokayı hafifçe esnettim.

"Bırak bu gece açık kalsın," dedi ardından. Benden kibarca bir şey istemişti. Sesi yumuşacıktı. İsteğini kabullendim. Pes edercesine parmaklarımı saç tellerimden ayırıp tokayı bileğime geçirdim. Ona bakmadan yatağa usulca uzanıp çarşafı boynuma kadar çektim. Yüzü sırtımı tarıyordu bunu tüm hücrelerimle hissediyordum. İşte belki de sırf bu yüzden ona dönemiyordum çünkü yatarken ondan ve bakışlarından kaçmak epey zor oluyordu.

Ilık nefesi saçlarımı okşamaya başladığında, güzel parmaklarını saçlarımda hissettim. Gözlerim irkilerek büyüdüğünde put gibi kaskatı kesilmiştim. "Saçların," dedi ve iç çekti. "Güzeller."

Kaşımın seğirdiğini fark ederken parmaklarının saçlarımı daha cesur bir tavırla okşamaya başladığını hissettim. Bunu acilen kesmeliydi yoksa nefesim bana yetmeyecekti. "İnsana huzur veriyor, Diana. Gerçekten bu..." deyip cümlesini devam ettiremezken dudaklarını sıktığını hissettim. "Bu hoşuma gitti."

"Oysa kendini bile sevmediğini duydum," diye itiraf ettim. Ortam bir anda buz keserken bunu söylemenin tam da yeri olduğunu düşündüm. Cidden ben ne yapıyordum böyle? Hakkında adından başka bir şey bilmediğim bir adamla aynı yatağı paylaşıyor, saçlarıma dokunmasına izin veriyordum. Ellerini saçlarımdan yavaşça çekerken hafifçe kımıldandı. Dudaklarımı birbirine sertçe bastırıp ona döndüm. Bir elini yanağının altına koymuş, diğer eli çarşafın üzerinde duruyordu.

İlk kez ona bakarak yatıyordum. Gözlerini gözlerime sabitlemiş ifadesiz bir şekilde bana bakıyordu. Kıvrımlı kirpiklerinin gölgesi elmacık kemiklerine düşerken, "Raşit dediğin adam, o sana ne yaptı?" diye sordum.

Suratı buz gibi sertleştiğinde, göz bebeklerini okumaya çalıştım. İfadesiz bir şekilde bana bakarak, "Boş ver," dedi.

"Veremiyorum işte, bugün bir sürü olay yaşadık. Sabah uyandım bana telefon almışsın. Arkadaşımla konuştum. Sonra hazırlan bir davete katılacağız dedin, gittik bana kıyafet aldık. Davete gittik ve o adamı gördükten sonra oldu her şey. Tüm bu şeyleri yaşamayı hak etmeyen ben ve hiçbir şeyden haberi olmayan yine ben. Bunları yaşamak zorunda değilim, senin o aptal oyunlarına alet olmak zorunda hiç değilim. Canımı sokakta bulmadım."

Yalan mıydı? Tüm bunları yaşamak zorunda değildim. Buraya geldiğim, yakınlarıma bir ton yalan söylediğim yetmiyormuş gibi bir de hak etmediğim konumlara sürükleniyordum. Hayatım artık başka birinin ellerindeymiş gibiydi.

Pencereden sızan ay ışığı, tüm ihtişamını bu adama sunuyordu. Dolgun dudakları sarkmış, saçları alnına dökülmüştü. Yine de böyle bir görüntüye sahip olması ondan çekinmememe ve ona masum bir imaj çizmeme yetmiyordu. "Hangimiz hak ettiğimiz şeyleri yaşadık, Diana? Bu gece yaşanmalıydı ve yaşandı," dediğinde hız kesmeden devam ettim.

"Yaşanmalıydı, tamam ama sen beni de yanında götürdün. Yani bana zarar gelebilirdi ki geldi ama sen bunu önemsemedin bile? Haydi

beni geçtim, diğer insanlar peki? Onlara bunu yapmaya hakkın yoktu. Bencilsin sen."

Aklım hâlâ almıyordu tüm bu yaşananları. O enkazı Kamer yapmıştı, başından beri her şey planlıydı. Yine de içimi rahatlatan şey, hiç bir can kaybının yaşanmamış olmasıydı.

"Umurumda bile değil," dediğinde kaşlarımı çattım. Bunu fark ettiğinde elini yanağıma doğru uzatıp hafif dokunuşlarla okşamaya başladı. Çatık kaşlarım bir anda gevşerken karnımda oluşan ağrı ciğerlerime doğru sıçramıştı. "Amacım sana zarar vermek değildi."

Parmaklarının dokunduğu her yerden kıvılcımlar yükselirken, gözlerimi gözlerinden alamadım. Öyle değişik bir adamdı ki bazen kendimi yanında hiç olmadığım kadar güvenli bazen de hiç olmadığım kadar savunmasız hissediyordum. Ona güvenmek mi? İç çektim çünkü kendini güvenmem için zorluyordu.

"Canının bu denli yanacağını bilseydim böyle aptal oyunlar yerine gider kafasına sıkardım direkt."

"Canım yandı ama artık önemi yok," deyip sesimi sertleştirdim. "Bana neden hiçbir şey söylemiyorsun? Tamam, ben bir gün buradan gideceğim," dediğimde parmaklarını yanağımdan usulca çekip diğer elinin altına koydu. Gerginleşmişti. "Bana anlatırsan ya da her neyse," deyip gözlerimi kıstım ve başımı salladım. Fazla ileri gitmek tadını kaçırabilirdi. İçimde kopan fırtınalar kendimi kötü hissetmemi sağlamıştı. "Ne zaman evime döneceğim?" diye sordum. Bu soruyu daha önce hiç bu kadar güçlükle sorduğumu hatırlamıyordum. Evim. Benim evim, ait olduğum yer. Buraya ne kadar ait değilsem oraya o kadar aittim ben.

"Yakında," dedi düz bakışlarına ayak uyduran düz sesiyle. Geniş omuzlarına çarpan ışığın teninde parladığını görebiliyordum. "Aileni," dedi ve dişlerini büyük bir sinirle sıkıp tekrar konuşmaya başladı. "Kardeşini özledin mi?" diye sordu.

Bu kırık soru kalbimde küçük bir sızıya yol açtı. Nasıl özlemezdim ki? Şu zamana kadar ondan ayrı geçirdiğim bir gecem bile yoktu benim. Boğazım yanarken sertçe yutkundum. Babamı bile merak ediyordum. Usulca başımı aşağı yukarı salladığımda yüzünde garip bir ifade oluştu.

"Evine erkenden dönmen için elimden geleni yapacağım, Diana. Bu her ne kadar," deyip duraksadı ve dudaklarını ıslatıp geri çekti. "Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Tam şu an öyle huzur dolmuştu ki içime, ruhum bunun açlığını çekiyormuş gibi daha fazlasını arzuladım. Belki de ilk kez bu kadar yumuşak davranmıştı. Her ne kadar ondan korkmam gerekse de korkmuyordum. O gecenin izleri zihnimde hâlâ tazeyken ondan korkamıyordum.

"Senden bir şey isteyebilir miyim?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla. Kaşlarımı hafifçe yukarı doğru kaldırırken başımı aşağı yukarı hafifçe salladım.

"Bu gece arkanı dönme, kapat gözlerini, sen uyurken seni izleyeyim. Buna ihtiyacım var, Diana."

Kelimeler anlamını yitirmiş, kum saatindeki kum taneleri tükenmişti. Beni bir lafıyla en uzağa itip bir lafıyla en yakınına çeken bu adama gittikçe kapılıyordum. İzin mi verecektim? Daha nasıl biri olduğunu çözemediğim bir adamın bana dokunup beni izlemesine izin mi verecektim?

"Haydi kapat gözlerini," diye fısıldadı beklemeden. Duraksadım. Kendime bunu yapmaya hakkım yoktu, bana bunu yapmasına da. Ama ben ne yaptım, kendimi hiçbir zaman affetmeyeceğimi bilsem bile gözlerimi kapattım.

11. Bölüm

Diana

Güneş, izini gökyüzünün berrak mavisine bulaştırırken, yüzüme değen o sarı ışıklardan nasibimi alarak göz kapaklarımı ufak bir kıpırtıyla açtım. Gözlerimi açar açmaz da Kamer'in suratıyla karşılaştım. Dün gece ona veda ederek kapanan gözlerimi, şimdi ona merhaba diyerek araladım. Dağınık yatan bir tip değildi. Yüzü ve yastığı arasına aldığı eli, düz bir çizgi halini almış dolgun dudakları, gergin çenesi ve alnına dökülmüş dağınık birkaç koyu saç teliyle gayet hoş görünüyordu.

Yatakta kımıldanmadan onu izlemeye başladım. Uyurken bile korkutucu görünüyordu. Yani hiç de öyle uyanıkken korkunç uyurken tıpkı masum bir bebek gibi görünen tiplerden değildi. Her türlü aynı havayı taşıyordu. Ondan korkmuyordum kabul ama uyurken onu izlemek... Korkmaktan ziyade uzağında, çok uzağında olduğumu anlıyordum.

Kuru dudaklarımı hafifçe aralayarak boğazımda biriken nefesi dışarı verdim usulca. Aramızdaki mesafe yakın değildi ama uzak da değildi. Gözlerim gözlerini rahatlıkla yakalayabilirdi. Yüzünün bana doğru dönük olması, geniş omuzlarına çarpan ışığın gözlerimde can bulmasına sebep oluyordu. Gövdesini açıkta bırakan siyah, saten çarşaf emanet bir şekilde kot pantolonunu kapatmıştı.

Eşofman yerine, sürekli kot pantolonla uyuyordu. Üstüne ise hiçbir şey giymiyordu.

Çarşafın açıkta bıraktığı ve yatağın iç yüzüne doğru dönük olan dövmesinin ucu gözüme çarptı. Orada büyük bir kurşun dövmesi vardı. Etrafına belli belirsiz birkaç çizim ve kısa bir Arapça yazı eklenmişti. Kafamı kaldırmadan gözlerimi kısıp bel çukurundaki dövmeye odaklandım. Daha önce birinin vücudundaki dövmeye bu kadar dikkatli bakmamıştım. Aslında dövmelere karşıydım, yani insanın vücudunu kirlettiğini düşünüyordum.

Lakin Kamer'de öyle bir büyü vardı ki mantığımın reddettiği her kavram onun sayesinde ruhumda kabul görüyordu.

Gözlerimi gövdesinden çektim ve saçımın hemen ucunda duran diğer eline baktım. Dün gece saçlarıma dokunmuştu. Uzun ve güzel parmakları kısacık bir yutkunmaya yol açtığında kafamı biraz geriye çekmeye çalıştım. Gözlerim parmağındaki yüzüğü rotasına alırken yeniden onu incelemeye başladım. Birçok detayı barındıran bu eski yüzük gerçekten güzel görünüyordu.

Sabah sabah Kamer'i yeterince ezberlemiştim. Kaç gündür burada kalıyordum ve neredeyse buraya alışmıştım. Alışmak istemiyordum çünkü alışkanlıklar insanda nefes gibi bir etki oluşturuyordu. Nefes almadan yapamaz ya insan ben de alışkanlıklarım olmadan yapamazdım. Yani sabahları erken kalkmak, geceleri geç saatte uyumak, çayın yanında bisküvi yemek ve hatta onu çaya banmak... Bunlar benim en basit alışkanlıklarımdan sadece birkaçıydı.

Çarşafı üzerimden yavaşça çekip doğrulmaya çalıştım. Yüzüm bütün bir acıyla ekşirken, boğazım istemsizce yanmıştı. İnlememek için dişlerimi dudaklarımın arasına alıp ayaklarımı yataktan sarkıttım. Elim bacağıma gittiğinde sargının üzerinde durdum. Canım müthiş şekilde yanarken bunu hissetmemeye çalıştım. Eşofmanımı dizime kadar kıvırdığımda sargının üzerindeki hafif silik kırmızı lekeler dikkatimi çekti. Kanım fazlaydı ve herhangi bir yara aldığımda zor kabuk bağlardı. En ufak bir darbede bile kabuk olan yara yeniden deşilirdi.

"Acıyor mu çok?" dedi arkamdan gelen boğuk bir ses. Bunun Kamer olduğunu anlamam zor olmadı.

Geri zekâlı, odada ikinizden başka kim var? dedi içimdeki ses, bu sefer ona hak vermemek elde değildi.

Parmaklarım eşofmanımın paçalarını yeniden yakaladığında bacağımı örtmek için hareketlendim. "Hayır, yani çok hafif," dedim yüzümü ekşiterek. Arkamda hissettiğim kıpırdanma dudağımı ısırmama sebep oldu.

"Emin misin?" diye sordu bu sefer. Sesinde kimliksiz bir tını belirirken gözleri bacağımdaki yerini almıştı. Eşofmanın paçalarını istemsizce sıkmaya başladım.

Başımı aşağı yukarı sallayıp, "Hı hı," dedim sessizce. Sadece cevap olsun diye söylenmiş saçma bir kelimeydi.

"Aç, sargına bakacağım," dedi tehditkâr ses tonuyla. Gözlerim bunu reddederken eşofmanımın paçalarını indirmeye çalıştım fakat buna imkân vermeyerek elimi tutup beni durdurdu. Yataktan biraz daha uzaklaşıp yan tarafıma doğru çekildi. Bunu kendime neden yapıyordum? Ben böyle bir kız değildim, son zamanlarda fazla çıtkırıldım, fazla sessiz olmuştum. Bu adamı tanıdığım ve bu adamla aynı odayı paylaşmaya başladığım günden beri kendimi tanıyamıyordum. Önceden hiçbir erkeğin yaklaşmasına müsaade etmezken, şimdi başka bir erkeğin bana dokunmasına, hatta aynı yatağı paylaşmaya izin veriyordum. Buna neden müsaade ediyordum sanki?

Ellerimi geri çektiğimde soğuk parmakları bacağıma dokundu. Bu dokunuş tamamıyla irkilmeme sebep olsa da bunu belli etmemeye çalıştım. "Değiştirelim bunu," dedi sert bir sesle. Dik bedenim, dizlerime doğru eğik olan başını odağına aldığında gözlerim önce dağınık siyah saçlarına ardından da geniş ve sıkı omzuna kaydı.

"Kanamış," diye homurdanırken dikkatimi dağıttı. Kaşlarım hafifçe çatılırken ufak bir açıyla bacağıma doğru eğildim. "Önemli değil," diye fısıldayıp bacağımı usulca hareket ettirmeye çalıştım. Bu hareketim soğuk ellerini sargıdan çekmeye sebep olduğunda, başını yavaşça kaldırıp doğruldu. Gözlerine bakmadan eşofmanın paçasını sargının üzerinden geçirmeye başladım.

"Banyonu kullanabilir miyim?" diye fısıldadım aniden. Bu sefer kesinlikle banyo yapmak içindi.

Beklenmedik bir anda saçlarıma ve boyun girintime yaklaşıp burnunu tenime değdirdi. Gözlerim titrek bir şekilde aralanırken dizimin aşağısına gelen paçalarım bileklerime ulaşıp, bacaklarımı kapattı.

Burnunu saçlarımdan çekmeden, "Islak köpek gibi kokuyorsun," diye homurdandı. Bu kötü hissetmemi sağladığında beklemeden karşılık verdim. Alay eder gibi güldüm. "O yüzden mi hâlâ burnunu saçlarımdan çekmiyorsun?"

Bir süre nefesini tenimde hissedemedim. Zaten böyle bir anda nefesini hissetmek, beni çıkmaza sokmaktan başka bir şeye yaramazdı. Başını yavaşça kaldırıp gözlerimi odağına aldı. Onun gözlerini izlemek, dünyanın en iyi piyanistinin notalarını işitmek kadar güzeldi. "Bu kokuyu severim," deyiverdi. Boş boş bakınmakla yetindim.

Gözlerinde en ufak bir titreşim bile belirmezken aniden başımı sallayıp yutkundum. "Ha, ben bir banyo yapayım o zaman," dedim dişlerimin arasından.

"Sıcak su var," deyip dudaklarını kısa bir süreliğine birbirine bastırdı. "Temiz havlu banyodaki dolapta var, saçlarını kurutmadan gezme, hasta bir bukalemunla uğraşamam."

Cümlesini bitirdikten sonra ayağa kalkıp sandalyenin üzerinde duran siyah tişörtünü bir çırpıda üzerine geçirdi ve aynı renk postallarının bağcıklarını bile bağlamadan odadan çıktı. Göz devirdiğimi görmedi bile.

Ben de daha fazla durum analizi yapmadan ayaklanıp çantamdaki duş jelini alarak yan odadaki banyoya girdim. Allah'tan banyo içeri taraftaydı da salondakiler beni görmemişlerdi. Oyalanmadan duş kabine girip sıcak suyu açtım. Üzerimdekileri çıkarıp çıplak bedenimi sıcak suyun altına bıraktım. Su saç diplerimi okşarken içimi nedensizce bir huzur kapladı.

Kendimi kötü hissediyordum çünkü.

Bu durumu Alper'e ya da babama yaşatmaya hakkım yoktu. Ben burada aptalca şeylerle uğraşırken onları düşünmemek vicdanımı sızlatıyordu.

Soluğum kısa bir süreliğine de olsa boğazıma takılırken bunu güçlükle bastırıp sıcak su ile bedenimin dansına ayak uydurmaya devam ettim. Duş kabinin kapısını hafifçe aralayıp hemen sol taraftaki duvara monteli dolabın kapağına uzanarak aldığım temiz havluyu ıslak bedenime doladım. İçim aniden gıcıklanırken aynı havluyu Kamer'in de kullanmış olabileceğini düşündüm.

Üzerime sımsıkı sarmaladığım bordo havluyla birlikte duş kabininden çıktım. Kıyafetlerimi giyip ardından sargımı değiştirdim ve lavabonun olduğu kısımdaki çekmeceden saç kurutma makinesini çıkarıp ıslak saçlarımı kurutmaya başladım. Boş bir ifadeyle aynaya odaklıyken saç tellerime ve tenime çarpan ılık esinti ruhumu okşuyordu. Dudaklarım beklenmedik bir anda kıvrılırken gözlerimin yavaşça kısıldığını fark ettim. Hey! Bu mimikleri kontrol edemiyordum.

Aptal bir şekilde sırıtırken beynim Kamer ismini zikrediyor, gözlerimde Kamer'ın suratı beliriyordu. *O benim tek, tek-* dedim ve duraksadım. Onun bendeki yeri neydi?

Arkadaş?

Sıradan bir insan?

Belki de adını koyamadığım ama yüzümdeki bu gülümsemenin sahibi olan kişi?

Onunla farklı bir iletişimim vardı. Yani daha önce hiç kimseyle böyle olmamıştım. Hakan, bana hep ağabeylik yapmış, beni korumuştu ve onunla aramızda hep belli bir mesafe vardı. Babam, o babamdı işte. Hep bir yaraydı içimde. Alper, o benim kardeşimdi zaten. Onu kimseyle kıyaslayamazdım ki. Ama Kamer, adının geçtiği her kelime nefesimi boğazıma tıkıyor, yüzümde renk değişikliğine yol açıyordu. Onunlayken kendimi nedensizce -bunu hissetmek çok saçma olsa da- güvende hissediyordum. Her ne kadar tanışma hikâyemiz korkunç gözükse de onunla şakalaşabiliyordum artık. En azından surat ifadesi mahkeme duvarı gibi değildi, benimle konuşuyordu.

Saçlarımı da kuruttuktan sonra banyoyu temizleyip yan odaya geçtim. Yatak hâlâ dağınıktı. Pencereden dışarı baktığımda uzun bir ağacın yapraklarını savurduğunu gördüm. Sonbaharın son aylarını yaşıyorduk. Sararan yapraklar dallarını birer birer terk ederken bunu hafif bir iç çekişle izledim. Daha sonra yatağı toplayıp aşağı indim. Salona indiğimde Zeynep mutfakta bir şeyler atıştırıyor, ikizler ise PlayStation oynuyordu. Çetin de onlardan biraz uzakta elindeki gitarla uğraşıyordu.

Sessiz adımlarla Zeynep'in yanına ilerlerken gözlerimle Kamer'i aramaya başladım ama yoktu.

Zeynep'in karşısındaki sandalyeyi çekip, "Günaydın," diye fısıldadım. Zeynep bir ısırık aldığı tostunu boğazından aşağı usulca yollarken suratında sıcacık bir gülümseme belirdi ve "Günaydın, nasılsın?" diyerek karşılık verdi bana. Omuzlarımı yukarı doğru kaldırıp dudaklarımı büktüm.

"Aslında nasıl hissetmem gerektiğini bile bilmiyorum, biliyor musun? Sence de bu çok garip değil mi?"

Zeynep on altı yaşında lise iki öğrencisiydi. Dışarıdan bakıldığında çok cici ve şımarık bir kız gibi görünüyordu ama onunla sohbet ettiğimde tüm ön yargılarım domino taşı gibi devrilmişti. "Seni garip bir şekilde anlıyorum," dedi ince bir ses tonuyla. "Kendini bir anda hiç tanımadığın insanların arasında buldun ve bunun sana nasıl hissettirdiğini anlayamıyorsun."

Onu onaylarcasına başımı sallayıp arkama dönerek ikizlere göz attım. Hararetle oyun oynuyorlardı. Aytaç'ın sesini hâlâ duyamasam da, Andaç'la iyi geçindiğini söyleyebilirdim. Gözlerim biraz daha arkalara kaydığında Çetin'in gitarın telleriyle oynamaya devam ettiğini gördüm. Kaşlarımı çatıp önüme döndüm. "Çetin profesyonel olarak mı çalıyor?" diye sordum.

Zeynep'in suratına ufak bir gülümseme serpilirken omuzlarını düşürdü. "Bugün cumartesi, abim hafta sonları bir kulüpte sahne alır. Biz de onu dinlemeye gideriz. Aslında bana izin verdiği söylenemez ama Andaç ve Aytaç da benimle birlikte olduğundan izin vermek zorunda kalıyor."

"Ne güzel," diye fısıldayarak geçiştirdim ve gözlerimi kararıp Zeynep'e baktım. "İkizler, onlarla ne zamandır tanışıyorsunuz? Sizi nasıl buldular?"

Zeynep'in suratı ifadesizleşti. Hareket etmeden yüzüne baktığımda yutkunduğunu gördüm. Tavrı giderek merakımı artırdığında dudaklarının titremesine engel olamayarak konuşmaya başladı. "Onlar bizi bulmadı, Kamer Abi onları buldu," deyip duraksadı. Kamer'in adının bulaştığı her kelime içimde tuhaf bir dürtüyü canlandırıyordu. Bu hissettiğim şeyin farkındalığı canımı sıkmıştı. "Onlar kötü insanların elinde büyümüşler, ikisi de çok yalnız ve korunmaya muhtaçtı. Bir gün Kamer Abi onları bulup buraya getirdi ve onlara sahip çıktı," deyip hafifçe öne doğru eğildi. "Bizi bir çatı altında toplayan kişi o. Ona çok şey borçluyuz, Aymira."

Dudaklarından dökülen her bir harf beynime nakış nakış kazınmıştı. Onu bana anlattığı kadar ya da gözlemlediğim kadarıyla tanıyordum. Daha ilerisine fırsat vermiyordu çünkü. Soruma hemen geçmeden göz ucuyla sağa sola bakındım. "O nerede?"

"Tamirhanede," diye karşılık verdiğinde üzerimdeki hırkaya daha çok sarınarak dudaklarımı birbirine sertçe bastırdım. "Yanına git bence," diye devam etti Zeynep.

Boş bir suratla Zeynep'e bakarken yüzünde oluşan manidar ifadeyi çözemedim. Gözlerimi rüyadan çıkmış gibi büyüttüğümde sandalyeden kalktım. "Ben bir gidip bakayım o zaman," deyip Zeynep'i arkamda bırakarak adımlarımı öne doğru attım. Mutfaktan çıkarken ocağın üzerindeki çaydanlıktan çıkan buhar kulağımı tırmaladı. Bir an durakladım ve bedenimi sağa doğru çevirip ocağa baktım.

Kamer çayı sevdiğini söylemişti, hatta şekersiz çay içtiğini de. Dudağımı hafiften ısırıp çaydanlığa doğru yöneldim ve üst raftaki siyah kupaya uzanıp demli bir çay doldurdum. "Şekersiz içer," dedi Zeynep.

Ona bakmadan başımı salladı. "Biliyorum," dediğim vakit kaşlarım çatıldı. "Yani bana söylemişti de," diyerek düzelttim. Zeynep dudaklarını memnun bir ifadeyle kıvırırken ona bakmadan evden ayrılıp, aşağı kata uzanan merdivenden inmeye başladım.

İlk kapıyı geçtiğimde hemen sağa dönüp içeri girdim. Kamer arabanın ön kapağını açmış, bir elini kapağın kenarına koymuş, diğeriyle de motorla uğraşıyordu. Üzerindeki siyah tişörtün kıvrılmış kolları üst kol kaslarını daha da belirginleştirmişti. Onu daha fazla izlemeden yanına ilerleyip elimdeki kupayı masanın üzerine bıraktım.

"Kolay gelsin," dedim sessizce. İrkilip korkmasını istemedim. Başını yavaşça kaldırdığında, gözleri önce bana sonra da masanın üzerindeki siyah kupaya yöneldi. Kaşları hafifçe çatılırken yüzünde değişik bir ifade belirdi.

"Çay mı getirdin?"

Yavaşça başımı aşağı yukarı sallayarak, "Evet," dedim. "Zeynep kahvaltı yapmadığını söyledi, ben de çay içersin diye düşündüm."

Yüzü memnuniyetle yumuşarken, terden alnına yapışan saç telleri suratındaki yorgun ifadeyi saklayamamıştı. İyice doğrulurken motorla uğraşan elindeki kara lekeler dikkatimi çekti.

"Gerek yoktu," dedi dişlerinin arasından. Kaşlarım anında çatılırken yanağımı ısırıp serbest bıraktım.

"Sana iyilik yapanda kabahat zaten."

Bir süre nefesini duyamadım. Başımı sağa doğru hafifçe yatırdığımda postallarının tok sesi dik durmamı sağladı. Gözlerimi hedefine alarak çenesini sertleştirdi. "Lafı kıçından anlamak konusunda zirveye oynuyorsun, gerçekten eğitim aldığını falan düşünüyorum artık," dedi alaylı bir sesle. Boş gözlerle kan kokan harelerine baktığımda görebildiğim tek şey bana bakıyor olduğuydu.

"Ayrıca senden iyilik isteyen de yok, bana bir daha iyilik yapma."

"Sen de bana bir daha Diana deme o zaman," diye çıkıştım. Üzerimde kurduğu anlamsız baskı bazen can sıkıcı olabiliyordu.

Yüzü ekşidi. "Seninle nasıl konuşacağımı sana mı soracağım?"

"Evet, bana soracaksın!" diye çıkıştım sert bir sesle. Sivri çıkışıma karşılık bana uzak uzak bakmakla yetindi. "Gerçekten sinir bozucusun," diye homurdandım. Yüzüne baktığımda sert suratının az önceki ifadesine göre gevşediğini fark ettim. Kaşlarından aşağı süzülen ter damlasının yeni çıkan sakallarına dokunuşu içimde bir şeylerin değişmesine sebep oldu.

Sakal kullanmayı pek sevdiğini zannetmiyordum çünkü sürekli tıraş oluyor, onların daha fazla uzamasına izin vermiyordu. "İnsanın kendini bilmesi güzel şey," deyip ayaklarını oynatmadan boyun girintime doğru yaklaşıp masanın üzerindeki kupaya uzandı. Gözlerim aniden kapanırken saçlarımın tenine değdiğini fark ettim. Kendini usulca çekerken gözlerime bakıp kupayı dudaklarına götürdü. "Çabuk öğreniyorsun," deyip üzerindeki buharın ahenkle dans ettiği kupadan bir yudum alıp hafifçe yutkundu. Kupayı kavrayan parmaklarındaki lekeler bardağa bulaşmıştı.

Çaydan bir yudum daha aldığında kısa bir anlığına boşluğa düştüm. Ona baktığımda her seferinde bana gizli bir kapı aralıyordu. Her seferinde yeniden tanışıyordum onunla. Bilmediğim bir sürü yanı vardı. Hiç tahmin bile edemeyeceğim belki de. En basitinden çayı bu kadar çok sevmesi. Onun gibi birinin bu denli çay tutkunu olması biraz garibime gitmişti.

Gözlerimi kıstım ve bana bakan bu adamı yeniden süzdüm.

Çay seven biri ne kadar kötü olabilirdi ki? derlerdi. *Sahi, ne kadar kötü bir adam olabilirdin sen Kamer Alptekin?*

"Evime ne zaman döneceğim?" diye sordum. Bir şekilde bu konuyu yeniden açmam gerektiğini düşündüm çünkü gittikçe olaylar rayından çıkıyordu. Hoş çıksa ne olacaktı sanki? Eve döndüğümde Alper ve babam beni geri kabul edecekler miydi?

Suratında hiçbir değişiklik meydana gelmedi. Kupayı kavrayan parmakları ufak bir hareketle kımıldarken dudaklarını büzdü. "Yakında."

"Ne kadar yakında? Bu yakının tam bir zamanı yok mu?" dedim bu sefer. Burada durduğum her anın bedelini kardeşim ödüyordu. Bu kadar sorumsuz olmak istemiyordum.

"Ailenden hiç ayrı kalmadın mı sen?" dedi sert bir tonda. Daha sonra bir adım geri gidip sırtını arabanın kenarına yasladı. "Evlenince ne yapacaksın acaba, gerçekten merak ediyorum."

Gözlerim şaşkınlıkla büyürken üzerimdeki hırkanın epey ince olduğunu fark ettim. Gri örgü hırkanın kollarını çekiştirip avuç içlerime gömerken parmaklarımın yarıdan fazlası kapanmıştı. "Evleneceğimi

kim söyledi?" dedim tok bir sesle. Evliliğe hiçbir zaman sıcak bakmamıştım. Hiçbir zaman gelinlik hayali kuran o kızlardan olmamıştım. Belki de âşık olmadığım için hayallerimde evlilik yoktu. Ya da çevrem beni bu hayallere itmediği için. Kim bilir?

"Senin yaşındakiler çocuk sahibi bile oluyor," deyip yandan bir bakış attı. "Gerçi sen kendin çocuksun."

"O zaman sorun ne?" dedim omzumu öne düşürerek. Kupayı dudaklarından çekerken benimle göz teması kurmadan onu masaya bıraktı. "Evleneceğin zaman bir davetiye yollarsın artık, o kadar husumetimiz oldu, bir çeyrek takarız."

Benimle dalga mı geçiyordu yoksa söylediklerinde ciddi miydi bir türlü emin olamamıştım. "Çeyrek mi?" dedim kaşlarım çatılırken. Bana bakmadan yan tarafımda belirip kaslı kollarını üst rafa kaldırarak anahtar takımından orta boy bir anahtar aldı.

"Ha, beşi bir yerde istiyorsun yani, o da olur," dedi bu sefer. Resmen alay ediyordu. Susmaya karar verdiğimde arkasını yeniden dönüp çalışmasına kaldığı yerden devam etti. Eski bir arabaydı. Siyah boyasının bazı yerlerinde çizikler ve kavlayan kısımlar vardı. Kollarımı göğsümde birleştirip kuru dudaklarımı ıslatıp geri çektim.

"Zeynep'le konuştuk biraz. Bana ikizlerden bahsetti. Onları sen bulmuşsun," dediğimde kulağıma dokunan sert sesi dişlerimi birbirine kenetledi. "Aile saadetimizden mi bahsetti? Nasıl, ilgini çekti mi bari?"

Çene kaslarım gerilirken sırtındaki sertlik dikkatimden kaçmadı. Bunu söylerken üzerinde pek durmamış gibiydi. Sadece karşılık vermek içindi. "Hepsini anlatmadı, sadece sizi senin bir araya getirdiğini söyledi," dedim cılız bir sesle. Bir süre kasvetli ortamda sessizlik hüküm sürmeye başladı. Konuşmaktan kaçıyordu ya da beni umursamıyordu. Sorun tam olarak neydi, bilmiyorum ama en azından benimle konuşmasını istiyordum.

Hakkında bildiklerim yok denecek kadar azdı. Adı, yaşı, yaşadığı yer dışında her şeye yabancıydım. Beni kendiyle tanıştırmamıştı. Ona sadece bakmama izin veriyor, gerçek Kamer'i görmeme müsaade etmiyordu. "Çetin hafta sonları bir kulüpte çıkıyormuş, sen de gidecek misin?" diye sordum. Bir gece kulübünü daha kaldıramaz, o iğrenç elbiseyi bir daha giymeye katlanamazdım.

Bana bakmadan motorla ilgilenmeye devam ederken, "Akşam için makarna yap, bol soslu olsun," diyerek gitmeyeceğini belli etmişti. Du-

daklarım aniden kururken içimdeki sıcak hava buharı, ortamın soğukluğunda yok oluyordu. Bir şey söylemeden masanın üzerinde duran boş kupaya uzanıp yanından ayrıldım.

Akşam olduğunda Çetin ve diğerleri çoktan çıkmışlardı. Kamer ise tüm gün tamirhanede vakit geçirmişti. Mutfağa inerek ısınması için ocağa su koydum. Buzdolabının yanındaki çekmeceden çubuk makarna paketini seçip masanın üzerine çıkardım. Alt rafta duran tavayı alıp sos hazırlığına girişttim. Domatesleri ölmeleri için kısık ateşe bırakırken kaynayan suya makarnaları attım. Bir süre sonra iyice yumuşayan makarnaları ocaktan indirdim ve suyunu süzerek beyaz tabaklara koydum. Ardından sıcak sosu makarnaların üzerinde gezdirip tabakları masaya koydum. O sırada Kamer içeri girdi. Soğuk hava içerideki sıcak havaya karışırken tenimi ısıran bu karmaşa tuhaf hissetmemi sağladı.

Kamer omzundaki gri havluya ellerini sildikten sonra havluyu kenara rastgele bırakıp mutfağa yaklaştı. İlk kez onunla karşılıklı yemek yiyecektim üstelik yemeği ben yapmıştım. Bu durum garip düşüncelere kapı aralama sebep olurken o çoktan karşıma geçip oturmuştu. "İçecek alır mısın?" diye sordum.

"Hayır," dedi düz bir sesle. Vakit kaybetmeden çatalını çubuklara dolayıp ağzına götürdü. Başım eğik halde, kirpiklerimin altından ona bakmaya başladım. Yüzünün alacağı şekli merak ediyordum. Kıvrımlı kirpikleri usul usul kapanıp açılırken bir şey söylemeden büyük bir iştahla makarnayı yemeye devam etti. Dudaklarıma serpilen gülümseme beni tatmin ettiğinde, daha fazla beklemeden yemeğime başladım.

Sessizlik içerisinde yemeğimizi bitirdikten sonra Kamer salona geçmiş ben de bulaşıkları toplamaya başlamıştım. Dört erkek ve bir kızın yaşadığı bu evde bulunan buzdolabı pek de iç açıcı görünmüyordu. Zeynep'in okulu vardı ve muhtemelen yemek yapmayı bilmiyordu. Bu yüzden genelde hazır gıdalar tüketiyorlardı.

Mutfağı köşe bucak temizledikten sonra, musluğun yanındaki havluyla ellerimi kurulayıp havluyu tekrar yerine bıraktım. Arkamı döndüğüm vakit Kamer'in pencereden dışarıyı gözetlediğini gördüm. Başını yukarı kaldırmış, gökyüzünü izliyordu. Bir süre sessizce onu izledim. Daha sonra perdenin kenarını serbest bırakıp arkasını döndü. Gözlerimiz aniden çarpışınca dudaklarımı istemsizce araladım. Sanırım varlığımı sorguluyordu.

Bu evde, bu odada baş başaydık. Aramızdaki mesafeler gözlerinin rengini seçmeme engel olamıyordu. Elmacık kemiklerine tıpkı bir perde gibi inen kirpikleri loş ışığın tesiri altında kıvranırken, kaşlarının seğirdiğini gördüm. Dolgun dudakları konuşacakmışçasına aralandığında bundan vazgeçti ve odaya çıkan merdivenlere yönelerek, "Gel benimle," dedi. Ses tonunda tehditkâr bir hava taşırken onu sessizce takip etmeye başladım. Botlarının çıkardığı tok sesler merakımı daha arttırırken, uzun boyu önümü kesiyordu.

Nihayetinde odadan içeri girdiğimizde beklemediğim bir anda önümde dikilip saçlarıma kırmızı bir bere geçirdi. Büyük bir hiddetle irkilirken ellerim başıma bere takan parmaklarına değdiğinde uyuşmaya başladı. Soğuk parmakları saç tellerimi okşarken her bir zerrenin yandığını hissettim.

Boyum ondan kısa olduğu için nefesim boynuna çarpıyordu. Ilık nefesi berenin açıkta bıraktığı saçlarıma değerken gözlerimi kapattım. Ellerini saçlarımdan çekmeden kırmızı bereyi iyice düzeltip saçlarımı geriye doğru attı. Bu adamın bir sonraki adımı asla tahmin edilemezdi. Onu çözemiyordum. Ellerini saçlarımdan çekince gözlerimi araladığımda göz göze geldik.

"Bu ne için?" diye sordum sessizce.

"Sana kırmızı bereli kız demek için," deyiverdi. Sesi yumuşacıktı. Karşımda daha fazla dikilmeden yatağın üzerindeki deri ceketi giyip arkasını dönerek büyük dolabı kenara çekmeye başladı. Dudaklarımı şaşkınlıkla aralarken ne yaptığını anlamaya çalıştım.

Güçlü kollarıyla dolabı ittiğinde arkada bir kapı belirdi. Merakıma yenik düşerek konuşmaya başladım. "Bu kapı nereye açılıyor?"

Derin nefesler almaya başladığında inip kalkan sert göğsü dikkatimi dağıttı. "Bu kapı bizi aksakallı dedeye götürecek, seninle ölüme gidiyoruz, bukalemun."

Dilimin kuruluğu damağımı rahatsız etti. Gözlerim boş bir tabloyu izlermişçesine hipnoz olduğunda Kamer yanıma gelerek omzumu dürttü. "Şş, şaka yaptım, korkma."

Bir anda bir kâbustan uyanırmış gibi silkelendiğimde, Kamer'in gülümseyen suratıyla karşılaştım. Bedenimin içinden geçen bu yumuşak dokunuşun sahibi oydu. Tarif edilemeyecek kadar güzel gülüyordu.

Gülüşü kahve kokusu gibiydi.

O güldü diye, ben de usulca dudağımı kıvırdım. Kendini yavaşça çekerken dudaklarındaki tebessüm silinerek yok oldu. Kısa bir an için bile tarifsiz bir huzur yakalamıştım. Gülüşünde ölen kelebeklerin ömrü uzardı. Kimse, o güldüğünde yanağının kenarında beliren minik çukurda ölmek istemezdi. Daha fazla beklemeden kapıyı araladığında tüm şiddetiyle esen rüzgâr yüzümde dev dalgalar oluşturmaya başladı. Saçlarım asice geriye doğru savrulurken ellerimle beremi sıkıca kavradım.

Kamer ileri doğru adım attığında, kiremitlerin çıkardığı ses yutkunmama sebep oldu. Çatıdaydık, bu kapı tüm şehri önümüze sermişti. Ankara'nın ayazında can bulan yaprakların karanlık gökyüzünde kayboluşuna şahit oluyordum. Hava tamamıyla kararlığında, gökyüzündeki yıldızların ışıltısı üzerimize yansıdı. Kamer'in saçları rüzgârın etkisiyle savrulurken o, durumdan pek etkilenmemiş gibi duruyordu.

"Buraya neden çıktık?" diye sordum. Rüzgâr âdeta dilimi kesiyordu. Üzerimdeki hırkaya sarındığımda Kamer bana dönerek gözlerini kıstı. "Bu gece yılda iki kez gerçekleşen ay tutulmasına şahit olacağız. Bunu kaçırmak istemezsin diye düşündüm," dedi hafifçe bağırarak. Yüzüm, rüzgârla ekşirken ona bakmaya devam ettim. Yükseklik korkum yoktu ama olduğumuz yer fazla yüksekti. Çatının düz kısmında duruyor olsak bile, düşme ihtimalimiz aklımın ucundan geçip durmaya devam etti.

"Bana adımın bir anlamı olup olmadığını sormuştun ya hani," dedi ardından. Sustum, devam etti. "Ben de hayır diye kestirip atmıştım... Adımın bir anlamı var, hatta birden fazla ama sana sadece seni ilgilendiren kısmını söyleyeceğim, Diana."

Beni ilgilendiren kısmı?

Bedenini tam anlamıyla bana çevirerek kuru dudaklarını araladı. Aramızdaki bu anlamsız mesafe tuhafıma gitti. "Ay demek, sadece bu kadar."

Adının anlamı aydı. Her gün güneşten nöbet sırasını alan, karanlığın içine tıpkı bir güneş gibi doğan aydı.

"Sana neden sürekli Diana diyorum, biliyor musun?" dedi bu sefer. Başına taş düşmüş olmalıydı, beklemediğim şeyleri işitiyordum. Bunun devamını duymayı isteyip istememek arasında ikilemde kalırken sertçe yutkundum. Koyu renk gözlerinin her bir zerresi, gözlerimde intihar ediyordu. "Neden?" diye bağırdım. Sesimi ona iletememekten korktum. Rüzgâr sesimi de götürüyordu.

"Diana, çamurlar içinde büyüyüp bir gün kusursuz güzellikte bir çiçek olarak açar. Her hareketi yargılanan bu kadın dişini tırnağına takarak çalışır. Kadim bir ay tapınağının kalıntıları arasında, üstüne rüzgârda uçuşan kahverengi nilüfer yapraklarıyla işlenmiş bir zırh ve altından bir kılıç bulur. Ay'ın ilahisi içine işlerken o, kılıcını tüm cesaretiyle kaldırarak herkese meydan okur."

Kamer'in dudaklarından akıp gelen bu kelimelerin kulağıma tane tane dizilişi ruhumdaki bazı ölü hisleri uyandırırken, az önce anlattığı şeyin beni tarif ettiği kısımları korkmama sebep oldu. Bunun sonucunda kapıların nereye açılacağını ve nerede kapanacağını bilememiştim. Bir adım daha atarak karanlık görüntüsünü gözlerime değdirdi.

"Diana, Ay Tanrıçası demek," deyip duraksadı. "Aymira ise ay tutulması sırasında ayın çevresinde beliren kızıllıktı, değil mi?"

Bu sözcükler o kadar birbiriyle bağlantılıydı ki, ayırıp teker teker analiz etmek epey vaktimi alırdı. Gözlerimiz birbirine kenetli bir şekilde öylece rüzgâra meydan okurken soğuk nefesi tenimde rüzgârdan farklı bir tat bırakarak fısıldadı.

"Kızıllığın ayıma bulaşsın Diana."

Gecenin can yakan soğuğunu hissederken, hayallerimin pare pare yok oluşunu izledim. Kendime yeni bir ben katan bu gece, birçok kapının aralanmasına sebep olmuş, beni sanki geri dönüşü olmayan yollara sürüklemişti.

Diana, Ay Tanrıçası.

Bir kitabın içine düştüğümü ve en ücra cümlede mürekkep gibi kuruduğumu hissettim. Sayfalar katlandıkça mürekkebin keskin izi daha çok batıyordu ruhuma. Kitabın kapağındaki tozların bile bir anısı vardı. Ne kadar yorgun ve eski olduğuna dair. Ben de bu kitabın içindeki herhangi bir satırdım işte. Kitabın başrolü olamasam da, ona adını vermiştim.

Ona, Diana demişti.

"Sanki en başından beri buradaymışsın gibi," dedi sakince. Yatakta ona doğru döndüm ve gözlerimizi birbirine kenetledim. Bu sefer nefesini dudaklarımda hissediyordum. İki gündür saçlarımı toplamıyordum mesela. Daha bol ve uzun kazaklar giymeye başlamıştım. Bunlar en basitinden hayatımdaki yeniliklerdi. Her ne kadar geçici olduğunu bilsem de, bir süreliğine sınırları zorlamak farklı hissettirmişti.

Odadaki tek aydınlık, ayın içeriye sızdırdığı loş ışıktan ibaretti. Hemen yatağın sol üst tarafındaki küçük pencereden içeri giren ay ışığı, Kamer'in omuzlarına çarpıyor koyu renk gözlerini parlatıyordu. "Buraya alışmaya korkuyorum," dedim düz bir sesle. Ardından sanki az önce bir hata yapmışım gibi cümlemi geçiştirdim. "Evimi çok özledim, kardeşimi," deyip derin bir iç çektim. "Babamı bile."

Çıplak vücudunu tamamıyla bana çevirmiş, elini yine yastığının altına koymuştu. Artık bu duruma alışmaya başlamıştım. "Babanı seviyor musun?" diye sordu. Ses rengindeki koyuluk dudaklarımı sızlattı. Bu sorunun cevabını hiçbir zaman verememiştim kimseye ama ben biliyordum. Babamı seviyordum. Onun beni sevmesini bekleyerek geçmişti yıllarım ve o beni sevsin diye o yıllar kadar beklemeye de hazırdım.

Baba işte, hep arkanda olmaya çalışır, korur kollardı. Bazı şeyleri tamamlayamasa da bunun için çabalardı. Hep eksik kalırdı belki ama sevgisi yeterdi işte. Bu kelimelerde geçen hiçbir harfin hakkını veremişti benim babam. Göz pınarıma yerleşen damlanın sahibiydi o. O, her gecemin beni ıslatan yağmuru, her sabahın çalmayan alarmı, her şarkının nakaratında iç çektiğim kısımdı.

"Babalar sevilmez mi?" dedim sorudan kaçarcasına. Kuru dudaklarımı ıslatmadan düz bir çizgi haline getirdim. Göz çukurlarına inen kirpiklerinin gölgesine baktım. Koyu renk gözleri ve çatık kaşları tıpkı usta bir ressamın paletinden dökülen renklerin yumuşak bir fırçayla beyaz kâğıda nakış nakış işlenmiş haliydi. Suratı kusursuz bir güzelliğe sahipti.

O an, şimdiye dek gördüğüm en yakışıklı erkeğe baktığımı fark ettim.

"Biz babalar konusunda şanssız olan kişileriz. Sevilmek her çocuğa nasip olmuyor," dedi sesinden ölüm kokuları yükselirken. Yüzüm donuklaşırken nefesimi tuttum. Aldığım soluk hissedilmesin diye kendimi oldukça sıkıyordum.

"Niye öyle dedin ki?" dedim üzerine giderek. Bana anne ve babası olduğunu ama bir aile olmadıklarını söylemişti. Bu çok garipti. Aile zaten anne ve babadan olmaz mıydı? Aileyi aile yapan neydi?

Çenesini kastığını gördüğümde, dişlerinin arasından fısıldadı. "Öyle işte, sevilmek herkesin," deyip gözlerini usulca büyüttü. "Kötülerin bile ihtiyaç duyduğu tek şeydir. Bunu sakın unutma." Ailesi konusunda hep bir duvar örüyordu aramıza.

Onunla aynı yatağı paylaşmak, onunla konuşmak ve onun beni dinlemesi... Tüm günümü onunla geçiyordum, bir haftadan fazladır onunla aynı çarşafın altında ısınıyor, aynı banyoyu kullanıyordum. İstemez, elimde olmadan gelişen bu hisler gün geçtikçe yerini başka duygulara bırakıp büyüyordu.

En kötüsü, buna dur bile diyemiyordum.

Gözlerim bir anda yine o dövmeye odaklandı. Karanlıkta bile belirginleşen bu kurşun dövmesi sanki vücudundaki bir imza gibiydi. "Dövmeni ne zaman yaptırdın?" diye sordum, gözlerimle belini işaret ederek. Bir anda kaşları çatıldı ve başını hafifçe doğrultup beline baktı. "Uzun zaman oldu, askerden geldiğimde."

"Askerlik yaptın yani?" dedim sorguyla. Başını hızlıca kaldırıp dudaklarını sertleştirdi.

"Elbette yaptım."

Bu ses tınısı ve kurduğu cümle yüzümde mayhoş bir esinti oluşturdu. "Anlamı var mı?" diye sordum ardından. Sorduğum soruların karşılığı hep bölük pörçüktü. Hiçbir kördüğümü açamamıştım. Başını tekrar yastığa koyduğunda sert gözleri, yüzümdeki yerini sabitleştirdi. "Her şeyin bir anlamı vardır."

Verdiği kaçamak cevaplar beni gittikçe tahrik ediyordu. "Dövmene bakabilir miyim?" diye sorduğumda, yüzünde beliren manasız ifade yutkunmama sebep oldu. Bir süre sonra nefesinin yüzümde bıraktığı esinti yerini boşluğa bırakırken, ses etmeden gövdesini hafifçe sağa doğru yatırdı ve sırt üstü uzandı. Kaslı gövdesi, yani oldukça kaslı gövdesi sert bir şekilde yutkunmama sebep oldu. Kavisli sert karnının hemen yan tarafına düşen kara kalem izleri dikkatimi dağıttığında elimi yavaşça uzatıp parmaklarımı sıcak tenine dokundurdum. Vücudu aniden irkilince içimde patlayan volkanın lavları bedenime sıçradı. Nefeslerimiz duyduğum tek şey olduğunda, başımı hafifçe doğrultup öne doğru atıldım. Oldukça büyük olan bu dövmenin estetik duruşu beni bir kez daha kendine hayran bırakmıştı.

"Burada ne yazıyor?" diye sordum Arapça yazan cümleye dokunarak.

"Geçmiş, gelecektir."

Ruhuma tıpkı bir ok gibi saplanan bu iki sözcük duraksamamı sağladı. O vücudundaki dövmeyle bile, zaten kapalı olan ruhuna kat çıkıyordu. Boynumun terlediğini hissederken kendimi usulca çekip başımı

tekrar yastığa koydum. Yüzüne baktığımda alnına dökülen saçların, terden ıslanıp yüzüne yapıştığını gördüm. Kesik kesik nükseden nefesi yutkunmama yol açarken, sırtüstü uzanan vücudunu yavaşça bana döndürüp elini tekrar başı ve yastığının arasına aldı. Yüzlerimiz bir hayli birleşince dudaklarımı araladım.

"Dövme yaptırmak istiyorum."

Kaşlarını çattı. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Hiç, yaptırmak istiyorum sadece."

Buna kesinlikle karşıydım. İnsanın vücudunda leke gibi bir ayrıntı taşıması fikrine sıcak bakamıyordum. Ama anlamı olan bir dövmeyi vücudunda taşımak, tüm bu varsayımları yıkabilirdi. Soğuk parmakları yastığa dökülen saçlarıma dokunup, ardından yine yanağımın üzerinde belirdiğinde donuklaştım. "Güzel cildini bozma."

Ses tonundaki anlamsız yumuşaklık, söylediklerini bir öneriden çok emir gibi gösteriyordu. Parmakları usul usul tenimi okşarken yüzümde oluşan pamuksu dokunuşlar yutkunmama sebep oldu. "Küçük bir şey, hemen enseme," dedim ikna edici bir ses tınısıyla. Gözlerinde beliren parlaklığı söndürmeden, parmaklarını kulak dibime yavaşça kaydırıp ardından saç diplerimi okşamaya başladı. İşaret parmağı enseme değdiğinde belli etmeden yutkundum. Bunu gerçekten durdurmalıydı.

"Ne dövmesi?" diye sordu. Kirpiklerimin hemen altından ona bakarken nefesimi tuttum. "Onu yarın söyleyeceğim."

"Bunun geri dönüşü zor olur, Diana. Bu bir anlık heves değil," dedi parmaklarını ensemden usulca çekip yanağıma kaydırırken. "Heves için değil nefes için," deyip gözlerinin derinine indim. "Nefes almak heveslik bir durum değil. Bunu ensemde taşımak istiyorum."

Ertesi sabah Ankara'nın çamurlu yollarında, sıcak arabanın camına başımı yaslayarak bana dövme yaptırmak için yola koyulduk. Ortamla tezat giden nefesim arabanın camında buğu yapıyor, hemen silikleşip bir yenisine davetiye çıkarıyordu.

"Neden durmadın?" dedim, bir anda kafamı camdan çekip geride bıraktığı dövmeciyi işaret ederek ona dönerken.

Bana bakmadan direksiyonu kavrayan ellerini hafifçe gevşeterek dişlerini sıktı. "Oradaki dövmeci erkek."

Dudaklarımı büzüp kaşlarımı çattım. "Ne olmuş erkekse?" diye sordum kırık bir sesle. Ona bakmaya devam ettiğimde, kısa bir anlığına keskin gözlerini bana kaydırıp düz bir ifadeyle gözlerime baktı.

"Başka bir erkeğin sana dokunmasına izin mi vereyim yani?"

Kulaklarım çivilenmişçesine dikleşirken kanımın damarlarımda donduğunu hissettim. Sesindeki uyarı tonu kafamda oluşan soru işaretlerinin kökleşmesine yol açtı. "Sen bana dokunurken izin alıyor musun? Sen de başka bir erkeksin," dedim üstüne giderek. Belki de her şey daha açık konuşması içindi.

Dudaklarını sinirle düz bir çizgi haline getirdi. "Benimle olan bir şeyi kimseyle paylaşamam, tamam mı? Bunu o kafana sok."

Gözlerim aniden büyürken aldığım cevabın karmaşıklığı zihnimdeki soru işaretlerini daha da derine gömdü. İlk kez onunla bu tür söylemler içine girmiştim, alışılagelmiş tavrının dışındaki çizgiler beni çemberine hapsetmişti. "Ne zamandır bana bir eşyanmışım gibi davranır oldun? Beni sahiplenmek zorunda değilsin ve asla da böyle davranamazsın," dedim gözlerimin her zerresiyle yüzünü incelerken.

"Seni sahiplendiğim falan yok," diyerek sert bir sesle homurdandı. Sinirle dişlerimi sıktım ve yüzümü diğer tarafa çevirdim. Direksiyonu sağa doğru kırarken, bana dönük yüzünün kaskatı olduğunu fark ettim. "Hem sahiplenmiş olsam bile, başka birinin sana dokun..." devam edemeden aniden durup çabucak dudaklarını ıslattı ve aynı çabuklukla dişlerini sıkıp geri bıraktı. "Kızım iki dakikada yakın devrelerimi lan, bir sus bir sus."

Sırtımı koltuğa yaslayıp yandan bakarak gözlerimi ona değdirdim. "Konuşan zaten sensin, geri zekâlı."

İşittiği sesle kısa bir anlığına kafasını bana çevirip koyu renk gözlerini kahve tonlarındaki gözlerime bulaştırdı. "Yeminle iş açacaksın başıma," diye hayıflandığında, buharlı sesi yüzüme ufacık bir tebessüm serpiştirir gibi oldu. Çamurlu yolları ve sararan yaprakları geride bıraktığımızda, iki katlı bir binanın ilk katına girdik. Kapıdan içeri adımını atar atmaz boğuk ve kasvetli hava hemen etkisini gösterdi.

İlk kez böyle bir yere gelmiştim. Zaten ben boş zamanlarımı dövmecilerle takılarak geçirirdim ya, burası tuhafıma gitmişti. Kurduğum cümlenin saçmalığına bir sünger çekip, Kamer'in gölgesine sığınarak onu takip etmeye başladım. Gürültülü müzik kulağımı tırmalarken ko-

ridordaki tablolara takıldı gözlerim. Birçok dövme modeli vardı. Kulak arkası, el ve ayak bileği kısmı, göğüs ortası ve vücudun daha birçok yerindeki çizimler. Benim dövmemim adresi ve çizimi belliydi.

Kamer siyah kapıyı açtığında, içerideki buharlı ve basık hava göz kapaklarımı uyuşturdu. Sandalyenin hemen başında kollarında ve boynunun kenarında renkli dövmeleri olan bir kızla karşılaştım. Kız ayaklandığında Kamer dudaklarını araladı. Kamer, "Biz," dediğinde konuşmasına izin vermeden, onu arkama alıp kıza baktım. "Dövme yaptırmak istiyorum," dedim. Bu davranışım kesinlikle planlı değildi, bir anda gelişmişti. Kız kaşlarını yukarı kaldırırken Kamer yan tarafıma geçti. Duraksadığımda Kamer'in yüzünde oluşan ifadenin altında ezildim. Dudakları keyifle yukarı doğru kıvrılırken, ona bakmamak için kendimle mücadele ettim.

"Tabii, siz geçin şöyle. Dilerseniz ben de katalog getireyim," dediğinde sözünü tekrar kestim.

"Kataloğa gerek yok, istediğim dövme belli."

Kız bana dişlerini sıkarak bakarken aynı tavrı ona gösterdim. "Pekâlâ," deyip beni sandalyeye oturttu. "Ne dövmesi yaptırmak istiyorsunuz?"

Gözlerim anında Kamer'in siyahlarıyla kesiştiğinde bana sorgulayarak bakmaya başladı. Odağıma aldığım hareleri aramızda köprü görevi görürken, ona koşmak istedim çünkü bu onu ilgilendiren bir şeydi. "Yarım ay," dedim ve göz temasımı kesmeden elimi enseme götürdüm. "Buraya."

Kamer gözlerini kısarken dudaklarının belli belirsiz bir hareketle kıpırdadığını gördüm. Yüzünde oluşan ifade, ruhumu okşamıştı. Sırtını duvara yaslamış, kollarını göğsünde birleştirmişti. Başparmağı dudağının kenarını yüzeysel bir şekilde sildiğinde minik bir hareketle kaşlarımı oynattım. Kirpiklerinin altından bana bakmaya devam ederken kara gözleri hiç olmadığı kadar siyahlaşmış, beni içine hapsetmişti. "Tabii, sırtınızı bana dönün ve saçlarınızı önünüzde toplayın."

Dövmeci kızın sesiyle irkilip saçlarımı topladım. Başımı öne eğdiğimde bir süre Kamer'in uzun bacaklarına odaklandım. Kız iğneyi enseme batırdığında ise acıyla yüzümü ekşittim. Bu canımı tahmininden daha fazla yakmıştı. "İlk başlarda biraz acır, dayanmaya çalışın," dedi kız, ikna edici bir tavırla. Sesimi çıkarmadan gözlerimi sıkıca kapatıp açtım.

"Sen Diana'sın. Aya kılıç kaldıran kutsal kadın. Ufacık bir iğneden mi korkacaksın?" Kamer'in dudaklarından dökülüp ruhuma işleyen parlak kelimeleri zihnimin en derinine işlerken kapalı bir kutunun içinde onları saklamak istedim. Bir gün ruhum bu bedeni terk etse bile kelimelerinin izi beni takip etsin diye.

Kafamı hafifçe oynatıp kıvrımlı kirpiklerimin altından suratına baktım. Pozisyonunu bozmamış, parmaklarıyla sert kollarını biraz daha kavramıştı. Gözlerimi bedeninden çekip iğnenin ensemdeki delici darbelerine boyun eğmeye devam ettim. Bir süre sonra kız iğneyi tenimden çekip elindeki bezle ensemi silmeye başladı. Başımı kaldırmadan sabırla bezi çekmesini bekledim. "İşte bitti," deyip sandalyesini geri çektiğinde olduğum yerde doğrulup kıza döndüm. Saçlarımı arkaya atmadan kızın bana doğru tuttuğu aynadan dövmenin bir kısmını görmeye çalıştım.

Sade ve güzeldi.

"Siz de bakmak ister misiniz?" diye sordu kız Kamer'e dönerek.

Kaşlarım aniden çatılırken arkama dönmeden, Kamer'in ayak seslerinin kapıdan dışarıya doğru yöneldiğini işittim. "Çok bekletme, parayı öderim ben," deyip, sert bir sesle kapıdan dışarı çıktı. Soğuk tavrını önemsemeyerek oturduğum yerden kalkıp saçlarımı geriye ittim. Kıza teşekkür ettikten sonra karanlık, boğucu koridordan çıkıp güneşin batarken semaya bulaştırdığı kızıllığı soludum. Kamer arabayı çalıştırmış, gözlerini karşı tarafa dikmişti. Değişken ruh haline ayak uyduramazken, sırtımı koltuğa sabırla yaslayıp emniyet kemerimi bağladım. Bir süre sonra gaza basarak tekerleri çamura buladı.

Sessiz geçen yolculuk boyunca başımı cama yaslayarak güneşin, dağın eteklerine milim milim sığınışı izledim. Kararan hava kasvetini de ruhuma sürmüştü. Çaktırmadan Kamer'e baktığımda ifadesiz suratı nötr bir etki oluşturdu. En azından kaşları çatık değildi. Başımı cama tekrar dayayıp hayatın akışında kaybolmaya devam ettim. Yaklaşık yarım saat sonra güneşten en ufak bir parça bırakmayan gökyüzünün esiri olmuştuk. Arabayı düz bir boşlukta durdurdu ve beklemeden dışarı çıktı. Ellerini deri montunun cebine sokup kafasını semaya doğru kaldırarak kudretli havayı ciğerlerine doldurdu. Onu izlemeye devam ederken dudaklarımı dişleyip dışarı çıktım. Kesici hava tenimle nüfuz ederken üzerimdeki koyu yeşil monta daha sıkı sarınıp Kamer'in yanında durdum. Gözlerim anında kızarırken, burnum da ona eşlik etmişti. Hassas cildim her ortama göre rengini hemen değiştiriyordu.

Tıpkı bir bukalemun gibi.

Gözlerimi kapatıp kudretli havayı içime içime çektim. Bu ciğerlerimi bayram yerine çevirirken, ruhumun beslendiğini hissettim. Temiz hava kanımda dolaşan tüm kirleri yıkamış gibiydi. "Bu şehri sevmiyorum," diye tısladığında kaşlarım farkında olmadan çatıldı. Gözlerimi açtığımda ona bakmama fırsat vermeden konuşmasını sürdürdü. "Hiçbir yeri sevmiyorum."

Hafiften ona dönerken rüzgârdan dağılan saçlarının burnuma ulaştırdığı kokusu başımı döndürdü. O kadar erkeksi bir kokuydu ki, bir an tüm kız parfümlerini çöpe atmak istedim. "Böyle hissetmene sebep olan ne?" diye sordum merakla. Ufak bir sessizliğin ardından, dişlerini sıkıp dudaklarını sertçe araladı.

"Böyle hissetmeme sebep olanlar ne? Doğru soru bu," diyerek beni düzeltti ve gözlerini kıstı. Rüzgârın kesici izi gözlerini ıslatmıştı. "Boktan bir trajedi çekmeyeceğim sana, hepsinin gelmişine geçmişine sokayım."

Sorulan sorular, geçiştirilen cevaplar yerini hep daha derin ve daha büyük soru işaretlerine bırakıyordu. Kamer, büyük bir mağaranın en gizli mahzenine kendini kilitlemiş, ona ulaşmak isteyenlere karşılık tüm izlerini silmişti. "Ailen nerede?" diye sordum.

Suratında buruk bir gülümseme belirdi. "Bilmiyorum."

O an geçmiş kokan bedeninin bu şehre sakladığı ruhunun parçalarını bulmak istedim. "Ankara'da değiller yani?" diyerek üsteledim.

Hafif pembeleşen burnunu acıyla kıvırdı. "Bilmiyorum, gram umurumda değil nerede oldukları."

"Onları sevmiyor musun? Sana bir şey mi yaptılar?" dedim soruları mı art arda sıralarken. Tavrı sinirlerimi bozarken sakinliği ve tepkisizliği ürkmeme sebep oldu. Ailesinden bahsediyordum, anne ve babasından. Ama onun umurunda bile değildi. Ellerini montunun cebinden sinirle çıkarıp bana dönerek kara gözlerini yüzüme sabitledi.

"Ne yapmaya çalışıyorsun sen? Sana oturup bomboş hayat hikâyemi mi anlatayım?"

Olduğum yerde donuklaştığımda bedenim devrilmemek için rüzgâra meydan okuyordu.

Bir anda dev bir buz kütlesi gibi donduruyor, bir anda tek bir konuşuyla alev alev yakıyordu. Asıl devreleri yanan o değil, bendim.

"Bir şey yapmaya çalışmıyorum, hiçbir şey anlatmadan öylece sinirleniyorsun. Ama biliyorum, var bir şeyler," dedim ve dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım. "Ya da neyse..."

Kaçtığı, sakladığı her neyse onu bilsem belki yardım eder, nefesine eşlik ederim diye düşünmüştüm. Böyle tek taraflı davranışı yabancılaştırıyordu onu ki zaten öyleydi. "Bak," dedi boğuk bir ses tonuyla. Başımı ona çevirdiğimde arkamdan bir ses işittim.

"Abe, güzel çiçeklerim var, güllerim var."

Kaşlarımı çatarken arkamı döndüm. Renkli kıyafetler giymiş bir sokak çiçekçisi elinde bir sepet çiçekle yanımıza geldi. Dudaklarım şaşkınlıkla araladığında kendimi Kamer'in yanına istemsizce ittim. Kadın tam önümüzde durup bizi süzmeye başladı. "Vereyim çiçek, sevindir sevdiceğini."

Kadın cümlesini tamamladığında Kamer gözlerini büyüterek, "Sevdicek?" diye sorarak kadına baktı. "Ne sevmesi abla ya?"

Kadın beni süzmeye başladığında montuma daha sıkı sarındım. "Abe, su gibi maşallah, sevilmez mi bu kız?" dedi sonra cırtlak bir sesle. Sesi kulağımı tırmaladığında yüzüme istemsizce bir gülümseme yayıldı. Kamer, sessiz kaldığında kadın bu sefer bakışlarını Kamer'e dikip onu süzmeye başladı. "Sen de maşallah dalyan gibisin," deyip bir adım gerilerken, "Yeşilçam artisti gibisiniz," diyerek üzerimize tükürdü. "Maşallah."

Yüzüm ekşirken bir adım daha geriledim. Kamer ellerini havaya kaldırdığında sesindeki sertlik fark edilmeyecek gibi değildi. "Ablacığım, ne Yeşilçam artistiyiz ne de başka bir şey," deyip dudaklarını yaladı. "Şu tükürüklerini geri çek."

"Bir çiçek al, sevindir sevdiceğini be uzun oğlan," diye inat etti kadın. Kamer başını sinirle bana doğru eğdiğinde ılık nefesi saçlarıma dokundu. "Hay ben senin sevdiceğine, uzun oğlanına."

Dudaklarım kıvrılırken bu tavrını ve yüz ifadesini bir kavanozda saklamak istedim. Çok nadir rastladığım bu halini hiç sıkılmadan saatlerce seyredebilirdim.

Kadın, sabırla bize çiçek satmaya çalışıyordu. Kamer sonunda pes edip arka cebinden bir miktar para çıkararak kadına verdi ve karşılığında kadının sepetinden bir buket papatya aldı. Umursamaz bir tavırla papatyaları avucuna hapsederken, derin bir nefes soludu. Kadın

müthiş memnun bir tavırla parayı koltuk altına sıkıştırdığında, "Abe, mutluluklar dilerim uzun oğlan, üzme bu kızı ha," diyerek yanımızdan uzaklaştı.

Kadın kıvırtarak ilerlerken şaşkınlıkla onu izledim. Hayrete düşmüşçesine büyüyen gözlerimin kızarıklığı canımı yakmıştı. Bir süre sonra arkamı döndüğümde Kamer'in elindeki papatyalara baktığını gördüm. Onlara tıpkı bir uzaylıymış gibi bakarken, tuhaf bir sırıtışla onu izledim. Kabul etmeliyim ki, eline çiçek oldukça yakışmıştı. Kafasını bir anda kaldırıp gözlerimizi buluşturuken, papatyaları beklemeden kucağıma fırlattı.

"Al kızım şunları, elimde çiçek, tiksindim bir an kendimden."

İrkilerek papatyaları kucakladım ve onları koklamaya başladım. Öyle naif öyle yumuşaktı ki, tüm gün beni sakin tutabilirdi.

"Almasaydın o zaman," dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Kadın Yeşilçam, sevdicek falan diye saçmaladı, ne yapsaydım ya? Başımızdan tövbe gitmezdi yoksa."

Sözleriyle kıkırdadığımda suratındaki ifade bir anda dondu. Ne olduğunu anlayamadan yüzümdeki tebessüm silikleşmeye başladı. Soğuk havayı solurken kara gözlerini usulca kısıp boynunu hafifçe sola yatırarak dudaklarını araladı. "Tebessümün," deyip gözlerini kaçırır gibi oldu. "Fazla güzeldi."

Bir şey diyemedim ve gözlerimi kaçırabildim sadece. Silikleşen tebessümüm onun sayesinde yeniden nabız vermeye başladığında birbirimizden kaçırdığımız bakışlarımıza hapsolduk. Öylece baktık işte birbirimize, o bende saklıydı ben onda.

Tek bir kelime dahi etmeden eve geldiğimizde odaya çıkıp onu arkamda bıraktım. Lambayı açmadım. Pencerenin içeri sızdırdığı loş ışığın büyüsüne kapılmak istiyordum. Hemen pencere kenarındaki dolabın önündeki boy aynasının karşısına geçerek saçlarımı önümde toplayıp elimi enseme attım. Onun varlığını parmak ucumda hissedebiliyordum.

Başımı eğip kaşlarımın altından aynaya bakarak yumuşak dokunuşlarla ensemi ovmaya başladım. Kapı bir anda açıldığında hafiften irkilerek başımı dikleştirdim. Kamer beni görünce duraksadı ve kapıyı usulca kapatıp yanıma yaklaştı. Toparlanmak için saçlarımı geri atmaya yeltendiğimde, soğuk parmaklarını ellerime değdirip beni durdur-

du. Nefesim boğazımda neşter gibi kesici bir iz bırakırken ayaklarımın uyuşruğunu hissettim. Hemen arkamda, bana bir nefes kadar uzaktaydı. Ellerimi usulca indirdiğim vakit soğuk parmakları saçlarımı özenle önüme doğru bıraktı. Daha sonra bana bir adım daha yaklaşarak ılık nefesini enseme değdirdi. Dövmenin olduğu kısım alev alev yanarken bayılacağımı hissettim.

Her adımı, her hareketi beni uçuruma itiyordu. Dengemi şaşırmama sebep oluyordu.

Soğuk dudaklarını enseme bastırdığında gözlerimi sımsıkı kapatıp dudaklarımı dişledim. Kalbim yerinden fırlayacakmışçasına deli gibi atarken nefesimi tutmaya başladım. Beklenmedik hareketi, bedenimi ele geçirirken diğer yandan da ruhumu yokluyordu. Dudakları dokunduğu her yeri yakıp küle çevirirken bir süre temasını kesmeden öylece durdu. Gözlerim hâlâ kapalı, nefesim hâlâ içimdeydi. Nasıl bir duyguydu, bilemiyordum.

Sadece daha önce hiç hissetmemiş, hiç yaşamamıştım. Saç diplerimi koklarken soğuk dudaklarını ensemden usulca çekip başını geri verdi. O kadar yakınımdaydı ki gözlerim kapalı olsa bile her hareketini algılayabiliyordum. "Nefes gibi demek," dedi boğuk bir sesle. Sesi tenime döküldü. Gözlerimi açmaya korktum. Sanki bir rüyadaydım ve uyandırılmak istemiyormuş gibiydim. Ekledi. "Sendeki bu nefes, heveslik değil."

Gözlerimi yavaşça açtığımda aynaya odaklandım. Hemen arkamdaydı, üzerindeki siyah tişörtün gölgesi sırtıma vuruyordu. Boyu benden uzundu. Hemen arkamda oluşu bile gözlerinin resmini çizmeme engel değildi. Ellerimi montumun eteklerine geçirip onları sıkmaya başladım. Bana bir nefes kadar uzaktı. Adımlar fayda etmiyordu artık.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordum, gittikçe beni ürküten sessizliğe leke sürerek. "Nasıl baktığımın farkında değilim," dedi dudaklarını minik bir açıyla aralayarak.

"Bir gün buradan gittiğimde yokluğumu hisseder misin?" diye sordum aniden.

Artık ne aklımdakileri ne de kalbimdekileri kontrol edebiliyordum. Kalbimde bir şeyler vardı, vardı işte, ne yapayım? Aklımı kontrol edebiliyordum belki ama kalbimin yanından dahi geçemiyordum. Fakat yüzleşmem gereken o sorunu göz ardı edemezdim. Burada kalıcı değildim, hiçbir zaman da olmayacaktım. Hissettiğim şeyler sadece ailemi özlemek olmalıydı, Şebnem'i ve Hakan'ı özlemek. Peki, ben neden bunların yanına farklı bir duyguyu katıyordum ki?

Bir süre duraksayıp dudaklarını ıslattı ve boynuma doğru usulca yaklaştı. Kulağıma değen dudakları içimde binlerce şeyi öldürdüğünde geriye tek bir şeyi bıraktı.

Hissi.

12. Bölüm

İftiralar

Bildiğim, ezberlediğim her şeyi tek bir kalemde silmemi sağlayacak bir şey vardı. Bu yaşadığım süreç beni gerçek hayattan soyutluyordu. Bunun bilincindeydim. Sanki birileri tarafından başka bir dünyaya çekilmiş, orada kendimi bulmuştum.

Geri dönüşü vardı elbette, önemli olan geriye dönmek için aradığım cesareti bulabilmekti. Ne buradan gitmeye ne de eve dönmeye mecalim vardı. Kendimi bir fazlalık gibi hissediyor oluşum, zihnimde dolaşan harflerin kancasına takılmıştı.

"O son sucuğu ben yiyecektim," diye homurdandı Andaç. Uykulu uykulu mutfağa doğru ilerlediğimde herkesin mutfak masasında toplanıp kahvaltı yaptığını gördüm. Gözlerim arkası dönük olan Kamer'e odaklandığında hafifçe yutkundum. Dün gece ensemdeki dövmeyi öpmüştü. Bu hissi tarif etmeye ne kelimelerim ne de duygularım yeterdi.

"Hadi lan, hepsini sen yedin zaten," dedi Çetin, Andaç'ın suratına tükürürcesine. Onların arasındaki bu garip çekişmenin nedenini bir türlü anlayamamıştım ama izlemesi keyifliydi. Aytaç en köşede kendi halinde takılırken, Andaç ve Zeynep yan yana oturmuş, Çetin'le atışıyorlardı. Kamer'in karşısındaki sandalyeyi çekip oturduğumda başımı öne eğdim. Nedensizce utanıyordum. Sanki dün bir rüyadaydım ve onun olanlardan haberi yokmuş gibiydi.

"Günaydın, Aymira. Nasılsın?" deyip başını eğerek gözlerime baktı, Andaç. İsimlerini karıştırmamaya özen gösteriyordum. Andaç konuşkan ve sempatik olandı. Çetin'le aralarındaki bağdan dolayı bile hemen tanırdım. Aytaç ise kardeşinin aksine epey soğuk biriydi. Konuşmuyordu, hatta sesini duyma fırsatı bile yakalayamamıştım.

Hafifçe tebessüm ettim. "Günaydın. İyiyim, sen nasılsın?"

Andaç, "Yuvarlanıp gidiyoruz işte," diye karşılık verdiğinde, Çetin araya girerek, "Yuvarlana yuvarlana top oldu maşallah," deyip gözlerini kıstı. "Bir gün bir koyacağım tekmeyi, tam doksana."

Andaç, Zeynep'in kulağına eğilerek bir şeyler fısıldadı ama onu duyabilmiştim. "Abinin gerçekten sorunları var Zeynep, kendimi bu evde güvende hissedemiyorum artık."

Yüzüm tuhaf bir şekilde kasılırken, Zeynep'in parmaklarıyla dudaklarını kapattığını gördüm. Çetin, çok geçmeden Andaç'ın kıvırcık saçlarını sertçe karıştırmaya başladı. "Defol git o zaman, bir boğaz eksilir en azından."

"Yok canım, ben şakasına demiştim, yoksa sen varken dişi sinek bile yaklaşamaz bana, Çetinciğim."

Çetin'in bir anda yüzü ekşirken, "Çetin neyciğim?" deyip Andaç'ın saçlarından tutarak kafasını öne doğru eğdi. "Bana nasıl hitap etmen gerektiğini öğrenemedin galiba," derken dişlerini hafifçe birbirine sürttü. "O dişi sinekleri kıçına sokmadan öğrensen iyi edersin."

Tüm soğukkanlılığımla onları izlerken Zeynep araya girdi. "Abi, şu çocukla uğraşma artık ya."

Çetin, başını hızla kaldırıp, "Sus kız sen, savunma şu iti," dedi.

"Çenenize tüküreyim, kafamın içine ettiniz lan!"

Kamer'in bu çıkışı irkilmeme sebep olurken bakışlarım gayriihtiyari ona çevrilmişti. Çayının yarısı bitmişti. Hemen parmakları arasında duran sigaranın ucundan çıkan dumanlar ise havada ahenkle dans ettikten sonra gözden kayboluyordu. "Haydi, defolun gidin okulunuza, anca okul paklar sizi," deyip sigarasını dudaklarının arasına yerleştirdi. Zehirli dumanı solurken yanağı çukurlaştı.

Andaç ve diğerleri usulca masadan kalkarken kaşlarımı çattım. Ondan çekiniyorlardı, bunu az önce daha iyi anlamıştım. Onlara sözünü geçirebilmesi, tek bir hareketiyle istediğini yaptırabilmesi hoşuma gitmemişti. Masada Çetin, ben ve Kamer kaldığımızda Çetin başını Kamer'e çevirip, "Bugün ne yapıyoruz?" diye sordu usulca. Sesindeki kırık ton dudaklarımın aralanmasına yol açtı. Kamer ona bakmadan sigarasının külünü masadaki tabağın içine ustaca döktü. "Aşağıdaki arabanın birkaç eksiği var, onu hallet, postala."

Çetin, başını sallayıp masadan kalktı. Kapının oradaki askılıktan montunu alıp, dışarı çıktı. Evde yalnızca ikimiz kalırken hırkamın

kollarını avuç içlerime kadar sündürüp parmaklarımla onu kavradım. Dövmem gözükmesin diye saçlarımı serbest bırakmış, omuzlarımdan dökülmesine izin vermiştim. Ama ne yazık ki dün gece saçlarıma değen teni ve üzerime sinen kokusunu silememiştim.

Kamer, "Saf saf oturmayı kes ve bir şeyler ye," deyip sigarasını tekrar dudaklarına götürerek, içine çektiği havayı dışarı soludu. "İşimiz var."

Başımı hızla kaldırıp keskin gözlerine baktım. Dün geceki adamdan uzaktı. Ya da ben öyle görmek istiyordum. "Ne işi?" dedim sorguyla.

Gözlerini gözlerime kilitlediğinde ılık bir esinti tenimi okşuyor gibi hissettim. "Çok sevdiğim bir abimizi ziyaret edeceğiz."

Kaşlarımı çattım. Bu cümle bana o geceyi hatırlatmıştı. Aynı zamanda bu kelimedeki o 'çok sevilen' adamın kim olduğunu. "Çok sevdiğin abinin mekânını patlatan sen değil miydin?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

"Çok sevdiğim abim, mekânını patlatanın ben olduğumu bilmiyor," dedi buz gibi bir sesle. Bu tavrı beni gittikçe çıkmaza sürüklerken içimde endişe tohumları filizlenmeye başlamıştı.

"Çok sevdiğin abini gerçekten çok sevdiğin belli."

Kuru dudaklarını çabucak ıslattıktan sonra, "Çok sevdiği..." devam edemeden dişlerini sertçe birbirine bastırıp, "Kes şunu," diyerek kaşlarını çattı.

Ona düz düz baktım. "Oraya gidip ne yapacağız?" dedim bu sefer. Sigarasını kül tablasında büyük bir ustalıkla söndürürken küllerin cızırtısı yüzümü buruşturmama sebep oldu. Bir süre sonra dudaklarını oynatarak kendini ve başını geriye çekti. "Nasıl harika bir iş çıkardığımı bir de sen gör," dedi pürüzlü bir sesle. Alnımı sorgulayarak kırıştırdım.

Avuç içimde topladığım hırkanın kol kısımlarını, hafifçe gevşeterek parmaklarımı özgür bıraktım. "Görmek istemiyorum, gelmek de istemiyorum," dedim soğuk bir tavırla. Ses tonumun tavrımla uyumsuz olduğunu fark ettim. Kamer'den bulaşmış olmalıydı.

"Sana gelir misin diye sormadım," deyip alt dudağını üst dudağının üzerine bastırarak gözlerini kıstı. Koyu renk gözlerinin altında oluşan çukur en az ses tonu kadar tehditkârdı. Kollarımı masanın üzerine koyup dirseklerimi kırdım. Saçlarımın kulağımın ön tarafına düşüşüne aldırış etmeden ona meydan okurcasına bakmaya başladım. "Ne zamandır benim hakkımda karar verir oldun?" diye sordum.

Bir süre donuk bakışlarını ve ifadesiz çehresini suratımdan ayırmadı. Bir yanım verdiğim tepkinin yersiz olduğunu savunsa da diğer yanım beni bu davranışa sürüklemişti. Yavaş hareketlerle o da kollarını masaya koyup dirseklerini kırdı. Hafifçe bana doğru eğildiğinde gözlerimiz çoktan birbirine değmişti. Koku yine ruhuma işlerken kendi içimde bunu bastırmaya çalıştım.

Her seferinde karşı koymaya çalıştığım şeyin adını bir türlü koyamamak gibi.

Aramızdaki bir karış mesafe nefesimin boğazımı yakmasına sebep oluyordu. O ise gayet rahat bir şekilde kasvetli havayı ciğerlerine doldurup dudaklarının arasından sızan zehirli dumanı fütursuzca dışarı üflüyordu. Gözleri aniden dudaklarıma kaydığında yutkunmaya çalıştım ama bunu beceremedim. Tırnaklarımı koluma sertçe geçirirken düz çizgi halini alan dudaklarım ateş eden bakışlarının etkisiyle istemsizce aralandı. Derin bakışlarının esiri olurken koyu renk göz bebeklerinin üzerini süsleyen gür kıvrımlı kirpikleri yavaşça titredi. "Kim bilir," deyip yavaşça omzunu silkerek dudaklarını sarkıttı. "Belki de kafana silah dayadığım o andan itibaren."

Sözlerinin zihnimde oluşturduğu depreme karşı koyamadım ve o an gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçti. Sanki hiç yaşanmamış gibiydi. Sanki Kamer'le başka türlü tanışmış gibiydim ama yaşanmıştı işte. Gözlerine bakıp aynı havayı soluduğum adamdı o. "Korkuyor musun?" diye sordu bu sefer. Düz sesi gözümün seğirmesine sebep oldu. Gözlerindeki ifade ve sesi zıtlık kazanırken dudaklarımı araladım.

"Korkak bir insan değilim," dedim.

Kaşlarını sorguyla kaldırdı. "Net bir insan da değilsin."

"Her şeyden korkmam," deyip yüzümdeki ifadeyi boşluğa bıraktım. "Senden de korkmuyorum," dedim sessizce, fısıldar gibi.

Göz bebeklerini bir saniye olsun oynatmadan sert bakışlarını, hafifçe yumuşattı. "Korkmalısın."

"Korkmuyorum."

"Korkmalısın."

"Korkmuyorum," deyip dişlerimi sıktım. Benimle oynuyor, sinirlerimi bozmaya çalışıyordu.

"Korkma," dedi bu sefer düz bir sesle. Gözlerimi yeniden siyahlarına çevirdiğimde, "Korkak insanlar acizdir. Korkak insanlar savunma-

sızdır. Korkak insanlar asla fırtınalarla savaşamaz, yaprak gibi titrerler," deyip kendini bir adım geri çekti. "İnsan sadece kendinden korkmalı... Çünkü insana ancak kendisi zarar verir."

Akşama doğru yola çıkmıştık. Kamer bana siyah deri bir ceket vermişti, saçlarımı da açık bırakınca biraz asi bir görünüm yakalamıştım. En azından bu halim öyle bir ortam için daha uygundu. Arabanın boğuk havası tenime sinmiş gibiydi. Kendimi cesaret hapı içmişçesine korkusuz hissediyordum. Emniyet kemerimi oynatmadan Kamer'e yandan bir bakış attım. Soğuk bakışları önünde sabitlenmiş, çenesini kasılmıştı. "Aytaç nasıl bir çocuk?" dedim. Belki merakımdan belki de sadece onunla sohbet etmek için dudaklarımı aralarken.

"Konuşmayan bir çocuk," dedi düz bir ifadeyle.

Gözlerimi devirdim. "Bunu görebiliyorum. Ruh gibi, varlığı ve yokluğu anlaşılmıyor."

"Hangimiz nefes alırken yaşıyoruz, Diana?"

"O garip bir çocuk, geçmişte bir şey yaşamış olmalı," dedim sözlerime devam ederken. Nasıl olsa bana hep açık cevaplar verecek gittikçe dolan soru havuzuma bir yenisini daha ekleyecekti.

"Andaç'ın aksine fazla sakin ve sessiz," dedi. Sanki bu durumdan şikâyet edermiş gibiydi.

Suratıma buruk bir tebessüm yerleştirdim. "Andaç, sevimli bir çocuk."

"Sevimli mi?" dedi yüzünü ekşiterek. "Lan eşek kadar adam, neresi sevimli onun?"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken çaktırmadan kaçamak bir bakış daha attım. "Sen de çok ponçiksin."

"Ne?" dedi tükürürcesine. "Ponçik ney?"

Şu an o kadar komik bir çehresi vardı ki, birden keyiflenivermiştim. Tabii ki öyle birisi değildi hatta o kelimeyle adını aynı cümlede kullanmam bile yanlış olurdu. Sadece onu sinir etmek beni gevşetmiş, az da olsa keyiflenmemi sağlamıştı. Hızla başımı sallayıp sırıttım. "Böyle kulak memesi kıvamında, yumuşacık, minnoş bir şey."

"Sus anasını satayım, sus, iyice tiksindim," dedi uzak uzak. "Söyleme şöyle şeyler, vallahi atarım arabadan."

Kaşlarımı hafifçe çatıp, gülüşümü söndürmeden ona döndüm. Gerçekten sinirlenmişti ve bu beni onu daha çok sinir etmek için tahrik ediyordu. "Atamazsın," dedim meydan okurcasına.

"Beni hafife alıyorsun."

Sesindeki karamsar hava cesaretime gölge düşürürken sert görünümden ödün vermemek için gülüşümü sildim. Siyah deri ceketinin yaka kısmının açıkta bıraktığı boyun girintisinden görünen kalın damarlarındaki sıcak kanın ruhuma değişini hissettim. Ürpermeme sebep olmuşcu. "Seni hafife almıyorum, kendime güveniyorum," dedim net bir sesle.

"Güzel," dediğinde gözlerimin bir boşlukta kaybolduğunu hissettim. Alnım kırışırken bir anda hafifçe bir iç çekip, direksiyonun kontrolünü kaybetmeden kısa bir anlığına gözlerini gözlerime değdirdi. "Yani kendine güvenmen. Gittikçe pençelerini çıkartıyorsun, bu..." deyip çabucak başını sallayıp gözlerini kıstı. "Bu iyi bir şey."

Kafasını önüne çevirirken donuk suratı sanki hiç çözülmeyecek bir buz kütlesi gibi katılaşmıştı. Kendimi yavaşça geriye çekerken, sırtımı koltuğa yaslayıp başımı cama doğru çevirdim. Gözlerim karanlık sokaklarda kaybolurken buna ayak uydurmaya devam ettim. "Bu arada o ponçik mi ne, ondan değilim," diye homurdandı. Dudaklarım hafifçe kıvrılırken gözlerimi tekrar karanlığa bulaştırdım. Kısa bir süre sonra depo gibi bir yerin önüne gelmiştik. Şehrin dışında bir yerdeydi. Arabadan inip kapıları sertçe kapattığımızda, beni arkasına alıp nefesini bana ulaştırarak ona yaklaşmamı sağladı.

"Sesin dahi titremeyecek, duydun mu?"

Düz düz bakınmakla yetindim.

Rutubet kokan koridordaki loş ışık beni ürkütmüştü. Botlarımızın çıkardığı o tok sesler koridoru inletirken gittikçe sese yaklaştığımızı fark ettim. Kamer tüm sakinliğiyle yürümeye devam ettiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu yaptığımız resmen ajanlık gibi bir şeydi. O Raşit denen adamı sevmiyordu, hatta onunla bir husumeti vardı. Adamın mekânını patlatacak kadar hem de. İşin garip yanı adamın bunu yapanın Kamer olduğunu bilmemesi, bunu yapanın Kamer olmasına rağmen hâlâ o adamın yanına gitmesiydi.

Galiba en iyisi sadece rolümü yapmak, detaylara girmemekti.

Nihayetinde büyük bir kapının önüne geldiğimizde beklemeden içeri girdik. Kuruyan dudaklarıma aldırış etmeden peşinden gittim.

Büyük oda bizi içine hapsettiğinde karşı taraftaki masaya baktım. Gözlerim âdeta şok geçirmiş gibi açılmıştı.

Mahir! Onun burada ne işi vardı?

Raşit denen adam, "Ooo kimler gelmiş?" diyerek ayaklandı. Kamer kasılarak adamın yanına yaklaşıp, hızla masanın önündeki sandalyeyi çekip oturdu. Yanındaki diğer boş sandalyeyi geriye iterken oturmamı emreder gibi bir tavır takındı. Sakin olmaya çalışarak yanına gidip oturdum. Bu çok garipti. Raşit denen o adam ve Mahir'in ne gibi bir bağlantısı olabilirdi?

Ellerimi masanın altında birleştirip, parmaklarımı usul usul ovmaya başladım. Korkmak değildi bu, başka bir şeydi. O gece kadar yakın, o patlama ânı kadar uzaktı. "Geçen gece olanlar için geldim. Nasıl, hasar çok mu?" dedi Kamer. Büyük bir ustalıkla yalan söylerken, sesinden çıkan tek bir harf bile titrememişti.

Mahir'in gözlerini üzerimde hissettiğimde, Kamer belli etmeden dişlerini sıkarken döner sandalyeyi hafifçe geriye ittirip kendini öne doğru attı. "Maalesef hasar oldukça büyük, her şey paramparça olmuş," dedi Raşit denilen adam. Kamer'in yüzüne baktığımda bana dönük sert elmacık kemiklerinin gevşediğini fark ettim. Bu hoşuna gitmişti.

"Kim olduklarını bulabildiniz mi?" diye sordu bu sefer. O kadar ustaydı ki yalan söylerken, sorumlunun kendisi olduğunu bilmesem gözüm kapalı inanırdım.

"Kameraları da bozmuşlar, it herifler," deyip dişlerini sıktı. Kamer sorguyla kaşlarını kaldırdığında, "Ha, tek kişi olmadıkları belli yani?" diye sordu.

Kısa bir tedirginlik yaşasa da bunu belli etmemişti. Koca mekânı patlatabilen birisi arkasında en ufak bir iz bırakmamayı da başarabilirdi. Raşit denen adam, "Bu planlanmış bir şey, tek bir kişinin yapmadığı da aşikâr," deyip gözlerini kıstı. "Düşmanlarımı kendim seçemiyorum, ne yazık ki."

"Sen o gece oradaydın, bir boklar sezmediğine emin misin?" Sesin geldiği yöne kulak kabarttığımda, Mahir şüpheyle gözlerini kısmış tek kaşını kaldırmıştı. Yeşil gözleri iğneleyici bir bakış atarken Kamer dilini dişlerinin arasına alıp, kendinden emin bir şekilde dudaklarını araladı. "Burnum seninki kadar iyi koku almıyor, herkes de köpek olarak doğmuyor."

Ortamın az önceye nazaran biraz daha gerildiğini fark ettim.

"Değil mi, herkes insanlığın ne olduğunu bilmiyor," diye devam etti, Mahir.

Ondan nefret ediyordum, kötü birisiydi. Bana dokunmaya çalıştığı ânı aklımdan bir türlü çıkaramıyordum. Varlığı bile huzurumu kaçırıyordu. Kamer gözlerini Raşit denen adama çevirdi. "Anlaşılan oğlunuza, adamlığı geçtim..." deyip dişlerini sıktı. "İnsanlığı bile öğretememişsiniz."

Ne? Oğlunuz mu demişti o?

Mahir, Raşit denilen adamın oğlu muydu?

Peki, Kamer'in Mahir'in babasıyla ne gibi bir derdi vardı, Mahir bu tablonun neresindeydi?

Mahir sinirle solurken, Raşit denen adam araya girdi. "Ne oluyor, sakin olun."

Ortam aniden gerildiğinde, Kamer birden ayağa kalktı. "Bir şey olduğu yok. Oğlunuzun tasmasını takmanızın zamanı gelmiş," diyerek sertçe bağırdı. Raşit denen adamın kaşları çatılırken, Mahir rahat bir tavırla çirkin bir gülümseme sergileyip ayağa kalktı. Ellerini masaya dayayıp gözlerini bana kaydırdı. "Bence sen bu sürtüğün tasmasını tak da, kaçmasın."

Gözlerim fal taşı gibi açıldığı sıra Kamer, Mahir'in yakasından tutup kafasını sertçe ona gömdü. Dehşetle ayağa kalktığımda sandalye düşmüş, çığlıklarımı bastırmak isteyen ellerim ağzımdaki yerini almıştı. Kamer hızla masanın üzerine çıkıp, oradan karşı tarafa Mahir'in yanına atladığında bir yumruk darbesi daha geçirdi. "Bir daha söyle! Haydi, bir daha söyle lanet herif!" Raşit denilen adam onları ayırmayı çalışırken, daha doğrusu Kamer'in ellerini Mahir'den çekmeye çalışırken sert bir yumruk darbesi de o yemiş, sandalyenin üzerine un çuvalı gibi yığılmıştı.

"Sana bir daha bu kız hakkında konuşmayacaksın, demedim mi lan? Demedim mi, pezevenk?!"

Kamer öfkeden çıldırmış bir vaziyette Mahir'in suratına sert yumruklarını indirirken gözlerim ateş gibi yanmaya başlamıştı. Raşit sandalyede öylece baygın bir halde yatarken, Kamer'in yumruk sesi tüm odayı inletiyordu. "Alt tarafı bir sürtük, her seferinde kahramanlık yapmaktan sıkılmadın mı, Alptekin?" Mahir her zamanki gibi kanlı diş-

leriyle pişkin pişkin sırıttığında korkmaya başladım. Bu çocuk dayak yemekten, zevk alıyor olmalıydı.

Kamer, "Katil mi edeceksin lan sen beni, puşt?" deyip yakasını sertçe kavradı ve karnına sıkı bir yumruk darbesi geçirdi. "Bir daha bu kıza gözlerini dahi değdirirsen yemin ederim öldürürüm seni."

Her seferinde böyle oluyordu, Kamer deli gibi yumruklar savururken Mahir zevk alırcasına onun darbelerinin tadını çıkarıyordu. "Kamer yeter, yeter ölecek!" dedim çığlık çığlığa. Saçlarım dağılmış tırnak uçlarımdaki sinirler uyuşmuştu.

"Yetmez, yetmez, öldüreceğim bun..." Cümlesini tamamlayamadan büyük bir gürültüyle sirenler çalmaya başladı. Kulaklarım sağır olurcasına tırmalanırken ellerimi kulaklarıma siper ettim. Kamer bana bakıp kaşlarını çattı. Mahir'in yakasından ellerini çekti. Parmak uçlarına bulaşan kan lekeleri zemini boyuyordu. "Çık buradan," diye bağırdı bana. Onu duyamıyordum. Siren sesi tüm şiddetiyle koca depoda yankılanırken, Kamer kanlı ellerini cebine atıp arabanın anahtarını bana uzattı. "Al bunu, Dayı'nın yanına git. Al dedim!"

Aceleci tavrı karşısında, ellerimi titreterek kulağımdan çektim. Anahtarı büyük bir güçlükle parmak uçlarıma hapsettiğimde, Kamer yanıma gelmeden bana bağırmaya başladı. "Dayı'nın yanına git, ben de hemen geleceğim. Haydi," deyip yüzünü ekşitti. "Korkma sakın, arkana bile bakma, tamam mı?"

Puslu bir girdabın hemen ucundaydım. Tüm olaylar beni kendine çekiyordu, yetmezmiş gibi peşimden birilerini sürüklüyordum. Giderek şiddetini artıran dalgalara karşı direnemiyor, yok oluyordum. Daha fazla beklemeden depodan koşa koşa çıktım. Arabaya bindiğimde acele acele anahtarı takıp hızla gaza bastım. Bir yandan ağlarken, diğer yandan ellerimi saçlarıma geçirip onları geriye doğru attım. Dikiz aynasına baktığımda gördüğüm tek şey, kırık bir kızdı.

Oldukça kırık.

Direksiyonu kavrayan parmaklarımın ıslaklığı karşısında, kaşlarımı çattım. Parmaklarımı titrek bir şekilde kaldırırken derimin üzerindeki kan lekeleri kurumaya yüz tutmuş, tüm koyuluğuyla bedenimde varlığını belli etmişti. Ellerimi üzerime hızla sürerken ağlamam gittikçe şiddetlendi. Bu ben olamazdım. Ellerime bulaşan kan lekeleri kendimi katil gibi hissetmeme sebep olurken arabayı karanlık yollarda sürmeye devam ettim. Kısa zaman sonra, geçen gece Çetin'le geldiğimiz

yere geldim. Arabayı köşeye bir yere park ettim ve sıkıca kilitleyip deri montuma sığınarak kapıdan içeri girdim. Aşağı doğru inen merdivene yönelip alt kata indim.

Karanlık odalar beni içine soğururken, duvarlardan dökülen boyaların rutubet kokusu ciğerlerime işlemişti. Bir kapıya daha ulaştığımda, derin bir nefes alıp tıklattım. Bir süre sonra kapı açıldı ve yaşlı adam beni karşısında görünce bir hayli şaşırarak hızla içeri aldı.

Sönmeye yakın şöminedeki közler odaya garip bir huzur verirken dağılmış ruhum toplanamayacak haldeydi. Yaşlı adam beni sandalyeye oturturken, hemen masanın üzerinde duran sürahiye uzanıp boş bir bardağı doldurarak önüme koydu. Titreyen ellerime aldırış etmeden soğuk suyu kuru dudaklarıma değdirip, yanan boğazımı söndürdüm.

Yaşlı adam ters giden bir şeylerin olduğunu anlamıştı. Bardağı elimden alır almaz sandalyesini karşıma getirip oturup, "Daha iyi misin şimdi?" diye sordu. Dağınık saçlarımın altından ona bakarken başımı aşağı yukarı usulca salladım. Ona Dayı diyorlardı. Ya çok güvendiklerinden, ya da güvenecek başkası olmadığındandı sanırım. "Kamer nerede?" diye sordu ardından. Onu orada bırakıp gelmiştim, bana gitmemi söylemişti.

"Geleceğini söyledi," dedim pürüzlü bir sesle. Ardından yaşlı adamın gözlerine baktım. "Gelir, değil mi?"

Bir süre yaşlı göz altlarından yorgunluğu yansıdı suratına. Kırışık suratının her bir çiziğinde geçmişin kırıntıları gizliydi. "Gelir," dedi tok bir sesle. Bu bir nebze olsun rahata ermemi sağlasa bile yine de dudaklarımı kemirmeye engel olmamıştı.

Ben tehlikeli bir oyunun içindeydim, ben tehlikeydim, tehlikedeydim.

"Raşit'in yanından mı geliyorsun, Kamer orada mı hâlâ?" diye sordu. Başımı yaşlı adama hafifçe çevirirken kaşlarımı çattım. "O adamı tanıyor musunuz?"

O adam Kamer'in hayatında bir yerlerdeydi, bundan artık kesinlikle emindim. Kamer o adamdan nefret ederken, Raşit'in bundan haberi bile yoktu çünkü Kamer çok farklı planların içine hapsolmuş kendini ve düşmanlarını bir kutuya kilitleyip, anahtarını da uçurumdan aşağı atmıştı. "Raşit," deyip duraksadığında gizem kokan harflerin tozu boğazımda düğümlendi. "O göründüğü gibi biri değil, o Kamer'in..." deyip sustu.

Üzerine gittim. "Kamer'in ne?"

Omzunu silkti yavaşça. Yaşlı adam kelimelerini sustururken beni duymazdan gelmeye çalıştı. Belki de her şey o isimde kilitliydi. Raşit denilen adamın şifresini çözdüğüm zaman tüm bu soru işaretleri yok olacaktı. "Bak kızım, Kamer zor sınavlardan geçti, geçiyor. Böyle olmasını ben de istemiyorum ama akacak kan damarda durmaz. Kamer'in istediği ölüm değil, başka bir şey."

Ölüm?

Bu zihnimde deprem etkisi meydana getirirken, uçurum kokan kelimelerin acı tadı mideme oturmuş, intihar hissi oluşturmuştu. "Öldürmek mi? Siz neden bahsediyorsunuz?" dedim endişeyle.

"Sana daha fazla bir şey anlatamam kızım," diyerek sandalyeden kalkıp şöminenin önünde duran odunları közlerin üzerine atıp onları demir yardımıyla tek tek karıştırmaya başladı. Yaşlı adamı izlerken kapı sert bir şekilde açıldı. Korkuyla ayağa kalktığım vakit Kamer hızla yanıma gelip, kolumu kavrayarak yüzümü kendisine çevirmemi sağladı. "İyisin," dedi son sözleriymiş gibi nefes nefese. Soğuk hava tenimi ısırırken kara gözleri titriyordu.

"İyiyim ben," dedim ve ardından yüzünü telaşla incelemeye başladım. "Sen iyi misin? Bir şey oldu mu?"

Çatlak dudaklarını hızlıca ıslatıp geri çektiğinde, yutkunarak kafasını sağa sola salladı. "Olmadı bir şey."

"O sirenler neden çaldı?" dedim aniden. Artık kafamdaki soru işaretleri bedenime ağır geliyordu. Hiçbir şey bilmeden olayların kıyısından köşesinden kotardıklarımla bir yere varamıyordum. Cevap vermedi, kolumu rahat bırakırken benden bir adım uzaklaşıp gözlerini büyük bir yorgunlukla kapatıp açtı. Ona bakmaya devam ederken, yaşlı adam elindeki demiri bırakmadan Kamer'e döndü. "Sana ne demiştim ben evlat; Geçmişinden kurtulamazsan geleceğe kavuşamazsın."

Kamer bir süre tepkisiz kalıp sonrasında koyu renk gözlerini bana çevirdi. Aralık dudaklarımın içime kabul buyurduğu kasvetli hava tıpkı bakışları gibi acımasızdı. Yaşlı adam bakışlarımızın oluşturduğu köprüyü yıkarak tok sesiyle Kamer'e yöneldi. "Sence de artık geleceğe kavuşma vakti gelmedi mi?"

Kulaklarımı tırmalayan fermuar sesi, gözlerimi büyük bir yorgunlukla aralamama sebep oldu. Uzun zamandır buradaydım ve artık bu

odada uyanmaya epey alışmıştım. Başımı kaldırmadan etrafı incelediğimde Kamer'in çoktan uyanmış ve hatta giyinmiş olduğunu görmüştüm. Sandalyeye oturmuş, saçlarının aşağı doğru süzülmesine izin vererek botlarının bağcıklarını bağlamadan içeri doğru sıkıştırıyordu. Uzun bacakları eğilmesini kolaylaştırırken dik durmasına da yardımcı oluyordu.

"Bir yere mi gidiyorsun?" dedim, uyku mahmuru gözlerim ve ona eşlik eden sesimle.

Bağcıklarını botlarının içine soktuktan sonra doğrulup, gözlerini yüzüme sabitledi. Şakaklarındaki su damlacıkları boyun girintisine usul usul dökülürken, elmacık kemikleri pencereden sızan ışığın altında ışıldıyordu. "İşim var," dedi, sesi oldukça düzdü.

"Dünle ilgili mi?"

Kaşlarını hafifçe çattı. "Dün, bugün, hepsi aynı bok."

Artık tüm bu üzeri kapalı cevaplardan sıkılmış, soru işaretlerini intihara sürüklemeye başlamıştım. Tüm bu yanıtsız kalan sorular kendimi bir aptal gibi hissettiriyordu. Ayağa kalktı ve sandalyenin kenarında özensizce duran deri ceketi kavrayarak, kafasının üzerinden atıp giymeye başladı. Bunu yaparken benimle göz temasını bir an olsun kesmedi. "Akşama kadar burada olmayacağım, Çetin de tamirhanede olacak, giderken üzerine kapıyı kilitlerim."

"Kaçacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordum çekinmeden.

Gözleri hafifçe sertleşirken siyah deri montunun içine giydiği örgü kazağının kollarını düzeltti. Başını tekrar kaldırırken yatağa doğru bir adım yaklaştı. "Ben önlememi mi alayım da," dediğinde sesindeki kırık ton, gözlerini kısmasına sebep olmuştu. Gerçekten kaçacağımı mı düşünüyordu yoksa başka bir sebebi mi vardı?

Saçlarımı diğer tarafa savurup biraz daha dikleştim. "Çip falan tak istersen, ağlayınca gülünce haberin olur."

Dişlerini dilinin üzerinde çabucak gezdirip kaşlarını sorguyla yukarı kaldırdı. Bir adım daha attığında yatağın bitiş kısmına geldiğini fark ettim. Uzun boyu kafamı ona doğru kaldırmama yol açarken, bunu sorun edercesine yatağın üzerine oturdu. Ilık nefesi yüzüme çarparken kalp atışlarım bir anda hızlandı. "İyi fikir, arada beynini kullanman hoşuma gidiyor," dedi dalga geçercesine. Bu tavrı karşısında kaşlarımı çatıp, ifademi sertleştirdim. Ekledi. "Tabii başka birinin yanında gülmeyeceğini biliyorsan eğer."

"Kimin yanında gülüp gülmeyeceğimi senden öğrenecek değilim. Ayrıca o niye?" Kumral teninin sabah güneşiyle eşsiz uyumu sabahın uyanmak için iyi bir zaman dilimi olduğunu kanıtlıyordu. Kolunu siyah çarşafın üzerine hafif geniş bir şekilde yaslarken, parmak uçla- rı çarşafı yüzeysel bir şekilde kavramıştı. Yüzünü yüzüme biraz daha yaklaştırırken, nefesi dudaklarıma hayat suyu gibi canlılık kazandırmış onları aralamamı sağlamıştı.

Gözleri bir anlığına dudaklarıma kaydığında hafif bir uğultuyla yutkundum. Dudağının kenarı belli belirsiz kıvrılırken kaşlarını çatıp gözlerini yeniden kahvelerime dikti. Aramızdaki mesafeyi yok etmek istercesine saçlarıma doğru yaklaşırken gözlerimi usulca kapattım. Bir anda gelişen bu gibi durumlara ayak uydurmak oldukça zordu. Sıcak dudaklarını tenime bastırırmış gibi büyük bir volkan patladı içimde. Lavları bedenimdeki her noktayı yakarken, kıvılcımların ruhuma da sıçradığını hissettim. "Bir başkasını da sarhoş etme diye."

Dudaklarından sızan hava beni boğmuştu. Nefes almayı bırakmış zamanı durdurmuştum. Hemen sağ kulağımın üzerinde beliren dudak- ları saç tellerime rahatlıkla değiyor, buna dur bile diyemiyordum. Ken- dini yavaşça geri çektiğinde gözlerimi hafiften açtım. Burun buruna geldiğimizde soluduğumuz hava aynı damarda can buluyordu sanki. İlk kez bu kadar yakından baktığım kara gözleri gerçekten büyüleyiciy- di. Gözlerinin etrafında örülü koyuluk, cehennemin gerçekten ateşten olduğunu ve yanmamanın imkânsızlığını gösteriyordu sanki. Bu ce- hennemi süsleyen kıvrımlı kirpikleri, kaynayan su dolu kazanın can ya- kan iniltilerini andırır gibi acımasızdı. "Yasak koymak benim haddime değil," dedi ve kısa bir anlığına iç çekip kafasını hafifçe oynattı. "Ama sana benden başkasının yanında gülmeyi yasaklıyorum. "

Gözlerim yavaşça büyürken keyifli bir şekilde sırıttım ve elimi usul- ca kaldırıp orta parmağımı gösterdim.

Kamer parmağıma bakmadan direkt gözlerimi odağına aldığında şaşkınlığını gizleyemedi. Ama bundan o da keyif almıştı, hissetmiştim. Gülümseyerek, "Güzel bir parmağın varmış," diye dalga geçti.

Gözlerimi kapatıp açtım. "Öyledir."

Bana gülümseyerek bakarken elimi indirdim ve derin bir nefes alıp verdim. Birkaç saniye sonra ayaklanırken yüzündeki tebessümü derhal sildi. Esnedim ve sakince, "Ben de seninle geleyim, tüm gün sıkılırım," diye itiraf ettim.

Yüzü alayla gevşerken bana bakmadan karşılık verdi. "James Bond filmi çekmeye gitmiyorum, anasını satayım. Çok sıkılırsan git yemek yap da bir işe yara."

Dudaklarımı düzleştirdim. İşte bu söze kırılmıştım. Kendimi ger- çekten fazlalık gibi hissediyordum. Kamer de bunu saklamıyordu. "Fazla kırıcısın, bu evde bir fazlalık olduğumu belli etmene gerek yok- tu," dedim gözlerimi parmaklarımla sıktığım çarşafa çevirirken. Kamer sessiz kalırken gözleri farkında olmadan sıktığım çarşafa kaydı.

"Onu rahat bırak," dedi soğuk bir sesle. Aniden durduğumda ona bakmamak için kendimle savaşıyordum. Gözlerini yüzüm- de hissederken, dudaklarıma düşen gölgesi kımıldanmaya başladı. "Gerçekten bir fazlalık olduğunu düşünseydim seninle yatağımı paylaşmazdım, güzelim."

Çatık kaşlarım bir anda gevşerken kafamı kaldırdım ve üzerimde olan bakışlarına karşılık verdim. Suratı ifadesiz bir şekilde bana dönük- ken sessiz kalmamı fırsat bilip odadan hızla ayrıldı. Kapıyı kapattığında gözlerim kapalı kapıya takılı kaldı. Galiba iyi bir şey söylemişti ama yine de sözleri bu evde bir fazlalık olduğum hissini törpülemiyordu. Bir süre yatakta boş boş bekledikten sonra, ayaklarımı çarşafın altından çekip yataktan sarkıttım. Sargımı çıkarma vakti çoktan gelmişti. Diz- lerimden aşağı indirdiğim eşofmanı ayak bileklerimle buluşturduğum- da kapı aniden açıldı. Fevri bir hareketle önüme döndüğümde gelenin Zeynep olduğunu gördüm. Dudaklarımı kesen saç tellerini gözümün önünden çekip kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Kapıyı büyük bir sessizlikle kapatarak yanıma yaklaşıp yatağın ucu- na oturdu. "Günaydın," dedi samimi bir şekilde. Okul üniformasını giymiş, saçlarını toplamıştı. Septumu hafta sonları takıyor olmalıydı. Bu yine de su yeşili saçlarla okula gittiği gerçeğini değiştirmiyordu.

"Günaydın," diye karşılık verdim. Bir şey söyleyecekmiş gibi bir hâli vardı. "Biliyorum, belki senin için önemli değildir ama yine de söylemek istedim." Kaşlarımı sorguyla çatarken hafifçe sağa döndüm. "Dinliyorum."

Kâküllerinin altındaki koyu kahve gözleri tüm ışıltısıyla parlarken, onu gerçekten sevimli ve cana yakın bir kız gibi göstermeye yetiyordu. "Bugün Kamer Abi'min doğum günü."

Kısa bir an için duraksarken, zihnimde aniden büyük bir gürültüyle bir takvim yaprağı koptu.

5 Aralık.

Bu eve ilk geldiğim günlerde yirmi üç yaşında olduğunu söylemişti. Acaba bunu doğum gününü hesaba katarak mı söylemişti yoksa yirmi dört yaşını umursamayarak mı? Gözlerim Zeynep'in bordo renkteki okul üniformasına kaydığında nemli dudaklarımı hafifçe araladım. Odada hâlâ Kamer'in kokusu hüküm sürüyordu. Tüm her şeyi yok etse, ondan geriye tek bir iz kalmasa bile, ruhumun ondan çalıp sahiplendiği kokuyu asla silemeyecekti. "Bilmiyordum," dedim, geçiştirir gibi.

Zeynep, "Ben yine de söylemek istedim," deyip ayaklandı. "Sonra görüşürüz."

Yapmacık bir gülümseme yerleştirdim suratıma. Başımı Zeynep'e çevirdim yavaşça. "Görüşürüz, iyi dersler." Gülümsememe tamamen zıt şekilde samimi bir tebessümle odadan çıktı.

Demek bugün onun doğum günüydü. Peki, neden bu sabah sanki haberi yokmuş gibi davranmıştı? Yüzümü ekşittim. Ne diyecekti? Bu kalemun, bugün benim doğum günüm, haydi yeni yaşımı kutlayalım, falan mı?

Yutkunup ayağa kalkarak kapıyı açtım. Bacağımdaki sargıyı çıkartmak için banyoya girdim ve kırık beyaz renkteki sargıyı yavaşça çıkardım. Yara derin olduğu için zor kabuk tutmuştu. Hatta en ufak bir darbede yeniden kanayacakmış gibi görünüyordu. Sargıyı köşedeki çöp kutusuna attıktan sonra çekmeceleri karıştırıp yara bandı aramaya başladım. Hemen musluğun altındaki kapaklı bölmede bir kutu yara bandı bulunca içinden bir tanesini çekip bacağıma özenle yapıştırdım. Banyoda işim bittikten sonra odaya geçip yatağı topladım. Bunu artık sanki kendi yatağımmış gibi tekrarlarken hiç zorlanmıyordum. Sanki yıllardır onunla aynı yatağı paylaşıyormuş gibi.

Aşağı indiğimde Çetin'in kahve içtiğini gördüm. Biraz çekinsem de bunu belli etmeden kazağımın kollarını sündüre sündüre çekiştirerek yanına doğru ilerledim. "Günaydın," deyip karşısına geçtim. Kahvesinden bir yudum daha alarak durgun bir tavırla karşılık verdi. "Günaydın." Ardından elindeki kupayı göstererek, "Kahve?" diye sordu.

Başımı onaylarcasına sallarken, su ısıtıcısındaki sıcak suyu çekmeceden çıkardığım kupaya boşalttım. Bu siyah kupa Kamer'indi. Geçen gün ona çay götürmüştüm. Tezgâhın üzerinde duran kahve paketini açıp sıcak suyun üzerine döktüm. Kahveyi seviyordum. Beni gevşetiyor, zinde olmamı sağlıyordu. Evde olduğum zamanlarda yağmurlu havanın şefkatini fırsat bilip elimde bir kupa kahveyle pencere önüne oturur, yağmur damlalarının ince ince süzülüşünü izlerdim.

Bu gerçekten huzur veriyordu.

"Bugün," dedim ve Çetin'in karşısındaki yüksek boy sandalyeyi çekip yavaşça otururak kupayı masanın üzerine koyup parmaklarımla sarmaladım. Bu sayede hem avuç içlerim ısınacak hem de daha da rahatlayacaktım. "Kamer'in doğum günü," dedim ve sonra, "Doğum günüymüş galiba," diyerek düzelttim.

Çetin ifadesiz bir suratla başını aşağı yukarı sallarken sorumu doğrulamıştı. "Öyle evet, ama pek umurunda olduğunu zannetmiyorum. Doğum günlerinden nefret eder," dedi açıklama yaparak.

"Neden ki?" diye sordum. Onun hakkında hiçbir şeyi kendi ağzından öğrenememiştim, belki bana başkaları yardımcı olurdu.

Gözlerini kısıp dudaklarını birbirine bastırdı. Çetin'in yüzü Kamer'e göre daha yumuşak ve düzdü. Yani Kamer'in suratı gibi ince ince detayları yoktu. Onun yüzüne her baktığımda tüm detaylarını ince ince nakşediyordum beynime. Ezberliyordum onu, bir gün buradan gittiğimde bile, aklımdan çıkmasın diye. Gerçi kolay kolay unutulacak bir siması da yoktu zaten. "Sebebini bilsem de sana söyleyemem ki," diye geçiştirdi. Çetin onun en yakınındaki insandı. Dostluklarını belli etmeseler bile aralarındaki bağı fark edebiliyordum.

"Dene."

Başını sağa sola salladı. "Hayır, Aymira. Bunu yapamam," deyip boş bardağı masaya bırakarak ayaklandı. "Gerçekten." Yüzüme bakarak geriye doğru bir adım attı ve sonra arkasını dönüp hızla kapıdan dışarı çıktı.

Güzel! Hem bir başıma bu evde kalmış hem de yine cevapsız bırakılmıştım.

Elimdeki kupayı dudaklarımın arasına hapsedip sıcacık bir yudum daha aldım. Boğazım yumuşarken aralığın soğuğuna meydan okuyordum. Kahvemi bitirdikten sonra masayı toplamaya başladım. Tabaktaki zeytinleri kutuya koyup dolabın kapağını açarak rafa yerleştirdim. Dolabın kapağını kapatmaya yeltendiğimde, yumurtalıktaki yumurtalar dikkatimi çekti.

Pasta?

Evet, Kamer'e pasta yapabilirdim. Bu onu mutlu edebilirdi, belki...

Masayı topladıktan sonra kek için gerekli malzemeleri tezgâhın üzerine çıkardım. Öncelikle orta boy bir kabın içine dört adet yumurtayı kırıp üzerine de toz şekeri koyarak iyice çırptım. Kalan malzemeleri de kaba ekleyip büyük daireler oluşturarak çırpmaya devam ettim. Tepsiye döktüğüm kek hamurunu fırına verdikten sonra üzeri için çekmecede bulabildiğim malzemelerle kakaolu bir krema hazırladım. Süslemek için dolaptan birkaç meyve çıkarıp onları da dilimlediğimde işlemin çoğu tamamdı.

Bir süre sonra kekim piştiğinde kesip süsleme işlemine başladım. En sonunda nihayet pasta hazır olduğunda ise yüzümde geniş bir tebessüm oluştu. Kardeşim dışında ilk kez birine pasta yapmıştım.

Dolabın kapağını açıp, pastayı rafa özenle yerleştirdim. Gözlerim alt taraftaki boş rafa takılı kaldığında akşam için yiyecek bir şeyler hazırlamaya karar verdim. Tüm günümü mutfakta geçirmiş, kendimi çocuklarının okuldan gelmesini bekleyen anne gibi hissetmiştim.

Alper? Acaba o ne yapıyordu? Yüzümde acı bir ifade belirirken tüm sevincim kursağımda kalmıştı. Ben ne yapıyordum böyle? Neden normal bir şeymiş gibi kendimi bu hayata kaptırmıştım? Bir gün tüm bu yaşadıklarım son bulduğunda buradan her ne kadar hâlâ gitmeyi çok istesem de, özleyeyim diye miydi? Belki de artık plan yapmak yerine akışına bıraktığım içindi.

Akşam olduğunda Zeynep ve ikizler gelmiş, Çetin ve Kamer de masadaki yerini almıştı. Servis tabaklarını alıp her birine çorba doldurmaya başladım. Buraya geldiğimden beri belki de ilk kez yararlı bir şey yapıyordum.

Andaç'a çorba tabağını uzattığımda, beklemeden bir kaşık alıp dudaklarını yaladı. "Oh be, sonunda sıcak bir şeyler. Ellerine sağlık, gerçekten çok lezzetli," diye mırıldandı. Hafifçe tebessüm ederken Andaç'ın sakin sakin yemeğini yediğini gördüm. Zeynep de beğendiğini söylediğinde gözlerim Kamer'e kaydı. Çorbasından bir yudum alırken tüm hareketlerini izlemeye koyuldum. İlk anda kaşlarını çatsa da yüzü yavaş yavaş gevşemişti. Galiba çorbamı beğenmişti. Yüzüme hafiften bir gülümseme serpildiğinde başımı eğip çorbamı içmeye devam ettim. Hemen ardından diğer yemeğe geçtik. Nihayetinde en sona pasta kaldığında ayaklandım.

"Bir saniye," deyip dolaba yöneldiğimde hepsi kuşkuyla duraksadılar. Dolabın kapağını ifadesizce açtım ve yaptığım pastayı çıkardım.

Andaç ve Zeynep'in gözleri sevinçle büyürken, Kamer'in suratı beklediğimin aksine donuk ve sertti.

"Oha, pasta mı yaptın?" diye bağırdı, Andaç.

Kamer'in yüz ifadesinden çekinsem de, pastayı tam önüne bıraktım. "Doğum günün kutlu olsun," diye fısıldadım. Masada anında gergin bir ortam oluşurken Çetin dahil hepsinin gözleri pastada kilitliydi. Kimse ne bana ne de ona bakıyordu.

Kamer, "Senden pasta isteyen mi oldu?" dedi buz gibi bir sesle. Aniden duvara çarpmış gibi duraksadığımda tırnaklarımı avuç içlerime gömdüm.

Ona üstten üstten bakarken çenesinin kaya gibi sertleştiğini fark edebilmiştim. "Ben, bugün doğum günün olduğunu öğrendim ve sana pas..." Sözlerimi bıçak gibi kesti.

"Sen de bana pasta yaptın yani, öyle mi?" diye sordu.

Ağzım verdiği tepkiyle aralanırken, "Çek şunu buradan," diye emretti bu sefer. Gözlerim sert bir yumruk darbesi yemiş gibi acıyla kapanırken şiddetli sesi ruhumun duvarlarında yankılanıyordu. Masadaki herkes suspus olmuştu, Kamer'in sinirli ve sert nefesini duyabiliyordum. Pes edip aniden ayağa kalktı ve pastayı alıp tezgâhın üzerine sertçe bıraktı. Hemen gözlerimin önüme dikilerek çatık kaşlarını yüzüme sapladı. "Bundan sonra beynini başka bir şeyler için kullan."

Gözlerim kızarmıştı. Bir yandan sinirlenmiş, diğer yandan hayretler içerisinde kalmıştım. Böyle bir tepki vereceğini bilseydim, mutfağa dahi girmezdim. Sinirle mutfaktan çıkıp, basamaklara yöneldi ve sert ayak seslerini geride bırakarak odaya girdi. Ona öylece bakakaldığımda Çetin ve Aytaç masadan sessizce kalkarak salona yürüdüler. Ellerimi yumruk yapmıştım ve canım yansın diye tırnaklarımı derime batırmaya başlamıştım.

Zeynep ayağa kalkıp sessizce bana dönerek, "Üzülme, sorun senin pasta yapmanda değil," dediğinde kızarık gözlerimi beyaz cildine sabitledim. Devam etti. "Çikolatadan nefret eder, bu evde üç yıldan beri yaşıyorum ve hiçbir zaman ne dolapta ne de başka bir yerde çikolataya hatta ambalajına bile rastlamadım, bu kakaoyu nereden buldum bilmiyorum ama galiba onu saklamayı ihmal etmişim."

Hatırlıyordum bunu bir yerden?

Evet, pastaneye geldiği gün kahvenin yanındaki çikolata yüzünden de beni terslemişti. Peki, ama neden?

"Şimdi sen de kakaolu pasta yapınca," deyip omuzlarını düşürdü. "Keşke sana bundan hiç bahsetmeseydim, Aymira. Üzgünüm."

Dişlerimi dudaklarıma saplayıp başımı sağa sola salladım. "Hayır, seninle ilgisi yok, kendini suçlama."

Ellerini omzuma koyup, başını hafifçe eğdi. "O böyle birisi işte, ne zaman ne tepki vereceği belli olmuyor. Lütfen üzülme, ayrıca yemekler çok lezzetliydi. Ellerine sağlık."

Buruk bir gülümsemeyle, "Afiyet olsun," dedim. Ardından Andaç ayağa kalkıp pastanın hemen kenarını parmaklayarak bana baktı. "Bir şey söyleyeyim mi, kendi kaybeder. Bu şu âna kadar yediğim en lezzetli pasta."

Andaç'a boş bir suratla bakıp, dudaklarımı minik bir hareketle oynattım. Tamamen yalnız kaldığımda hâlâ ayakta bekliyor, dişlerimi sıkıyordum. Bu çok fazlaydı. Yerle bir olan gururum şimdi herkesin önünde yine sahnelenmişti. Kızarık gözlerimle odaya doğru baktığımda bacaklarım ritmik hareketlerle titretmeye başlamış, sol gözümden hızla akan gözyaşına engel olamamıştım. Bir adım geri çekildiğimde elimle hızla yanağımı silip saçlarımı geriye attım. Yok, yok olmaz böyle. Artık her şeyi öğrenecektim. Onu yıkan, beni bitiren her neyse bu gece son bulacaktı.

Mutfağı hızla terk ettiğimde basamakları birer ikişer geçerek odaya vardım.

Boştu.

Dolabın yana doğru çekildiğini fark ettiğimde çatıya çıktığını anladım. Bir an duraksadım. Zaten paramparça olmuştum, şimdi de arta kalan kırıntıları rüzgârda savuracaktım. En azından artık zihnimi boşaltmış olacaktım. Beklemeden kapıyı açtığımda yüzüme vuran sert rüzgâr etkisini hemen göstermiş saçlarımı geriye savurmuştu. Bedenim soğuğa ve rüzgâra karşı direnirken bunu umursamamaya çalıştım. Ayaklarımı tuğlaların üzerine sertçe bastığımda, dengemi sağlayıp ön tarafa doğru yürümeye başladım. Az ilerde arkasını dönmüş otuyordu. Havaya dağılan koyu renk dumanlar sigara içtiğinin kanıtıydı.

Az önceki tavrından sonra yanına gidip gitmemekte tereddüt etsem de artık geri dönüşü olmadığının bilincindeydim. Ona kızgındım, ona çok kızgındım.

Yanına yaklaşırken adımlarımın seslerini işitmiş ama tepki vermemişti. Ayın parlak yüzeyi adımı haykırır gibi tenimde ışıldadığında, geceyi pençeleyen kara bulutların onu bir ağ gibi ördüğünü hissettim. Pes etmeden yanına gidip oturduğumda ayaklarımız çatıdan aşağı sallansa bile bunu umursamamaya çalıştım. Yüksekten korkmasam da bulunduğumuz yer korkumu tetikliyordu. Tüm şehir ayaklarımızın altında parlarken, bazen adımı bu şehre bağıra bağıra gömmek istiyordum.

Kamer, "İnsanlar kaderlerini kendisi seçemiyor," dedi havaya nazaran daha soğuk bir sesle. Ardından kızarmış uzun parmaklarının arasındaki ölüm iksirini dudaklarına yerleştirip tüm zehri içine çekti.

"Kaderimizde ne olduğunu bilemeyiz. Gelecekte bizi neler bekliyor, bunu bilemeyiz," dedim az önceki tavrıma yenik düşüp ikna edici bir sesle.

"Gelecek?" dedi yüzünü ekşitip alayla gülerken. "Geleceğine tüküreyim, boktan bir geçmişi olan birini gelecekte anca lağım çukuru bekler."

"Herkesin bir geçmişi var," dedim soğuk havada eriyen sesime takılıp. Yavaş yavaş konuya girip, günlerdir beynimi kemiren harflerin intikamını almak istiyordum.

"Benimki geçmeyen bir geçmiş."

Ona yandan bir bakış attım, gözlerinin kenarları hafifçe kızarmıştı. Sert rüzgâr bedeni dahil yüzünde derin izler bırakmıştı. Parmakları arasındaki sigarayı dudakları arasına alırken, "Ne zaman anlatacaksın? Seni yiyip bitiren her neyse, bunu ne zaman öğreneceğim ben?" diye sordum.

Huzursuzca soluklandı yüzünü semaya doğru kaldırdı. "Ben düştüm, Diana. Çok sert düştüm, kimse bana yardım edemez," dedi acı çeker gibi. Yutkundum. "Düştüğün yerden kaldıramam seni belki," dedim ve dudaklarımı yalayıp düzleştirdim. "Yanına uzanırım ben de, olmaz mı?"

Başını mekanik bir şekilde bana doğru çevirirken keskin gözleri yüzümü taramaya başladı. Bakışlarının değdiği her yer tehdit altındaydı. Gözlerimi odağına aldığında başını usulca sağa sola salladı. "Benim yanımda boğulursun sen."

"Yüzmeyi öğrenirim."

"Benim denizimdeki fırtınalar senin boyunu aşar, güzelim."

"Seninle birlikte boğulurum."

Sustu.

Sustuk.

Artık karşı koymam gereken hislerim değil, tepkilerimdi. Üzerine gitmediğim sürece bana hiçbir şey anlatmayacaktı, bunu biliyordum. "Ben günahkârım. Çok fazla günahım var," dedi gözlerini bir an olsun bile gözlerimden çekmeden.

"Hangimizin yok ki?" dedim tezini çürütmeye çalışırken

Önce boş bir şekilde baktı yüzüme. Gözleri darağacında sallanmaya hazırlanan adamın çaresizliğine bürünmüştü. Sonra iç çekip kara gözlerinin etrafını süsleyen zehirli sarmaşıklar diline dolandı. "Öyle günahkârım ki, senin yanmak dediğin şey bile bana gülünç geliyor."

Gözlerim zehirli sarmaşıklarına odaklandığında, ilk kez ondan korktum. İlk kez duyacağım şeylerden korktum ama istiyordum işte, bu kelimelerin daha fazlasını, beni karanlıktan çıkarıp ışığa götürmesini istiyordum. Başını hafifçe öne doğru eğip sigarasını tekrar iki dudağı arasına yerleştirdi. Kuvvetli bir şekilde zehri ciğerlerine çekerken hissettiği şeyi ben de hisseder gibi oldum.

Göğüs kafesim acıyla sıkışırken başımı önüme çevirdim. Beyaz filtreye ulaşınca onu avuçları arasına hapsedip, ateşini söndürdü. Sesli sönen küller, parmak boğumlarından acı iniltilerle havaya karıştı. Avucunu açtığında sigarasının zifiri kokusu genzimi yaktı. İzmariti aşağı doğru atarken ellerini yan tarafa koyup başını geriye verdi. Soğuk havayı hissederek çekerken, ona yakın olan tarafım üşümüyordu. Beni soğuya karşı koruyordu.

Bir süre hiç konuşmadık. Anlatmasını bekledim, anlatacağını biliyordum.

"Yurtta kaldım ben hep, kendimi bildim bileli hep yurt yatakhanelerinde uyudum. Ayda bir kez eve gelirdim ona da gelmek denirse tabii." İşte başlamıştı bile. Tüm bu şifreler onun dudaklarının arasındaydı. Sözünü dahi kesmedim. Gerekirse sabaha kadar onu dinler, gözümü bile kırpmazdım.

"İlköğretim hayatım normal geçti, anne ve baba sıcaklığından uzakta işte. Büyümeye başladım, annem arada sırada, babam okuluma para verirdi. Başlarda bunu sorun etmedim, bir şekerle kanıyordum işte." Anne ve babası vardı. Bana aile olmadıklarından bahsetmişti, demek bu yüzdendi. Kelimeleri düğümlendi bir anda. Son noktayı koymak

çok güçtü. "On bir yaşıma gireceğim gece, doğum günümde yurttan çıkıp okulun kantinine indim gizlice. Yurt, okulun hemen bitişiğindeydi. Tüm ışıklar kapalıydı. Sessiz olmaya çalışarak kantinin kapısını yavaşça açtım. Raftaki çikolataya uzandım..." Sonra buz gibi bir sessizlik.

Başını oynatmadan yutkundu. Öyle ki boğazında düğümlenen hıçkırığın, canımı bu denli yakmasına bile razı geldim. Devam etti. "Acıkmıştım işte, alt tarafı bir çikolata lan, basit bir çikolata."

İpler yavaş yavaş çözülmeye başlamıştı. "Sonra onu aldım, kapıları kapatıp merdivenlere sessizce yöneldiğimde onu gördüm. Raşit'i." Gözlerim kocaman açıldı. Raşit? Çok sevdiği diye adını koyduğu Raşit miydi? Patlama gecesi adını Raşit diye haykırdığı Raşit miydi? "Elinde bir kemerle beni konferans salonuna soktu. Üzerimdekileri çıkarıp iç çamaşırlarımla bıraktı."

Devamını duymak istediğimden emin değildim.

Ses tonu çatladı. "Vurma dedim, almam bir daha çikolata, vallahi almam abi dedim, durmadı kanatana kadar vurdu, vurdu, vurdu..."

Ses rengi o kadar kırılgandı ki sanki o anı yeniden yaşıyor gibiydi. Ona dönüp bakmadım, yüzünün ne halde olduğunu görmek istemedim çünkü sesinden bile anlaşılıyordu her şey. "O gece sabaha kadar konferans salonunda kilitli kaldım. Okul açılmadan beni oradan çıkarıp arkadaki depoya götürdü. O lanet okulda kimse yokluğumu fark etmedi lan, hiç kimse. Kendim bile."

Dişlerini sıktığını fark ettim. "Sonra büyüdüm, yaralarım iyileşti ama ruhumdaki çatlaklar bir türlü iyileşmedi. Liseye geçtiğim zaman aynı okulda okumaya devam ettim. Bizim okulda ilköğretim ve lise bir aradaydı. Her ne haltsa işte," deyip dudaklarını ısırdı. "Raşit'ten hep kaçtım. Kaçmak değildi bu öfke biriktirmekti. Suçsuz yere açılan yaralarımın bedelini ödetecektim elbette."

"Ailen, onların haberi olmadı mı?" dedim aniden.

İçli bir nefes verdi. Omuzlarını dikleştirdiğinde bedenini de öne doğru kaldırdı. Bakamıyordum yüzüne. "Aile mi? Onların varlığımdan bile haberi yoktu. Annem yardım derneklerinde gezer, babam o toplantı senin bu toplantı benim at koştururdu. Bunca şeye vakit ayırırken bana bir dakikayı çok gördüler. Onlara ayak bağı olduğumu düşündüğüm için bundan hiç şikâyet etmedim ben de. Liseden mezun olduğum gün, cuma gecesi tek başıma buldum Raşit'i, bir yerde sıkıştırdım.

Bıçakladım onu, öldürmek istedim," deyip ifadesini sertleştirdi. "Ama her şey biri beni vurana kadar sürdü. Oğlu, Mahir."

"Seni tanıyorsa yüzünü nasıl hatırlamadı? Seni şu an seviyor," dedim itiraz eder gibi. Zihnim anlattığı her şeyi reddediyordu. "Beni tanıyamadı, yüzümde kar maskesi vardı. O kemerle dövdüğü çocuk olduğumu bilmiyor. Çünkü hep kaçtım ondan. O geceden sonra onun yüzünü hiç görmedim ki, çocukluk halimle şu anki halimin uzaktan yakından alakası bile yok." Eliyle belini gösterip gözlerimin içine baktı. "Tam buramı vurdu işte, tek bir kurşunun izi tüm geçmişimi lekeledi."

Dudaklarım kururken örgü kazağın altındaki dövmesi canlandı. Orada büyük bir kurşun dövmesi vardı. Demek bunun içindi. "Sonra gecenin zifiri karanlığında yolum buraya düştü."

Daha sakin bir sesle devam etti,. "Şevkat dayı buldu beni," dediğinde dayı dedikleri yaşlı adamdan bahsettiğini anladım. "Kurşunu çıkardı oradan, beni iyileştirdi, beni yanına kabul etti. Ailemin varlığımdan haberi bile olmadan."

Onun hayatında kendinden başka herkes söz sahibiydi. Herkes ruhunu yaralamış, dayı ise onu toparlamıştı. "Sonra Mahir'le karşılaştık, beni tanımadı. Kimse beni tanımadı. Bir anlaşma yaptık onunla, caddeye kurallar koyduk. İki yıl sonra askere gidip geldim. Yıllar geçse bile ne öfkem ne de kinim bir nebze olsun azalmadı, Mahir'i ve babasını her gördüğümde daha çok arttı."

Son sözlerine yaklaşıyordu.

"Daha fazlasına gerek yok," dedi bir anda. Daha fazlası? Daha fazlasını olduğunu mu ima ediyordu? Her şey bu kadar değil miydi? "Bendeki bu hırs sadece bundan ibaret değil, daha derine inemem. Kendime de sana da bunu yapamam." Derin bir nefes aldı. "Hal Günü geldiğinde o üzeri kapalı olan sandığı açıp içindeki bıçakla ikisini, gözlerimin içine baka baka öldüreceğim."

"Sen neden bahsediyorsun? Derine inmek de ne demek?" diye sordum titreyen gözlerimle.

Ona doğru baktığımda yüzünü hafifçe bana çevirdi. Ay ışığının vurduğu kemikli yüzü kirpiklerinin yanağındaki çukura düşmesine yol açıyordu. Dudakları kurumuşken gözleri tam tersine ateş saçıyordu. "Peki sen? Hâlâ bana yardım etmek istiyor musun? Şu an yan yanayız, derine indiğimizde de yanımda böyle durabilecek misin?"

Başımı aşağı yukarı salladım.

"Edemezsin, izin vermem. Anlattıklarım, yaşadığım şeylerden çok uzakta bir yerlerde. Orada kayboluruz," dedi ve başını önüne çevirdi. "En yakın zamanda evine dönmen için elimden geleni yapacağım, artık burada kalamazsın." Şaşkınlıkla ona baktım. Neden böyle düşünmüştü şimdi? Anlattıkları yüzünden ondan korktuğumu falan mı sanıyordu?

"Kamer..."

"Evine döneceksin."

"Ama ben," dedim hızla. Ne yani? Burada mı kalmak istiyordum? Peki neden? Omzumu hafifçe silktim. Nedeni belliydi.

"Döneceksin," diye bağırdığında, kalbim sızladı. "Zaten dönecek-sin yakında, bitecek bu kâbusun..." Gözlerime baktığında ezildiğimi hissettim. Yeniden inşa için uğraştığım gururum bir kez daha kırılırken daha fazla dayanamayıp ayaklandım. Tek bir kelime dahi etmeden arkamı dönüp hızla yürümeye başladığımdaysa sesini duydum.

"Geçmiş yakamı bırakmıyor, geleceğe gidemiyorum ben."

Sesi kulaklarımda çınlarken ağlamamak için kendimi tuttum. İki kırık insandık biz. O geçmişiyle sınanıyordu ben de elimden alınan geleceğimle.

"Böyle bir adam olmayı ben seçmedim, boktan bir hayatım var ve seni de buna bulaştırmak istemiyorum. Evine döneceksin!"

Dudaklarımı birbirine sertçe bastırırken gözlerimi kapattım. Doğru söylüyordu, belki de sadece evime dönüp tüm bu yaşananları unutmalıydım. Belki o zaman artık iki kişi için değil, yalnızca kendim için düşünürdüm.

Daha fazla dayanamayıp öne doğru bir adım atarken yüksek sesle haykırdı. "Aymira!"

Adımı söylemişti.

"Ulan," dedi isyan eder gibi. "Ulan sana sarılmak bu kadar zor mu? Bunun bir yolu yok mu?"

Durdu. Zaman. Kavramlar. Rüzgâr. Bildiğim her şey silindi sanki. Tek bir lafıyla yok etti hafızamı.

Dudaklarım titredi yeniden. Yavaşça arkamı döndüm. Gördüğüm adam yıkıktı, kırıktı, paramparçaydı. O pençeleri olan adamın şimdi

bir çizik atacak hali kalmamıştı. Rüzgâra ayak uyduran saçları asi bir tavırla dalgalanırken, gözlerinde gördüğüm kişi bir yetişkinin kemer darbelerine maruz kalan küçük bir çocuktu.

Sevgisizdi.

Korumasızdı.

Savunmasızdı.

Kollarını yavaşça indirirken ona doğru yürümeye başladım. Bir saniye bile düşme korkusu yaşamadan hem de. Ayağımın altındaki tuğlalar yol oldu sanki sırf ona daha çabuk sarılabileyim diye. Bir adım attı öne doğru, hiç düşünmeden kollarımı boynuna sardım. Beklemedi, güçlü kollarıyla sırtımı kavradı beni kendine yapıştırdı, sanki kaybolacakmışım gibi.

Yüzümü saçlarına gömüp ellerimi ensesine koydum. Sıcacıktı, rumunun aksine. Parmaklarıyla belimi kavrarken dokunuşları ruhumu okşuyordu. Kafasını saçlarımın arasına gömmüş, sıcak nefesini tenime üflüyordu. Bu hissettiğim tam anlamıyla huzurdu. Kan kokan bu bedende hissettiğim tek duygu, güvendi.

"Ben çok güçlü bir adamım."

"Güçlüsün."

"Hiçbir kuldan korkmam."

"Korkmazsın."

"Asla kaybetmem."

"Kaybetmezsin."

Durdu. Sıcak nefesi yerini ılık bir esintiye bıraktığında kafasını saçlarımdan çekti. Kollarını sırtımdan yavaşça ayırırken ben de ellerimi serbest bıraktım. Durmadı. Elleriyle yüzümü kavrayıp alnını alnıma yasladı. Karşı koyamadığım şeyler artık rayından çıkmıştı. Nefeslerimiz birbirine karışırken gözlerini gözlerime kilitledi. Ellerini yüzümden çekip şakaklarıma kaydırırken alnını alnıma sürttü yavaşça ve gözlerini kapatıp dişlerini sıktı.

"Ama ilk kez birine yenilmekten korkuyorum..."

13. Bölüm

Yağmur

Geçmişin anahtarına ulaşabilseydim şayet onu geleceğin kör kuyusuna atardım zira geçmişimizi inşa eden her kutu, bize açılması imkânsız bir kilidi mübah kılmıştı.

"Kızı ne zaman göndereceksin?" diye sordu Çetin.

"Daha zamanı var," diye cevapladı, o da. Kulağımı kapıya dayamış, sabahın erken saatlerinde onların konuşmalarına şahitlik yapmaya başlamıştım. "Ne kadar daha? Lan it, kaç haftadır kız burada yeter artık," dedi Çetin. Ses tonundaki hafif kızgın renkler dikkatimi çekti.

"Küfür etme lan, gavat."

Kaşlarımı usulca yukarı kaldırıp, gözlerimi devirdim. Ellerimi kapıya koyup kulağımı biraz daha yapıştırdım. Salonda konuşmalarına rağmen, onları duyabiliyordum. "Mahir rahat durmayacak, kız zarar görmeden gitsin," dedi Çetin, bu sefer ses tonuna ikna tohumları serpildi.

Kamer, "Başlarım Mahir'ine, ona kimse zarar veremez," dediğinde, dişlerini sıktığını hissettim. Muhtemelen sabah kahvaltısını sigarayla yapıyordu. Hatta o kahvaltı bile yapmıyordu, sadece çay ve sigarayla besleniyordu.

Çetin keyifsizce homurdandı. "Nereden biliyorsun, daha geçen patlama oldu hem de buna sebep olan biziz. Ya daha kötüsü olsaydı, bir kişinin daha vicdan azabını kaldıramam."

Kaşlarımı çattım. Bir kişi daha mı?

Kamer, "Vicdanına senin," deyip ses tonunu tok bir renge bürüdü. "Zarar görmeyecek, izin vermem."

"Bana bak," dediğinde, Çetin'in ses tonundaki dinginlik gittikçe sorgulayan bir tavra bürünmüştü. "Yoksa sen, bu kıza..." Kamer hızla sözünü kesti. "Siktir lan oradan, yok öyle bir şey."

Kaşlarımı çattığımda boğazımda acı bir yumru oluştu. Kulağımı dayadığım kapının bedenimi bir zırh gibi sardığını hissettim. Çetin ekledi. "Aga sakin ol, cümlemin devamını dinlemedin ki daha?"

"Sanki bilmiyorum neyi ima ettiğini?" diye çıkıştı Kamer. "Beynindeki o yersiz zırvalıkları sil at. Yok öyle bir şey."

Neden kalbim sızlamıştı ki?

"Hiçbir şey hissetmiyorsun ama her gece aynı odadasınız?"

"Lan aynı odadayız da ne oluyor? Kıza dokunmuşluğum yok."

Kamer'in dudaklarından dökülen kelimeler, algımla ters orantı kurdu. Onun dilinde dokunmak faklı bir kavram olmalıydı. Birine sadece tensel olarak dokunmak değildi belki de. Önemli olan ruhuna, kalbine dokunabilmekti. Devam etti. "Çelimsiz, korkak, tuhaf bir kız, ne işim olur onunla benim? Bugüne kadar hangi kadın şurama dokundu?" dediğinde elini kalbinin üzerine koyduğunu hisseder gibi oldum.

"O, onun hakkında böyle düşündüğünü biliyor mu?" dedi Çetin ve kısa bir duraksamanın ardından devam etti. "Sana değer veriyor gibi."

Kamer'in sinirli gülüşü kulaklarım da yankılandı. "Değer vermek mi? Ulan bana annem babam değer vermemiş, o kız mı bana değer verecek?"

Ona değer veriyor muydum? Lafı eveleme geveleme yok, bas bas yağı veriyordum işte. Gülüşünü görmek bile iyi hissettiriyor, yanında uyumak güvende olmamı sağlıyordu. Başına kötü bir şey gelecek diye korkuyor, yaralarını sarmak istiyordum. Bu değer vermekten fazla bir yerdeydi ve ben o sınırı aşmaktan korkuyordum.

"Madem öyle evine dönsün o zaman, her şeye ters tepki veriyorsun?"

"Dönemez," dedi sertçe. "En azından şu süreçte dönemez."

Dün dönmem gerektiğine inanıyordu hatta bunu söylüyordu. Peki, bunu değiştiren neydi? "Neden?" diye sordu Çetin. Bu sorudan sonra, kapıyı delmek ister gibi kulağımı daha sert dayadım.

"Nedeni yok," deyip kestirip attı.

"Ne demek nedeni yok?"

Kamer, "Her şeyin bir nedeni mi olması lazım? Yok işte anladın mı? Yok," dediğinde oturduğu koltuğun geriye doğru savrulduğunu, bir hışımla ayağa kalktığını hissettim. Ses tonu da bu tezime yardımcı

olmuştu. "Çıkıyorum ben, o hâlâ uyuyor sen buralarda ol, akşam olmadan dönerim."

Kulağımı kapıdan çektim ve bitkin bir halde yatağın üzerine oturdum. Gerçekten böyle mi hissediyordu, böyle mi hissettiriyordum ona? Aptal değildim. Oturup ağlayacak halim ya da gidip hesap soracak da değildim ama yine de kalbimin ilk kez bu denli sızladığını hissettim. Çok değil daha dün gece sırtımı kavradığı kollarının sıcaklığı hâlâ üzerimde, alnıma değen alnındaki izler tenimdeydi. Kalbim bu denli kötü hissederken, yutkunamadım. Ben gerçekten bu eve fazlaydım, tabii ki fazlaydım burada bir misafirdim, hatta kendimi bu konumda bile görmüyordum. Burada kalıcı değil geçiciydim. Gitmek istiyordum, ilk kez kararımı tetikledim. Dün her ne kadar yaralı bir aslana sarılsam da, o bu sabah bana pençelerini geçirmekten hiç sakınmamıştı. Belki de ben çok abartıyordum.

Sorun ne olursa olsun artık eve dönmem gerekiyordu. Ondan habersiz gidersem beni bulurdu bundan emindim. Bekleyecektim ben de, ona veda ederek gidecektim.

Üzerime koyu yeşil montumu giyip, botlarımı sıkıca bağladım. Odadan dışarı çıktığımda lavabodan sesler geldiğini duydum ve bunu fırsat bilerek çabucak merdivenleri atlayıp evden ayrıldım. Ne zaman konuşmaya ihtiyacım olsa onun yanına giderdim.

Annemin.

Montun şapkasını başıma geçirdiğimde, kollarımı cebime soktum ve kendimi saklarcasına hızla yağmur kokan sokaklarda yürümeye başladım. Beni buraya iten sokakları bir kez daha yürümek oldukça garip hissettirmişti. Dar sokakları geride bıraktığımda sonunda mezarlığa ulaşmıştım. Yavaşça içeri girdiğimde, annemin mezar taşına oturdum. Önce usul usul baktım taşına, sonra gül kokan toprağını öptüm yavaşça. "Ben geldim anne," iç çektim. Oldukça hisli bir iç. "Bir daha ki gelişimde sana lavanta getireceğimi söylemiştim ya, getiremedim. Söz tutmayı beceremiyorum bu sıralar."

Ses tonumdan rahatsız olmuştum. Bir avuç toprak alıp eşelemeye başladım. "Uzaktayım anne, babamdan, Alper'den, senden," deyip gözlerimi kapatıp açtım. "Kendimden."

Bazen hiç konuşmadığınız, tanışmadığınız birine derdinizi anlatmak iyi gelir ya hani. Seni anlamasını farklı hissetmemizi sağlamasını hissederiz ya, ben de annemle o duyguyu her seferinde yaşardım. Sanki

annemle ilk kez tanışıyormuş gibi konuşmak acılarımı soyutlamamı sağlardı.

"Yalnızım anne çok yalnızım, hep yalnızdım ama ilk kez bu kadar soğuk hissediyorum. İlk kez bağırsam bile çığlıklarımı duyuramamaktan korkuyorum." Burukça gülümsedim. Aklımdan geçenlerin dudaklarımda can bulmasından çekindim, annemin duymasını istemiyordum ama beni bir tek o dinliyordu. "Birisi var," duraksadım. Bu cümlenin devamını kalbimden geçen şeylerin kelimelere dökülmesinden korktum. "Benim gibi yaralı, kırık, yarım."

Kum taneleri elimde alev gibi parlıyordu sanki. "Onun yanında kendimi nedensizce iyi hissediyorum," dedim ve dişlerimi sıkıp yüzümü ekşittim. Sonra kum tanelerini usulca parmak boğumlarımda süzülmesine izin verip mezar taşına baktım. Annemin adına. *Ayperi Kılıç.*

Adını sevdiğim kadın, nasıl sevmem ki seni?

Gözlerim daldığında bilinçsizce gülümsedim. "Birine ne kadar güvenebilirsin anne?" Gülümsemem büyüdü. "Birine o kadar güveniyorum işte. Aslında güvenmek istiyorum. Koşulsuz, şartsız, her seferinde kalbim yerle bir olsa da ona güvenmek. Bir şey beni ona itiyor, sanki tüm limanlarım ona çıkıyor da, her denizin sonunda ona sığınıyormuşum gibi işte."

Sonra gülüşüm silikleşti. Bir toz bulutu gibi yok oldu. "Ama korkuyorum. Bana ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin ona karşı koyamamaktan, kalbimi büyütüp içine yalnızca onu koymaktan korkuyorum." Gözlerimi kapattım ve havanın kasvetli kokusunu tüm hücrelerime dağıttım. Hepsinin buna ihtiyacı varmış gibi sanki hepsi ölüyormuş gibi. Başımı kaldırıp indirirken aptalca sırıttım.

"Kızın aptal şeylerle uğraşıyor, kızının bu zamana kadar atmayan kalbi titriyor sanki. Ne yapacağım ben? Bu şeyi söküp atmak istiyorum anne, bu kalp sadece atar, birini görünce çarpmaz ki ya da ritim değişikliğine uğramaz."

Buz gibi sessizlik.

"Sadece ben böyle hissediyorum, onun bana bir şey hissettiğini zannetmiyorum bile. Tek başıma nasıl savaşacağım? Eve dönersem geçer değil mi? Onu görmezsem, kokusunu hissetmez ya da her gece yalnız başıma uyursam geçer değil mi?" Hafifçe toparlanır gibi oldum. Gökyüzündeki siyah bulutlar ruhumu karartmıştı. "Günlerdir içimde

büyüyen bu aptal şeyi bir tek seninle paylaştım çünkü beni bir tek sen dinliyorsun."

Ardından buruk bir tebessüm yerleştirdim yüzüme. "Anne? Alper sence hâlâ kızgın mıdır bana? Onu yapayalnız bıraktım ve gittim. Bu yüzden kendimden nefret ediyorum ama her şey onların iyiliği içindi. Her şeyi onun için yaptım. Onu aramaya korkuyorum, korkuyorum çünkü bana ne tepki verir bilmiyorum." Gök gürledi. Hislerimin arkasına sığınmam, onları saklamam konusunda bana mesaj gönderir gibi. Ellerimi silkeleyip, mezar taşına dudaklarımı uzunca bastırdım.

Buz gibiydi ama dudaklarım yandı, çünkü içinde annem vardı.

Saçlarını öper gibi taşı öptüm. Gözlerini sever gibi adına dokundum. Kokusunu içime çeker gibi toprağını kokladım. "Bir daha ki gelişimde söz getireceğim lavantaları."

Usulca ayrıldım yanından, çıkardım bedenimi ölüm kokan topraktan. Her canlının geleceği yerdir hani burası, kitapta da öyle zarar. Bazı insanlar yaşarken bile konulur tabuta, nefes alırken bile tadar ölümü.

Montumun şapkasını iyice öne çektim ve rüzgârın yüzüme vurmasına engel olmaya çalıştım. Issız sokaklar beni kendine çekerken elimi cebime atarken telefonumu kavradım. Kaşlarım çatıldı. Duraksadım ve telefonu yavaşça cebimden çıkarıp ifadesizce kapalı ekranı izledim. Alper'i aramalıydım, her ne kadar çekinsem de bunu yapmalıydım. Biraz daha ilerledim ve köşedeki sokak lambasının altına sığındım. Parmaklarım titreye titreye numaraları tuşladığında, aynı ürkek tavrımla telefonu kulağıma dayadım.

Çaldı. Çaldı. Çaldı.

"Alo?"

Duraksadım, sanki birisi boğazımı sıkıyordu o an ve ben nefes alamadım. Sesini duymayalı yıllar olmuş gibiydi. Daha önce hiç bu kadar uzak ve yabancı gelmemişti. "Orada mısınız? Alo!"

Telefonu daha sıkı kavrarken dudaklarımı dişledim. Konuşamazdım, konuşsam da ne diyecektim ki sanki?

"Kim lan o?" diye bağırdı babam. Ses tonu kulağıma vurur gibi gür çıkarken gözlerim doldu. Yutkunamadım. "Bilmiyorum, yanlış numara herhalde?" diye cevapladı, Alper. Havanın soğukluğu parmak uçlarıma vurduğunda, tırnak diplerim etinden sıyrılır gibi oldu. İnce ince hissettim o acıyı.

Babam, "Kapat yanlışsa o zaman, şu yumurtaları kır işe çıkacağım," dedi emir vererek. Dudaklarımı daha sert dişlediğimde, gözümden bir damla aktı çeneme doğru. Onlara bunu yapmaya ne hakkım vardı? Ben aptal gibi kendimi düşünürken onlara nasıl bu kadar acımasız olmuştum?

Alper telefonu suratıma kapattığında, elimi yavaşça indirip öylece sokak lambasının altında bekledim. Acı çekmeyi seven bir yapım vardı. Şu sıralar bunu askıya aldığım için iki taraflı düşünemez olmuştum. Yanağıma bir yağmur damlası düştüğünde çabucak irkilip, gözlerimi kırpıştırdım. Gökyüzü kara bulutlar tarafından esir alınırken gök sert bir şekilde inledi. Yağmur damlaları hızını ve şiddetini yavaş yavaş artırırken yoluma devam ettim.

Ona geri dönmekten başka çarem yoktu.

Adımlarımın hızı yağmurla doğru orantılıydı. Caddeye girdiğimde koşmaya başladım. Nefesim ağzımda toplandığında kalp atışlarım artmış, göğüs kafesim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı. En sonunda evin önüne geldim fakat içeri girmedim, giremedim. Evin yan tarafına geçip, duvara yaslandım. Kaç saat geçmişti ben evden çıkalı bilmiyorum ama sabah ve akşamın arasında dönen gökyüzünün rengi bir hayli farklıydı.

Usulca duvarın dibine çöktüğüm vakit yağmur damlalarına karışan gözyaşlarım birer birer süzülmeye başladı. Özgürlüğü kucaklar gibi mahzenden ayrılırken, izini bıraktığı her zerrem de acısını hissettim. Gök gürlüyor içimdeki sessiz çığlıklara adeta cesaret aşılıyordu. Susmaktan başka işe yaramayan gönlüme ayna oluyordu.

Dizlerimi kırdım ve ellerimle bacaklarımı kavrayıp bedenimi küçülttüm. Ufacık olmak istedim. Saklanır gibi. Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki daha önce hiç böylesi bir ıslaklığa maruz kaldığımı hatırlamıyordum. Dişlerimin titreyişini durdurarak dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım. Üşüyordum ama bedenimin soğukluğu kalbim kadar elle tutulur değildi.

Uzun bir süre yağmur damlalarının esaretine kapılıp temiz suyun ruhuma da sıçramasını bekledim ama olmadı, çünkü hiçbir şey ruhumu temizleyemezdi. Bir müddet burada böylece oturmayı sürdürmeye devam ettim lâkin ağlamam kesilmedi sadece hıçkırıklar yerini kesik kesik iniltilere bıraktı.

"Aymira!"

İşittiğim ses Kamer'in sesiydi. Bağırıyordu. "Aymira, neredesin?"

Ses tınısı telaşlı ve çabuktu. Biraz rengi solduğunda diğer tarafa yöneldiğini fark ettim. Kalkmadım yerimden, beni bulmasını ve garip bir istekle bana tekrar sarılmasını istedim. Belki onun yüzünden kendi korkaklığım ve çektiğim vicdan azabım yüzünden bu haldeydim ama beni bulmasını istiyordum işte. Bunu hissetmek, istemek elimde değildi ve ben böyle hissettikçe kendime de duvar örüyordum.

"Neredesin be güzel..." Durdu. Duvarın yanından koşarken beni gördü ve hem ayaklarını hem de sözlerini durdurdu. Yüzümü usulca yüzüne doğru çevirdiğimde gözleri korkuyla irileşti ve beklemeden koşarak yanıma geldi. Hemen önüme eğilip yüzümü kavradı. Sıcak elleri, buzlaşan tenimi bir anda ateşe verdi. "Geri zekâlı, sen bir geri zekâlısın," deyip kara gözlerini gözlerime sapladı. Bir ok gibi deldi geçti bakışları. "Gittin sandım aptal," diye bağırdığında yüzüme yapışan saçlarımı, sıcak parmaklarıyla geriye doğru attı. Donuk bir şekilde suratına bakarken saçlarına düşen yağmur damlalarına baktım.

"Kalk üşüteceksin," deyip bacağımı saran ellerimi ayırıp beni yavaşça kaldırmaya çalıştı. O kadar güçsüzdüm ki bacaklarımın varlığı bile şüphe uyandırıyordu. Birlikte ayağa kalktığımızda yüzümü ona sabitledim. Gözlerinde endişe vardı, sanki ilk defa içi titriyordu. Karakaşları sinirle çatılırken beni hızla kucağına aldı. İtiraz etmedim, edemedim.

Başımı boyun girintisine yasladığımda kanadı kırık bir kuş gibi oraya yuva yapıp, orada yaşamak istedim.

"Çok ıslanmışsın, kuru yerlerin var değil mi?" diye sordu biraz ciddi biraz alaylı bir tavırla. Cevap vermeden gözlerimi kapatıp, beni taşımasına izin verdim. Çabucak içeri girdiğimizde hızla beni odaya taşıdı. Kapıyı sertçe kapatırken önce pencereyi örttü sonra da beni yatağa oturttu. Telaşı nefesine vurmuş, soluğu odada çarpmaya başlamıştı. Sonra yanıma oturdu ve üzerimdekileri çıkarmaya başladı. O kadar bitkindim ki ona itiraz bile edemiyordum. Montumu çıkarıp yatağın dibine attı. Saçlarımı geriye doğru savurduğunda üzerimde ki kazağı çıkarmaya yeltendi.

Kazağın eteklerini kavradığında onu durdurdum. "O kalsın," diye titreyerek konuştum. Üşüyordum.

"Öl istersen," dedi sertçe. "Sırılsıklam olmuşsun, hasta olursan döverim seni."

Dudaklarım titremeye başladığında, ufak bir öksürük kaçtı ağzımdan. Kafasını hafifçe eğip gözlerimi kıstı. "Al oldun bile," deyip kazağımın eteklerini tuttu. "Bir şey olmaz kurur kendi," diye sözünü kestiğimde başını kaldırıp, sert nefesini yüzüme vurdu. "Bak yırtarım hiçbir şeye benzemez," dedi.

Sözleri değil gözleriyle de tehdit ediyordu. Kazağım gerçekten ıslaktı ve derimin buruştuğunu hissediyordum. Vücut ısım giderek düşerken pes edip kazağı çıkarmasına izin verdim. Kazağımı kavrayan elleri, çıplak tenime dokununca yavaşça yutkundum. O an müthiş bir sessizlik oldu ve gözlerini gözlerime sabitledi. Bir an olsun bile ateş saçan göz bebeklerini üzerimden çekmedi.

Kazağı yavaşça kollarım arasından sıyırdığında yalnızca sutyenimle kalmıştım. Gözlerini gözlerimden bir an olsun bile ayırmadan sertçe yutkundu ve vakit kaybetmeden üzerindeki örgü kazağı bir çırpıda çıkarıp kafama geçirdi. Yüzümü ekşiterek onu durdurdum. "Benim başka bir kazağım var, buna gerek yok," dedim yutkunarak. Siyahları tehditkâr bir şekilde gözlerimi hedefine aldığında, "Sıcak bir kazağın üzerinde olması daha çabuk ısınmanı sağlar, yağmuru yiyince o küçük beynin eridi herhalde," diye homurdandı.

Boğazımda bekleyen kazağın üzerinden ona düz düz baktım. Komikti. Elleri kazağımın eteğini kavramış, ben de ona üstten üsten bakmıştım. "Şöyle durmayı kes, ıslak bir köpek yavrusu gibi kollarımın arasına almak istemiyorum seni," deyip kaşlarını çattı. "Gibisi fazla, zaten ıslaksın anasını satayım."

Sonunda kendi kazağını üzerime giydirdiğinde gözlerimi yavaşça kapattım. Ona ait bir şeyi üzerimde taşımak farklı hissettirmişti. Gözlerimi açtığımda vücudu çıplak bir halde meydandaydı. Dişlerimi sıkıp usulca titredim. Hayır, deli gibi titriyordum. İfadesiz bir şekilde bana bakmaya başladığında gözleri pantolonuma kaydı. Aniden geri çekildim. "Tamam, bunu ben çıkartırım ve seninkini giymem."

Dudağının kenarı kıvrıldı ve yanağındaki çukur genişledi. "Böyle bir şey mi teklif ettim ben sana?" dedi ve gülüşünü söndürdü. "Tamam çıkar haydi, hasta bir bukalemunla uğraşmak istemiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Hasta olan tarafı düşünsen bir de, senin gibi birinin eline düşmüş, ne yapsın zavallı?"

"Vallahi benim gibi birinin eline düştüğü için, otursun iki rekât şükür namazı kılsın."

Kafamı alayla salladım ve dudaklarımı yalayıp, pantolonumun düğmelerini kavradım. İki düğmeyi de açıktan sonra ellerimle usulca pantolonumu aşağı doğru çekiştirmeye başladım. "Hop hop, arkanı dön be," diye homurdandım Kamer'e bakarak.

"Çemkirme bana, o ıslak saçlarını tek tek yolarım," deyip hafifçe suratıma doğru eğildi.

"Bak anam av..." diye sözlerine devam edemediğine dişlerimi sıktım ve konuştum. "Anan avradın olsun ki yaparsın, anladım geri zekâlı. Dön arkanı."

"Nasıl da çıkartıyorsun hemen pençelerini," deyip hafif bir şekilde gülümsedi. Sol tarafa doğru başımı yatırıp, duvara bakarak sırıttım. Neden böyle oldu ki şimdi? Gülümsemem yüzümden silinirken, dişlerimi yanak etime bastırıp usulca önüme döndüm. Çoktan arkasını dönmüştü bile. Ayağa kalktığımda beni görmemesini sağlayarak ıslak pantolonumu bacaklarımdan aşağı süzdüm. Kafası hafiften oynatırken duraksadım. "Oynatma başını."

"Doktor değilim ama doğuştan Hipokrat yeminim var benim, korkma."

Dudaklarımdan minik bir öksürük kaçtığında çabuk olmaya çalıştım. Pantolonu kenara bırakırken üzerimde yalnızca onun siyah örgü kazağı kalmıştı. Kalçamı kapatmış, ellerimin rahatlıkla içine gömülmesini sağlamıştı. Kamer, "Alt tarafı bir pantolon çıkartacaksın çabuk ol, genç yaşımda felç kalmak istemiyorum," diye homurdandı. Sözünü ikiletmeden yatağın içine girip, çarşafı boğazıma kadar çektim. Saçlarımın ıslaklığı hâlâ canlıydı.

Bana dönerek, "Saçların hâlâ ıslak," dedi.

Yavaşça başımı sağa sola salladım. "Sorun değil, çabuk kururlar."

Ayağa kalkıp dolabın içinden kalın bir battaniye çıkardı ve çarşafın üzerine sermeye başladı. Kafamı yastığa koyarken saçlarımı geriye doğru attım. Battaniyenin kulaklarını kavradığında bedenimi sıkıca örttü. Bu hoşuma gitmişti. Sabah her ne kadar incinsem de, şu an onu düşünmek bile istememiştim. Başımdan ayrılıp sandalyeyi çekerek karşıma oturdu. Bacaklarını masanın üzerine atıp, ayaklarını birleştirdi. Botlarını çıkarmış, çıplak ayakla kalmıştı. Ona doğru dönüp yatağın içinde cenin pozisyonu aldım.

Bana bakmadan masanın üzerinde duran sigara paketine uzandı ve gözlerini bir anlığına bana kaydırdı. "Hayır," deyip başını alayla sağa

sola salladı. "Hastalığına davetiye çıkarmak istemiyorum," deyip paketi masanın üzerinde süründürerek biraz daha geriye attı. "Sanırım bir süre dayanabilirim."

Gözlerimi kapatıp açtım. "Teşekkür ederim."

"Benden bir şey istemedin ki niye teşekkür ediyorsun?" dedi pürüzlü bir sesle. Bakışları donuktu.

Kara gözleri yüzümü ilmek ilmek işlerken belirtisiz bir iç çekip, gözlerimi duvara sabitledim. Ona bakmak istemiyordum daha bugün annemle ne konuşmuştum ben? "Tüm gün neredeydin?" diye sordu, canımı yakar gibi. Ses tonu yumuşacık olsa da hissettirdikleri acımasızdı. Ona bakmadan düz bir şekilde dudaklarımı araladım. "Annemin yanındaydım."

Göğüs kafesi düzleşti, ayaklarının sallantısı gittikçe azaldı. Dirseğini masanın üzerine yasladığında ellerini alnına koydu ve bana alttan alttan bakmaya başladı. Ona bakmasam bile beni kendisine bakmam için bakışlarıyla tehdit etti. "Onu özlüyorsun değil mi?" diye sordu.

Dudaklarımı yalayıp, ifadesizce duvarı izlemeye devam ettim. "Çok."

Kamer, "Bunun nasıl bir duygu olduğunu bilmek isterdim," dedi aniden, ona baktığımda alnına dökülen saçlarının altından gözlerime bakmaya devam ettiğini gördüm. "Yani birini özlemek nasıl bir his, hiç yaşamadım."

"Ben yaşadım, yaşıyorum," deyip derin bir çektim. "Çok berbat, hiçbir şeye benzemiyor."

Sustuk.

Bir süre gözlerimiz birbirine hipnotize olmuş gibi saplandı birbirine. Ne kadar zaman öyle kaldık hiç bilmiyorum, belki dakikalarca. Büyük bir öksürük kaçtı dudaklarımın arasından, ardından burnumu çekip çarşafa biraz daha sarıldım. Başım ağrımaya midem bulanmaya başlamıştı.

"Kesin üşüttün sen," dedi sert bir ses tonuyla. Başımı sağa sola salladım. "Yok iyi..." Sözümü tamamlayamadan bir kere daha öksürdüm. Ellerini alnından hızla çekip ayaklarını masadan çabucak indirdi. Bir adımda yanıma gelirken soğuk ellerini alnıma bastırdı. "Dedim ben," deyip dişlerini sıktı. "Ateşin var."

"Yok ateşim falan, iyiyim ben," diye itiraz ettim. Kendimi kötü hissediyordum. Üzerimden kamyon geçmiş gibiydi. "Yanıyorsun, kızım."

Yüzümü ekşiterek, sırıttım. "İtfaiyeyi ara da söndürsün ateşimi."

"İtfaiyesini de seni de," diye homurdandı. Bu tavrı gülümsememi genişlettiğinde beklemeden üzerimdeki battaniye ve çarşafı bir çırpıda kaldırdı. Çıplak vücudum boy gösterdiğinde ellerimle bacaklarımı kapatmaya çalıştım. "Gözlerine sahip çık," diye hırladım.

Alayla güldü. "Benim gözlerim neye bakacağını çok iyi bilir, sen sınıfta kaldın güzelim."

"Öf," diye geçiştirdim. "Gebereceksin egodan." Ona sırt üstü uzanmış bir şekilde bakmak o kadar saçmaydı ki bir anda doğruldum ve sırtımı yatağın başlığına yaslayıp üzerimde bacaklarımı kırar kırmaz, üzerimdeki siyah kazağı bacaklarımı örtmek için kullandım.

Kamer çabucak hırladı. "O en sevdiğim kazağım, genişletme şunu."

"Ben sana örerim, başka bir kazak," diye geçiştirdim. Ne saçmalıyordum ben?

"Bak bak," diyerek dudağının kenarını kıvırdı. Yanaklarım pembeleşince bir kez daha öksürdüm. Elini alnıma tekrar koydu. "Yürü banyoya," dedi tehditkâr bir ses tonuyla. Gözlerimi büyüttüm ve başımı ona doğru hafifçe kaldırdım. "Ne yürümesi, ne banyosu iyiyim ben?"

Bu fikir gerçekten korkunçtu. Elimi tutup hızla beni ayağa kaldırmaya çalıştığında bacaklarımı kavrayan kazaktan bir yırtılma sesi yükseldi. "Yırttın kazağımı."

"Ayı gibi çekmeseydin yırtılmazdı," diye karşılık verdim.

Nihayetinde ayağa kalktığımda gözlerini bir an olsun gözlerimden çekmedi.

"Ilık bir duş iyi gelecektir," deyip beni banyoya götürdü. Yanında resmen çıplak gibiydim. Kalçamı zar zor kapatan siyah örgü kazağı bedenimi tamamen saklamaya yardımcı olmuyordu. Titreyerek ayakta dikilirken, parmaklarımı önümde birleştirdim. Kamer duş kabinine girerek suyun ayarlarıyla oynamaya başladı. Midem gittikçe bulanıyor, başımın ağrısı da artıyordu. Böyle tam boğazınızda bir boşluk olur ve ne yaparsanız yapın orası dolmaz ya tam da öyle bir hisli işte bu.

Kamer suyu ayarlayıp, beni usulca duş kabinine çekti. Ona bakakaldığımda afalladım. Yüzünün her bir kıvrımında ayrı bir güzellik var-

dı. "Üzerini çıkart," dedi emir verir gibi. Gözlerimi büyüttüğümde, itiraz ettim.

"Ne saçmalıyorsun sen?"

Bir adım daha yaklaşıp ılık nefesini dudaklarıma üfledi. Zaten dönen başımı nefesiyle disko topuna çevirmişti. "Hem kazağım da yırtıldı, onu tamamen parçalamamı istemiyorsan çıkart."

Bakışları yüzümün her zerresini odağına almış bir yere kaçmamam için beni kendine hapsetmişti. Pes edercesine ellerimi titreterek kazağımın eteklerini kavradım. Gözlerimi gözlerinden ayırmazken kollarımı yukarı doğru kaldırarak örgü kazağı üzerimden tamamen çıkarttım. Kamer elimdeki kazağı bir çırpıda alıp, aynı serilikte duş kabinin dışına attı ve hiç beklemeden kapısını kapattı.

"Neden buradasın?" diye sordum ürkek bir sesle. Cevap vermediğinde eğilip elini musluğa attı ve yavaşça çevirdi. Ilık su damlacıkları bedenime nüfuz ederken irkilip elimi Kamer'in göğsüne koydum. Ellerimi çekmek istediğim vakit bana bir adım daha yaklaşarak, göğsünde olan elimi kavradı. Su damlaları saçlarımdan aşağı yavaş yavaş süzülmeye başlarken bedenimin çıplaklığını umursamamaya çalıştım. Bir adım daha attığında çıplak göğsü bedenime değdi. Kendimi geri çekmeye yeltenirken beni kendine hızla çekip, aynı yavaşlıkta sarıldı. Gözlerim kocaman açıldığındaysa artık bedenimi onun bedeninde hissetmeye başlamıştım.

Ben ilk kez böyle bir şeyin hissini yaşıyordum. İlk kez kalbim ağzımda atıyordu. Ellerini usulca ıslak saçlarıma götürüp yavaşça okşamaya başladı. Koyu renk kot pantolonu sırılsıklam olduğunda bacaklarımın çıplaklığı yüzümü kızarttı. Saçlarımı okşar gibi usul usul parmaklarını üzerinde gezdirdi. Sıcak nefesini kulağıma sürterken gözlerimi kapadım.

"Çünkü bir doktor, hastasının koşulsuz, şartsız her zaman yanında olmalı."

Gözlerimi açmadan alnımı omuz başına koydum. İlk defa ondan kaçmak istemiyordum. Çünkü sığınacak kimsem yoktu. Ben de ondan kaçmak yerine ona sığınmayı tercih etmiştim. "Yanındayım, Diana," diye ekledi ardından.

Ilık su damlaları her ne kadar üşütse de beni, şu an yanan ateşi kimse söndüremezdi. Alnımı omzundan çekmedim. Parmaklarım ıslak

saçlarını biraz daha sahiplenirken nefesi saç tellerimin arasında dolaşıyor, zihnini her zerreme sürüyordu.

Suyun akışı gibiydi ruhlarımız. Huzuru bulmuş, tüm saflığıyla kirini akıtmaya başlamıştı. Kabinin camları tamamen buhar olduğunda bir buz küdesinin içine konulduğumuzu, üzerimizden sıçrayan lavların etrafa döküldüğünü hissettim ama bu kıvılcım taneleri buzları eritmek yerine onları dondurmaya başlamıştı. Başımı alnından hafifçe kaldırdığımda beni kendine daha çok çekti. Ondan kaçacağımı mı zannediyordu? İtiraf etmeliyim ki böyle bir şeyi düşünmüyordum. Kolları arasında olmak huzur veriyordu.

Başımı doğrulturken saçlarından dökülen su damlacıkları boyun girintimden aşağı süzülüyor, sırtımdan aşağı izini sürerek dökülüyordu. Gözlerimi kapattım ve derin bir iç çekişle titreyen dudaklarımı araladım. "Zihnime kazınmış bir parçaydı söylediğim fakat onu daha önce oradan hiç çıkarmamıştım. Belki uygun bir âna denk gelmemişti söylemek için, belki de doğru bir adama... Sözler dudaklarımda kuru bir tat bırakırken şarkıyı usulca sonlandırıp dudaklarımı birbirine bastırdım. "Özür dilerim," dedim kırık bir sesle. Yorgun düşmüş gibiydim.

Boyun girintime hafifçe eğildi. Kokusu başımı döndürüyordu. "Mütevazı olmana gerek yok, bukalemun," deyip hafifçe güldü. Dudaklarının kıvrımı saçlarımı okşadı. "Sesin gerçekten güzel," diyerek iç çekti. "Huzur veriyor."

Buruk bir şekilde tebessüm ettim. Kamer gerçekten çözülemeyen bir adamdı. Ona karşı bir şeyler hissediyor muydum? Evet, hissediyordum lâkin bu hislerim neydi tam olarak bilemiyordum. Hoşlanma, çekim, takıntı. Belki de sadece çekimdi. Şu zamana kadar hiçbir erkek bana böyle yaklaşmamıştı, hiçbir erkek canımın yanmasını bu denli önemsememişti. Kamer'in şefkati, babamın acısını söndürmeye başlamış gibiydi. O yara asla kapanmazdı belki ama en azından Kamer bende yeni yaralar açmak yerine onları sarmaya çalışıyordu. Onda bir şey vardı. Korkuyordum evet, yaptıklarından, yapacaklarından ama bu bana vereceği kalp acısından ibaretti.

Banyodan çıktıktan sonra temiz kıyafetler giyip, saçlarımı kurutturum. Hâlâ bitkin hissediyordum ama en azından ağrılarım azalmıştı. Yatakta birbirimize dönmüş hiç konuşmadan gözlerimizin içine bakmaya başlamıştık. O beni okuyordu ben de onu. Aslında her insan bir

romandı. Her insanın hayatı o romanda geçen en kısa cümlenin içinde bir yerdeydi. Herkes doğru sayfayı okuyacak diye bir kanun yoktu elbet ama herkes doğru yazabilirdi satırlarını.

Çünkü okumak ve yazmak aynı şey değildi.

"Yakınında uyuyabilir miyim?" diye sordum. Başımı göğsünün kenarına koymayı ima ederek. Sınırlarımı zorluyordum, bunun son derece bilincindeydim. Daha sabah annemle ondan uzak durma konusunu konuşmuştum ama olmuyordu işte, belki de tek seferliğe mahsus olsa bile içimden geldiği gibi yaşamak istiyordum anı. Ses etmeden, ellerini yavaşça ensemin altından geçirip beni çıplak göğsüne çekti. Ellerimi göğsüne sürmeden kazağımın önünü kavradım. Sadece bir omuzdu aradığım, bir huzurdu.

Sert göğsüne yasladığım başımı hafifçe oynatarak gözlerimi kapattım. Onun yanında geriye hiçbir şey kalmıyordu. Hayatıma gireli çok olmasa bile sanki yıllardır onunla uyuyormuşum gibi hissediyordum. Burnunu saç diplerime gömerken gözlerimi açmamak üzere kapattım.

Aradan yarım saat kadar süre geçerken uykuya dönük bir halde yüzümü ekşitip hafif bir şekilde kımıldandım ve kendimi uykunun nefes kokan kollarına attım, ta ki kulaklarıma kazınan, son sözleri ruhuma işlerken duyana dek: "Babanın dokunmaya bile cesaret edemediği, sevmediği, bilmediği saçlarının her zerresini öperim."

14. Bölüm

Soğuk

Acı bir inilti yle açtım gözlerimi. Boğazım kupkuruydu ve ağrım vardı. Kötü bir tatla öksürdüğümde, ellerimi ağzıma götürdüm. Parmak boğumlarımın arasından sızan kesici öksürüğün, sert havası nabzımı delmeye başlamıştı. Gözlerimin kızardığını hissederken öksürüğümün hiç geçmeyeceğini düşündüm. Sağ tarafa döndüğümde dudaklarımı biraz daha sert bastırdım avuç içlerime, sırf sesimi duymasın diye.

"İyi misin?" diye sordu, omzuna dokunarak. Boşuna çaba sarf etmişim. Sesindeki ürperti öksürüğümü körüklemişti. Soğuk elini kalın kazağımın altındaki deriye işlercesine bastırdı. Cevap vermeden öksürmeye devam ettiğimde hafifçe doğrulduğunu fark ettim. Kafasını omuz hizamdan sıyırarak, yüzüme dökülen saçlarımı boyun girintime sarkıttı. "İyi misin, Diana? Bir cevap ver," dedi, bu sefer sabırsızdı.

Başımı usulca sağa sola sallarken öksürmeye devam ettim. Elini saçlarımdan çekip, hızla arkasını döndüğünde masanın üzerindeki sürahiye uzandığını anladım. Bardağı dolduran suyun akış sesi gözlerimin harelerine dokundu. Öksürüğüm kesilip bir diğeri başlamadan elleri omzumdakini yerini çoktan bulmuştu. Beni hafifçe doğrultmaya çalışırken kolunu ensemin altına alarak yüzümü ona doğru çevirdi. Bardağı dudaklarımın arasına doğru yükselttiğinde öksürmemek için kendimle mücadele etmeye başladım.

"Haydi iç şu suyu, güzelim," dedi sesindeki yumuşak dokunuşları fark ederken. Dudaklarımın arasına koyduğu bardağın soğukluğu irkilmemi sağladığında beklemeden suyu kuru boğazıma akıttı. Minik damlalar dudaklarım arasından süzülürken bir iki yudumdan sonra duraksadım. Ellerimle bardağı ittiğimde beklemeden soğuk bardağı dudaklarımın arasından çekti.

Arkasını hızla dönüp elindekini komodinin üzerine bırakarak, ensemde duran kolunu çekmeden başımı usulca yastığa koydu. Dudak-

larım titremeye başlamıştı. Aniden bedenimi tesiri altına alan üşüme hissi tüm vücudumda fütursuzca gezindi. Tavrımı fark ettiğinde soru sormadan çarşafı üzerime doğru çekti. Dişlerimin sinir bozan gıcırtısı beni onun gözlerine bakmakla tehdit ediyordu. Bana üstten üstten endişeli bakışlarını gösterirken, dudaklarını çabucak yalayıp ensemi kolumun altından çekti.

"Daha iyi misin?" diye sordu hızla. Kolumu çıkarmadan çarşafı biraz daha kavradım ve parmak uçlarımın arasına hapsettim. Başımı hızla aşağı yukarı salladığımda, "İyiyim," dedim ve ardından dudaklarımı titrettim. "Üşüyorum sadece."

"Bunu görebiliyorum," dedi düz bir sesle. Aniden bastıran öksürük üşümeme yol açmış, hastalığımı derinleştirmişti. Beklemeden ayağa kalktığında, önce yatağın kenarında duran kalorifer peteklerinin derecesini yükseltti sonra da hiç beklemeden dışarı çıktı. Kısa bir sürenin ardından elinde iki tane lacivert renginde sıcak su torbalarıyla içeri girdi. Dizlerini yatağın içine gömerek üzerimdeki çarşafı kaldırıp birini ayaklarımın altın diğerini de karnımın üzerine koydu. Beklemeden çarşafı üzerime yeniden örttü. Sıcaklık hemen karın ve bacak bölgeme nüfuz ederken yüzümdeki kaslar gevşemeye başladı.

"Teşekkür ederim," dedim yüzüne bakarak. Ona yük olduğumun farkında olmak canımı sıkmıştı. Bana düz düz baktı. "Teşekkür etmeden önce, kendine bakmayı öğren. Küçük bir kız çocuğu gibisin, bile bile hasta olduğunun farkındasın değil mi?"

Sorduğu sorunun cevabından son derece emin olmam onu elbette onu haklı çıkartıyordu. Ayağa kalktığında bedenini bana çevirdi. Tek elini beline atarken diğeriyle alnındaki nemleri silmeye başladı. Yüzünü ekşiterek dudakları arasından homurdanmaya başladı. "Doktorculuk oynamaktan sıkıldım," diyerek dişlerini sıktı. Boğazımda oluşan acı düğümün bir an hiç çözülmeyeceğini hissettim. Gerçekten o kadar berbat bir duyguydu ki bu, hastalığımın varlığını bile eziyordu. Elini alnından çekip bana bakmaya başladığında, gözlerimi kıstım. Nasıl bakacağımı bilememiştim, sadece boş boş izlemiştim suratını. "Ama öyle bir hastam var ki, bu söylediğim şey beni bile inandırmıyor."

"Başına bela oldum, özür dilerim."

"Haklısın," dedi. "Ama benden değil kendinden özür dile, bir geri zekâlı olduğun için, kafanın içindeki varlığından şüphe ettiğim beyninden özür dile. Bu bedende onları taşıyorsun, yazık organlarına."

"Sensin geri zekâlı."

Bakışlarının keskinliği gözlerime saplandığında karnımın üzerinde duran sıcak suyu hafifçe oynattım. Belli bir noktada olması canımı yakmıştı. Belli etmeden dudaklarımı düz bir çizgi haline getirdim. "İyileştiğimde beni evime götüreceksin değil mi? Burada kalmam için bir sebebim kalmadı, Mahir inandı değil mi sizden biri olduğuma? Ben evime gitmek istiyorum."

Kamer'in yaralarını sarmak, onun yanında olmak istiyordum. Bana hiç gülmese, benimle hiç konuşmasa bile yanında olmak iyi hissettiriyordu ama dünden sonra bu düşüncem usul usul çürümeye başlamıştı. Ben de yaralıydım, bir başkalarını da yaralamıştım. Kendi yaralarımı ve yaraladıklarımı iyileştirmeden ona yardım etmek sağlıklı sonuçlar doğurmayacaktı.

"İki gün öncesine kadar benimle inatlaşıyordun, şimdi de gitmek istiyorsun?" deyip sol kaşını kavisli bir hareketle yukarı kaldırdı. "Sebep?"

"Bir sebebi yok, kardeşimi özledim ve orası benim evim. Bana ihtiyacı olduğunu hissediyorum ve biliyorum," dediğimde sesimin kırıklığı yüz hatlarımda yer edinmişti. Dün onun, o çaresiz sesi kulaklarımı doldururken sanki yıllardır yüzünü görmüyor gibi hissetmiştim. Eve döndüğümde nasıl bir muamele göreceğimi az çok tahmin etsem de kardeşim için her şeye katlanabilecek güçteydim.

Sakin bir şekilde yatağın hemen ucuna oturduğunda, çarşafın üzerinde oluşan derinliğin izi sırtıma vurmuştu. "Dün neden yağmurun altında ağladın? Benden bir şey saklıyorsan seni o yağmurun altına tekrar atar haftalarca hasta yatağında kıvranmanı sağlarım."

Gözleri, gözlerimdeki yerini almış onu kabul etmem için kapıda bekliyordu. Ne suratına kapatacak, ne de o kapıyı açacak gücüm vardı. Yaşadıklarımı dillendirmek her zaman çok güç olmuştu. Şebnem bile ailemi ona anlattığım kadarıyla biliyordu. Beni en yakından tanıyan kişi Hakan'dı. "Ağlamak için bir sebebim yok ki insan durduk yere de ağlayabiliyor."

"Niye, ruh hastası mısın sen?" dedi gözlerini küçülterek. Başımı koyduğum yastıkta usulca kımıldanıp, üzerimdeki çarşafı hafifçe ittim. Ona böyle yatarken bakmak garip hissettirmişti. O gerçekten sınırları olmayan bir adamdı. Dün gece kulaklarıma kazınan o kelimeleri duymadığımı düşündüğü için şu an bu kadar rahattı ama onu tüm canlılığıyla duymuş, zihnimin en derin mahzenlerine kilitlemiştim.

"Hastayım evet," deyip başımı aşağı yukarı salladım. Ardından dudaklarımı büzüp, "Ruh hastası olduğum tartışılır," dedim.

"Ha ihtimal veriyorsun yani?" dedi kaşlarını alayla kaldırarak. Sesindeki o ince tını yüzümde naif bir tebessüme sebep olduğunda, göz bebeklerimin ışıldadığını fark ettim. Sert çehresi tavrım karşısında yumuşarken dudaklarını hafifçe araladı. "Bu yüzünde oluşan gülümseme evet demek galiba," dediğinde dudak içi etini ısırıp serbest bıraktı. "Hayvanlar tepkilerini kuyruk sallayarak belirtir sen gülüyorsun," deyip fevri bir hareketle tek kaşını kaldırdı. "Ha sen de bukalemundun değil mi? Renk değiştireceğine saf saf gülüyorsun."

"Gülüşümü beğendiğini düşünüyordum," deyiverdim. Yumuşamış suratı yavaş yavaş katılaşırken yüzümdeki gülümseme silikleşmeye başladı. "Sana hakaret etmediğime göre sorduğunun sorunun yersiz olduğunun farkındasındır umarım," dedi son derece kararlı bir ses tonuyla.

"Soru sormadım ki sadece bir varsayım benimki," diye karşılık verdim.

Suskunluğunu korumaya çalışır gibi dudaklarını birbirine kenetledi. Uzun parmaklarını hafifçe ovuştururken aramızdaki sessizliğe son vererek ayaklandı. "Bir şeyler yemelisin," diye homurdandı.

"Aç değilim," dedim ardından. Öğle vaktine yaklaşıyorduk ve canım gram bir şey çekmiyordu. Hastayken halsizlik bedenime gölge gibi düşer tüm kanımı tatsızlaştırırdı.

"Yer misin demedim, sus ve beni bekle," deyip hızla odadan çıktı. İfadesiz bakışlarımı duvarda sabitlediğimde odadan ayrılan bedeninin varlığı boşluğa düşmemi sağladı.

Dakikalar sonra elinde tepsiyle içeri girdiğinde, çukur tabağın üzerinden çıkan dumanların kokusu burnuma nüfuz etti, çorba tadı damağımı yokladı. Elindeki tepsiyi komodinin üzerine bırakıp bana döndü. "Haydi toparlan, iç şu çorbayı da için ısınsın."

Canım hiçbir şey çekmiyordu. Yüzümü ekşitip başımı sağa sola salladığımda, itiraz edercesine sol dizini yatağın içine gömüp yastığına yöneldi. "Ben yaptım kızım çorbayı, bir de utanmadan itiraz ediyorsun," deyip başımı kaldırmamı sağladı. Gözlerim şaşkınlıkla büyürken dudaklarımın farkında olmadan gevşediğini fark ettim.

"Bana çorba mı yaptın?" diye sordum. Bu kulağıma imkânsız geliyordu.

"Ellerimle hamur açmadım, alt tarafı hazır çorba," deyip geçiştirmeye çalıştı. Geriye çekilip komodinin üzerinde duran çorba tepsisine uzandı ve sol dizini kırıp diğer bacağını yatağın üzerine koydu. Tepsiyi kucağına koyduğunda beklemeden tabağın kenarındaki kaşığı alıp, sıcak çorbayı hafifçe eşeleyerek kaşığı doldurdu ve dudaklarıma doğru uzattı. Kenetli dudaklarım bu istikrarı zorlarken üzerime giderek dişlerini sıktı.

"Aç şu ağzını, haydi," deyip sıkıntıyla soluk alıp verdi.

Dudaklarım hafifçe aralanırken çorbanın tadı ağzıma dokunmaya başladı. Kaşığı ağzımda biraz daha ittirdikten sonra dudaklarımı birbirine yavaşça bastırıp çorbayı yudumladım. Tadı hemen dilimi yokların gözlerim istemsizce kapandı. Güzeldi. Hazır bir çorba olmasına rağmen sanki her şeyiyle uğraşmış gibiydi.

"Çok güzel olmuş," dediğimde başını eğip kaşığı tabağın içine daldırdı.

"Aksi düşünülemezdi zaten," deyip kafasını kaldırdı ve dolu kaşığı yeniden dudaklarımı hedef aldı. İtiraz etmeden çorbayı yudumladığımda kuru boğazım anında yumuşamış, öksürüğüm kırılmıştı.

"Sen üşümüyor musun?" diye sordum çıplak vücuduna bakmamaya özen göstererek. Beni duymazlıktan gelmeye çalıştığında, çorba dolu kaşığı yeniden dudaklarıma götürdü.

Kaşığı ağzımın içinde hissettiğim zaman ılık nefesi yüzüme çarptı. "Sana bakınca ısınıyorum ben, dert değil," diye fısıldadı. Romantik bir adam değildi, kaba bir adam da sayılmazdı, yani arada kaba hareketler sergileyebiliyordu ama yine onu bu imajından kurtarmaya yetiyordu. Lâkin bazen hiç ummadığım anda öyle güzel şeyler söylüyordu ki sanki karşımda başka birisi varmış gibi hissediyordum ya da bunları başka birine söylediğini farz ediyordum.

Bir iki kez daha çorbayı kaşıkladıktan sonra tüm tabağı dibine kadar sıyırmıştım. "Birde canım çekmiyor ayaklarına yatıyordun, hani nerede, gel beni de ye," dedi sesli bir şekilde.

Kaşlarımı çattığımda dudağım hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. "Uzun zaman sonra başka birinin elinden bir şey yemek hoşuma gitti," dedim ve dudaklarımın kenarına bulaşan çorba lekesini dilimle ağzımın içine tıkıştırdım. "Teşekkür ederim."

"Her şeye teşekkür etmekten bıkmaz mısın sen?" diye sordu.

Tepkisiz kaldım.

Birbirimize bakmayı sonlandırırken önündeki tepsiyi alıp komodinin üzerine yeniden koydu ve hızla ayaklanarak dolaba yöneldi. Askıda duran lacivert kazağı bir çırpıda giyinip, hemen alt tarafta duran botlarına uzandı ve sert nefesini derime batırırcasına giymeye başladı. Bağcıklarını botlarının içine sıkıştırdıktan sonra dolabın bana doğru dönük olan kısmına girerek, bir süre sessiz kaldı. Beklemeden geri çekildiğinde bana bakmadan dolabın kapağını kapattı. Sessizce arkama yaslandığım vakit kapının arkasında asılı olan montuna uzandı. Sıkıntılı bir halde gözlerimi devirirken büyük bir şiddetle duraksadım. Bir silah kavradı ve onu beline sıkıştırıp üzerini örttü fakat onu gördüğümün farkında değildi.

O... O silahla ne yapacaktı?

"Halletmem gereken bir iş var," deyip montunun kollarını düzeltmeye başladı. "Sen de sakın iyileşmeden ayaklanma, hatta bu odadan çıkayım deme geçen sefer ki gibi bir aptallık yaparsan gözünün yaşına bakmam."

Dilim tutulmuştu, gözlerimin karardığını hissettiğimde bana boş boş bakıp hiçbir şey söylemeden odadan çıktı. Öylece arkasından bakakaldım. Silahı vardı, halletmem gereken bir iş var deyip çıkmıştı. Kalbim sıkışmaya başladığında hızla üzerimdeki çarşafı atıp ayaklandım. Hastalığım zerre umurumda değildi. Saçlarımı acele acele kulağımın arkasını sıkıştırmaya başladığımda, masanın altında duran çantadan birkaç parça kıyafet alıp üzerime geçirdim. Beklemeden botlarımı ve montumu da sıkıca giyinerek saçlarımı toplayıp, montumun şapkasını kafama geçirdim.

Odanın kapısını yavaşça araladığımdaysa dış kapıdan çıktığını gördüm. Çocuklar okula gitmişti, Çetin de ortalıkta gözükmüyordu. Bunu fırsat bilerek koşar adımlarla dış kapıya yöneldim. Onu durduramayacağımı çok iyi biliyordum hatta şu an peşinden geldiğimi bilse akıl almaz bir şekilde yüksek tepkiler vereceğinden emindim ama ne yaptığını öğrenmem gerekiyordu.

Kapıyı yavaşça kapattığımda tamirhaneye inmeye başladım. Tamirhanenin arka kapısı büyük bir gürültüyle açıldığında Kamer arabayı çoktan çalıştırmış, dışarıya çıkmıştı. Koşarak tamirhaneye girdiğimde sağdaki spor kamyonetin yerinde olmadığını gördüm. Onu kaçırmıştım. Büyük bir hayal kırıklığıyla omuzlarımı düşürdüm fakat o sırada

köşedeki motosiklet gözüme çarptı. Beklemeden yanına koştum, anahtarının üzerinde olması beni avantaja sürüklerken vakit kaybetmeden üzerine binip hızla motoru çalıştırdım.

Bir iki kez gaz verdikten sonra direksiyonu kavrayıp tamirhaneden ayrıldım. Kamer'in oldukça gerisinde olmam beni fark etmesini zorlardı. Hem motoru fark etse bile ben olduğumu zannetmezdi. Biraz daha ilerlediğimde sola döndüğünü fark ettim. Yollar giderek ıssızlaşırken beynimde çakışan kara bulutların gölgesi canımı acıtmıştı. Kısa bir süre sonra arabayı büyük ve eski bir deponun önüne park edip araçtan indi. Ağacın arkasına park ettiğim motosikletten hızla inip onu takip etmeye başladım. Sonunda depoya girdiğimde tenime işleyen soğuğun acısı bir anda bedenimde yer edindi. Ağır rutubet kokan odanın duvarları yıkık boyaların oluşturduğu parçalarla döşeliydi. Odalar iç içe ve büyüktü, bir kapı diğerine tehlike kartı dağıtırken tek yaptığım verilen davetiyeyi kabul etmekti. Sessiz ve ürkek bakışlarımın tesiri altında ilerlemeye devam ettim. Küçük bir koridorun sonunda diğer odalara nazaran daha fazla ışığın olduğu bir kapı aralandı. Beklemeden içeri girdiğimde arkası dönük iki adam gördüm. Müthiş bir hızla duraksadığımda kendimi üst üste yüklenen kasaların arkasına sakladım.

Adamların başına siyah bir bez geçirilmişti, elleri oturdukları sandalyede arkaya doğru bağlanmıştı. Kasaların boş bıraktığı bölmelerden onları izlemeye başladığımda görüş alanıma Kamer girdi. Gözlerim giderek büyürken nefes almayı durdurdum. Bu adamları bu hale getiren kişi o muydu?

"Kimsin lan sen?" dedi genç bir ses. Kaşlarımı çattığımda işittiğim sesin oldukça tanıdık bir nefes olduğunu anladım. Bu Mahir'di.

"Ne istiyorsun bizden şerefsizin evladı?" dedi diğer adam. Bu ses de yabancı gelmemişti. Bu ses Raşit'e aitti. Elleri bağlı olan adamlar Raşit ve Mahir'den başkası değildi. Kamer sessiz bir şekilde önlerinde durduğunda bilmediğim bir ses kulaklarımı doldurmaya başladı.

"Size adınızı sormadı."

Garip bir ton vardı sesinde. Biraz daha ileri atıldığımda hemen Raşit ve Mahir'in arkasında duran Aytaç'ı gördüm. Şok üstüne şok geçirmeye başladım. Aytaç'ın burada ne işi vardı? Sesini de ilk kez duymanın verdiği gariplik zihnimde deprem etkisi oluşturmuştu.

"Kaç kişisiniz lan?" diye bağırdı Mahir. Kamer sinsi bir şekilde gülerken Aytaç, Mahir'in kulağına eğildi. "Sen kaç kişi istersin?" deyip

Mahir'in omuzlarını sıktı. "Korkma sizin gibi beş para etmez bir ordu dizmedik kapıya," dediğinde dudaklarını sıktığını fark ettim. "Ya da kork, sesimi ilk kez duyuyorsun, sana ne yapacağımdan kork, birazdan ananı halledeceğim babanın önünde."

Şaşkınlığımın doruklarında kıvranırken Aytaç'ın bu yanı kelimeleri kifayetsiz bırakıyordu. O sakin ve sessiz görüntüsünün ardına sakladığı tehlikeli imajı korkmamı sağladı.

"Kimsiniz oğlum siz, ne istiyorsunuz bizden?"

Aytaç sinirli bir şekilde kafasını kaldırdığında Kamer'le göz göze geldi. Kamer başını aşağı yukarı tek bir hareketle sallarken suskunluğu garibime gitmişti. Onu tanımalarını istemiyordu, gerçek kimliğini onlardan saklıyordu. Nabzım damarlarımı zorlarken Aytaç eliyle Mahir ve Raşit'in önüne koca bir kazan sıcak çikolata getirdi. Uzakta olmama rağmen çikolatanın üzerinde oluşan büyük çukurlar yeni kaynadığının göstergesiydi. Kazanın içinden havaya doğru karışan boğumlu dalgaların kokusu hızla tüm odayı doldurduğunda acı koku burnuma nüfuz etti. Gözlerimi istemsizce açıp kapayarak tekrar onlara odaklandım.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı Mahir. Ses tonundaki korku tohumları fark edilmeyecek gibi değildi. Bir yanım ona nefret kusarken diğer yanım Kamer ve Aytaç için endişeliydi.

"Acıkmışsınızdır, kıymetimizi bilin ta Almanya'dan çikolata getirdik size." Aytaç'ın gittikçe garipleşen tavrı işin tüm ciddiyet ve tehlikesini ortaya döküyordu. Kamer'in bıyık altından güldüğünü gördüğümde bir anda sertleşen yüz ifadesi kanımı dondurdu. Geçen gece bana çatıda söyledikleri aklıma geldiğinde niye böyle bir şeyin içinde olduğunu anlamıştım.

"Ulan sizi bulursam derinizi yüzeceğim, onun bunun çocukları," diye bağırdı Raşit.

Dişlerimi sıktığımda Aytaç hızla Raşit'in ensesini kavrayıp kulağına doğru eğildi. "Kimlikte annenin adı bile yok değil mi? Ben sana onun bunun çocuğu diye edebiyat parçalamayacağım, dümdüz oranın çocuğusunuz ikiniz de. Oğlunun annesi belli mi?" deyip dişlerini sıktı. "Belli mi lan?"

Kamer, Aytaç'a dokunup durmasını işaret etti. Aytaç'ın burnundan soluduğu sert havanın toz zerrelerini hissedebiliyordum. Onun da bir yarası olduğu kesindi ya da amacı tamamıyla Kamer'e yardım etmek-

ti. Aytaç beklemeden çikolata dolu kazanları Mahir ve Raşit'in dibine koydu. Kamer belindeki silahın kabzasını kavradığında gözlerimi büyüttüm. Silahı alıp Aytaç'a uzattığında sert gözlerini Raşit'in üzerine dikerek pantolonunun siyah kemerini bir çırpıda çıkarıp Raşit'in arkasına geçti. Aytaç, Raşit'in ellerini çözmeden adamın sırtını sandalyeden ayırdığında geri çekildi.

Kamer, kemerin ucunu elinde bir kez doladıktan sonra Raşit'in sırtına sert bir darbe indirdi. Kemerin tok sesi tüm odayı inletirken kulaklarımın sağırlaştığını hissettim. "Ne oluyor lan, ne yapıyorsun şerefsiz?" diye inledi Raşit. Ses tonu o kadar acıydı ki nasıl bir insan olduğunu, Kamer'e neler yaptığını bilmesem dönüp kaldırırdım.

Kamer beklemeden hızla bir kez daha geçirdi. Raşit acıyla inlerken sırtını hafifçe esnetti. Kamer'in suratı buz gibi katılaşırken neler hissettiğini anlamak zor değildi. Beklemedi Raşit'in üzerindeki ceket ve gömleği keserek onu iç çamaşırlarıyla bıraktı.

"Lan ruh hastaları kimsiniz siz?"

Raşit'in çaresiz tavrı Kamer ve Aytaç'ın umurumda bile değildi. Pencerelerden sızan ışıkların acı rengi Kamer'in saçlarına dokunmuştu. Dağınık saçları öfkeyle tamamen karıştığında beklemeden sert bir şekilde bir kez daha indirdi kemeri. Ardı ardına Raşit'in sırtına derin izler bırakmaya başladı. Aklım varlığını yitirdiğinde gözlerim adeta bir korku filmine şahitlik yapıyordu. Kemerin ince ince çıkarttığı sesler yüzümü ekşitirken, Kamer'i durduramamanın hüznü beni boğuyordu.

Nefes nefese kaldığında şakaklarından dökülen ter damlaları, güneş ışığında daha da belirgin bir hale gelmişti. Raşit direnmeyi bırakmış, yitik bir şekilde sandalyeye yığılırken Kamer, Aytaç'a başını salladı. Aytaç, Mahir'in arkasındaki yerini aldığında ikisi birlikte aynı anda kafalarını kavradı. Kamer sakin bir tavırla Raşit'in kulağına eğildi.

"Beni hatırladın mı?"

Saçlarımın diplerine iğne saplanırcasına bir acı hissettiğimde, kaynar çikolata kazanına kafasını yaklaştırdı. Raşit dev bir direnç göstermeye başladığında ellerimle ağzımı kapattım. Kamer yaşadığı o olayı misliyle yaşatmak niyetindeydi. Kamer ve Aytaç, onları yakmak için zorlarken titreyen ellerim ve ayaklarım beni aptalca bir hataya sürükledi.

Kasalar devrildi.

Bedenim tüm uyarıları üzerimde toplarken Kamer bir anda bağır-
maya başladı. "Hassiktir, kim lan o?"

Sesi hiç olmadığı kadar kanımı dondururken arkamı döndüğümde bedenimi gizleyen kasalar beni hedef haline getirdi. Karşılarındaydım. Kamer büyük bir şiddetle gözlerini büyüttüğünde dudaklarını aralad. "Bukalemun?" Ve hemen ardından yükselen siren sesleri... Korkum çığ gibi büyürken ruhumun yokluğunu ilk kez bu kadar uzakta hissetmiş-
tim. Sanki bedenimi terk etmiş başka birine ait olmuştu.

Siren sesleri her saniye büyürken işittiğim son şey Aytaç'ın sesiydi. "Abi, bir şey diyeyim mi?" Kamer'in yüzü, yüzümü deliyordu. Bana öfkeyle bakıyordu. "Bittik."

Titriyordum. Mahir ve Raşit'in hallerini göremiyordum bile. "Abi polisler geldi, gidelim," diye bağırdı, Aytaç. Kamer'in gözlerinin için-
deki alev tüm yakıcılığıyla kor haline gelirken dişlerimin birbirine çarp-
masına engel olamadım.

"Aymira'yı al ve git, ben arkanızdan gelirim." Aytaç'ın nefes nefese olan sesi Kamer'i nihayet uyandırmıştı. Hızla Aytaç'ın elindeki silahı alıp, mermilerini kontrol etti. Aytaç gözlerini büyüterek Kamer'in elin-
deki silaha baktı. "Abi polisler?"

Kamer, "Onlar polis değil, bu bir tuzak," deyip Aytaç'a döndü. "Ben onu buradan çıkaracağım, sen de gözükmeden arka kapıdan çık..." Sözleri patlayan bir silah sesiyle kesildiğinde, "Siktir," diye ba-
ğırdı. Oldukça yüksek bir çığlık attım. Ellerimle yeniden dudaklarımı kapatmaya çalışırken, bileklerimin bir buz kütlesi gibi kırıldığını his-
settim.

Aytaç çabucak başını salladığında köşedeki kapıya doğru koşmaya başladı. Bunu yön şaşırtmak ya da dikkat dağıtmak için yapmışlardı. En azından filmlerde öyle oluyordu. Silah sesleri birer birer artmaya başladığında Kamer'in bana doğru koştuğunu ve arada bir arkasını dö-
nüp iki el ateş attığını gördüm. Mermiler yere düşerken, ruhumdan her bir parça da namlunun karanlık ucunda eriyordu.

Depoya bir grup insan girdiğinde bir kısmı Mahir ve Raşit'e ko-
şup ellerini çözmeye başladı. Kamer tüm hızıyla bana doğru koşarken, kolunu sıyırıp geçen bir kurşunun hedefi oldu. O vurulmuştu. Acıyla yüzünü buruştururken, elini koluna bastırıp beklemeden hızla arkasını dönüp önündeki ilk kişiyi yaralayıp yere düşürdü.

Başım dönmeye başladığında, Kamer çoktan yanıma gelmiş bir şey söylemeden elimi kavramıştı. Soğuk elleri ölü bir adamın teninden ko-
pup gelmiş gibiydi.

Hissizliği kendine etiket diye takmış bir adamın bakışlarındaydı bu ölü hareler.

Odaları mekik dokur gibi birer birer geçtikten sonra, güneş ışığı bizi tüm çıplaklığıyla karşılamıştı. Kamer cebinden çıkardığı anahtarı hız kesmeden kucağıma attığında, direksiyona geçmem için başını hız-
la sağ tarafa yatırdı. Şaşkın bir ördek gibi yavrusu gibi kapıları açıp hızla arabayı çalıştırdım. Tokanın kenarından kopup gelen saç tutamlarını kulağımın arkasına sıkıştırdım ve gazı kökledim. İlk kez bu kadar hızlı ve çabuk bir çıkış yapmıştım.

Kamer elindeki silahı torpidonun üzerine bıraktığında, namlunun ucundaki koyu renk kan lekesi dudağımı ısırmama sebep oldu. Onun kanıydı, kanın kokusu burnuma hücum ettiğinde kaşlarımı çattım. Buna ben sebep olmuştum, kendime o kadar çok kızıyordum ki.

Kamer tüm hiddetiyle, "Bok vardı değil mi, bok vardı?" diye bağırdı.

"A-acıyor mu çok?" diye sordum ürkekçe. Ona bakamıyordum çünkü ses tonu nasıl bir surat ifadesinde olduğunu anlamamı sağlıyor-
du. "Sence?"

Dudaklarımı birbirine bastırdığımda parmak boğumlarından taşan kan lekeleri, tüm korkutuculuğuyla gözlerimin önüne serilmişti. Kan, derisinin kıvrımlarına usul usul işlerken acısını uyuşan tırnak diplerim-
de hissettim. Beklemeden üzerindeki deri montu çıkarmaya çalışırken, tek elimi direksiyondan çekip ona yardımcı olmaya çalıştığımda beni sertçe durdurdu.

"Önüne bak, kaza yaparsak bu sefer ikimiz de kalkamayız altından."

Sustum ve direksiyonu daha sıkı kavradım. Yüzünü acıyla ekşiterek montunu kolundan çıkarırken, canının ne kadar çok yandığını tah-
min edebiliyordum. Kan lekeleri sağ elini tamamen kırmızıya boyarken üzerindeki montu çıkarmıştı. Elini yaranın olduğu kısma değdirdiğin-
de dişlerini sıktı. "Kazağım kullanılamaz hale gelmiş," deyip kısa bir anlığına kafasını kaldırmadan gözlerime bakmaya başladı. "Bana iki kazak borçlusun."

Buruk bir şekilde dudağımın kenarını kıvırdığımda, başımı hemen yanıma düşen kafasına çevirdim. Saç diplerinin teri boyun girintisine

dökülmüştü. "Çok kanıyor, hastaneye gitmemiz lazım," dedim nefesimin hızı saç tellerini titreştirirken. Bana bakmadan yarasına dokunduğunda gözlerimi kapattım. Kandan korkan bir insan değildim, canımı yakan hissettiği acıydı.

"Eve sür."

"Kanıyor, eve gidemeyiz, üstelik kurşun orada ola..." Sözlerimi başını kaldırdığında kesmek zorunda kaldım. "Sen ne işe yarayacaksın peki? Roller değişti, doktor olması sırası sen de," dedi ve kara gözlerini arabanın ön camına dikti. "Tabii sağ salim eve gidebilirsek."

Kaşlarımı çattım ve önüme döndüm. Bu tavrı korkunçtu, kan kaybediyordu ve tıbbi bir müdahalenin gerekli olduğu aşikârdı. Tabii konu Kamer'se kurallar ihlal olmak için konulmuştu. En iyi bildiğim şeyi yapıp dudaklarımı kilitledim ve arabayı eve sürdüm.

Çok geçmeden eve geldiğimizde, kolunu tutarak odaya uğramadan banyoya girdik. Üzerindeki kazağı çıkarmamı istediğinde itiraz etmeden sağ kolunu çıkardım, diğerini ise yırtılan yeri iyice yırtarak bedeninden uzaklaştırdım. Çıplak vücudunun aldığı yorgun nefesleri görebiliyordum. Dirseğinin hemen üzerindeki derin yaranın pıhtı tutan kuru derisi içimi ekşitti.

Çekmeceden bir havlu çıkardım. Onu kavradıktan sonra oraya bastırmaya başladı. "Şu altta ilk yardım çantası olacak, oksijenli suyla yıkaman lazım," deyip gözleriyle lavabonun altındaki iki kapaklı dolabı gösterdi. Hızla eğildim ve kapağı açtım. Kırmızı renkli ilk yardım çantasını mermer lavaboya koyup, fermuarını hızla açıtım.

Kamer bir anda yere oturduğunda ufak çaplı bir çığlık attım. "Kamer, iyi misin?"

Başını geriye doğru yaslarken kafası soğuk mermere dokundu. Çantayla vakit kaybetmeden onu alıp yanına çöktüm. Dizlerimi mermerle buluşturduğumda ellerimle yüzünü kavradım. Yüzü solmuştu, kan kaybediyor nabzı düşüyordu. "Konuş benimle, susma lütfen, Kamer konuş benimle."

Kırılgan sesim gözyaşlarımı tetiklemişti. Ellerim suratını öyle bir kavramıştı ki sanki avuçlarımın içinden kayıp gidecek de onu tutamayacakmışım gibiydi. "Hâlâ çok konuşuyorsun. İşini yap," dedi cılız bir sesle. Kuru dudaklarının kıvrımlı kısımları soyulmuştu. Yüzü ilk kez bu kadar yorgun görünüyordu.

Ellerimi yüzünden çektim ve ilk yardım çantasından oksijenli suyu çıkardım. Kamer hafifçe toparlanmaya başladığında havluyu yavaşça yaralı kolundan çektim. Kanın gücü o kadar fazlaydı ki, yarasının derinine inemiyordum. Ona biraz daha yaklaştığımda oksijenli suyu kolna dökmeye başladım. Yüzü bir anda müthiş bir şekilde ekşidi.

"Tamam tamam tamam geçti," deyip suyu tüm bölgeye dökmeye başladım. Kan tıpkı bir kir gibi vücudundan dökülüp vücuduma bulaşmaya başlarken itiraz etmeden, yarayı yıkamaya devam ettim. Gittikçe belirginleşen yara oldukça derindi ama kurşunun kolunu sıyırıp geçtiği belliydi. Hafifçe bir derin nefes alıp verdim. "Kurşun sıyırmış ama yaran oldukça derin, dikiş atılması gerekiyor."

"Çantada dikiş ipliği de var," dedi solgun bir nefesle. Aniden gözlerini büyüttüm. Aklından geçenlerin gerçekliği zihnimi tırmaladı. "Ben dikemem kolunu."

"Beni dikmezsen ölürüm, ölürsem seni de yanımda götürürüm, götüremezsem vicdan azabından süründürürüm," dedi nefes nefese kalmış bir halde. "Ulan giderayak bir serenat yapmadığım kaldı, dik şunu artık."

Dudaklarım titremeye başladığında başka bir seçeneğimin olmadığını anladım. Gözlerimden bir damla yaş akarken usulca burnumu çektim. "Ağlama sinirimi bozuyorsun," diye homurdandı ama buna daha fazla ne kadar katlanabilirdim bilmiyordum. Her şey benim yüzümden olmuştu, oraya gitmeseydim şu an bu halde olmayacaktı. Bunun tek sorumlusu bendim.

Beceriksiz bir halde, ellerimin titreyişine meydan okuyamayarak dikiş iğnesi ve ipliğini birbirine geçirdim. Parmaklarım koluna ulaşmamak için adeta mücadele veriyordu. "Haydi dik artık, kan bırakmadın."

"Uyuşmadan canın çok yanar," dedim sızlanarak.

"Morfin mi sıçayım ne yapayım anasını satayım, dik şunu haydi," diye bağırdı.

Ses tonu yükselirken bunun iyi bir şey olacağını düşündüm. "Tamam, öyleyse," deyip derin bir nefes aldım. Kan akmaya devam ederken, yarasını dikmeden evvel köşedeki havluyla koluna bir müddet daha baskı yapıp kanın akımının yavaşlamasını bekledim. Bir yandan oraya baskı yapıyor diğer yandan acı acı öksürüyordum. Kamer öksürüğümü fark ettiğinde halsizce gözlerime ulaştı. "Hasta hasta başımıza açtığın işlere bak!"

"Ben böyle olsun istemedim," diye mırıldandım gözlerini değil koluna bası yaptığım havluya bakarak. Kötüydüm ve onu da kötü etmiştim. Lâkin düşünmem gereken şey ben değildim. Onu iyi etmeliydim. Bir müddet sonra kan lekesiyle dolmuş havluyu oradan çektim ve iğnenin ucunu derisine doğru yaklaştırdım. Kara gözleri hızla gözlerimi odağına aldı. Dikkatimi kaybettiğimde gözlerimi onunkilerle birleştirdim. "Sana güvenmem için bana bir şey söyle, Diana."

Dudaklarının arasından dökülen kelimelerin yumuşaklığı, tenime sürülen bir ilaç gibiydi. Yaralı olan oydu ama benmişim gibi davranıyordu. "Canını acıtmamaya çalışacağım," dedim sessizce. Sustu. Gözlerinin içine ulaşamıyordum, daha derine inmeme izin vermiyordu. Sağ dizini kırdığında sağlam kolunu da onun üzerine attı, diğer bacağını mermer zemine uzattı.

Gözlerimi ondan ayırırken, son kez derin bir nefes aldım ve iğneyi usulca derisine geçirdim. Yüzü dev bir acıyla ekşirken, kolunu kasıp elerini yumruk yaptı. Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. İğneyi derisine biraz daha batırdığımda ucunu çıkarıp, karşı taraftaki deriye geçirdim. Bunun nasıl bu kadar çabuk yaptığımı anlayamamıştım ama uzatırsam onun canının fena olacağını biliyordum. Fakat canının yandığını o kadar iyi anlıyordum ki bir ara dayanamayıp yumruk yaptığı elini açıp bacağımı kavradı. Bacağımı sertçe sıkmaya başladığında canım yansa bile ona belli etmedim.

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," diye serzenişlerde bulundum arka arkaya. Sanki canını isteyerek yakıyormuşum gibi.

"Devam et, beni düşünme," dedi sertçe. Dişlerini birbirine kenetlemişti. Alnından dökülen ter damlacıkları yüzünün kıvrımlı bölgelerine doğru akmaya başladı.

İğneyi karşılıklı iki deriden geçirdiğimde durmadan devam ettim. Tıbbi bir yöntem kullanmadan tıpkı bir kazak söküğü diker gibi kolunu dikmeye başladım. Bu ne kadar etikti orası tartışılırdı tabii. Dört kez iğneyi karşılıklı olarak geçirdikten sonra sızlanarak, ipliğin ucunu bağladım. Kamer'in surat ifadesi gevşerken bacağımı kavrayan elleri yavaşça çözüldü ve zeminin kenarına bıraktı. Kafasını mermerden çekmeden bana doğru döndüğünde yüzünde oluşan yorgun ifadenin tanımını yapmak hiç bu kadar zor olmamıştı. Her bir kıvrımda onu bu hâle getiren kişinin ben olduğumu haykırın şeytanlar vardı. Hepsi ellerindeki boynuzlarla beni siper almış, ateşlerini ruhuma çalmışlardı.

"Orayı sil ve sargıyla sar," dedi gittikçe silikleşen nefesine aldırmadan. Mekanik bir hâlde başımı aşağı yukarı sallayıp, çantanın içinden rentürdiyot çıkardım. Önce yarayı bir güzel sildim daha sonra uzun ve eni olan sargıyı koluna dolamaya başladım. Kolu hafifçe oynadığında kaşlarını acıyla çattı. "Özür di..." dediğimde sözümü kesti. "Tamam, sorun değil devam et."

Kalbimin gittikçe sıkıştığını hissediyordum. Yaptığım şeyler normal değildi. Üstelik doğru olup olmadığından bile emin değildim. Bir yerde hata yaptıysam bunun sorumluluğunu taşıyamazdım. Sargıyı sardıktan sonra ilk yardım çantasını özensizce kenara itip ellerimle yüzünü yeniden çerçeveledim. Oldukça kan kaybetmişti ve bu suratı dahil tüm bedeninde etkisini göstermiş onu boşluğa itmişti.

"Konuş benimle," diye söylendim tekrar. Gözleri uyku mahmuru bir edayla kısılırken, kuru dudaklarının soyulmuş kısımları içimi acıttı. Berbat bir haldeydi. "Korkuyorum, Allah aşkına bir şey söyle," dedim parmaklarımı yüzüne batırırken. Göğüs kafesinin hareketleri yavaşladığında gözlerimi büyüttüm. "Kalk haydi, odaya gidelim hasta olacaksın burada."

"İyiyim ben," dedi yarım yamalak. İyi değildi. Hızla ayağa kalktığımda, yavaşça sağlam elini kavradım ve onu kendime çekmeye çalıştım. Usulca ayaklanmaya başladığında sargılı kolunu sımsıkı kavrayıp oynatmamaya çalıştım. Kan lekeleri montumun üzerinde ürkütücü bir halde kururken, gözlerimi sıkıca kapatıp açtım. Sanırım buna dayanabilirdim.

Güç bela odaya girdiğimizde onu yatağa oturtup sırtını yatak başlığına dayayacak pozisyona getirdim. Yatağın içindeki su torbaları ılımıştı. Dudaklarımı büzdüm ve battaniye çıkarıp açtım. Üzerine örtmeye yeltendiğimde beni durdurdu. "İstemiyorum bir şey, iyiyim ben."

"Değilsin," dedim onu duymazlıktan gelerek. "İyi değilsin ama ben seni iyi edeceğim," diye sözlerime telaşlı bir şekilde devam ettiğimde üzerime çöken hissin uçukluğu beni korku dolu bir odaya kilitlemişti. Çığlıklarımı kimsenin duyamayacağı, varlığımı kimsenin bilemeyeceği bir odaya.

"İyiyim ben, sakin ol," dedi son derece düz bir sesle. "Hayır değilsin," dedim. Ses tonum onunkine göre daha yüksek ve engebeli çıkmıştı. Sıcak su torbalarını belinin kenarına koyduğumda, çarşafı üzerine doğru çekiştirmeye başladım. Hızımdan ve hareketlerimden emin değildim, onu bu duruma sokan bendim, bu durumda olmam normaldi.

"Gerek yok," deyip üzerine örttüğüm çarşafı itekledi.

"Hayır, üşüyorsun," diye itiraz ettiğimde, "Üşümüyorum," diyerek sözümü kesti. "Üşüyor..." ve sözlerim buz gibi bir sesle bir kez daha bölündü. "Üşümüyorum, yeter artık kendine gel."

Dudaklarım titremeye başlarken sol gözümden bir yaş engel olamadan çeneme doğru süzüldü. Kamer'in gözleri şaşkınlıkla küçülürken, çenesi gevşedi. Kendimi usulca yatağın kenarına bıraktım ve ona bakmamak için başımı eğip parmaklarımı sıktım. İçimi kararttan bu his beni bir katil gibi hissettirmişti. Doğru düzgün iyileşememişken başka birini de hasta etmiş, az kalsın ölmesine sebep olacak hale getirmiştim. Vicdanım korunu ruhuma sürerken, ateşi gözlerime sıçramış gözyaşı olarak çeneme doğru süzülmüştü.

Kamer'in soğuk parmakları çenemi kavradığında beni usulca kendine çevirdi. "Yavrum niye ağlıyorsun?"

Önce yaralı koluna ardından gözlerine baktım. Parmakları küçük çenemi daha geniş kavradığında, sol gözümden akan yaş dudağımın kıvrımına doğru aktı. Kamer parmaklarını çenemden çekmeden işaret parmağıyla dudağımdaki gözyaşını yavaşça silmeye başladı. Dudaklarım hafifçe aralanırken hissettiğim acı yerini tarifsiz bir duyguya bıraktı.

Parmağını dudağımdan çektiğinde, çenemi biraz daha dikleştirip ona bakmam için kendini bana doğru itti. "Niye?"

Ses tınısı bir annenin bebeğini uyutmaya çalışırken söylediği ninniler kadar yumuşak ve ferahtı. "Bu halde olmanın sebebi benim."

"Evet sensin," dedi bir anda. Gözlerim yavaşça büyüdüğünde, başını hafifçe eğip gözlerimin için baktı. "Ama beni iyileştiren de sensin." Nefesi yüzüme işlerken, kan kokan tenimin ne yaparsam yapayım temizlenmemesinden korktum. "O güzelim gözyaşlarını benim gibi beş para etmez bir adam için akıtma," deyip dişlerini sıktı. "Hatta hiçbir insan senin gözyaşın kadar değerli değil."

Parmaklarını çenemden çekip, yanağımı kavradı ve sertçe yanağımı okşamaya başladı. "Bir daha ağlarsan hele de benim yüzümden o gözlerinden yaş akarsa, başlattıkları işi bitir," deyip elleriyle yüzümü daha sıkı kavrayıp beni kendine çekti. "Öldür beni."

Kamer elindeki kırmızı montu sıkıca kavramış bir halde içeri girdi. Şaşkınlıkla ayaklanıp yanına gittim. "Nereden geliyorsun?"

Odayı soğuk bir rüzgâra çeviren nefesi, sıcaklığımı kırmıştı. Kırmızı montu bir şey söylemeden üzerime attığında kaşlarımı çattım. "Bu ne için?"

"Gidiyoruz," dedi düz bir sesle.

"Nereye?"

"Bir süre göz önünde bulunmasak iyi olur," deyip bana kirpiklerinin altından bakmaya başladı. Dudaklarımı bükerek, kara kirpiklerinin altından inci gibi parlayan gözlerini rotama aldım. Saç telleri alnına dökülmüştü. Çıplak bedeni tüylerimi dikleştirirken sargının kan olduğunu fark ettim.

"Kanamış kolun," diye koluna dokunarak, cılız ve tok bir sesle yükseldim. "Boş ver," deyip geçiştirdiğinde pencerenin içeriye yansıttığı beyazlık gözlerimin camını kırdı. Başımı hızla pencereye çevirerek, her biri birbirinden farklı kar tanelerinin yere süzülüşünü izledim.

"Kar yağıyor," dedim umut dolu bir sesle. Kar, bana çocukken yanından hiç ayırmadığım kırmızı atkı ve eldivenlerimi hatırlatıyordu. "Ne kadar güzel değil mi? İnsanın içini ısıtıyor, hayatın değerini anlıyorum," dedim ellerimi pencere pervazına koyarak. Başımı usul usul yağan kar tanelerine doğru kaldırdım. Tek bir seferliğe mahsus uçmak gibi bir şeydi.

"Kışı seviyorsun," dedi sözlerimi doğrular gibi. Arkamda olduğunu bilmek iyi hissettirmişti. Cevap vermeden başımı aşağı yukarı salladım.

"Tamam yeter bu kadar, biraz da gittiğimiz yerde izlersin," deyip ses tonuyla beni uyardı. Kaşlarımı hafifçe çattığımda arkamı döndüm. "Nereye gidiyoruz ki?"

"Güvenli bir yere."

Bir süre tereddütte kalıp boş bir suratla onu izledim. Dolaba yöneldiğinde tek eliyle askıdaki gömleğini alıp, yavaşça giymeye başladı. Zorlandığını fark ettiğimde yanına gidip, yaralı kolundan gömleği geçirmeye çalıştım.

Gömleğinin üzerine bir şey giymeden dolapta duran, uzun siyah kabanını aldı. Kaşe kabanı dizlerine kadar ulaştığında sıkıntıyla eğilip tek eliyle botlarını bağlamaya başladı. "Yardım edeyim mi?" diye sordum.

"Hallediyorum," dedi sakince. "Biliyorsun ufak bir sıyrıktı."

Ona boş boş baktım. Kot pantolonumu ve gri kazağımı giydikten sonra Kamer'in bana verdiği kırmızı montu üzerime geçirdim. Saçlarımı bağlamadan geriye doğru attığımda, Kamer elindeki kırmızı bereyi kafama geçirdi. Geçen gece çatıya çıktığımızda giymiştim bunu. Yaralı kolunun sancısına aldırmadan iki eliyle beremi iyice düzeltip, saçlarımı hafifçe montumun içine soktu.

Ona bakmadan sadece el hareketlerini incelemeye başladım. O kadar sakin ve güzeldi ki her hareketine bir şiir yazabilirdim. "Tamam," deyip geri çekildi. "Gidelim haydi."

Usulca başımı salladığımda o önde ben arkada sessizce odadan çıktık. Ev boştu, boş ve huzursuz. Bu canımı sıkarken aslında durumun gayet normal olduğunu anlamamam gecikmedi. Kapıdan çıktığımızda depoya indik. Sürücü koltuğuna Kamer geçmişti. Yaralı bir kol onu durdurmuyordu. Tamirhaneden çıkıp, dümdüz olan karlı yolları tekerleklerin gıcırtılı sesiyle kirletmeye başladık. Karın ince ince ve yavaş yağışı, şehri git gide beyaza boyuyordu. Kamer sol kolunu kucağına koymuş, sağ eliyle direksiyonu kavramıştı.

"Ben kullanabilirdim, yaralısın zaten," dedim hafifçe gözlerimi suratına dikerek. Kaşları hafifçe çatılmış, dudakları düz bir çizgi halini almıştı. "İyiyim ben, başında beklemek zorunda olduğun küçük bir çocuk gibi davranıp durma bana," dedi düz bir sesle. Dudaklarımı tatmin olmuşçasına birbirine bastırıp, gözlerimi yola çevirdim.

"Gideceğimiz yere daha çok var mı?" diye sordum ardından. Sıcak nefesim arabanın camını buharlaştırmıştı. "Uyuyabilirsin, biraz yolumuz var."

"Aslında," dedim çabucak irkilerek. "Gitmeden markete uğrayabilir misin, canım birkaç bir şey istedi de." Bu bir yalandı. Demişti ya hani, ona bir kazak borçluydum ve evet ona o kazağı ben dikecektim. Kendim ellerimle.

"Olur," dedi sakince. Üstelemeden arabayı kullanmaya devam etti. Az sonra bir marketin önünde durduğunda hemen sağıma ve soluma bakındım. İp satan bir yer aramaya başladım. Kamer el frenini yukarı kaldırıp, "Burada uslu uslu bekle beni, hemen döneceğim," diyerek arabadan indi. Dudaklarımı ısırdım ve arkasından bakıp gözden kaybolduğu an koşarak arabadan indim ve yüz metre kadar ileride gördüğüm dükkâna girerek şiş ve yün ip aldım. Bunu o kadar kısa sürede hallettiğimi ki döndüğümde hâlâ marketten çıkmamış olduğunu gördüm.

Nefes nefese kalmış bir halde arabaya girdiğimde elimdekileri diğer yanıma sakladım ve nefesimi sakinleştirmeye çabaladım. Birkaç dakika sonra Kamer elinde bir poşetle arabaya bindiğinde konuşmadan elindeki arka koltuğa bıraktı ve kapıyı kapatıp kontağı çalıştırdı. "Ne sıra vardı arkadaş," deyip ekledi. "Neyse, devam edebiliriz artık. Sen de uyu."

Bir şey söylemedim ve gözlerimi kapatarak başımı cama yasladım. Gülümsedim sonra. Bu neden olmuştu bilmiyorum ama içim bir hoş oluvermişti işte. Kazak örmeyi biliyordum. Hayatımın boşluklarını böyle şeylerle doldurmak benim için yeni bir şey sayılmazdı. Bir sefer Alper için bir yelek örmüştüm, bir de onun için bere. Babama da kazak örmüştüm geçen yıl ama bırak giymeyi onu görmemişti bile. Umarım bu sefer hayal kırıklığı yaşamazdım.

1 saat sonra

"Uyan haydi geldik," diye kulağıma bir fısıltı yaklaştı. Koluma değen parmakların sahibinin Kamer olduğunu görünce uyuşuk bir şekilde gözlerimi araladım. Beremi hafifçe saç diplerime doğru kaldırarak doğruldum. Kamer kendini geri çektiğinde beklemeden arabanın kapısını açtı. Yanımdaki poşeti hemen montumun içine saklayarak onu takip edip ardından ben de indim. Ayaklarım karı ezerken, botlarımın çıkardığı küt ses kalbimi hafifletmişti. Bu sesi ve hissettirdiği huzuru seviyordum. Kapıyı kapattığımda, yüzüme nüfuz eden soğuğun etkisiyle ellerimi montumun cebine koydum.

Tek katlı bir taş evdi. Etrafı çitlerle örülü, birkaç büyük çam ağacı vardı.

Kamer çitlerin kapısını açıp, beni içeri soktu. Ardından kapıyı kapattığında eve doğru ilerlemeye başladık. Hemen çam ağacının kenarındaki çeşme donmuş, kuşların su içmesini sağlayan uzun masanın çukuru karla kaplanmıştı. Kamer, kabanından çıkardığı anahtarla kapıyı açtığında botlarımızla içeri girip, hemen köşedeki bölmeye çıkardık. Odanın rutubeti ve soğukluğu dışarıdan daha fazlaydı. Uzun zamandır kimsenin uğramadığı belliydi. Montumun kollarından çıkardığım gri kazağımı avuç içlerime kadar sündürüp, çekingen bir tavırla içeri girdim.

"Kimin burası?" diye sordum haklı olarak. Kamer sesini bir süre belli etmedi daha sonra arkamdan gelip, salona girdi. "Dayının."

Kaşlarımı çattığımda, köşedeki şömine dikkatimi çekti. "Ben bir odunluğa gideyim de, odun getireyim."

Kamer beklemeden dışarı çıktığında, yaralı kolunu ondan daha çok düşündüğümü fark ettim. Birkaç saniye bekleyip hemen montumun içine sakladığım poşeti oradan çıkardım ve gördüğüm ilk yere, şöminenin karşısındaki koltuğun arkasına sakladım. Saf saf gülüyordum da. Daha sonra koltuğun dibine oturup, bacaklarımı kırdım ve ellerimle etrafını sardım. Başımı kaldırıp, evi süzmeye başladım.

Odalar kapı kapı değil, hepsi iç içeydi. Köşedeki mutfak bir duvarla bölünmüş yatak odası ve büyük sayılacak derece de bir salon vardı. Anlaşılan burası sadece iki kişilikti. Hemen şöminenin üzerinde duran büyük tablo dikkatimi çekti. Siyah beyaz renginde, kıvırcık saçlı bir kadının fotoğrafı vardı. Bir süre fotoğrafı incelediğimde, Kamer kovaya doldurduğu odunlarla birlikte içeri girdi. Ayaklanıp şöminenin yanına gittim.

Dizlerini kırdı ve kovanın içindeki odunları teker teker şöminenin içine atmaya başladı. Yan tarafa geçip bir iki tane odun da ben attım. Bu tavrıma sessiz kaldığında, odun atmaya devam ettim. Nihayetinde kovadaki odunların fazlasını şöminenin boş bölmesine koyup, kovayı dışarı bıraktım. Kamer cebinden çıkardığı çakmakla odunların üzerindeki küçük çırayı tutuşturup şömineyi yaktı. Alevler git gide büyürken, ateşin saçtığı ışık Kamer'in yüzünü aydınlatmıştı.

Geriye çekilerek, ayaklandı ve üzerindeki siyah kaşe montu çıkardı. Sargısı gömleğinin altından bir hayli belli olurken, ufak bir kan lekesi gömleğine bulaşmıştı. "Yarana bir daha bakalım, gömleğin bile kan olmuş," dedim gözlerimle kolunu göstererek. İtiraz etmeden koluna baktığında yüzünü ekşitti. "Sorun değil," deyip bana baktı. "Sonra değiştirirsin."

Gözlerimi hafifçe kıstığımda dudaklarımın sıcak bir tebessümle ısınmasına engel olamadım. Tavrımı silikleştirmeden üzerimdeki montu çıkarmaya başladım. Önce beremi hemen ardından kırmızı montu kollarım arasından sıyırdım. "Bu arada," dedi ve ona bakmamı sağladı. Sert yüz ifadesini eriten ateşin yumuşaklığı, yanak çukurlarında birikmişti. "Kırmızı yakıştı."

Utanarak başımı hafifçe aşağı yukarı salladım. Teşekkür eder gibi. Karşısında daha fazla durmadan montlarımızı askıya asıp, salona tekrar girdim. Kamer koltukta ayaklarını uzatmış, kolunu kırmadan avucunu açıp kapatıyordu. Muhtemelen kolunun ağrısı eline vurmuştu. Ellerini sıkıca kapatıp büyükçe açmaya devam ettiğinde başında dikildim. "Acıyor mu çok?"

"Sırf şu kullandığın devrik cümle için bile kolumu acıtırım," dedi bana bakmadan. Bu iyi bir şey demekti galiba. Hoşuna gitmişti. Yüzüm aniden gevşediğinde ona üstten bakmayı fırsat bilip, gülümsemeye başladım.

Kamer, "Buzdolabında tavuk olacaktı, çıkarsana şöminenin başında çözülsün," dedi sakin bir tavırla. Mutfağa girip dolabın buzluk kısmını açtım. Bir paket tavuğu alıp şöminenin başına koydum. Ardından ayakucuna oturup, onu izlemeye başladım. Kolunu her oynatışında yüzü belli etmeden geriliyordu. Dudaklarımı kırgın bir şekilde büzdüğümde beni ona bakarken yakalayıp, gözlerime ulaştı. "Bakma öyle, savaştan çıkmadım alt tarafı bir yara."

Omzumu silktiğimde, dişlerimi yanak içi etime geçirip serbest bıraktım. "Benim yüzümden oldu."

Kamer kolunu kırıp, kafasını kaldırarak kaşlarını çattı. "Bu konu kapanmadı mı? Evet aptalsın, evet her şeye burnunu sokuyorsun ve yine evet bu hale senin yüzünden geldim," dedi ve başını usulca sağ tarafa yatırdı. Bakışlarında gördüğüm adamın bana ilk kez bu kadar şefkatli baktığını fark ettim. "Ama bak hayattayım, hayattasın."

Omuzlarımı yukarı doğru kaldırıp yavaşça çökerterek, bıkkın bir ifadeyle gözlerine baktım. "Ben oraya gelmeseydim," dedim ve durakşayıp, yutkundum. "Sen onları öldürecek miydin?"

Ölümün yankısı kulaklarımı sağır ederken, gözlerinde eriyen benim ufak bir lav parçası gibi her yeri yakıp yıkmıştı. Suratı bir anda kasıldı ve gözlerime düşen ateşi dondurdu. "Onları öldürmek bana yakışmaz, onları ölmeden mezara sokmak nasıl olur, onu yaşatmak bana yakışır."

Dümdüz kaldım karşısında. "Korkuyor musun?" diye sordu sessizce.

"Kendim için değil," diye söylenip ardından bilinçsizce devam ettim. "Senin için korkuyorum."

Dudağının kenarını hafifçe yukarı doğru kıvırdı. "Benim için endişelenecek en son insansın, korkmana gerek yok." Aramızdaki köprüyü bir anda yıktığında, boğazımda oluşan acı yumru kırık camların akıttığı kanı körükledi. Karşısında daha fazla oturmadan kalktım ve çözülen tavuğu mutfağa götürdüm ve parçalayarak tavaya dizdim.

Kısa bir süre sonra kızaran tavukları masaya koydum. Kamer'le birlikte sessizce yemeğimizi yiyip, kendimizi tekrar şömine başına attık.

Sırtımızı büyük koltuğa yaslayarak birlikte ateşin çıkardığı sesi dinlemeye başladık. Belki de ilk kez bu kadar huzurlu ve mutluydum. Onun yanımda olması beni her zaman güvende tutuyordu, üzerine bir de yumuşak bir ortam koyduğumuzda paha biçilemez bir his oluyordu.

"O kadın kim?" diye sordum, şöminenin üzerindeki büyük tabloya bakarak. Kamer çenesini hafifçe dikleştirdiğinde gözlerini kısıp dudaklarını araladı. "Dayının," deyip sonra sustu. Cümlenin devamını tahmin etmek zor değildi. Kalbimin ağırlaştığını hissettiğimde, yutkundum. "Öldü mü?"

"Ölmüş, yıllar önce."

Büyük bir hüzünle dudaklarımı ısırarak tabloyu incelemeye devam ettim. Gür, kıvırcık saçlar, ceylan gibi gözler ve güzel kaş yapısı vardı. Yüz şekli benimkine benziyordu. O kadın bana annemi hatırlatmıştı.

"Onun için oldukça değerliymiş ki fotoğrafı hâlâ duvarda asılı," dedim kırık bir sesle. Hatıralar bizi biz yapan şeylerdi. Yaşanılanları ve geçmişi canlı tutan anlardı. Kiminin yeri doldurulur kiminin ki ise bir fotoğraf karesinden ibaret olup, ne yaparsan yap boşluğu dolduramazdı.

"Biz gibi adamların hayatına biri girdiği zaman tek olur, onu özel yapar," dedi çatlak bir ses tonuyla. Yandan ona bakmaya çalıştığımda, gözlerinin buğulu bir şekilde yanan ateşte takıldığını gördüm.

"Sence aşk kötü bir şey mi?" diye sordum bir anda. Onunla hiç bu tür konuları konuşmamıştım, konuşamamıştım. Ne geçmişini ne de geleceğine giden kalbini bana hiçbir zaman açmamıştı.

Bana bakmadan dudaklarını araladı. "Aşk kötü bir şey değil," deyip bir süre duraksadı. Nefesinin sesini duyamadığımda başını mekanik bir halde yüzüme çevirip, gözlerimi odağına aldı. Kara gözlerinde biriken ay ışığı, kılıcını ona kaldırmakla tehdit etti. "Aşk çok kötü bir şey, Diana."

Alnımı kırıştırdığımda, dudaklarımı kimliksiz bir tavırla araladım. Devam etti. "Binlerce kez vurulmayı, bir kez âşık olmaya yeğlerim."

Aşk, benim kitabımda bana en uzak olan kelimeydi. Ben aşk nedir bilmez, nasıldır hissedemezdim. Filmlerde bazen iyi bazen kötü olarak anlatılırdı ama biliyordum ki âşık olmayan insan hep bir yerlerde eksik kalırdı. "Neden öyle dedin ki? Daha önce âşık oldun mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi omzunu silkerek. "Ama nasıl his olduğunu anlayabiliyorum, her şeyini ona adıyorsun ve hiç beklemediğin bir anda bomboş kalıyorsun." Dudaklarını çabucak yalayıp gözlerini kıstı. "Bu tüm dünyayla savaşıp, bir kişiye yenilmekten farksız."

Sustum. Beynimi kemiren soruların ardı arkası kesilmiyordu, hep onun kalbine açmışım gibi bir his ruhumun duvarlarına çökmüş, daha fazlasına arzuluyordu. "Peki olur da bir gün âşık olursan, o zaman ne yapacaksın?"

Nefesimi kestim, bakışları tanımsız bir adamın kayıp bedeninde çürüyordu. Tüm dikkatimi ona verdiğimde dişlerini sıktı ve ölüm gibi sessiz bir şekilde kafasını bana çevirdi. Yüzü donuk ve ifadesizdi. Bekleyemeden başını hafifçe sola yatırıp, karın altında eriyen siyah gözlerini gözlerime işledi. "Ne diyebilirim ki?" diye sordu kendi kendine. Ardından buruk bir tebessümle fısıldadı. "Sadece basit bir geçmiş olsun."

Ateşin tüyler ürperten cızırtısı ve sıcaklığının tenimde can bulmasıyla gözlerimi araladım. Kendimi büyük bir yatağın içine gömülmüş, üzerimde de bordo renkli bir yorgan tarafından hapsolunmuş şekilde bularak uyandım. Elimin tersiyle gözlerimi ovuşturarak, hafifçe doğrulmaya çalıştım ve kol dirseğimi beyaz çarşafa batırdım. Saçlarımın alnımı kesmesine fırsat vermeden hızla onları arkaya doğru savurdum. Odanın aydınlığı ve sıcaklığı içimi ferahlatsa da, sessizliği bu duruma gölge düşürmüştü. Üzerimdeki yorganı itekledim ve dizlerimde toplanan eşofmanı bileklerime kadar indirip çıplak ayaklarımı ılık parkelerle buluşturdum.

Kazağımın kollarını da çekiştirerek yatağın sağ tarafında duran krem rengi perdeleri usulca açtım. Gözlerim bir anda siyaha kör olurken, beyaz tüm hırsını alırmış gibi yüzüme nüfuz etmeye başladı. Dün geceden beri yağan karın etkisi, sabaha yansımış her yer kalın kar tabakasıyla bürünmüştü.

Perdeleri yavaşça kapatıp arkamı döndüm. Odanın içinden çıktığımda salondaki sıcaklık beni içeri davet etmişti. Ayaklarım git gide sıcaklaşan parkelerin tadını çıkartırken, dudaklarımın kuruluğu artmıştı. Şöminenin ateşinin azaldığını fark ettim. Odunlar çok önceden yanmıştı ama bu huzur veren o cızırtılı sesten beni mahrum bırakmamıştı. Eğilip bir iki odun daha attığımda, Kamer'in sessizliği ve burada olmayışı zihnimi kemirmeye başladı.

Kollarımı göğsümde birleştirip, kafamı pencereye doğru uzattım. Arabası yoktu. Kaşlarımı çarttığımda aklımdan geçenlerin aptallığına küfür ettim. Beni burada bırakıp gitmiş olamazdı tabii ki.

İstemsizce dudaklarımı dişlediğimde, kollarımı hızla çözüp mutfağa girdim. Mutfakta da yoktu. Dış kapıya yönelerek kapı kolunu kavradım ve kuvvetlice kolu büktüm.

Kapı kilitliydi.

Tamam Aymira, aptal paranoyaların zamanı değil. Belli ki bir yere gitti ve kaçıp gitmemen için seni buraya kilitledi.

Zihnimden silikleşen kötü düşüncelerin ardından mutfağa yöneldim ve masanın üzerinde duran su ısıtıcısına su koyup fişini prize taktım. Umarım içmek için bir şeyler bulabilirdim. Çekmeceleri karıştırırken, alt bölmedeki kahve kutusu yüzümde derin bir gülümsemeye yol açtı. Beklemeden kutuya uzandım ve üst raflardan bir kupa çıkarıp iki kaşık kahveyi kupaya boşalttım. Bir süre sonra su ısıtıcıda suyun kaynadığını görüp fişi prizden çıkardım ve suyu kupaya boşalttım. Anında burnuma doluşan o naif koku ruhumu tıpkı bir sarmaşık gibi sararak, tadını hücrelerime yedirmişti.

Şöminenin karşısına otururak hem ateşin dansını izliyor hem de Kamer'in gelmesini bekliyordum fakat o sırada örgü için aldığım malzemeler aklıma geldi ve derhal elimdeki kupayı bırakıp, hemen elimde poşetle yeniden şöminenin başına oturdum. Şişleri elime aldım ve siyah yün ipi parmağıma dolayarak ufak bir başlangıç yaptım. Bir yandan ateşin sesini dinliyor, diğer yandan kahvenin kokusunu içime çekiyordum. Bu belki hayatım boyunca yaşayıp yaşayabileceğim en büyük huzurdu. Bunu yaşayarak hissetmek öylesine hoştu ki, geleceğim de ne olursa olsun bunu yaşadığım için kendimi özel hissedecektim.

Yaklaşık iki saat kadar geçmişti ve ben az çok ilerletmiştim lâkin Kamer hâlâ ortalarda görünmüyordu. Bu beni iyiden iyiye telaşlandırırken bir anda hissettiğim araba sesiyle irkildim ve elimdekileri apar topar kaldırıp eski yerine bıraktım. Aradan çok zaman geçmeden kapı çaldığında hızla gittim ve kapıyı açtım. Kamer elindeki market poşetleri ve karlı bedeniyle içeri girdi. Kapıyı kapatarak elindekileri bana doğru uzattı.

"Alsana kızım şunları, ne öyle ejderha görmüş uzaylı gibi bakıyorsun."

Dudaklarımı büktüm ve ses etmeden elime tutuşturduğu poşetleri kavradım. Kabanından dökülen karlar odaya soğuk bir ürperti bulaştırmıştı. Parmaklarının ve burnunun ucu kızarmıştı. Elmacık kemiklerinin de bu renkten nasibini aldığı aşikârdı. Parmaklarını saçlarına götürerek, kafasının üzerindeki karları yere doğru serpti.

"Anasını satayım, küçükken şöyle bir kar yağmadı ki okullar tatil olsun," diye homurdandı.

"Nereden geliyorsun?" diye saçma bir soru yönelttim. Kabul aptaldı ve alacağım tepkinin farkındaydım lâkin yine de üzerimdeki hafif telaşı atmak niyetindeydim. "İki soğuk yiyeyim de, yataklara düşeyim diye düşündüm," deyip kafasını kaldırdı. "İyi etmiş miyim?"

"Hayır, kapıyı da kilitlemişsin ya tuvaletim gelseydi," dedim gözlerimi büyüterek. Tuvaletin dışarıda olma saçmalığına fark getirdiğimde, dudaklarını alayla kıvırarak gözleriyle yatak odasının köşedeki bölmesini gösterdi.

"Şuraya çöğdürüvereydin."

"Pislik," diyerek elimdeki birkaç poşetle karnına vurdum. "Ya da anana bez mi bağlasak?" diye devam etti bu sefer. Yaptığı şakalar beni bir hayli utandırırken, yüzümün kızardığını hissettim. Duraksayıp, önce yüzüme ardından gözlerime odaklandı. "Çirkin," deyip hafifçe gözlerini kıstı. "Kızarınca da bir ayrı çirkin oluyorsun."

"Sen de çok yakışıksızsın," diye saçmaladım. Afallayarak alnını kaşıştırdı. "O ne lan?"

Gözlerimi kaçırdığım. "Yakışıklının, olumsuz hâli işte."

"Ha beni yakışıklı buluyorsun yani?" diye kibirli bir tavra büründü. Boğazımda oluşan sert yumru beni ona bakmakla tehdit etti. "Yo."

"Ne yo?"

"Yo yo, anasını satayım," deyip başımı hafifçe salladım.

Suratında oluşan boşluğun yerini büyük bir gülümseme yer edindiğinde ilk kez dişlerini göstererek gülümsedi. Kalbim tıpkı bir kar kütlesi gibi erirken, nefesim karın üzerinde kayan çocukların mutluluğuyla beslendi. "Ne dedin sen?" Hafifçe kaşlarını çattığında, o güzel gülüşünü söndürmedi.

"Yo yo," dedim düz bir sesle. Şu an beynim ve kalbim error vermişti. Bu kadar kusursuz bir gülüşe sahip olması onu kıskanmamı sağlamıştı.

Düşüncelerim bencilce gelse de, bende onun sadece benim yanımda böyle gülmesini istiyordum. Zaten çok sık gülen birisi değildi, hatta komik şeylere bile gülmüyordu. Ama yine de tüm gülüşlerini bana saklamasını istiyor, daha fazlasını arzuluyordum.

"Ondan sonra," dedi kafasını sağ tarafa doğru attırarak. Dudaklarımı birbirine bastırıp farkında olmadan ettiğim küfrün farkındalığı, dişlerimi birbirine kenetlememe sebep oldu.

"Sen iyice bana benzemeye başladın, anasını satayım."

"Körle yatan şaşı kalkarmış, ne yapalım," deyip tek kaşımı alayla kaldırdım. Gülüşünü silikleştirerek kırmızı dudaklarını usulca düzleştirdi. "Senin gözlerin, benim körlüğümü bile yok sayar."

Kalbim hızlandığında, boğazımda düğümlenen havanın beni boğduğunu hissettim. "Şey," dedim ve kafamı aşağı doğru eğdim. Elimdeki poşetlere baktığımda ondan kaçmak istedim. Söylediğine karşılık verecek gücüm yoktu. Poşetleri havaya kaldırıp gözlerimi kaçırdım. "Ben şunları yerleştireyim."

Yanından hızla geçtiğimde kendimi bilinçsizce mutfağa attım. Yanaklarımda kızarıklık hâlâ aynı renk ve sıcaklıktaydı, bunu anlamam için aynaya bakmak yerine kalbimin ritmini dinledim. Poşetleri tezgâhın üzerine koydum ve içindeki malzemeleri bir bir çıkarmaya başladım. İki ekmek, bisküviler, kahvaltılık ürün ve sebzeleri özenle dolaba yerleştirdim.

Kamer çok geçmeden mutfağa girdiğinde karnımın üzerinde oluşan baskıya aldırış etmemeye çalıştım. Köşedeki sandalyeyi çekip masanın üzerinde duran sigara paketinden bir dal sigara alıp, alt ve üst dudağı arasına yerleştirdi. Ardından beklemeden cebinden siyah Zippo çakmağını çıkardı ve kafasını hafifçe eğerek gözlerini kıstı. Sigaranın beyaz filtresini yakarak zehirli dumanı ciğerlerine doğru çekti. Onu izlerken, bir adamın sigarayı yakışından söndürüşüne kadar geçen sürenin hazzını hissettim. Onda ruhundan dökülen, bedeninde can bulan şey kusursuzluğun kusursuzluğuydu. Kaşlarımı çatarken iç çekip paketleri yerleştirmeye devam ettim. "Ne zaman uyandın?" diye sordu düz bir sesle.

"Çok olmadı, kendime bir kahve yaptım bitiremeden geldin işte," deyip poşetten çıkardığım domatesleri dilimlemek için musluğun kenarına bıraktım. Bir anda gözlerimi kıstım ve onun gözleriyle tokuştum. Beni izlediğini anladığımda kalbimde oluşan yumruya fırsat

tanımadan, sırtımı tezgâha yasladım. "En son şöminenin başında uyuyakaldığımı hatırlıyorum, beni sen mi yatağa taşıdın?" diye sordum.

"Kolumu biraz zorladın ama," deyip sigaranın külünü önünde ki kül tablasına döktü. "Geceyi seninle aynı yatakta geçirmek istedim. Ayrıca öylece orada uyumana izin verecek kadar kaba bir adam değilim," dedi ve sigarayı tekrar dudakları arasına aldı.

Cümleler arasındaki trafik zihnimi zora sokarken, mimiklerimi donuklaştırdı. Gözlerimi büyüttüğümde lacivert gömleğinin altından belliren sargının kalınlığı ve gömleğine bulaşan koyu lekelerle ağzımı araladım. "Koluna bakalım," dedim kararlılıkla.

Kafasını koluna doğru kaydırarak dudaklarını oynattı. "Bakarız bir ara," deyip geçiştirdiğinde itiraz ettim. "Olmaz öyle dün de geçiştirdin, ciddi bir tehlike atlattın sonuçta."

Gözlerini kahvelerime değdirdiğinde sigaranın dumanı yüzüne sinyordu. "İyi, salondaki çekmecenin altında bir şeyler olması lazım."

Başımı salladım ve beklemeden söylediği yere gittim. İlk yardım aletlerinin olduğu bölmeden sargı bezi alıp mutfağa girdim. Yanına ulaşıp gömleğinin kol düğmelerine yöneldim. Beni durdurarak gömleğinin ön düğmelerini açmaya başladı. Geri çekildiğimde sertçe yutkundum. Üzerindeki gömleği bir çırpıda çıkarıp masanın üzerine bıraktı. "Böyle daha rahat edersin," dedi sakince.

Gözlerimi kapatıp açtım ve eğilerek kolundaki sargıya uzandım. Ellerimle sargıyı beceriksizce çıkarmaya çalıştığımda bakışlarım belirginleşen köprücük kemiklerine kaydı. Dudaklarımı çabucak ıslatıp çektim ve sargıyı usulca çözmeye devam ettim. Saçlarımın göğsüne değdiğini fark ettiğimde geri çekilmeme müsaade etmeden, ellerini saç tellerime dokundurdu. Parmakları bir tutam saçı kendine hapsederken, kısa bir süre duraksayıp kirpiklerimin altından ona baktım. Benimle göz temasını kurmadan saçlarıma baktı.

"Saçların, annemin saçlarına benziyor," deyip bir iç çekti. "Onunkiler de yumuşacıktı ve güzel kokardı."

Kendimi saatlerce yağmurun altında ıslak kalmış ve bir kuru ekmeğe muhtaç kediler gibi hissetmiştim. Ona karşı o kadar savunmasızdım ki, ona şu an iyi hissetmesini sağlayacak hiçbir şey söyleyemedim. Bana bakmamakla direndiğinde pes edip sargıyı kolundan tamamen çıkardım. Yarasının üzerine dokunduğumda hafifçe dişlerini sıkıp, saçlarımı bıraktı.

"Acıttım mı?" diye sorduğumda, endişeyle irkildim.

"Dert değil," deyip geçiştirdi. Ses tonundan yansıyan duygu beni tatmin etmemişti. Biraz daha dikkatli olmaya çalışarak masanın üzerindeki sargıyı koluna sarmaya başladım. Usul usul koluna sargıyı dolarken bana kafamın üzerinden attığı bakışları deliksiz fark edebiliyordum.

Sargıyı sardıktan sonra geri çekildim. Kolunu hafifçe oynattığında yüzünde oluşan ekşimeyi hızla silip, kömür karası gözlerini yüzüme dikti. "Teşekkür ederim."

Ne? Teşekkür mü etti o?

"Karı seviyor musun?" diye sorduğum vakit bıyık altından bir gülüş attı. "Yok, ben karı seviyorum karı değil."

Olduğum yerde duraksadım ve ayaklarımın karın içine biraz daha gömülmesine izin verdim. Kamer de benim duraksadığımı fark edince, beklemeden koluna biraz sertçe vurdum. "Geri zekâlı."

Yüzü kasılırken eliyle koluna dokundu. "Dur lan, ne yapıyorsun salak?"

Pişmanlıkla dişlerimi dudaklarıma geçirdim ve siyah deri eldivenlerimi koluna sürttüm. "Ay, acıttım mı?"

"Anasını satayım, vur vur sonra da," deyip dudaklarını büzdü. "Acıttım mı? Yok demir adamım ben," dedi ve kolunu bana doğru uzattı. "Al vur, çık üstüne debelen hatta."

Önce içinde pişmanlık tohumu beliren bakışlarım sonra yerini mayhoş bir tebessüme bıraktı. "Ne gülüyorsun?" diye sordu dalga geçer gibi. Bilmiyorum, şu an içimden sadece gülmek geliyordu. "Saf mısın?" diye sordu ardından. Gülüşümü dindirmek isterken gittikçe büyümesine sebep oluyordu. "İyi gülmeye devam et," dedi ve gözlerini arkaya atarak gözlerini büyüttü. "Hassiktir, ayı mı lan o?"

"Nerede?" diye cırlayıp hızla arkamı döndüm. Kaşlarımı çattım ve arkamda bir ayının olmadığını gördüğüm sıra önüme dönmek isterken karın içine kapaklandım. Yüzümün yan kısmı kara bürünürken, sırtım ve karın bölgemin büyük bir kısmını karın içine gömülmüştü.

Kamer bana üstten üstten sırıtarak baktığında, gözlerimi kör eden güneşin önüne geçti. "İntikam soğuk yedirilen bir yemektir, bunu sakın unutma güzelim."

"Zıkkım ye," diye dişlerimin arasından hırladım. Yüzümü karın içinden çıkartmaya çalıştığımda elimi ona doğru uzattım. "Kaldırsana, dondum anasını satayım."

"Sen bayağı bayağı ben oldun anasını satayım."

"Bu durumda bunu mu analiz ettin, anasını satayım?" diye karşılık verdim. Dudaklarına yayılan gülümseme kapattığı güneşin fazlasını gözlerime değdirdi. Gülüşü gözlerime ışık gibi vururken, dudaklarının kıvrımı karın içinde olmamı bir anlığına soyutladı. "Ya vallahi dondum, ölürsem falan birde bana mezardı kefendi derken, başına bir sürü iş açarım."

İkna kabiliyetimin doruklarındayım, biliyorum.

Başını hafifçe sağ tarafa eğdi ve saçlarının alnına düşmesine izin verdi. "İş açmak mı? Ölürsen cesedini bir ağacın altına bırakır giderim. Börtü böcek nasiplensin de iki sevaba gir. Yaşarken bir işe yaradığın yok nasılsa."

Ses tonu tüm ciddiyetsizliğini yüz ifadesine sürerken, gözlerimi devirdim ve elimi titreterek ona biraz daha uzattım. "Bak vallahi donuyorum."

Göğsünü şişirdi ve omuzlarını büyük bir hiddetle çökertti. Kafasını sağa doğru çevirdiğinde, elini isteksizce elimle buluşturdu. "Gel başımın bela..." Sözlerinin devamının ağzına dolan kardan getiremedi. Onu karın içine çektiğimde bedeni tıpkı benimki gibi beyaza bürünmüştü. Bana nazaran daha sert düştüğü ve benden daha ağır olduğu için kara saplanan bölgesi daha fazlaydı. Yaralı kolunun üste kalmasını sağlayarak tabi.

"Lan," deyip ağzına dolan karı tükürmeye başladı. Dirseklerimden kuvvet alarak karlar içinde yatan bedenini izlemeye başladım. "Nasıl oluyormuş?"

"Anasını," deyip dişlerini sıktı. Kaşlarım kısaca çatıklaşıp serbestleştiğinde, gülmeye devam ettim. Kafasını karın içine koyduğunda bana yatarak bakmaya başladı. "Fırsatçı."

"Ne sandın?" deyip tek kaşımı kibirlice kaldırdım. Bir süre duraksadı ve kafasını yumurtadan çıkan civciv gibi dikleştirdi. "Tamam haydi tut elimi de kalkalım, dondum."

Uzattığı ele baktığımda parmaklarının ucu kıpkırmızıydı. Eldiveni yoktu. Daha sonra attığı bakışa değindim. "Olmaz."

"Ben sen değilim, beni kalleşçe sırtımdan vurdun ama ben sana aynını yapmayacağım," dedi. Büyük bir ikilemde kaldığımda dişlerimle dudak etimi dişledim. Daha fazla soğuğun içinde kalmamayı göze alamayarak ayağa kalkmaya yeltendim. Dizlerimi kara gömdüğümde uzattığı eli tuttum. Elini tutmamla beni kendine çekmesi bir oldu. Yüzüm boyun girintisine değdiğinde, sıcak nefesi alnıma çarpmaya başladı. Bir elimi karın içine diğerini de göğsünün üzerine bastırdım.

Kokusu ciğerlerime soluk aldırırken, başımı usulca kaldırdım. Koyu renk gözlerini cesurca gözlerime dikti. "Çirkinsin ama güzelsin," dedi pürüzlü bir sesle. Kara bürünen saçlarımın yüzüne değen kısımlarını cesurca yüzünden çektim. "O nasıl oluyor?"

"Gösteriyorsun ama elletmiyorsun gibi."

Gözlerim anında kocaman olduğunda, omzuna vurdum ve üzerinden kalkmaya yeltendim. "Edepsiz."

"Hım."

Ellerimi kavradığında yaralı kolunun acıdığı hissedebildim ama bunu sorun etmişe benzemiyordu. Beni durdurarak biraz daha kendine sabitledi. Kuru dudaklarını aralamış verdiği nefesin suratıma çarpmasına müsaade ediyordu. Tıpkı benim ona yaptığım gibi.

"Niye öyle bakıyorsun?" diye sordum.

"Nasıl bakıyorum?" diye cevapladı. Beni tongaya yatırmak istediğini anlamak zor olmamıştı.

"Keşke zihnini okuyabilsem?" diye iç geçirdim.

Suratı donuklaşırken kafasını hafifçe sol tarafa eğip, gözlerimde olan siyahlarını dudaklarıma kaydırdı. Aralık olan dudaklarım tüm dikkatini üzerine çektiğinde vakit kaybetmeden konuşmaya başladı. "İnan bana şu an aklımdan geçenleri okumak istemezsin," dedi ve dudaklarını bıçak kesiği gibi acıyla birbirine bastırdı. Cam gibi parlayan göz beklerinden kendimi görebiliyordum. Soğuk ellerini usulca yanağıma değdirdiğinde hafifçe irkildim. "Güzel bukalemunum üşümüş," deyip parmaklarını yanağımın üzerinde gezdirdi.

Bukalemunum?

İlk defa bu saçma lakap kulağıma bu kadar hoş ve çekilebilir gelmişti.

"Sen de," dedim.

"Sen de ne?"

Gözlerine baktım. "Sen de üşümüşsün."

Saç dipleri eldivenimin altından bile tenimi yakarken, yanağımda olan elleri gittikçe soğuğunu kalıcılaştırmaya başlamıştı. Farkında olmadan burnumu çektim. Kaşları alayla çatıldı.

"Sümüklü."

Kaşlarımı çatıp yüzüne hafifçe vurdum. Güldü.

Çok güzel güldü.

Kalbimin içinde bir kelebek kanat çırptı, sanki yarın öleceğini bilmiyormuş gibi.

"Kalkalım artık," dedim dişlerimi birbirine vurarak. "İyiydik böyle," dedi mayhoş bir ses tınısıyla. "Dondum ama," diyerek sanki onu ikna etme çabasına girmiş gibiydim.

"Ben seni ısıtırım, yavrum."

Kalbim ritmini hızlandırmak yerine kökten atmayı durdurmuştu bu sefer. Dalga geçer gibi bir hali yoktu. Ses tonu ve bakışları aynı çember içinde dönerken, ifade ediş şekli yutkunmamı sağladı. Aramızda gittikçe artan çekimin karşısına bir türlü geçemiyordum. Bir adam yavrum kelimesini bile kalbime bu denli güzel işleyebilir miydi?

"Ha," deyip dudaklarımı araladım. Üzerinden kalkmaya çalışarak ellerimi karın içine gömdüm. Aralık olan kar taneleri üzerine uygulanan baskıyla boşluklarını kapatmıştı. Ayağa kalkarak üzerimdeki karları çırpmaya başladım. Kamer de beklemeden sakince ayaklandı. Botlarının içine dolan karları silkeleyerek bana baktı. "Haydi gidip ısınalım, o zaman."

Ses çıkarmadan başımı hafifçe salladım. Eve yeniden geldiğimizde odanın sıcaklığı üzerimizdeki karları bir anda eritmeye başlamıştı. Kamer ayakkabılarını köşeye çıkardıktan sonra kızaran ellerini ovuşturarak şöminenin başına geçti.

Sönmeye yakın olan odunların hâlâ yanmak için bir umudu vardı. Kamer kenarda duran odunları şöminenin içine atarken ben de eldivenlerimi ve beremi çıkarıp, kurumaları için askıya astım. Üzerimdeki kırmızı montun kıvrımlarında biriken kar kütleleri parça parça yere düşerken bunu sorun etmeyip eldivenlerimin yanına koydum onu.

Kamer dizlerini kırıp ellerini şömineye doğru uzattı. Beklemeden yanına oturdum ve ben de ellerimi uzattım. Anladım ki üşüdüğünü ve üşüdüğümüzü sıcak bir ortama girince fark etmiştik.

"Isındın mı?" diye sordu düz bir sesle, bana bakmadan. Başımı yavaşça salladım. Islak saç uçlarım yüzüme çarptı. "Evet."

"Güzel," dedi tavrını eskitmeden.

Ellerimi ısıttıktan sonra geri çekildim ve sırtımı koltuğa verip, nemli çoraplarımı şömineye doğru uzattım. Gerçekten parmaklarımı hareket ettiremiyordum. Üzerimdeki kazağa sinen ateş kokusu daha önce hiç bu kadar güzel hissettirmemişti.

Kamer ayağa kalktı ve üzerindeki siyah kabanı, montumun yanına asıp yanıma oturdu. Ona bakmadan ayaklarımı çapraz bir şekilde birleştirdim ve o, hiç beklemediğim bir anda dizlerime uzandı.

Kafam şaşkınlıkla dizlerime düştüğü sırada Kamer yüzünü şömineye karşı uzatmış, yaralı kolu üst tarafta kalmıştı. Ellerimi özensizce yün halının üzerine bıraktığımdaysa sessizce onları kaldırdı ve alıp saçlarına götürdü. "Ellerinin yeri burası, Diana."

Anında avuç içlerimi dolduran parlak ve gür saçları, pamuk ipliği gibi yumuşacıktı. Parmaklarımı amatör bir şekilde saçlarında gezdirmeye başladım. "Ayakların ne kadar küçük," dedi sessizce. Ayaklarıma bakıp onları hafifçe oynattım. "Normal bir ayak işte," diye karşılık verdim.

"Saçlarımla oynamanı sevdim," diye itiraf etti sonra, kısa bir anlığına saçlarında gezen parmaklarımı durdurdum. "Bu kadar güzel dokunursan her gece isterim."

Kor hâline gelen ateşin rengi, gözlerimde yankılandı. Başımı eğip ona üstten üstten baktım. "Ne zaman istersen," dedim ve yüzümü ekşittim. "En azından gidene kadar."

Her seferinde bu durumla yüzleşmek zorunda olmaktan sıkılmaya başlamıştım. Gitmek istiyordum hem de çok, ama... İşte bu cümlenin cevabını verebilseydim her şey daha kolay olacaktı belki de. "Gidene kadar," dedi boğumlu bir ses tonuyla. Yutkundu. Tüm geçmişi yok etmek istercesine.

Yavaşça kafasını yüzüme doğru çevirdi. Ellerimi saçlarından çekip yeniden halının üzerine koydum. Garip bakışları bir şey söylemek ister gibi gözlerimi hedef aldı. "Çay demler misin?"

Ses tonunun verdiği etkiye dayanarak yanak kaslarımı genişlettim. Gülümseyiverdim sonra. "Demlerim tabii."

Gülümsedi belli belirsiz ve sonra toparlanmaya çalıştı. Kafasını dizlerimden kaldırırken, hafifçe yüzünü ekşitti. Yaralı koluna dokunarak ayaklandığındaysa dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım. Daha sonra koltuğun üzerine oturdu. Mutfağa yönelirken yolum kesilmişçesine durdum ve gözlerimi kısıp arkamı döndüm.

"Bisküvi de banar mıyız?"

Yüzünde oluşan garip kıvrımlar yerini memnuniyete devretti. Dudakları ufak bir çekişle yukarı doğru kalkarken başını eğip sol tarafa yatırdı. "Banarız."

Gülümsedim tekrar. Daha sonra arkamı dönüp koşar adımlarla mutfağa girdim. Çay suyu koymakla vakit kaybetmemek için su ısıtıcısına az miktar da su koydum. Sabah poşetin içinden çıkan bisküvileri de tabağın içine servis yapıp ardından kaynayan suyu çaydanlığa alıp, demledim. Bir süre mutfakta bekleyip dışarıdaki beyaz cenneti izlemeye başladım.

Burası ıssız ve şehirden uzakta bir mecraydı. Tüm gün pencere önünde gıkımı bile çıkarmadan durabilir, kendimi dinleyebilirdim. Çam ağaçlarının üzerine örtülen karın dalların yeşiliyle olan uyumu, uyanmak için güzel bir sebepti.

Çay demini alınca kupalara doldurdum ve hazırladığım tabağı tepsinin üzerine koydum. Kendime bir küp şeker atıp çekmeceyi kapattım. Kamer şekersiz içiyordu. Tepsinin kulplarını kavrayıp salona yürüdüm. Pencerenin önünde duran koltuğa yan bir şekilde oturmuş, dışarıyı izliyordu. Yanına gidip elimdeki tepsiyi koltuğun üzerine bıraktım. Karşısına geçip oturduğumda tepsi aramızda kalmıştı.

Beklemeden kupayı kavrayıp dudaklarına götürdü. İç çekip kupayı dudaklarından ayırdı. Başımı eğip çayımı karıştırdım. Ardından tabakta duran bisküviyi bardağımın içine daldırıp, hafifçe ıslatıp ağzıma attım. Dudaklarımı büyük bir keyifle oynatırken Kamer'in üzerimde olan bakışlarına karşılık verdim.

"Biz küçükken şey de yapardık, babam bize lokum alırdı biz de onu bisküvi arasına döşer bir güzel yerdik."

Belki de küçüklüğüme dair özlem duyduğum en tatlı şeydi. Gözlerini kıstı. "Peki, sonra ne oldu da babandan nefret ettin?"

Kalbim taş kesildi. Bu konuları konuşmak beni uçuruma itmekten farksızdı. Hafifçe toparlandım ve bacaklarımı bedenime doğru çektim. "Ondan nefret etmiyorum ki," dedim bakışlarımı kaçırarak.

"Sana onca şey yapmasına rağmen mi?" dedi süratle.

"Nefret etmek nasıl bir duygu bilmiyorum," diye karşılık verdim, sorduğu sorudan kaçar gibi. Suratına baktığımda sıktığı dişleri ipinden kopmuş gibi çözülüverdi. Kara gözleri belirgin olmayan bir şekilde kısılarak gözlerimi rotasına aldı. "Boş ver. Senin saf kalbin için fazla ağır bir duygu."

Çayın dumanı tenine işlerken, hoş bir keyfin tadını gözlerimi pencereye çevirerek çıkarttım. "Kardeşin kaç yaşında?" diye sordu. Derin bir iç çektim "On altı."

"Ufakmış daha," diye karşılık verip, çayından bir yudum daha aldı. Ardından buruk bir tebessüm serpiştirdim dudağıma. "Ufaktır ama zehir gibidir. Avukat olacak o."

Onu özlemiştim hem de fazlasıyla.

"Sen neden okumadın?" diye sordu ardından. Yüzümdeki buruk ifadeyi çürütmeden tısladım. "Şartlar diyelim."

"Hâlâ şansın var, okumalısın," dediğinde ses tonu beni ona bakmakla tehdit etti. Ellerimde duran kupayı daha sert kavradım. Sözlerinin devamı olduğu çok belliydi. "Okursun sonra gider birine âşık olursun, sana değer veren birine."

Her tanımlamanın üzerine çivi batırır gibi ezişi, olmayan bir şeyden hınç alır gibiydi. Omzumu silktim. "Âşık olmak için okumaya gerek yok ki," dedim iç çekerek.

Sustu.

Öyle bir sustu ki, konuşsam bile sesimi kendime duyuramamaktan korktum. "İnsan bazen hiç ummadığı bir anda, ummadığı kişiye de âşık olabilir... Kim bilir..."

15. Bölüm

Temas

Gitmek gerekirdi bazen. Uzaklara, insanın kendini bile hatırlamayacağı, nefesini dahi duyamayacağı kadar uzaklaşmak gerekirdi, belki bir düşün içinden belki bir takvimin dökülmüş son yaprağının ardından.

"İyi geldi," dedim ve derin bir iç çektim. "Temiz bir havaya ihtiyacım vardı."

Eve dönüş yolundaydık. Bu iki günlük yer değişimi kabuğumu yenilememe fırsat tanımıştı. Sonbaharda yaprağını döken ağaçlar gibi kurumuş, yazın çiçek açmaya bekleyen menekşeler gibi canlanmıştım. "Bana da," deyip direksiyonu kavrayan parmaklarını hafifçe oynattı. "Bana da iyi geldi temiz hava."

Kafamı önümde sabitleyip, arabanın akışını izlemeye devam ettim. Şehre girmiştik. Gittiğimiz yer şehrin dışındaydı. Arabayı kaldırım kenarına sürerken, "Benim bankada bir işim var," deyip ses tonunu kararttı. "Kapıyı üzerine kilitlemiyorum, uslu bir kız ol ve beni burada bekle."

Kafamı ona doğru çevirdim. Gözleri benimkilerle buluşunca omuzlarımı düşürdüm. "Aferin," deyip elini yanağıma götürüp makas aldı. "Güzelim benim."

Kalbim freni patlamış araba gibi atarken, yanağımın ateş gibi yanmaya başladığını hissettim. Ardından arabadan inip, arka taraftaki bankaya yöneldi. Bankamatik sırasına girmeyip bankanın içine girdiğini dikiz aynasından görebilmiştim. Birkaç dakika sonra arabanın kapısı açıldı. "Hallettin mi işini?" diye sordum.

"Hı-hım."

Tavrı net çıkarken, kendimi biraz daha geriye yasladım. "Sıkılmadın değil mi?" diye sordu yumuşak bir tavırla. Bakışlarımı karla karışık çamurlu yola çevirdim. "Yo."

Arabanın içinde yeniden bir sessizlik hâkimiyet kurduğunda, caddeye doğru yaklaştık. Burası öyle bir yerdi ki kendini hemen belli ediyor, diğer ortamlardan soyutlanıyordu. Sola doğru saptığında şehir bize tüm sessizliğiyle kucak açmış, kapılarını aralamıştı. Başım camda yaslı bir şekilde öylece yolu izlerken, bir anda sertçe durdum. Kafamı cama vurmuştum. Elimi acıyla kafama götürürken Kamer'e doğru döndüğüm sıra gözlerinin bir ok misali önündeki camda kilitlendiğini gördüm.

"Ne ol..." Cümlemi tamamlayamadan baktığı yerde baktım. Gördüğüm kişinin Mahir olduğunu anlamam uzun sürmedi. Gözlerimi büyüterek koltuğa biraz daha sindim. Yeşil gözlerinin tehlike saçan tonu, üzerime sıçramıştı. Kamer arabanın kapısını açtığında, "Nereye?" diye seslendim. "Bekle burada, sesini bile çıkarma," dedi buz gibi sesle.

"Kamer..."

"Sana burada bekle dedim," diye sesini yükseltti ardından. Araba hâlâ çalışırken, dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Mahir'in gözleri bana değdiğinde Kamer sertçe önünü kesti ve kollarını hafifçe iki yana ayırdı. Onları görmemi engellediğinde, havaya sızan nefesleri süratli ve karışıktı. Beklemeden arabanın camını hafifçe açıp onları dinlemeye başladım.

"Ne var lan?" dedi Kamer, sert bir ses tonuyla.

"Sendin değil mi lan o?" diye sordu Mahir. Ses rengi bir şeyleri kanıtlama çabası içine girmiş gibiydi. Kulağımı biraz daha cama yaklaştırdım.

"Ne diyorsun lan sen?" dedi Kamer. Ardından Mahir'e doğru bir adım attı.

"Alptekin, Alptekin, Alptekin..." Mahir kafasını alayla sağa sola sallarken, suratına yerleştirdiği imalı gülüş bir an olsun bile silinmedi.

Kamer keyifsizce tıslad. "Kafan mı iyi lan, puşt?"

Kamer, Mahir'in üzerine biraz daha yürürken dudaklarımı dişledim. Her seferinde aynı tabloyla karşılaşmak kötü sonuçlar doğuruyordu. Mahir alay eder gibi Kamer'in yüzüne gülerken artık onun suratını daha net seçebiliyordum. Muhtemelen şu an da; Kamer'in kaşları çatılmış, gözlerinden ateş fışkırıyordu.

"Kimsin lan sen?" diye diklendi Mahir. Gülüşü bir anda silindiğinde elinin tersini Kamer'in yakasına vurdu. "Kimsin sen? O depodaki adam sendin değil mi?"

Duraksadım. Mahir biliyordu ya da bir şeylerden şüpheleniyordu. Kamer, "Çek lan ellerini," deyip Mahir'in ellerini hızla geri püskürttü. "Ne deposu lan yavşak, ne saçmalıyorsun sen?"

Kamer tüm ciddiyetini korurken, Mahir'in gözleri bir anda gözlerimi hedef aldı. Bana ölümcül bir bakış atarken savunmasızlık tüm damarlarıma zırh örmüştü. "Adı ne onun?"

Kamer arkasını dönmeden Mahir'in yakasına yapıştı. "Lan, sana ne onun adından?" diye dişlerini sıktığında, Mahir'in gözleri gözlerimden silinmedi. Saklanmak istercesine cama iyice sinerek, avuçlarımın içine gömdüğüm tırnaklarımı etime geçirdim.

"Neydi adı?" deyip gözlerini kıstı. Hemen ardından dudağının kenarını kıvırdı. "Ha, adı Aymira değil mi?" Başını salladı. "Evet, Aymira."

Bedenim soğuk hava dalgasının esintisine kapılırken, Kamer gözümü açıp kapamamla kafasını Mahir'e geçirdi. Mahir elini alnına götürerek, usulca Kamer'e baktı. Lâkin gözlerindeki haset dolu ifadeler hiç hoş değildi. "Bu kaç etti? Son bir ayda bu kız yüzünden alnımda açtığın kaçıncı yara?"

"Yaralarına başlarım senin," deyip üzerine yürüdü Kamer. "Şansın kalmadı, seni uyarmaktan bıktım ulan bıktım. Bir daha gözlerin değil, dilin dahi onun adına değerse," dedi ve onu arabasına yaslayıp yakasına yapıştı. "Son bir ayda açtığım yaraları, iki saniye içinde cesede çeviririm," deyip ardından derin bir nefes aldı. "Duydun mu lan, gavat?"

Mahir öğrenmişti, Mahir, Kamer'in gerçek kimliğini öğrenmişti.

"Haydi şimdi siktir git," deyip Mahir'i arabanın kaputuna iyice itti. Usul usul camı örtmeye başladığımdaysa Mahir'in kulaklarıma kazınan sesi acı bir is gibi ruhuma işledi. "Herkesin bir geçmişi vardır, Alptekin. Sen... Senin kim olduğunu bulacağım. İşte o zaman karşımda bu kadar sağlam duramayacaksın."

Kamer soğukkanlılıkla karşılık verdi. "Hâlâ şansın var, o zamana kadar aldığın her nefes için Yaradan'a şükret, şerefsizin dölü."

Kamer'in tehditkâr ses tonu, Mahir'in yüzünü soldururken camı kapattım. Koltukta doğrularak boğazımda oluşan acı tadın yok olma-

sını bekledim. Mahir'in gözlerini yakan rüzgâr, yeşillerini kızartmıştı. Gözlerini bana değdirdiğinde, ona uzak uzak baktım. Kamer'in yanında olması bile kendimi güvende hissettirmemişti. Kamer arabaya binerek beklemeden gaza bastı.

"Her şeyi öğrendi, sizi duydum," dedim donuk bir şekilde. Dudaklarımın kuru ve acı tadı nefesime yapışmıştı.

"Hiçbir şey öğrenmedi," dedi buz gibi bir sesle.

"Ama bir şeylerden şüphelendiği kesin," dedim tereddüt eder gibi. Çenesi kasılmıştı. "Şüphesine başlarım onun," diye tısladı, dişlerinin arasından. Gözlerimi sertçe kapatıp açtım ve derince yutkundum.

"Korkuyorum, sana bir şey yapacak," deyip dilimle dudaklarımı ıslattım. "Adımı da öğrendi."

Sinirle gözlerini yumduğunda çene kaslarını kırarcasına sıktı. O sinirliyken onunla konuşmak çok güç oluyordu. "Korkma, adını değil sülaleni öğrense bile korkma," dedi yatıştırır bir sesle. "Kanıtlasın haydi, sıkıyorsa kanıtlasın."

Önüme döndüm. Ellerimin uyuşukluğu ayaklarıma vurmuştu. Hâlâ sinirli ve gergindi. Bir şey etime dokunurmuş gibi durdum. "Aytaç," deyip sustum çünkü bu mevzuya ilk kez giriyordum. "Aytaç'ın problemi ne peki? Mahir'den nefret ettiği belli, senin gibi. Hadi senin bir nedenin var o neden nefret ediyor ondan?"

Dudaklarını sıkıp, direksiyonu sağ tarafa doğru kırdı. "O piç kurusu olacak it," deyip yüklü bir soluk aldı. "Aytaç'ın kız arkadaşına dokundu."

Birden elimin ayağımın boşaldığını hissettim. Dokunmak? Dokunmak...

"Tıpkı senin gibi işte, yasaktı anlıyor musun? Caddeye başka birinin girmesi yasaktı. Mahir'in böyle bir şey yapacağını bilemezdim çünkü anlaşmamızda bu kadar adice bir şey yoktu, buna... Buna nasıl göz yumardım ben? Bunu..." Öfkeyle elini direksiyona geçirdi. "Ben bunu engelleyemez miydim sanıyorsun? Mahir'in çukuruna biri düştüğü zaman onu oradan çıkaramaz mıyım sanıyorsun? Ama... Ama... İğrenç herif gitti benim kardeşimin sevdiği kızı..." Devam edemedi. Devam edemese bile çoktan söylemişti, söyleyeceğini. Başım dönmeye başlarken, midemin kasıntısı baş gösterdi. "Ondan sonra ne oldu peki?" dedi ardından. "Zavallı kız, gitti astı kendini. Ciğeri beş para etmez bir it yüzünden."

Kulaklarıma ulaşan ölümün can yakan çığlıkları, kaynar su gibi saç diplerime dokundu. Kuruttu, kavurdu. Tüm bunlar o kadar saçma ama o kadar gerçekti ki hayatımın bir buzdan kaleden farksız olduğunu yeni idrak etmemi sağlamıştı.

"Anladın mı şimdi seni niye yanımda tutuyorum?" deyip bana baktı. Gözlerinin siyahlığı yüzüme bulanırken, ışık görmeyen bir odanın içinde debelenmeye başladım. "Dünya'da böyle adiler yaşarken, senin gibileri ölmesin diye."

Sonra önüne döndü.

Sustum.

Eve geldiğimizde ses etmeden odaya çıktık. Saat çok erkenden yola çıktığımız için çocuklar henüz yeni okula gitmişlerdi. Montumun içine sakladığım ipleri Kamer görmeden yastığımın altına sıkıştırdım. Üzerindeki kabanı çıkarmadan bana döndü.

"Benim bir işim var, şu Raşit meselesiyle ilgili." Ona doğru dönüm. "Akşama kadar evde yalnız kalacaksın, bu aralar böyle olmak zorunda sonra," deyip yutkundu. "Sonrasını düşünürüz."

"Beni dert etme," deyip bir adım öne atıldım. "Senin başın belaya girmesin de." Korkuyordum hem de öyle böyle değil ama bir yanım da ne olursa olsun akşam yine yanımda olacağını söylüyordu. "Benim başım bundan sonra belaya değil halaya girer."

İstemsizce gülümsedim. Bana moral verir gibi dudaklarını yukarı doğru kıvırdı. O kadar emanet bir tebessümdü ki, yüzümdeki gülüşü bile sildirmeye yetti. "Dikkat et," dedim sessizce. Bana doğru bir adım attı, bakışlarının hedefinde olan kahvelerim çekingen bir tavırla irkildi. Önümde durup bana hafifçe üstten bakmaya başladı. Beklemediğim bir anda yumuşak dudaklarını saç diplerime bastırdı. Burnumu boyun girintisine sokup kokusunu ciğerlerime nüksettim. Göz kapaklarımı kıpırdatmaya çalıştığımda, sıcak dudaklarını saçlarımdan çekip saç diplerime doğru fısıldadı. "Gece yine ellerin saçımda olacak, merak etme."

Gözlerimi açıp hafifçe geri çekildim. Başımı öne eğip, alnıma ve yanaklarıma düşen saç tellerimi beceriksizce kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Şimdi uslu bir kız ol ve beni bekle," deyip çenemi kavradı. "Tamam mı?"

Gözlerinin keskin ibaresi suratıma saplanırken, dolgun dudakları usulca kıvrıldı. Az önceki emanet gülüşün aksine o kadar kendinin o kadar ona özeldi ki, bir anlığına gülüşüne dokunmak istedim.

"Tamam," deyip başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. Çenemi kavrayan parmakları hafifçe boyun girintime ulaşıp, ardından yanağımda gezindi. Dişlerimi belli etmeden sıkmaya başladım. Bunu durdurmalıydı, bu, bu çok garip bir dokunuştu. Galiba bunu özleyecektim. Bana dokunuşunu özleyecektim.

Odadan çıktığında sıkıntılı bir iç çekip yatağın üzerine kuruldum. Üzerimdeki montu çıkarmaya başlamadan hemen içime sakladığım ve zar zor böyle durmayı idare ettiğim kazağın örgüsüne uzandım. Henüz bitmemişti ve dün gece Kamer uyuduktan sonra epey üzerinde çalışarak, saatlerce bunu örmeye devam etmiştim. Henüz bitmiş sayılmazdı ama Kamer gelene kadar sınırlarımı zorlayacaktım. Bitmeliydi.

Montu çıkardım ve özensizce kapının arkasına astım. Pencerenin içeriye sızdırdığı beyaz, kasvetli havanın koyu rengini kırmıştı. Beklemeden yatağa kuruldum ve kaldığım yerden örmeye devam ettim.

Akşam ezanına kadar kazağı bitirdiğimde, Kamer'in hâlâ gelmemiş olmasını fırsat bilip arta kalan iplerle bere örmeye başladım. Bu tür şeylere meraklı olmam sonunda işe yaramıştı. Hem ona olan borcumu ödemiş, hem de bana yaptığı iyiliklerin bir nebze de olsa teşekkürü olacaktı. Sırtımın kasılmasıyla hafifçe doğruldum. Ayağa kalkıp, lambayı yakmak yerine komodinin üzerinde duran gece lambasına uzandım.

Nihayetinde hem kazak hem de bereyi ördükten sonra kendimi büyük bir yorgunlukla yatağın içine gömdüm. Gözlerim ve başım ağrımaya başlamıştı. Üzerime çektiğim çarşafı boynuma kadar sündürüp, gözlerimi kapadım. En azından biraz dinlenebilirdim.

Birkaç saat sonra kulağıma çarpan su damlalarının sesi, büyük darbelerle yüzümü ekşitmemi sağladı. Gözlerimi açmadan elimi sağ tarafımda duran gece lambasına uzattım. Oda bir anda loş bir ışığın etkisi altına girerken, gözüme çarpan lacivert gömleğin varlığı irkilmemi sağladı.

Gelmişti.

Dağılan saçlarımı peşimde sürükleyerek doğruldum. Saate baktığımda bir saattir uyuduğumu anladım. Bir saatlik uyku, sanki birkaç dakika gibi gelmişti. Ayaklarımı çıplak parkelere bastırıp, kalktım. Kaşlarımı çatıp yatağın dibinde duran kazağa ve bereye uzandım. Yüzümde oluşan gülümseme, doğrudan kalbime yansırken kapının açılmasıyla birlikte yerini büyük bir çarpıntıya bıraktı.

Arkamı döndüğümdeyse Kamer elinde havlu, bedeni çıplak bir biçimde içeri girdi. Gözlerimi kapatıp, gergin bir biçimde açtığımda saçlarında olan havluyu çekmeden eliyle kurutmaya devam etti. "Uyanmışsın," dedi bana bakarak. Ardından kapıyı kapatıp ayakta dikilmeye devam etti. Kazağımın kollarını avuç içlerime doğru çekiştirerek, dudak içi etimi ısırdım. Bir iki adım atıp karşısına doğru yöneldim.

"Yorulmuşum," dedim uyku mahmuru bir ses tonuyla. Elini durup, kirpiklerinin altından gözlerime baktı. "Neden?"

Sorusunu geçiştirip sargılı koluna baktım, büyük sargı yerini ufak bir bandaja bırakmıştı. "Kolun?" diye sordum hafif telaşlı bir şekilde. Dudaklarını büktü. "İyi hissediyorum, bu yeterli," dedi yumuşak bir sesle. Cevap vermekten kaçarcasına başımı aşağı yukarı salladım.

Ayaklarımı birbirinin üzerine getirdim yavaşça ve dudaklarımı sıktım. Kamer bunu fark etmiş olacaktı ki, saçında duran havluyu indirip gözlerime baktı. "Bir haltlar karıştırdım ben duruşu," deyip omuzlarını çökertip başını sağa doğru yatırdı. "Ne yaptın, söyle kızmayacağım?"

"Bir haltlar karıştırmaktan ziyade," dedim ve meraklı bakışlarını ardımda bırakıp yatağın dibindeki kazak ve bereyi elime aldım. Kaşları sorguyla çatılırken, suratında oluşan ifadeye bir isim bulamadım. "Bunları," dedim ve elimdekileri ona uzattım. "Senin için işte. Borçlu kalmayı sevmem."

Elindeki havluyu masanın üzerine bırakıp, ona uzattığım kazak ve bereyi kavradı. Ellerimi hızla çekip arkama saklarken parmaklarımı ovmaya başladım. İlk kez başka birisi için böyle bir şey yapmıştım ve nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Siyah kazağı yavaşça açtığında gözlerinin içine baktım. Dudağında oluşan minik kıpırtı beni oraya sürüklerken kalbimin ritmi yavaşça hızlanmaya başlamıştı. Kazağı inceledikten sonra, kolunun altına sıkıştırdığı bereyi alıp ona baktı. "Sadece kazak borcun vardı, bu ne?"

Gülümsedim. "O da içimden geldi işte."

Başını kaldırıp, kara gözleriyle kahvelerimi odağına çekti. Suratında santim santim genişleyen bu gülümseme kalbimi ısıttı. Sıcacık oldu. Elindekileri yatağın üzerine atıp, beklemeden bana doğru bir adım attı. Arkamda sakladığım ellerim ipinden kopmuş çamaşır gibi yan tarafa düştü. Elini usulca yanağıma koyup, soğuk parmaklarıyla hafifçe kulağımın dibini okşadı. Gözlerimi kapatıp gözlerini değil ellerini görmek istedim. Beni benden alan, kalbimi yerinden çıkaran ellerini.

"Hayatımda ilk defa," diye fısıldadı. Ses tonu gözlerimi açmam için tehditkâr bir hava savururken, buna ayak uydurdum ve gözlerine baktım. Sertçe yutkundu. "Hayatımda ilk defa, birinin yüzündeki her detayı öpmek istiyorum."

Ayakuçlarımdan başlayıp, saç diplerimde son bulan ama dinmek bilmeyen bu şey, gittikçe dayanılmaz bir hâl alıyordu. "Çok saçma ama," deyip bir kez daha yutkundu. "İlk kez... ilk kez."

Onunla birlikte ben de yutkundum. Sanki boğazım damağıma yapışmış ve dilim konuşmamak için mühürlenmişti. Elini yanağımdan çekmeden, başparmağıyla kulak dibimde kısa bir gezintiye çıktı. Dokunduğu ve izini bıraktığı her yer dev dalgaların etkisine kapılmış, ama küçük bir kıvılcımı bile söndüremeyecek hale gelmişti.

Kıpırdayamıyordum. Nefes bile aldığımı hissedemiyordum ki.

Yavaşça yüzüme doğru yaklaşmaya başladığında, zaman kavramının sadece güneş ve aydan ibaret olduğunu anladım. Güneş gidince yerini aya bırakacak, ay bitince güneş devralacaktı. Gözlerimiz kenetli bir halde yüzüme yaklaşırken, buna daha fazla dayanamayıp hızla gözlerimi kapattım. Nefes alamıyordum ama kokusunu tün hücrelerime yedirir gibi hissedebiliyordum.

Dudakları usulca kulağıma değdi. "Şimdilik bununla idare edebilirim," dedi ve sertçe yutkundu. "Sanırım."

Kaşlarımı çatarken ne olduğunu anlayamadan sıcak dudakları yanağıma dokundu. Hemen kulağımın dibine, saçlarımın bitişine.

İşte tam bu kısımda ilk kez, yelkovan akrebi kovalamayı bıraktı.

Elim istemsizce çıplak beline gitti. Teninin kavrulmuş bir sıcaklığı vardı. Tenim yanmaya başlamıştı. Kamer bu temastan etkilenmişti. Ufak çaplı bir irkilme yaşadığını hissettim. Ben ise daha büyük bir hiçukurunun içindeydim. Delicesine yaşıyordum karnımın içindeki sıcaklığı, göğsümün içindeki sıkışmayı... Sıcak dudaklarını yanağımdan çekmedi, beni öpmeye devam etti. Öpmekten farklıydı aslında, dokunmak gibi hissetmek gibi bir şeydi bu.

O kadar garip bir duygu sarmalına yakalanmıştım ki, rüyaların içinden fırlamış bir güvercin gibi kanatlanıvermiştim. Uçmuş ve ona konmuştum.

Dudaklarını yavaşça yanağımdan uzaklaşırken, parmaklarımı belinden çekmeye başladım. Beni durdurdu. Ellerimi kavradı ve usulca

boynuna doğru sürükledi. Parmaklarım teninde yanarken, ateşi kalbime aşıradı. Ellerimi boynuna yerleştirip alnını alnıma yasladı. Ellerim beceriksiz bir şekilde boynunu kavradı. Kapalı olan gözlerimi açıp, kara gözlerini rotama aldım. O kadar yakındı ki, gözlerinde kendimi görmek yerine onlara dokunmayı tercih ederdim.

Elleriyle şakaklarımı kavrayıp beni kendine doğru çekti. Kirpiklerimiz birbirine değecek raddeye geldiğinde nefeslerimiz tek bir ciğerin dalından akıyordu. Aldığı nefes ikimize de yetiyordu. "Öyle bir şeysin ki," diye fısıldadı acı çekercesine. "Tüm kötü gecelerin sonunda doğan güneş gibi. Güneşin feryat figan ettiği günün ardından ruhuma vuran ay ışığı gibi."

Gözlerim titriyordu, kalbim zaten fırtınanın ortasında kalmış yaraktan halliceydi. Ellerini usulca şakaklarımdan indirip, boynuma götürdü. O kadar cüretkâr bakıyordu ki yutkunamamıştım bile. Ellerimi boynundan indirip sırtına götürdüm. Sert ve pürüzsüz cildi bana kapı aralarken, tereddütsüz ve geri dönülemez bir şekilde içeri girdim. Boynumda olan ellerini çekmeden beni yavaşça omzuna doğru çekti ve kafamı sağa doğru çevirmemi sağlayacak biçimde omzuna yatırdı.

Ona sarıldım.

Ona sımsıkı sarıldım.

İhtiyacım varmış gibi. Bana ihtiyacının olduğunu hissedermiş gibi.

16. Bölüm

Ateş

Sabahı bitiren ay ışığı, tozunu pencereye vurmuş rengini yüzüme akıtmıştı. "Günaydın," dedim fısıldayarak. Cevap vermedi, gülümsemedi sadece parmaklarını usulca saçlarımın arasına daldırdı.

Gözleri o kadar derin bakıyordu ki bir anlığına içine düşmüş ve birlikte orada kaybolmuşuz gibi hissetmiştim. "Ne zaman uyandın?" diye sordum sessizce. Ardından ufak bir iç çekişle boğazımı temizledim. Parmakları alnımda ve saç diplerimde uyuşuk bir şekilde gezinirken, göğsüne uzanan çarşafın ucu emanet bir şekilde üzerini örtüyordu.

Hafifçe iç çekip, gözlerini kıstı. "Yüzünü defalarca kez ezberlemeden hemen önce." Sesi yumuşacıktı.

"Alışık değilim," dedim ve çelimsiz bir şekilde kaşlarımı oynattım. "Yani, bu tür iltifatlara işte."

"Alışmak zorunda değilsin, Diana."

"Ondan değil, sanki ilk kez biri tarafından," dedim ve dudaklarımı bıçak gibi kesen soğuğun esaretine kapıldım. Doğru lafı bulmak o kadar zordu ki yerine neyi koyarsam yanlış anlaşılmam diye düşünmeden edemedim. "İlk kez, iyi hissediyorum. Bu yaşıma kadar o kadar çok kelimenin zehri aktı ki içime, şimdi bu sözlere alışıp şifa bulamamaktan korkuyorum."

Kurduğum cümlenin cüretkârlığının bir anlık pişmanlığına düştüm ama düşüncelerimi dile getirmekten daha doğal ne olabilirdi ki? Bugün veya yarın artık gecelerimi onunla bitirip, sabahlarıma onunla başlamayacaktım. Hislerim içimde büyürken buna sessiz kalamazdım. "Korkma," deyip elini saçlarımdan çekti, yanağımın üzerine koydu. Dokunuşu beni bulutların üzerine sürükledi. "Hiçbir şey seni korkutamaz. Bir gün yanında ben olmayacağım," dedi usulca. "Ama sen tıpkı

yanında ben varmışçasına kendini koruyacaksın. Zaten koruyordun. Babandan, benden, kendinden bile."

"Neden bilmiyorum ama bir gün buradan gittiğimde bu yatağı özleyeceğimi düşünüyorum," deyip hızla dudaklarımı birbirine bastırdım. "Benim yatağım pencereye bakmıyor, geceleri ay ışığıyla uyumak iyi hissettiriyor."

Kelimelerle aram o kadar iyi değildi ki, sanki hepsi yanlış anlaşılmak için doğmuştu. "Özleyeceğin tek şey, yatak mı olacak?" diye sordu. Bakışlarının tuzağına yakalanmış bir kuş gibi kanatlarımı büktüm.

"Belki bana bukalemun deyişini de özlerim."

Bu saçma lakabı üzerime kılıf bulmak için söylemişti. Adımı öğrenmeden bana bir kimlik belirlemişti. İlk başlarda kulağımı tırmalasa da sonraları yerini alışkanlığa bırakmış hatta yokluğunu hissettiğimde kötü şeylere sebebiyet vermişti. "Ben de bir daha hiç kimseye bukalemun diyemeyeceğim için," dedi ve elini yanağımdan çekip, yastığının altına soktu. "Bu sözü özleyebilirim."

Neydi bu? Şu an yaptığımız tek şey varış noktasına giden yolu uzatmaktı. Aramızdaki şeyin adı neydi bilmiyordum. Belki yanlış bir zamanda doğru bir insandı o, ya da doğru zamanda yanlış bir kurtarıcı. Biz onunla birbirimizin yaralarını saramasak da, bize yara açanların seslerini duymuştuk. Ben ondan biraz siyah çalmıştım o da benden beyaz. Artık ikimiz de griydik. Başı ve sonu olmayan kırık renkten ibarettik.

"Sen iyi birisin," diye itiraf ettim. Sanki bir daha onunla konuşamayacakmışım gibi.

Gözleri kararda ve beklemeden yatağa sırt üstü uzanıp, elini kafasının altına koydu. "Nasıldı hikâye? Kötü adam, hayatına giren küçük bir kız sayesinde iyi oldu. Herkese aslan ona kedi, bağırır çağırır ama gün sonunda yine ona sığınır. Kötü adamlar hiçbir zaman iyi bir adam olmaz," deyip derin bir nefes aldı. "Kötü adam olmak insanın kaderi değil, seçimidir. Ben kötü bir adam değilim," dedi ve sustu. Ardından elini kafasının altından çekmeden usulca gözlerini gözlerime değdirdi. "Ama iyi bir adam da değilim. Benim hikâyem nasıl başladıysa öyle biter, değişen insan değil zaman olur. Ben iyi biri değilim."

"İyi bir adam olmaman seni kötü biri yapmaz," dedim düz bir sesle. Dudağı alayla kıvrıldığında, kafasını çevirip gözlerini tavana hapsetti.

"İyi biri de yapmaz ama değil mi?" Ardından derin bir nefes aldı.

Bir süre ciğerlerini dolduran nefesi içinde tuttu ardından elini kafasının altından çekip, doğruldu. Bedenini bana çevirmeden omzunun üzerinde gözlerime baktı. "Hep böyle kal olur mu? Hiç kimse için değişme," deyip gözlerini usulca dudaklarıma kaydırdı. "Sen, senken güzelsin."

Ondan kaçmak istercesine bakışlarımı kaçırdım zira hislerimi belli ediyordum. Biz başka şartlarda olmalıydık bunu biliyordum. "Neyse, giyin sen ben çıkıyorum," deyip ayaklandı. Başımı kaldırdığımda bana bakmadan odadan çıktı. Toparlandım. Omuzlarımı düşürüp sancılı bir nefes aldım fakat bu sancı hislerim değil kasıklarıma vuran dayanılmaz bir sancıydı. Yüzümü ekşitip ellerimi belime attım.

O kadar keskin ve derin bir ağrı saplanmıştı kasıklarıma, bunu dile getirmekte bile zorlanıyordum. Uyuşuk bir şekilde ayağa kalkıp banyoya gittim. Beni ilk karşılayan lavabonun aynasına yansıyan yüzüm, gerçekten acı çektiğimi resme dökmüştü.

Belimi eğdim ve duş kabininin içine girdim. Tahmin ettiğim şey beni çaresizliğe ittiğinde, başka bir şansım olmadığının son derece farkındaydım. Eşofmanımı indirdim ve iç çamaşırıma bulaşan kırmızı lekeyle, dudaklarımı sıkıca ısırdım. Regl olmuştum, tabii ya günüm çoktan gelmişti. Büyük bir telaşla banyodan çıkıp çantamın fermuarını açtım. Karman çorman olan kıyafetlerimin es geçip çantamı karıştırmaya devam ettim.

Yoktu.

Kaşlarımı çattım ve telaşlı bir şekilde diğer bölmelere geçtim. Lâkin yoktu. İhtiyacım olan şey yoktu. Pes edercesine doğrulmaya çalışıp odadan çıktım. Kamer salonda oturmuş, sigara içiyordu. Merdivenlerden inerken arkasını dönüp gözlerini kıstı. "Daha giyinmedin mi?"

Cevap veremedim. Hafif belim eğik bir halde merdiven basamaklarını bitirerek mutfağa yöneldim. Ona bakmadan dolaba doğru yürümeye başladım. "Zeynep nerede?" diye sordum. En azından onda aradığım şeyi bulabilirdim. "Okulda," dedi düz bir sesle.

"Kahretsin," diye homurdandım.

"Ne?" dedi afallayarak.

Elimi karnıma atıp, dolabın kapağını açtım. "Hap var mı?"

"Ne hapı?"

Buzdolabının kapağını açtım. Gerçekten karnım o kadar ağrıyordu ki ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Yumurtalık bölmesinin

hemen altındaki kutuyu kaldırdım ve ağrı kesici bir tablet çıkardım. Dolabın kapağını kapatıp, çekmeceden bardak aldım ve masanın üzerinde duran sürahiden su doldurdum. Acıyla sandalyeye otururak, hapı tabletten çıkardım ve bir tane alıp ağzıma attım. Ardından suyla boğazımı ıslatarak hapı mideme gönderdim. "İyi misin?" diye sordu Kamer. Karşımda dikilip masanın karşısında belirdi.

"Karnım çok ağrıyor," diye sızlandım. Kaşlarını çatıp, masanın ucuna oturdu. "Neden?"

"Zeynep ne zaman gelir?" diye sordum. Şu an ihtiyacım olan tek kişi oydu. Bana yalnız o yardım edebilirdi. "Çok var daha," dedi kamsar bir sesle. Acıyla yutkundum. "Hadi ya."

"Valla," dedi düz bir sesle. Ardından eğilip gözlerime bakmaya çalıştı. Önüme düşen saç tellerimi hafifçe kenara çekip, bana şüpheyle baktı. "Neyin var? Doktora gidelim mi?"

"Yok, doktorluk bir konu değil," dedim geçiştirerek.

Beklemediğim bir anda soğuk dudaklarını alnıma bastırıp geri çekti. "Ateşin de yok," deyip sustu. Gözlerim büyürken, kasıklarımda toplanan ağrı usulca karnıma doğru kaydı. "Yoksa şey mi?" dedi ardından. Kamer'in kısılan gözleri muzipleşirken usulca doğruldu. Ellerini masanın kenarına koyduğunda, dişlerimi sıktım. "Çok mu ağrıyor?" diye sordu fısıltıyla. Başımı sallamakla yetindim. Masanın üzerindeki ilaç kutusunu alıp bir süre inceledi. "Bu şeyi," deyip dudaklarını ıslattı. "Bu ağrıyı kesen başka bir ilaç daha var mı?"

"Var," dedim sessizce, başımı hafifçe oynatarak. Aldığı yorgun nefes saç diplerimi ısıtırken alnımı kırıştırdım. Berbat bir durumdaydım. Oturduğu yerden hızla kalktı. "Haydi üzerine bir şeyler giyin de çıkalım."

Başımı kaldırıp, gözlerine baktım. "Nereye?"

Cevabı bildiğimden emin olduğundan bunu cevaplamadı. "Haydi çabuk ol," deyip odaya doğru çıktı. Kasıklarımın kıvrımında biriken ağrı, ayağa kalkmamla dağıldı. Acıyla yüzümü ekşitip odaya çıktım. Kamer üzerine bordo renkli bir kazak giyerken, onun üzerine siyah kabanını çekip ses etmeden dışarı çıktı. Ben de elimi çabuk tutup kırmızı montumu giyip onu takip ettim.

Büyük bir markete girmiştik. Avuçlarımı ovuşturarak önümde birleştirdim. "Utanmana gerek yok," dedi kulağıma doğru fısıldayarak.

Hemen arkasında ve boyundan biraz kısa olmam başını hafifçe eğmesine sebep oldu. Gözlerimi kaçırdım. "Utanmıyorum ki," dedim dişlerimin arasından.

Düpedüz beni sinir ediyordu.

"Beni gıcık etmeye mi çalışıyorsun?" diye sordum gözlerimi kısarak. Geri çekildi. Düşünürmüş gibi yapıp alt dudağını ısırdı.

"Çalışmıyorum, ediyorum zaten," dedi düz bir sesle. Boş bir başkışmanın ardından ellerimi montun cebine koyup kafamı sağa sola sallayarak ilerlemeye başladım. Botlarının çıkardığı tok sesi hissedince dudaklarıma serpilen gülümseme tanelerinin sayısı arttı. Kendimi garip bir şekilde iyi hissetmiştim şu an.

"Niye sırıtıyorsun?" dedi yumuşak bir sesle. Kaşlarımı çatıp dudaklarımı durdurmaya çalıştım. Beni görmüyordu ama güldüğümü anlamıştı.

"Sırıtmıyorum," dedim derin bir nefes alarak.

"Yalan söyleme," diye itiraz etti.

"Söylemiyorum." Bir süre tepki vermesini bekleyerek adımlarımı küçülttüm. Cevap vermeyince pes edip arka reyona yöneldim. "Bundan sonrasını ben hallederim," dedim kısık bir sesle. Adımlarını hızlandırıp önüme geçtiğinde reyonunun önünde durdu. Ellerini cebine sokup, geride durmaya devam etti.

"Haydi al da gidelim," dedi dik bir sesle. Kamer'e bakmadan reyonun hemen önüne geldim ve onu aldım. Kamer sessizce yan tarafıma gelip omzunun üzerinden bakış attı. Gözlerimi gözlerinden çekip başımı önüme eğdim. Varlığının gölgesi sol reyona doğru yönelerek beni de yörüngesine çekti. Kaşlarımı çatıp onu takip etmeye başladım. Kendimi makarnaların olduğu bölmede bulduğumda Kamer elini bir paket çubuk makarnaya uzatıp bana baktı.

"Bugün senden hayır yok, iş başa düştü."

Yanaklarımı şişirip kısa bir süre sonra içinde biriken havayı boşalttım. "Of."

Eline bir paket makarna alıp, doğruldu. Sertleşen gözleri yüzümü odağına aldı. "Oflama bana, yolarım o saçlarını. Bak anam av..." gözlerimi devirerek sözünü kestim. "Anan avradın olsun ki yaparsın," deyip gözlerimi onunkilerle birleştirdim. "Da sıkar biraz."

Reyonun önünden çekilip üzerime gelmeye başladı. Tam karşımda dikilip boyunun verdiği uzunluğa dayanarak hafifçe kulağıma doğru eğildi. "Bak bak."

"Bakıyorum."

"Bak."

"Bakıyorum."

Dudaklarını kulağımdan çekerken nefesi tenimi yalayıp geçti. Kirpikleri yanağıma değerken kalbimin üzerine oturan ağırlığın yeri gittikçe kalınlaştı. Gözlerini gözlerimde sabitleyip usulca fısıldadı. "Güzel bakıyorsun."

Yavaşça ayakuçlarımı kaldırdım. "Güzel gördüğün içindir."

"Güzel olduğun içindir," dedi pürüzlü bir sesle. Dudakları ritmik bir şekilde kıvrılırken utanarak başımı öne eğdim. Bunu fark edip kendini geri çekti. "Utanınca çirkin olduğunu söylemiş miydim?"

"En az senin kadar evet," diye karşılık verdim.

"Şanslısın, bukalemun. En az benim kadarsan bayağı bir giderin var demektir."

Kaşlarımı alayla yukarı kaldırıp cüretkâr bir şekilde gözlerine baktım. "Egonu yesinler."

"Yesene," dedi mayhoş bir ses tonuyla. Bakışları sarhoş ediyordu. Aklımdan geçenleri dilime vurabilseydim eğer belki karşısında daha sağlam durabilirdim. "Bence akşama makarna yiyelim, insan eti haram zaten."

Kafasını geri çekip gözlerini kıstı. "Mizah seviyeni kıskanmaya başlıyorum, eğitim falan aldın mı?"

Sesindeki ima on metre bile ileriden fark edilirdi. Onunla baş edebilirdim ama karın ağrımın şiddetine dayanmak daha zordu. Omuzlarımı düşürüp arkamı döndüm. Kasaya doğru ilerlemeye başladığımda bir şey söylemeden arkamdan gelmeye devam etti. Elimdekini kasaya koyup, Kamer'in elindeki makarnayı da aldım. Kasiyer kız, ürünleri sayaçtan okutup Kamer'e baktı. "On beş lira kırk kuruş."

Kamer elini cebine atıp, kıza parayı uzatmaya yeltenirken hızla parayı ben alıp kıza verdim. "Şöyle vereyim," deyip söylendim. Kamer'in kısık gözlerini tepemde hissediyordum. Kız artan parayı Kamer'e uza-

tırken araya girip, "Alayım ben," dedim. Kasiyer kız donuk bir ifadeyle yüzüme bakarken, aldığımız şeyleri poşetleyip marketten çıktık.

"Güzel bir şeymiş."

"Ne?" dedim onu umursamıyor havalarına bürünerek.

Elindeki anahtarla arabanın kapılarını açarken, kapının üzerinden bana baktı. "Kıskanılmak."

Dudaklarımı büzdüm. "Yo."

"Ne yo?"

"Kıskanmadım ki ben seni. Kıza sinir oldum sadece," deyip arabanın kapısını açtım. Gülüşü giderek büyürken yanağında oluşan çukur beni kendine hapsetmeye başladı.

"Pinokyo olarak doğsaydın, şu an burnun Çin Seddi gibi olmuştu."

"Hoşuna mı gitti yani?" diye sordum.

Gözlerini kısıp alt ve üst kirpiklerini birbirine değdirdi. "Kıskanılmak mı? Evet."

"İyi bir daha kıskanmayacağım seni," dedim düz bir sesle. Anlden dudaklarıma dolan soğuk hava beni onun bakışlarına itti. "Ha kıskandığını kabul ediyorsun yani?"

"Hayır kıskanmadım," dedim hızla.

"Aynen," dedi aynı tizlikle karşılık vererek. Onun hoşuna giden şeyler beni sinir ediyordu. Aslında etmiyordu ama karşımda bu kadar güzel gülmesi onunla kurduğum diyalogların sonunu getirememeye itiyordu beni.

"Eve gidelim mi artık? Cidden iki şeyi alıp çıkamadık," dediğimde yanak kaslarını usulca düzeltti. "Önce eczaneye uğramamız lazım, sana diğer şeyi almak için. İlacı."

Başımı eğdim ve kapısını açtığım arabanın içine girip oturdum. Emniyet kemerime uzanıp sıkıca kendimi koltuğa sabitledim. Kamer de çok geçmeden sürücü koltuğuna oturdu ve beklemeden arabayı çalıştırdı. Marketten uzaklaşmaya başladığımızda hemen sol köşedeki eczanede durdu. "Bekle burada," deyip çabucak arabadan inip eczaneye girdi. Kafamı hafifçe arkaya doğru atıp eczanenin içine göz attım. Gözlüklü bir çocukla konuşuyordu.

Neden bilmiyorum ama sanki onunla yıllardır tanışıyormuşuz gibiydi. İlk gördüğüm anda ondan korktuğum adam değil, onunla şaka

bile yapabildiğim bir adamdı. Beni mutlu eden ve buna hiç çaba göstermese bile kendiliğinden dudaklarıma gülücük bulaştıran bir adamdı.

Kapının açılmasıyla içeriye dolan ürpertici soğuk, saçlarımın arasına doluştu. Kar henüz erimemiş, kaldırım kenarlarında biriken buz kütleleri varlığını koruyordu. Elindeki eczane poşetini kucağıma bırakırı. Mahcup bir şekilde eczane poşetini kavradım. "Teşekkür ederim," dedim sessizce.

Kapıyı kapatıp, anahtarı kıvrak bir hareketle sağa doğru büktü. "Sen iyi ol da, teşekkür köşede dursun."

Kafamı kaldırmadan hafifçe cama doğru çevirip dışarının beni içine çeken beyazlığına gülümsedim. Arabanın içindeki sakin havaya kapılıp ileriye doğru sürdü. Sessiz geçen bir yolculuğun ardından ilk olarak banyoya gidip hemen işimi halettim. Banyodan çıktıktan sonra mutfağa girdim. Tezgâhın üzerinde duran eczane poşetindeki hap kutusundan bir adet alıp suyun önünden ağzıma hapsettim. Yarım saate ağrım dinerdi. Bazen o kadar şiddetli olurdu ki uykularımdan uyandırıyor, gözyaşlarımı akıtmama sebep oluyordu. Bardağı musluğun kenarına bırakıp, saate baktım. Çocuklar neredeyse gelmek üzereydi. Vakit kaybetmeden akşam için ocağa makarna suyu koydum. Kendimi buraya gittikçe kaptırmıştım, öyle ki başka bir hayatım olduğunu unutuyordum. Düşünmem gereken bir kardeşim ve babam vardı. Ama sanki onlar yokmuş gibi davranıyor bencilliğimi körüklüyordum.

Buna izin vermek istemesem de, yaptığım her şeyin belirli bir nedeni vardı.

Su kaynadığında makarnayı tencereye döküp tahta kaşıkla bir güzel karıştırdım. Kısa bir süre sonra açılan kapı eşliğinde, ikizler ve Zeynep yorgun bir şekilde içeri girdi. "Yemek kokusu alıyorum," dedi Andaç.

"Niye köpek misin sen?" diye sordu arkalarından gelen Çetin. Ardından kapıyı kapatıp çantalarını askıya astılar. Zeynep hızlı bir şekilde yanıma geldiğinde yüksek sesle bağırmaya başladı.

"Makarna varmış ocakta, Andaç yine üst düzey bir tespit yapmış, abi."

"Aklı fikri yemek olan birinin, burnu anca bu tür şeylere çalışır zaten," deyip karşıdaki koltuğa oturan Andaç'ın sehpanın üzerinde duran ayaklarına bakarak. "Ha tabii kendi çoraplarının kokusunu alabilse bir de," deyip Andaç'ın ayaklarını hızla sehpanın üzerinden itti. "Leşsin leş."

Andaç sabır çekerek başını sağ tarafa doğru çevirdi. "Abi, kibar ol biraz."

"Kibar olmak? Sana hem de?" dedi Çetin. Andaç'ın kıvırcık saçlarına parmaklarını geçirip sertçe karıştırmaya başladı. "Daha kafayı yemedim oğlum."

Onları düz bir suratla izlerken Zeynep'e doğru döndüm. "Aralarında bir sorun mu var? Pek iyi anlaşamıyorlar."

Zeynep su yeşili kâküllerini üfleyerek alnından çekerken, umurunda değilmiş gibi gözlerini devirdi. "Onlar hep öyleler, boş ver." Omuzlarımı düşürdüğümde, Aytaç'ı lavabodan çıkarken gördüm. Ellerini kurulayarak salona doğru inerken benimle göz göze geldi. Ona gözlerimi kısarak selam yolladığımda bana düz bir şekilde bakıp koltuktaki yerini aldı.

O geceden sonra onunla hiç konuşmamıştım. Başına gelen olayları biliyordum ve ona anlayış göstermeye çalışıyordum. "Ben bir üzerimi değiştireyim, sofrayı hazırlamaya yardım ederim," dedi Zeynep. Sesimi çıkarmadan salonun köşesindeki koridordan girerek odasına yöneldi. Kamer ortalıkta görünmüyordu. Sessizliğini tüm hücrelerimle farkederken gözlerim adının değdiği her yeri tarıyordu.

Ama yoktu.

Buna takılmadan pişen makarnayı ocaktan alıp suyunu süzdüm. Daha sonra domatesleri soyarak güzel bir sos yaptım. Zeynep üzerini değiştirip yanıma geldiğinde, çekmecedeki tabakları özenle masaya yerleştirdi. Ben de makarnaları tabaklara döküp üzerine soslarını ilave ettim.

İkizler ve Çetin masadaki yerini alınca açılan kapıdan içeri giren Kamer'in görüntüsü dudaklarımı ısıttı. Varlığı bile iyi hissettiriyordu. Kabanını askıya asarak, kızaran burnuyla yemek masasındaki yerini aldı. Dolaptan çıkardığım içecekleri servis etmeye başladım. Kamer'in başında dikilip, önünde duran bardağı elime aldım. Başını eğmiş kollarını masaya yaslayarak çatalına doladığı uzun çubuklarla meşgul oluyordu. Nihayet yanındaki yerimi alırken, Andaç ağzındaki lokmayı bitirmeden konuşmaya başladı. "Yarın ne yapıyoruz?"

"Önce şu ağzındakini bitir, boğazına kaçar geberirsen nah görürsün sen yarını," diye homurdandı Çetin. Başımı eğip usulca kıkırdadım. "Abi gideceğiz değil mi yarın?" diye sordu Zeynep. Başımı kaldırıp

Zeynep'in suratına baktım. Hevesle gözlerini büyütmüş dudaklarını aralamıştı.

"Ne var ki yarın?" diye sordum kısık bir sesle. Zeynep kafasını bana çevirerek gözlerinin ışıltısını yüzüme sürdü. "Yılbaşı tabii ki. Yarın yılbaşı Aymira."

Afalladım. Gerçekten yarın yılbaşı mıydı? Zamandan o kadar haberim yokmuş ki haftalardır burada olduğumun farkında bile değildim. "Gideceğiz değil mi abi?" diye sordu yeniden Zeynep. Ses tonundaki heves tıpkı pamuk şeker isteyen çocukların nefesiyle harmanlanmıştı.

"Yılbaşı kutlamakta neymiş lan? Oturun oturduğunuz yerde."

Kamer kararlı bir ses tonuyla masadaki ortama yeni bir soluk kattarken, gözlerimi kıstım. "Aga, cumartesileri zaten çıkıyorum biliyorsun, bu hafta sonu da hep birlikte gidelim işte," diye araya girdi Çetin. Omuzlarımı düşürdüm. Yılbaşı kutlamazdım daha doğrusu kutlamazdık. Alper ve ben o gün evdeki saçma sapan eğlence programlarına göz atar on iki olmadan uyurduk.

Kamer kollarını masadan kaldırmış dirseklerini bastırmıştı. "Hindi de yok zaten," diye söylendi bir yandan Andaç. Bir anda gülümsediğimde Kamer ona sinirli bir bakış attı. "Hindine başlarım senin it herif, onun yerine seni keselim mi ne dersin?"

"Yok abi lafın gelişi söyledim beni biliyorsun zaten, hindi falan bozar benim delikanlılığımı," deyip usulca sandalyeye doğru sindi. Çetin Andaç'ın kafasına hafifçe vurarak güldü. "Yesinler delikanlılığını, tipe bak koyduğumun müptezeli."

Bir yandan onu bu kadar dışlamaları kötü hissettirse de, bu söylentileri şaka amaçlı söyledikleri belliydi, çünkü Andaç üzerine alınmıyordu.

Andaç diklenip, Zeynep'in kulağına doğru yaklaştı. "Kusura bakma matmazel, bu kentte herkes müptezel."

Zeynep utançla başını sol tarafa çevirirken kaşlarımı çattım. Bunların arasında bir şeyler vardı. Bu arkadaşlıktan öte bir görüntüydü. Belki de sırf bu yüzden bile Çetin, Andaç'a takıktı. "Hop, yavaş lan," deyip Andaç'ın ensesini sıkıca kavradı Çetin. Masadaki uğultular gittikçe kalabalıklaşırken Kamer'in sesiyle duruldu. "Tamam, yeter ki susun da gidelim."

Zeynep sevinçle ayağa kalkıp çığlık attı. Yüzümü ekşitip gözlerimin kenarından Kamer'in suratına ulaştım. Saf saf Zeynep'e bakıyordu. Belli etmeden gülümseyip, ona bakmaya devam ettim.

Diğerleri de masadan kalktığında geciktirmeden sofrayı topladım. Odaya çıktığımda Kamer pencereyi açmış, sigaranın zehrini içine çekerken dumanını karanlık geceye üflüyordu. Yıldızlar semada bir bir yerini alırken, içli bir halde kapıyı kapatıp yatağın üzerine oturdum.

"Gitmek istemiyor musun yarın?" diye sordum. Kolunu pencerenin pervazına dayamış suratıma doğru vuran rüzgârı engellemişti. Ama yine de tenimde yer edinen soğuk hava taneleri bedeninden sıyrılmıştı. "Sen?" diye sordu.

Omzumu silktim. "Bilmem, daha önce hiç yılbaşı kutlamadım. On ikiyi görmeden uyudum hep."

Sigarayı dudaklarından çekip, yorgun bir nefes aldı. "Çok da umurumda ya on iki. Her yıl aynı bok işte."

"Gitmek istemiyorsun yani," dedim onun yerine cevaplarmış gibi. Kafasını çevirip omuzlarının üzerinden bana baktı. "Bundan bunu çıkarman takdire şayan," deyip dişlerini sıktı. "Amacım yılbaşı kutlamak değil. Şu veletlerin gönlü olsun yeter ki."

Kaşlarımı çatıp dudaklarımı yukarı kıvırdım. "Onları önemsiyorsun, hatta onları seviyorsun sen."

Dümdüz bir bakış attı bana. Ardından alay eder gibi önüne döndü. "Ne sevmesi, sevmek ne?"

"Niye ki? Sevgi güzel bir şey. Seni ayakta tutar."

Öyleydi zaten. İnsan kalbi attığı sürece yaşardı. Bu bir insanı sevmekten ibaret değildi yalnız. Kuşu, köpeği hatta aynaya baktığında karşında gördüğün kişiyi bile sevmekti.

Tekrar bana döndü, bu sefer sırtını duvara yaslayıp parmakları arasındaki sigarayı bana gösterdi. "Beni ayakta tutan şey bu," deyip yüzünü ekşitti. "Ben bilmem sevmeyi, bir içtiğim sigara bir de soluduğum hava."

Gözlerine bakmaya korktuğum adamın şimdi dudaklarından dökülen kelimelerden korkuyordum. Saklanmak için seçtiği kutunun içinde kaybolmaktan korkmayan bir adamın kelimelerinden. O, üzerine örttüğü siyah pelerine rağmen boynuna vuran ay ışığını bile fark etmiyordu. Ona iyi gelecek her şeyi bilen ışığı görmüyor, ışık saçan lambayı yok etmek istiyordu.

"Bir gün sigaran biterse ne olacak?" diye sordum.

"Yenisini alırım."

"Paran biterse?"

"O zaman da borç alırım."

Buruk bir şekilde gülümsedim. "Kimse başkasının nefesiyle yaşayamaz."

"Yaşamadığımı nereden biliyorsun?"

Sustum.

Kelimeler anlamını, bakışlar ifadesini yitirmiş beni cam kırıklarıyla dolu bir zemine iteklemişti. Yürürsem kanardı, yürümezsem canım acırdı. Yürümedim, canımın acıyacağını bile bile bastım o kırıklara. Kımıldamak istesem de ciğerime dolan koku kelepçe gibi sardı bedenimi. Kollarımı, ayaklarımı bağladı görünmez bir ip varmış gibi. Gözlerimi ondan çektim. Ellerimi bacaklarımın arasına atıp bakışlarımı duvarda sabitledim.

"Alper'i özledim. Şu an ne yapıyor acaba?"

"Aramak ister misin?" diye sordu hızla. Ama ses tonunda ki yavaşlık her harfin net çıkmasını zorlarmış gibiydi. Başımı sağa sola salladım. "Gücüm yok."

"Ondan güç alırsın," dedi.

"Onun da gücü yok ki," dedim bitkin bir halde. İnsanlar yaşamaya devam ederler, başlarına ne gelirse gelsin ama öyle bir an gelir ki ne yaşadığını anlarsın ne de yaşadıklarından kalan güzel anıları.

"Arkadaşını ara o zaman," deyip ses tonunu kıstı. "Adı neydi? Şerife, Şaziye..."

Gülümsedim. "Şebnem."

"Her neyse işte," deyip kestirip attı. Onu arayabilirdim. Düşündüm de ben yıllardır kardeşim dediğim bir insanı nasıl bu kadar görmezden gelebiliyordum. Onu nasıl aklıma getirmiyordum?

Elimi masanın üzerinde duran telefonuma attım ve Şebnem'in numarasını tuşlayıp zorla kulağıma yasladım. Kamer'in gözlerine bakmamak için başımı hafifçe eğdim. "Aymira," diye açtı hemen. Ses tonu o kadar canlıydı ki gözlerimin yanmasına sebep oldu.

"Şebnem," diye seslendim. Çok garip bir andı, sanki yıllardır sesini duymuyormuşum gibiydi.

"Neredesin? Ne yapıyorsun? Ulan," dedi ve iç çekip devam etti. "Özledim seni."

"Ben de," dedim ağlamaklı bir sesle.

"Sen de ne Aymira? Kaç hafta oldu hâlâ yoksun farkında mısın? Sence de uzamadı mı bu kafa izni?"

"Biliyorum az kaldı ama geleceğim," diye karşılık verdim. Yalan söylemiyordum ama doğruyu da konuşmuyordum. "Geçen seferde az kalmıştı üzerinden epey vakit geçti. Zaman kavramın farklı çalışıyor galiba."

Ses tonundaki sitem fark edilmeyecek gibi değildi. Haklıydı. "Haklısın."

"Haklı olmam bir işime yaramıyor ki. Ya ben seni özledim kızım, kardeşim dediğim insan şu an nerede ne yapıyor bilmiyorum. Yalnız kaldım."

"Özür dilerim," dedim sessizce. Ne söylersem ya yarım kalacaktı ya da eksik. Konuştu. "Ben özür dilerim. Ama aklımı yitirmek üzereyim, neredesin bari iyi misin? Ya bana artık iyi bir şeyler söyle yoksa sokağa çıkıp Aymira etek giymiş diye bağırırım."

Usulca gülümsedim ve gözlerimi Kamer'in gözlerine değdirdim. "Ben etek giydim zaten."

"Ne, nasıl, nerede?" diye hızlı hızlı sorular sordu. Kamer'in gözlerinin etrafında toplanan siyah gölge pencereden sızan havanın rengiyle yoğrulmuş gibi bir hal aldı. "Giydim işte."

"Sen kimin yanındasın?" diye sordu tok bir sesle. Gözlerimi ondan çekmeden tereddütsüz bir bakış attım. "Güvenli birinin yanında."

Sigaranın külü parkeye düştüğünde bunu umursamadan gözlerime bakmaya devam etti. "Anlatacak çok şey var, Şebnem. Sana telefonda bunlardan bahsetmeye kalksam ya şaka gelir ya da devamı gelmez. Boş ver işte," dedim ve dudaklarımı ıslattım. "Hakan nasıl?"

Kamer sinirle arkasını dönerek, "Hakan'ına tüküreyim," dedi. Kaşlarımı çattım. Parmak uçlarında duran sigaradan kuvvetli bir nefes alıp bir süre içinde tuttu.

"Bilmiyorum. Yani onunla eskisi gibi değiliz, pek konuşmuyor. Senin gitmen ona çok koydu Aymira."

"Üzgünüm geri dönünce gönlünü alacağım," diye karşılık verdim de tüküreyim."

Gözlerimi tıpkı aldığı nefesin siniri gibi kapatıp açtım. "Umarım geçikmezsin."

"Umarım," dedim. "Alper nasıl Şebnem? Onu... Onu öyle çok özledim ki ne halde olduğundan bihaberim. İyi mi?"

"Her zamanki Alper işte. Sessiz ve içine kapanık. Arada gidiyorum yanına fakat benimle konuşmuyor pek."

Diyemedim, herhangi bir şey diyemedim bile. Onu o hale ben getirmiştim ve şimdi burada acizce oturup durumunu sormak bile kor kakça geliyordu. Bu yüzden kendimi asla affetmeyecektim. Konuyu değiştirmek istercesine gözlerimi büyüttüm. "Bisikletim nasıl? Onu bile özledim."

Canım yol arkadaşım.

Güldü. "Bilmiyorum ki, en son evin arkasındaydı hâlâ orada duruyordur."

Sustum. Devam edersem ipin ucunu kaçırabilirdim. Ama benim suskunluğum dilime vurduğum kilit darbeleri değil, kalbime sürdüğü zehirden ibaretti. "Kardeşim..."

"Kardeşim."

"İyi ki varsın," dedim hüznün boğumlarına aldırış etmeden.

"Sen de, kızım ben sana kıyamam be. Vallahi bak bir gel ağzıma etek lafına bile almayacağım, gerçi sen giymişsin de neyse," dedi hayıflanır gibi.

Başımı sağa doğru yatırıp gülümsedim. "Deli. Kapatıyorum ben şimdi," deyip gözlerimi Kamer'in sırtına çevirdim. "Mutlu yıllar."

"Bize her sene amorti be, ne mutlusu," dedi ve kırık bir gülücük gönderdi. "Bu sene de mutlu bir yıl olsun. Bu sene de gülelim lan."

Derin bir nefes aldım. Ciğerlerimi acıtan nefesin içindeki sigara kokusu gözlerimi yaktığında dudaklarımı düzleştirdim. "İnşallah."

"Neyse sesini duydum ya iyi oldu. Bir daha ki sefere aramak yerine tamamen geleceğini umuyorum ve kapatıyorum. Dikkat et."

"Sen de. Görüşürüz."

Telefonu kulağımdan çektim. Üzerimden akıp giden haftaların sancısı büyük bir boşluğa yuvalardı beni. Ayaklarıma takılan çalıların çiziklerine aldırmadan, parmak boğumlarıma dolan kanın kokusu boğazıma otardu. Duramadım, yuvarlandım her şeyini kaybetmiş bir kız çocuğu gibi. Ta ki birine çarpana kadar. Önce ayaklarına çarptım sonra gözlerine. Ondan sonra çarpacak yer kalmadı zaten.

Bir kere gözlerine takıldığımla kaldım. "Gönül almak sana mı kaldı kızım?"

"Arkadaşım o benim, sana ne pardon da?" dedim dik bir sesle. Sinirle dişlerini sıktı. "Arkadaşına da sana da, ters kızım bana bu işler. O çocuğa ayrı bir ayarım zaten, bir haltlar var onda."

Garipsedim. "Niye ki? Hakan yüzünden tartışmak istemiyorum seninle."

Pencere önünden hızla çekilip, elindeki sigarayı bir hışımla dışarı atıp çenesini sıktı. "O sıfatsız kim ki seninle onun yüzünden tartışayım?"

Ona bu kadar öfke dolu olmasını pastanede kavga etmesine bağlıyordum. Ama insan bir kere kavga ettiği ve yüzünü bir daha görmediği birine neden bu kadar öfkeli olurdu ki?

"Uyusak ya," diye fısıldadım sonra. Bu tür konularda uzakta kalmayı tercih etmek en mantıklısı olurdu. Omuzlarını düşürüp göz kapaklarını yorgun bir şekilde kapatıp açtı. "Uyuyalım," dedi az önceki ses tonuna nazaran daha yumuşak bir sesle. Yatağın ucundan kalktım ve üzerimdeki hırkayı çıkarıp usulca kendi bölgeme geçtim. Hemen ardından yanımdaki yerini aldı. "Karnın ağrıyor mu hâlâ?" diye sordu sessizce.

"Hayır."

Yüzüne sinen tebessüm içimi ısıttı. Gerçekten konuşmasa, hatta mimiklerini oynatmasa bile dudaklarına serpilen bu gülüş günün sonunu iyi bitiriyordu. Sabahın enkazını tek bir anlığına dümdüz edebiliyordu. "Güzel gülüyorsun," diye itiraf ettim.

"Güzel baktığın içindir," dedi hızla. Alnımı kırıştırdım, aklıma markette geçen diyalog geldi. "Güzel güldüğün içindir," dedim yavaşça. Gülmeye devam etti ama çok büyük bir keyifle değil dudakları naif bir şekilde kıvrıldı. Yanağının kenarında oluşan derin çukurun beni kendisine çekmeye çalışması gibi. Elleri yastığının altına girtiğinde, belinin üzerinde duran siyah çarşaf gözlerimi ısırdı.

"İyi geceler, Diana."

Kuru dudaklarımı fermuarından çözülürmüş gibi araladım. "İyi geceler."

Ertesi gün yılın son sabahına uyandım. Aslında bana bu tür kavramlar çok saçma geliyordu. Bence her gün aynıydı, her geçen saat bir öncekinin eskisiydi. Değişmeyen tek şey yelkovanın bıkmadan, tükenmeden akrebi takip etmesiydi. Değişen zaman değil, insandı.

Tüm gün evde takıldım. Zeynep'in kıyafetine baktım, hatta nasıl olduysa ona yardımcı bile oldum. Bu gece geçen gece Kamer'in bana aldığı elbiseyi giyecektim. Her ne kadar berbat bir durum olsa da başka şansım yoktu. Banyomu yapıp, saçlarımı kuruttum. Hastayken banyo yapmak kadar iğrenç bir durum daha olamazdı galiba. El mahkûm işte, ne yapalım.

Saçlarımı kuruladıktan sonra, toplamadan odaya geçtim. Kapıyı açtığımda yatağın üzerinde duran siyah tulum gözlerimi hedefine aldı. Dudaklarım ılık bir havayla temas ettiğinde kaşlarımı çatıp kapıyı kapattım. Yatağın üzerindeki tuluma bakmaya devam ederken, hemen yanındaki küçük notu alıp okudum.

"Hem yakışır, hem daha rahat edersin."

Keskin bir açıyla sağa sola bakınıp, Kamer'i aramayı başladım. Sonra dalga geçer gibi iç çektim. Burada olsaydı not bırakıp gitmezdi. Notu tekrar okuduğumda, yanaklarıma inen kan torbaları sıcağını fütursuzca tenimde topladı. Tulumu yavaşça elime alıp, boylu boyuna önüme getirdim. Kollarım çıplak olduğu için bana deri ceket bile almıştı.

Bu kadar düşünceli olması, kendimi ona karşı düşüncesiz hissettirmişti.

Akşam olmak üzereydi. Kuşlar yuvalarına dönerken sokak lambaları mesaiye başlamıştı. Tulumu yatağın üzerine bıraktım ve kapıyı kilideyip üzerimdeki kıyafetleri çıkarmaya başladım. Karın ağrım arada nüksetse de buna aldırış etmedim. İç çamaşırlarımla kalırken, vakit kaybetmeden siyah tulumu üzerime geçirdim. Üzerime tam oturan tulumu keyifle düzeltip, dolabın önünde ki boy aynasının önüne geçtim. Bu kıyafet beni olduğumdan daha uzun göstermişti bir de bu sinir topukluları giymek zorunda olmasam tabii.

Saçlarımın bakımsız hali dişlerimi sıkmama neden olduğunda, kapının kilidini açıp Zeynep'e bağırmaya başladım. "Zeynep..."

Etrafta kimse yoktu. Büyük salon boş bir saha gibi temiz ve gürültüsüzdü. Zeynep çok beklemeden kafasını merdivene doğru kaldırdı. "Efendim?"

"Şey, makyaj falan," deyip dudaklarımı sıktım. "Yardım eder misin?"

Yavaşça güldü. "Tamam geliyorum."

Geri çekilip içeri girdim. Makyaj konusunda berbattım, hatta makyaj yapmaktan ve yapılmasından nefret ederdim fakat bugün özel bir gündü, bugün içimdeki duygulara kapılıp giden kıza ayak uydurmanın günüydü. Zeynep içeri girer girmez gözlerini büyüttü. "Oha, taş mısın mübarek?"

Alnımın ortasını buruşturup, gözlerimi kıstım. "Saçmalama," deyip ardından üzerinde ki bordo renkli elbiseye baktım. "Sen de fena değilsin." Sevinçle yanıma oturdu. "Olmuş değil mi gerçekten?"

"Olmuş olmuş," diye onayladım.

Yüzünde beliren sevinç naraları beni nedensizce daha iyi hissettirmişti. Zaten ben başkalarının mutluluğuyla bile mutlu olabilen bir insandım, karşımdakinin enerjisini bedenime yansıtabilen bir kız çocuğu. Elindeki makyaj çantasını yatağın üzerine bırakarak, önce yanında getirdiği maşayı alıp saçlarıma şekil vermeye başladı. Koyu renk saçlarımı doğal görüntüsünden kopmaması için sadece uçlarına büyük dalgalar verip bıraktı.

Kısa bir süre sonra tekrar önüme gelip yüzümün çeşitli kısımlarına sürdüğü fondöteni sindire sindire yaymaya başladı. Çok makyajın suratımda emanet durduğunu biliyordum. O yüzden hafif bir kapatıcı gibi yüzeysel olarak sürdü. Ardından göz makyajımı yapıp, dudaklarımı hafifçe mat bir renkle boyadı.

"İşte bitti," dedi elindeki ruju dudağımdan çekerken. Yüzümde bir fazlalık vardı, bunu tüm hücrelerimle hissedebiliyordum ama alışmam fazla uzun sürmedi. "Teşekkür ederim."

"Bu gece dikkatli ol," dedi gözlerini kaçırarak. "O niye?" dedim kaşlarımı yukarı doğru kaldırırken. Kaçmak istermiş gibi makyaj kutusunu kapattı. "Öylesine işte."

Soru sormama müsaade vermeden odadan hızla çıktı. Kafamı alayla sağa sola salladım. Neyi ima ettiğiyle ilgilenmek istemiyordum ama ses tonu zararsızdı en azından. Pes eder gibi ayaklanıp aynanın karşısına

geçtim. Gözlerim büyürken, karşımda gördüğüm kızla ilk kez tanışmıştım. Bu evde bir kez daha böyle bir tavra bürünmüştüm ama bu sefer daha değişik hissediyordum.

Yan dönüp kendimi süzmeye devam ederken, Kamer kapıyı bir anda açıp içeri girdi. Gözleri hemen sırtımı rotasına alırken donakalmış bir şekilde yan durmaya devam ettim. Kirpiklerimin altından suratına bakmaya devam ettiğimde, dudaklarını çabucak yalayıp bana doğru yaklaşmaya başladı. Anın verdiği hisle doğruldum ve yavaşça ona doğru döndüm.

Tam önümde durduğunda, dudaklarımı beceriksiz bir halde kımıldattım. "Teşekkür ederim," dedim ve kafamı eğip zaman kazanmak istercesine tulumuma göz gezdirdim. "Tulum için yani."

Susru. Aldığı nefesin sıklığı boğazımda yankılanır gibi çığlık atmaya başladı. Üzerine giydiği siyah gömleğin kollarını bir tık kıvırmış, güçlü bilekleri ortaya çıkmıştı. Yüzüğünün ışıltısı gözlerime dokunurken, dudaklarıma vuran nefesi ona bakmam için beni tehdit etti. Dudaklarımı istemsizce ısırıp bıraktığımda, sertçe yutkunup gözlerime baktı. "Şu an seni öpmemek için kendimi zor tutuyorum."

Kalbimin üzerine saplanan bıçağın, nefesimi kestiğini hissettim. "Gitsek ya artık," dedim kaçar gibi. Kaçmak değildi bu savaşamamaktı. Kalbimle ve onunla savaşamıyordum. Derin bir nefes alıp gözlerini sımsıkı kapattı.

Daha sonra hiçbir şey söylemeden birlikte odadan çıktık.

Yaklaşık yarım saat sonra kulübe geldiğimizde, Kamer elimden tutarak beni tam sahnenin önündeki locaya oturttu. İkizler ve Zeynep'te locadaki yerini alınca Çetin sahneye çıkmıştı bile. Bu serseri tavrı gerçekten bunun için yaratılmış gibiydi. Sesinin de güzel olduğundan şüphem yoktu.

Etraftaki kalabalık yüzümü ekşitirken, Kamer beni iyice kendine çekmiş kolunu omzuma atmıştı. Yüzüm keyifle gerilirken Zeynep'in bakışlarını üzerimde hissetmemem gecikmedi. Gözlerini kısıp kafasını sağa sola sallarken utanıp başka bir yere baktım. Kulüp çok büyük bir yer değildi ama fazla gürültülüydü.

"Sağa sola çevirip durmasana kafanı," diye kulağıma fısıldanan sesle irkildim. Kamer'in saçları yanağıma değerken mekanik bir halde doğrulup gözlerimi Çetin'e çevirdim. Kamer kendini geri çekerken yüzün-

de oluşan memnuniyetin izleri göz aklarıma düştü. Sahnenin hemen arkasındaki bar kısmının tezgâhındaki içki servisleri midemi zorladı. Daha önce hiç içmemiştim ama iğrenç koktuğunu biliyordum.

Kamer de içmeyi sevmediğini söylemişti ve onu geldiğim günden beri hiç içerken görmemiştim.

Masadaki limonlu sodalara uzandı Andaç. "Bugün de mi gazoz lan? Anasını sattığımın yerine kaç kere geldik bir büyüyemedik."

Hafifçe tebessüm ettiğim sıra Kamer, Andaç'a döndü. "Ben büyüdüm bak, hiç bok olduğu yok. Bu kadar heveslenme oğlum, çok içmek istiyorsan enerji içeceği getirsinler."

Kulaklarıma dokunan sözleri ilk kez nasihat verir gibi anlamlı çıkmıştı. Bu iyi hissettirdiğinde Andaç gazozun pipetinden bir fırt çekip yutkundu. "Neyse abi gece sonu yastığıma kavuşacağım zaten, başka bir amacım olsaydı içki içebilirdim."

Kamer keyifli bir halde Andaç'ın kafasına vurdu. "Fırlama."

O sırada Çetin sahnedeki yerini almış, sandalyeye otururak gitarını kucağına oturtmuştu. Son kontrollerini yapıp mikrofon da ses denemesi yaptı ve parmaklarını gitarın telleriyle buluşturdu.

Çetin gitara girmeden hemen önce Kamer burnunu saçlarıma gömmüştü. Nefesi saç diplerimi yakarken ona ayak uydurup ateş olmaya karar verdim.

"Biz birbirinden kaçmaya çalışan iki kıvılcımdık. İkimizde de ateşin o ışığı vardı, tek sorun bir araya gelip büyük bir yangın oluşturamamaktı.

Şarkı bittiğinde kulüpteki insanlar sarhoş gibi dans etmeye başladı. Hepsinin yüzünde bir maske her gece aynı şarkıyı okuyordu. Bitmek bilmeyen bu eğlence, acıya gebe bir histi. Saatler sonra Çetin ayağa kalkıp mikrofonunun ağzına yaklaştı.

"Ufak bir aksilik oldu, gecenin devamı arka sokaktaki kulüpte devam edecek."

Şaşkınlıkla irkilip, insanların gürültüsüne ortak oldum. "Nasıl ya? Neden bu gece?" diye birbirine karışan nefesler oldukça şaşkındı.

"Arkadaşlar merak etmeyin ek ücret yok, sadece mekân değiştiriyoruz," diye ekledi Çetin. Oysa on ikiye az kalmıştı. İnsanlar söylene

söylene kapıya doğru çıkarken ayaklanmaya çalıştım. Kamer elimi kavrayıp beni durdurdu. "Şş, sen değil."

Büyük bir okyanus dalgasının yüzüme vurmasıyla kulaklarım sadece onun sesine açtı. Arkamı dönmeden oturduğumda gözlerine baktım. Hiçbir söylemedi sadece kara gözleri gittikçe farklı bir tonda yanmaya başladı. "Abi siz gelmiyor musunuz?" diyerek bize döndü Andaç. Çetin çocukları kendi eksenine çevirerek Andaç'ın ensesini kavradı. "Amma mızmızlandın lan."

Zihnim tüm bu olanlara uygun bir kılıf bulamazken Zeynep kapıya giderken kafasını omuzlarının üzerinden bana çevirip göz kırptı. Şu an tüm bu zaman dilimi bir şaka gibiydi. Başrolünde ben vardım ama temasını bile bilmiyordum. Mekân tamamen boşaldığında ikimizin sessizliğinde sağır oldum. Nefesinin düz çizgisi kalp atışlarıma ortak olmuş tek bir solukta yok olmuştuk. "Geç," dedi elini sahneye uzatarak.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Anlamadım?"

"Sesinin güzel olduğunu biliyorum. Hem berbat bir sesin olsa bile şu an sadece seni dinlemek istiyorum."

Duraksadım ama onu geri çevirmek istemiyordum. Ayağa kalktım ve yavaşça sahneye çıktım. Karşımda binlerce kişi varmış gibi hissetsem de tüm herkese kör ona hedeftim. Kollarını geniş bir şekilde locanın koltuğuna attığında, elimi mikrofonun uzun demir borusuyla buluşturup boğazımı temizledim. Gözlerime kurşun gibi bakarken ona bir kez daha vuruldum.

Vuruldum ve yenildim.

Sonra şarkımı söylemeye başladım.

Belki saatlerce sürmedi ama bana hiç bu kadar uzun bir zamanın içindeymişim gibi de hissettirmemişti.

Kendimi mikrofondan çekerken Kamer usulca ayaklanmış üzerime doğru yürümeye başlamıştı. Ayaklarımdan saç diplerime uzanan bu titreme hissi az sonra olacakların habercisi gibiydi. Avına yaklaşan bir avcı gibi sessizce sahneye çıktığında kendimi bir adım geri atıp, sırtımı bar tezgâhına dayadım. Vakit kaybetmeden önümde dikildi. Gözleri şarabın rengi gibi kızarmış, başımı döndürüyordu. Kalbim ağzımda atmaya başlarken, elini yanağıma atıp hafifçe sürttü. Gözlerimi kapatmış dokunuşa diz çökmüştüm. Ona sığınır gibi başımı sağa doğru yatırıp

gözlerimi daha da sıktım. Açarsam kaybolacakmış gibi. Yüklü bir nefes aldı. Yutkundum ve ürkek bir şekilde gözlerimi açıp kafamı sabitledim.

"Tek bir duble bile içmedim," deyip sertçe yutkundu. "Çünkü beni sarhoş eden sensin."

Dudaklarının ılıklığı tüm canlılığıyla belirirken bir anda alnını alnıma dayadı. Diğer elini de yanağıma koyduğunda ürkekçe ellerimi beline attım. Birbirimize derin derin bakmaya başladık. "O kadar uzağımdasın ki nefesini duyabiliyorum," diye fısıldadı.

Her geçen saniye kalbimdeki ritimleri artırıyor, bana düşünmek için zaman tanımıyordu. Çenesi çeneme değdiğinde irkildim. Bu sefer gerçekten nefes alamadığımı hatta aldığı nefesin ikimize bile yetmeyeceğinin bilincindeydim. Alnını ritmik bir hareketle alnımın üzerinde gezdirdi. Belinde duran parmaklarım sanki ateşe dokunuyormuş gibi ısındı ve gittikçe terledi.

Yüzümü avuçları arasına hapsedip, bana biraz daha yaklaştı. Kalbinin ritmini duyabiliyordum ama ne hissettiğini anlayamıyordum.

Gözlerimi açmaya yeltendiğimde sertçe yutkundu ve beklemediğim bir anda dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Kirpiklerimi irkilerek kırpıştırdığımda onun kirpiklerine dokundum. Hareket etmeden öylece karşılık vermemi bekledi. Dudakları o kadar yumuşaktı ki sanki kırılgan biriymişim de bana dokunmaktan korkar gibiydi. Hafif bir tonda iç çekip dudaklarımı tecrübesiz bir şekilde oynattım.

Ben ona karşılık vermiştim. Hayatımda ilk defa yaşıyordum bunu, ömrümün takvim yaprağından bir sayfa koparmıştım tam da şu an. Vakit kaybetmeden beni öpmeye başladı. Belini saran parmaklarım tişörtünü uçurum kenarından düşmekte olan bir kız çocuğu gibi sıkıca kavradı. Önce sakince nefesini hissettim sonra beni iyice kendine bastırmasıyla hızlandı. Ona acemi bir şekilde karşılık vermeye başladım. Ellerini boynuma indirip, ensemi kavradı. Kalbim sanki fırlayacaktı ve kontrolü tamamen kaybetmek üzereydim.

Hızla geri çekildiğimde nefeslerimiz adeta dans ediyordu. Ellerimi belinden çekip yeni çıkan sakallarının üzerine koydum. Karnımda bir yumru vardı ve orada küt bir ağrı başlamıştı. Bu ağrıya daha önce hiç tanık olmamıştım. "Cehennemde yanacağız," diye fısıldadım. Yutkundu. Öyle bir sert yutkundu ki zihnimdeki her şeyi silmeye ve sadece ezberime onu almaya yetti.

"Ben zaten cehennemim, zaten yanıyorum," diye konuştu soluğu yenime dökülürken. "Gel, yan benimle."

Ağlamak üzereydim. Çünkü nasıl hissedilir nasıl sevilir bilmiyordum. Onu hissetmekten korkuyordum, onu hissedip de sonunda hissiz kalmaktan. Derin bir nefes aldım ve bu sefer ben öptüm onu. Ellerini boynumdan çekip belime kaydırdı. Kalbim ilk kez bu denli çarparken tüm vücudumu esiri altına alan bu duygunun adını koymak çok zordu.

Beni git gide dönüşü olmaz bir yola sürüklediğinde ise buna sadece yolcu olarak devam ettim. Sonunu bilmediğim ama kiminle gittiğimi bildiğim bir yoldaydım artık...

17.Bölüm

Plan

Hissediyorum kalbini, bir adım uzağımdasın lâkin adım atacak mecalim yok sen gel bana.

Saçlarımın arasına sinen o koku, belleğimin en derinindeki gizli bir mabet gibiydi. Babamın bile kokusunu bilmezken, onun kokusunu tenimde taşımak en garip hislerden biriydi. Kirpiklerimi ayrıştırarak gözlerimi araladım.

Kolunu kırmış, dirseğini yastığın içine gömerek avucunun içine suratının sol tarafına yerleştirmişti. Dağınık saçları alnında yer edinirken keskin bakışları gözlerimde toplanmıştı. Biz... O beni öpmüş, ben de ona karşılık vermiştim.

Karnımda toplanan ağrının sebebiyet verdiği utançla saten çarşafı çekip, yüzümü gizlemeye çalıştım. Gözlerimi de kapatırken yastığın üzerinde oluşan kıpırtı usulca nefesini kulaklarıma nüksetti.

"Saklambaç mı oynamak istiyorsun?" Ses tonundaki muzip tını, dudaklarıma yansıdı. Bedeni tüm varlığıyla yanımda dururken ondan kaçmak için çarşaf altına girmek dahiyane bir fikirdi. "Pekâlâ," deyip hızla çarşafı kaldırdı ve yanıma uzandı, gözlerimi açmamla üzerimize örttüğü siyah saten çarşafın altına sıkıştık. Elleriyle çarşafı iyice yukarı doğru çekerken içeriye ışık girmemesi için uğraşır gibiydi.

"Haydi saklan şimdi," dedi fısıltıyla. Bakamıyordum ama ona bakmamam içinde hiçbir sebebim yoktu ki üstelik tüm kapılarımı kilitlemiş beni ona zincirlemişti.

Parmaklarımı gözlerime doğru götürdüm. "Utanıyorum, bakma şöyle," dedim sessizce. Nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Dün gece hayatımın bir ilkini yaşamıştım, birini öpmüştüm. Biri tarafından öpülmüştüm. Ne olacaktı peki şimdi? Hiç yaşanmasaydı diye ağrılar mı yakacaktım yoksa aramızdaki köprüyü sağlama aldığım için minnet mi edecektim?

Sahi, bu kanıya nereden varmıştım ki? Bir şeyler oldu belki, yaşadık yaşandı. Sonucunda muhakkak bir takım sonuçlar mı doğurması gerekiyordu?

Ever.

"Bu evreleri geçeli çok oluyor," diyerek devam etti. "Hatırlamak istemiyor musun?"

Gözlerimde duran parmaklarımı saç diplerime bastırdım. Beni daha fazla utandırmak için elinden geleni yapıyordu. Çok geçmeden soğuk elleri, saç diplerime bastırdığım parmaklarımla buluştu. Yavaş bir şekilde parmaklarının arasına aldığı parmaklarımı usulca yüzüne yerleştirdi.

"Onların yeri burası, parmaklarının sahibi benim," deyip çizgi çekere gibi gözlerini dudaklarıma sabitledi. "Tıpkı dudaklarının sahibi olduğum gibi."

Birine ait olma hissi? Bu yüzümü ekşiteceğim ya da kendimi sığınmış gibi hissedeceğim türden değildi. Çok başkaydı. Birinin beni seviymişim gibi bana sarılıp, beni korumasından geçiyordu. Oysa bu hisler bunca yıllık hayatımda asla tadamadığım bir çikolatayı andırmış u bana. Ben hiçbir şeyin sahibi değildim. Şimdi birine ait olma hissi bu ruha ağır gelir, beni yenik düşürmekten başka bir işe de yaramazdı, bunu bilirim.

Parmaklarım yüzünde hafif bir gezintiye çıkarken, gözlerini usulca kapaup iç çekti. "Çok güzel," deyip derin bir nefes aldı. "Bu dokunuş şimdiye dek tattığım en güzel his."

Dolgun dudakları kelimeleri kalbime üflerken, kapalı gözleri ona rahat bir şekilde bakmamı sağladı. "Bana biraz daha böyle bakmaya devam edersen, ayılar gibi kış uykusuna yatarım," diye söylendi. Kaşlarım ok gibi çatıklaşırken, ellerimi yüzünden çekmeye yeltendim. Ama beni bir kaplan gibi kavrayıp ellerimi tekrar yüzüne yapıştırdı. Ardından yavaşça gözlerini perdeledi. "Şş, ellerinden değil, gözlerinden bahsediyorum."

"Bunu yapma lütfen," diyebildim. Aklımdan geçenleri okumaması için beynimi ezebilirdim.

"Neyi?" dedi sorguyla.

Yutkundum. "Söylemeye çekiniyorum... Yapma işte," dedim güçlükle.

Şaşırdı. "Sen," dediğinde duraksadım. Suratı muzip bir şekilde gevşerken bacaklarımı hafifçe hareket ettirdim. Mimiklerim bedenimi ele geçirmeye başlarken buna dur bile diyememek onu bana daha çok çekti.

Ellerimi yüzünden çekmeden yastığa koyduğu kafasını usulca kaldırıp çarşafı genişletti. İçeri sızan ışık suratına işlerken bakışlarının yoğunluğu damağıma yapıştı. Yastığa gömülen kafam, suratını bana daha çok yaklaştırmaya başlamasıyla derinleşti. Nefesim kalbimin damarlarına giriş bileti için izin alırken, o zaman yokluğunda onun nefesine tutundum.

"Diana," diye fısıldadı. Gözlerine bakmak hiçbir bu kadar zor olmamıştı. "Kendini benden koruyamıyorsun sen."

"Hayır tabii ki," dedim dudaklarımı ıslatıp geri çekerek. "Bunu da nereden çıkardın?"

Gözleri kısılırken dudaklarıma yöneldi. "Tamam öyleyse," deyip hemen dudaklarımın tam üzerinde durdu. "Haydi uzaklaş o zaman."

Gözleri tüm yakınlığıyla gözlerimi rotasına çekerken, bana bakmaya devam etti. Tekrarladı, istekle. "Haydi!" dedi dudaklarıma sesini bulaştırırken. Aramızdaki mesafe o kadar yakındı ki konuşmaya kalksam dudaklarım dudaklarına değerdi. Belki de sırf konuşmam için bu kadar yakınımdaydı. "Dene," diye tekrarladı.

Yutkundum. Hareket edemiyordum, edersem ona dokunurdum edemezsem ona yenilirdim.

Her türlü yanacaktım zaten.

"Gözlerin bilmediğim şeyleri söylüyor ama seni duyuyorum," deyip iç çekti. "Çünkü şu an aynı dili konuşuyoruz."

Duraksadı. Ardından usulca gözlerini kısıp başını sola doğru yatırıp gözlerime baktı. "Uzaklaşamıyorsun," dedi düz bir sesle. Kaşlarımı çattım. "Hiç..."

Ve o anda beklenmedik bir şekilde kapı açıldı.

Fevri bir hareketle Kamer'i üzerimden iterken eş zamanlı bir halde çarşafı da itip kafamı kaldırdım. Zeynep şok olmuş gözlerle bana bakıyordu. "Oha, şey... Ben... Neyse devam edin siz, ben şey diyecektim," diye homurdandı. Kapıyı yarısına kadar kapatıp başını dışarı doğru çevirdiğinde üzerime çarşafı çektim. Kendimi çıplak gibi hissetmiştim.

"Senin zamanlamana tüküreyim, Zeynep," diye bağırdı Kamer, sırt üstü uzanmış bir şekilde tavanı izlerken. Yanaklarımın kızardığını hissettim. Zeynep, "Tamam abi valla görmedim ben bir şey," deyip elleriyle yüzünü kapattı. "Gidiyorum şimdi, devam edebilirsiniz."

Ardından kapıyı sertçe kapatıp gitti. Kapının sırtına bakakaldığımda dudaklarımı şaşkınlıkla araladım. Bu hissettiğim şey utanç duygusundan daha farklı bir şeydi.

Rezil olmak ya da olmamak aslında tüm mesele bu.

"İnanmıyorum," dedim hayretle. Kendimi o kadar kötü hissediyordum ki Kamer'in yüzüne bakmak şu an en son isteyeceğim şeydi. "Ben de inanmıyorum anasını satayım," diyerek homurdandı. "Neyse bir daha ki sefere."

Gözlerimi devirdim. Ardından üzerimdeki çarşafı tamamen iteleyip ayaklarımı soğuk parkelerle buluşturdum. Karnım regl sebebiyle hafif bir iğne acısı gibi delinirken buna takılmamaya çalıştım. Ayaklandığımda Kamer üzerine dün gece giydiği siyah gömleği sırtlandı. Kaşlarımı çattığımda bana düz düz baktı. "Akşam bir yere davetliyiz."

Kaşlarımı daha sert çattım. "Davetliyiz?"

"Bu sefer eğlence için değil, bir plan için oraya gideceğiz," dedi gömleğinin düğmelerini iliklerken. Bir adım atıp yatağın dibinde durdum. "Hiçbir şey anlamadım. Nereye gideceğiz?" diye sordum.

"Vahit Korlu," deyip keskin bir açıyla gözlerime baktı. "Raşit Korlu'nun kardeşi."

Dudaklarım uçuk çıkarmış gibi acırken, bu ismin zararı boğazımı sıktı. Bu adamın adı her bir cümleden geçişte, tüm harfler eceliyle ölüyor, ölmeyenler intihar ediyordu.

Ölmekten mi bahsediyordum?

Onun yanındayken ölüm ensemdeydi benim. Ensemde nefesini taşıdığım kadar yakındı.

"Ne yapacağız ki?" dedim tereddütle. Korku iliklerime sızan kara bir şeytandı.

"Her zaman yaptığım şeyi," deyip buz gibi bir sesle konuştu. "Sırtıma sapladıkları hançeri çıkarıp, kalplerinin tam ortasına saplayacağım."

"Hâlâ oraya gidince ne yapacağımı söylemedin," diyerek üzerimdeki deri ceketin kollarını düzeltmeye başladım. Saçlarımı dağınık bir şekilde serbest bırakmış, yüzüme gram boya sürmemiştim.

"Yapacağından eminim," dedi otoriter bir sesle, direksiyonu sol doğru bükerken. Kaşlarımı çatıp, yüzümü ona doğru çevirdim. "Neyi işte?"

"Evin ikinci katında bir oda var. Hemen lavabonun karşısındaki oda. Oraya gireceksin."

Kulaklarımın işittiği bu bilmece beni çıkmaz bir sorunun içindeki işaret gibi yalnızlaştırmıştı. Parmaklarımı oynatıp saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Neden?" diye sordum ürkek bir tavırla. Sakin bir şekilde arabayı kullanmaya devam etti.

"Odada bir kutu olacak, şifresi 12071947. Kutuyu açınca içinden çıkan defteri alacaksın," deyip gözlerinin kenarından bana baktı. "Yapman gereken sadece bu, gerisini ben hallederim."

"Yapamazsam ya," diye sordum. O kadar garipti ki ona neden diye sormak yerine ya yapamazsam demiştim çünkü işin sonunda ona güvenmek varsa soruların bir hükmü yoktu. Ben her ne kadar geçici olsam da, biz bir ekiptik. Onun yanında olmalıydım.

Dudağının kenarı usulca yukarı doğru kıvrıldı. "Yapacağından emin olmasam böyle bir iş için sana güvenmezdim."

Duraksadım. Daha sonra yavaşça arkama yaslanarak gideceğimiz yer için beklemeye başladım. Kısa bir süre sonra büyük bir çiftliğin kapıları aralandı. Doğruldum ve geçtiğimiz çamlı yolların şehvetine kapıldım. Sanki bir filmin içine konulmuş figüran gibiydim. Çiftlik o kadar büyüktü ki ilerideki çitlerin içinde yaylanan atları görebiliyordum. Kamer ses etmeden arabayı evin daha doğrusu saray yavrusu binanın önüne park edip beklemeden hızla indi. Onu takip edip peşinden gitmeye başladım. Deri ceketimin kollarını düzeltip botlarımı kapının önünde ki paspasa vurdum. Kamer bu hareketimi görünce istemsizce dudağının kenarını kıvırdı.

"Gerek yok, burası öyle bir yer değil," dedi. Omzumu silktim. "Burasından bana ne, ben üslubumu bozmayayım da."

Bana üstten bir bakış attığında kapı aniden açıldı. Üzerinde beyaz bir önlük olan kadın bizi sıcak bir gülümsemeyle selamlarken, onun bu evde çalışan bir hizmetli olduğunu anlamam zor olmadı. "Hoş geldiniz," deyip kapıyı iyice araladı. "Buyurun Vahit Bey içeride."

Kamer düz bir ifadeyle içeri girerken, arkasından onu takip edercek hizmetliye gülümsedim. Salona açılan koridoru arkamızda bırakığımızda bizi karşılayan avizenin ışıltısı gözlerime vurdu. Salonun en dikkat çekici görseliydi. Kamer rahat bir şekilde ilerlemeye devam ederken, az ötedeki koltuğunda oturan kır saçlı adam bizi görünce ayaklandı. Muhtemelen bu Vahit Korlu'ydu.

Raşit'in kardeşi.

Ona ne kadar çok benziyordu. Kamer'i sıcak bir gülümsemeyle selamladı. "Kamer nasılsın oğlum?" dedi sevinçli bir sesle. Kamer kasıntı bir tavırla elini adama uzatırken, boyun kaslarının sertliği gözlerime takıldı. "İyiyim sizleri sormalı," dedi zoraki bir sesle. Memnuniyetten bir hayli uzak tavrı fark edilmeyecek gibi değildi fakat o, insanları kendine o kadar inandırmıştı ki suratlarına tükürse farkında bile olmazlardı.

O sırada merdivenlerden aşağı inen sarı saçlı bir kız odağıma takıldı. Giydiği bordo mini elbise ve dudaklarında bordo rujla usul usul yanımıza yaklaştı. "Kamer," dedi mayhoş bir sesle. Kaşlarımı çatıp kıza dik dik baktım.

Kamer omuzlarını indirip kıza döndü. "Şule, senin ne işin var burada?" diye sordu yalancı bir samimiyetle. Kız Kamer'in karşısına geçip dudaklarını sarkıttı. Sinirle gözlerimi kapatıp başımı sol tarafa çevirdim. "Kısa bir süreliğine yurt dışı eğitimime ara verdim."

Kafamı sağa sola sallayıp soğuk soğuk gülümsedim. İnsanların samimiyetsizliği beni onlara karşı samimiyetsiz olmaya itiyordu ve bunun suçlusu ben değildim.

"Öyle mi?" dedi Kamer kaşlarını kaldırarak. "Senin içinde bir değişiklik olmuştur," diyerek sözlerini tamamladı. Çok düşüncelisiniz Kamer Bey. Yahu sana ne?

Kız, Kamer'i boydan aşağı süzerken dişlerimi daha sert sıkıp ufak bir sesle öksürdüm. Vahit denen adam hedefine beni aldığında, "Kız kim?" diye sordu.

Dudaklarımı çabucak yalayıp öne atıldığımda Kamer vakit kaybetmeden kollarıyla sırtımı kavradı. Konuşmama müsaade etmeden usulca gözlerini saçlarıma değdirdi. "Kuzenim."

Ne?

Daha iyi bir yalan olamazdı herhalde, tabii kuzenim.

Adının Şule olduğunu öğrendiğim kız bana kibirli bir bakış atıp, "Pek çekingen bir şeye benziyor," dedi.

Sol kaşımı ciddi bir tavırla kaldırarak yüzüne baktım. "Yok," deyip boğazımı temizledim. "Çok insan canlısıyımdır ben."

Kamer fısıltıyla kulağıma yaklaşırken gözlerimi kısıp, kızın ablak suratında sabitledim. "Rahatsız olduğunu görebiliyorum ama idare et," deyip ılık nefesini saçlarımın arasına döktü. Bir tane vurmak istedim suratına. Neyse ki yapmadım.

"Neyse," dedi Şule havalı bir tavırla. "Ben Kamerle ilgilenmeyi tercih ederim."

Kıza boş boş baktım.

"Öyleyse masaya geçelim," dedi Vahit Korlu eliyle bizi daha önce ilk kez gördüğüm yemeklerin olduğu masaya götürürken. Kamer yavaşça ellerini sırtımdan çekerken rahatlamış bir ifadeyle ondan uzaklaştım. Hemen masanın yanına gittiğimizde Kamer'in yanına oturup yerimi aldım.

"Ee anlatın bakalım nasıl gidiyor? Hanım kızımızı da tanıt bize," dedi Vahit Korlu masanın başındaki yerini alırken. İstemsizce öksürdüm, *hanım kızımız* mı? Şaka yapıyor olmalıydı. Kendimi küçük beslemeler gibi hissetmiştim.

Kamer dudaklarını çabucak yalayıp dirseklerini masaya koydu. "İşler güçler diyelim," deyip yavaşça yutkundu. "Buka..." Gözlerim büyürken, hemen anında toparladı ve boğazını temizleyip devam etti. "Aymira da kuzenim. Tatil için yanıma geldi."

Bu kadar rahat yalan söylemesi ve beni kuzen kalıbına sokması sinirlerimi germişti. Gerçi ne demesini bekliyordum ki sanki?

Şule keyifle güldü. "Tatilini senin yanında geçirmesi akıllıca bir seçim," deyip takma kirpiklerinin altından Kamer'e baktı. "Eğlendirmesini iyi bilirsin sen."

Gözlerimi devirip öne doğru atıldım. "Ya," deyip kafamı Kamer'e doğru çevirdim. "Öyledir benim kuzenim, ne kadar şanslıyım değil mi?"

İçimde tuttuğum alevin patlaması an meselesiydi. Kamer bana gözlerinin akıyla bakarak, dudaklarını düz bir çizgi haline getirdi. Ona 'ne var be' bakışı atıp sol kaşımı kavisli bir şekilde kaldırdım.

"Şanslı olan tek kişi sen değilsin," deyip gözlerini kıstı. "Ay..." Adını hatırlamazken dudaklarımı nemlendirdim ve kızın suratına baktım. "Aymira."

Omzuna dökülen sarı saçlarını geriye yollarken, gözlerini Kamer'e yeniden çevirdi. "Her neysen işte."

Elim istemsizce masanın altına giderken, Kamer'in bacağına tırnaklarımı geçirdim. Kamer irkilerek bacaklarını oynattığında dudak üstü etimi ısırdım. "Neyse çorbalar soğumasın, afiyet olsun," diye araya girdi Vahit Korlu. Ardından bize kapıyı açan hizmetli yanımıza gelip çorba tabaklarımıza uzandı.

"Teşekkür ederim," dedim nazik olmaya çalışarak.

Daha sonra başka bir hizmetli gelerek bardakları doldurmaya başladı. Kaşlarımı çatıp ortama ayak uydurmam gerektiğinin farkına vardım. Usulca kaşığımı çorbaya daldırıp bir yudum aldım. Masada sessiz bir ortam hüküm sürerken Vahit Korlu'nun nefesi ortama leke çaldı. "Mahir ile nasıl gidiyor işler?" diye sordu Kamer'e doğru. Mahir, kardeşinin oğluydu. Bu isimler ne zaman bir cümlede geçse kötü sonuçlara gebe bırakıyordu bizi. Bir insanın adı bile huzur vermez miydi insana?

Vermiyordu işte.

"Her şey yolunda," diyerek boğazını temizledi Kamer. Kelimelerin arasına ördüğü buz dağı o kadar soğuktu ki, hiçbir harf yan yana gelip de ısıtamazdı birbirini.

"Güzel," dedi keyifli bir şekilde, Vahit denen adam. Bu adamın Kamer'in hayatında ne gibi bir izi vardı bilmiyorum ama en azından Raşit kadar sıkıntılı birine benzemiyordu.

"Bir gece yeniden dışarı çıkalım," diye araya girdi Şule. Ardından bana gözlerini değdirdi. "Hatta istersen kuzenini de getir, yanımızda takılır."

Elimi dudaklarıma götürüp sertçe öksürmeye başladım. Bu sefer numara değil gerçekti. Gözlerim kızarmaya başlarken Kamer bardağa uzanıp suyu dudaklarıma götürdü. Bardağı alıp büyük bir yudum içerek kendime gelebildim.

"İyi misin kızım?" diye endişeyle bana baktı Vahit Bey. Ellerimi göğüs kafesime koyup kızaran göz aklarıma aldırış etmeden başımı aşağı yukarı doğru salladım. "İyiyim," dedim ve ayaklandım. "Ben bir lavaboya gitsem iyi olur."

"Ben götüreyim seni," diyerek ayaklandı Şule. Onu durdurdum. "Yo, hiç gerek yok."

"Sorun değil," diyerek gülümsedi. Derin ve huzursuz bir nefes alarak Kamer'e baktım. Keskin gözleri her şey yolunda dermiş gibi bakarken bana sakin olmamı da söyler gibiydi. Sandalyemi itip, elimi kaşlarıma götürdüm. "Pekâlâ," deyip masanın önünden çekildim. Şule beni takip ederken topuk seslerinin kulağımda çınlaması yüzümü ekşitti. Merdivenlerden çıkarken hemen yanıma geldi.

"Daha iyi misin?" diye yapmacık bir sesle tavrımı sorgularken. Öksürüğüm kesilmişti. "Sanırım."

Bir iki basamak daha atıp koridora ulaştık. Uzun koridorun duvarlarına işlenen altın renginde kaplama kâğıtlar gözlerimi ışıldattı.

"Kamer harika birisi," dedi büyük bir hevesle.

"Ya öyledir," dedim kestirip atar gibi.

"Günlük hayatında olduğu gibi gece hayatında da gayet başarılı, yani onunla özel anlarımız oldu da epeyce," dediğinde sertçe öksürdüm fakat bu sefer ki başkaydı.

"İyi misin?" diye tekrar sordu yalancı bir samimiyetle.

Midem acı bir tatla kasılırken kıza keskin bir bakış attım. "Kuzenimin özel hayatı beni ilgilendirmez," dedim güçlükle. Bu kelimeleri şarf ediyor olmam kalbimde dehşet bir oyuğa sebebiyet verdi. Daha dün gece öptüğüm adamın, şimdi başka bir kızla yatmasını öğreniyor üstüne üstlük onu dinliyordum.

Kamer'in benden önce ki... Benden önceki diye de bir şey yoktu çünkü ben onun hayatındaki insan değildim.

"Bundan sonrasını kendim hallederim," deyip durdum. Şule gergin bir tavırla yüzüne zoraki bir tebessüm yerleştirdi. "Tamam," dedi ve sol gözünü kıstı. "Tatlı için bekleriz seni."

Dudaklarımı sakin bir şekilde yukarı doğru kaldırıp gülümsedim. Gülümseme adı altında toplanan portrelerden çok uzaktı bu.

Şule koridordan kaybolunca hemen hızlı ve sessiz bir şekilde karşıdaki odaya girdim. Muhtemelen Vahit Bey'in çalışma odasıydı. Beklemeden masanın yanındaki dolabın kapağını açtım. İlk raf boştu, yanındaki kapağı açtığımda beni kilitli bir kutu karşıladı. Eğildim ve önüme düşen saçlarımı fevri bir şekilde itip Kamer'in bana söylediği şifreyi girdim. Diğer yandan da kapıyı kolaçan ediyordum.

Şifreyi girer girmez kilit açıldı. Hızımı düşürmeden kutunun kapağını açtığımda dosyaların altında duran siyah kapaklı bir defter odağıma girdi. Aradığımı bulmuştum galiba. Beklemeden defteri alıp deri ceketimin içine sakladım. Daha sonra kutunun kapağını kapatıp odadan çıktım.

Beklediğimden daha iyi bir performans sergilemiştim.

Merdiven başına geldiğimde duraksadım ve kotumda ki telefona uzanıp Kamer'e mesaj attım.

Kime: Kamer

"Tamam aldım defteri. Haydi gidelim artık buradan." (17.25)

Hemen cevap geldi.

Kimden: Kamer

"Aferin bukalemunuma." (17.26)

Suratıma sinirli bir gülüş sindirirken telefonu kotuma sokup, deri ceketimin önünü sıkıca kapattım. Merdivenlerden aşağı indiğimde Kamer çoktan ayaklanmıştı. "Bizim acil bir işimiz çıktı, gitmemiz gerekiyor." Vahit Bey ve Şule de şaşkınca ayaklanırken homurdandıklarını duydum.

"Ama olmadı ki böyle," dedi Vahit Bey. Sakin bir şekilde olaya müdahale ederek Kamer'e baktım.

"Ne oldu neden ayaklandın?" diye sordum bilmezlikten gelerek.

Kamer, "Ödemesini unuttuğum borcun son günü, yatırmam lazım," dedi gözlerimin içine bakarak. Pot kırmadan devam ettim. "Hım, öyleyse çıkalım biz."

Kamer çıkışa doğru yönelirken Vahit Bey ve Şule bizi takip etmeye başladı. "Bir gün yine beklerim, bu sefer Aymira kızımızla da sohbet etmek isterim."

Vahit Bey'in ses tonu beni zora sokarken Kamer bize açılan dış kapıdan çıkarak hafifçe arkasını döndü. "İnşallah Vahit Bey."

O sırada, "Seni özlüyorum," dedi Şule. Yanında babasının olması umurunda bile değildi. Bir kez daha başkası adına utanmıştım. "Bir gün yine buluşalım olur mu?" dedi dudaklarını büzerek.

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp sertçe ısırdım. Şeytana uyup dudaklarının ortasına bir tane çakmak vardı ama ben nerede ve nasıl

davranacağını iyi bilen kızlardanım. Tabii bazı istisnalar da olmuyor değildi. "Hoşça kal, Şule," dedi Kamer düz bir sesle. Ardından beklemeden arkamızı döndük ve arabaya doğru yol aldık. Kamer uzaktan kumandayla arabanın kilitlerini açarken kapıyı açıp koltuğa yaslandım.

Direksiyondaki yerini aldığında zaman kaybetmekten kaçarcasına arabayı çiftliğin dışına sürdü. Derin bir nefes alıp montun fermuarını açtım ve karnıma sakladığım siyah defteri Kamer'e doğru uzattım. Kafasını bana çevirmeden uzattığım defteri kavrayarak siyah kapağın üzerine garip bir bakış attı. Kaşları sorguyla çatılırken konuşup konuşmama karşısında kararsız kaldım.

Bir süre sonra defteri arka koltuğa koyup, ilerlemeye devam etti. "Sevgilinle daha samimi vedalaşsaydın bari," dedim bir anda.

"Sevgilim?" dedi sorguyla.

"Şule'den bahsediyorum," deyip onu taklit etmeye başladım. "Seni özlüyorum Kamer, bir gün yine buluşalım Kamer. Ye beni Kamer öp beni Kamer," diyerek hırsla soludum. "Kaşarın teki işte."

Kamer beklenmedik bir şekilde kıkırdarken tavrımdan ödün vermeyerek ona düz düz baktım. "Hakaretin de etme istersen durduk yere," dedi keyifli bir şekilde.

"Ne zamandır birinin adını söylemem hakaret sayılır oldu?" Yüzüne baktım. "Bunu diyenin de sen olması ayrı bir ironi."

Kamer, "O benim sevgilim falan değil, saçmalıyorsun," dedi soğuk bir sesle hemen tavır eskiterek.

"Bana yatakta ne kadar iyi olduğundan bahsetti," diye ekledim. Bunları söylemek benim için o kadar ağırdı ki, dün geceyi tek bir kalemle sildiğimi hissetmiştim.

Oysa o kadar özelken.

"Kıskandın mı?" dediğinde bağırdım. "Kıskanmak mı? Ne saçmalıyorsun sen ya? Ben birini temiz bir şekilde kıskanırım, böyle iğrenç şeyler için değil," dedim ve yüzümü buruşturdum. "Mide bulandırıcı."

Şu an damarlarımda kol gezen acının adı, bu kadar kolay bir şekilde beni kıskandı mı diye yargılamasıydı. Evet, onu kıskanıyordum ama böyle bir cümle içinde adımın bu tür bir başlık altına alınması kabulüm dışındaydı. Kıskanmak bu değildi. "Özel bir şey değildi, gelip geçti," dedi geçiştirir gibi. Başımı sola doğru çevirip camın dışındaki hayatı izledim. "Onun için özelmiş ama bu kadar çok aklında kaldıysa."

"Iz bırakmayı severim, bukalemun," dedi düz bir sesle.

"Bana bir daha bukalemun deme," dedim katı bir tonla. Neden bilmiyorum ama şu an olmak istediğim yerde değildim. "Sana ne diyeceğime ben karar veririm... Bukalemun."

"Bana doğru düzgün şeyler söyle o halde. Emrivakilerden hoşlanmıyorum anladın mı?"

Bir şey söylemedi. Gergindik. Gözlerimi büyük bir sancıyla kapatıp tüm ve eve gidene kadar açmayıp kendimi dinledim. Eve geldiğimizde ondan kaçar gibi lavaboya girdim ve yüzümü yıkadım. Islak suratımdan süzülen ılık damlalar masumiyetimi çürütüyordu. Her bir zerreye dokunan ıslaklığın ruhumdaki masum kırıntıları kirlettiğini hissettim.

Geçmişinde ne yaşadığı beni ilgilendirmiyordu. Hatta geleceğinde kiminle olacağı da. Beni üzen şey, hislerimin basit bir parça gibi yerle bir oluşunu görmemesiydi.

Bir süre sonra yüzümü kurulayıp odaya girdim. Kapıyı araladığımda yatağın ucunda elindeki defterin yırtık sayfasıyla buluşan Kamer'i gördüm. Sessizce kapıyı kapattığımda yanına gitmek yerine kapının arkasına sindim. Nefesinin düzlüğü canımı yakarken gözlerini sımsıkı kapatıp usulca başını kaldırdı ve kara gözlerini benimkilere değdirdi.

Sertçe yutkunurken yüzünde oluşan tablo o kadar tanıdıktı ki bir zamanlar aynaya bakıp da gördüğüm kişiyle aynıydı.

Göz altlarına sinen gri hava bulutu geçmişin perdesini aralarken, soğuk dudakları bıçak kesiği gibi düzleşmişti. Ardından belli olur bir şekilde yutkunup gözlerini kıstı.

Karşımda gördüğüm adam dağılmak üzereydi ve dudaklarını aralayıp geçmişin izlerini ruhuna vurarak kendini öldürdü. "Babam..."

"Hayır..."

Duyduğum sesle gözlerimi aniden açtım.

"Yapma..."

Kaşlarımı büyük bir şüpheyle çatıp beklemeden doğruldum. Kamer sırt üstü uzanmış bir şekilde uykusunda söyleniyordu. Saçlarının dibi nemlenmişti sıkıntıdan. "Abi yapma," dedi boğuk bir sesle. Saçlarının önümü kesmesine müsaade etmeyip onları çabucak kulağımın

arkasına sıkıştırdım. Dirseğimi yastığın içine gömerek hafifçe üzerine eğildim. Acı çekiyordu sanki.

"Vurma, ne olur vurma," dedi bu sefer. Evet, acı çekiyordu. O çok acı çekiyordu. Korkuyla yutkundum ve dudaklarımı ıslatıp geri çektim. Bacakları çarşafın altında hızlı bir hareket gösterince tedirgince dudağımı ısırdım. "Söz almayacağım başka... Ama vurma yalvarırım vurma..."

Kâbus görüyordu. Söylemleri beni o geceye götürmüştü. Onu bu hale getiren güne. Kafasını sağa sola sallarken, göğsünün hızlı hızlı inip kalkması gözlerime çoktan endişeye yer vermişti. Elimi ürkekçe saçlarına götürdüm. "Kamer," dedim cılız bir sesle. Bu sesle beni duyması imkânsızdı. Öyle de oldu zaten beni duymadı.

"Yeter yalvarırım dur, vurma yeter..." Sesindeki müthiş acı kalbime oturdu. Sanki kalbimin içindeki yangının içine birkaç odun daha atılmış da, o ateşte onu da yakıyormuşum gibi hissettirmişti.

"Kamer uyan, Kamer lütfen uyan," dedim hızlı bir şekilde. Ses tonum az öncekine bakarak daha tok ve kararlı çıkmıştı. Çenesini ve dişlerini öyle güçlü sıkıyordu ki gördüğü şeylerin bedelini ödetmek ister gibiydi.

"Baba... Baba kurtar beni buradan... Baba ihtiyacım var sana ne olur kurtar beni..."

Ağlamak üzereydim. Dudaklarının arasındaki gizli mabedin en acı kelimesi kulaklarıma kazındı.

Baba...

"Kamer kalk haydi," dedim ve acele eder gibi ellerimle yüzünü kavradım. "Kamer... Kamer kâbus görüyorsun uyan. Kamer uyan."

Sesimin içindeki kıvrak cümleler tenine ulaşmışa benziyordu. Nefesimi topladım ve ona daha yüksek sesle bağırıp gözlerini açmasını sağladım. Açtı. Dehşetle yattığı yerden kalktı. Nefessiz bir şekilde cam fanustan çıkmış gibi başını kaldırıp öne doğru attı kendini. Elim ayağım birbirine karışmış bir halde bekledim. Ellerini ensesine götürüp sıkıntıyla ovuşturdu. Yüzünün sol kısmı hâlâ kâbusun kırıntılarını taşıyordu.

"İyi misin?" diye sordum çelimsiz bir şekilde. Bekledi. Sonra yavaşça gözlerinin kenarından gözlerime ulaşıp ardından kendini sırt üstü bir şekilde yatağın üzerine tekrar bıraktı. "İyiyim," dedi sakin olma-

ya çalışarak. Hızla başımı arka tarafa çevirip ona omzumun üzerinden baktım. Sağ kolunu geniş bir şekilde açtı ve göğsünün üzerine yatmam için beni çağırdı. Gözlerinin anlattığı şeye kulak astım ve kendimi kollarının arasına bıraktım.

Saçlarım göğsüne serilirken, ona saklandım. Kolunu omzuma atığında beni sıkıca tutar gibi kafesinin içine hapsetti. "İyisin," dedim beklemeden. Göğüs hareketleri normal bir duruma inene kadar sustuk ikimiz de. Az önce onu öyle bir halde görmek benden neleri götürmüş rü bilemezsiniz. Kendimi tek suçlu benmişim gibi hissetmiştim. Sanki zihnini kontrol eden benmişim gibiydi.

"Daha iyiyim," dedi ılık nefesini saç diplerime vururken. Parmakları omzumu daha sıkı kavrarken dudaklarım buruk bir şekilde kımıldadı. Bana ihtiyacı vardı. Bunu söylemesine gerek yoktu, bunu görebiliyordum. İhtiyacı olmasa bile yanında olmamı istiyordu.

"Korktum," dedim ve kaşlarımı çattım. "Seni öyle görünce..."

"Korkma," diye yanıtladı buz gibi bir sesle. İkna edici olmaya çalışır gibiydi ama hissettirdiği beni bilinmez bir bilmeceye sürüklemişti.

"Ne gördün?" diye sordum sanki bilmiyormuş gibi. Derin bir nefes aldığında gözlerini sancılı bir şekilde kapattığını hissettim.

"Onca yıldır neyi görüyorsam onu," dedi düz bir sesle. Bu kendimi sıkmama sebep oldu. Ona o kadar ulaşamıyordum ki zihninin içinde beslenen kötü köklerin dallarını koparmak isteyişim gibi çaresiz düşüyordum her seferinde. Bir ağaç önce dalından sonra kökünden ayrılırdı. Aslında tam tersiydi, önce kökünü sökmeliydi ki dalları yeniden yeşermesin, yeniden büyütmesin içindeki kötüyü, ama onun zihni düz mantık kuramında ilerlemiyordu. O ince ince dallarını koparıyor köküne ulaşmak yerini ağaca eziyet ediyordu.

Tıpkı hem kendine hem de onlara yaptığı gibi.

"Baban?" diye sordum. "Babanı sayıkladın."

Aklıma kendi babam düştü. Bana uyanıkken bile kâbus olan adamdı. Rüyalarıma girip yardım dileneceğim adam olmasa da babamdı işte. "O defterde babamın adı yazıyor, Diana," dedi usulca. Dün gece kihali gözlerimin önünde silinmiyordu. Her şeyini kaybetmiş küçük bir oğlan çocuğu... Tek ihtiyacı baba sıcaklığının onu yakmasıydı. Öyle yanmak istiyordu ki babasının nefesinin onu söndürmesine ihtiyacı vardı. "O geceye dair," dedi kırık bir sesle. "Adı geçiyor benim babamın o satırlarda. Ne alaka ulan, ne alaka?"

Dün gece gözünü dahi kırpmamıştı. Uyuması için beklemiştim, uyur gibi yapmıştım ama uyumamıştı. Odanın içinde gezinmiş, sigara yakmış, pencereyi açıp üşümüştü. Bunların hepsini dinlemiştim. Bunların hepsini izlemiştim.

"Belki sadece bir tesadüftür," dedim yavaşça.

"Adının ve soyadının aynı olması da mı tesadüf?" dedi çatık bir sesle. İrkildim ve başımı kaldırıp ona baktım. "O zaman?" dedim ve gözlerimi büyüttüm. "Bunlar senin kim olduğunu biliyorlar."

Kafasını sağa sola salladı. Gözlerini tavana sabitleyip, "Hayır," dedi. "Beni asla bilmeyecekler."

Sözlerinde de gözlerinde de gördüğüm tek şey intikam hırsıydı. Beni kötü hissettiren de buydu. Öfkesine sarılan bir adam ne öldürmekten korkardı ne de ölümden. Yavaşça doğruldum ve dudaklarımı birbirine bastırdım. "Şimdi ne yapacaksın peki?"

Yüklü bir nefes alıp toparlandı. Omzunun üzerinden bana bakıp dudaklarını büzdü. "Bilmiyorum," dedi ve dudağın sol köşesini milim bir hareketle kıvırıp gözlerimin içine baktı. "Ama önce bir duş alacağım kesin."

Gözlerimden uzaklaşıp banyoya gitti. Arkasından bakıp gözlerimi kapattım. Sarmaşıklarla boğuşuyordum. Her seferinde yüzleşmek zorunda olduğum bir hayatım vardı. Sürekli dönüş için geciktirdiğim bir hayatım.

Peki ya onun hayatı? Her şeye bu kadar yakın ona bu kadar uzakken eve dönme ve onu yalnız bırakma düşüncesi kalbimin şimdiye dek taşıdığı en ağır taştı. Eve dönsem bile ruhum her gece ensesinde olacaktı. Onu görmeden uyusam bile gözlerim onda kalacaktı.

Peki ya onun ruhu?

Ruhum onunkine açken, benimki doyurur muydu ikimizi?

Hiç sanmıyorum...

Bitkin bir şekilde yataktan çıktım ve üzerimi giyindikten sonra banyoya girdim. Duş kabinin camlarını kaplayan buhar sayesinde onu göremiyordum ama kulaklarıma ulaşan suyun sesi kalbimin çarpmasına sebep olmuştu. Vakit kaybetmeden elimi ve yüzümü yıkayıp banyodan çıktım. Salona doğru inerken Zeynep'in mutfakta kahvaltı hazırladığını gördüm. Hafta içiydi ve okula gitmemişti, biraz daha indiğimde

ikizleri de salonda televizyon karşısında otururken gördüm. "Okul?" dedim şaşkınca salonun ortasına ulaşırken. Andaç elini kaldırıp bana seslendi.

"Kar nedeniyle tatil," dedi gülerek. Sevindiği her halinden belliydi, gerçi böyle bir duruma sevinmemek elde değildi. En azından öğrenci manuğuyla. Zeynep menemen için dolaptan yumurta çıkarmıştı. Beni görünce alttan alttan gülmeye başladı. Başımı öne eğdim ve kazağımın kollarını sündürerek yanına gittim.

"Zeynep seninle biraz konuşabilir miyim?" Dün sabah berbat bir yanlış anlaşılma nedeniyle feci bir utanç içerisine girmiştim.

Zeynep tencerenin kapağını açtığında burnuma gelen domates ve biber kokusu bana özlediğim o kahvaltı sabahlarını anımsattı. Kapağı rezgâhın üzerine bırakıp eline yumurtayı aldı. "Ne hakkında?" dedi saf saf. Ardından yumurtaları kırıp tahta kaşıkla karıştırmaya başladı.

"Zeynep, biliyorsun ne hakkında olduğunu," dedim üzerine giderek. Sesimi olabildiğince kısık tutmaya çalışıyordum. Bana bakmadan gülümsedi. "Özür dilerim benim hatam, yani pat diye girmemeliydim öyle içeri."

"Zeynep," dedim hafif sertelerek. Ocağın altını kapatıp, tencerenin kapağını örttü. "Bak Aymira, bana bir açıklama yapmak zorunda hissetme kendini ya da bana karşı utanç duygusu beslemene gerek yok. Bence normal bir şey, aranızda ne var bilmi..." diyemeden sözünü kestim.

"Aramızda hiçbir şey yok."

Durdu ve bana dönüp gözlerini kıstı. "Yapma Aymira, ona nasıl baktığını görüyorum. Neler hissediyorsun tam anlamasam da, ne görmüş olduğumü biliyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı öne eğdim. Uzatmadan elini omzuma koyup hafifçe üzerime eğildi. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?" diye sordu. Dudaklarımın uçukladığını hissettim. İlk kez böyle bir soruyla karşı karşıya geliyordum. Hayatımda yüzleşmekten korktuğum şeylerin başını bu soru çekiyordu.

Başımı sağa sola salladım. "Ben bilmiyorum. Onun yanında iyi hissediyorum kendimi. Daha önce hiçbir erkek böyle yaklaşmadı ki bana, belki de sırf bu yüzden böyle hissediyorum."

Son cümlemde ikilemde kaldığımı hissettim. Ondan hoşlanmak yerine ona daha farklı duygular besliyordum. Bunun adı neydi bilmi-

yorum ama sevmekten çok uzakta olduğuna emindim çünkü sevmek benim için çok daha yüksek bir mevki çok daha imkânsızdı. Birini sevmek hiç bu kadar uzak gelmiyordu kulağıma.

Ya da hayır, kendimi kandırmak istediğim için uyduruyordum bunları.

"Bir şey diyeyim mi? Ondan kaçabilirsin ama kendinden kaçamazsın. İstersen onu aylar yıllar boyunca görme ama aynaya baktığında gördüğün kişi ondan başkası olmayacak," dedi ve iç çekti. "Nereden mi biliyorum?" diye sordu içli bir sesle. Başını kaldırıp ışıl ışıl parlayan gözleriyle yüzüme baktı. Daha sonra gözlerini salona çevirip Andaç'ı gösterdi. "Ona baktığımda hissettiğim şeyler gibi."

Gözlerim aniden büyüdü. "Sen, siz? Siz beraber misiniz?"

Hızla beni susturdu. "Şş, abim duymasın. Yoksa öldürür Andaç'ı."

Kaşlarımı çatıp Andaç'a baktım. Demek bu yüzden Andaç, Zeynep'e bu kadar yakın ve samimi davranıyordu. "Ne zamandır?" diye sordum şaşkınca. Dudaklarını çabucak yalayıp kâküllerini gözünün önünden çekti. "Bir yıldan fazladır işte."

Gözlerimi iyice büyüttüm. Bir yıl uzun bir zamandı. Ben daha neredeyse haftalardır tanıdığım adamın kalbinin himayesine girmekten korkarken onlar bir yıldır beraberdi. "Peki, abine yansıtmamayı nasıl başardınız?"

"Bizim de var bir bildiğimiz Aymira," deyip keyifle tebessüm etti. Ona ayak uydurup gülümsediğimde arkamda beliren Kamer'in sesiyle durulduk. "Ne öyle yeni gelin gibi kıvırtıp duruyorsunuz," deyip masaya oturdu. Boğazımı temizleyip kaçar gibi saçlarımı geriye doğru attım. Zeynep cevapladı. "Yok bir şey abi, menemen yaptım da Aymira'ya gösteriyordum olmuş mu diye."

"Ben anlarım," dedi Andaç tencerenin kapağını açıp dumanını içine çekerek. Daha sonra dudaklarını Zeynep'in kulağına doğru yaklaştırdı. "Evde kalmazsın merak etme."

Kıkırdadım. "Bu arada siz hayırdır lan? Okulda olmanız gerekmiyor mu?" dedi Kamer. Andaç sandalyesini çekip Kamer'in karşısına oturdu. "Kar nedeniyle tatil."

Kamer kaşlarını kaldırıp başını kararlı bir şekilde aşağı yukarı salladı. "Vay anasını satayım, şans işiyorsunuz lan resmen."

"Ayıptır söylemesi öyleyizdir biraz," diye karşılık verdi Andaç.

"Yo," dedi ardından Kamer. "Hiç de ayıp falan değil."

Yo?

Replikleri bile gittikçe beni yansıtıyordu. Üzüm üzüme baka baka karardı nasıl olsa değil mi?

"Neyse haydi kahvaltımızı yapalım biz," dedi Zeynep menemen tabağını masaya koyarak. Aytaç ve Çetin de masadaki yerlerini alınca çayları doldurmaya başladım.

"Bir şey söyleyebilir miyim? Kartopu savaşı yapalım." Andaç boğazını temizledikten sonra Çetin ona karşılık verdi. "Önce sorduğun sorunun cevabını bekleseydin, dingil."

Gözlerim Zeynep'e kayarken verdiği tepki her zaman ki gibi normaldi. Abisinin, sevdiği çocuk hakkında bu tür söylemlerine elbet bozuluyordu ama bunu belli etmediğini görebiliyordum.

Andaç sağ kolunu masanın üzerine koyup, Çetin'e yandan bir bakış attı. "Bu evet demek oluyor galiba."

"Nah sana evet. İşim gücüm yok seninle kartopu oynayacağım öyle mi?" dedi Kamer.

"Aslında fena olmaz," diyerek araya girdim. Gözleri hızla beni bulduğunda 'Sende mi Brütüs?' der gibi baktı.

"Aha Aymira da oynayalım dedi işte," dedi Andaç sevinçle. Kamer gözlerini kısmış bana dik dik bakarken ona meydan okurcasına dirseğimi masanın üzerine koyup, avucumla çenemi kavradım.

"Sabrımı sınıyorsunuz," dedi düz bir sesle. Bakışları donuk olsa bile şu an ona tebessüm ederek bakıyordum. Andaç çayından bir yudum aldıktan sonra, "Bu evet demekti bu sefer," dedi.

"Senin Türkçe hocanın ben," dedi Çetin hızla. Andaç usulca kıkırdadı. "Vallahi Faik Hoca tercihlerin arasındaysa benim için sorun yok."

Başımı öne eğip güldüm. Zeynep'in de gülüşü kulağıma yansıdı. "Tamam, kara gömülmeye çok meraklısın sen. Kıçına kadar karı sokayım da gör Faik hocanınkini," diye serteldi Çetin. Andaç ağzındaki lokmasıyla omzunu silkerken bu durumdan şikâyetçi gözükmemişti.

Zeynep heyecanla ayağa kalktı. "O zaman ben montumu falan giyeyim."

"Bu salak da dünden hazırmış zaten." Çetin eliyle Zeynep'i gösterdi. Ekmekle menemene bandırıp ağzıma attım. Usul usul çiğnerken karnını doyuran masadan kalkıp üzerini giyinmeye gitti. Ben de masayı topladım ve odaya çıktım.

"Haydi giysene kabanını?" dedim yatağın üzerinde oturan Kamer'e. Huzursuzca başını sağa tarafa doğru yatırdı. "Sen ciddisin?"

Dudaklarımı büktüm. "Hı hı."

"İyi git oyna," dedi soğuk bir tavırla. Karşısında dikildim. "Korkma acıtmam canını," dedim onu gaza getirmeye çalışarak. Başını yavaşça doğrulttu ve kara gözlerini kahvelerime değdirdi.

"Yapma ya?" dedi muzip bir tavırla.

Gülmemek için kendimle ufak çaplı bir münakaşaya girdim. Ardından omzumu silkip iddiamı doğruladım. Göğsünü hafifçe öne atıp kokusunu ciğerlerime doldurdu. Bunu seviyordum, ne olursa olsun bu kokuyu hissettiğim an her şey bitiyor, belleğim yalnızca bu kokuyu hatırlıyordu.

"Ben kartopu oynamam, ben insanları kartopu yapar yuvarlarım," diyerek gözlerime baktı. Boyu benimkinden uzun olduğu için hafifçe çenemi öne atıp başımı geriye çektim. "Tamam," dedim özgüvenle. Sonra bir adım atıp ona biraz daha yaklaştım. "Senin için de bir ilk olur işte. Ben yuvarlarım seni."

Sol kaşını büyük bir ciddiyetle kaldırıp usulca yaklaştı. "Tehlikeli sularda yüzüyorsun, yavrum. Dikkat et boğulma." Saçlarının parlaklığı gözlerime işlerken kazağının altından belli olan köprücüklerine odaklandım.

"Rotası olan bir gemideyim desem," dedim hafifçe ayakuçlarımı kaldırarak.

"Banyo yaptım ya hasta olup yataklara düşersem?" dedi ne cevap vereceğimi merak eder gibi. Hafifçe tebessüm ettim. "Düştüğün gibi kalkarsın," dedim.

Dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. Ben, beni öptükten sonra bir daha yüzüne bakamam diyordum şimdi ona kafa tutuyordum.

"Haydi," dedim ve masanın üzerinde duran bereyi aldım. Bunu ona ben örmüştüm. Parmak uçlarımdan minik bir yardım alıp bereyi kafasına geçirmeye başladım. Dudakları dudaklarıma çok yakındı. Nefesimi tutmaya çalıştığımda gözlerimi kısıp yüzümü ekşittim. Bereyi düzeltmek için sağa doğru yattığımda beni takip edip dudak hareketlerimi izledi.

Bereyi kafasına yerleştirip, saçlarını çıkarttım. Alnına dökülen saç tellerini özenle düzeltirken gözlerimin içine bakıyordu. Bunu her seferinde neden yapıyordu anlamış değildim.

"Oldu," dedim usulca ellerimi bereden çekerek.

"İlk kez birisi benim için bir şey yapıyor biliyor musun?" dedi yorgun bir sesle. Kendimi özel hissetmem gerekirken kötü hissetmiştim. Onun adına. "Sağ ol."

"Önemli değil," dedim kırık bir sesle. Daha sonra karşısında güçsüz kaldığımı fark edip askıdaki kırmızı montumu üzerime geçirdim. Deri eldivenlerimi de giyindikten sonra aşağı çocukların yanına indik. Tamirhanenin arka alanı boş bir halı sahaydı.

Andaç ve Zeynep birbirlerine kar atarken, Çetin köşede sigarasını içiyor, Aytaç da ellerini cebine atmış öylece bekliyordu.

"Veletlerle kar oynamadığımız kalmıştı bir."

Kamer'i duymazlıktan gelerek çocukların yanlarına gittim. Kahkahaları içimi ısıtırken, dudaklarımı araladığımda boğazımda kuruyan hava soğuk bir buz kütlesi gibi üşümeme sebebiyet veriyordu. Kamer'in arkamdan geldiğini hissettiğimde beklemeden eğildim ve avucuma karı doldurup sıkıca bir top haline getirdim ve arkamı dönüp, tam suratına fırlattım. Kamer öylece donakalırken yüksek bir kahkaha attım.

"Lan," diye bağırdı. Eliyle yüzünde karları temizlemeye başladı. "Bana lan bana," dedi tehdit eder gibi. Geri geri yürümeye başladım. "He sana."

Kara gözlerini sıktı. Beyazın içinde öyle güzel görünüyordu ki gözleri, karanlıkta bile tutunacağım tek ışıktı.

Kamer ellerini göğsüne koyup üzerime yürümeye başladı. "Beni beni Kamer'ini."

Kısa bir duraklamanın ardından dişlerimi göstererek sırıttım. Espri yapmasına mı gülsem, yoksa Kamer'ini demesini mi düşünsem bilemiştim. Şu zaman dilimi için fazla kısa bir süreydi. Elimi kaldırıp, "Aymira kaçar," dedim ve arkamı dönüp koşmaya başladım. Zeynep ve Andaç'ın arasından geçip gidebildiğim kadar gitmeye başladım. Kamer'in sesini duyduğumda gülümsedim.

Kahkahalarım halı sahada yankılanıyordu. Hayatımda ilk kez bu kadar özgür hissediyordum kendimi, bu kadar mutlu. Kuş gibi rahattım sanki kanatlarım yoktu belki ama uçtuğumu biliyordum. Gidecek yerim kalmadığında geri dönmek zorunda kaldım. Dudaklarımı ıslatıp geniş bir açıyla arkamı döndüm. Kamer'i görünce ufak çaplı bir çığlık attım.

"Hadi kaç bakalım şimdi?"

Eğildim ve ellerimi dizime koydum. Sıcak nefesim soğuk havayla birleşince kırılıyor, tenimi ısırıyordu. Kamer ayakta öylece beklerken soluğunun hırıltısı kulağımda çınladı. "Yoruldun mu?" diye sordu nefes nefese. Yutkundum. "Yo," deyip beklemeden koşmaya başladım. Kamer öylece kalakaldığında yanında geçip gittiğimin bile farkında olamadı.

"Ulan," dediğini işittim.

"Kaplumbağa mısın sen? Çok yavaşsın," diyerek güldüm. Buraya geldiğimden beri ilk kez bu kadar eğleniyordum. Onun yanında hem kendi sınırları aşıyor hem de onu kabuğundan çıkarmaya çalışıyordum. Onu değiştirmek istemiyordum çünkü kimse kimseyi değiştiremezdi. Benim amacım az da olsa yaşadığı hayatın tadını hissetmesini istememdi.

Her ne kadar dibe batsak da, arada ışığı görüp ona el sallamamız gerektiği düşüncesindeydim.

Koşmaya devam ettiğimde Kamer'in sesini ve hareketlerini duyamadım. Zar zor duraksadım ve tedirgince arkamı dönerken onu karın içine uzanmış bir şekilde gördüm. Hareketsiz bir şekilde siyah bedeni beyazı çürütüyordu. Beklemeden yanına doğru koşmaya başladım. "Kamer," diye bağırdım. Sesim boğazımda atıyordu sanki. Kalbim freni patlamış bir kamyon gibi çarparken adımlarımı hiç olmadığı kadar büyüttüm.

Nihayetinde yanına ulaştığımda yanına eğildim. Gözleri kapalı bir şekilde karın içinde öylece uzanmış yatıyordu. "Kamer iyi misin?" diye sordum telaşla. Ellerimi titreterek suratına dokundum. Kasılmış yüzü solgun ve soğuktu. "Kamer uyan," dedim cılız bir sesle. Gözyaşım gözümün hemen ucundaydı. Kafasını ellerimin arasına aldım ve kucağıma koydum.

"Uyansana," dedim korkarak. Bir anda ne olmuştu böyle? Beklemeden kafamı kaldırdım ve Çetin'e bağırdım. "Çetin..." Sözlerimi kesen

şey dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissetmemdi. Beni kendine çekip dudaklarıma ufak bir öpücük bırakıp susturmuştu.

Gözlerimi büyütüp, hızlı hızlı atan kalbime aldırış etmeden kucağımdaki kafasına baktım. "Sen?"

"Ben ne?" dedi muzipçe. Kaşlarımı çattım ve bana keyifli bir şekilde bakan Kamer'i hızla kucağımdan itip ayağa kalktım.

"Geri zekâlı mısın oğlum sen?" dedim şiddetle. Afallayarak oturduğu yerden bana bakmaya başladı. Kafasını yüzüme doğru kaldırmış gözüne çarpan güneş yüzünden tek gözünü kısmıştı.

"Of çok sert," dedi karşılık vererek.

"Ya sen böyle bir durumla nasıl dalga geçebiliyorsun? Ya gerçekten bir şey olsaydı," dedim tüm ciddiliğimle.

"Olsaydı kurtarırdın beni," dedi düz bir sesle. Ardından ayaklarını kara uzatıp ellerinden destek alır gibi gövdesinin kenarlarına düşürüp kara sapladı. "Benim için endişelendin."

"Yo," dedim bakışlarımı kaçırarak. "Vicdan var bende, sana bir şey olsaydı vicdanım rahat etmezdi," deyip yalancı bir tavırla omzumu silktim. "Yoksa yani, bana ne senin ölüp ölmemenden."

"Senin vicdanını yerim lan ben," dedi keyifle. Ona omzumun üzerinden baktığımda bana tek gözünü kısmış bir şekilde tebessüm ediyordu. Şu an baktığım kişi, şu an bana böyle bakan kişi taksideyken başıma silah dayayan beni ölüme iten adam mıydı hakikaten?

Düşüncelerim ve hislerim aynı teraziye çıkamıyordu bir türlü. Aklımın almadığı yerde kalbim devreye giriyor, o da ortalığı mahvedip gidiyordu.

Sol kaşımı imayla kaldırdım. "İyi gidiyorum ben," dedim ve arkamı dönüp Zeynep'le karşılaştım. "Bunun için özür dilerim," dediğinde kaşlarımı çattım. "Anlam..." Cümlemi tamamlayamadan kendimi Kamer'in üzerinde buldum. Kamer hızlı bir şekilde kara uzanmış, yüzüm ona dönük bir şekilde üzerine düşmüştüm.

Zeynep tarafından itilerek.

"Size sahne borcum vardı," dedi Zeynep başımızda dikilerek. "Perdeyi kapatmayı unutmayın," deyip gülerek yanımızdan uzaklaştı. Utançla boyun girintisine soktuğum başımı kaldırıp siyah gözlerine baktım. Her bakışta içinde eriyordum sanki.

Kara bulanan bedenlerimiz ve birbirine karışan nefeslerimiz olduk-
ça huzursuzdu. Önüme düşen saçlarım yüzümü ıslatmaya başlarken
Kamer, sol elini sırtımdan çekip yüzümdeki saçları kulağımın arkasına
sıkıştırdı.

Ona düz düz baktım. Kirpikleri ıslanmıştı. Gözlerini gözlerime ke-
netledi. Ona bakmak uçurumdu, bakıp da hissettiğim şeylerse ölüm.
Kalbim dur durak bilmeden katlıyordu duygularını. Koşa koşa yaşı-
yordum hayatı, olur da bir gün çarparsam bir duvara ardımda kalan
hasarlar bile toplayamazdı ruhumu.

"Sen çok güzel bir detaysın," dedi usulca. Gözlerinin gölgesi du-
daklarıma düştü. Güneş ışığı saç tellerimin arasına ince ince sızıyordu.

"Gözlerin," dedi mayhoş bir sesle. Gözlerine dokundum. "Gözlerin."

"Kirpiklerin," dedi sessizce. Kirpiklerine dokundum. "Kirpiklerin."

"Burnun," dedi kısık bir tebessümle. Kızaran burnuna dokundum.
"Burnun."

"Kulakların," dedi daha büyük bir tebessümle. Güldüm ve kulakla-
rına dokundum. En soğuk yeri kulaklarıydı. "Kulakların."

Sonra duraksadı. Gözleri dudaklarıma kaydığında kelimelerin ucu-
na takılan kanca kalbimin üzerinde durup, iğnesini oraya sapladı.

"Dudakların," dedi boğumlu bir sesle. Ellerimi ürkekçe dudakla-
rına götürüp, "Dudakların," diye fısıldadım. Beklemediğim bir anda
dudaklarının üzerinde olan parmaklarımı öptü. İç çektim. İç çektim
çünkü parmak uçlarımdan bile öpen bir adama karşı ne hissettiğimi
bile bilmiyordum.

Olur da itiraf edersem eğer bir gün.

Ya yarım kalmaktan korkardım ya da hiç başlayamamaktan.

18. Bölüm

Özlem

"Emin misin?" diye sordu.

Günlerdir, hatta aylardır yüzleşmekten korktuğum soruların başını
çeken bu sualdi. Zihnim geriye sarmaktan korktuğum anıların izleriyle
doluşurken, gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Alnım saç diplerime doğru çekilirken acıyla yutkundum. "Emi-
nim," dedim emin olmayan bir sesle.

Kamer gözlerini bana çevirmeden, "O zaman bir an önce gidelim,"
dedi düz bir sesle. Ses tınısındaki karamsar tonun bana dokunan kısmı
tereddütte kalmışa benziyordu. Daha fazla arabanın içinde beklersem
hiç inemeyeceğimi düşündüm. Elim usulca kapının koluna gittiğinde,
sancılı bir iç çekip kapının açılmasıyla yüzümü ısıran soğuk rüzgâra
boyun eğdim.

"Keşke biraz daha geriye park etseydin," dedim ve etrafa bakındım.
"Bizim mahalle küçüktür ama dili çok uzundur. Bir gören olursa laf
ederler, hoş olmaz."

İnsanların bu yönü beni her zaman onlara karşı mesafeli olmaya
itiyordu. Burada bir erkek ve bir kız yan yana görülürse adının çıkması
an meselesi olurdu. Hakan ve ben istisna olabilmeyi başarsak da zama-
nında yapılan yakıştırılmalardan da nasibimi almıştım. Üstelik o kadar
masumane de değildi.

Kamer arabanın anahtarını cebine koyup, yanıma doğru yürümeye
başladı. "Dillerini keserim onların, zihniyetlerine soktuklarım."

Duraksadım. Fikirlerimiz belki de ilk kez bir çizgi altında toplan-
mıştı. Kendi temizliğimden ya da masumluğumdan bahsetmiyordum.
Ben insanları bu denli yargılayıp aşağılayabilenlerin, aynaya hiç bak-
mamış insanlardan oluşmasından söz ediyordum. Birini eleştirmek için

ondan daha iyi hatta dört dörtlük bir insan olmamız gerekirdi bazen. İnsan içini doldurmadan başkasının boşluğuna laf edemezdi. Bu onu sadece düşürürdü. Boş bir kutuya vurduğumuzda çıkan ses gibi işte, bomboş bir düşüş yaşardı.

"Burada işler öyle yürümüyor," dedim omuzlarımı düşürerek. O kadar garipti ki aylar sonra evime ve mahallemin çamurlu yollarına ayak basmış, varlığımı buraya hissettirmiştim lâkin aklıma gelen ilk şey ya da savunmam gereken şey bedenimdi.

Gören olmasın, aman dikkat!

"Sırf şöyle bir mahallede ya da," deyip evimin kapısına başını çevirdi. "Böyle bir evde yaşama diye seni sonsuza kadar yanımda tutmak istiyorum."

Dudaklarımın kuruduğunu hissettim. Bu mümkün değildi. Uzun zaman sonra evime sadece bir göz atmak amaçlı gelmiştim ama onun yanında da kalıcı değildim. Göğsümü kabartıp yorgun bir nefes aldım. Ardından Kamer'i arkamda bırakarak evimin kapısına yürümeye başladım. "Sonsuzluk çok kısa, ben şimdiki zamanla bile yetinemiyorum."

Yüzüne bakmadan konuşmak daha kolay oluyordu bazen.

Üç basamaklı merdiveni usul usul çıkıp, cebimdeki anahtarı alıp kapı kilidine soktum. Öğlen olduğu için babam evde yoktu, Alper de okuldaydı. Açılan kapı tozlu bir kitap sayfası gibi yüzüme esti. Mürekkebin kuru rengi boğazımı yakarken, satır sonuna denk gelmiş olmam kapıları yüzüme kapatmıştı.

Loş ve kasvetli oda gözlerimi acıttı. Bu kadar duygusala bağlamak istemiyordum ama buna engel de olamıyordum. İçeri doğru yürümeye başladığımda arkamdan kapanan sesle irkildim. "Korkma benim," dedi Kamer sakin bir sesle.

Her daim çekik olan perdeler yine çekikti. Gündüz vakti de gece de hep kapalı bir mahzen gibi yaşardık burayı. Sanki dışarıdan içeri korkunç bir tablo etkisi oluşturuyormuş gibiydi.

Salona doğru ilerledim. Sehpanın üzerinde yine gazete kâğıdına sarılı üç beş tane içki şişesi vardı. Babam yine aynı babamdı işte. Durmadan, tükenmeden içmeyi yaşamak sanan bir adamdı. Koltuğun üzerine dökülmüş birkaç kuruyemiş artıkları, dağınık bir battaniye. Bu tabloyla karşılaşmak o kadar şaşırtmamıştı ki beni, yüz şeklim bir milim bile oynamamıştı.

"İyi misin?" diye sordu müthiş bir soğukkanlılıkla. Ruh halimi merak ettiğinden emindim. Ama nasıl bir ruh hali içerisindeydim işte ben de bundan emin değildim. "Hissizim sanki," diye fısıldadım. Geçişirilmek için söylenen bir cevaptan çok uzaktaydı. Haftalardır farklı bir ortamın havasını solumak, farklı bir çevre yakalamak burasını uzak kılmıştı fakat bir şey hissettirmemişti.

Salondan çıkıp mutfağa girdim. Mermer tezgâhın üzeri, bir yığın bulaşıkla kaplıydı. Çorba tenceresi, lekeli tabaklar ve bardaklar. Alper titiz bir çocuktu ama burayı aksatmışa benziyordu.

Olsun, mutlaka mantıklı bir sebebi vardır benim kardeşimin.

Daha fazla irdelemeyip Alper'in odasına girdim. Burası gözüme sonunda bir renk sürmüştü. Renkten ziyade güzel bir düzen. Dolabının üzerine yapıştırdığı küçük ders notları artmıştı.

Ders çalışmaktan hiç bıkmazdı. Zeki ve azimli bir çocuktu Alper. Yanında olmamam onu yapacağa şeylerden geri koymamıştı. Ben de öyle olmasını isterdim.

Ve öyleydi.

Odasında daha fazla gezinmeden, kendi odamın önünde durdum. Ne garip sanki içinde ne olduğunu bilmiyormuş gibiydim. Sanki farklı birinin odasına yaklaşmış gibiydim.

"Senin odan mı?" diye sordu Kamer. Yanıma gelip bana omzunun üzerinden baktı. Yönümü ona çevirmeden başımı usulca sallayıp bir güçle kapıyı açtım. Tahmin ettiğimden daha tanıdık bir manzara selamladı beni. Haftalar önce bu odadan nasıl çıktıysam yine aynı şekilde girmiştim. Her şey yerli yerinde muazzam bir düzen içindeydi. Bu görüntü iyi hissetmemi sağlaması gerekirken beni dibe doğru çekmişti.

Demek kimse girmemiş kimse dokunmamıştı hiçbir şeye. Bu kadar mı yalnız kalmıştım ben?

"Tam senlik, ha?" dedi odayı dikkatle izlerken.

"Poster falan mı asayım? Pembe renge mi boyayayım?" diye yanıtladım. Kamer ortaya doğru elleri cebinde ilerlemeye devam etti. "Elin adamının resminin duvarda ne iş var?"

"Kadın sanatçı seviyorsam ya?" dedim yüzüne bakarak. Umursamadı ve dudaklarını büküp yavaşça başını salladı. "Şampanya rengi, pembeden daha iyi en azından."

Gözlerimi devirip alayla başımı salladım. Kamer dolabımın kapağını bir anda açıp askıları kontrol etmeye başladı. "Harbiden, hiç elbisen yokmuş."

"Yalan söylediğimi mi sanıyordun?" dedim ciddi bir tavırla. Askıların kulak tırmalayan sesi dişlerimi sıkmama sebep oldu.

"Yo."

Verdiği cevaptan tatmin olurmuş gibi yapıp önüme döndüm. Yatağımın kenarındaki komodinin üzerinde duran çerçeve gözlerime takıldı. Alper ve benim tek fotoğrafımdı. Biz abla kardeş olsak da aramızdaki sınırlar bu başlıktan uzaktaydı. Gözlerimin akına düşen mor atkım Kamer'in ellerindeydi. Yan dönüp ona baktım. Kamer atkıyı sıkı bir şekilde kavrayarak usulca burnuna doğru götürdü. Atkıyı koklarken kaşları ince bir sızıntı halinde oynadı. Kirpiklerinin ritmi iç çekmeme sebep olurken, atkıyı burnunda çekti. "Sen kokuyor," dedi boğuk bir sesle yüzüme bakmadan.

"Çünkü benim," diye karşılık verdim.

Hızla bana dönüp sol kaşını kendinden emin bir şekilde kaldırdı. "Artık benim."

Dudaklarımı aralayıp ılık havayı içime çektim. Atkıyı özensizce montunun cebine koyarken, "Senin olması neye yarayacak?" diye sordum. Bana bakmadan atkıyı sıkıştıra sıkıştıra montunun cebine soktu.

"Sen olmayınca iyi hissetmemi sağlayacak."

Dönmemi istiyor muydu? Tabii ki istiyordu. Ama nedense bazı cümlelerin ardına sakladığı harfler buna izin vermiyor gibiydi. Net bir tavır sergilememesi aklımı karıştırsa da buna takılı kalamazdım.

"Biraz daha zamanımız var mı?" diye sordum sessizce. Başını kaldırıp gözlerini yüzümde sabitledi. "Var."

"Babam ve Alper'in çamaşırlarını ütüleyeyim, etrafı toplayayım," dedim zorlukla. Kendi evimde bu kadar eğreti durmak canımı sıkıyordu. Günler sonra temelli dönecek olsam bile evimden çıkıp başka bir eve girmek boğazımda kör bir tat bırakmıştı.

Tepkisiz bir şekilde sakinliğini korurken odadan çıktım ve banyoda birikmiş olan kuru çamaşırları alıp, ütülenecekleri köşeye ayırdım. Arka odaya gidip ütü masasını çıkardım. Fişini prize takıp ütünün ısınmasını beklerken üzerimdeki montu çıkarıp, elime aldığım ilk gömleği özenle ütü masasına yerleştirdim.

Önce ön bölmesini ütülemeye başladım. Aylar sonra ilk kez elime ütünün değmesi garip bir ifade bırakmıştı yüzümde. Çabuk olmaya çalışıp hızla ütülemeye devam ettim. Kamer odaya girince bana düz bir bakış attı. Ardından yanımdan geçerek pencereyi hafifçe açtı. İtiraz etmeye yeltaneceğim anda çakmağının sesiyle duruldum. Sigaranın kokusu burnuma hızla dolarken buna takılmamaya çalıştım.

"Bayağı hamaratsın, ha sen?" dedi düz bir sesle. İstemsizce gülümsedim. Arkamda olduğu için yüz ifademi göremedi. "Öyle mi gözüküyorum?"

"Öylesin," dedi farklı bir şekilde. Yanıtı tatmin olmamı ister gibi netti. Gülüşümü usulca silikleştirdim. "Öyle olmam gerekiyor," dedim yavaşça. Öyle olmam gerekiyordu çünkü tek kişilik bir hayatım yoktu. Öyle olmam gerekiyordu çünkü bana yardım edecek kimse yoktu.

Ses çıkarmadı. Sigarasını ciğerlerine nüksederek onları zehriyle besledi. Aradan kısa bir süre geçince çamaşırları katlayıp yerine koydum. Akşam olmak üzereydi ve Alper her an gelebilirdi.

Çabucak mutfağa girdim ve bulaşıkları toplamaya başladım. Ben mutfakla ilgilenirken Kamer biten sigarasının hemen ardından diğerine başlıyordu. Bu kadar çok sigara içmesi canımı sıkıyordu.

Allah'tan evin içine kokusu sinse bile fark edilmezdi çünkü benim evim de içki ve sigara kokardı.

Mutfağı da topladıktan sonra saate baktım. Güneşin turuncu rengi giderek kızıla çalarken mahallenin gürültüsü camlarda yankılandı. "Bitti benim işim," dedim Kamer'e doğru. Beyaz filtresi tamamen söndüğünde arta kalan renkli kısmı da söndürüp hızla bahçeye attı.

Daha sonra bana kısa bir bakışla arkasını dönerek kapıdan çıktı. Aralık bıraktığı kapı beni kendine çekmeye çalışıyordu. Onunla gelmemi istiyordu.

Gidecektim.

O caddeyle işim hâlâ devam ediyordu ve ben işimi yarım bırakmayı sevmezdim.

"Film izleyelim mi?" diyerek sessizliğe gürültü çaldı Zeynep. Durağan bir şekilde başımı çorba tabağımdan kaldırıp gözlerine baktım. "Gel izle," dedi Kamer düz bir sesle. Zeynep imalı bir gülüşle bana

bakarken, "Hep birlikte," dedi. Televizyonla pek aram yoktu, hatta hiç yoktu. Sinemaya gitmeyeli yıllar olmuştu belki de.

"Bak küçük hanım, kartopu oynadık birlikte tamam mı? Bir de oturup film izleyemem sizinle," diye karşılık verdi Kamer. Dudaklarımı hafifçe oynattığımda Andaç, Kamer'in gözlerine bakıp ellerini ona doğru açarak uzattı. "Bu ne cesarettir yarabbi. Seni tanımak istiyorum yiğidim. Beni mutlaka ara."

Kaşığımı ağzımdan çekerken püskürtmemek için kaşığı hızla masaya bırakıp ellerimle dudaklarımı kapattım. Zeynep ufak bir kahkaha atarken Kamer'in donuk bakışları üzerimde kenetlendi.

Aytaç başını eğmiş, dudakları yavaş bir hareketle yukarı doğru kıvrılmıştı. Nadir gülümsüyordu ve ikizinin bu tavrı onu keyiflendirmişe benziyordu. Kamer önüne uzanan elleri hızla ittirdi. "Lan oğlum sen okula mı gidiyorsun, kafa çekmeye mi belli değil."

Sakinleşmeye çalışarak ellerimi ağzımdan çektim. Andaç'ın gözleri beni bulduğunda sevimli bir şekilde sırıttı. "Komikti ama Aymira da güldü."

Andaç topu bir anda bana attığında masadaki tüm gözler üzerimde toplandı. İrkilerek sırtımı doğrulttum. "Ona bakma o her şeye gülüyor." Kamer Andaç'ı alt etmek için üzerimde oynarken buna sessizce seyirci kaldım.

"Ulan çocuk," dedi Çetin, Andaç'ın ensesini kavrayıp kendine doğru çekerken. "Beynini merak ediyorum. Hatta o kafada beyin var mı onu da merak ediyorum."

Andaç kendini Çetin'in ellerinden kurtarırken rahatça sandalyeye sindi. "Seninle konuşacağım zaman çıkarıyorum."

Zeynep abisine çaktırmadan bıyık altından güldü. Bunu gördüm.

"Niye kullanamıyorsun diye mi?" Ve Çetin'den de cevap gecikmedi. Andaç, Çetin'e yenileceğini fark edince yüzünde oluşan kasıntı ifade yerini boş vermişliğe bıraktı. Sandalyede toparlanıp tekrar Kamer'e döndü. "Neyse sen yine de beni ara," deyip göz kırptı. Kamer yalancı bir sinirle dişlerini sıktı. "Bak çocuk, numaranı malum kartlara yazar oraya buraya dağıtırım. Sonra aranır durursun artık."

Kamer'in bu lafı masadaki herkese tebessüm saçarken bundan hoşnut olmayan tek kişi, haliyle Andaç'tı. Zeynep, Andaç'ın keyfi düşük bakışlarına takılıp ayaklandı. "Ya uğraşmayın," deyip Andaç'ın boynuna

arkadan sarıldı. Gözlerim hafifçe büyürken boğazımı temizledim. Çetin zamanı kollarcasına Zeynep'in ellerini Andaç'ın boynundan ayırdı.

"Yılan mısın sen? Sarılma şuna."

Bunların işi ne olacaktı böyle? Çetin'in hatta bu masadaki herkesin Andaç'ı ne kadar çok sevdiği belliydi. O bu evin neşesi, sesiydi. Çetin'in Zeynep'e karşı bu katı tutumu ailelerinin olmayışındandı. Onu kimselere bırakmak istemiyordu. Belki Andaç'ı çocuk görüyor, ona güvenemiyordu. Haklıydı. Ama ortada birbiri için atan iki kalp varsa haklı olmak bir işe yaramıyordu.

Çünkü aşk, ne haklı ne haksız ayırt ederdi.

Sofrayı topladıktan sonra birlikte salona geçtik. Bu evde haftalardır yaşamama rağmen buraya yeni giriyor, bu koltuklara ilk kez oturuyordum.

Plazmanın karşısındaki ikili koltuğa Kamer ve ben, yan taraftaki tekli koltuğa Aytaç diğer uzun koltuğu da Zeynep ve Andaç oturdu. Çetin de ortalarına. Zeynep'in gözleri benim gözlerimle buluştuğunda yanaklarının içini şişirip gözlerini devirdi. Gülmemek için dişlerimi dudaklarıma geçirdim. Zeynep yanağının içinde biriktirdiği havayı boşaltırken başını sağa sola sallayıp gözlerini kıstı. Dudaklarımı okumasını ister gibi sus dedim. İnat ederek gülümsedi. Güldüm.

Kamer elindeki kumandayla filmi başlattığında herkes sustu. Aramızdaki boşluktan rahatsız olmuşçasına sol kolunu koltuğun üzerine atıp, parmaklarını omzuma vurarak beni kendine çekti. Dudaklarımı yalayıp istemsizce sağa sola bakıp ürkerek kolunun altına girdim. Bedenimi bedenine yasladığımda kollarını boynumdan aşağı indirip soğuk parmaklarını boyun girintime dokundurup yavaşça tenimi okşamaya başladı. Bu hareketi kalbimde ağrı oluştururken ruhuma yumuşak bir tat bıraktı.

Kendimi ona teslim edercesine iyice yaslarken film başladı.

Leon, Sevginin Gücü

Mathilda: *Leon, sanırım bir şekilde sana âşık oluyorum. Bu başıma ilk kez geliyor, biliyor musun?*

Leon: *Daha önce hiç âşık olmadıysan, bunun aşk olduğunu nereden biliyorsun?*

Mathilda: *Çünkü hissediyorum.*

Leon: *Nerede?*

Mathilda: *Karnımda. Sıcacık. Hep orada bir yumru olurdu. Ama şimdi geçti.*

Öyle miydi hakikaten? Âşkı hissetmek bu kadar sıcak bu kadar özel miydi? Âşkın bir tanımı yoktu benim dilimde. Hiç âşık olmayan biri nereden bilebilirdi ki zaten. Her yüreğe yakışmazdı ama herkes de adam gibi sevemezdi. Hiç âşık olmasam da bu kadarını görebiliyordum.

Son sahneye kadar kendimi sıkı sıkı tutmaya çalışsam da, müziğin iç titreten dokusu gözyaşlarımı tetikledi ve akıttı. İç çekip, kesik kesik ağlamaya başladığım sıra kendimi durdurmaya çalıştım ama yapamadım. Benim gözyaşım bana değil, ruhuma itaat ediyordu.

Kamer'in soğuk elleri çenemi kavrarken beni kendine doğru çevirmeye başladı. Saçlarımı gözlerimin önüne siper edercesine getirip kahvelerimi yere sabitledim. "Güzelim, niye ağlıyorsun?"

Ses tonundaki muazzam titreyiş ağlama hissimi körükledi. Kendimi avuçlarının arasında savunmasız hissetmiştim. Tenime sinen kokusu ruhuma işlerken yanağımı ıslatan gözyaşlarım parmak boğumlarına akmaya başladı. "Film ağlattı," dedim iç çeke çeke. Sessiz olmaya çalışıyordum. Çetin dışarı çıkmış, Andaç ve Zeynep de filmi bitiremeden uyumuşlardı. Aytaç ise çoktan odasına çekilmişti.

"Sadece bir film," dedi düz bir sesle. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp yüzümü ona çevirdim. Kara gözlerinde siyahın en yumuşak tonu yer edinirken, sert yanak çukurlarına düşen ışık gözyaşlarımı parlattı.

"Değildi, sadece bir film değildi," dedim acıyla. Bazen olurdu bana böyle. Bir kitap okur en olmadık satırda duraksar günlerce başka sayfaya geçemezdim. Gün olur bir şarkı dinler başka bir şarkıya kulak veremezdim ve gün oldu bir film izledim. Kendimi görmüş gibi, kendimi izlemiş gibiydim.

"Bu tür şeylere ağlarsan gerçek hayatı göremezsin."

Parmakları çenemin çevresinde usul usul gezinirken dokunuşu hissedemiyordum. Alnına düşen saç telleri kirpiklerine karışırken ona düz düz baktım. "Hayatta bir film değil mi zaten? Kadın sever, adam ölür. Adam ölür, kadın gider."

Belki tam tersiydi. Adam sever, kadın ölür. Kadın ölür, adam giderdi. Roller değişse bile ana fikir ve teması aynı olan bir filmin sonu

mutlaka ölümle biterdi. "Peki ya aşk yoksa?" dedi buz gibi bir sesle. Gözlerimi kırpıştırdım. Gözlerinde yanan ateşin lavı dudaklarımda can buldu. Acı bir sızıyla dudaklarımı aralayıp, bitkin bir halde omzumu sildim.

"O zaman ölecek kimse olmaz."

"O zaman sen de ağlamazsın."

Yüzüm soğumaya başlarken cildimin gerginleştiğini fark ettim. Avuçlarının arasına aldığı yüzümü ısıtır gibi sımsıkı kavradı. Hıçkırıklarım boğazımda düğüm düğüm olurken gözyaşlarımın dinmemesinden korktum. Kamer, parmağıyla göz altlarımı silmeye başladığında, gözlerimi kapattım. Islanmış kirpiklerim birbirine girmişti. Parmakları göz altı çukurlarımı silerken, göz kapaklarımda hissettiğim soğuk ürperti Kamer'in dudaklarından başka bir şey değildi.

Burnu saç diplerime sokulurken, soğuk dudakları gözkapaklarımın üzerinde bir süre bekledi. Gözyaşlarımın dudağının içine aktığını hissettim. Geri çekilirken alnını alnıma yasladı. "Odaya çıkalım."

İç çektim. Gülümsediğini görür gibi oldum. "Saçlarımın ellerini ihtiyacı var."

Tebessüm edermiş gibi dudaklarımı zoraki bir kıvrımla oynattım. Yalancı bir samimiyet üzerime yapışmış gibiydi. Alnını alnımdan çekip, kumandayla televizyonu kapattı. Sessizce odaya çıkıp üzerimdeki hırkayı çıkardığım gibi yatağın içine girdim. Kamer de üzerindeki siyah kazağı kollarının üzerinden bir çırpıda uzaklaştırıp, vakit kaybetmek istemeyecekmiş gibi yanıma uzandı. Çıplak gövdesi loş odanın içinde hükûm sürerken, ay ışığı varlığı karşısında diz çöktü.

Elini usulca saç tellerimin içine götürerek, her bir derinlikte kaybolmaya başladı. Gözlerine baktığımda, siyahın en koyusuna şahitlik eden kahvelerim ona karıştı ve sesini çıkarmadan orada kayboldu. Kaybolmak istemiştim. Kimse bulamasın diye.

O bile beni bulamasın.

Onda kaybolduğumu bilmesin diye.

"Özür dilerim," dedi ses tonuna pişmanlık tohumlarını ekerken. Kaşlarımı çatıp, göz kıvrımlarına yöneldim. Çıkık elmacık kemikleri ellerime davetiye çıkartırken buna şimdilik sessiz kaldım.

"Neden?" dedim kuşkuyla. Geniş omzu beni kendinden bile koruyacak bir tavır sergilerken kurumuş gözyaşlarımın artık içimde yaşadı-

ğını hissettim. "O gece," dedi sesini kararturken. Boş bir suratla gözlerini okumaya çalışıyordum ama bana bakmıyordu. Gözlerime bakıp da konuşamıyordu. "O gece kafana silah dayadığımda ölebilirdin, seni öldürebilirdim."

Zihnim zamanı geriye doğru sararken, kafamın üzerinde silah olduğunu hissettim. O korkunç gecenin akıntısı beni bu güne getirmişti. Bir kayık gibi sallana sallana Kamer'in yatağında son bulmuş, gözlerinde bataklık gibi kaybolmuştum.

Bu iyi bir şey miydi?

İşte bunu bilmiyorum.

"Ama ölmedim," dedim sessizce. Ölüm kelimesi daha önce hiç bu kadar hafife alınacak türden bir şeye benzememişti. Bir cümlenin içinde ölüm geçiyorsa diğer harfler hükümsüz kalırdı. Sayfalarca yaşam, nefes yazsam bile tek bir nokta da ölümün kokusunu hissedersem o sayfalar küle dönerdi.

Çünkü ölüm tek gerçekti.

"Ölebilirdin, elim kayardı ya da namlu bir anda patlardı," deyip dişlerini sıktı. "Yufka yürekli bir adam olmadığımı söylemiştim, gözünün yaşına bakmaz öldürürdüm seni."

Bunları neden anlatıyordu bana? Kendi vicdanını hafifletmek için mi? Beni yanında tutması için geçerli bir sebebinin olması için mi? "Aptal bir kural yüzünden seni buraya mahkûm ettim. Ailenden alıkoymaya hakkım yok, bunun farkındayım."

Evimi gördü, içinde yaşadığım ortamın havasını soludu. Bu konuşmayı onun için yapıyordu, yükümü omzuna sırtlamak için. "Benim hatam, kendini suçlama," dedim geçiştirir gibi. Soğuk parmakları saç diplerimi ateşe verirken yanaklarımın sıcaklığı yüzüne yansıdı. İnce sakalları derisine işlenmiş altın gibi parlarken derin bir nefes alıp ellerimi bir anda yanağının üzerine koydum.

Ona dokunmak beni özgür hissettiriyordu.

Sanki sahip olduğum tek şey oymuş gibiydi.

"O gece ölmüş olsam, beni öldürmüş olsan ne yapardın?" diye sordum kırık bir sesle. Aile konularına adım atmaktansa kendimle ilgili korkunç detaylara girmeyi yeğlerdim. Ailem kanayan bir yaraydı. Kabuk bağlamayan bir kesikten ibarettim. Hiçbir yara bandı hiçbir öpücük iyileştiremezdi beni.

"Umurumda olmazdın," dedi tüm soğukkanlılığıyla. Kalbim ufak çaplı bir sızıyla kırılsa da ona bunu belli etmeye hakkım yoktu çünkü o zamanlar beni tanımıyordu ve bu tabii ki beni öldüreceği anlamına da gelmiyordu.

Ben geçmişi değil şimdi ki zamanı istiyordum.

"Peki şimdi ölürsem?" dedim ses tonumun içime kaçmasından korkarak. Kara gözlerini kahvelerimin odağına alıp, sertçe yutkundu. Elim yanağında gezinmeyi bırakmış, buz kütlesi gibi donmuştu. Bakışlarının altında üşüyen ruhum, az sonra dudaklarından dökülecek sözcüklerin kamçısıyla hareketsizce sükûnetini korudu. "Şimdi de mi umurunda olmam?" dedim sorumun ciddiyetini göstererek. Bu sorudan kaçarsa bu gece kalbimde birçok soru işareti noktaya gebe kalacaktı, çünkü ben soru işaretleriyle değil noktalarla hayatını sürdüren bir kızdım. Soru işaretleri beni sonuca değil bilinmeze sürüklerdi.

Gözlerini kapatıp açtı. Ellerini saç tellerimin arasından çekip, yanağıma oradan da dudaklarıma götürdü. Parmakları dudaklarımın üzerinde gezinirken kendimle iç savaş veriyormuş gibi çelişkiye düşüp duraksadım. "Sen," dedi ve susup devam etti. "Sen uzun zamandır umurumdasın, Diana."

Sessiz kaldım. Ekledi. "Mesele ölmek değil ki, mesele ölebilmek."

Söylediği şeyi idrak etmem saniyelerimi çalarken dilimi kurutmadan ona yöneldim. "Ölmekten korkuyor musun?" diye sordum.

"İnsanın hayatı bir merdiven gibi. Şu an hangi basamakta olduğumu bilmiyorum, belki sonuca ulaşamadan atarım kendimi boşluğa."

Körü hissettim. Ölümden korkmaktan değil, vaktimiz dolmadan ölmekten korktum. "Ölme," dedim bir anda. Ellerimiz birbirinin yüzünde sabit gözlerimiz birbirine aitti. Biz birbirimize ait olamasak da ruhlarımız tek bedendi. İşte tam bu anda ne ben yaşadım ne de o.

Sonra kapattım gözlerimi, ellerimi çektim yüzünden. Şimdi ölürsem eğer, son gördüğüm yüz onunki olsun diye.

Kulaklarımı ve zihnimi her şeye tıkamak üzereyken bir davetsiz misafir çaldı kapımı. En iyi tanıdığım ses tonu dudaklarıma doğru usulca fısıldadı. Kelimeleri içime çekip yuttum, bir şey olursa ruhumda can bulsun diye. "Ölme."

19.Bölüm

Çığlık

Oysa insanın attığı çığlıklar içinedir ve yalnızca yürekten sevenler onu duyabilir.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum arabanın kaputuna yaslanarak. Caddenin dışında kalan bu ücra yerde kendimi yalnız ve ürkek hissediyordum. Çıkmaz bir yolun sonuna arabayı park etmiş, Mahir'i bekliyorduk. Onunla işleri hakkında konuşacaktı. Araba bakımı yapıyordu ve eksik parçaları ondan temin ediyordu. Ama şu an buraya gelme amacımız ve Mahir'i buraya çağırma nedeninin bu olmadığı tavrından belli oluyordu.

Babası ile ilgili ince bir detay yakalamıştı. Vahit denen adamın odasından aldığım daha doğrusu çaldığım defterde Kamer'in babasının adı yazıyordu. Günlerdir beynini kemiren bu boşluk, yerini dolduracak kişileri hedef almıştı.

Mahir çözüm müydü? Hayır. En azından saflarını sıcak tutup kaçak dövüşmekten uzaktaydı.

"Ne düşüneceğimi bile bilmiyorum," dedi yüzüne doğru esen sert rüzgâra kafa tutarak. Ellerini paltosunun cebine koyup, ayaklarını hafifçe açtı. Boyun girintisinden başlayıp çenesine doğru uzanan paltonun yakaları, tıpkı bir kalkan gibi cildini koruyordu.

Dudaklarımı dişleyip, gözlerimin akına düşen kan lekelerini sertçe birbirlerine karışmasını sağlayarak, gözkapaklarımı kapatıp açtım. "Baban," deyip yalandan öksürüp devam ettim. "Babanla konuşabilsen? Yani onunla hiç konuşmuyor musun?"

Babası ve annesinden hiç bahsetmemişti. Hatta kardeşinin olup olduğunu bile bilmiyordum. Kamer bana bırak ailesini, önceki hayatıyla ilgili -o kötü olaydan başka- bir şey söylememişti. Mora renk vuran dolgun dudaklarını yavaşça ıslatıp, bana bakmadan çenesini öne doğru uzattı. Arabanın kaputuna yaslanan bedeni usulca uzarken, buna tepkisiz seyirci kalmakla yetindim.

"Babamla ilişkim hiçbir zaman öteye gidemedi. Yatılı okullarda büyüdüğüm için evde pek vakit geçiremedim. Çocukluğum yurt yatakhanında geçti," deyip oldukça soğuk bir tebessümle ekledi. "Babamın ya da annemin beni görmeye gelmemeleri için gayet geçerli bir sebep, değil mi?"

"Neden yurtta kaldın?" diye sordum omzumun üzerinden ona bakarak.

Cevapladı. "Annem ve babam yoğun insanlardı. İş, güç, koşuşturmaca işte. Onların hayatında ikinci planda kalmak her zaman bir yaraydı bende," dedi ve ayağını önümüzde duran büyük taşa sertçe vurdu.

"Ailemizi seçemiyoruz," dedim gözlerimi vurduğu taşın üzerinde sabitleyerek. Ses tonum dalgın bir tınıyla çınladı.

Kararlı bir şekilde kafasını aşağı yukarı salladı. "Onlar da bizi."

Aile bizi bir çemberin içinde toplayan, kollarıyla bizleri sıkı sıkı sarmalayan bir sarmaşıktı. Ruhumuza sardıkları kollarını biraz gevşetecek olurlarsa ayağımız kayıp düşer, çok sıktıklarında ise kaçacak yerimiz olmazdı. Sonuç olarak bir şekilde varlıklarını hissedeceğimiz yerde olurlardı lâkin benim ve Kamer'in ruhuna sarılmış kollar yoktu ve biz onların varlığını asla hissedememiştik. Bununla yaşamayı da öğrenmiştik, mühim olan aynı gerçeklerle ölebilmekti. Yutkundum ve bedenimi hafif yan dönerek ona doğruldum. "Onlarla en son ne zaman konuştun? Senden haber alıyorlar mı?"

Onları ailesi olarak görmese bile birbirlerinin nefeslerini duymaya hakkı ve ihtiyaçları vardı. Acıyla gülümsedim. Kime ne anlatıyorsam? Babamın benden haberi var mıydı sanki? Peki ya Alper'in?

Kendimi avutamayacak kadar acizdim.

"Uzun zaman oldu," dedi düz bir sesle. Hissizliğin dibine ışık tutarken sol kaşımı kavisli bir şekilde kaldırdım. "Derken?"

"Derkeni yok," dedi ve keskin siyah bakışlarını kahvelerimde sabitledi. "Seslerini unutacak kadar işte, ama merak ediyorsan eğer, burada yaşadığımı biliyorlar." Sonra usulca başını tekrar binanın dökülen boyalarına çevirdi. "Boş ver işte. Baban var mı var, annen var mı var."

Anlattıklarını o kadar iyi anlıyordum ki.

Elini paltosunun cebinden çıkarırken sigara paketi gözlerime çarptı. Uzun ve kemikli parmakları patlıcan moruna renk çalarken alında hiç ısınmamışlardı. "Ne zamandır sigara içiyorsun?" diye sordum. "Bu soruyu daha önce de sormuştun," dedi seri bir tavırla. Alnını kırıştırıp zihnimi zaman makinesine yolladım. Ah! Bir ara sormuştum.

"Net bir cevap vermedin ama," diyerek üzerine gittim. Bana bakmadan sigara paketini cebinden çıkarıp, kapağını açtı ve paketi silkeleyip bir adet izmariti diğerlerinden ayırıp parmakları arasına hapsetti. Ardından paketi cebine atıp, parmakları arasında duran sigarayı simsiki dolgun dudaklarının arasına yerleştirdi. Gözleri anın verdiği hareketle kısılmış, sağ eli diğer cebine uzanırken siyah Zippo çakmağını kavramıştı. Başını hafifçe sol yatırıp sigarayı avuçlarıyla siper ederek, çakmağın kapağını açıp hızla izmariti ateşe verdi.

Çakmağı cebine koyup, dudakları arasındaki zehirden ilk nefesi ciğerlerine doğru çekip, dumanını burnundan soluyarak verdi. "On dört yaşından beri."

Gözlerimi büyütüp, istemsizce ona adım attım. "On dört çok ufak bir yaş."

"Aksini iddia eden olmadı zaten." Gözlerimi odağına alıp, karalarına sinen dumanın isini dudaklarıma üfler gibi içmeye devam etti. Sigaranın tadını ilk kez bu kadar çok merak etmiştim. Kokusu gibi tadı da zehirdir. Ellerimi saçlarıma götürüp kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Mahir nerede kaldı?"

"Adını söyleme dedim sana," dedi sert bir sesle. Anın verdiği tepkiyle dudaklarımı birbirine bastırdım. Sigarayı bir yudum daha içine çekip dumanını dışarı soludu. "Gelir birazdan," deyip kaşlarını kafamın üzerinden kaldırdı. "Geldi bile piç herif."

Arkamı dönmeye yeltenirken beni hızla kolumdan kavrayıp arkasına sakladı. Ayağım taşların arasına sıkışsa da buna aldırış etmeden huzursuz bir şekilde arkasına sindim.

Mahir siyah Mercedes'ini hemen önümüze park etmiş, tüm kötü bakışlarını üzerime sürmüştü. Kamer beni saklar gibi Mahir'e doğru yaklaşmaya başladığında tırnaklarımı avuçlarımın içine gömdüm. "Çok beklettim mi?" diye sordu keyifle.

Kamer elindeki sigarayı atmadan omzunu silkti. "Ananın kıçından erken çıkmışsın ama bu tür şeylerde o kadar maharetli değilsin," dedi.

Mahir'in yeşil gözleri kısılırken boynuna uzanan şekilli dövmeleri, zihnimin içi gibi karmakarışıktı. "Maharetli olduğum başka şeyler de var," dedi muzip bir sesle. Kamer sigarasının külünü karın üzerine dökerken, buz tanecikleri cızırtıyla söndü.

"Kes lan, laga luga yapma."

Onlar birbirlerinin düşmanıydı. İkisi de aynı hırs ve öfkeyle çarpışırken Kamer'in ki her defasında terazinin altta kalan kısmı oluyordu. Kamer'in öfkesi Mahir'in adiliğini yakacak cinstendi.

"Aymira'sız yapamıyorsun galiba," dedi Mahir bir adım sol yana atıp kaşlarıyla beni işaret ederek. İstemsizce ona düz düz baktım. Kamer elindeki sigarayı dudağının yan tarafına yerleştirerek, Mahir'i sertçe geriye doğru itti.

"Sana ne lan gevşek?" Ses tonu ağzında sigara olmasının nedeniyle tiz çıkmıştı tabi bu verdiği sert uyarıya mani değildi. Mahir ellerini havaya kaldırarak yeşil gözlerini Kamer'e dikti. "Tamam sakinim, bu kız yüzünden yeterince canım sıkıldı bir yenisine gerek yok."

Kamer sigarasını sertçe vakumlayıp parmak boğumları arasına hapsetti. "Ha şöyle, yorma beni."

Mahirle en son karşılaşmalarında her şeyi öğrendiğini sanıp büyük bir telaşın içine düşmüştüm. Oysa şimdi şahit olduğum tablo o anı silmiş gibiydi. Gerçi Mahir uslanmaz bir karakterdi. Kamer'den bir ton dayak yemesine rağmen ona karşılık bile veremiyor, inat eder gibi sinirleriyle oynuyordu.

Belki onun da tarzı buydu. Yumrukları değil çenesi konuşuyordu.

Dil, bilekten üstündür -boş konuşmadığı sürece- ki Mahir'in şu zamana kadar bardağı dolduran tek bir cümlesi bile yoktu. "Yarın sabah çocuklara söyler yollarım malları," dedi Mahir düz bir sesle. Kamer'in onunla iş yapmasını anlayamıyordum. Hatta onunla sadece bu saçma anlaşma yüzünden bir araya geldiğini biliyordum. Görünen o ki Kamer usul usul giriyordu içlerine güven kazanmak için. Mahir'den korkmaktan değil Raşit denilen herife daha yakın olabilmek içindi sanırım.

"Eksiksiz," diyerek fısıldadı.

"Seninle birbirimize benziyoruz, Alptekin." Mahir'in söylemiyle doğruldum. "Bu görüntünün arkasında saklanan bir adam daha var," diye devam etti.

O bir şeylerden çoktan şüphelenmişti. İpin ucunu kaçırmıştık, üstelik onu kendi ellerimizle Mahir'e vererek. "Benzemek mi?" dedi Kamer alayla. "Tövbe de. Ne zamandır kendini insandan sayar oldun?"

"Yapma şunu Alptekin. Kızın yanında artistlik gösterilerin sıkmaya başladı," dedi Mahir omuzlarını düşürerek.

Ayaklarımın altında eriyen kar kütlesi beni dibe doğru çekmeye başlamıştı. "Sıktıysam getir kafana da sıkayım. Sevaba girerim belki," diye karşılık verdi Kamer. Hiçbir zaman altta kalmamıştı, kalmıyordu. O olduğu gibiydi. Ne benim yanımda ne de başkasının yanında sözlerini farklı kalıplara sokmuyordu. Neyse oydu.

"Seni sevaba sokacak son insanım ben."

Kamer bir adım öne atıldığında istemsizce bende bir adım attım. Sanki adımlarımı onun ayaklarına zincirlemiştim. "Bak orada haklısın," dedi Kamer. "Sen benim sevap düşmanımsın."

Tuhaf bir diyalogun içinde yüzüyordum. Aklım sonunu bilmediğim bir kayığın içine yerleşmiş akıntının hızına yetişemiyordu. Hep bir yerlerde takılı kalmış, oradan ayrılamıyordum. "Babam seni bu yüzden mi bu kadar çok seviyor?" dedi bir anda Mahir. İrkildim. Böyle bir soruyu ne ben ne de Kamer bekliyordu. Kamer'in yüzünü göremesem de hayal edebiliyordum. Elini sırtının arkasına saklayarak sertçe yumruk yaptı. Gözlerim yumruğuna odaklanırken, gümüş yüzüğü geçmişe uzanan bir ayna gibi parladı. "Sen de onun gibisin, inandığın şey uğruna savaşmaktan korkmuyorsun."

Kamer, "Korksaydım savaşmazdım," deyip hırsla soludu. "Korksaydım bugüne ulaşmazdım."

Mahir ilk kez haklıydı. O, inandığı şey uğruna savaşmaktan asla vazgeçmiyordu. O, sonunu bilmediği bir yolda ölüme kafa tutuyordu. Mahir omuzlarını düşürüp dudaklarını büzdü. Anlamıştı ki ne yaparsa yapsın Kamer'in yanından bile geçemeyecekti.

"Öyle olsun," deyip bir adım geriye çekildi. "Yarını oldu bil."

Yeşil gözleri kısa bir anlığına gözlerime takıldı. Kamer çabucak önüne gerilirken onunla göz göze gelmemiz bile saniyelik bir zaman dilimine kıvrılmıştı. Mahir arabasını binmiş uzaklaşırken Kamer yumruk yaptığı elini yavaşça açıp arkasını döndü.

"Tuhaftı," dedim kaşlarımı çatarak.

"Olması gereken de o zaten. Tuhaf giden şeyler yolunda gider. Her şey yolunda gidiyorsa bir tuhaflık vardır."

Onu haklı bulmamak güçtü.

"Bin haydi," dedi yanımdan geçip arabanın kapısını açarak. Ses çıkarmadan sözünü dinleyip yanındaki yerimi aldım. Arabayı çalıştırmadan kaloriferi yaktı. "Isınır birazdan."

"Çok üşümüyorum," dedim sessizce. Beklemediğim bir anda kulağımın dibine doğru bir öpücük bıraktı. "Üşümüşsün."

Nefesimin sıklığına dem vuran ortamın giderek büyüyen sıcağına ayak uydurdum. Anahtarı sola doğru kırıp arabayı çalıştırdı. Ardından gazı kökleyerek çıkmaz sokağın çıkışına doğru yöneldi. "Bana biraz senden bahsetsene," dedi yolu izlerken. İrkildim ve kafamı ona doğru çevirdim. Gözleri kısa bir süre gözlerime değdi. Düz bakışları sorusunu yineler gibiydi.

"Anlatacak bir şeyim yok ki," dedim ve önüme dönüp kafamı cama doğru çevirdim. "Olanı da biliyorsun, gördün de."

"Senden duymak istiyorum ben," dedi ısrarcı tavrını tazelerken. Beni tanımak istediğinden emin değildim. Kendimle ilgili ne anlatabilirdim ki ben ona? Aniden dudağımın kenarını ısırdım ve güldüm.

"Benim adım Aymira. Boyum bir altmış yedi, kilom elli bir, gözlerimin rengini bilmiyorum."

Sözlerimi devam ettiremeden ufak çaplı bir kahkaha attım. Kafamı arkaya doğru yasladığımda gözlerimin kenarına dokunan Kamer'in gamzesini odağıma aldım. Yanağının içinde derin bir çukur oluştu. İlk defa bu kadar belli ve derindeydi. "Mizah seviyen taş çatlatır cinsten, mesela bundan başlayabilirsin," dedi dalga geçer gibi. Takılmadım. "Güldün ama?"

Gamzesi usul usul silinirken dudağına sinen tebessüm kokusu etkisini hâlâ koruyordu. "Gülesim geldi." Tebessümüm dinmedi. "Bu arada," dedi ve dudaklarında kalan son tebessüm kokusunu da sildi. "Gözlerinin rengi adın kadar iyi biliyorum, Diana."

Minik bir sesle hıçkırdım. Bunu duymadığına şükredip kafamı yasladığım koltuk başlığından çekip doğruldum. "Her şeyi unuturum, yine de o gözlerini unutmam."

Beni git gide kendine bağlıyordu. Ondan vazgeçmemem için her yolu deniyordu ve bunun farkında bile değildi. Kafamı cama yaslayıp,

sıcak nefesimi sessizce dudaklarımın arasından bıraktım. "Ben de seni unutmam."

Nefesim camın üzerinde dans ederken, ritminin yaydığı müziğe kulak verdim. Sol anahtarı kalbimin üzerinde ilk notanın büyüsünü başlatırken, ruhum bir müzik kitabı gibi içini şarkılarla doldurdu. "Aç mısın?" diye sordu aniden. Kafam camın oluşturduğu buhardan nem kaparak ıslanmıştı. Yavaşça doğruldum.

"Biraz," dedim düz bir sesle. Aslında midemin şu an ki durumunu bilmiyordum. İçinde uçan kelebekler bir şey hissetmeme karşı geliyordu. "Açsın," dedi bana bakmadan. Gözlerim direksiyonu kavrayan uzun parmağında takılı gümüş yüzüğe giderken, konuşmaya devam etti.

"Lahmacun?"

Gözlerimi kısıp, minik bir gülümseme serpiştirdim dudaklarıma. "Bayılırım."

Kamer arabayı sol şeride doğru çevirdi. "Güzel," deyip yutkundu. "Gidip karnımızı doyuralım o zaman."

Gözlerimin kenarına düşen gözleri yolu büyük bir dikkatle izlemeye başladı. Onunla belki de ilk kez başka bir yerde yemek yiyecektim. Bu bir randevu olmasa da en azından onunla baş başa olmak iyi gelecekti. Zaten hep baş başaydım. Aklım almayacak bir şekilde onunla aynı yatak ve çarşafı kullanıyor, onunla uyanıyordum. Sanırım başka bir dünyaya hapsolmuş ve kendimi her şeyden saklamış yalnızca ona görünür olmuştum.

Kısa bir süre sonra küçük bir ahşap evin önünde durduk. Ses etmeden arabadan inip onu takip etmeye başladım. Bacası tüten bu ahşap eve girdiğimizde gözüme ilk hitap eden şey salonun ortasındaki sobaydı. Küçükken babaannem ve dedemin evindeki sobanın üzerinde portakal soyar, eve güzel koku yayardık. Ardından içine kestane atar, patates patlatırdık. Bunlar en özlenilesi şeylerdi.

İçerisi çok kalabalık değildi. Kamer sobanın az uzağında ve en ücra köşesine otururken beklemeden karşısına geçtim. Sıcak hava soluk cildimi yok ederken, yerine kızaran iki yanak bırakmıştı. Eldivenlerimi çıkarıp yanımdaki sedire koydum. Ahşap masanın üzerinde duran menüye göz atmadan Kamer elini tezgâhın başında duran garsona doğru kaldırdı.

"Usta bize iki porsiyon lahmacun," deyip gözlerini bana kaydırdı. "Soğansız?" Başımı salladım. "İkisi de soğansız olsun, yanına da ayran."

Garson başını öne doğru eğip Kamer'i onayladı. Ellerimi masanın üzerine koyup, uçları kızaran parmaklarımı ovmaya başladım. Eldivenin içinde olmaları bile onları ısıtamamıştı.

"Karın ağrın bitti mi?" dedi gözlerime ulaşarak. Usulca başımı aşağı yukarı salladım. "Bugün bitti," diyerek ona karşılık verdim. "Buraya daha önce geldin mi?" diye sordum gözlerimde olan gözlerine bakarak.

Başını sallayıp, "Dayının burası," dedi. Kamer'in geçmişinin anahtarı o adamda saklıydı. O, onun hakkında birçok şeyi biliyordu. İşte bu yüzden o yerde bir tek ona güveniyordu.

"Dayı," dedim ve duraksayıp devam ettim. "Çocuğu ya da ailesi yok mu?"

Kamer'in gözlerinde bir ateş parladı. Harelerinde yanan ateşin dokusu, tenime sıçrayıp dokunduğu yeri yaktı. "O hiç evlenmedi," dedi dümdüz bir sesle. "Evlenmedi?" dedim kaşlarımı kaldırarak. Zihnim geçen gün gittiğimiz taş evin duvarında asılı olan kadın portesini yeniden çizdi.

"Her seven evlenemiyor. Engeller var, aşılamayacak engeller."

"Ne gibi?"

Derin bir nefes alıp, köprücük kemiklerini kabarttı. "Belki sonra anlatır sana," dedi başını sol tarafa eğerek. Sonra? Onun yanında bir daha mı gidecektim?

"Bana mı?" dedim sorguyla. Bundan emin değildim. Herkesin hayat hikâyesine dokunmak kendi acılarımı unuttursa da, ruhuma yeni bir bavul yüklüyordu. Aslında mesele bu da değildi. Onunla yeniden neden görüşmemi istiyordu ki?

"Seni sevmiş," dedi kırık bir sesle. Tüylerim dikleşti. Aklımın ucundan geçirmeye korktuğum şeyler dilime nem vurmuştu.

"Sana benimle ilgili bir şey mi söyledi?"

Gözleri göremediğim yerlere bakıyordu. Bir gün gidecek olsam da öğrenmeden ölmek istemediğim tek bir şey vardı.

Bana bakınca ne gördüğü.

Bu sorunun yanıtı bende cevaplıydı ve hiçbir işime yaramıyordu.

Bana ondan alacağım cevaplar gerekti. Dudakları konuşmak için aralandığında önümüze konan lahmacun tabakları buna engel oldu. Kendimi hafifçe geriye çekip garsonun işini tamamlamasını bekledim. Kısa bir zaman sonra Kamer lahmacuna limon sıkıp, ahşap masanın üzerinde duran pul biberden bol bol ekti.

"Tatlı sevmiyorsun ama acıyla aran iyi galiba," dedim lahmacunun üzerine bakarak.

"Öyle," dedi geçiştirir gibi. Daha sonra beklemeden lahmacunu dürüm gibi kıvırıp iştahla büyük bir ısırık aldı. Tabağıma dokunmadan onu izlemeye başladım. Öyle güzel yiyordu ki burnuma kadar tok olsam bile iştahımı kabartırdı.

Başımı usulca eğip bir elime çatalı, diğer elime de bıçağı alıp lahmacunun köşesinden bir lokma böldüm. Şimdi şurada kimse olmasaydı var ya, bu lahmacunun anasını ağlatırdım ben. Küçük bir ısırığı dişlerimle çiğnemeye devam ederken, Kamer ağzında ki lokmayı yutup elindeki lahmacunu tabağına koydu.

"O öyle mi yenir?" deyip elimde ki çatal ve bıçağı aldı. Daha sonra tabağımda ki lahmacunu dürüm gibi sarıp parmaklarımın arasına itti. "Ha şöyle."

İstemsizce gülümsedim. Tavrı o kadar yakındı ki, hiç zorlama bir görüntü çizmemişti. Lahmacunu ağzımın önünde tutup, ona bayık bir bakış attım. "Ben de biliyorum böyle yeneceğini ama," dedim ve etrafı süzdüm. "Ortam şey biraz."

"Ney biraz?" dedi lahmacununu eline alırken. Ardından beklemeden bir ısırık alıp hızlı hızlı çiğnemeye başladı. Lokmasını bitirir bitirmez boğazını temizledi. "Kızım buradakilerin hepsi potansiyel baban yaşında adam. Utanma yani."

Bir ısırık almadan önce, "Utanmıyorum," deyip bir parça lahmacunu mideme yolladım. Kamer usulca gülerken ona eşlik ettim. İnsan en çok olduğu gibiyken güzeldi olması gerektiği gibi değil.

Siyahı beyaza alıştırmayın, siyah siyahken güzel. Karanlığa ışık tutmayın o zifiriyken güzel.

Karnımızı doyurduktan sonra eve geldik. Çocuklar daha okuldan gelmemişti. Çetin de tamirhanede çalışıyordu. Günümün bitmiş olmasıyla kendimi banyoya attım. Çantamdaki temiz çamaşırlarımı duş kabinin dışına bırakarak iç çamaşırlarımla içeri girdim. Sıcak su ayarını yapmaya başlayıp, fıskiyeyi elime aldım. Damlalar vücuduma ıslak sertlikler bırakırken gözlerimi kapatıp, o sertliğin altında ezildim.

Bedenimde kuru yer kalmazken siyah sutyenim kumral cildime tamamen yapışmıştı. Tuhaftı. Sanki kendi evimde kendi banyomdaydım. Bu kadar rahat olmak garipsenecek bir durum muydu?

Fazlasıyla.

Kolumu kaldırıp fıskiyeyi saç diplerime doğru tuttum. Şampuan bedenimden tüm kirleri akıtır gibi deliğe doğru yol alırken, ruhumun hafiflediğini hissettim. Bedenimi de hafifleten bir şey vardı.

Elimden alınan fıskiye.

Gözlerimi irkilerek açtığımda Kamer'in kara gözlerine sıçrayan su damlacıklarını gördüm. Nefesim çıplak gövdesine çarparken duş kabinin camına vuran buhar, ortamdaki sıcağın şiddetini gösteriyordu. "Kamer..."

Elindeki fıskiyeyi tutmaya devam ederken sadece gözlerime baktı. "Yardıma ihtiyacın vardır diye düşündüm. Saçlarını yıkamamı ister misin?"

Kalbim ince bir sızıyla inlerken dilime kilit vurup başımı usulca aşağı yukarı salladım. Dudaklarının kıvrımına sıçrayan su damlaları çenesinden süzülüp gövdesini takip ederek, siyah kotunun içinde son buluyordu. Fıskiyeyi saçlarıma doğru tutup diğer elini saç diplerime karıştırdı. Dokunuşu çok naifti. Ellerimi öylece salmış dururken, saçlarımı yıkayan elini indirip ellerimi kavradı ve beline yerleştirdi.

Kalbim adeta ağzımda atıyordu. Bel çukuruna yerleştirdiği ellerimi sıkıca tenine sapladım. Parmaklarım ona tutunur gibi teninde yer edinirken eli yeniden saçlarımın arasına gitti. Gözlerimi kapattım ve ona teslim oldum usulca.

Annemin saçlarımı yıkayışını bile hatırlamıyorum. İlk kez bir başkası yıkıyordu saçlarımı.

Bir başkasıydı ama o bir başkaydı.

Sigara içiyordu, bunu yukarıya doğru yükselen silik dumanlardan anlamıştım. Odanın kapısını kapatıp yavaş adımlarla merdivenden aşağı inmeye başladım. Sessizlik kulağıma büyülü bir melodi gibi dokunurken, ona doğru attığım her adım müzik defterimdeki en güzel notaydı.

Karşısına doğru geçip oturdum. Elini alnına koymuş başını da eğmişti. Parmakları arasında duran sigaranın külü ölüme ayak sesleri kazandırmıştı. Hemen önünde duran ince belli çay bardağının içindeki demli çay bitmek üzereydi. "Günaydın," dedim hafif kırık bir sesle. Bir şey söylemeden diğer eliyle önünde ki çay bardağını uzatıp, "Şunu tazelesene," dedi. Dudaklarımı büktüm ve uzattığı çay bardağını kavrayıp arkamı döndüm.

Bardağın dibinde kalan çayı lavaboya akıtıp, ocağın üzerinde duran çaydanlığı alıp bardağı doldurmaya başladım. "Aldın mı malları?" dedim bardağı doldururken.

"Hım," diye onayladı.

Ardından sigarasını dudaklarına götürdü. Yorgun görünüyordu. Bardağı doldurup arkamı döndüm. "Al," dedim önüne doğru uzatarak. "Sağ ol," dedi düz bir sesle. Kazağımın kollarını avuç içlerimde toplayıp karşısına oturdum. Uzun ve ince parmaklarını sigaranın külünü akıtarak kullandı. "Aç değil misin?" diye sordu sakince.

Yutkundum. "Pek değil," diye karşılık verdim. Kahvaltı yapmaya pek alışık değildim. Kahvaltı yapmadan da günümü idare edebiliyordum. "Kendine de bir çay koy," dedi emirden uzak bir sesle. En azından sıcak bir şeyler içmem kendimi daha zinde hissetmeme yardımcı olurdu. Söylenmeden ayağa kalktım ve üst rafın kapağını kaldırıp, bir çay bardağı aldım.

Çayımı doldurduktan sonra karşısına oturdum ve masanın üzerinde duran şekerliğe yöneldim. Bir kaşık şekeri yükledikten sonra bardağıma götürürken, Kamer'in soğuk elleri sıcak ellerime dokundu. "Şekersiz içmeyi öğren," dedi düz bir sesle.

Kaşlarımı çatıp, bana bakan kara gözlerinin içini okudum. "Ben şekersiz içemem ki," dedim yatıştırır gibi.

Elimdeki kaşığı alıp, birkaç tanecik şekeri masaya döktü ve kalanları şekerliğe aktardı. "Şeker zarar," dedi şekerliği masanın uzak bir köşesine iterek. Buruk bir tebessümle suratına bakmaya devam ettim. "Babam gibi konuştun," dedim ve kuru bir yutkunmayla devam ettim. "Yani küçükken bir ara söylemişti de."

"Hocan gibi de konuşabilirim ama şeker zarar," dedi tavrını korurken. Beni mi düşünüyordu yoksa içinden böyle davranmak mı geçiyordu? Zaten tavırları oldukça tuhaftı. Öne doğru kendimi çekerek sol kaşımı kavilse kaldırıp, parmakları arasında eriyen sigaraya baktım. "Sigara da öldürür," dedim.

Sustu. Öyleydi ama. Çok sigara içiyordu üstelik on dört yaşında başlamıştı içmeye. İç organları da tıpkı gözleri gibi kapkara olmalıydı. Sıkıntıyla soludu. "Sabah sabah kamu spotuna bağlattın."

"Sen başlattın," dedim hızla cevap verirken. Duruşumu yavaşça esnetip arkama yaslandım ve yüzüme doğru sıcak dokunuşları üfleyen bardağımı alıp dudaklarıma yönelttim. Bir yudumu alır almaz yüzüm müthiş bir şekilde ekşidi. "Of çok şekersiz bu," dedim dudaklarımdan çekerek.

Belli belirsiz bir şekilde dudaklarını yukarı doğru kıvırdı. "Alışırsın zamanla."

Gözlerine düşen kahvelerimin gölgesini zorla ondan silip, bardağı masanın üzerine koydum. Ağzımın içine olan acı tat çayın şekersiz oluşandan kaynaklanıyordu. Acıyı severdim ama tatlıyı daha çok. Bu yüzden galiba çayı hiçbir zaman şekersiz içemeyecektim.

Sigarasından bir is daha çekip burnundan soludu. "Akşam için hazırlan," dedi soğuk bir sesle. Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Kulübe gidiyoruz," deyip kafasını doğrultup gözlerime baktı. "Şule çağırdı."

Anında dişlerimi sertçe sıkıp, gözlerimi kıstım. "Ha şu yılışık kız."

Gülümsedi. Yanağının içinde oluşan çukur beni çiğ bir sinire sürükledi. O kızla mı konuşmuştu? "Hı o kız işte," dedi gülüşünü yavaş yavaş söndürürken. Ellerimi masanın altına itip, parmaklarımla oynamaya başladım. "Ne yapacağız ki orada?" diye sordum.

"Halay başı arıyorlarmış, ben de senden çok güzel halay başı olur dedim. İyi demiş miyim?"

Baygın bir bakış attım ona. "Mendili vereyim eline, sallasın dursun."

O kıza oluşan anti patim geçen gün evine gittiğimizde, bana göstermiş olduğu tavırla alakalıydı. Kendini beğenen tiplere her zaman haddini bildirmiştim. Üstelik tek sebep bu da değildi. Bana Kamer'le arasında geçen anılarından bahsetmişti. Geçmişte kalmış olmasına lafım yoktu belki de, beni sinir eden hâlâ Kamer'e karşı sürdürdüğü ilgisiydi.

"Gelmek istemiyor musun?" dedi kuşkuyla. Buraya geldiğim günden beri girmediğim, kokusunu almadığım ortam kalmamıştı nere-

deyse. Kendimi gittikçe değişimlere sürüklüyordum ama bir yandan da değişmek bu değildi. Sonuçta insanın karakterini ortamlar değil, kendisi belirlerdi. Benim değişen tek yönüm, bir kalbimin olduğunu fark etmemdi.

"Yo," dedim öne doğru atılarak. "Geleceğim tabii, çok iyi halay çekerim ben." Ortamı o kıza bırakacak değildim.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Kamer. Ardından ayaklanıp arkasını döndü ve aniden duraksayıp omzunun üzerinden bana baktı. "Çok güzel olma."

Sertçe yutkundum ve gözlerimi kıstım. "Derken? Güzel olduğumu mu düşünüyorsun?"

Göğsünü tekletip, dudaklarını muzip bir şekilde kıvırdı. Daha sonra çenesini omzunun üzerinden çekip bana döndü. "Güzel olduğunu eşek gibi bilen ama bunu bilmezlikten gelip karşı taraftan iltifat bekleyen kız hareketi."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Yo."

"Hiç de yo falan değil," dedi bana doğru bir adım atarak. Üzerime doğru yaklaşıp kollarını masanın sırtına koydu. Gözlerimin içinde büyüyordu gözleri. Yüzünü yüzüme doğru yaklaştırırken, tepkisiz bir halde üzerime doğru yaklaşmasına müsaade ettim.

"Güzel miyim?" diye sordum ürkekçe. Bu soruyu daha önce kimseye sormamıştım. Kendimi nasıl bulduğumu bilmiyordum. Kirpikleri yüzüne doğru sanki ılık bir rüzgâr esintisi varmış gibi kıvrıldı. Parmakları saç uçlarıma dokunurken gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmadı. Dudaklarının dolgun yapısı kalbimi kabartırken, masanın altında tuttuğum parmaklarımı avuç içlerime gömdüm. "Kirpiklerinden başlasam, dudaklarını anlatmaya ömrüm yetmez."

Aniden dudaklarımı araladım. Nefesimin sesini duyamıyordum ama kalbim o kadar arsızca atıyordu ki ayaklarımın altında dahi gürültüsünü hissedebiliyordum. Avuç içlerime gömdüğüm tırnaklarım derime batarken sol gözüm hafifçe titredi.

Parmaklarının arasına dolanan saçlarım sahibine sinen kedi yavrusu gibi yumuşamıştı. Kara gözlerinin içinde parlayan ışık yutkunmama yol açarken kendimi usulca geriye doğru çektim. "Tamam," dedim ve yalancı bir öksürükle devam ettim. "Çok güzel olmam."

Sandalyemden kalkarken parmaklarına dolanan saçlarım bedenimi takip ederek, teninden ayrıldı. Kamer'in düz bakışları beni izlerken sesetmeden yanından ayrılıp odaya çıktım.

Kalbim resmen ağır ağır ezilen bir taş gibi zonkluyordu. Dudaklarımdaki kuruluk hissine nem vuran şey ise göz çukurlarıma düşen güneşin kış ışığıydı. Karlı bir havada açan güneşin ışıkları, etrafta tıpkı kelebekler varmış gibi görüntü sergiliyordu. Siyah tülü pencerenin önüne çekerken, perdenin kıvrımlarında toplanan güneş ışığı odanın duvarına vuruyor kalın çizgiler oluşturuyordu.

Kamer'in dolabına yönelip büyük kapağı açtım. Geçen gün yılbaşı gecesinde bana aldığı siyah tulumu giyecektim. Askılıkları karıştırıp siyah gömleğinin arkasında duran tulumu çıkardım. Tulumu kendime doğru çekerken burnuma dolan o acı kokusu gözlerime dokundu. Kendi kokum silinmiş onun kokusu var olmuştu. Bu yüzümde aptal bir tebessüme yol açarken odanın kapısı açıldı. Kamer durağan bir tavırla kapıyı kapatırken gözleri elimde tuttuğum siyah tuluma odaklandı. Dolabın kapağını kapatıp bulunduğum yerden ayrıldım.

"Bu kıyafeti seviyorum," dedi mayhoş bir tavırla yanıma doğru yaklaşırken. "Seni ilk kez öptüğüm, tenini ilk kez tanıdığım gece üzerinde bu vardı."

Karnımın üzerinde başlayan ve kenarlarına dağılan bu tuhaf his tulumu daha sıkı kavramama yol açtı. Birini öpmenin, öpüşmenin ne olduğunu bilmezken kendimi bu bilinmeyende bulduğum geceye koştum usulca. Yanıma doğru yaklaşıp hemen önümde durdu. "Başka bir şey giyin," dedi soğuk bir sesle.

Boğazımı temizledim. "Yok ki başka bir şeyim," deyip gözlerimi kıstım. "Şey var, o ilk gece bana aldığımız kısa elbise."

Kaşlarını çattı. "Ha yok bu olsun o zaman," deyip bedenimi kısa bir bakışla süzdü.

Beklemediğim bir anda önce tulumu daha sonra boynuma doğru uzanan girintiyi kokladı. Gözlerim şaşkınlıkla büyürken, siyah gözlerini tehditkâr bir şekilde gözlerime sabitledi. "Güzel," deyip üst ve alt kirpik uçlarını birbirine değdirdi. "Kokun tulumdan silinmiş." Ardından eğilip dudağımın kenarına yakın bir yere yaklaştı ve soğuk dolgun dudaklarını oraya bastırdı. Elimdeki siyah tulumu avuçlarımın arasına alıp sıkarken kaşlarımın ince bir sezgi halinde kıvrıldığını fark ettim.

Soğuk dudaklarını yanağımdan çekerken burnumun ucunda durdu. "Benden başka kimse almasın kokunu."

Hipnoz olmuş gibi hiçbir şey söylemediğim vakit kendini çekti ve gözlerime baktı. Utanmıştım. Başımı öne eğip, "Tamam giyineyim ben o zaman," dedim kırık bir sesle.

Masanın altında duran çantamı aldım ve odadan çıkıp banyoya girdim. Öğleni devirmiş ikindiye doğru yol almaya başlamıştık. Çocuklar gelmeden evden çıkardık. Aynanın karşısına geçtim ve üzerimdeki kıyafetleri yavaşça çıkarmaya başladım. Önce üzerimdeki kazağı daha sonra altımdaki eşofmanın çıkardım. Siyah iç çamaşırlarımla kalınca aynaya yansıyan yarı çıplak vücudum gözlerimin akına düştü. Beni bu halde görmüştü, bu halde onunla öpüşmüştüm.

Nasıl hissettiğimi bile bilemiyordum. Tek bildiğim nereye estiğini bilmediğim bir rüzgârın fırtınasına yelken açtığımdı.

Tulumun fermuarını açıp yavaşça giymeye başladım. Kısa bir süre sonra siyah tulumu bedenime kabul edip fermuarını kapattım. Çantamın içinden Zeynep'in bana verdiği makyaj malzemelerini çıkardım ve yüzüme bir şeyler sürmeye başladım. Makyajım bitince aynadaki kişiye bakıp duraksadım. İlk kez kendimi bu kadar farklı hissediyordum. Böyle hissetmeme sebebiyet veren şey yüzümdeki makyaj ya da üzerimdeki tulum değildi. Beni bu hale sokan kişinin kendim oluşuydu.

Banyodan çıkıp odaya girdiğimde Kamer gömleğinin düğmelerini ilikliyordu. Sertçe yutkunup ona bakmadan çantamı masanın altına attım. Usulca doğrulurken bedenim Kamer'in göğsüne çarptı.

Afallayarak gözlerimi kırpıştırdım. Kamer kaşlarını belli belirsiz bir şekilde kısarken ellerime doğru eğildi. "Sabah ne dedim ben sana?" Sorusuna kulak kabartırken ellerimi alıp siyah gömleğinin düğmelerinin üzerine bıraktı. Parmaklarım düğmelerini kavrarken gözlerimi de o yöne kilitledim. Nefesinin yoğunluğu göz kapaklarıma vururken kalbimin hızı da nefesinin sıklığına karıştı. Başımı eğip düğmelerini yavaşça iliklemeye başladım.

Kamer başını eğdi ve saçlarımı kenara doğru çekip gözlerimin içine doğru bakmaya başladı. Boyu benden uzun olduğu için boynunu sağ tarafa doğru yatırdı. "Başımı belaya sokacakmışsın gibi hissediyorum."

"Yo," dedim sessizce. Gözlerini kısıp kafasını hafifçe dikleştirip yavaşça gülümsedi.

"Gayet de he."

"Yo," dedim gülümsememi bastırmaya çalışarak. Gülümsemesini söndürmeye başlarken düğmelerini ilikleyip başımı kaldırdım. Bedeni dikleşirken sol kaşımı kendimden emin bir şekilde kaldırıp gözlerine baktım. "İnsan kuzenine güvenir biraz."

Gözlerini devirdi. "Başlayacağım öyle işe. Bir süre daha o yalanı devam ettirir daha sonra normale döneriz."

Kaşlarımı havalandırdım. "Normale?"

Derin bir nefes alıp duraksadı. Bana bakarken neler hissettiğini bir anlayabilsem belki her şey bu kadar zor olmayacaktı. Ama o hem tavırlarıyla hem de bakışlarıyla çelişebilen biriydi. "İki medeni insana işte," dedi geçiştirir gibi. Cevap verip de uzatmak istemedim. Omzumu silktim ve dudaklarımı araladım. "İyi o zaman," deyip yüklü bir nefes aldım. "Haydi gidelim canım kuzenim."

"Canım kuzenimmiş," dedi ve dişlerini sertçe sıktı. "Ulan var ya."

Gülümsemedim ve onu takip edip odadan ayrıldım. Belli bir süre sonra kulübe gelmiştik. İçeriye girerken bizi ilk karşılayan şey, dev spot ışıkları ve kulağımı delecek şiddetteki müzikti. Tavandaki büyük avize tarzı ışıklandırmalar ortamı havalandırıyordu. Hemen sol taraftaki canlı müzik köşesi ve yan tarafında duran bar masası da oldukça yerindeydi. Kamer'in gömleğini sıkıca kavradığımda dudaklarını kulak diplerime yaklaştırdı. "Uslu bir kız ol."

Yalancı bir gülüş bulaştırdım dudaklarıma. "Sen de."

Güldüğünü fark ettim. "Sana bağlı," dedi. Hafifçe öksürüp boğazımı temizledim. "Anlaştık."

Memnuniyet tohumlarını yüzüne ekerken geriye doğru çekildi. Biraz daha ilerledik ve arka taraftaki lobide bize el sallayan Şule'nin yanına doğru yürüdük.

"Peynir reyonunun yeri burası olmamalıydı," dedim sertçe.

"Dur kızım dakika olmadı daha," dedi soğuk bir sesle. Kaşlarımı çattım ve Kamer'in kolundan çıkıp yanlarına gittim. Şule ve yanındaki iki üç kişi daha bizi karşıladı. "Merhaba canım sen de mi geldin?" dedi dudaklarını büzerek.

Dişlerimi sıkıp tısladım. "Kamer, sen gelmezsen ben de gitmem dedi. Ben de bu kadar ısrara dayanamayıp geldim. İyi yapmış mıyım?"

Kamer tepki vermedi. Omzumu silkip Şule'ye yeniden baktım. Saçlarını düzleştirmiş omuzlarını ve gerdanını açıkta bırakacak bir şekilde saçlarını tepeden toplamıştı. "Öyle mi?" dedi bozulur gibi. Gözlerimi büyüterek lobideki basamağa adım attım. "Canım kuzenim hiç kıyamaz bana."

Şule gözlerini devirdiğinde kenardaki boşluğa geçip oturdum. Kamer yanıma doğru oturmaya yeltenirken Şule onu durdurarak yanağını çabucak öptü. "Seni özledim."

Derin ve huysuzca bir nefes aldım.

Kamer bir şey söylemeden yanıma gelip oturdu. Yanağına bulaşan kırmızı ruj izini hemen sildim. Omzunun üzerinden gözlerimin içine bakarken dudaklarına muzip bir tebessüm yerleşti. "Hadi başlayalım o zaman," dedi Şule araya girerek. Masanın üzerindeki içki dolu bardağı kaldırdı ve yanında getirdiği kızlara baktı. Onlar da içki dolu bardakları kavrarken Şule bize döndü. "E hadi!"

Gözlerim Kamer'e kaydı. İçki içmezdi, yani içtiğini hiç görmemiştim. Ben de içmezdim, şimdi de içmeyecektim. Kamer Şule'ye düz düz baktı. "Midem bulanıyor benim." Ondan sonra söz almak istediğimde benim adıma konuştu. "Kuzenim de içmez zaten."

Şule ufak çaplı bir kahkaha atıp bana üstten üstten baktı. "Ana kuzusu, iç şekerim bir şey olmaz."

Dudaklarımı sertçe yalayıp gözlerimi gözlerine diktim. "Sen içiyorsan kesin bir halta benzemiyordur. Kalsın."

"Pardon?" dedi kaşlarını kaldırıp yüzünü ekşiterek. "Yok bir şey," dedim arkama daha sıkı yaslanırken. Şule bu olayın üzerinde fazla durmayıp karşımıza geçip oturdu. Kamer kolunu geniş bir şekilde açarak sırtımın arkasına koydu. Elleri saçlarımın arkasında gezinirken parmakları enseme dokunuyordu. Bacaklarımı kırıp ayağına bastım. Yüzü aniden ekşirken gözlerimi kıstım. Rahat durmuyordu.

"Nasılsın Ay..." Adımı yine hatırlayamamıştı ya da hatırlamamak işine geliyordu.

"Aymira," dedim yineleyerek.

"Her neyse," dedi ve yanındaki sarı saçlı çocuğu gösterdi. Çocuk muzip bir şekilde bana bakarken öne doğru atıldı. "Bu da benim kuzenim Tayfun. Sana eşlik eder diye düşünüyorum."

Kamer tok bir sesle öksürüp beni kendine doğru çekti. "Yok" dedi Kamer oldukça tehditkâr bir ses tonuyla. "Yanında ben varım zaten, hiç lüzumu yok."

Şule yalancı bir gülüş yerleştirdi suratına. "Kamer anlıyorum kuzenin falan ama bırak da kız eğlensin."

"Eğlensin tamam," deyip Tayfun denen çocuğa dik dik baktı. "Ben varım bir başkasına gerek yok."

Ses tonu kulaklarıma darbeli matkap gibi işlenirken, Şule'nin suratı bir hayli bozulmuşa benziyordu. Gözleri benimkilerle buluşunca ona umursamaz bir bakış attım. Şule bu tavrımı fırsata çevirirmiş gibi yaptı ve ayağa kalkıp Kamer'in ellerini kavrayıp onu ayağa kalkmaya zorladı. "Tamam, o zaman biz eğlenelim."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirip Kamer'in kolunun altından çıktım. Kamer, "Şule inan istemiyorum," dedi isteksiz bir tavırla. Şule ekledi. "Ya lütfen aylar sonra ilk kez bir araya gelmişiz çok mu?"

Tek kaşımı sinirle kaldırdım ve bacak bacak üstüne atıp, üstte kalan bacağımı sertçe sallamaya başladım. Kamer bitik bir halde ayağa kalkarken bana bakmadan lobiden inerek Şule'nin belini kavradı. Dişlerimi sıkmaya başladım. Şule, Kamer'in ağzının içine bakarak gülmeye başlarken Kamer ise hiç oralı değildi. Sıkıyorsa olsun oralı lâkin yine de itiraz edip dans etmeyebilirdi. Benim hakkımda karar verebiliyor, kendi canının istediği gibi davranabiliyordu. Beynim bu aptal kurmadan sıyrılmak isteyerek duraksadım ve gözleri benim üzerimde olan Tayfun'a döndüm.

"Düşündüm de, aslında biz de dans edebiliriz." Dans etmek ve ben? Çıldırmış olmalıydım.

Çocuk memnun bir tavırla ayağa kalkarken elimi tuttu. Parmaklarımı emanet bir şekilde parmaklarına geçirip lobiden indim. Kamer beni görünce gözleri kocaman açıldı ve çenesini kaskatı öne çıkarttı. Onu umursamadan çocuğun hareketine karşılık verdim.

Çocuk ellerini belime yerleştirirken midemde oluşan kusma hissine engel olmaya çalıştım. Bana bir tek Kamer dokunmuştu, bana bir tek Kamer bu kadar yaklaşmıştı. Şimdi tenimde bir başkasının ellerini hissetmek kendime olan öfkemi kabarttı.

Bu yaptığım neydi? Kıskandırmak mı? Yoksa Şule'ye nispet yapmak mı? Cevabı her ne olursa olsun, Kamer ile büyük çaplı bir kavganın

ayak seslerini duymama engel değildi. Çocuğun yakasına koyduğum ellerimi hafifçe oynatıp gözlerimi gözlerinden ayırdım. Benim gözlerim Kamer'in siyahlarından başkasına yasaktı. Ona baktığım gibi bakamazdım bir başkasına. Ona dokunduğum gibi dokunamazdım birine.

"Çok güzel bir kızsın," dedi Tayfun denen çocuk. İrkildim ve gözlerine bakmadan son derece samimiyetsiz bir şekilde gözlerimi kıstım. Kamer ve Şule çoktan lobiye geçmişti. Kamer'in keskin gözleri gözlerimi hedefine aldığında bakışlarından kopup gelen acı koku damağımda ekşi bir is bıraktı. Parmaklarını sertçe oynatırken boynunu sağa doğru büktü.

Çocuğun elleri belimden sırtıma doğru tırmanırken kaşlarımı çatıp kendimi geri çektim. "Mesafeyi korursan yalnız."

"Rahat ol," dedi beni kendine doğru çekerek. Hızla kendimi geri çektim. "Anlamadım?"

Çocuk gevşek gevşek gülerken ellerimi çabucak yakasından ayırdım. Elleri belime yeniden inerken, "Hadi ama sadece bir dans, abartmıyor musun?" dedi.

"Gel ben sana öğreteyim dans."

Duyduğum son sesle çocuğun elleri hızla belimden ayrılmış, kafasına inen darbeyle geriye doğru yalpalanmıştı. Kamer beklemeden çocuğa bir yumruk daha attı. "Nasıl iyi öğretebiliyor muyum? Piç kurusu."

Etraftaki kalabalık gözlerini üzerimize dikerken telaşlı bir halde Kamer'in koluna tuttum. "Tamam vurma, yeter."

Hızla elimi itti. "Sen sus seninle daha sonra konuşacağım."

Çocuğun kaşı ve dudağı patlarken yüzünde açılan yaralardan akan kan hızla boyun girintisine akmaya başladı. Şule çığlık atıp Kamer'in önüne geçti. "Kamer ne yapıyorsun sen? Bırak çocuğu."

"Çekil önümden," dedi Şule'ye bağırarak. Çocuk avucunun kenarıyla kaşına dokunarak kızgın gözlerle önce bana sonra Kamer'e bakmaya başladı. "Neden abartıyorsun ki? Sadece dans ediyorlardı," dedi Şule.

Kamer'in hızlı hızlı inip kalkan göğsü sinirini temsil ediyordu. Ne söylenirse söylensin yıkıp geçerdi. "Başlatma lan dansından."

Olduğum yerde telaşla ritim tutarken Şule omuzlarını düşürüp sol tarafa doğru döndü. Daha sonra aniden irkilip bağırdı. "Mahir."

Kaşlarımı çattım ve sol tarafa döndüm. Mahir rahat bir şekilde buraya doğru gelirken gözlerim Kamer'i buldu. O bana kızgın kızgın bakarken ben Mahir'in derdine düşmüştüm. "İyi ki geldin," dedi Şule Mahir'in yanına koşarak. Kalabalık yavaş yavaş dağılırken Mahir'in şüpheli tavrı bir ağ gibi gözlerime takıldı. "Ne oldu ki?" diye sordu.

"Kamer'in kuzeni ve Tayfun dans ederken Kamer bir an ne olduysa Tayfun'a saldırdı."

Ne? Her şey açığa çıkacaktı. Kamer'in yanımda olmasına mı sevinsem yoksa az sonra deşifre olacak olmamıza mı üzülsem bilememiştim. Mahir'in kısık gözleri önce Kamer'i sonra beni süzdü. Kamer'e bakarken dünya umurunda değil gibi duruyordu. Burnundan soluduğu sert hava etkisini hâlâ koruyordu. Mahir, "Kuzen mi?" dedi yüzünü ekşiterek. Daha sonra ortaya doğru gelip gülmeye başladı. "Kızım bunlar kuzen falan değil lan. Bunlar aynı evde yaşıyor, uzaktan yakından bir akrabalıkları bile yok."

Çok güzel.

Şule yüzünü müthiş bir şekilde buruşturup Kamer'e baktı. "Anlamadım? Kamer doğru mu bu?"

Kamer tepkisiz bir şekilde dururken nefes almayı unutmuş gibi olanları izlemeye koyuldum. Mahir öne doğru atıldı. "Kızım ne doğrusu mu? Ulan bunlar resmen birlikte yatıp kalkıyorlar."

"Doğru konuş kopartırım dilini senin," diyerek hırladı Kamer. Kalbim korkuyla hızlı hızlı çarparken Mahir devam etti. "Yalan mı? Hadi yalan de lan?"

Şule bitik bir halde omuzlarını çökertirken gözlerimin kenarından onu süzmeye devam ettim. "Ne oldu Alptekin dilini mi yuttun?" diyerek tavrını yineledi Mahir.

Kamer dudaklarını ısırıp hızla Mahir'e doğru yürüyüp bağırmaya başladı. "Doğru kuzen falan değiliz biz. Bu aptal yalanı niye uydurdum bilmiyorum ama iyi oldu," deyip az önce ölüsünü çıkarttığı çocuğa baktı. "Bazı şerefsizlere dans etmeyi öğrettim."

"K-Kamer ne diyorsun sen?" dedi Şule kekeleyerek.

Mahir'in gerginleşen suratına gölge düşüren şey ise Kamer'in tavrıydı. "Sana ne kızım, ne diyorsam diyorum." Ardından gözleri beni buldu. "Aymira benim kuzenim falan değil," dedi ve hızla ellerimi kavrayıp beni kendine çekti. "Ve aramızda ne olduğu da sizi zerre ilgilen-

dirmez." Konuşmadım. Nefesine müsaade etmeden devam etti. "Şimdi siktirin gidin," deyip duraksadı. "Ya da bu kadar pezevengin burayı boşaltması zor olur, biz gideriz."

Kalabalığı yarıp geçerken beni arkasında sürüklemeye başladı. Kısa bir süre sonra kendimi dışarı da bulmuştum. O kadar hızlı çıkmıştık ki, ne ara arabaya geçmiştik anlamamıştım bile. Kamer öfkeyle direksiyon başına geçip beklemeden gazı kökledi. Nefesinin hırsı gözlerini bürümüştü. Dudaklarımı kemirmeye başlarken elini sertçe yumruk yapıp direksiyona vurdu. "Ne dedim lan ben sana? Ne dedim kızım?"

Kalbim korkudan ağzımda atmaya başladı. Sinirliyken gözü hiçbir şey görmüyordu. Beni asıl korkutan şey sağ salim arabayı kullanabilmesiydi. "Benim bakmaya kıyamadığım gözlere kim bakar öyle? Benim dokunurken titrediğim bedene kim dokunur öyle kolayca?" Gözlerimi büyütüp irkildim. "Oyarım lan ben adamı."

"Sadece bir dansı," dedim, onun tavrının aksine olağanüstü bir sakinlikle.

"Dansmış? Gördük lan dansı! Sana bir ben dokunabilirim anlıyor musun?"

"Bağırma bana geri zekâlı," dedim sesimi bir anda yükselterek.

"Bağırım lan bağırırım." Dirseğini camın kenarına dayayıp ellerini alnına koydu ve direksiyonu bir kez daha yumrukladı. "Ben biliyordum ama böyle olacağını. İlla dövdüreceksin birini."

"Dövmeseydin," dedim dişlerimin arasından tıslayarak. "Sen dans ederken iyiydi ama değil mi? Şimdi gelip bana burada öfke kusma."

"Aynı şey değil," dedi hızla.

Hemen tepkimi belli ettim. "Avut kendini böyle. Yatak hikâyelerinizi dinlediğim kızla dans ediyorsun sonra sana benden başka kimse dokunamaz diyorsun. Neyim ben be? Senin elinde kumandayla yönettiğin bir robot mu? Bana böyle davranmaya hakkın yok, bunu o boş kafana soksan iyi edersin."

"O herifle dans etmen için çok gerekli bir sebep değil mi?" dedi sinirle. En az onun kadar gergin bir tavırla hırladım. "Boş versene ya. Senin tek derdin erkekliğini göstermek. Yoksa umurunda falan değilim ben senin."

İçimde katlanan duygular nihayet patlamıştı. Benim canımı sıkan sadece kendi haklılığını görmesiydi. Bu beni üzüyordu ve o bunun

farkında bile değildi. "Saçma sapan konuşma," deyip direksiyonu sol tarafa kırdı. "Eşek gibi biliyorsun umurumda olduğunu. Daha fazla konuşup germe sinirlerimi."

"Susmayı dene o zaman!"

"Susturmayan sensin!"

Ona karşılık vereceğim sıra kendimi güçlükle durdurdum. Daha fazla konuşmak bizi anca yıpratacaktı. Sustum. Geriye yaslandım ve başımı cama doğru çevirip sustum.

Sustuk.

Öyle bir sustuk ki bu sessizliğin gürültüsünde boğulduk.

Ardından kısa bir süre sonra eve geldik. Kamer arabayı tamirhaneye park ettiğinde ben önde o arkada merdivenlerden çıkıp evin kapısına doğru yöneldik. Kamer önüme geçti ve anahtarı kapıya soktu. Karanlık havaya eşlik eden baykuşların uğultusu huzurumu kaçırmıştı. Huzurumu kaçıran bir şey daha oldu. Hemen yanımda beliren bir gölgeyle irkildim ve şoke olmuş gözlerle gölgeyi takip edip sahibine ulaştım.

Tanıdığım beden bana büyük bir hayal kırıklığı ve şaşkınlıkla bakarken saçlarımı estiren rüzgâr ses tonundaki tınıya nem vurmuştu.

"Aymira!"

Gözlerimin akına düşen gölgesi varlığımı acıtıyordu. Gerdanıma vurmuş rüzgâr, sertliğini tıpkı bir hançer gibi göğsüme saplıyordu. Kalbim pat pat atarken gözlerimin yandığını hissettim.

"Hakan?" diyebildim. Bu isim yıllarımın bende biriktirdiği en kıymetli isimdi. Onun bendeki yerini bir o bir de ben bilirdim. Şimdi ise onu uzun zaman sonra karşımda görmek tüm yılları tek bir kalem de sildirmiş gibiydi. Ela gözleri karanlığa kafa tutar gibi üzerimde parlarken, hiç olmadığım kadar karanlığa gömülmüştüm. Gözlerinde görebildiğim tek şey koca bir hayal kırıklığı ve peşinde sürüklenen koca bir şaşkınlıktı.

Yanıma doğru bir adım atmadan ellerini usulca bana doğru kaldırdı. "S-sen?" dedi sesindeki titremeye engel olamadan. Gözlerim dolarken dudağımı ağlamamak için ısırdım. Şu an ne hissettiğimi bilemiyordum. Hakan yüzüne doğru vuran rüzgâra aldırış etmeden Kamer'e baktı.

"Bu çocuk?" dedi onu hatırlamış gibi. Olayların ucunu kaçırmıştım. Kamer anahtarı kilidin üzerinde bırakıp bir adım öne atıldı, ardın-

dan beni arkasına alır gibi önüme geçti. "Hayırdır birader?" diye sordu. Şu an belki de yüzleşmekten en çok korktuğum sahneyi yaşıyordum. Neden şimdi, neden?

"Bir dakika, ne oluyor lan?" dedi Hakan sol tarafa doğru bir adım atıp, bana bakarak. Karnımın ağrısı yüzüme vururken dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı sağa sola salladım.

"Hakan? Açıklayabilirim, yani..."

"Neyi açıklayacaksın Aymira?" dedi, üzerindeki şaşkınlık gittikçe büyüyordu. "Hiçbir şey söylemeden işten ayrıldın. Sustum. Bir kere bile aramadın. Neredesin diye kendimi yer bitirirken sen," deyip yüzünü ekşiterek Kamer'e baktı. "Sen bu itin yanında?"

"Doğru konuş lan," dedi Kamer, Hakan'ı sert bir şekilde arkaya doğru iterek. Hızla Kamer'in kolunu kavrayıp durdurdum. "Yapma, lütfen."

Hakan boş gözlerle bana baktı. "Lan ne yapma? Allah'ım çıldıracağım."

Onu o kadar iyi anlıyordum ki hissettiklerinin yükü bana bulaşmıştı. Peki, ne söyleyecektim de bana bu kadar uzak bakan bakışları yumuşayacaktı? Burada neden bulduğumu ona asla anlatamazdım, gerekirse benden tüm hayatım boyunca uzak dursa bile.

Kamer'in dişlerinin sertliği çenesinden anlaşılıyordu. "Aymira susma," diye bağırdı. "Susma bir şey söyle bana. Tek bir mantıklı açıklama," diye devam etti. Kamer bir adım daha atarken onu takip ettim. Kamer'in koluna parmaklarımı saplarken onun önüne geçtim. "Lütfen sen karışma," diye fısıldadım. Bana alttan alttan bakarken kuru dudaklarını çabucak ıslatıp dilini hızla ağzının içine attı.

"Ne lütfeni? Ne seni?" dedi arkamdan Hakan. Gözlerimi kırılgan bir tavırla kapatıp acı havayı ciğerlerime çektim. "Aymira sen bu adam... Sen bu adam..." Hakan sözlerinin devamını bir türlü getiremiyordu. Aklından geçen şeyler dilinde can bulamıyordu.

"Ne lan sen bu adam? Ne?" Kamer beni ezercesine onun üzerine yürüdüğünde ellerimi göğsüne koyup onu durdurdum. Sert gövdesi aşılmaz bir duvar gibiydi. Kamer'in yutkunduğu anladığımda gözlerimi kısıp hiç olmadığı kadar sessizce konuşmaya başladım. "Onunla konuşmam lazım."

Kamer, "Konuş benim yanımda, bunun ne gibi bir özeli var seninle?" dedi dişlerini sertçe vurup gözlerini Hakan'a dikerek.

"Asıl seninle ne özeli var?" dedi Hakan ses tonundaki çatlaklığa dem vururken. Yorgun bir iç çekip Kamer'in gözlerine hiç olmadığı kadar cesur baktım. "Bak beni umursuyorsan eğer, lütfen onunla konuşmama karışma."

Kurduğum cümlenin farkındalığı Hakan'ı rahatsız etmişe benziyordu. Sırtıma diktiği gözlerini gözlerimin önündeymiş gibi görebiliyordum. Bu benim canımı yaksa da bu acıyı Hakan'ın daha derinde yaşadığını hissedebilmiştim.

Kamer'in yüzünde oluşan o memnuniyetten bir hayli uzak da olan bakışları, Hakan'ın gözlerinde çivilenmişti. Ellerini yumruk yaptığını görmüştüm gözlerimi acıyla kapatıp bir kez daha fısıldadım. "Lütfen..."

Hakan'ın yeniden araya girip beni gittikçe dönüşü olmayan yollara sürüklemesine müsaade etmeden, Kamer'in beni dinlemesini istiyordum. Kara gözlerini bana doğru çevirirken elmacık kemiklerinde olan gerginlikten bir gram bile ödün vermeden suratıma baktı. Sıkıntıyla nefes alıp verirken başıyla evetledi. Ona teşekkür eder gibi buruk bir şekilde gülümsediğimde arayı soğutmadan geri geri gidip kapıya doğru yöneldi. Gözlerini bir an olsun bile Hakan'ın gözlerinden ayırmadı. Dik bakışları ruhumu iğnelerken kapıyı açıp usulca içeri girdi.

Durdum. Karanlığın içindeki bedenim beni girdabına hapsediyordu. Kim bilir belki de hapsolmak istedim. Arkamı dönüp onunla konuşacak mecalim yoktu. Anlatsam da inanmazdı zaten. Hakan'ın yorgun nefesi sırtıma vururken küçük adımlarla arkamı döndüm ve uzak bakışlarının hedefi altına girdim. Yüzünün her bir kıvrımında biriken şaşkınlık tohumları beraberinde hayal kırıklığına da sürüklemişti.

Hakan, "Bana tek bir şey söyle?" dedi kırık bir sesle. Kaşlarının kavisi şakağından süzülen ter damlacıklarına uzanıyordu. Ayın ışığı soğuğunu yüzüne vururken, "Terlemişsin üşüteceksin," dedim.

Güldü. "Ona da söyledin mi aynını?"

Kalbim acımıştı. Acımıştı çünkü Kamer'e olan hislerim çok başkaydı. Bunun gittikçe büyümesine karşı koyamasam da şimdi bir ikilem arasında kalsam Kamer'e gitmek yerine kendimi öldürürüm. Öldürürüm çünkü zorunluluğun verdiği yetkiyle Hakan'a gidersem arkamda Kamer'i bıraktığımda zaten ölmüş olurdum.

"Söyleme öyle," dedim sessizce. "Dostumsun sen benim, iyiliğini düşünmez olur muyum hiç?"

"Düşünmek mi?" dedi bana doğru bir adım atarken. "Düşünceli bir insan olsaydın eğer, o kadar insanı geride bırakıp bu itin yanına gelmezdin."

Hemen sözünü kestim. "Bildiğin gibi değil."

"Ne bildiğim gibi değil Aymira? Geçen gün eve geldin seni gördüm, o adamla," dediğinde gözlerimi büyüttüm. "İlk başta konduramadım, Aymira yapmaz dedim. Ama şuram," derken elini kalbine koyup devam etti. "Şurama yenik düşüp takip ettim ve bugün gördüğüm manzara bırak yenilmeyi bir daha ayağa kaldıramaz beni."

Sesindeki titreme bam telime basar gibi canımı yaktı. O benim en yakınım hatta kendimden bile kendime yakın olan tek kişiydi. Yeri gelir abi, yeri gelir bana sırdaş olurdu. Şimdi anlıyorum ki aylar öncesindeki hayatımın yakınından bile geçemiyordum ben. "Hayır, bu düşüncesizlik değil Hakan. Sana anlatamayacağım, hayatım pahasına sakladığım şeyler var."

Dudaklarını birbirine bastırıp başını aşağı yukarı doğru salladı ve ardından ses tonunu yükseltti. "O it mi hayatın pahasına sakladığın kişi? Sen kimin yanında kalıyorsun Aymira, o herifle ne gibi bir ilgin olur senin?"

"O," dedim ve tane tane kelimelerimi kurmaya başladım. "O benim hayatımı kurtardı. İnan bana aklından her ne geçiyorsa öyle değil."

"Aklımdan ne geçebilir ki?" deyip gözlerini kıstı. "Ne geçebilir aklımdan? O it herif sana sert davrandı diye onunla kavga ettim, seni korudum. Şimdi seni görüyorum, onun yanındasın. Belki..."

Devam edemediğinde boğazımı yakan acı, gözlerine ulaşıp ona tüm yıkılışıyla boy gösterdi. "Hakan konuşmalarına dikkat et," dedim tok bir sesle. Onunla ilk kez bu mesafe ve sesle konuşuyordum. Ona o kadar uzaktım ki ne yaparsam yapayım onunla bir daha eskisi gibi olamayacaktım sanki.

"Yalan mı Aymira? Ailen, kardeşin, Şebnem," dedi ve omuzlarını çökertti. "Ben... Bizi düşünmeyip ona geldin, herkese yalan söyledin sen. Sen bir tek kendini düşünüyorsun. Bencilin önde gidenisin."

Ona anlatamazdım, anlatsam da anlamazdı. "Ben," dedim ve bir adım öne atılıp elimi göğsüme vurdum. "Ben herkesi düşündüğüm için buradayım. Sana açıklayamayacağım, kimseye anlatamayacağım şeyler var. Alper'i düşünmüyor muyum sanıyorsun, babamı merak etmediğimi mi sanıyorsun? Seni ve Şebnem'i özlemediğimi mi hissediyorsun?"

Cümlelerimin noktasına ulaşana kadar akıttığım her bir kelimenin altında ezildim. Ses tellerimde yankılanan acı gerçekler nihayet dilimin ucunda can bulmuştu. "Geri döneceğim, çok kısa bir süre içindi bura- sı," dediğimde sözümü hızla kesti. "Kısa mı? Kaç zaman oldu haberin var mı?"

Yutkundum. Yutkundum ama boğazımda düğümlenen şeyi çözemedim. Kendimi savunmak gibi lüksüm ya da zorunluluğum yoktu. Oldukça geçerli sebeplerim vardı tabii bu kulağa uzaktan hoş gelmese de. Ama değildi işte, daha dün gibi hatırlıyordum Mahir'in bana yakalaşımını, daha dün gibi hatırlıyordum kaderimin o gecenin ucundaki halata bağlı oluşunu.

"Bak haklısın tamam mı? Hiçbir şey söylemeden çekip gittim, aramadım haklısın."

"Haklı olmak mı? Cidden tek derdim bu mu benim?" dedi kaşlarını sorguyla kaldırarak. Ellerimi göğsümden indirdim ve dümdüz bir şekilde ona bakmaya devam ettim. "Derdin ne peki?"

Önce kısa bir süre afalladı. Gözlerinin içinde gördüğüm çukurda kimliği belli olmayan birinin çığlıkları yükseliyordu. Bunu hissedebilmiştim.

"Derdim sensin benim," dedi bir anda. Dudaklarımı aralayıp kendimi geri çektim. Hakan yüzünü asıp gözleriyle yüzümün her bir köşesinde gezinmeye başladı. "Şu haline bak. Saçın, gözün," dedi ve bakışlarını dudaklarıma kaydırdı. "Dudakların. Hepsi o kadar sen değil ki belki de bu yüzden gelemiyorsun."

Rüzgârdan dağılan saçlarım gözlerimi keserken onları kulağımın arkasına sıkıştırıp deri ceketime daha çok sarıldım. "Ne yaptın sen kendine? O adam ne yaptı sana da gelemiyorsun geri?"

Beni eve götüremeyen şey Kamer değil ki. Herkesin iyiliği için diye çıktığım bu yolda güveni tam sağlayamadığım için dönemiyordum. "O bana hiçbir şey yapmadı," dedim ve ses tonumu azalttım. "Emin olabilirsin."

Hakan'ın dudaklarına vuran buruk tebessüm içimi acıttı. "İki günlük adam için kaç yıllık dostuna açıklama yapıp, onu resmen koruyorsun."

Zihnimdeki gürültüye yenik düşmeden çenemi dikleştirdim. "Kimseyi korumuyorum ben. Sen hâlâ aynısın bende. Yerin gram eksilme-

di," dediğim anda elini yumruk yapıp duvara geçirdi. "Söyleyip durma şunu. Hiçbir şeyin eskisi gibi olduğu yok. Bana bunu söylemen bile aramızdaki köprüyü çoktan yıkmış," deyip elini duvardan çekti. "Ben artık sana diyecek bir şey bulamıyorum Aymira. Sen çoktan bulmuşsun yolunu."

Boğazımda oluşan düğüm gittikçe karışık bir hal alırken gözlerinde görebildiğim kişi de bir o kadar karışıktı. "Deme öyle," dedim kırgın ve yorgun bir sesle. Duvarın dibinden ayrılırken yere damlayan kan lekeleriyle irkildim. "Hakan elin," dedim hızla yanına gidip elini kavrarken. Avucumun içine aldığım elinin yan yüzü kanıyordu.

Eli buz gibiydi, tıpkı ruhu gibi.

Elindeki kana dokunmaya yeltenirken kendini geri çekti. "Bırak istemiyorum. İstemiyorum bana böyle davranmanı."

"Hakan yapma şunu, sana neden öyle davranayım? Anlamıyor musun sen, geri geleceğim. Yemin ederim hiçbir şey düşündüğün gibi değil, yemin ederim."

Durağan bir şekilde başını sağa sola sallayıp devam etti. "Umurumda bile değil. İnan bana yapacağın hiçbir açıklama umurumda değil."

Zaten hep umurunda olmadığımız şeyler değil miydi kaderimize kafa tutan?

"Umurumda olan tek bir şey var," dedi ve tüm dikkatini bana vererek dudaklarını araladı. "Benimle mi geleceksin, yoksa o itin yanına geri mi döneceksin?"

İşte duymaktan korktuğum, çığlıklarını dindiremediğim o soru. Bunun cevabını verirsem eğer tarafımı belli etmiş olur muydum?

Olmazdım.

Olmazdım çünkü Hakan'la gidersem evime döner ve taraf diye bir şeyi ortadan kaldırmış olurdum. Kamer'in yanına dönersem kuralı bozmamış, hem kendimi hem de ailemi korumuş olurdum. "Hakan?" dedim sesimdeki titremeye engel olamadan.

"Tek bir cevap," dedi kurşun gibi bir sesle. Benden tek bir cevap alıp geriye kalan tüm soruları öldürmemi istiyordu. Benden tek bir cevap alıp gerideki tüm gerçekleri yakmamı istiyordu.

Boş bir tablonun üzerine vurduğum ilk fırçanın rengi beyazdı. Saf ve masum. Daha sonra biraz siyah sürdüm üzerine. Kirli ve tehlike-

li. Oldu tablo gri. Ben biraz büyüdüm o biraz büyüttü beni. Benden bunların bedelini istiyordu. Benden beyazı değil, griyi istiyordu çünkü onunla geri dönecek olan Aymira değil Kamer'in Diana'sı olacaktı.

"Aymira?"

İç çektim. Gözlerim ela gözlerine bakarken ağlamamak için dudağımı ısırdım. Onunla gidemezdim, her şeyi düzene sokmadan bu anlaşma bitmeden olmazdı. Onunla gidersem burada geçirdiğim günlerin bir önemi kalmazdı.

"Ben gelemem. Kusura bakma Hakan," dedim ve tek bir kelime bile etmesine izin vermeden hızla arkamı dönüp eve girdim. Kapıyı kapattım ve ayaklarımın yönünü ezberlediği tek yere doğru gidişine müsaade ettim. Hızlı hızlı merdivenlerden çıktım ve kapıyı açtım. Kamer ayakta tüm huzursuzluğuyla duruyordu. İçeri bir hışımla girdiğim vakit kapıyı yavaşlıkla kapatıp sırtımı yasladım.

Az önce her ne kadar kendim için, herkesin iyiliği için Hakan'la gitmesem de bir yanım Kamer'i bırakamadığı için gidememiş miydi?

Haydi itiraf et kalbim?

Hiç mi geçmedi aklından, ben ondan nasıl geçerim diye? Hiç mi sızlamadı mı kalbim şu son ayların huzuruyla? Hiç mi düşünmedim aylardır hayatım olanla yıllardır hayatımda olanların eş değerde olamayacağını?

Kızıyorum aslında kendime. Kızıyorum çünkü ben kalbimi tüm çıplaklığıyla açmıştım, öyle bir açmıştım ki onun üzerini yalnızca o giydirebilir, yalnızca o örtebilirdi.

Ama sorun şuydu ki; onun örteceği hiçbir elbise kapatamazdı benim kalbimi.

Dalgın bir şekilde elimi yanağıma koymuş, önümdeki zeytinle oynuyordum. Gün geçtikçe sırtımdaki kambur büyüyordu. Her şeyin üst üste binmesi sırtımdaki kamburu da büyütüyordu.

"Aymira," dedi Zeynep. Elimi yanağımdan çekmeden yüzümü hafifçe dikleştirip Zeynep'e baktım. "Efendim canım?"

Dudaklarını ıslatıp gözlerini kıstı. "Yarın okulda tiyatro gösterimiz var da, benimle alışverişe gelir misin? Elbise alacağım."

Elimi yanağımdan çektim ve yavaşça doğruldum. "Gelirim de, ben pek anlamam ki," dedim. Gözlerimin kenarından Kamer'e bakarken sigarasını dudaklarının arasına koyup derin bir iç çekerek gözlerini kıstı. Zeynep, "Olsun, maksat birlikte gezmek değil mi?" dediğinde Çetin çayını yudumlayıp masanın üzerine sertçe bıraktı. "Ne rolün var da elbise bakacaksın?"

Zeynep, Andaç'a göz attı. "Şarkı söyleyeceğim." Çetin'in de sesi güzeldi demek ki bu durum genlerinden kaynaklanıyordu.

Kamer araya girerek Andaç'a alaylı bir bakış attı. "Sen ne rolünde sin lan?"

Kaşlarımı kırıştırıp elimi çenemin altına koydum. Andaç huzursuz bir nefes alırken yüzündeki memnuniyetsiz tavır fark edilmeyecek gibi değildi.

"Ağaç."

Yorgun bir halde gülümsediğimde Andaç'ın bakışları beni buldu. "Pardon," diyerek pozisyonumu düzelttim. Ardından Kamer sigarasının külünü keyifle kül tablasına döktü. "Kalas mı kütük mü?"

"Dallı benim ki," diye karşılık verdi Andaç. Zeynep belli etmeden gülse de erkek arkadaşıyla alay edilmesine üzülüyor gibiydi fakat buna alışmış olması gerekirdi çünkü onların iletişimi böyleydi. "Gideriz, değil mi?" diyerek araya soğuk girmesini önledi Zeynep.

"Gideriz," diyerek başımı salladım. Zeynep çayının dibini bitirirken ayaklandı ve arkasını dönerken bir şey onu durdurdu, tekrar masaya yöneldi. "Bu arada, yarın ki tiyatro gösterimize hepinizi bekliyoruz."

Kamer belli etmeden gülümserken, "Bir ağacı izlemek için mi?" diye sordu.

Andaç sabır çeker gibi kafasını sağa doğru çevirirken yüzümde oluşan tebessüme engel olamadım. "Hayır, beni dinlemek için," dedi Zeynep. Tavrında Andaç'ı korur gibi bir hal belirmişti.

"Bakarız," deyip geçiştirdi Kamer. Masadan ses çıkmazken Zeynep hazırlanmak için odasına gitti. Daha sonra çocuklar da masadan kalkmaya başladı. Ben de ayağa kalktım ve masadaki tabakları toplayarak makineye dizmeye başladım. Kamer ise oturduğu yerden kalkmamış sigarasını içmeye devam ediyordu. Tabağı makineye dizerken doğrulduğumda kolum yanlışlıkla bardağa çarptı ve bardak zemine düşerek tuzlu buz oldu. Kendimi hızla geri çekerken Kamer çoktan yanıma gelmiş, beni kendine doğru çekmişti.

"İyi misin?" diye sordu ürkekçe.

Dudaklarımı büyük bir güçlükle kımıldattım. "İyiyim."

Kamer solgun bir yüzle bana bakarken, göz çukurlarından yükselen endişe kokuları öyle hissetmediğimi anlamış gibiydi. Gözlerim yerdeki cam kırıklarına odaklanırken, ağlamamak için dilimi ısırdım. Gerçekler gün geçtikçe katlanılmaz bir hal alıyordu. Buradan gittiğimde ya her şey için çok geç olursa, ya geri döndüğümde bir ailem kalmazsa, ne yapardım ben? Kime sığınır kime saklanırdım? Saklansam ne olacaktı, hangi saklambaç sonsuza kadar sürerdi ki?

Kamer ellerini tedirginlikle yüzüme yaklaştırıp, ılık tenini tenime aksetti. Elleriyle yüzümü avuçları arasına hapsederken gözlerine bakmam için bana tehditkâr bir bakış attı. "İyi misin?" diye sordu tekrar. Az önce ki sorusunun yanıtından tatmin olmamışa benziyordu.

Gözlerimi siyahlarına sabitlerken acıyla yutkundum. İçimden ağlamak, bağırmak çağırmak geliyordu ama yapabildiğim tek şey suratına boş boş bakıp, onu yanıtsız bırakmak olmuştu.

Bana bir adım daha yaklaşıp gözlerimin içini görmeye çalıştı. O da biliyordu o da görüyordu iyi olmadığımı, ama yapabileceği bir şey yoktu. Benim elimden gelmeyenler onda el oluyordu. "Anlat bana," diye fısıldadı. Anlatsam da anlar mıydı? "Gitmek mi istiyorsun?" diye sordu çekinir gibi. Dudaklarının kuruluğunu ıslatmak istesem de zaten başıma gelenlerin bu aptal isteklerim yüzünden olduğunu fark ettim.

Öylece ifadesiz bir şekilde baktı gözlerime. Kara gözlerinin içinde dalgalanan rüzgârın esintisi kulağıma ulaşan bir sesten ibaretti. Dalgalar sahile her ulaştığında beraberinde içimden bir şeyleri koparıp ona veriyordu.

Bir şey söylemeyeceğimi anladığında gözlerini yorgunlukla kapattı ve beni kendine çekerek sarıldı. Başımı omzuna yasladığımda ondan güç alır gibi sıkı sıkı tutundum. Ellerini saçlarıma götürüp ılık nefesini kulağıma ulaştırdı. "Az kaldı, evine döndüğünde tüm bu huzursuzluğun gitmiş olacak. Söz veriyorum. "

Gözlerimi sancıyla kapatıp kokusunu içime çektim. Her ne kadar eve dönecek olmama sevinsem de ondan ayrı kalma düşüncesi yakmıyor muydu canımı? Beni ona alıştırdığı gibi unutmama da yardım eder miydi?

Elleri saçlarımda gezinirken kalbim bir bebeğin ilk çığlığı gibi tapteze ve hiç olmadığı kadar saf saf atmaya başladı. Beni usulca kendinden çekerken başını eğdi ve yüzüme baktı.

"Haydi git hazırlan, Çetin sizi bırakacak," dedi ve buruk bir gülüşle devam etti. "Buraları ben toplarım."

Yüzümde zoraki bir tebessüm yer edinirken ona ayak uydurmaya çalıştım. Daha sonra yanından çekilip üzerimi giyinmeye gittim. Bir saat sonra kadar Çetin, Zeynep'le beni büyük bir alışveriş merkezine bırakıp gitti. Gözlerimi büyüterek etrafı süzmeye başladım. Buralara gelmeyeli yıllar oluyordu. Ah! Sanki hiç gün yüzü görmüyormuşum gibi konuşuyordum fakat ne yalan söyleyeyim bir nebze de olsa öyleydi.

"Haydi gel şuraya girelim," dedi Zeynep ilk gördüğümüz mağazaya girerken. Dudaklarımı büktüm ve onu takip etmeye başladım. Mağazaya girdiğimizde askılıkta duran elbiseler hemen kendine davetiye gönderdi. "Şunu bir denesem mi?" dedi Zeynep eliyle hemen köşede duran turkuaz elbiseyi göstererek.

"Bilmem bence şu mavi elbise daha hoş sanki," deyip hemen Zeynep'in gösterdiği yerin iki askı uzağına yöneldim. Zeynep beni takip edip yanıma geldiğinde, ben çoktan mavi elbiseyi onun üzerine tutmuştum. "Bence kesinlikle bunu dene, hem saçlarınla da uyumlu olur," dedim su yeşili saçlarını vurgulayarak.

Askıyı elimden alıp aynının karşısına geçti. "Olur değil mi?"

"Denemeden bilemezsin," dedim gerisinde durarak. Zeynep pozitif bir tavırla arkasını dönüp çantasını ve montunu bana verdi. Kabinin perdesini çekerken bende olduğum yerde ayaklarımla ritim tutmaya başladım.

Dişlerimi birbirine vururken yan kabinin perdesi açıldı ve o sinir ses tonu hiç olmadığı kadar zihnime kazındı. "Vay vay, canım kuzenim de buradaymış."

Kafamı kaldırdığımda karşımda gördüğüm kişi canını tek bir tırmıkla alabileceğim Şule'ydi.

"Ne diyorsun?" dedim oralı olmamaya çalışarak.

"Kuzenim deme lazım olur diyorum," dedi üzerime doğru gelerek. Sabırlı olmaya çalıştım. Cidden bu kendini ne zannediyordu?

"Uğraşma benimle," dedim sol kaşımı sertçe kaldırarak. Suratında tiksinç bir gülümseme meydana geldiğinde elindeki askıları kenara bırakıp bana doğru bir adım attı. Sakin tavrımı korumaya çalışarak tepkisiz bir vaziyette üzerime gelmesine müsaade ettim.

"Kamer koydu mu kapının önüne seni?"

Güldüm. "Sana öyle mi yapmıştı?"

Burun deliklerini genişleterek, dişlerini birbirine sürttü. "Bana bak kızım, zaten seni gözüm tutmamıştı şimdi de dağdan gelip bağdakini kovuyorsun."

Kaşlarımı çattım ve geri çekilerek ellerimi iki yana açtım. "Efendim? Ben mi seni kovuyorum, anlatsana zaten olmadığın ve hiçbir zaman da olamayacağın bir yerde olmadan seni nasıl kovabilirim?" dedim ve sol ayağımı öne çıkardım. "Cidden merak ediyorum."

Tepki vermeden karşımda öylece dikilmeye devam etti. Durmadım ve gözlerimi kısarak onun taklit ettim. "Kamer doğru mu bunlar? Kamer özledim seni, öp beni Kamer, ye beni Kamer..."

"Kes sesini," dedi tüm ciddiyetiyle. Aksine keyfim yerine gelmişti ve bunu neden sürdürmediğimi düşündüm. "Bence sen önce şu saçlarını kes, hayır tam senin rengin ama küflenmiş."

Dudaklarını sıktı ve gözlerini sinirle kıstı. "Ondan mı alıyorsun bu cesareti? O kadar heveslenme kızım, Kamer'in sevgisi anca yatağına alıncaya kadar sürer. Hızlı başlar hızlı biter, ondan sonra kapının önünde bulursun kendini."

Kamer'i ağzına alışı da onunla olan geçmişi canımı sıksa da bunu belli etmemeye çalışıp yalancı bir sinirli gülüşle karşılık verdim. "Tecrübeliyiz bakıyorum."

Aklı sıra Kamer hakkında kötü şeyler söyleyip beni üzmek istiyordu. Bunu başaramayacaktı. Geçmişi beni ilgilendirmiyordu nasılsa, geleceği de öyle. Benim işim şimdiki zamanlaydı ve bana bir yanlış yapmayacağını çok iyi biliyordum. Hareket etmesini beklemeden üzerine doğru eğildim ve gözlerimi tüm tehditkârlığıyla gözlerine diktim. "Ucuz olmak nasıl hissettiriyor?"

Tam o anda eliyle hızla yüzüme tokat attı. Yüzüm hafif bir şekilde sola doğru savrulurken dudaklarımı hiç olmadığı kadar sertçe sıkıp oldukça derin bir nefes aldım ve sakin bir şekilde doğrularak gözlerine baktım. Burnundan soluyordu ben ise onun aksine daha sessizdim. Kafamı masum bir şekilde sağ tarafa doğru eğdim. "Çok yanlış kayaya çarptın be güzelim."

Çok kısa bir zaman dilimini ona zaman kazandırmak için izin verdiğim de anladım ki o peynir kafasının içinde fareleri beslemekten ona başka beyin kalmamıştı.

Elimdekileri bir hışımla yere atıp vakit kaybetmeden Şule'nin boğazına sarıldım ve onun sertçe sürükleyip sırtını duvara çarptım. Parmaklarımı boynuna iyice geçirirken elleriyle parmaklarımı kavrayıp kendini kurtarmak istedi. "Bana bak! Kamer'le geçmişte ne yaşadın bilmiyorum bilmek de istemiyorum ama bir daha o yayık ağzından onun adını duyarsam, bundan sonra tuvalet ihtiyacımı o ağzın karşılar anladın mı beni?"

Şule kafasını aşağı yukarı sallarken boğazını daha çok sıkmaya başladım. Gözlerinin kızardığını fark ettiğimde kendimi durduramadığımı da fark ettim. Sanki haftalardır içimde yanan ateşin patlayışı gibiydi. "Senin gibi bir ton sürtük geçti elimden, onlar gibi olmak istemiyorsan kapat çeneni," dedim oldukça koyu bir sesle. Şule öksürmeye çalışırken Zeynep arkamdan gelip beni çekmeye çalıştı. Ardından tüm mağaza çalışanları olaya dahil olurken Şule boğazının rahatlamasıyla hızlı hızlı öksürmeye başladı.

"Bırakın beni," diyerek bağırdım güvenlik çalışanlarına. Ortam bir anda kalabalıklaşırken tüm mağaza kapıya dizilmişti.

"Bunu ödeyeceksin kızım, çok kötü ödeteceğim sana," diyerek üzerime yürüdü Şule. Ellerimi güvenlik görevlilerinden kurtarıp saçlarını tuttum. "Geldim, haydi ödet."

Şu an hiç beklenmedik tavırlar sergiliyor olabilirdim ve eminim ki sakinleştiğimde yaptığım şeyler yüzümü kızartacaktı ama damarına basan birinin şah damarını keserdim ben. İşin ucunda geriye bir tek utanç kalsa bile.

Mağaza görevlileri beni Şule'den kurtarmaya çalışırken daha çok çırpınıp beni kavramamalarını sağladım ta ki birisi gelip beni belimden tutup arkaya doğru çekene kadar. Havalanan ayaklarımı tekmeler pozisyona getirdim ve bağırmaya başladım. "Bırakın beni."

Bir süre sonra ayaklarım yere bastı ve belimden tutan kişi beni kendine çevirdi.

Kamer?

Gözleri hiç olmadığı kadar şaşkınlıkla büyürken hızlı hızlı inip kalkan göğsüm terimin taze olduğunun kanıtıydı. "Ne yapıyorsun kızım sen?" dedi hayretle.

Omzumu silktim. "Kaşarlı tost."

Dişlerini göstererek güldü. "Manyak mısın?" diye sordu. Nefesim acele acele ciğerlerimle alışveriş halindeyken başımı aşağı yukarı salladım. "Manyağım evet," dedim ve arkamı yeniden döndüm. "Bu kız beni manyak ediyor."

Şule ona yardım edenlerin kucağına düşerken parmağını bana doğrultu. "İşim bitmedi kızım seninle. Kork benden."

Karşılık verdim. "Geber."

Kamer hayretle beni izlemeye devam ederken Zeynep yanımıza geldi. "Abi işler kızışmadan, polis falan gelmeden gidelim."

Kamer bir şey söylemeden elimden tuttu ve hızla beni otoparka doğru sürükledi. O kadar sinirliydim ki bıraksalar ölüsünü bile çıkartırdım orada. Bu zamana kadar bir tek babamdan tokat yemiştim ben. O kız kim oluyordu da vurabiliyordu bana?

Otoparka indiğimizde elimi elinden çektim. Zeynep arabaya yönelirken Kamer beni durdurdu. "Sakin ol."

"Olamıyorum," dedim inat eder gibi. Kaşlarını çattı. "Bir şey mi söyledi sana? Ters bir şey."

Omzumu silktim. "O kim ya?" dedim ve yüz ifademi değiştirip siyah gözlerini odağıma aldım. "Senin yüzünden uğraştığım kişilere bak."

Ellerini göğsüne koyup gözlerini büyüttü. "Lan ben ne yaptım?"

Saçlarımı hızla savurup ona doğru bir adım attım. "Geçmişinde nasıl bir iz bıraktırdıysan hâlâ izi kalmış demek ki. Kız seni anlata anlata ölecekti ben de yardım ettim," dedim ve gözlerimi kaçırdım. "Ölmesine yani."

Duraksadı ve bir anda gülmeye başladı. Tuhaf bakışlarımın esareti altına giren gülüşü sinirimi bozuyordu. "Ne gülüyorsun?"

"Sen benim için mi kavga ettin?" dedi aniden. Afalladım ve adımlarımı kaçırdım.

"Yo."

"Emin misin?" diye sordu üzerime doğru yürüyerek. Neden kendimi ele vermiştim ki?

Ondan kaçmaya çalışır gibi adımlarımı geriye doğru atmaya devam ettim. "Evet."

"Ha kıskançlık falan değildi yani?" dedi gittikçe tehlike sularına beni atarken. Dudaklarımı kurutan rüzgâr gözlerinin içindeki kıvılcı- ma kadeh kaldırdı.

"Yo."

"Yo?" dedi tek kaşını kaldırarak. Aptallar gibi geri geri gitmeye de- vam ediyordum o da aptal gibi beni takip ediyordu. Kaçacak yerim kalmayacaktı, beni bir duvara sıkıştırmadan ya da ben bir yere çarp- madan duraksadım ve yutkundum. Gözlerine bakarsam her şey daha mı kolay olurdu? Yoksa asıl zor olan gözlerinden başka bir yere baka- mamak mıydı?

Hemen ayaklarımın ucunda dururken bir kez daha yutkundum ve pes edip kollarımı iki yana açtım. "Evet kıskandım, evet o kız rahatsız ediyor beni. Geçmişinde de olsa kıskanıyorum anladın mı? Rahatladı mı için? Oldu mu anasını satayım?"

Güldü. "Oldu anasını satayım," deyip hızla üzerime eğildi. "Ba- yağı iyi oldu," dedi ve çabucak dudaklarıma kapandı. Ne olduğunu anlamadan dudaklarımı örten dudakları beni bir anda sarhoşa çevirdi. Elleriyle yüzümü kavrarken ayakuçlarımı kaldırdım ve havada kalan ellerimi ensesinde birleştirdim.

Dokunuşu yumuşaktı, oldukça sakindi de. Dudaklarını hareket et- tirmeden bir süre dudaklarımın üzerinde tuttu ardından ayrılıp alnını alnıma dayadı. Nefesimiz birbirine karışırken gözlerimi kapattım ve sadece onu duymak istedim. Ondan başka herkese sağır olup, bir tek onu dinlemek istedim.

20. Bölüm

Nabız

Ruhum kapalı kapılar ardına sıkışmış bir hüzünden ibaret şimdi. Kilidini kırmaya kimsenin gücü yetmiyor, onun bile. Sesimi duyuramıyorum kimseye, kendime bile. Varlığım güçlü bir rüzgârın esareti altına girmiş, iki yana açtığım kollarım kendimi kurtaramasam dahi kurtarılmaya ihtiyacı olan birilerine uzanıyor.

"Abla..." Diyor o en yakınım olan ses. Diyor tüm acılarımı yüzüme vuran ses. Diyor tüm gizli mabedimi önüme seren ses.

Önüme bakıyorum, karşımda beyaz gömlekli ufak bir çocuk. Hemen uçurumun kenarında beliriyor arkası dönük. Gözlerimi dehşetle açıyorum, ardından boğazımı yaka yaka dilimi ısıran o iniltiye kulak veriyorum.

"Alper... Kardeşim."

Omzunun kenarından bana bakan kahverengi gözlerini görüyorum. Biraz yaşlı biraz da yorgun. Göz bebeklerini seçebiliyorum, kahvelerinin etrafını ören kurumuş kum birikintilerinin içindeki ateş parçaları gibi. Dudaklarını titretiyor bana bakarak.

Dudaklarım titriyor bana öyle baktığında.

"Neredeydin abla?" diyor kırık bir sesle. Rüzgârın şiddeti öyle çok ki oldukça yüksekte olduğumuzu anlıyorum. Hızla ileriye doğru atılıyorum. "Alper gel yanıma ablacığım." Ardından yaşlı bir inilti daha dökülüyor dudaklarımdan. "Gel yanıma haydi."

Bakışları donuklaşıyor, göz bebeklerini seçemiyorum. "Gelemiyorum abla. Beni yalnız bırakan birine nasıl tekrar geleyim?" diyor kırılganlıkla.

Zihnim geçmişi siliveriyor bir anda. Tüm bunlara sebep olan o kırık hatıraları hiç yaşanmamış var sayıyor. Üzerimdeki beyaz uzun elbise rüzgârdan üzerime yapışıyor, saçlarım geriye doğru savruluyor. Çıplak ayağımın altında hissettiğim taşlar kalbime oturmuş gibi ağırlık yapıyor.

Alper uçurumun eteklerine bir adım daha atarken onu takip edip yanına koşuyorum. "Alper yapma, Alper bana gel kardeşim haydi." Sesi tonum oldukça kuvvetli çıksa da ona ulaştıramıyorum. Bana bakmadan bir adım daha atıyor. Yanına doğru koşarken elini arkaya doğru uzatıp beni durduruyor.

"Gelme," diyor acıyla. Yüzünü göremesem de içim ekşiyor. Parmak uçlarım uyuşurken dudaklarım kuruyor. Ayak parmaklarımı kanatan taşlar, beni ona doğru sürüklüyor. Ona doğru attığım her adım kan lekeleriyle süsleniyor. "Alper yalvarırım yapma, yalvarırım yapma," diyorum tekrar. Gözyaşlarım dudak kıvrımlarıma dolup, çenemi izleyerek boynuma doğru süzülüyor.

Alper beklemeden bir adım daha atıyor ileriye doğru. O an anlıyorum ki bir adım sonrası sonsuzluk, bir adım sonrası uçurum, bir adım sonrası ölüm.

Yanına geldiğimde ellerimi uzatıyorum ona doğru. Benden kaçmak istiyor, tereddütlü tavrından bunu anlayabiliyorum. Beyaz gömleği hiç olmadığı kadar siyahlaşıyor, ona siyahımı bulaştırıyorum. Ona hak etmediği yalnızlığı veriyorum.

"Ablacığım gel haydi, gel ben buradayım," diyorum ağlamaklı bir sesle. Ağlıyorum, gözyaşlarım bedenimde ölürken ses tonum ruhumda can buluyor.

Alper bana omzunun üzerinden tekrar bakıyor. Soluk cildinde hissedebildiğim tek şey, iliklerine kadar yaşadığı yalnızlığın hüznü. Ona bunu yapanın ben olduğumu bildiğimde, canımı acıtsın diye ayaklarımı taşlara daha çok saplıyorum. Parmak boğumlarından yükselen kan kokusu, uçurumun dibinde var olan dalga sesleriyle yıkanıyor, kulaklarımı kapatıyorum.

"Gelemiyorum abla, artık gelemiyorum yanına," diyor boğumlu bir sesle. Denizin dalgaları sert kayalara her çarpışında içimden bir şeyleri söküp götürüyor. Bir adım daha yaklaşıyorum yanına doğru. O gelemese bile ben gidiyorum yanına. Ellerine dokunmak istesem de buna izin vermeyip, çekiyor ellerini.

"Git abla, şimdiye dek neredeysen oraya git. Şimdiye dek kimin yanındaysan ona git."

Sözleri kalbimi paramparça ederken uçurumun kenarında onun değil benim durduğumu hissediyorum. "Ben hep senin yanındaydım Alper. Senden hiç gitmedim ben kardeşim. Kendimden geçtim," diyor gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. "Senden, babamdan geçmedim."

Alper acıyla başını sağa sola sallıyor, bir adım daha attığımda ayakları boşluğa doğru atılıyor. Gözlerimi büyütüyorum. "Alper tamam gitme daha fazla, düşeceksin."

Bunu umursamadan başını ağlayarak sağa sola sallıyor. Rüzgâr beninden akan gözyaşını bedenime sürüyor. Tenimde yeniden can bulan damlalar onu boğmak için sabırla bekliyor. "Ben çoktan düştüm zaten, şimdi elini uzatsan ne fark eder ki?" diyor oldukça soğuk bir sesle. Elimi kaldırsam bulutlara dokunabileceğimi düşünüyorum. Gökyüzü kesik bir maviyi denize yansıtırken, dalga sesleri boyunu aşıyor.

"Düşmedin sen hiç, ben yanındayken sana hiçbir şey olmadı, olmaz," diyorum onu vazgeçirmeye çalışarak. Tatmin olmuşa benzemiyor, alaylı ve ağlamaklı bir şekilde tekrar başını sağa sola sallıyor.

"Sen yanımda değildin. Sorun da bu zaten, sen yanımda değildin abla."

Konuşamıyorum, gözlerim patlayan bir volkanın üzerime sıçrattığı lavlar gibi yanıyor. Öyle ki denizin içine düşsem bile bu ateşi söndüremeyeceğini anlıyorum. "Artık yanımda olmanın da bir anlamı yok," diyor ve son kez kırık bir bakış atıp gülümsüyor.

Gülüşünden yükselen acının en ağır tonu, hüznüme vuruyor. Ellerimi ona uzatsam bile sanki aramızda uçurum varmış gibi ona ulaşamıyorum. Saçlarım dalgalara karışırken tekrar gülüyor. "Artık yanında olmamın bir önemi yok..."

Ve duyduğum son şey denizleri yaran o çığlık oluyor. Bağırarak yere kapaklandığımda ellerini tutuyorum. Ayakları aşağı doğru sallanırken parmak uçlarımdan kendini yukarı doğru çekmeye çalışıyor. "Abla kurtar beni, abla yalvarırım bırakma beni," diyor kafasını bana doğru kaldırarak. Yüzüm ekşirken kendimi uçuruma doğru biraz daha itiyorum. "Bırakmam ablam, bırakmam seni."

Alper ağlıyor. Ayaklarını tıpkı ateşte yürürmüş gibi sallarken onu kendime doğru çekmeye çalışıyorum. Gücüm yetmese de bunu hayatım pahasına yapmam gerektiğini biliyorum. Ağlıyorum sessizce, gözyaşlarımı görüp de daha çok ağlamasını istemiyorum.

"Abla sıkı tut ellerimi, aşağısı çok korkunç korkuyorum," diyor hissettiği endişe yüzüne vururken. Tüm gücümle parmaklarımı daha sıkı kenetliyorum parmaklarına. Kayalara çarpan dalga sesleri ölüm çığlığı gibi yükseliyor arşa doğru.

"Korkma sakın, korkma ben varım yanında," diyorum hızlı hızlı. Sanki sesimin ona yetişmemesinden korkuyorum. Ona korkma derken bile

onu bırakacak olmaktan korkuyorum. Kendini yukarı doğru atarken parmaklarımın terlediğini hissediyorum. Parmaklarımız nemden kayarken bir kez daha bağırıyor endişeyle.

"Abla gidiyorum, abla bırakma beni."

"Bırakmam seni..."

Parmaklarımız birbirinin kilidini kırmaya çalışırken Azrail'in ayak seslerini işitiyorum. Hemen aşağıda onu bekliyor. Onu benden daha çok istiyor. Biraz daha eğiliyorum ve parmaklarımı onu sıkıca kavramak için oynatıyorum.

"Abla, abla yanımdasın değil mi?" diyor korku dolu bir sesle. Hemen ardından tekrar ediyorum. "Yanındayım kardeşim, her zaman yanındayım," diyorum. Alper korku dolu gözlerle yüzüme bakarken parmak uçlarımdan kayıp giden parmakları tenimde hissettiğim son şey oluyor ve hiç olmadığım kadar bağırıyorum.

"Alper."

Öyle bir bağırıyorum ki uçurumun arası iki dağlık alanda sesim yankılanıyor. Kuşların bile bana ağladığını hissediyorum, bize ağıtlar yaktığını. Aşağıya doğru bakarken yere süzülen bedeni kalbime saplanan bir bıçak gibi yüreğimi deliyor.

"Alper," diye tekrar bağırıyorum. Bedeni kayalıklara düşerken hızla kafamı toprağa gömüyor, tırnaklarımı uçurum kenarında yetişen çiçeklere saplıyorum. Çiçekler bile uçurumun kenarında açıyor, son bir umut vazgeçirebilmek için.

Ben o umudu da öldürüyorum. Tıpkı hem kardeşimi hem de kendimi öldürdüğüm gibi.

Ani bir hareketle yataktan sıçrarken derin derin nefesler alıp sağa sola döndüm. Kamer en az benim kadar endişeyle doğrulurken gözleri büyütüp, elini koluma dokundurdu. "İyi misin?" diye sordu endişeyle. Göğsüm gördüğüm kâbusun etkisiyle inip kalkarken, aldığım korkunç nefes ciğerlerime batıyordu. Kaşlarımı çatıp, kuru dudaklarımla Kamer'e döndüm. Az önce ki ses tonu gözlerinin içine yansımıştı. Siyah gözlerinde endişe mevcutken, saç diplerimden şakaklarıma doğru inen ter damlacıkları yutkunmama sebep oldu.

Sakinleşmeye çalışırken Kamer elini kolumdan çekip, hemen yan dönerek masanın üzerinde ki sürahiden bir bardak su doldurup bana doğru uzattı.

"Al iç şunu," dedi dudaklarıma doğru tutarak. Hiçbir şey hissedemiyordum, ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Dudaklarıma doğru uzattığı bardağı titreyen parmaklarımla kavrayıp bir yudum aldım. Ardından bardağı dudaklarımdan ayırıp Kamer'e doğru uzattım.

Bardağı masanın üzerine bırakırken kafamı ellerimin arasına aldım ve sakinleşmeye çalıştım. Kardeşimi rüyamda görmüştüm, o ölmüştü, onu kurtaramamıştım. Zihnimdeki çukurluk büyürken gittikçe beni içine çektiğini fark ettim. Bu hisler gün geçtikçe dayanılmaz bir hal alıyordu. Gün geçtikçe kendimi unuttuğum gibi onları da unutuyordum.

Kamer yanımda sakinleşmemi beklerken kafamı ona doğru çevirip gözlerine baktım. Aklımda yer edinen düşüncenin acizliği dudaklarımda inledi. "Sence ben güçsüz biri miyim?" diye sordum. Dudaklarını büzüp, kaşlarını çatarak biraz daha doğruldu. Bu şekilde onu daha net görebiliyordum. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

Gözlerim yanmaya başladı. Alper benim yüzümden ölmüştü. Onu yalnız bıraktığımı, onu düşünmediğimi söylemişti. Onu o hale getiren kişi bendim. "Peki düşüncesiz bir abla mıyım?" dedim önce ki sorunun cevabını beklemeden. Sağ elini uzatıp yanağıma hafifçe dokundu. Parmakları tenimi okşarken az önce ki halim kırılmıştı.

"Sen tanıdığım en güçlü kadın, en düşünceli ablasın," dedi boğuk bir sesle. Ardından dudaklarına kırık bir tebessüm yerleştirdi. Parmakları yanağımda daha yavaş gezinirken sessizce fısıldadım.

"Eve döndüğümde ya benden vazgeçmiş olurlarsa, ya her şey için çok geç kalmışsam?"

Dudaklarını sertçe sıktı ve doğrulup, tam karşıma oturdu. Elini yanağımdan çekmediği gibi diğerini de öteki yanağıma koydu. Yüzümü avuçları arasına hapsederken kara gözlerinin gölgesi, göz altı çukurlarına düşmüştü. "Ya sen farkında değil misin? Bütün bu yaşadıkların rüya değil. Ne diyordun; herkesin iyiliği için. Sen onlardan değil kendinden vazgeçtin. Tüm bu yaşadıkların senin ne kadar güçlü biri olduğunu gösteriyor."

Bir yanım haklı bulsa da, diğer yanım bunu örtmeye çalışıyordu. Bir şey kendimi ve onu haklı bulmamak için haykırıyordu. Başımı biraz eğip kirpik altımdan sert çehresini odağıma aldım. "Düşüncesiz biriyim, onlar ne halde bilmezken burada kendi derdime düştüm," deyiverdim.

Ellerini yüzümden çekerken dişlerini sertçe sıkıp, "O it diyor değil mi? O şerefsiz arkadaşın söyledi sana bunları," dedi. Boğazım acımaya

başladığında dudaklarını çabucak yalayıp gözlerini keskin bir şekilde kısıp "Biliyor mu burada onları korumak için kaldığını, biliyor mu canının kaç kere yandığını, biliyor mu senin neler hissettiğini?" Tepkisizliğimi korurken tavrı karşısında gözlerimi kırpıştırdım. "O herif tüm bunları bilseydi adamdan kırma bir şekilde durabilir miydi karşında sanıyorsun?"

Ses tonu karşısında kendimi iyice saklarken beklemediğim bir anda yüzümü tekrar avuçlayıp alnını alnıma dayadı. "Huzursuzlaşıyorsun farkındayım ama yemin ederim çok az kaldı. O gün geldiğinde seni evine ben bırakacağım. Daha sonra hayatına kaldığın yerden devam edeceksin. Eğer burası sende kötü bir anı olarak kalacaksa sil, tüm her şeyi sil," deyip sertçe yutkunup gözlerimin içine baktı. "Beni de sil."

Kalbimin üzerinde bir ağrı hissettim. Gözlerine bu kadar yakınken, dilim ona neden bu kadar uzaktı? Seni nasıl silerim, seni nasıl unuturum diyememenin yükünü bir an hiç kaldıramayacağımı hissettim.

Ellerimi yüzümü avuçları arasına alan ellerinin üzerine koyup usulca fısıldadım. "Özür dilerim."

Bu özür içimdeki kırık kız içindi. Karşımdaki yaralı adam içindi. Kardeşim ve babam içindi. Bu özür şimdiye dek yaşanılan her şey içindi.

Alnını alnıma sürterken tatlı nefesi yanaklarımı okşadı. "Alper'le... Kardeşinle konuşmamı ister misin?"

Aniden alnımı alnından çektim ve gözlerinin derinine indim. "Nasıl olacak o?" Kalbimde solgun bir çiçek yeşerdi. Onu kökünden sökmeye çalışırken Kamer onu kendi elleriyle suladı.

"Ona okulundan bir arkadaşının abisi olduğumu söylerim oradan bir şekilde konuya bağlarım işte." Burukça gülümserken ona eşlik edip gülümsedim. Bunu yapmasına gerek yoktu ama o benim için bunu göze almıştı. Şimdi söyleyin bana, başıma açılan tüm olaylara o sebep olsa da yaşadığımı da hissettiren, bana ilk kez farklı bir şeyler hissettiren bu adamı nasıl silerdim? Aklımdan silsem de kalbimden nasıl silerdim, bu caddeye her baktığımda adını nasıl hatırlamaz, ensemdeki dövmenin sahibini nasıl unuturdum?

Kafamı aşağı yukarı hafifçe sallarken, alnımı çabucak öpüp bana sarıldı. İyi ki sarıldı, sarılmasına ihtiyacım vardı. Elleri saçlarımda ki yerini alınca başımı omzuna yasladım ve gözlerimi kapattım. "İyi hissetmeye ihtiyacım var," diye fısıldadım. Ellerini saçlarımın üzerinden çekmeden sıcak nefesi saç tellerimin arasından üfleyip, tenime dokundurdu. "İhtiyacımız var."

Kamer öğle vakti Alper'le konuşmaya gitmişti. Ben de bıkkın bir tavırla kahvaltımı yapmış Kamer geldiğinde hiç konuşmadan Andaç ve Zeynep'in tiyatro gösterisini izlemeye gitmiştik. Çetin okula bizden önce girmişti. Kamer arabayı okulun otoparkına park ettiğinde sessizce arabadan indim.

Burası bir Anadolu Lisesiydi. Etraftaki öğrencilerin gürültüsü beni lise yıllarımı sürüklemişti. Vukuatsız bir öğrenci olmamaya çalışsam da arada ceza aldığım zamanlarda olmuştu. Kamer arabayı kilitleyerek ileri doğru yürümeye başladı. Hızla arkasına doğru sindim ve onu takip etmeye başladım. Okulun içine girdiğimizde hemen kalorifer peteklerini arı gibi ören kızlar odaklarına Kamer'i aldılar. Onlara kısık bir bakış atarken dişlerimi sıktım ve hızla Kamer'in ellerini kavradım.

Kamer'in dudaklarında ufak bir tebessüm oluşurken ellerini kavrayan parmaklarımı daha sıkı sarmaladı ve kendimden daha emin bir şekilde yürümemi sağladı. İlk koridoru geçtiğimizde karşımızdaki merdivenlerin hemen sağ tarafında kalan büyük konferans salonuna yöneldik.

Doğru yere gittiğimizden emindim çünkü oldukça kalabalık ve gürültülü bir ortam bizi bekliyordu. Böyle yerlerden neden hep nefret etmişimdir acaba? Kalabalık ortamlar beni daha çok yalnızlaştırıyordu. Samimiyetsiz insanlarsa daha soğukkanlı oluyordum.

Kamer elimi bırakmadan konferans salonuna girdi. İçerisi tahmin ettiğimden daha kalabalık ve gürültülüydü. Öyle ki oturacak yer dahi kalmamıştı. Kapıdan içeri girdiğimizde çoğu kişinin özellikle kızların gözü hemen üzerimize belirdi. Kimi kız hayranlıkla, kimisi kıskançlıkla bize bakıyordu.

"Bu ne lan, veletlerle tıkmışlar bizi bir ortama," diyerek söylendi Kamer. Ses tonu biraz fazlaydı çünkü ortamın gürültüsünden onu duymakta güçlük çekiyordum. Beklemeden arkalara doğru yürümeye başladık. Beni peşinde sürüklemeye devam ederken nihayet boş bir dip bulup oraya sindik.

Sahnenin perdeleri kapalıydı. Salon oldukça büyük ve boğuktu. "Ne zaman başlayacak şu zıkkım?"

Elimi tutmaya devam ediyordu. Gözlerine baktığımda sabırsızca davrandığını fark edebilmiştim. Haklıydı, bu ortamda bulunmak ikimizin de isteyeceği son şeydi. "Sabırlı ol," diyerek fısıldarken sahnenin koyu kırmızı perdeleri aralanmaya başladı. "Aha! Başlıyor."

"Ne heyecanlı ne heyecanlı," diyerek gözlerini devirdi. Başımı alayla sağa sola salladım ve gözlerimi perdeye diktim. Sahnenin dekoru sonbaharın resmiyle işlenmişti. Hemen duvara yansıtılan yapraklara bürünmüş yollar, hafif sarı tonları ortamı iyice sonbahar havasına bürümüştü.

Önce daha iyi anlatılsın diye karton ağaçlar sahneye girdi. Kurumuş dalları olan ağacın arkasına saklananın Andaç olduğunu anladığımda gülümsedim. Halinden pek hoşnut olmuşa benzemiyordu. Salondaki öğrenciler sessizliğe kalem sürerken, ışıklar kapandı ve sahne aydınlandı. Ardından önce esmer, uzun boylu bir çocuk ve onun ardından Zeynep belirdi. Gözlerim sevinçle büyürken ufak bir heyecan telaşına düştüm. Zeynep bana Kamer'den sonra buradaki en yakın kişiydi. O iyi bir kızdı.

Üzerinde siyah dizine kadar uzanan kadife bir elbise, saçları rüzgârdan dağılmış gibi dağınıktı. Karşısındaki çocuk role girmeye hazırlanırken Zeynep'in gözleri hemen onu izleyen Çetin'e döndü. Kardeşlik güzeldi. Her ne kadar abla olmayı beceremesem de, dünyanın en muazzam duygularından biriydi işte.

"Özür dilerim," diyerek başladı çocuk. Sesi ağlamaklı hali perişandı. Zeynep'te hemen rolüne adapte olurken çocuğun gözlerine kırık bir şekilde baktı. "Dileme. Ben özrünü de seni de istemiyorum artık."

Zeynep bize şarkı söyleyeceğini söylemişti ama şuan rol yapıyordu. Dur bakalım daha neler yapacak göreceğiz?

"Pişmanım diyorum, affet..."

Çocuk Zeynep'in önünde bin perişan bir şekilde diz çöktü. "Seni seviyorum."

Kaşlarım çatılırken gözlerim Andaç'a kaydı. Ağacın arkasına saklanması tavrını tahmin edemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Muhtemelen şu anda kıskançlığın zirvesindeydi.

"Sevdiğin için mi bıraktın beni? Hep aynı yalan işte," diyerek karşılık verdi Zeynep. Daha sonra arkasını dönüp omzunu silkti. "Kalbimde yaralar açan bir adam istemiyorum ben. Beni sevecek birine ihtiyacım var."

Bir anda durgunlaşırken Kamer hızla başımı omzuma gömdü. "Bu ne lan? Mıy mıy. Dayanamıyorum, gidelim."

Boynumu hafifçe eğdim ve saçlarına arasına fısıldadım. "Oyunbozanlık yapma."

Kafasını omzumdan kaldırırken, düz bir bakış attı. Aynı tavırla ona karşılık verdikten sonra tekrar önüme döndüm. Çocuk ayağa kalktı ve Zeynep'in peşinden giderek sırtına dokundu.

"Açtığım yaraları sarmama izin ver o zaman."

Zeynep usulca çocuğa doğru dönerken, çocuğun elleri gövdesine doğru süzüldü. "Sen benden ikinci bir şans istemiyorsun. Sen benden tekrar onu paramparça etmek için kalbimi istiyorsun." Ardından bir adım geriye doğru attı ve başını acıyla sağa sola salladı. "Üzgünüm ben bir yonca değilim, şansa inanmam."

Dudaklarım mayhoş bir esintiyle kıvrılırken Zeynep'in rol yeteneği ve sahnedeki duruşu gözlerimi doyurdu. Oldukça yetenekliydi. Çocuk hızla Zeynep'in yanına gitti ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Gözlerim endişeyle büyürken Andaç'ın şu an sinirden kudurduğunu fark edebiliyordum. Her ne kadar rol olsa bile insana dokunuyordu, sevdiği kıza başka birinin dokunması.

"Senden şans değil, nefes istiyorum. Bana nefes ol."

Kısa bir sessizliğin ardından sahnedeki ışıklar kapandı. Kamer yüklü bir soluk alırken, "Bitti mi?" diye sordu. Kaşlarımı çattım, sanmıyordum çünkü perde kapanmamıştı. Öyle de oldu. Sahneye yansıtılan sarı ışıkları tekrar aydınlandı. Zeynep önünde bir mikrofon hemen yanındaki rol arkadaşı da onun yanındaydı. Alttan alttan müziğin sesi yükselmeye başladığında salondakiler dahil Zeynep ritim tutmaya başladı.

Nakarat kısma yaklaşırken çocuk eline mikrofonu aldı ve Zeynep'in gözlerine doğru şarkıyı söylemeye başladı.

Olduğum yerde ritim tutmaya başladım daha doğrusu benimle birlikte tüm salon da aynı döngüye kapıldık. Zeynep tekrara düşerken Kamer ellerimizi ayırmadan kolunu kaldırdı ve boynumdan geçirip beni kendine yasladı. Kolları omzumdaki yerini alınca ılık nefesi şakaklarıma vurmaya başladı. "Dursun mu zaman?"

Başımı yavaşça oynatıp ona bir nefes kadar uzağımda olan kara gözlerine baktım. "Durmasın mı?" diye sordum. Dudakları mayhoş bir tavırla kıvrılırken beklemeden şakaklarımı öptü ve alnını oraya yasladı. "Dursun. Hiç olmadığı kadar hem de. Nefes aldığımı bile hissetmeyeyim."

Karnım sıcak bir ağrıyla uyarılırken kalbimdeki kelebekler ölmemek için direnmeye başladı. Nefesimin kesikliği dudak hareketlerime yansırken gözlerimi kapattım. Etrafımızdaki öğrenciler o kadar yok gibiydiler ki, varlığını hissedebildiğim tek şey Kamer'di.

Zeynep şarkı sözlerini bitirmeye yakınken çocuk Zeynep'i kendine çevirerek belini tuttu. Zeynep şaşkın bir tavırla irkilirken bunu şarkının sözlerine yansıtmadı. Garip giden bir şeyler vardı. Müziğin sesi gittikçe silikleşirken çocuk Zeynep'in belini daha sıkı kavramaya başladı. Zeynep memnuniyetten uzak bir tavırla ayrılmaya çalışırken çocuk sanki rol icabı bir şeymiş gibi tavrını korudu. Ama görünen oydu ki bu rol değildi. Çocuk Zeynep'i düpedüz taciz ediyordu. Gözlerim büyürken bir adım ileri atıldım ama benden önce öne atılan birisi daha vardı.

Andaç arkasına saklandığı karton ağacı sert bir şekilde yırtarak çocuğu kendine çevirip kafasına yumruk attı. Salondaki herkes çığlık atarken Çetin bir anda sahneye fırladı ve hemen ardından perde alelacele kapanmaya başladı. Kamer elimi bırakmadan beni sahneye doğru sürüklerken telaşlı bir şekilde perdeyi yarıp içeri girdi.

Zeynep'in yanına koşup onu köşeye çektim. Şok olmuş gibiydi. Çetin, Andaç'ın önüne geçmiş çocukla ikisini ayırmaya başladı. "Sen kimsin de dokunuyorsun lan kıza?" Andaç'ın öfkesi sesine dem vurmuştu. Onu ilk kez bu kadar sinirli görüyordum. Çocuk ise elini burnuna götürmüştü. Parmak boğumlarından süzülen kan lekesi içimi ekşitti.

"Sakin ol oğlum," diyerek araya girdi Çetin. "Ne sakin olacağım abi ya, geberteceğim bu iti."

Andaç oldukça sinirli davranışlar sergilerken üç tane öğretmen sahneye girdi. Kısa boylu, gözlüklü ve şişman olanı bağırmaya başladı. Muhtemelen bu kişi müdürdü. "Kesin şu terbiyesizliği," deyip Andaç'a döndü. "Sen... Derhal odama."

Andaç sinirli sinirli solumaya devam ederken müdürü takip etmeye başladı. Kapıdan çıkarken arkasını döndü ve burnunu kanattığı çocuğa son bir kez daha baktı. "Bittin oğlum sen. Bittin."

Zeynep'e döndüm. "İyi misin?" diye sordum. Şaşkınlık ve endişe arasında bir yerlerde sıkışmış kalmış gibi bir hali vardı. "Okuldan falan atmazlar, değil mi?" diye sordu korkuyla. Cevap veremedim çünkü yaptığı şey disiplinden uzakta bir yerdeydi.

Kamer sakin bir tavırla yanımıza geldi. "Ben Andaç'la ilgileneceğim. Çetin sizi götürsün." Ses etmeden başımı aşağı yukarı doğru salladım. Perdenin arkasındaki hayat gürültü oluştururken beklemeden arka kapıdan çıkışa doğru yöneldik. Çetin Kamer'in arabasına yönelirken hızlı bir şekilde arka kapıları açtı. Zeynep hâlâ şaşkınlığını üzerinden atamamıştı. Yanına oturdum ve kapıları kapattım. Çetin çok geçmeden arabayı çalıştırdı ve okuldan ayrıldı.

Huzursuz bir yolculuğun ardından eve geldik. Zeynep'i salona doğru yönlendirdim ve mutfaktan bir bardak su alıp geldim. "İç şunu canım," deyip ona doğru uzattım. Durağan bir sesle bardağı kavrarken bir yudum aldı ve bana tekrar uzattı.

Bardağı tekrar aldım ve endişe kokan hareketlerim üzerimden silinmeden Çetin'e döndüm. Telefonu kulağından çekerken sakin bir halde bana döndü. "Geliyorlarmış."

Tatmin olurcasına başımı salladım ve rahat bir nefes aldım. Çetin kendini koltuğa bıraktı ve sırtını geriye doğru yaslayarak ellerini ensesinde birleştirdi. "Niye öyle bir tepki verdi ki şimdi?"

Dudaklarımı ısırıp Zeynep'e döndüm. Soluk cildi iyice beyaza dönmüştü. Andaç'ın niye öyle bir tepki verdiği belliydi yani en azından bunu biliyordum. Mühim olan bunu Çetin'e nasıl açıklayacak olmalarıydı. "Andaç'ı görüyor musun lan? Nasıl da koruyor kız kardeşini?"

Kız kardeş? İşte bu harika, işler iyice sarpa sarıyordu. Zeynep dişlerini titretmeye başlarken kapı aralandı ve Andaç önde Kamer arka da içeri girdiler. Zeynep endişeyle ayağa kalkarken, "Ne oldu?" diye sordu.

Kamer, Andaç'a söz hakkı tanımadan onun ensesini kavrayıp yavaşça sıktı. "Yok bir şey abisi. Beyimiz iki haftalık bir tatil çeki kazandı. Artık bol bol adam döver."

Kaşlarım çatılırken Çetin öne doğru atıldı. "Uzaklaştırma mı aldı?"

"Aldı valla," dedi Kamer Andaç'ın ensesini ovmaya devam ederken. "Ama aferin lan sana. Gözlerimi yaşarttın fırlama," diyerek devam etti. Kamer alayla Andaç'ın saçlarını dağıtırken nedensizce onun bu hali çok hoşuma gitmişti. Benden bir abla değil de, ondan çok güzel bir abi olacağı kesindi.

Andaç keyifsiz bir şekilde kendini Kamer'den çekti. "Dalga geçme abi ya sen de."

"Ne dalgası oğlum?" deyip bana baktı. "Koruman gereken kişileri korumak insanlık görevi."

Ardından bana göz kırptı. Kalbim ince bir dokunuşla hızlandı.

Andaç umursamaz bir tavırla odasına giderken Zeynep de onu takip etti. Çetin şaşkınlıkla arkalarından bakarken dikkat dağıtmak amaçlı elimdeki bardağı sehpanın üzerine bıraktım. Çetin kıpırdanırken Kamer'e döndü. "Aga, ben tamirhanedeyim. Şu arabanın az bir işi kaldı."

"Tamam, hallet gönder."

Kamer onu kafasıyla onaylarken ben de bardağı mutfağa bıraktım ve odaya çıktım. Akşam olmak üzereydi, aniden üzerime ağır bir uyku çöktü. Üzerimdekileri çıkardım ve yatağın içine kuruldum. Gözlerimi kapatmaya yeltenirken odanın kapısı açıldı. Kamer yorgun bir şekilde içeri girerken kapıyı kapatıp, üzerinde ki deri montu çıkarmaya başladı. "Uykun mu geldi?"

Cevap vermeden başımı aşağı yukarı salladım. O da bir şey söylemeden üzerindekileri çıkardı ve yanıma uzandı. Ona o kadar alışmıştım ki, sanki yanıma uzanmasa uyuyamayacakmışım gibi geliyordu.

"Hiç konuşmadık," dedim kara gözlerini rotama alırken. Ellerini yastığın altına sokmuş, öylece bana bakıyordu. Ardından devam ettim. "Alper'i gördün değil mi?"

Onunla konuştuklarını anlatmayı bu zamana sakladığını biliyordum. Derin bir nefes aldı ve gözlerini kıstı. Söyleyecekleri canımı acıtırsa bir daha nasıl gülerdim? "Gördüm," dedi düz bir sesle. "Benimle konuştu."

Boğazımda acı bir tat meydana gelirken Alper'e bu kadar yakınken ona bir türlü gidememek, işte beni acıtan şey de buydu. "Bana kızgın mı?" diye sordum hiç olmadığı kadar güçlükle. Onu Kamer'in ağzından dinlemek belki de şahit olacağım en garip meseleydi. Dudaklarını büktü ve sol kaşını ufak çaplı attırdı. "Senden bahsetmedim. Onu sordum, neler yaptığından falan bahsetti bana."

"Neler yapıyormuş?" Bunu Kamer'e sormak o kadar zordu ki, sanki ondan hiç bilmediğim şeyleri öğreniyordum. Oysa kanını taşıdığım birinin kalp atışını bilmemek nasıl mümkün olabilirdi?

"Derslerinden bahsetti, oldukça iyiymiş," dedi ve elini yastığın altında oynattı. "Üzülme, onu gayet iyi gördüm. Sana kızgın değil, kırgın olabilir. Ama sorun değil seni affeder," dedi ve hırıltılı bir nefes aldı. "Her ne kadar sebeplerini bilmese de."

Gözlerimi kapatıp açtım ve Alper'in yüzünü gözlerimin önüne getirdim. Onu çok özlemiştim. Tahmin bile edemeyeceğim kadar hem de. Kamer'in yanağıma dokunan elleriyle irkilip gözlerimi açtım. Yüzüme doğru yaklaşmıştı. Kuru dudakları dilimi kurulaştırırken sertçe yutkundum. Elleri yanağımda gezintiye çıkarken sessizce konuşmaya başladı.

"Her şeye yeniden başlaman için sayılı zamanın kaldı, Diana. Sadece sen ve kardeşin."

Sadece ben ve kardeşim. İyi hissetmek istiyordum ama hayatımda bir yerlerde Kamer'in eksikliğini yaşayabileceğimi görebiliyordum. Eve döndüğümden nasıl o yokmuş gibi devam ederdim, nasıl hayatıma girip çıkmamış gibi yaşardım?

"Söyleyeceğin başka bir şey yok mu?" dedim daha fazlasını arzulayarak. Söyledikleri iyi hissetmeme yardımcı oluyordu ama tam manalı sağlayamıyordu işte. Onsuz kalma düşüncesi kalbimde derin bir yara açıyordu nedensiz.

"Başka bir şey?" dedi kaşlarını kaldırarak. Gözlerimi kıstım ve sabırla konuşmasını bekledim. Ellerini yanağımdan çekip yastığa koydu. Ardından alnını alnıma yaklaştırıp gözlerimin içine baktı. "Söyleyeceğim şey sende nasıl hissedilir bilmem ama bende çok özel bir yerlerde."

Ilık nefesi yüzüme çarparken, ses tonu ruhumu okşuyordu. Durakladı ve kirpiklerini dahi kırpmadan gözlerimin içine adını kazıdı. "Sen, birlikte uyuduğum ilk kadınsın."

Merdivenleri usul usul inerken gözüm salona doğru kaydı. Andaç disiplin cezasından dolayı iki hafta okuldan uzaklaştırma almıştı. Şimdi de salonda tek başına oturmuş *playstation* oynuyordu.

Son basamağı da indikten sonra kazağımın uçlarını sündürüp avuç içlerimde topladım. Etrafa kısacık bakışlar atarken Kamer'i yine göremedim.

"Günaydın," dedim Andaç'a doğru.

Elindeki oyun kolunu hararetli bir biçimde kıvırırken, "Günaydın," diyerek karşılık verdi. Kaşlarımı çabucak çatıp mutfağa girdim. Kaynayan çaydanlığın altını kıstım ve masanın üzerinde duran ekmekten bir parça alıp Andaç'ın yanına doğru ilerledim.

"Herkes nerede?" diye sordum kuşkuyla.

"Nerede mi herkes?" diyerek güldü. Ekmeği ağzıma atıp çiğnerken yanına oturdum. "Yoksa Kamer mi nerede olacaktı o?" diyerek devam etti. Sebepsizce utandım. Ben bile içimde yaşadığım fırtınayı önleyemezken bir başkalarının da bu rüzgârda savrulmasını istemiyordum.

Ona yandan baygın bir bakış atarken yeniden güldü ve konuşmasını sürdürdü. "Kimi Hak yolunda kimi bok yolunda."

Şaşkınca ona doğru dönerken ağzımdaki ekmeği boğazımdan aşağı gönderip hafifçe öksürdüm. "Sen ne yolundasın peki?" diye sordum gözlerimi kısarak.

Elinde duran kolun üzerindeki tuşa dokunarak oyunu durdurup bana döndü. Gözleri keskin bir havaya bulaşırken dudakları düz bir çizgi halini aldı. Bu görsellik tuhaflık saçarken ne söyleyeceği konusunda meraka düşmüştüm. Derin bir nefes aldı ve yavaşça fısıldadı. "Ben yoldan çıktım."

Kaşlarımı çattım ve dudaklarımı aralayıp gözlerimi kıstım. Aynı ifadesini sürdürürken oda da aniden oluşan sessiz gürültü garipsememi sağladı.

Andaç'ın gergin suratı bir anda yumuşarken büyük bir kahkaha patlattı. "Şaka yapıyorum ya."

Ona düz düz bakarken kahkahalarını ufak gülüşlere döküp, oyun kolunu tekrar başlattı ve önüne döndü. Bu Andaç'tı işte, hayatı gelişmadığım için kaybediyorumdur. Belki de bazen sırf onun gibi güzel ve dolu dolu yaşayan bir çocuk. Belki de sırf akışına bırakamadığım için tıkanıyorumdur.

"Aytaç'la aran nasıl?" diye soruverdim. Kaç aydır onlarla aynı havayı soluyordum ama hiç ikisini konuşurken görmemiştim ya da dikkatimi çekmemişlerdi.

"Her zaman ki gibi," dedi düz bir sesle.

"Her zaman ki gibi?" dedim aynı cevabın sorusunu ona yönelterek. Aytaç ikizine göre çok daha suskundu, hatta çoktan daha fazla. Kız arkadaşının başına gelen korkunç olay onu daha da suskun birine çevirmişe benziyordu. "O konuşmayı pek sevmez, değil konuşmayı kimseyi sevmez, özellikle nefes alan şeyleri."

"Nefes alan şeyler?" diye sordum bu sefer. Üzerine gitmek istediğimden değil onunla ilgili daha çok şey öğrenmek istediğimdendi. Aytaç en az Kamer kadar karışık biriydi. Onu hiç çözemiyordum hiç anlayamıyordum çünkü buna fırsat tanımıyordu.

"Yani çiçekler, böcekler... İnsanlar işte," dedi boğuk bir sesle. Aytaç'ı ikizinin ağzından dinlemek garip bir duyguydu. "Bu kadar olduğunu bilmiyordum," dedim ve sanki yanlış bir cümle kurmuş gibi boğazımı temizleyip yutkundum. "Yani, bu kadar uzak birisi olduğunu."

"Ona ne kadar yaklaşırsan yaklaş, tek bir hareketiyle tüm o ilerlediğin yolları çekip alır altından," deyip yandan kırık bir bakış attı. "Bunu kardeşi olarak ben söylüyorsam, başkalarının hiç şansı yok, Aymira."

Duraksadım. Onun hakkında daha çok şey bilmek istiyordum. İstiyordum çünkü ona yardım edebilirdim. Belki onu dinler onu anlardım. Sonuçta her insan kurtarılmayı, her ruh bedenini beklerdi. Onun ruhu bedenini terk etmişe benzese bile, ben buna inanmıyordum. O gün, Mahir ve babasına küfür eden, onlara kin kusan çocuğun ruhu hâlâ canlıydı. Tek sorun, sanki ölmüş de tabutu açık da kalmış gibi davranmasıydı. Oysa o tabutun içinde atan kalbin ritimleri tıpkı bir bebeğin ilk çığlığı gibi tazeydi.

"Ne zamandır böyle peki?" diye sordum kırık bir sesle. "Çok zamandır," diyerek karşılık verdi Andaç. Daha derine inmek istemiyor, soruları hep yüzeysel cevaplıyordu. Üzerine gitmek istemedim.

Konuyu değiştirmek istercesine oyuna döndüm ve sırıttım. "Futbol demek ha?"

"Sever misin?" diye sordu sanki bilir gibi. Başımı aşağı yukarı salladım.

"Severim."

"Hangi takımlısın?"

Doğruldum ve hiç olmadığım kadar emin bir şekilde, "Galatasaray," dedim.

Futbolu severdim, pek yakından takip edemesem de severdim işte. Nedensizce maç izler, tezahürat bile yapardım. "Olmadı şimdi bak," dedi hoşnut olmayan bir ses tonuyla.

"Neden? Sen hangi takımlısın?"

Yalandan öksürdü ve dudaklarını keyifle kıvırdı. "Tabii ki Fenerbahçe."

Gözlerimi devirdim. Sonra aklıma bir anda Alper geldi. O da Fenerbahçeliydi. Gözlerimi kıstım ve önümde duran sehpanın üzerindeki diğer kolu aldım ve Andaç'a doğru yaklaştım. "Pekâlâ. Şimdi seni o takımı tuttuğun için pişman edeyim de gör."

Andaç bana tuhaf bir bakış atarken gülümsemeyi de ihmal etmedi. "Kızları pek açmaz yalnız," dedi.

Ciddi tavrımı korurken aynı ciddiyetle karşılık verdim. "Beni açıyor," deyip dilimi dişlerimin üzerinde gezdirip gözlerimi kıstım. "Korktun mu yoksa?"

"Kim? Ben mi?" dedi ve sesli bir şekilde güldü. "Seni uyardım ama görüyorum ki işe yaramadı. Tamam, alayım boyunun ölçüsünü."

"Umarım metre yeter boyunu ölçmeye," diyerek karşılık verdim. "Çünkü az sonra boyun gökdelen gibi uzayacak."

"Ha bayağı iddialıyım diyorsun yani?" dedi gözlerini kırpıştırarak. Önüme döndüm ve oyun ayarlarını düzenleyerek başlat tuşuna tıkladım. "Oyna diyorum Andaç!"

Andaç karşılık vermeden kolu kavradı ve oyunu başlattık. Bir şeye odaklıyken kendimi tamamen kaptırıyordum. "Vay vay," diyerek hayretle bana seslendi Andaç. "Cidden bayağı iyisin."

"Demiştim," dedim kararlı bir sesle. Ardından parmaklarımın altında kayan tuşlara basarak oyuncular arası paslaşmayı sürdürüp kaleye şut çektim.

Ve gol.

Keyifle sırıtırken Andaç ekrana doğru elini uzatıp kaleciye bağırmaya başladı. "Mal mal, yemin ediyorum mal."

"Kaleciye bağırma, benim karşımda pek de şansı yoktu zaten," dedim tavrımı tazelerken. Andaç yerine otururken sıkıntıyla nefes alıp gözlerini kapattı. "Tamam, şans mans yok. Bam bam bam."

Kaşlarımı kaldırdım ve hayretle ona bakıp ardından tekrar oyuna döndüm. Tuşları rahat bir şekilde yönetirken, Andaç benim aksime daha heyecanlı ve telaşlıydı. "Hadi, hadi," dedi dişlerini sıkarak. Ona belli etmeden dudaklarımı birbirine bastırdım ve hafifçe doğrulup ortayı ayarladım.

Ve ikinci gol.

Andaç sinirle ellerini dizlerine vurarak dişlerini sıktı. Gülümsedim ve omzumun üzerinden ona bakıp kafamı sağa sola sallamaya başladım. "Bam bam bam."

Sonra ardından evin kapısı açıldı ve güneş ışınları kasvetli havayı dövercesine içeri sızmaya başladı. Gelen Kamer'di. İstemsizce kabuğuma çekilirken yalandan öksürdüm. "Ne bam bam bam?" diye sordu yanımıza doğru gelerek. Kaşlarımı çattım. "Hiçbir şey..."

"Nah hiçbir şey?" diyerek gözlerini benden ayırmadı.

"Ne saçmalıyorsunuz?"

Kamer koyu bakışlarını Andaç'ın suratına çevirirken olduğu yerde duraksadı. "Sen bir karışma her şeye."

Gülümsememi söndürmeden Kamer'e bakmaya devam ettim. Muhtemelen tamirhanedeydi bunca vakittir. Ellerine bulaşan kömür

rengi kirler kanıtıydı. Ona bakmaya devam ederken gözlerini ekrana kaydırıp dudaklarını büktü. "Demek Galatasaray?"

"Sen?"

Bana doğru dönüp sol kaşını hafif bir kavisle yukarı doğru kaldırdı. "Beşiktaş."

"Abi Aymira'yı görmen lazımdı, kızları pek açmaz ama o bayağı iyiydi futbolda," diyerek araya girdi Andaç. Kamer bana kirpiklerinin altından bakarken, "Nedense şaşırmadım," diyerek söylendi. Bu sözü karşısında ne düşüneceğimi bilemedim. Yetenekli olduğumu mu yoksa erkeksi konularda iyi olduğumu mu düşünüyordu anlayamamıştım.

Ellerini birbirine vurarak, "Gidiyoruz," dedi.

"Nereye?" diye sordum kuşkuyla. Bana bakmadan lavaboya doğru yürümeye başladı. Sorumu cevaplamazken gözlerimi devirdim ve elimdeki oyun kolunu bırakarak montumu giyinmeye başladım. Hazır olduğumda aşağıya indim ve spor kamyonete bindim. Kamer arabayı çalıştırıp garajdan çıktı. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum tekrar. Bana bakmadan direksiyonu sağa doğru kırdı. "Yüzünü, bir daha görmeyeceğin birinin yanına."

"Kimmiş?" diye sordum yüzümü ekşiterek. Derin bir nefes alıp göz aklarına göz bebeğimin gölgesini düşürdü.

"Mahir'in."

Dudaklarımı büzdüm. "Mahir'in mi?"

"Bu anlaşma çok uzadı," dedi ve huzursuzca iç çekti. "Burada kaldığın her saat ruhuma bir bıçak saplıyor sanki. Sana bunu yapmaya hakkım yok."

Onu haklı bulmamak güçtü, en azından beni ilgilendiren kısımlarını. Cevap vermedim, veremedim. Söyleyecek o kadar çok şey vardı ki, tek yapabildiğim tüm bu gürültüye acı bir sessizlik çizmekti. Başımı cama yasladım ve evime giden yolda, anahtarıma kavuşmak için uzayan tekerlerin seslerini dinledim. Kısa bir süre sonra buraya geldiğim ilk sabahın adresinde buldum kendimi. Ona Kamer'in yanında kalacağımı söylemek için gelmiştik şimdi ise Kamer'in yanından ayrılacağımı bilmesi içindi. Bu aradaki uçurum ruhumun bariyerlerine küt bir boya sürerken, kabuk bağlayan boyalar yenisiyle kapanmaya hazırdı.

Kamer arabadan indiğinde bir şey söylemeden beni arkasına aldı. Ürkek bir tavırla onu takip etmeye başladım. Beyaz fayanslarla döşeli

duvarlar ve yanıp sönen lambalar daha çok ürkmeme sebebiyet veriyordu. Kamer yanımda olduğu için korkmuyordum ama yine de içimde bir yerlerde çığlığını duyduğum bir kız çocuğu vardı.

Mahir'in kapısının önünde durdu. Derin bir iç çektiğinde sanki tüm yük omuzlarında toplanmıştı. Ona yük olduğumu hissetmiş gibiydim. Yanına doğru bir adım atarken bana omzunun üzerinden kısık bir bakış alıp kahvelerimi hedef aldı. "Her şey bu kapıyla başladı, Diana." Sertçe yutkundu. "Her şey bu kapıyla bitecek."

Bir şey, bir el boğazımı sıkıyordu sanki. Aileme ne kadar çok muhtaçsam ona da o kadar ihtiyacım vardı. Her seferinden onsuz kalma düşüncesi beynimi kemirse de güçlü olmak zorunda olduğumu biliyordum. O da biliyordu.

Suskun bir tavırla başımı aşağı yukarı salladım. Baktı. Yüzüme. Dudakları aralanırken nedensizce bir şeyler söylemesini bekledim.

Söylemedi.

Önüne döndü ve kapıyı hızla açıp içeri girdi. Onu takip ederek odaya girdim. Mahir koltuğunda oturmuş telefonuyla oynuyordu. Bizi görünce keyifli ve bir o kadar şaşkın bir tavırla ayaklandı. Ondan tiksiniyordum, ondan hiç kimseden nefret etmediğim kadar nefret ediyordum.

"Hangi rüzgâr attı sizi buraya?" dedi Mahir telefonun ekran kilidini kapatırken. Kamer yanına doğru bir adım atarak, "Benim rüzgârla işim olmaz, fırtınalar daha çok can yakar," dedi.

Mahir tatmin olurcasına başını aşağı yukarı salladı. "Bu konuşmanın ardında ne saklıyorsun cidden merak ettim şimdi?"

Odada yer edinen huzursuz sessizlik, kulaklarımda çınladı. "Anlaşmayı kaldırıyorum."

Kamer tek celsede söylediği sözle Mahir'i hayrete düşürürken kor bir his bedenimi ele geçirmiş gibiydi. Buna neden müsaade ettiğimi bilmiyordum. Bu hissi içimden söküp atamıyordum. Mahir dudaklarını kıvırarak bana doğru baktı. Ona sinirli bir ifadeyle yanıt verirken Kamer beni kapatmak istercesine onun üzerine doğru yürüdü. "Bir daha değil onun yüzüne bakmayı, gölgesine dahi dokunursan seni öldürürüm. Emin ol bunu yaparım."

Ölüm kelimesini onun dudaklarından dinlemek, kalbime bir kurşun sıkmaktan farksızdı.

Mahir düz bir bakışla Kamer'e bakarken kaşlarımı çattım. "Onun için beni öldüreceksin," deyip kan kokan harflere bir kurşun daha sıktı. "O gittiğinde sen zaten ölmüş olacaksın, Alptekin."

"Boş boş konuşmayı bırak. Sana anlaşmayı kaldırıyorum diyorum. O artık evine, ait olduğu yere dönecek. Sen de paşa paşa kabullenecek-sin."

Mahir ellerini kot pantolonun cebine atarken omzunu silkti. Yeşil gözleri kahvelerime dolandığı sıra sinirle soludum. Ardından gözleri tekrar Kamer'i odağına aldı. "Sen sözünde durdun. Sıra ben de." Boynunu kapsayan dövmeleri görüş alanımdan çıkarken Kamer'in önünde durdu. "Ama eğer kız tekrar gelecek olursa, anlaşma falan kalmaz anladın mı?"

Kamer yumruklarını sıkarak dişlerini de bu sertliğe sürükledi. "Ne diyorsun lan sen gavat? Bu artık ikimizin arasında. Ona zarar vermene asla izin vermem."

Kırmızı montum alev almış gibi tenimi yakarken dilimi damağıma yapıştırdım. Kamer, Mahir'in üzerine doğru bir adım daha attığında istemsizce ben de bir adım attım. "Buraya hiç gelmemiş gibi davranacaksın duydun mu lan? Senin gibi bir şerefsizi tanıdığı için yeterince iğrenç hissediyor, bir de seni öldürmem için bana bahane sunma."

Mahir geriye doğru giderken ellerini kotundan çıkarıp saç diplerini okşadı. Başını yere eğip gözlerini kıstı ve kısa bir an düşünür gibi yapıp gözlerini tekrar Kamer'in gözleriyle buluşturdu. "Tamam. Bugün ile beraber üç gün sonra, cuma gecesi evine dönebilir."

Üç gün sonra. Tüm bu yaşanmışlıklar, kâbus dolu geceler, huzurlu ve huzursuz uykular, çırpınan kalpler üç gün sonra ölü bir toprak gibi sonsuzluğa kavuşacaktı. Üç gün sonra, son ayların fişini çekip ardında hiçbir şey bırakmayacaktı.

Kamer başını kararlı bir biçimde aşağı yukarı doğru salladı. "Cuma gecesi..."

Mahir'den tatmin olmuşçasına arkasını döndüğünde gözlerim hemen siyah gözlerini hedefine aldı. Bakışlarını çözemiyordum. Ne hissettiğini o kadar usta bir şekilde saklıyordu ki konuşsa bile ona inanmamaktan korkuyordum.

Gözlerini kısıp üzerime doğru yürümeye başlarken Mahir'in sesiyle duruldu. "Alptekin."

Kamer duraksadı. Tam gözlerimin içinde büyüdü gözleri. Bu odada duyabildiğim tek şey onun nefesiydi. "Seni her ne kadar tanıdığımı zannetsem de," dedi ve duraksayıp devam etti. "Haklısın seni hiç tanımıyorum. Hatta seni o kadar iyi tanımıyorum ki şu an neler hissettiğini onun adı kadar iyi biliyorum."

Kamer'in gözlerinde oluşan kararı içimde oluşan acının, onda görebildiğim şeyin katından daha ağırdı. Canım yanmıyordu çünkü nefes alamadığımı bilmek canımın yanıp yanmamasını bile önemsiz kılıyordu.

Kamer gözlerini kapatıp açtı ve hiçbir şey söylemeden odadan çıktı. Gözlerim Mahir'in yeşillerine saplanırken ona boş bir suratla bakıp buradan ayrıldım. Kamer'in peşinden yürümeye devam ettiğimde hiçbir şey söylemeden çıkışa doğru yürüdü. Sessizliğimi korudum ve arabaya binince ben de bindim. Sakin bir şekilde arabayı çalıştırıp hızla buradan uzaklaştık. Sırtımı koltuğa iyice yaslarken elleriyle direksiyonu sımsıkı kavramıştı.

"Kemerini tak," dedi emir vererek. Kaşlarımı çattım ve kemerimi takmaya başladım. Bana bakmadan derin bir nefes aldı ve gaza daha çok yüklendi.

"İyi misin?" diye sordum kuşkuyla.

"İyiyim," dedi düz bir sesle. Aramıza yeniden bir duvar ördü. Bunu hissedebilmiştim. Zihninde var olan düşünceler ruhumun ucuna saplanırken, gözlerimi kapattım ve nefesini dinlemeye başladım.

Üç gün sonra. Hatta iki buçuk. Cuma gecesi evime dönecek, ondan ayrılacaktım. Kalbime oturan ağrı büyük bir çukura dönüşürken, ondan soluduğum hava o çukura düşüp kayboldu.

Gözlerimi açtığımda kendimi boş bir sokakta buldum. Gözlerimi açtığımda ruhumu kayıp bir sokağa soktum. Kamer sessizce arabadan inip ellerini cebine koydu ve başını ensesine doğru yatırarak esen rüzgâra göğüs açtı. Yutkundum ve ürkek bir tavırla arabadan inip kapıyı usulca kapattım. Arkasına doğru sinerken ona yaklaşamadım. Olduğum yerde ayaklarımı sabitlediğim vakit saçlarıma sızan esintinin kurbanı oldum.

Rüzgâr önce onun bedeninden kokusunu çalıyor sonra bana bağışlıyordu.

"Elimde olmayan şeyler var," dedi yüksek sesle. Sanki sesini duyuramamaktan korkuyordu. Korkmakta değildi aslında bu. Bu ulaşamamakta.

"Seni anlamak istiyorum. Bana anlatabilirsin," dedim kırık bir sesle. Ensesine yasladığı başını doğrulturken kirpiklerinin köşesinde toplanan siyahın en koyu tonunu selamladım.

"Seni, sana anlatamam ki güzelim."

Ses tonu kalbimin derinlerinde çağlayan bir şelalenin gürültüsü gibi ruhumda yankılanırken ona koşamamak en az bu gürültü kadar sessizdi.

"Dene."

Sustu ve başını önüne eğip kürek kemiklerini kabarttı. Sırtındaki omurgaların röntgenini çıkartabiliyordum. Ona bakmasam bile gözlerinin içinde yanan ateş gibi bunu görebiliyordum.

Başını kaldırdı ve arkasını döndü. Adımları beni takip ederken adımlarım onda sabitlendi. Bedenime doğru iyice yaklaşırken rüzgâr dudaklarımdaki nemi kurutmuştu. Bir adım daha attığında aramızdaki kısa mesafe tamamıyla kapanmış oldu. Hiçbir şey söylemeden belimi kavrayıp beni usta bir şekilde arabanın kaputuna oturttu. Ellerini belimden çekmeyip, kollarını daha sıkı sarmaladı. Ellerim sanki bedenine alıtmış gibi yüzüne gitti. Avucumun altında hissettiğim yeni çıkan sakalları, tenimin kokusuna bulandı.

Alnını alnıma yaslarken derin bir iç çekti. Gözlerimi kapatıp aldığı havayı soludum. Erkeksi kokusu burun hücrelerime ulaşırken karnının üzerinde oluşan ağrıya engel olamadım.

"Şafak üç," dedi gülümseyerek. Ses tonu neşeden oldukça uzaktı. Sanki gülümsemek için gülüyor gibiydi.

Konuşursam onu bir daha dinleyememekten korktum ama korkunun ecele faydası yoktu işte. Şimdi konuşamazsam eğer burada yaşadığım tüm o günlerin ne anlamı olurdu ki?

Parmaklarımı sakallarında gezdirdim ve kirpiklerimi kırpıştırdım. "Seni bir daha görebilecek miyim?" diye sordum. İlk kez kalbimin çağrılarına yanıt verdim. İlk kez konuşabildim.

"Beni bir daha görmek isteyeceğini zannetmiyorum," dedi düz bir sesle. Kaşlarımı çatarken gözlerimi açtım ve alnını alnımdan çekip suratını rotama aldım. Kara gözleri pare pare kalbime dokunurken, o kalbin içinde var olan insanın kendisinin olduğunu bilmiyordu. Belki de bu sorunların en büyüğüydü. Duygusallık benim için hep ikinci ya da daha geride bir yerdeydi. Hâlâ öyleydi ama nedense ona veda edeceğimi bilmek tüm sayısal verileri sıfırlıyordu.

Kalp devreye girince mantık hükümsüz kalıyordu.

"Başına bunca belayı açan benim, gördüğün kâbuslar, hissettiğin acılar, ruhunu parçalayan benim," dedi boğuk bir sesle. Başımı hızla sağa sola salladım. "Hayır, sen o adam değilsin."

"Ben o adamım, Diana," dedi başını aşağı yukarı sallayarak.

Ellerimin altında atan nabzı kalp atışlarıma karıştı. Göz bebekleri büyüdü, ben büyüdüm. Beni büyüttü.

"Özür dilerim," deyip yutkundum. "Böyle hissettirdiğim için."

"Bana neler hissettirdiğini bilsen asla özür dilemezdin."

Ses tonu boğazımda bir kördüğüm oluşturdu. Öyle ki yutkunamadım bile. Savrulan saçlarının yüzüme estirdiği kokusu göz kapaklarımı boyarken, elmacık kemiklerim sertleşti. Ellerimi sakallarından çekmek istediğimde bunu yapamadım.

Sanki tek sahip olduğum şey sakallarıydı da onları benden sakınıyordu, oysa bilmeliydi ki üç gün sonra ellerim soğuktan ve hissizlikten kuruyacaktı.

"Senden tek bir şey istiyorum," dedi kaşlarını çatarak. Gözlerimi büyütürken gözlerini kıstı. Yüzü ekşidiğinde dudaklarını güçlükle araladı. "Beni hiç tanımamış gibi yap olur mu? Benimle hiç tanışmamış gibi yaşa."

Elleri belimin çukurunda ileri geri hareket yaparken kaşlarımı çattım. "Seni nasıl hiç tanımamış gibi yaşarım? Bu korkunç bir düşünce," dedim sıkıntılı bir sesle. Benden ne istediğini bilmiyordu, benden neyi silmemi istediğini bilmiyordu. Dudaklarımda imzası, ruhumda adı, kalbimde varlığı olan adamı nasıl unuturdum?

"Gerçek bu," deyip sertçe yutkundu. "Gerçek hissettiğin şeyler değil."

"Gerçekler kimin umurunda ki?" Yutkundum. "Tamam, seni bir daha görmem, sesini bile duymam hatta rüyalarıma bile almam seni," deyip başımı kararlı bir şekilde aşağı yukarı sallayıp gözlerine baktım. "Ama seni hiç tanımamış gibi davranmamı isteme benden."

Bağırmak istiyordum. İçimdeki çığlıkların ağzımdaki bandı koparıp haykırmak istiyordum. Hislerim bu kadar yoğunlaşmışken bir anda kopan bağlar sanki bir daha hiç birleşmeyecek gibiydi. Onsuz kalabilirdim, ilk zamanlar haliyle boşluğa düşecektim elbet ama bu sonsuza kadar sürmeyecekti.

"Senin sayende en basitinden uzun zaman sonra ilk kez etek giydim ben, hiç girmediğim ortamların havasını soludum," deyip ses tonumu azalttım. "Hiç yapmayacağım şeyler yaptım."

"Mesela?" dedi sorguyla kaşlarını çatarak. Başımı eğdiğimde çenemi saç diplerime batırdı. Burnum boynuna sokulurken dudaklarım köprücük kemiklerine değdi. Belimde duran parmakları usulca hareket ederken ona daha sıkı sarıldım. Dudaklarımın arasından sızan soğuk nefes teninde yandı. Ateş tenine sinerken yüzüm kızardı. Ellerini belimden kaydırıp yüzümü kavradı. Başımı ona doğru kaldırıp gözlerine bakmak için beni zorladı. En zoru da buydu işte. Bir daha hiç kimseye ona baktığım gibi bakamayacak olmam, bir daha hiç kimseye onda gördüklerimi hissedemeyecek olmamdı.

"Mesela?" diye sordu tekrar.

Bakışlarımı kaçırırken dudak etimi ısırıp bıraktım. "Birini öptüm."

Ardından hemen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Ellerini yüzümde daha sıkı sabitlerken beni kendine doğru çevirdi. Gözlerim kısa bir anlığına göz bebeklerine düşerken hemen toparladım ve ondan kaçtım. Ama buna müsaade etmedi. Avuçlarının içine hapsettiği yüzüm kaynar bir su gibi fokurdarken sıcak su damlaları vücudumun başka yerlerine de sıçramıştı. Dudakları muzip bir şekilde kıvrılırken yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdı. Ellerim deri montunun üzerine, beline giderken tırnaklarımı ona sapladım. Sanki düşecekmiş gibiydim.

Kirpikleri elmacık kemiklerime değerken gözlerini bir iki kez kırpıştırıp açtı ve başını sağa doğru eğdi.

"Bunun gibi mi?" Dudakları dudaklarımı esareti altına alırken, hafifçe yükseldim ve gözlerimi kapattım. Soğuk elleri boyun girintime kayarken üşümek yerine yandığımı hissettim. Üst dudağını alt dudağımın arasına alırken, derin bir nefes aldım ve karnımı sıktım. Ellerim belinden yükselerek sırtını yukarı doğru takip etti ve saç diplerinde duraksadı. Ensesini kavrarken onu iyice kendime çektim. Daha sonra vakit kaybetmeden kafasını sol tarafa doğru yatırdı ve dudaklarını dudaklarımdan çekmeden öpmeye devam etti. Muzip bir şekilde inlediğimde güldüğünü fark ettim. Dudakları minik bir hareketle kıvrılırken o gülüşü hızla sildi ve beni daha sert öpmeye başladı. Dudaklarım yumuşak ve sıcak dudaklarının altında erirken, parmaklarım ensesindeki saçları kavramıştı. Beni öyle bir öpüyordu ki sanki bir daha dokunamayacakmış gibiydi.

Nefessiz kaldığımda dudaklarını dudaklarımdan ayırdım. Üzerime doğru tekrar yönelirken kendini güçlükle frenleyip duraksadı. Nefesim nefesine karışırken ellerini yüzüme doğru çekip, alnını alnıma yasladı. Göğsüm hızla inip kalktığında gözlerimi kapattım.

"Biliyor musun?" diye sordu nefes nefese. Ses tonu gözlerimi açmaya yeterken, nefesi yaşamama engeldi. Alnını alnımdan çekip güzel gözlerinin içinde yangın başlattı. O yangın geçmişi yakarken hislerimi korlaştırdı. Hislerim bu ateşte büyürken artık tek yananın ben olmadığımı hissettim.

Dudakları usulca aralanırken göz bebeklerine bir yol çizip ruhumu oraya teslim ettim. "Gerçekler umurumda çünkü tek gerçek bu."

"Aymira yarın da oynar mıyız pes?" Andaç'ın sesiyle çenemi kavradığım elimi hafifçe oynatıp ona düz düz baktım. Masadaki çatal bıçak sesleri azalırken Kamer araya girdi.

"Oynayamaz."

Masada azalan sesler yalnızca çatal bıçak değil, nefes sesleriydi. Andaç'ın kaşları sorguyla çatılırken elimi çenemden tamamen çekip omurgalarımı dikleştirdim. "Neden?" diye sordu Andaç hafif kırık bir sesle. Dudaklarımı sıktığımda Kamer'e yandan bir bakış attım. Gözleri çok kısa bir süre için göz bebeklerime dokundu ve iniltili bir soluk alıp dudaklarını ıslatıp geri çekti.

"O artık burada kalmayacak," deyip gözlerini kıstı. "Yarın evine dönecek."

Ses tonu tehditkâr bir hava taşırken boğazımda kalan zerresi çatırdamıştı. Gözlerim Zeynep'in gözlerini odağına alırken şaşkınca suratıma bakıyordu. Andaç da aynı tavrı sergilerken başımı öne eğip hafifçe öksürdüm. "Niye?" diye sordu Zeynep. Buraya o kadar alışmıştım ki kardeşimle baş başa oturup ders çalışmayı özlediğim kadar bir gün aynı özlemi bu masa içinde yaşayacağımı biliyordum.

Kamer dirseklerini masanın üzerine koyup, "Çünkü ait olduğu yer orası, evi orası abiciğim," dedi. Zeynep'e baktım ve usulca başımı aşağı yukarı sallayıp gözlerimi kıstım. Andaç masadan kalkarken bana baktı. "Seni tanıdığıma çok memnun oldum. Kendine çok iyi bak."

Andaç'a bakarken Kamer hızla elini masaya sert bir şekilde koyup arkasını dönerek uzaklaştı. Ona omzumun kenarından hafifçe baktığında omuzlarının hareketi kaskatıydı. Yutkundum ve önüme tekrar dönüp Andaç'a gülümsedim. "Teşekkür ederim, ben de iyi ki tanıdım."

Andaç gülümsememe karşılık verip masadan uzaklaşırken Zeynep derin bir iç çekip omuzlarını düşürdü. "Daha yapacak çok şeyimiz vardı. Keşke gitmesen?" dedi. Ona yorgun bir şekilde bakarken zihnimin bir köşesinde Alper ve babamın sesi kulağıma dokundu. Bana fısıldadıklarını işitir gibi oldum. Burada kalıcı olmadığımı tabiî ki biliyordum. Benim canımı acıtan şey ise alışmaktı. Alışıp da, unutamamak.

"Belki bir gün," dedim karamsar bir sesle. Buraya bir daha gelemezdim. Onca belayı başıma bu şekilde sardığımı bile bile bir daha buraya gelemezdim.

Zeynep tavrını eskitmeden bana bakarken Aytaç sessizce ayaklandı ve bana üstten üstten bakmaya başladı. "Dikkat et," dedi güven veren bir sesle.

Ses tonuyla şaşkınlaşırken gözlerim yeşile çalan gözlerini buldu. Suratı oldukça düz ve durgun olmasına rağmen ses tonu aksine daha dalgalı ve çatlaktı. İlk kez benimle konuştuğu için sevinmiştim, hem sevinmiş hem de bu durumu garipsemiştim.

"Sağ ol, sen de," diyerek samimi bir şekilde gülümsedim. Gözlerimiz birbirini ezberlercesine takılı kalırken onu bu kısacık zaman diliminde bile çözmek istemiştim ama öyle ustaydı ki hislerini saklamakta, düşüncelerini bile anlamak da zorluk çekiyordu insan.

Bir şey söylemeden masadan uzaklaşırken Zeynep şaşkın bir halde bana bakıyordu. "İnanmıyorum," deyip gözlerini küçülttü. "Konuştu mu o?"

Dudaklarımı büktüm ve ellerimi masanın altında ovuşturmaya devam ederek Aytaç'ın arkasından bakmaya devam ettim. Keşke onunla konuşma fırsatım olsaydı, keşke onu dinlememe müsaade etseydi. Belki başka birine kulak verdiğim zaman içimdeki sesi ona duyurabilirdim. "Neden hep böyle?" dedim ve doğru kelimeyi arar gibi. "Suskun yani."

Zeynep kollarını masaya koyup önündeki yarım su dolu, ağız kısmı lekeli bardağı ileri doğru itti. "Başına gelen şeyi biliyorsundur," dediğinde kalbimde sert bir kahvenin dil yakması gibi tatsız bir his oluştu. "Bir yıldır belki daha fazla zamandır böyle. Çok az konuşur, hatta bazen hiç. Kendi yalnızlığının içinde yaşayan kalabalık bir insan o." Zeynep'in yumuşak ve umutsuz ses tonu parmak uçlarımın uyuşmasına sebep oldu. Bir insan nasıl olur da bu kadar gürültünün ve kalabalığın

içinde kaybolabilirdi? Bir insan nasıl olur da ruhunun içinde ruhsuz yaşayabilirdi?

"Keşke onunla konuşabilme fırsatım olsaydı," dedim sitem eder gibi. Zeynep'in suratında beliren buruk tebessüm adeta bir cevap niteliğindeydi. "Kendini bile dinlemeyen birinden bahsediyoruz, Aymira. Ona kendinden başka kimse yardım edemez."

Omzumu silktim. "Öyle olmuyor bazen. Ben de berbat bir konuma düşmüştüm o kadar korkunçtu ki bana bir tek o yardım etti." Kamer'di işte o kişi. Mahir pisliğinin bana dokunmaya çalıştığı gece beni kurtaran oydu. Üstelik bu sadece bununla sınırlı değildi. Her ne kadar başıma bu belayı onun açtığını bilsem de beni birçok şeyden koruyan oydu. Bana birçok şeyi kazandıran da oydu, kaybettiren de.

Zeynep usulca bir şekilde gülümserken nedensizce utanmıştım. "Onu seviyorsun değil mi?" dedi bir anda. Gözlerim büyürken sorusuyla kalbim daha önce hiç bu kadar afallamamıştı. Bakışlarımı kaçırmak istediğimde bunu yapmadım, yapsaydım cevabımı belli etmiş olurdum.

"Bu çok farklı bir şey Zeynep. Adı ne bilmiyorum, sevmek, hoşlanmak ya da kapılmak?" deyip iç çektim. "Adını koyamıyorum işte. Sadece," dedim ve avuçlarımın ortasına bir ateş parçası bırakılmış ve geriye küllerim bile kalmamış gibi onları sıktım. "Sadece o, bana iyi geliyor."

"Onu özlersin değil mi?"

Nasıl özlemezdim? Bana bunca şeyi hissettiren adamı nasıl özlemezdim? Adı geçince kalbim sıkışmaz mıydı? Rüyalarıma girince uykularımı çalmaz mıydı hiç?

"Özlerim," dedim bir anda. Neden yalan söyleyeyim ki? Ona bu kadar alışmışken yokluğu elbet koyacaktı. Başımı yastığıma koyduğumda yanımda göremememek gibi, kötü hissettiğimde sarılacak bir beden sığınacak bir vücut bulamamak gibi, ruhum çıplak kaldığında onunla kapatamamak gibi.

Zeynep ayaklandı ve yanıma geldi. "Felsefeden fırlama adamlar gibi konuşmak istemiyorum ama," deyip gülümsedi. "Kaderin oysa elbet düşersin yoluna."

Düştüm zaten ben. Öyle bir düştüm ki, bir kere gözlerine düşüp oraya uzandığımla kaldım.

Eli omzuma değerken ayaklandım ve ona sarıldım. Zeynep bu zamanda bana bir kardeş olmuştu. Sevecen tavrı içimde ki küçük kız

çocuğuna ayak uydurmamı sağlıyordu. "Sen çok iyi birisin. Umarım sen de dilediğin aşkı ve hayatı yaşarsın." Zeynep'in sırtını sıvazlarken iç çektiğini duydum. "Umarım."

Kollarımı sırtından çekip gözlerine baktım. Su yeşili saçları ve kahverengi gözleri tıpkı bir bebek gibi görünüyordu. "Kendine ve," deyip gülümsedim. "Andaç'a iyi bak. Onu büyüt olur mu? Bazı erkekleri sevgi büyütür, o senin kalbinle büyüyecek."

"Tamam," dedi başını aşağı yukarı sallayarak. Kadınlar erkeklere göre daha çabuk olgunlaşırdı çünkü bir erkek bir kadını sevdiği zaman anlardı yaşamanın ne olduğunu çünkü severken yaşardı insan. Bir kalp biri için atarsa hayat çekilir olurdu, bir kalp birine ait olursa ruh hayat bulurdu. Önce hisler büyürdü sonra düşünceler çünkü aşkta mantık yoktur önce kalbine düşersin sonra aklına. İşte o zaman anlarsın bütün her bir adımda ritmini artırırken dudaklarımın nemi azalıyordu. yümek için sevmek için ve yaşamak için o kalbin atması gerektiğini.

Zeynep'le vedalaştım ve sofrayı topladıktan sonra odaya çıktım. Kamer yatağa oturmuş ellerini önünde birleştirerek başını yere eğmişti. Kaşlarım çatılırken kapıyı usulca kapattım ve yanına doğru adım attım. Hareketsiz bir biçimde sakinliğini koruyordu. Kalbim yanına ilerledi-ğim her bir adımda ritmini artırırken dudaklarımın nemi azalıyordu.

Derin bir nefes alıp önünden geçtim ve ellerimi göğsümde birleştirip pencereye doğru yanaştım. Yıldızlar geceyi aydınlatırken aslında gökyüzünü kararan şeyin güneşin yokluğu değil, yıldızların sönüklüğünden oluştuğunu fark ettim. Bu gece öyle değildi, bu gece yıldızlar hiç olmadığı kadar çok ve parlaktı. "Ne kadar çok yıldız var," dedim hayretle başımı gökyüzüne doğru kaldırarak. Ses etmedi, hareket bile etmedi. Onu duymak istercesine kendimi durdurdum ama nefesini bile hissedemedim.

"Keşke birine dokunabilsem. Belki o zaman içimdeki karanlığa ay doğar, ruhum temizlenir."

Omuzlarımı düşürdüm ve dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kapattım. Onu görmesem varlığını bile fark etmeyecektim. Bu tavrı kuşkulandırdığında kollarımı göğsümden çektim ve bir adım gerileyip önünde durdum. "Kamer..."

Cümlemin devamını getiremeden bana sarıldı ve yüzünü karnıma gömdü. Ani bir şaşkınlıkla ellerimi havaya kaldırdım. Kollarını belime dolarken gözlerimi büyüttüm. Beni kendine doğru çekip daha sıkı sarıldı. Aldığı nefes örgü kazağımın içindeki boşluklara dolmaya başladı.

"Senin ruhun ay gibi tertemiz," deyip iç çekti. Sesi boğumlu çıkmıştı. "Yıldızlara ihtiyacın yok."

Kafasını hafifçe oynatıp çenesini aşağı doğru eğdi. Ellerim saçlarına giderken, gözlerimi kapattım ve huzurlu bir iç çekip gülümsedim. Parmaklarım gür ve siyah saçlarında ufak bir gezintiye çıkarken karnımın üzerinde ve içinde hissettiğim ağrı, kalbimin hissettiği şeyle eş değerdi. Ben ayakta o oturduğu yerde birbirimize sarılırken dudaklarımı usulca araladım. "Teşekkür ederim. Bana iyi geldiğin için."

"Teşekkür ederim," deyip ellerini hafifçe bel çukuruma doğru kaydırdı. "Bana iyi geldiğin için."

Parmaklarım saç tellerini her sevişinde ayakuçlarıma doğru inleyen bu ses, zihnimin içinde var olan benliğin sesiydi. Bu ses ona dolu dolu sarılamamanın hüznünü yaşayan kırık bir kızın sesiydi.

"Şafak iki," dedi, cam kırığının tenimde hissettirdiği, acının sızıya gebe kaldığı bir sesle. Başımı öne eğdim ve gözlerimi açıp saçlarını görmek istedim. Parmaklarım saçlarının arasındaki özgür ruhlu dansını, nefesinin tenime bulaştırdığı yorgunluğunu, inip kalkan göğsünün yavaşlığını görmek ister gibiydi.

Ellerini belimden çekerken kafasını da karnımdan çekti. Parmaklarım tıpkı bir bebeğin annesinin paçasından ayrılırcasına hissettiği acıyla sızlarken onları saçlarından çektim. Ellerini yatağın kenarına koyduğunda omuzları katı bir şekilde gerildi ve başını yere eğdi. Dudaklarımı ıslattım ve ne yaptığımı bilmediğim bir şekilde önüne eğilip dizlerimi zemine koydum.

Gözlerim kirpiklerine dokunurken, kokusu burnuma doldu. Bencil bir şekilde kokusunu onda hiç bırakmayacak kadar içime çekmek niyetinde oldum lâkin ne kadar çekersem çekeyim ne bana yeterdi ne de ondan silinirdi.

"Anlatman gereken şeyler var," dedim boğuk bir sesle suratına bakarak. Gözlerini benimkilerle buluşturmadan sertçe yutkunup kaşlarını büzüştürdü. "Dağılmak istemiyorum," dedi düz bir sesle.

Ellerim cüretkâr bir şekilde sol yanağına giderken başımı hafifçe eğip gözlerine ulaşmayı denedim.

"Sen dök içini, ben toplarım."

Sonra başını usulca kaldırıp gözlerime baktı. Onu usul usul, tadını çıkara çıkara hissetmek kalbine dokunmaktan farksızdı. Belki kalbine

dokunamadım, belki hiç yaklaşamadım yanına... Ama onu dinlemiştim. Kalbi, geçmişte saklı küçük oğlan çocuğunun topunu kaybetmiş gibi hüzne boyanan hissiyle aynıydı. Kalbi o oğlan çocuğunda saklıydı.

"Ya seni de dağıtırsam?" dedi fısıldayarak.

"O zaman dağıldığımızla kalırız," deyip dudaklarıma tebessüm fırçasını sürdüm. "Ta ki birimiz diğerine yetebildiği zamana kadar sürer her şey."

Dudakları kısık bir hareketle kıvrılır gibi olurken bu kıvrımın büyümesine müsaade etmeyip yanağımda olan elimi kavradı ve avucumun içini açıp işaret parmağını usulca gezdirmeye başladı. "Tıpkı avucunun içindeki izler gibi hayatım, öylesine karışık öylesine derin ki..." Derin bir nefes aldı. "Boğulsam bile sesimi duyuramam."

Avucumun içinde gezinen parmakları ruhumun haritasını çıkartırken nefesini saç diplerine değdirir gibi ona doğru eğildim. "Ben duyarım seni."

Başını zoraki bir biçimde sağa sola salladı. "Olmaz."

Kaşlarım çatılırken elimi dudaklarına götürüp avucumun içine dudaklarını bastırdı. Yumuşak ve dolgun dudakları avucumun içinde bir süre öylece bekledi ve yavaşça ayrıldı.

"Belki şu olur," deyip bu sefer el bileğimin iç tarafına, hemen damarımın üzerine bastırdı bu sefer dudaklarını. Aynı hissi yaşamaya devam ederken kıvrımlı kirpikleri titredi ve başını kaldırıp gözlerime baktı. "Nabzından öpeyim," deyip fısıldadı. "Yaşayacak gücü kendimde bulamazsam ritmini hatırlar, ona sığınırım."

"Deme öyle," dedim ona güç vermek istercesine. "Sen öyle bir yaşayacaksın ki hayatı, bu hissettiğin nabız yok olacak."

Öyle olmalıydı. Hayatı pahasına savaştığı şeylerden vazgeçmemeliydi, geçmeyeceğini elbette çok iyi biliyordum ama yine de böyle konuşması aklımın onda kalmasına sebebiyet veriyordu. Bileğimi yavaşça bırakırken geri çekildi ve başını ensesine doğru atıp yanaklarını şişirip serbest bıraktı.

"Ölümden korkmuyorum," deyip dişlerini sıktı. "Öldürmeden, ölmekten korkuyorum."

"Birini öldürünce mi için soğuyacak? Raşit'in nefesini kestiğinde mi nefes alacaksın?" diye sordum biraz ürkek birazda düz bir sesle.

"Ben nefes alıyorum, Diana. Sorun şu ki," deyip gözlerini kapatıp açtı. "Aldığım nefesi o itlerle paylaşmak istemiyorum."

"İntikam almak sadece ölümle veya acıyla olmaz bazen. Onlara öyle bir göster, öyle bir hatırlat ki kendini onlar kendilerini öldürmek istesin."

Başına bir şey gelecek diye endişeleniyordum. Yarın gece evime gittiğimde ondan haber alıp almama endişesi zihnimi yiyip bitiriyordu zaten, bir de şimdi yaşayıp yaşamama korkusu sarmıştı ruhumu. Bana asla bu olaylardan bahsetmeyecekti, asla beni bu tarafa çekmeyecekti. Ya bildiğini okuyacaktı ya da okudukça öğrenecekti yaşamayı.

Başını doğrultup dümdüz bir bakışla gözlerime baktı. "Öyle olmuyor işte, ben öyle bir adam değilim. Ya gider kafasına sıkarım ya da ayağını kaydırırım."

Öfkesi gözlerinin ferinde demlenirken, içinde kararan şey geçmişin kirli hatıralarıyla kaplıydı. Donuk bir şekilde ona bakmaya devam ettiğimde kaşlarını sorguyla çatıp üzerime doğru eğildi. Ona sığınmak istesem de bunu yapamadım. Ben yapamadım ama o yaptı. Eğik olan çenemi, işaretparmağı ve başparmağıyla kavrayarak çenemi doğrultup gözlerimi odağına aldı.

"Yapman gereken tek şey yarın geceyi düşünmek, yastığına sarılarak uyumayı düşlemek."

Sana sarılıp uyuyamadıktan sonra isterse tüm gecelerimi alsınlar benden, ne fark eder ki?

Dudaklarımı düz bir çizgi haline getirip bakışlarımı ondan kaçırdım. "Banyo yapmak istiyorum."

Güldü. "Yapalım," deyip ılık nefesini saç diplerime vurdu. "Saçlarına dokunmak istiyorum." Gözlerimi gözlerine sabitledim ve buruk bir tebessümle karşılık verdim. Parmaklarının arasından sıyrıldım ve dizlerimden destek alarak doğruldum. Çantamdan çıkardığım temiz kıyafetlerimi aldım ve banyoya yöneldim. Kamer o sıra sıcak su ayarını yapmakla meşguldü. Duş kabinin camları buharlaşırken zemine doğru akan su damlalarının çıkardığı tok sesler boğazımın kurumasına yol açtı.

Elimdeki kıyafetleri lavabonun kuru yerlerine koyduğumda Kamer beklemeden üzerindeki siyah tişörtü çıkarıp duş kabinin dışına bıraktı. Bel çukurunda varlığını gösteren kurşun dövmesi görüş alanıma girerken sertçe yutkundum. Ellerini ıslak saçlarına götürüp onları geriye doğru yatırırken gözleri ona bakmakta olan gözlerimi buldu.

"Gelsene," dedi yumuşak bir sesle. Utançla başımı yere eğdim ve bakışlarımı kaçırmak istercesine dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu anı daha önce de yaşamıştım ama bu sefer çok daha farklı hissediyordum.

"Sıcak su bırakmam sana, ona göre," dedi sesinde alay tohumları filizlenirken. Gözlerimi kıstım ve örgü kazağımı bir çırpıda çıkardım. Siyah sutyenim Kamer'in görüş alanına girerken buna daha fazla müsaade etmeyip kot pantolonumun düğmelerini açtım ve hızla parmak uçlarımda yükselip duş kabinin içine girdim. Kamer kabinin kapılarını kapattı ve fiskiyenin ayarını açarak saçlarıma tutmaya başladı.

Kuru saçlarım sıcak su darbelerine maruz kalırken saçlarımın arasına doluşan parmakları aynı ritimle devam etti. Gözlerimi kapattım ve ellerimi ürkek bir biçimde çıplak beline yerleştirdim.

Kamer, "Aferin benim kızıma," dedi ılık nefesini kulağımın dibine doğru vurarak. Ona belli etmeden gülümsedim ve parmaklarımı beline daha sıkı doladım. Saçlarımı ıslattıktan sonra bir miktar şampuanı saçlarıma döktü ve fiskiyeyi yerine takıp iki eliyle saçlarımı yıkamaya başladı. Bedeninden bedenime akan su damlaları yolunu ezberlemişçesine her defasında aynı döngüyü tekrarladı.

"Saçlarına dokunmak, bulutlara fısıldamaktan farksız," dedi su sesine karışan sesiyle. "Özgür hissettiriyor."

Dudak kıvrımlarıma dolan su damlaları dilime değdiğinde yutkundum ve dudaklarımı çabucak yalayıp çektim. Köpüklerin sırtıma doğru süzülüşü içimi tuhaf etmişti. Saçlarımın köpüğünü her yere yaydıktan sonra fiskiyeyi kavradı ve başımdan aşağı tutmaya başladı. Ayak parmaklarımı içeri doğru kıvırdım ve çıplak bedenimden süzülen suyun tenimden ve ruhumdan akıp giderken yanında götürdüğü şeyleri hissettim. Sanki bir şeyleri alıyordu benden, bir şeyleri parçalıyordu.

Beyaz köpük bedenimden silinirken kirpiklerimi kırpıştırdım ve başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Teşekkür ederim." Kara gözleri şeffaf suyun yumuşak darbelerinin arasında bile inci gibi beliriyordu. Elleriyle yüzümü kavradı ve alnıma ıslak bir öpücük kondurdu. Parmak uçlarımda yükseldiğimde çıplak tenim gövdesine değdi. Fevri bir hareketle vücuduma dağılan bu his ruhumu bozguna uğrattı. Dudaklarını alnımdan çekip gözlerini kıstı.

"Haydi saçlarını kurulayalım."

Ona durağan bir şekilde bakmaya devam ederken suyu kapattı ve askıda duran havluya uzanıp bedenime sarmaya başladı. Ellerim belin-

den ayrılırken ona yardımcı oldum ve havluyu bedenime sardım. Diğer küçük havluyla saçlarımın ıslaklığını emmesini sağladı. Duş kabinden çıktım ve aynanın karşına geçtim. Hafifçe kırmıza renk vuran yanaklarım ve çukurlaşan gözaltlarım yorgunluğumun temsilli gibiydi.

Kamer saniyeler sonra yanıma geldi ve kafamın üzerinden dolabın kapağını açıp saç kurutma makinesine uzandı. Boyunun benden uzun olması tebessüm etmemi sağladı. Aynaya bakınca sıcak bir portre çizmiş olmak bir nebze olsa da bu gecenin en naif olayıydı.

Makinenin fişini prize taktı ve saçlarımda duran havluyu çekip askıya astı. Makineyi çalıştırdığında enseme nüfuz eden sıcak esinti gözlerimi kısmama sebep oldu. Kamer, usta bir şekilde saçlarımı rüzgârla dans ettirirken buna seyirci kalmakla yetindim. Elleri tenimin çıplak yerine gidince istemsizce irkildim ve belli etmeden yutkundum. Öyle güzel dokunuyordu ki, bir daha hayatım boyunca böyle bir teması yaşayamayacağımı hissetmiştim.

Suratı düz ve donuktu. Aynadan siyah gözleri ve sert çehresine ulaşırken bana bakmadı. Saçlarımı usul usul kurutmaya devam etti. Kısa bir süre sonra makineyi kapattı ve fişini çekip lavabonun üzerine koydu. Bir adım geriye atıp arkama geçerken saçlarımı toplayıp sol omzumun köşesine bıraktı. Ensem çıplak kalırken parmakları oraya dokundu. Başparmağı saç diplerim ve omurgalarımın başı arasında gidip gelirken, ensemdeki dövmeyi okşadığını tahmin etmek zor olmadı.

"Yarım ay," dedi düz bir sesle. "Benim yarım. Ayımın yarısı."

Adının anlamı aydı. Adımın anlamı ay tutulması esnasında ayın çevresinde beliren kızıllıktı. Diana dedi sonra bana; Ay Tanrıçası.

"Bir gün beni unutursan, elini ensene götür. Ben orada nefes alıyor olacağım."

Kaşlarımı çatarken boğazımda oluşan yumru acı bir nidayla çınladı. "Ya sen beni unutursan?" diye sordum. Omuzlarını düşürdü ve parmaklarını ensemden çekip lavabonun kenarına koydu. Sağ tarafıma yanaşırken başını boyun girintime doğru yanaştırıp ılık nefesini oraya akıttı. "O zaman ensene kazıdığın bu dövmeyi kendi ellerimle silerim."

Bu iyi bir şey miydi? Yoksa kartları kapalı mı tutuyordu anlayamamıştım. Kirpikleri göz altı çukurlarına değerken bana bir nefes daha yaklaştı, bana bir nefes daha yaklaşıp benden bin nefes çaldı. Dişlerini sıktığını gördüğümde bu hareketinden vazgeçip omzumun üzerine kuru bir öpücük bırakıp geri çekildi. "Üşüteceksin, giyin üzerini."

"Ben mi sen mi?" dedim aynadan çıplak vücudunu işaret ederek. Yüzü mayhoş bir tavırla gevşedi. "Bu vücut sen üşüme diye böyle, yavrum."

Utançla başımı öne eğip sırıttım. Son gecemizde son bir tebessüm bırakım kendime. Kamer banyodan çıkarken giyinmem için bana müsaade etti. Havluyu vücudumdan ayırdım ve temiz iç çamaşırlarımı ayarlayıp onları eskisiyle değiştirdim. Giyinme işlemim bittikten sonra banyoyu temizledim ve kirli çamaşırlarımı poşete koyup banyodan çıktım.

Odaya girdiğimde Kamer pencereyi hafif aralık bırakmış içtiği sigaranın dumanını karanlığa gönderiyordu. "Ama cidden hasta olacaksın sen," dedim sert bir sesle. Elimde ki poşeti çantamın içine koydum ve pencereye yöneldim. "Yahu sana diyorum?"

Pencereyi kapattığımda sigarayı dudakları arasında çekip kül tablasında ezdi. Ateşin cızırtılı sesi gözlerimin içine düşerken geri çekildim. "Saat kaç?"

Omzunu silkti. "Bize ne?"

Dudaklarımı büzdüm ve gözlerimi devirerek yatağın karşısına geçtim. Yerimi açarken Kamer'in boğuk sesi hızımı düşürdü. "Şafak sayamayacak kadar geç."

Ellerimi bacak arama koyup parmaklarımı ovmaya başladım. Her şey gibi bu da bitiyordu, bitmişti işte. Onu ilk dinlediğim an, onunla ilk karşılaştığım an öleceğimi sanmıştım, beni öldüreceğini düşünmüştüm. Ama yapmamıştı, aksine beni ölümden kurtarmış, beni kurtardığı gibi ailemi de kurtarmıştı.

"Zaman ne çabuk geçiyor, değil mi?" diye sordum birbirimize sırtımız dönük bir şekilde. "Seni tanıdığımda başıma gelen en korkunç şey olduğunu düşündüm, buraya geldiğim seninle bu yatağım paylaştığım ilk gece de kendime ihanet ettiğimi düşündüm. Onca kişiye senin yüzünden yalanlar söyledim, kendi aptallığımı senin başına bulaştırdım."

"Bana bir şey bulaştırmadın," dedi hızla karşılık vererek. "Üzgünüm, sevdiklerine yalan söylemek zorunda kaldığın adam olmak istemezdim."

Gözlerimi kapattığımda acı bir su damlası çeneme doğru süzüldü. Boyun girintimi takip eden bu damla şahdamarımda duruldu, orada kurudu. Nabzımı öldürür gibi ruhumun içine akıp bedenimde son buldu.

"Sen o adam değilsin," diye fısıldadım. Sesim o kadar kısık ve cılız çıkmıştı ki kendim bile duyamamıştım. Gözlerimi sertçe kapatıp açtım ve burnumdan derin bir şekilde soludum.

"Ama artık yalanlar yok," deyip güldü. "Bukalemun." Gözlerim acıyla kısılırken bu aptal lakabı onun o güzel dudaklarından bir daha duyamayacak olmanın hüznüne karıştım. "Artık gerçeklerle mücadele etme vakti. Kardeşin ve kendin için yaşama vakti. O kadar güçlüsün ki, sana bunları söylediğim için kendimi güçsüz hissediyorum," dedi ve gözaklarıma düşen görüntüsü omuz kenarından bana baktığını gösterdi. "Çünkü bu laflara ihtiyacın yok."

"Sana ihtiyacım var," dedim bir anda. "Son bir gece sana sarılarak uyumaya."

Zamanın yaşamak için sadece sayısal bir veriden oluştuğunu biliyordum. Zaman yaptıklarımızla değil, yapabileceğimiz şeylerle kısıtlıydı. İnsan bir güne bir anı, bir yıla bir ömür sığdırabilirdi.

İnsan bir kalbe bir adamı sığdırabilirdi. Ben onu oraya sakladım, kilitledim ve kilidini kırıp denize attım. Artık hiçbir dalgıç bulamazdı o kilidi. Ben bile açıp da atamazdım içinden onu. Artık çok geçti bazı şeyler için. O kilit küflense de kırılsa da içinde atan kalbin varlığı kalbimde yaşamaya devam edecekti.

"Son bir gece," dedi ve omuzlarını düşürüp yatağın içine girdi. Kollarını açtığını gördüğümde arkamı döndüm ve çarşafı kaldırıp bedenini bedenime yaklaştırdım. Başımı sert ve kaslı gövdesine koyup, ellerimi beline sardım. Kollarını bedenimi kavrayacak bir şekilde vücuduma sarıp boşa düşen elini saçlarıma götürdü ve onları okşamaya başladı.

Anın verdiği huzurla gözlerimi kapattım ve bu gecenin hiç bitmemesi için dua etmeye başladım. Öyle bir gece olsun ki yaşadığım her şey silinsin o gitmesin. Öyle bir gece olsun ki nefesim nefesine yetsin. Ve öyle bir gece olsun ki nabzımın üzerinde atan adı, damarımdan akan kanın ruhuyla yıkansın.

21. Bölüm

Saki

Ben yenilgiyim.

Ben kaybım.

Ben ruhunu üç yaşındaki kız çocuğunun kalbinde unutan, on dokuz yaşında ruhsuz yaşayan bir kızım. Ben tüm zorluklara, tüm fırtınalara rağmen direnen o kızım. Ben, nefesini kendi nefesiyle idame ettirmeye çalışan, tırnaklarını asla kırmayan, parmak uçlarında arşa yükselip gökyüzüne meydan okuyan kızım. Ben attığım beş adımın, bir adım gerisine düşmeyip hep daha fazla yola ihtiyacı olan kızım.

Ama öyle bir şey oldu ki; tüm bunların üzerine gölge düşürüp, kalbini dinleyen kız olduğum günden beri, o adı geçen yenilgiyi üzerine etiket yapan kıza dönüştüm. Tüm zaferlerimi tek bir kayıpla taçlandırıp, sonsuzluğa kucak açan kız oldum.

Evet, ben *oydum*.

Sabah burnumun kemiğine işleyen o acı ve geniz yakan kokuyla uyandım.

Sigara kokusu, onun kokusu.

Gözlerimi usulca araladım ve siyah yastığın üzerine özensizce dağılan saçlarımı soğuk bir nefesle üfleyerek gözlerimin önünden çektim. Saçlarım oldukça bakımsız ve dağınık görünüyordu. Gözlerimi büyütüp ve küçülttükten sonra hemen karşımda, ayaklarını birbirini üzerine, bacaklarına da oturduğu sandalyeden kalkmayıp masanın üzerine atan Kamer'i odağıma çektim.

İnce dallı sigarayı, iki parmağı arasına yerleştirmiş oradan da dolgun dudaklarının arasına hapsetmişti. Hiçbir tepki vermeden sigara içişini izledim. Sigarayı dudakları arasından çekip gri dumanı soludu

ve duman ahenkle havaya karışıp toz zerreleri arasında kayboldu. Külü özenle işaretparmağının yardımıyla kül tablasına dökerken başını eğdi ve dağınık saçları alnına döküldü. Onu izlerken her hareketini zihnime kazıdım ve onu tazeledim. İleride unutmamak için, unutmayacağımı biliyordum ama yine de tekrara düşerek onu yeniden ezberledim.

"Günaydın," dedim sessizliği bozarak.

Başını doğrulttu ve sigaradan bir nefes daha alıp dumanını savurdu. "Uyanmasaydın. Sigara içerken seni izlemek hoşuma gidiyor."

Karnımın içinde bir kelebek daha uçtu. Kanadı kırık bir kelebek. "Üzgünüm," dedim geçiştirir gibi. "Daha fazla sigara içip zehirlenmene sebep olmak istemem."

Dudağının kenarı hafifçe kıvrılırken, gözlerini yeniden kıstı. "Zehrime sebep olan kişi sensen, ben ona da razıyım."

Tavrı oldukça düzdü. Sanki son hamlelerini yapan bir satranç ustası gibiydi. Piyonlar ölmüş, geriye bir tek şah kalmıştı. Şahı da onu mat etmişti. Başımı yastıktan kaldırırken saçlarımda beni takip edip, sırtıma yapıştı. Doğruldum ve bacaklarımı kendime çektim. Ellerimle dağılan saçlarımı düzeltip, hafifçe esnedim. Başımı ağzımı kapatarak sol tarafa çevirdim ve Kamer'in beni pür dikkat izleyen gözleriyle karşılaştım. "Uykunu alamadın mı?" diye sordu keyifli bir şekilde. Yüzü az öncekine nazaran daha yumuşaktı. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve esnemenin verdiği yetkiyle kızaran gözlerimi kapatıp açtım.

"Yo," dedim ve yutkundum. "Bu sabah farklı bir sabah. Sanki sonmuş gibi."

Sondu evet. Buranın son sabahıydı, bu yatağın bu yastığın son sabahıydı. Onunla uyandığım, onu izleyerek uyandığım son sabahtı.

"Bu sabah milat. Bu sabah senin miladın," dedi güven veren bir sesle. Ardından sigaradan bir yudum daha alıp, biten izmariti kül tablasına bastırıp ateşin cızırtılı sesini tüm odada inletti.

Dudaklarımı bükerken, "Bundan neden bu kadar eminsin? İnsan nereden bilebilir, miladının ne zaman başladığını?" diye sordum.

"Sen burada birçok şeyi yaşadın ve üstesinden gelebildiğini önce kendine sonra bana gösterdin. Bunları yaşayan bir kız şimdi daha güçlü değil mi? Evine döndüğünde babanın karşısında nasıl duracağını merak etmiyorum," deyip başını mekanik bir şekilde aşağı yukarı salladı. "Çünkü onun karşısında nasıl duracağını çok iyi biliyorum, Diana."

Babam... Kanayan yaram, kabuk bağlamayan kanamam. Bana güçlü bir kız olmayı beni kendi gücüyle yıkmaya çalışırken öğreten adam. Bana ayakta durmayı kendi sarhoşluğuyla öğreten adam. Bana soğuk bir kız olmayı kendi kızgın ateşiyle öğreten adam. Babam işte, kollarını hissedemesem de hiçbir zaman, yine de köküne muhtaç olduğum, yine de toprağına kurban olduğum adam.

"Bir gün tüm bunlara gerek kalmayacak," dedim düz bir sesle. Aslında altında derin anlamlar barındırıyordu çünkü babamın karşısında durmak değil de bir gün yanında durmayı düşledim. Yanında durup, gölgesine sığınmayı. "Öyle olacak," dedi sözlerimi tatmin edercesine. "İçine beyaz atılmayan siyah kaldı mı?"

Kaşlarımı çattım. "Kaldı mı?"

İç çekti ve ayaklarını masadan indirdi. "Sen söyle?" dedi üzerime gelerek. "Karanlık ne zaman son bulur? Aydınlığa kavuşunca mı yoksa dibe batıp yok olunca mı?"

Zihnim eline kalem ve kâğıt alıp bu konuyu masaya yatırdı. Ben siyah ve beyazın dansını izlemektense, siyahın ve beyazın savaşını izlemeyi tercih ederdim. Ben beyazın siyahı kurtarışını değil de, onu yenişini izlemek isterdim. Ben siyahın dizlerinin üzerine çöküp, beyaza itaat etmesini izlemek isterdim belki de çünkü kimse kimseyi kurtaramazdı karanlıktan çünkü kimse bu kadar karanlığa girecek aydınlığa sahip olamazdı.

Benim gibiydi. Ben beyaz biri değildim, ben onun siyahına karışan beyaz leke değildim. Ben onunla birlikte karanlığa karışan, onun siyahıyla boyanan renktim. Biz birbirimizi kurtarmadık, biz birbirimize karışmıştık. Bu bir kısır döngü, bu bir denklem. Çünkü hiçbir siyah kendi renginden başka renge ödün vermez. Çünkü hiçbir beyaz siyaha bulanmak istemez.

"Karanlık kimi zaman ölmez," dedim ona bakarak. "Bu bir seçim. Bu bir tercih ki, zaten karanlığı tercih eden iraden, gün gelir aynı tavırla aydınlığa döner."

Kamer, "İşte bu yüzden sensin," dedi kararlı bir tavırla. "İşte bu yüzden sana bu kadar inanıyorum, güveniyorum. Bana ihtiyacın yok, kendine olduğun kadar."

Sustum, suskunluğum ona en büyük cevabı vermiş olacak ki ayaklandı. "Haydi hazırlan."

"Akşam gitmiyor muyduk?" dedim kaşlarımı çatarak. Başımı ona doğru kaldırırken bana üstten üstten bakmaya devam etti. "Eve gitmiyoruz," dedi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Seni uzun zamandır görmek isteyen birinin yanına, seni uzun zamandır götürmek istediğim birinin yanına."

Kamer elindeki poşetleri bagaja koydu ve kapağını kapatarak arabaya bindi. Kapının açılmasıyla içeri hücum eden soğuk hava tenimde küçük ısırıklar bıraktı. "Ne aldın?" diye sordum düz bir sesle. Bana bakmadan anahtarı büktü ve arabayı hareket ettirdi.

"Gittiğimiz yerde eksik olan tek şey."

Kaşlarımı çattım. "Neymiş?"

"Az kaldı," dedi geçiştirir gibi. Ona bakmaya devam ederken siyah gözlerini kısa bir anlığına benimkilerle buluşturdu ve tekrar önüne döndü. Ona bakmayı kesip önüme dönmeye yeltenirken arka koltukta duran çantam duraksamama sebep oldu. Eve bir daha dönmeyecektim, o yüzden çantamı da yanımda götürüyordum.

"Bir şey unutmadım değil mi?" diye sordum dalgın bir tavırla. "Çanta karıştırmak prensibim değil," dedi benim aksime daha hareketli bir sesle. Dudaklarımı büzdüm ve sırtımı yeniden koltuğa yasladım.

"Bana aldığın kıyafetlerin parası ne olacak? Onları..." Devam edemeden sözümü sertçe kesti. "Onları sana ben aldım. Ne parası, ne borcu?"

"Olsun yine de," dediğimde elini direksiyondan çekip havaya kaldırdı ve beni durdurdu. "Her işi hallettik bir kıyafet meselesi kaldı, anasını satayım. Borç morç yok güzelim, tamam mı?"

Sustum. "Ayrıca onları neden yanına almadın, senden başkası giymeyecek. Onlar sana ait," dedi ikna edici bir sesle. "Ben öyle şeyleri zaten ilk defa senin yanında giydim, sen yokken nerede giyeyim ki?" diye sordum.

Sıkıntıyla soludu. "Öyle bir duruma soktun ki beni, ilk defa benimle yaptığın şeylere sevinemiyorum bile."

Kalbimden bir sızı yayıldı ve vücudumun onsuz kalan boşluklarına akmaya başladı. Tüm boşluklar onun yokluğunun geride bıraktığı sı-

zıyla dolarken, kalbim daha az kan pompalamaya başladı. Başımı cama doğru çevirdim ve gittiğimiz yerin yolunu izlemeye başladım. Kısa bir süre sonra bana çok tanıdık gelen o sokağa girdik. Başımı afallayarak kaldırdım ve Kamer'e baktım. Bana düz bir ifadeyle yanıt verirken, göğsümü sert havayla doldurup boşalttım.

Sokağın sonundaki binanın önünde durduk ve beklemeden indik. Ona gelmiştik, Şevkat dayıya.

Ellerimi cebime koydum ve Kamer'in bagajdan aldığı poşetlerle yanıma gelmesini bekledim. Bir elinde poşetler diğer elinde arabanın anahtarı vardı. Arabayı kilitledikten sonra, anahtarı cebine attı ve yanıma geldi. Poşetin içine bakmaya yeltendiğimde burnuma gelen o kötü koku yüzümü ekşitmeye yol açtı.

Kamer bir şey söylememe fırsat vermeden poşeti hafifçe kaldırdı ve muzip bir şekilde güldü.

"Rakı balık?"

Gözlerimi büyüttüm. "Rakı balık?"

"Hım."

Kaşlarımı çattım. Ben hayatım da hiç içmemiştim üstelik içmek için ilk deneyimi rakıyla yaşamak, tecrübesiz bir hırsızdan farksız olacaktı.

"Korkma," dedi hafif keyifli bir şekilde. "Temizlettirdim, ben bunları kızartırken sen de arada bir terimi silersin artık."

Onu şu an, şu zaman diliminde yaşamak istedim doya doya. Bana böyle bakması için değil zamanı durdurmak, akacak kanımı da feda ederdim çünkü biliyordum ki bana kimse böyle bakmayacaktı çünkü biliyordum ki ondan başka kimseye böyle bakamayacaktım ben.

"Neyse Dayı bizi bekliyor, haydi onu bekletmeyelim," deyip önümden geçti ve binaya girdi. Binanın içi zifiri bir karanlıkla kaplıydı. Üstelik Dayı en alt katta oturuyordu. Merdivenleri usul usul indikten sonra Kamer kapıyı çalmadan anahtarla içeri girdi. Ufak bir tereddüt anından sonra ellerimi montumun cebinden çıkardım ve içeri girdim.

Kamer poşeti mutfağa bıraktı ve o sırada Dayı geldi. "Hoş geldiniz çocuklar."

Dayının yüzündeki samimi tebessüm içimi ısıttı. Ben de onun kadar samimi olamasam da ufak bir tebessümle başımı eğip karşılık

verdim. Kamer, Dayıya sarılırken kolları onu sımsıkı sarmaladı. Onu ilk kez böyle görüyordum, onu ilk kez başka birine bu kadar samimi sarılırken görüyordum.

"Evlat," dedi Şevkat dayı, Kamer'in sırtını dolu dolu sıvazlarken. İçim burkuldu, sanki bir daha kimseden bu lafı bu kadar güzel işitemeyeceğimi hissetmiştim. Varsın babam bana böyle sarılmasın, varsın babam bana kızım demesin, ben razıydım. Ben Kamer'in bu kadar özel sevildiğini gördüm ya varsın babam bana böyle güzel sarılmasın.

Kamer ondan ayrılırken Dayının gözlerine baktı. "İyisin," dedi ona güç verir gibi. Dayı elleriyle Kamer'in kollarını sıvazlarken başını aşağı yukarı salladı. Ellerimi önümde birleştirdim ve onlara mahcup bir şekilde bakmaya başladım. Kamer geri çekilip bana baktı.

"Sana geldik, Dayı. Söz verdiğim gibi onu sana getirdim."

Ufak bir refleksle alnımı büzüştürüp ona baktım. Bana dümdüz bir bakış atarken Şevkat dayı araya girdi ve gülümsedi. "Tekrar hoş geldin kızım."

"Hoş bulduk," dedim zoraki bir tebessümle. Onun kadar samimi olamıyordum çünkü zihnimde yanıt bulmayan sorular vardı. "Haydi çıkarın üzerinizi," dedi Dayı eliyle üzerimizdekileri işaret ederek. Bir süre duraksadım ve daha sonra üzerimdeki kırmızı montumu çıkardım ve sandalyenin üzerine bıraktım.

Şevkat dayı köz haline gelen şömineye odun atıp, demir çubukla şömineyi karıştırmaya başladı. Ben de o sırada mutfağa girdim. Poşetten çıkardığım büyük balıkları lavabonun kenarına bırakırken ensemde hissettiğim ılık nefes tüylerimi ürpertti.

"Sever misin?" diye sordu balıklardan bahsederek. Arkamı döndüğümde kara gözlerinin ilk hedefine düşen kahvelerim uçurum gibi saplandı gözlerine. "Severim de ben hiç içmedim ki," dedim yüzümü ekşiterek. Dudağı keyifle kıvrıldı ve hafifçe üzerime eğildi. "Sen hiç etek de giymemiştin, hatta hiç gece kulübüne de gitmemiştin değil mi?" diye sordu.

"Bu çok farklı ama," dedim ona sırf karşılık vermek için konuşarak. "Nesi farklı?" diye sordu mayhoş bir tavırla. Nefesimi tutmaya devam ederken, ellerimi mermer tezgâha dayadım ve gözlerimi hızla kapatıp açtım. "Neyse sen şu balıkları kızart, hani demiştin ya kızartırım diye. Ben de salata yapayım."

Hiçbir şey söylemeden balkona çıktı ve hemen duvar dibinde duran, önceden yanmış olan ızgaraya balıkları yerleştirmeye başladı. Ben de o sırada salata malzemelerini çıkardım. Rakının nasıl bir tadı vardı bilmiyordum, sadece babamın içtiği kadarıyla oldukça ağır ve acı bir kokusu olduğunu hatırlıyordum.

Salatayı az yaptım ve Kamer'in getirdiği diğer poşetten mezeleri çıkartıp tabaklara koymaya başladım. Balkondan içeri dolan ateşin o kokusu ve kıvılcımların dans ederken çıkardığı ses ruhuma bir ninni okumaktan farksızdı.

Mezeleri tabaklara koydum ve rakı bardaklarını hazırlamaya başlarken Dayının sesiyle duruldum. "Evlat," dedi Kamer'in yanına oturarak. Duraksadım ve balkonun kapısına yanaştım. Kamer elindeki maşayla balıkları kızartırken Şevkat dayı elini Kamer'in omzuna atmıştı. "Ona nasıl baktığını görebiliyorum. Ona karşı neler hissettiğini bil..." diyemeden Kamer Dayının sözünü kesti.

"Dayı yapma Allah âşkına, ben bile neyin ne olduğunu bilmezken gelme üzerime."

Gözlerim kızardı. Dişlerimi sıktığımda Dayı tekrar araya girdi. "Bak evlat, bu işler şakaya gelmez. Bana bak lan bana bak. Ne oldu tüm dünyaya kafa tuttum, herkesi yendim ona yenildim," dedi acıyla. Zihnim geçen gün gittiğimiz evdeki portreyi hatırlarken o resimdeki kadından bahsettiğini anladım. "Sana sevme demiyorum. Sana kimseyi canından vazgeçecek kadar sevme diyorum. Hele de o parmağındaki yüzüğe seni muhtaç bırakacak kadar."

Yüzümü buruşturdum. Yüzük? O yüzükte benim bilmediğim derin anlamlar yatıyordu, o yüzük onun kaderine giden yolda bir anahtardı belki de.

"Peki buna nasıl karşı koyacağım?" dedi Kamer Dayının yüzüne bakarak. Görebildiğim kadarıyla çenesi katılaşmıştı. Kirpikleri yorgun düşmüş, gözkapakları kulaç çekmekten ağırlaşmıştı.

Dayı başını sağa sola doğru salladı ve umutsuz bir şekilde Kamer'in ensesini kavrayıp usulca orayı sıvazlamaya başladı. "İşte sana yardım edemeyeceğim tek konu bu evlat. Bununla kendin başa çıkacaksın, çıkamazsan eğer dünyanın en yenik adamı olursun. Öyle bir yenilirsin ki, kazandığın tek şey o olur."

"O gidiyor Dayı," dedi Kamer kırık bir sesle. "Onu bir daha göremeyeceğim." Bana zarar verdiğini düşündüğü için beni bir daha gör-

mek istemiyordu. İşte canımı acıtan nokta da buydu, bana zarar veren kişi o değildi.

"Neden?" diye sordu Dayı şaşkınlıkla. Kamer omzunu silkti ve yüzünde oluşan hüzne gebe ifadeyle önüne döndü. "Boş ver Dayı, uzun mesele." Ardından balıkları çevirmeye başladı. Dayı Kamer'in ensesini bir kez daha sıvazladı. "İşte en zoru da bu. Bedenin sendeyken aklının onda olması."

İç çektim. Tıpkı onsuzken kalacağım günlerin hissiyle yaşayacağım gibi. Bir insana bu kadar alışmışken yokluğu beni soğuklaştırmaz mıydı her şeyden? Sanki yıllardır onunla yaşıyormuş gibiydim. Ama ona öyle bağlanmıştım ki kalbimin çıplaklığı şu birkaç ayda onunla kapanmıştı.

Dayı omuzlarını çökertirken ayaklandığında hızla kapının ağzından çekildim ve arkamı döndüm. Elime aldığım mezeleri balkondaki masanın üzerine koyarken Kamer'e bakmadan içeri girdim ve masayı doldurmaya başladım. Şevkat dayı yardıma gelerek rakı bardaklarını taşımama yardım etti.

Balkon ne çok geniş ne de çok ufaktı. Zemin katta olduğumuz için manzarası da yoktu. Aldırış etmedim çünkü bu tür detaylara takılan bir kız değildim.

Kamer kızarttığı balıkları masaya bırakırken yerine geçip oturdu. Ben de bardakları suyla doldurmaya başladım. Rakıyı hiç içmesem de nasıl içildiği konusunda az çok fikir sahibiydim. Suyu rakıdan çok içmem gerektiğini bildiğim kadar.

Kamer'in karşısına geçip oturduğumda Şevkat dayı şişeyi açtı ve bardakları doldurmaya başladı. Bardaklar dolunca yüzümü ekşittim ve istemeye istemeye önüme çektim. Sonra düşündüm ki, ben zaten günaha bulanmıştım, varsın bir günah da onunla içtiğim için olsundu.

Şevkat dayı masanın başına oturdu ve bize baktı. "Neyi bekliyorsunuz?" diye sordu. Başımı hafifçe eğdim ve Kamer'e kirpiklerimin altından bakmaya başladım. "Yok Dayı ondan değil," dedi Kamer geçiştirir gibi. Şevkat dayı aynı tavrını tazelerken önce bana sonra Kamer'e baktı. "Kusura bakmayın manzara da yok ama."

Kamer'in siyah gözleri, kahvelerime bulanırken yüzü donuklaştı. "Manzaraya gerek yok Dayı, karşımda deniz var."

Ani bir utançla başımı öne eğdim ve parmaklarımı ovmaya başladım. Yüzüme doğru vuran şey ızgaranın sıcaklığı mı yoksa kalbimdeki kanın yüzümde toplanması mıydı?

Dayı eline rakı bardağını aldı ve havaya doğru kaldırdı. "O zaman hayatımızı güzelleştiren her şeye."

Başım eğik bir halde Dayıya bakarken gözlerim bana aynı bakışlarla bakan Kamer'e kaydı. Boğazını temizleyerek Dayıya baktı ve keyifle omzuna dokundu. "Maşallah be Dayı, benden daha iyisin."

Dayı bardağı dudaklarından çekerken gülümsedi. Gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar yüzünde oluşan sıcak tebessümü çirkin göstermiyor aksine hiç olmadığı kadar güzel gösteriyordu. "Hadi oradan kerata seni," deyip bana döndü. "Bu böyledir işte kızım. Oldukça alçak gönüllü, çok iyi bir çocuktur." Gözlerim Kamer'e kaydığında ilk kez utandığı gördüm. Ona öyle değer veriyordu ki, onun hakkında söylediği şeyler onu utandırıyordu. "Bakma sen böyle sert havalarına, öyle delikanlı ve esas biri ki sevdikleri için her şeyi yapar."

Sevdikleri... Ailesini bilmiyordum ama ona ailesinden daha yakın olanı biliyordum. Bu oydu işte, Şevkat dayı.

Sonra bir hüzün çöktü omuzlarına. Beyaz saçlarında görebildiğim tek şey sonsuz bir yastı. "Sonunun benim gibi olmasını istemediğim tek çocuk," deyip Kamer'e baktı. "O çok başka biri be kızım. Bana bir evlattan daha yakın."

Duraksadım. O evlenmemişti ama bir hikâyesi vardı. Bu yarım kalmışlık o duvardaki kadın resminde gizliydi. "Şey," dedim araya girerek. Cümlenin devamını getirememekten korktum. "Bir sakıncası yoksa anlatır mısınız? Nasıl bu kadar güzel sevdiğinizi bilmek isterim."

Sevgi, insanlığın yaradılışında vardı. Sevgisiz büyüyen çocuk yağmursuz büyüyen çiçeğe benzer. Büyür ama kendine bile hayrı olmaz. Büyür ama kökleri sağlam durmaz. Sevgi yalnızca bir kalbi, bir insanı sevmek değildir. Sevgi yaşamı sevmek, yaşarken geçen zamanı, zaman da kaybolduğumuzu sevmektir bazen. Sevgi savaşla büyüyen, sabah gözlerini mermi sesleriyle aralayan çocukların muhtaç olduğu kadar kıymetli bir şeydir. Sevgi kolay bulunmayan, bulduğunda da değer bilip kaybetmemek için mücadele etmemiz gereken bir kudrettir.

Dayı omuzlarını düşürdü ve bana baktı. Öyle bir baktı ona bakarken, Kamer'de hissettiğim şeylerin içine hapsoldum. "Maria..."

İşte aralandı geçmiş, işte açıldı yas mahzeni.

"Maria öyle güzel öyle hoş bir kadındı ki, yanında kendimi dünyanın en çirkin insanı hissettiğim tek şeydi. Yanında kendimi değerli hissettiğim tek şeydi."

Masaya doğru yaklaştım ve elimi çenemin altına koyup tüm dikkatimi ona verdim. "Orta gelirli bir ailenin en büyük oğluydum. Babam bir oduncuydu, annem de ekmeğini taştan çıkaran bir Türk kadını. Benden küçük bir kız, bir de erkek kardeşim vardı. Onların okuması için babama yardım ediyordum ben de. Ormandan topladığımız odunları kasabaya götürüp satıyorduk babamla..."

Hikâyenin içinde yer alan gizli özneler hayatımdaki gerçeklere benziyordu.

İç çekti ve yaşlı gözleri küçüldü. "Bir gün kasabaya gittiğimizde onu gördüm. Söylenilenlere göre kasabaya yeni taşınmışlardı, üstelik saygın bir aileydiler. Günler geçti onu ilk gördüğüm andan beri aklımdan çıkmamaya başladı. Sanki masallardan fırlamış gibiydi, öyle güzeldi ki," dedi elindeki rakı bardağına bakıp güldü. "Ah Maria...."

Elimi çenemden çekmeden ona bakmaya devam ettim. Bir erkeğin ağzından, bir kadına olan âşkı dinlemek şimdiye dek tattığım en garip duygulardan biriydi. "Sonra aradan aylar geçti, onunla gizli gizli buluşmaya başladık. Bilirsiniz işte ben oduncu çocuk o, ailenin prensesi. Ama bizim önümüzdeki engel o değildi," dedi yorgun bir sesle.

"Neydi?" diye sordum kırılgan bir tavırla. Canını acıtmak istemiyordum. Kamer'in gözleri gözlerime değiyordu, yüzüm ona dönük olmasa da bana baktığını hissedebiliyordum.

Şevkat dayı bana baktı ve yüzünde oluşan derin ve kıvrımlı kırışıkların sebebini belirtti. "İnançlarımız farklıydı."

Gözlerimi büyüttüm ve afallayarak elimi çenemden çektim. Bu tür konularda yorum yapmaktan hep kaçmıştım çünkü öyle hassas ve derin meselelerdi ki ne söylersem eksik ya da hatalı olacağını biliyordum.

"Ben Müslüman bir ailenin Müslüman oğluydum ama o değildi. Ailesi, ailem evlenmemize müsaade etmedi. Ama öyle seviyorduk ki birbirimizi benimle kaçmaya bile hazırdı."

İçimde bir umut doğdu. Aşk öyle bir büyüydü ki uğruna feda edebileceğimiz şeyler sınırlarımızı zorluyordu. "Sonra ne oldu?" diye sordum merakla. "Sonra..." deyip duraksadı. "Sonra babası gitti kendi seviyelerinde bir adamla onu evlendirdi. Sonra da kasabadan taşındılar ve bir daha onu hiç göremedim."

Mutsuz son.

"Ondan sonra hiç başka birini sevmediniz mi?"

Buruk bir tebessüm yeşerdi yüzünde. "Ah kızım, insan şu kalbine kaç kişiyi sığdırır bu hayatta? Bir kere sevdaya düşersen eğer, sonu ya ölüm ya ölüm. Sevda her türlü ölmektir zaten."

Daha fazlasını düşünmek Dayının bilgisine ve tecrübesine hakaret etmekti. O, bu hayatın en zor şeyiyle baş etmeye çalışan güçlü bir adamdı. Dediği gibi yenilmişti, öyle bir yenilmişti ki kazandığını sandığı tek o olmuştu. Maria...

"Üzgünüm," dedim karşılık vermemi fark ederek. Elini omzuma koyup nasihat eder gibi orayı sıvazladı. "Üzülme, aşk insana acımaz, sen de ona acıma ki üzülen taraf sen olma."

Elleri omzumda bana bir destek kattı, sanki beni duyuyor anlıyordu. İçimdeki çığlığı ona ulaştırdığımı hissettim. Gözlerim Kamer'in gözlerine kayarken sırtını sandalyeye vermiş, başı eğik masanın üzerindeki rakı bardağıyla oyalanıyordu.

"Öyle işte çocuklar," deyip elini omzumdan çekti ve rakı bardağına bir kez daha uzandı. "Ne diyorsunuz siz gençler; içiyorsak sebebi var. Zaten bu rakı denen meret öyle bir şey ki alelade değil, hissede hissede içeceksin, az içesin ki kalbinin içini yarıp masaya yatırmasına müsaade etmeyeceksin."

Ay, tam tepede belirirken karanlığın tonları masanın üzerine dağıldı. "Uykucu ihtiyarın uyku saati geldi," deyip güldü. Oldukça buruk bir tebessümle gülümsediğimde yavaşça ayaklandı.

Kamer istifini bozarken Dayı onu durdurdu. "Yok yok otur, daha bir şey yemediniz üstelik. Daha dinlemediniz ki birbirinizi."

Gözlerim Kamer'de kilitlenirken bana baktı ve çok kısa zaman dilimden sonra tekrar Dayıya döndü. "Olur mu öyle şey Dayı, kalsaydın bizimle."

Şevkat dayı, "Giderken kapıyı kapatmayı unutmayın," deyip gözlerini benimkilerle buluşturdu. "Böyle bir deniz bulmuşsun, kulak ver sesine evlat belki dalgalarına ihtiyacın vardır."

Utançla başımı sağa doğru çevirdim. O iyi biriydi, her şeyden önce Kamer'in en yakınındakini kişiydi. Onu tanıdığını düşündüğüm tek kişi. "Haydi iyi geceler," dedi ve balkonun kapısını kapatıp içeri girdi. Kamer sıkıntıyla yerine tekrar oturdu ve soğuk nefesini dışarı nüksetti. Bardağın içindeki su, nefesinin yüküyle kıpırdadı.

"İçmeyecek misin?" diye sordu kıvrımlı kirpiklerini hareket ettirmeden yüzüme bakarak. Dudaklarımı büktüm ve rakı bardağını kavradım. "Daha önce hiç içmedim, tadı nasıl bilmiyorum."

"Acı."

"Sen ne zamandan beri içmiyorsun?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı ve gözlerimin içine baktı. Bakışları kurşun gibi deldi geçti gözlerimi. "Beni sarhoş edenin içki değil, sen olduğunu anladığım zamandan beri."

Karanlıkta dans eden nefesim masanın üzerine sindi. Bana baktı ve hiçbir şey söylemeden rakı bardağını kavrayıp içmeye başladı. Adem elması ileri geri hareket ederken boğazının yandığını hissettim. Ardından bardağı dudaklarından çekti ve masanın üzerine bıraktı. Ondan güç alır gibi ben de bardağı kavradım ve onu dudaklarıma doğru yaklaştırdım. Burnuma işleyen o kötü koku yüzümü ekşitirken gözlerimi kapattım ve soğuk camı dudağımla buluşturdum.

Bardağı havaya doğru kaldırırken ağzımın içine akan tat oldukça acıydı. Yüzümü müthiş bir acıyla kastım ve içmeye devam ettim. Çok fazla içmemem gerektiğini biliyordum ve öyle de yaptım. İki yudum alıp bardağı hızla masanın üzerine bıraktım. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve damağımdaki acının yok olmasını bekledim.

Gözlerimi açarken Kamer'in siyah gözleri oltama takıldı. Bana muzip bir şekilde bakarken duraksadım. Bakma bana öyle be adam! Böyle baktıkça gidemiyorum senden.

Elimi titreterek su dolu bardağa götürdüm ve ağzımdaki tadı silmesi için bir yudum aldım. Bardağı masaya bıraktım ve gözlerimi kapatıp onu izledim. Canlı canlı gözlerine bakamıyordum, gözlerimi kapatırsam hep daha fazlasını hayal ediyordum. Sonra bakışlarımı sabitledim güzel yüzünde ve ona binlerce şarkı emanet ettim.

Dudaklarım mühre boyandı ve geleceğin kapısı aralandı.

"Gel," dedi Kamer beni yanına çağırarak. Ayaklandım, yanına gittiğimde masayı itekledi ve beni dizine oturttu. Kalçam dizlerine sabitlenirken koluyla sırtımı kavradı ve burnunu boynuma gömdü. Ona yaslandım ve çenemi saç diplerine gömdüm. Özgürdüm. Bu tutsaklıktı aslında ama özgürdüm işte.

"Cemal Süreya, Tüm günahları paylaşmalıyız seninle, der. *Rakıyı aynı bardaktan, küfrü bir ağızdan etmeliyiz. Korkuyorum çünkü ya farklı cehennemlere gidersek?"*

Boğuk sesi köprücük kemiklerime vururken acıyla gülümsedim ve saçlarına ulaşıp oradan yüzünü kavradım. Kokusunu içime ferah ferah solurken elim sert yanağının üzerinde gezinmeye başladı.

"Seninle aynı cehennemde yanacağız," diyerek fısıldadım. Beni duymasını istemedim. Bunu yalnızca kendime itiraf ettim. Ona duygularımı söylemeyecektim, söylersem eğer ya peşimi bırakmazdı ya da beni yalnızlaştırırdı. İçimdekilerle başa çıkabiliyordum. Onu gördüğümde kalbimin sesini kısabiliyordum. Sorun şuydu ki; onsuz kaldığımda aynını yapabilecek miydim? Belki uzağında olmam içimin soğumasına yardımcı olurdu.

Tabii... Yalanlar da söylenmek içindi ya...

Yüzünü boynumdan çekerken başını kaldırdı ve dudaklarıma yöneldi. "Son bir gece yanalım mı?" diye sordu. Gülümsedim, az daha gülümsemeye devam edersem ağlayacağımı biliyordum. "Yanalım anasını satayım."

Dizini indirdi ve bacaklarını aralayarak beni kendiyle aynı hizaya getirdi. Beklemeden dudaklarıma kapandığında gözlerimi büyük bir acıyla kapatıp dudaklarındaki acıyı içmeye başladım. Midem ani bir hızla kasılırken bu hissi ilk kez tatmak içimdeki yangını etrafa sıçratmıştı. Ama bunu o kadar umursamıyordum ki, beni aynı hazla öpmesine müsaade ettim. Nasıl duracağımı bilmiyordum. Yaptığım şey doğru değildi. Yaptığım hiçbir şey doğru değildi fakat ben yanlışı seviyordum doğru diye. Dudaklarımı güçlükle dudaklarımdan çektim ve alnını alnına yasladım. Hızlı hızlı inip kalkan göğüslerimiz birbirimize ne kadar ihtiyacımızın olduğunu gösteriyordu. Ondan ayrılmak istemediğim kadar Alper'i özlemiştim.

Her ne kadar eve döndüğümde göreceğim muameleyi bilsem de.

Elleriyle terden yüzüme yapışan saçlarımı geriye itti ve yüzümü kavradı. Ilık ve acı nefesi tenime yapışırken gözlerimi kapattım ve nefesinin derinliğini dinledim. Benimkiyle aynıydı, en az benim kadar yorgun ve hastalıklı. "Sen," dedi alnını alnıma hafifçe vurarak. Çenesini sıktı ve acı nefesini bir kez daha ulaştırdı yüzüme. "İçmeme sebep olacak tek kadınsın."

Yan yanayız. Sıcak arabanın içinde işitebildiğim tek şey soğuk nefeslerimiz. Geldik, evimin önündeyim. Gece yarısı çoktan oldu bile.

Biraz daha beklersem cumartesiye karışacağız. "Gitmem gerekiyor," dedim güçlükle.

"Biliyorum."

"Ama gidemiyorum," dedim kırık bir sesle.

"Biliyorum."

Ellerini direksiyondan çekip kapıyı açtı ve arka kapıyı açıp çantamı aldı. Gözlerimi acıyla yumdum ve arabadan indim. Soğuk tüm gücüyle bedenime sızarken, yanıma gelmesini bekledim. Onu ilk gördüğüm anda böyle bir sonu düşlememiştim. Ondan kaçmaya çalıştıkça meğerse ona daha kapılmıştım.

Siyah sırt çantamı bana doğru uzattığında onu kavradım ve sol omzuma atıp başımı öne eğdim. İşte en zor kısma denk geldik.

Dudaklarımı kemirmeye başladım. Sokak lambasının altında uzayan gölgesine dokunmak istedim. Onun gölgesine bile muhtaçken ondan ayrılmak delilikti.

"Benimle vedalaşmayacak mısın, bukalemun?" diye sordu sessizliği bozarken. Başımı kaldırdım ve siyah gözlerini odağıma çektim. Kirpiklerinin gölgesi elmacık kemiklerine düşerken dudakları kıvrıldı. Bu sefer neşeden çok uzaktı, uzaktık. O bana sevmeyi öğretirken acıyı da yanında getirmişti.

Çünkü her sevgi mutlulukla taçlanmazdı.

"Veda?" dedim yutkunarak. Gözlerini kıstı ve başını hafifçe eğerek ona daha rahat bakmamı sağladı. Yüzümde çatlak bir tebessüm yer edinirken, omuzlarımı düşürüp iç geçirdim. *Ben senden nasıl vazgeçeyim ki şimdi?*

"Her veda bir merhabayla başladığı gibi, her merhaba bir vedayla son bulur," dedi düz bir sesle. Başımı aşağı yukarı sallamakla yetindim. "Kendine iyi bak ay ışığım."

Gözlerim dolduğunda beklemeden ona sarıldım ve gözyaşımı görmemesi için yüzümü boynuna gömdüm. Kolları beni sımsıkı sararken, dudaklarımı dişleyip gözyaşımı dindirmeye çalıştım.

Anne... Duyuyor musun beni? Bu ses senin kızına ait, bu duyduğun ses bir adam için atan kalbin acı sesi. Bu ses, mümkün olmayan iki ruhun sesi anne. Duyuyor musun beni?

Kollarımı ondan ayırdım ve boğazımı temizleyerek bir adım uzağına düştüm. Ne kadar uzatırsam o kadar kötü olacaktı. "Kendine iyi bak, ay ışığıma dolanan karanlığım."

Cümlelerin arasında sıkışıp kalan harfler, ruhumda yıkandı ve onun ruhunda tekrar kirlendi. Adımlarımı geri geri uzaklaştırmaya başladım. Beni kardeşime iten adımlar, beni benden alıyordu. Aramızdaki mesafe büyürken, omuzlarını düşürdü ve gözlerini kıstı. Sert çehresinde tanık olduğum tek şey, imkânsızlıktı.

Biz artık seninle birbirimizin imkânsızıyız.

22. Bölüm

Hisler

Işık görmeyen bir çiçektim ben, karanlıkta solup gittiğimle kaldım.

Gözlerim farklı bir güneşin sabahında yandı bugün. Kirpiklerimin boşluklarına doluşan ışıklar, farklı bir boyuta sürükledi benliğimi. Ellerimi gözlerime götürdüm ve uyuşuk bir şekilde yatağımda sırt üstü döndüm. Bordo pikemi üzerimden çekerken gözlerim siyah saten çarşafı aradı. Bu alışılmışlığın getirdiği bir öngörüden ibaretti.

Doğruldum ve perdemin arasından sızıp tenime ulaşan sıcak ışığın etkisinden sıyrılmaya başladım. Hafifçe kenara doğru kaydığımda başımı istemsizce yatağımın sol tarafına çevirdim. O yoktu. Sanki az sonra kapıdan girecekmiş gibi geliyordu ama yoktu işte. Artık sadece ben vardım, ben ve ailem. Ben ve kardeşim.

Ayaklandım ve sessizce odamın kapısını açıp banyoya girdim. Dün gece anahtarımla kapıyı açmıştım. Babam çalışıyordu, Alper de uyumuştu. Parmak uçlarımda yükseldim ve seke seke banyoya girdim. Kendi evimde varlığımdan huzursuzluk duymuş gibiydim. Onlarla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyordum. Belki de tek sorun gücümün olmamasıydı.

Banyoya girdim ve lavabonun suyunu kısık bir şekilde açıp, avucumu musluğun altına tuttum. Avuç içlerime dolan soğuk suyu yüzümle buluşturup, kendime gelmemi sağladım. Başımı kaldırdığımda hemen karşımda duran kişiye baktım. Bu ben miydim?

Ben artık Kamer'in Diana'sı ya da bukalemunu değildim. Bunlar benim hayatımda hep bir iz, hep bir hatıra olarak kalmaya devam edecekti çünkü o olmadan bunları duymamın da, yaşamanın da bir anlamı yoktu. O varken Diana vardı, o varken bukalemun vardı. O yokken ben sadece Aymira'ydım. O yokken ben yine kalkanları altına sığınan güçlü olmaya çalışan savaşçı kızdım.

Aynanın karşısından çekildim ve yüzümü kurulayıp banyodan çıktım. Salona ilerlediğimde burnuma nüfuz eden o ağır içki kokusu yüzümü ekşitti. Bu koku, beni dün geceye itse de, hissettirdikleri çok başkaydı. İçmenin ne olduğunu bilmeden yudumlamıştım o rakıyı. Acının ne olduğunu bilsem de yine de tatmıştım o tadı.

Sehpanın üzerinde duran gazete sarılı şişeleri aldım ve mutfağa girip köşedeki çöpe attım. Mutfak dağınıktı, haliyle tabii. Babamın zaten dünya umurunda değildi, Alper de pek anlamazdı bu tür şeylerden. Çaydanlığa uzandım ve ocağa çay suyu koydum. Ne garip daha düne kadar başka bir sofra, başka insanlar için mutfağa giriyordum şimdi ise canım olan, kanımdan olan insanlar içindi. Çay suyu kaynarken mutfağı toplamaya başladım. Biriken bulaşıkları makineye dizerken, raflarda dağılan tabakları düzelttim. Bir süre sonra çayı demledim ve mutfaktan çıkıp Alper'in odasına yöneldim.

O gece ona veda ederken kapısına oturup ağlamıştım. Onu sevdiğimi söylemiştim. İnsanlara kolay kolay samimiyetini belli eden biri değildim ki, bu kardeşim dahi de olsa hep çok zor olmuştu.

Kapının kolunu güç bela kırdım ve kapıyı aralayıp içeri girdim. Alper sağ tarafa dönmüş yatağında uzanıyordu. Hafta sonu olduğu için çok erken saatte kalkmasına gerek olmuyordu. Odaya birinin girdiğini fark etmiş olacaktı ki yavaşça sırt üzeri dönüp omzunun kenarından bana baktı. Tam bu anda aramızda kocaman bir uçurum varmış gibi hissettim. O uzak bakışları bir anlığına beni o uçurumun dibine itmişti.

Kapıyı yavaşça kapatıp dudaklarımı birbirine bastırdım ve bir adım ileriye adım attım. Alper kaşları çatık bir halde şaşkınlıkla doğruldu. Yüzü oldukça solgun görünüyordu, yanakları çukurlarmış gibiydi.

"Abla?" dedi hiç olmadığı kadar soğukkanlı ve şaşkın bir tavırla. Dudaklarımdan dökülecek ilk kelimeler hayatımın onda kalan devamını sağlayacaktı. Bir savunmam yoktu kabul ama durumu izah etmek için yalan söylemekten başka çarem de yoktu.

"Alper," deyip bir adım daha attım. Beni durdurmak ister gibi yatakta iyice dikleşti ve yutkundu. Gözlerinin içini bürüyen o sis bulutu göz bebeklerine ulaşmama izin vermiyordu. "Sen?" deyip başını hafifçe eğdi. "Senin ne işin var burada?"

Yüzümde müthiş kırık bir tebessüm meydana geldi. Belki de kardeşimin dudaklarından dökülen bu iki cümle bu evdeki konumumu belli

etmişti. Hoş, ne bekliyordum ki sanki. Hiçbir şey olmamış gibi bana kucak açmalarını mı? Hadi babamdan zaten alışığım bu duruma, peki ya Alper'in ne demesini bekliyordum sanki?

"Ben geldim," deyip ona doğru yaklaşmaya başladım. "Geri döndüm." Yatağın ucuna oturdum ve ona baktım. Karşısında ablası değil de bir yabancı oturuyordu sanki karşımda kardeşim değil de bir yabancı duruyordu sanki.

Yüzünü ekşitti ve alayla sağa doğru dönüp güldü. "Bu kadar mı?" Gülümsemesi büyüdü. "Sen geldin. Ee?"

"Geldim ben evime," dedim tekrara düşerek.

Başını bana çevirirken gülüşü yavaş yavaş söndü. "Hiç değişmemişsin, giderken de haber vermedin, gelirken de."

"Bak," dedim, dudaklarımı sertçe ıslatıp geri çektim. "Ne desen haklısın, ne söylesen haklısın tamam mı? Ben düşüncesizim." Hayır değilim. "Ben iyi bir abla değilim." Belki. "Ben böyle olmasını da istemezdim." Evet istemezdim. "Ama oldu işte Alper. Beni bir dinlesen keşke?"

"Tamam," dedi düz bir sesle. Dudaklarımı büzdüm. "Tamam?"

"Anlat dinliyorum." İtiraf etmeliyim ki bu tavrı beklemiyordum ve ona şu an verecek mantıklı bir cevabım yoktu. Onu sadece durdurmak için öyle söylemiştim. "Anlat haydi," dedi başını sallayarak. Ses tonu da tıpkı bakışları gibi uzak ve kimliksizdi. Cevabı merak ettiği için değil beni sıkıştırmak için sorduğunu çok iyi biliyordum. Ama kardeşimdi işte ona kıyamıyordum.

Hafifçe toparlanırken saçlarımı kulağımın arkasına ittim. "Alper..." Evet yalanlarla başlayan oyunun yalanlarla dolu gerçeklerini dinle kardeşim.

"Ben bitmişim Alper, tükenmişim. Bunu evden ayrıldığım gece anladım. Sana burada bir ton kılıf uydurabilirim hiçbir şey fark etmez, gittim ve kafamı toplayıp geri geldim.

Bu her ne kadar tuhaf veya saçma geliyorsa," deyip omuz silktim. "Öyle olsun işte. İnan umurumda olan tek şey sizsiniz," dediğimde sözümü kesmek ister gibi kaşlarını kaldırdı ama buna müsaade etmedim. "Biliyorum şimdi umurumda olsak bizi bırakıp gitmezdin falan diyeceksin. Haklısın. Ama inan kendi psikolojim ve sağlığım için bunu yapmalıydım."

Tüm o yaşanmışlıkları, o evi, onu, Diana'yı görmezden geldim. Onları kardeşime ya da babama anlatmak delilik olurdu. Onları kendi deliliğime sakladım. Onları benliğime kazıdım, hiçbir akıllı çıkaramazdı artık oradan.

Bana düz düz bakmaya devam etti ve buna son verip yataktan çıktı. Ayaklandığında ben de ayaklandım. Hiçbir şey söylemeden kapıya yöneldi. "Elimi yüzümü yıkamalıyım."

Kapıdan çıkarken arkasından aval aval baktım. Daha sonra suratımda garip bir tebessüm oluştu. Bu iyi bir şey olmasa da kötü de değildi. Belki sadece zamana ihtiyacı vardı. Empati kurabiliyordum çünkü hayatımızdan öylece çıkıp sonra tekrar öylece dönenleri olduğu gibi kabullenmek zordu. Zaman... Klasik bir cümle haline gelse de zaman ilaçtı. Bazen zehrini tatsam da o bir şifaydı.

Mutfağa girdim ve kahvaltı hazırlamaya başladım. Kendimi kabullenmem gerekiyordu, artık geçmişe dönmemem ve ileriyi görmem gerekiyordu. Onu aklıma getirmemem gerekiyordu, ondan uzakta olmam buna yardımcı olmalıydı.

Masayı birkaç parça kahvaltılıkla donatıp bardakları hazırladım. Babam evdeydi ve muhtemelen kahvaltısını yapıp yine dışarı çıkacaktı. Onunla yüzleşmeye o kadar hazır değildim ki hafızasını sıfırlamak istiyordum.

Alper durağan bir halde mutfağa girip sandalyesini çekti ve masaya oturdu. Ses etmeden çayını önüne çekerken ona düz düz bakmakla yetindim. Bazen konuşmamak tüm soruları yanıtlıyordu. Çaydanlığı ocağa koydum ve yerime oturdum. Uzak bir tavırla çayımı karıştırırken sanki bu masada oturmaya hakkım yokmuş gibiydi. Masadaki zeytin bile beni dışlıyordu. Her ne kadar buraya uzak kalsam da gözüm masanın etrafını ören Andaç'ı, Zeynep'i, Çetin'i hatta konuşmasa bile Aytaç'ı aradı. Onların varlığına olan alışkanlığım bana burayı unuttumuştu. İnsan nasıl olurda unutur aile kahvaltısını demeyin, unutuluyordu.

Neden mi?

Çünkü benim babamla hatırlayabileceğim bir kahvaltım yoktu.

Onlar bendeki bu boşluğu doldurmuşlardı. Kısa da olsa bana yeniden ailenin ne olduğunu hissettirmişlerdi. Kan bağları yoktu belki ama hepsi bir kardeşten daha yakındı birbirine. En çok da o. Kamer...

Çayımın içinden kaşığı çıkarırken Alper bana baktı. "Şekersiz mi içmeye başladın?"

Yüzümde hafif bir tebessüm meydana geldi. Çay artık bana onu hatırlatan şeylerden biriydi. Şekersiz içmemi söyleyen de oydu. Ona uydum. Şekerimden kıstım, sadece acıyı tattım.

"Hı," dedim geçiştirerek. Bardağı kavradım ve sıcaklığı dudaklarıma akıttım. Damağımda huzur bulan şeyin adıydı bu.

Alper bir şey söylemeden ekmeğini böldü ve üzerine reçel sürdü. Onu izlemeye özlemiştim. Reçelli ekmeği ağzına götürürken reçel eline aktı. Hızla peçeteye uzandım ve elini silmeye başladım. O sırada üzerimde bir gölge oluştu. Babam...

Nefesinin soğukluğunda ısınırken, gözlerimi kapattım ve beni daha çok yakmaması için dua etmeye başladım. Kızma baba, bağırma bana. Haksızım biliyorum ama haklı olduğunu söyleme bana.

Dinleme de beni, duyma da... Sadece kal işte öylece, ben senin varlığından bile çekinirken sen beni ruhumdan vurma.

Peçeteyi avucumun içine gömerken doğruldum ve sırtımı doğrultum. Babam olduğu yerde duraksadığında başımı önüme eğdim ve ellerimi bacaklarımın arasına sakladım. Alper tepkisiz bir halde karşıdaki pencereye bakarken dudak içi etimi dişleyip derin bir nefes aldım. Hazırım.

Değilim.

Babam bir süre beni süzdü ve hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp evden çıktı. Zihnim boşluğa yatarken, ruhumdaki ölüler uyanıyordu. Sessiz kalınan her şey ileride şiddetli bir gürültü doğuruyordu. En azından babam bana bunu aşılayabilmişti. Peki, şimdiki sessizlik? Gürültüye mi yoksa hissizliğe mi gebe kalmıştı?

Alper kahvaltısını yaptıktan sonra masayı topladım ve odama geçtim. Vakit kaybetmeden telefonuma uzandım ve Şebnem'e mesaj attım.

***Kime:** Şebnem*

"Evdeyim." (11.23)

***Kimden:** Şebnem*

"Bekle ağzını dağıtmaya geliyorum. Bekle sen." (11.28)

Güldüm ve telefonu yatağımın üzerine bıraktım. Ardından köşede duran çantamı açtım ve içindekileri çıkarmaya başladım. Pantolon ve kazaklarımı kirli sepetine atmak için kenara ayırdım. Duş jeli ve diş fırçamı da çıkarıp yatağın üzerine bıraktım. Elim çantamın dibindeki kırmızı bereye giderken yüzümde buruk bir gülümseme meydana geldi. Bunu bana o almıştı. Elimi istemsizce saçlarıma götürdüm ve dokunuşunu hatırladım. Ellerini bile şimdiden özlemiş gibiydim.

Bu kadar erken mi?

Evet bu kadar geç.

Çantamı boşalttıktan sonra kirlileri makineye attım ve odama yönelirken çalan kapı sesiyle duraksadım. Şebnem gelmiş olmalıydı. Kapıyı açtığımda Şebnem karşımda duruyordu. Bana kızgın kızgın bakarken kaşlarımı çatıp bakışlarımı kaçırdım. İçeriye dolan soğuk hava bile aramızdaki bu anlamsız uzaklıktan daha soğuk değildi.

"Şebnem," dedim ona bakıp dudaklarımı bükerek. Bir süre uzak bakışlarını çekmedi üzerimden, omuzlarımı düşürdüğümde hiç beklemediğim bir anda üzerime atladı.

Geri geri yalpalanırken kollarıyla boynumu sımsıkı kavradı. "Dur kızım, öldürecek misin beni?"

"Öldürmediğime dua et," dedi sarılmaya devam ederken. Güldüm ve kollarımı sırtına sabitledim.

Gülüşürken ayrıldık. Şebnem beni süzmeye başlarken kapıyı kapatım ve ona tekrar döndüm. "Özledim seni," dedi omzuma vurarak. Gülmeye devam ettim. "Ben de," deyip odama doğru yöneldim. "Haydi odaya geçelim."

Şebnem bir şey söylemeden beni takip ederken odanın kapısını açtım ve Şebnem'e müsaade ettikten sonra kapıyı kapattım. Şebnem üzerinde ki montu çıkarırken bana baktı. "Her şeyi anlat, tek bir virgülü dahi atlarsan ben de sana atlarım."

"O nasıl bir tehdit öyle?"

"Öyle bir tehdit," dedi omzunu silkerek. Beklemeden yatağın üzerine kuruldum ve bağdaş kurup Şebnem'e döndüm. Şebnem'de üzerindeki montu çoktan çıkarmış bana dönmüştü. Bal rengi gözlerinde görebildiğim tek şey meraktı.

"Sana her şeyi en başından anlatacağım ve sözümü hiç kesmeyeceksin tamam mı?" diye söylendim. Başını aşağı yukarı salladı ve parmağı-

nı dudaklarına götürüp ağzına fermuar çekti. Gülümsedim ve toparlanıp derin bir nefes aldım.

Kamer... Beni duyma sakın çünkü ilk kez seni senden başka birine anlatacağım.

"Her şey bir cuma gecesi başladı. Babamın yerine taksiye çıktığım gece arabaya bir adam bindi ve başıma silah dayadı..." Şebnem'in gözleri büyürken, "Ne? Ne diyorsun kızım sen?" diye bağırdı. Elimi hızla dudaklarına götürüp onu susturdum. "Sus Allah belanı vermesin sus, Alper duyarsa asıl ben senin ağzını dağıtırım."

Şebnem şaşkın ve korkmuş gözlerle bana bakmaya devam ederken tavrını dizginlemesini sağladım ve derin bir nefes alıp devam ettim. "O geceden sonra her şey değişti işte. O başıma silah dayayan adam var ya işte o değiştirdi hayatımı," dedim ve gözlerimi kısıp tebessüm ettim. Adı geçince bile sebepsizce mutlu oluyordum varlığı nasıl yetmezdi bana?

"Ertesi günler de annemin mezarına gittim, dönüşte bir grup serseri takıldı peşime, onlardan kurtulmayı başardım. Ama sonra ona takıldım, kara gözlü adama..."

"Kara gözlü?" dedi tedirgince bakarken. Başımı usulca aşağı yukarı salladım ve devam ettim. "Veda Caddesi diye bir yerde yaşıyor. Beni o gece oraya götürdü. O gece orada kaldım sabah olduğunda evime döndüm. Ama beni yine buldu. Hatta pastaneye de geldi," dediğimde Şebnem'in karamsar bakışları yüzüme düştü.

"Pastaneye de geldi?" Zihnim o güne giderken Hakan'ı da yanında getirdi. İlk kez o gün onun sayesinde sevdiğim birine zarar vermiştim. Buna izin veren bendim.

"Hani Hakan'la kavga eden çocuk vardı ya, üzerinde deri siyah ceket vardı." Şebnem'e onu tarif ederken ondan hiç bu kadar kolay bahsetmemiştim.

Şebnem gözlerini kıstı ve ardından dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Oha. O çocuk, o çocuk mu?"

"Evet," dedim düz bir sesle. "Kamer."

"Adı Kamer mi?" diye sordu. Yüzümde manasız bir gülüş belirdi. "Hı-hım." Tavrımı düzelttim ve boğazımı temizleyip devam ettim. "Sonra o caddeye tekrar gittim ve bir daha oradan çıkamadım, çıkamadım çünkü Mahir denen pislik bana dokunmaya kalktı."

Şebnem kendini geri çekerken beni susturdu ve gözlerini hızla kırpıştırmaya başladı. "Mahir, dokunmak, ne diyorsun sen Allah aşkına?"

"O caddeye ikinci kez başka biri girdiğinde... Yani Şebnem... Kötü şeyler işte ve ben o kişiydim anlıyor musun? Hani işten ayrıldığım gün var ya, işte o gün kendimi oraya teslim ettim. Bunu kendimi korumak için değil Alper için, babam için sizin için yaptım Şebnem çünkü durmayacaklardı."

Şebnem tüm şaşkınlığıyla bana bakarken onu anlamak hiç bu kadar kolay olmamıştı. "Demek bu yüzden kimseye bir şey söylemeden çektin gittin?" dedi hayretle. Boğazımda bir yumru oluşurken başımı aşağı yukarı salladım. Herkesten bunun için uzak kaldım, Alper'e bunun için yalan söyledim.

"Peki," dedi Şebnem. "Kamer denen çocuk bunun neresinde?"

Başımı kaldırdım ve ellerimi bacaklarımın arasına koydum. O benim hayatımın başrolündeki adamdı. "Her ne kadar başta korkunç gözükse de," dedim silah mevzusundan bahsederek. "O beni kurtaran kişi Şebnem. O gece beni evine götürdü ve düne kadar beni yanından hiç ayırmadı."

"Aymira ben tüm bunlara anlam veremiyorum. Şaka desen değil, bana yalan söylüyor olsan o da değil. Tüm bunlarla tek başına mücadele etmek zorunda kalmak yerine bana gelseydin güzelim, ben yardım ederdim."

Ellerine dokundum. "Bu o kadar kolay değildi Şebnem. Tanıdığın gibi değiller anlıyor musun? Tehlikeliler."

"O," dedi düz bir sesle. "O öyle değil mi?" Kamer'den bahsediyordu. Ellerimi ellerinden çektim ve dudaklarımı ıslattım. "O da öyle ama..."

Devam edemeden sözümü kesti. "Aması ne? Kime güvendiğinin farkında mısın sen?"

"Değil," dedim itiraz ederek. "O öyle birisi değil işte. Tehlikesi benden başka herkese, öfkesi benden başka herkese." Şebnem'in ellerini tekrara kavradım. "Biliyor musun? Ben hayatımda ilk defa kendimi değerli hissettim, hayatımda ilk defa biri tarafından korunduğumu hissettim. Yani arkamı döndüğümde orada biri vardı, orada birini görebilmiştim. Babam bile bana böyle dav..." Devam edemedim. Adıyla babamın adının çakışması beni ikileme itmekten başka bir işe yaramazdı. "Şebnem, o farklı birisi anlıyor musun? Sana şu an onu anlatıyor

olmam bile garip geliyor ama durum bu. İlk defa yaşadım ben böyle, ilk defa hissettim..."

"Hissetmek?" diye sordu ardından. Utançla kafamı yere eğdim ve dudaklarımı kemirmeye başladım. Kendime neden bunu yapıyordum? Adını zikrederek onu unutamazdım. "Aymira cevap ver bana, hissetmek ne demek? Onu seviyor musun?"

Başımı hızla kaldırdım ve Şebnem'in gözlerine baktım. Ağlamamak için gözlerimi büyütürken parmaklarımı ovmaya başladım. Anladım ki o beni kendinden uzaklaştırmaya çalışırken ben ona daha çok kapılmıştım. "Şebnem," dedim ve omzumu acıyla silkip gözümden bir damla yaşın akmasına müsaade ettim. "Ben ondan başka kimseye bir şey hissetmedim, ona da çok başka şeyler hissettim."

Benim kalbim bu zamana kadar kimse için böyle atmamıştı, ben bu tür şeyler hissettiğim birine hiç ağlamamıştım. Kendimi o kadar zavallı hissediyordum ki, beni bu zavallı halimle görmesi için bile her şeyimi verirdim. Şebnem beklemeden bana sarıldı. "Niye ağlıyorsun?" diye sordu. Kollarımı sırtına götürdüm ve gözyaşlarımı saçlarına karıştırdım. Ona sarılmayı hayal edip kardeşimin kollarında yaşadım. "Birini sevmek bu kadar doğalken neden ağlıyorsun?" diye sordu yumuşak sesiyle. Burnumu çektim ve kendimi ondan sakınarak kızarık gözlerimi saklamak istercesine başımı öne eğdim. "Ben ona hissettiğim şeyler için ağlamıyorum Şebnem, ben onu bir daha göremeyeceğim için ağlıyorum."

Başımı kaldırdı ve kaşlarını çattı. "Ya neden göremiyorsun? Ölmedi ya sonuçta, tövbe bismillah. Ne alaka yani?"

"Biz dün onunla vedalaştık Şebnem," dedim güçlükle. "Bana zarar verdiğini düşünüyor oysa," dedim ve başımı tekrar öne eğdim. Bana eve dönünce babanın karşısında güçlü duracağını biliyorum demişti, oysa anladım ki benim gücüm oymuş. Babamı yenmeyi geçtim, kendimi daha kazanamamışken gücümü kaybetmiştim.

"Oysa ne?" diye sordu. "Onu çok mu sevdin?"

Onu sevmek; onu sevmek kendime yenilmek, onu kazanırken kendimi kaybetmekti. Ona sımsıkı sarılıp beni sakın bırakma diyememekti. Sımsıkı sarılıp seni bırakmam diyememekti.

"Bununla nasıl başa çıkacağım ben?" diye sordum umutsuz harfleri de peşimde sürükleyerek.

Gülümsedi. "Bununla başa çıkamazsın. Sen çoktan yenilmişsin güzelim, sen çoktan yenilmişsin."

23. Bölüm

Zaman

Sığamıyorum.

Bu eve, bu mahalleye, bu şehre sığamıyorum. Benliğime, bedenime, hiçliğime, ruhuma sığamıyorum. Kanıma hükmeden ritme, damarımda atan nabza sığamıyorum. Elimde, avucumda olduğunu sandığım her şeyin kabuğunda olduğumu görüyorum. Hiçbir zaman kıramadım ki o fanusu, hiçbir zaman içindeki yaşam sadakatini tadamadım ki ben. Damağımdaki zehri tükürüp, yerine şifa soluyamadım ki.

İşte bunun içindir yaşam mücadelem, o sadakate ulaşıp sığamadığım dünyaya haykırmak, kabuğunu kıramadığım hiçliğin dibine vurmak, şifayı zehirle öldürüp herkese başkaldırmak için.

Bir ay...

Bir aydır ne kendime ulaşıyorum ne kendimden başka herkese. Alper, benim varlığımdan bihaber. Konuşursam, konuşuyor... Susarsam, susuyor. Babam, garip bir şekilde beni görmezden geliyor. Yüzüme bakmıyor, bağırmıyor, benimle konuşmayı denemiyor bile. Bu iyi bir şey mi bilemiyorum. Benim tanıdığım adam, o ayların hesabını, sessiz sedasız gidişin aynı tavırla dönüşün sorgusunu misliyle ödetirdi. Ama o, o adam değildi sanki. Ya fırtına öncesi sessizliğe yatan aslan, ya da fırtınası rüzgârına yenilen mağlup bir adamdı.

Hani diyorum ya, zamana bırakmak lazım bazı şeyleri. Peki ya zamana bıraktıklarımız, zamanda kaybolursa?

İşte o zaman ne bu yenilginin, ne de bu sessizliğin önemi kalırdı.

"Aymira?" Kaldırımda elimdeki market poşetleriyle dalgın dalgın eve doğru yürürken, mahallenin dedikodu ajanları Münire ve Şerife teyzenin seslenişiyle duraksadım. Donuk bir halde yan tarafa doğru dönerek olduğum yerde duraksadım ve aramızdaki mesafeyi kapatıp yanlarına ilerledim.

Her zaman olduğu gibi yine ellerinde çekirdek, yıkık dökük apartmanın merdivenine oturmuş gelen geçenin dedikodusunu yapıyorlardı.

"Efendim?" dedim mesafeli bir ses tonuyla. Şerife teyze beni alacaklı gözüyle süzmeye başlarken, elimdeki poşetleri daha sıkı kavradım. "Nerelerdeydin kız, uzun zamandır yoktun?"

Canlarım benim, yokluğumu nasıl da fark etmişlerdi.

Dudaklarımı çabucak ıslatıp çektim ve omzumu silktim. "Köye gittim dayımların yanına." Evet bir tane dayım vardı ama birbirimizden bihaberdik. Ne annemin ne de babamın ailesi cana yakın insan değillerdi. Herkes kendi hayatının içinde sürüklenip gidiyordu işte.

Münire teyze gözlerini büyüttü. "Hım, merak ettik kız kayboldun bir anda ortadan." Anında samimiyetsiz bir tebessüm yerleştirdim suratıma. "Merak edilecek neyim var, Allah aşkına siz de."

"Olur mu öyle şey canım, sen mahallemizin kızısın. Hele de bu yaşlardaki bir kız için seni merak etmemiz en doğal hakkımız."

Kaşlarımı çattım ve kendimi bir adım öne çıkardım. "Bu yaşlarda?"

İşin ucunu neye bağlayacaklarını tahmin etmek o kadar zor değildi ki, karşılığında alacakları yanıtı suratlarına vurmak için yerimde saymaya başladım.

Şerife teyze başına bağladığı yazmayı düzeltip, çekirdek poşetini kucağından indirdi. "Yani duyduk bir şeyler biz de..."

Hızla araya girdim. "Ne duydunuz?"

"Ta o gece bir oğlanla seni, sizin evinizin önünde görmüşler."

Boğazımda acı bir hissin varlığı belirirken, gözlerimin arkasına sakladığım Kamer'in adını tekrar gözlerimde yaşattım. Beni onunla gören olmuştu, beni o gece birileri görmüş ve bu dedikodu şerlerine ulaştırmışlardı. Omzumu silktim. Umurumda değildi, benim hesap vermem gereken kişi onlar değildi ki, hesabını vereceğim bir durum da yoktu.

"Yani?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak. "Yanisi," dedi Şerife teyze homurdanarak. "Burası küçük bir mahalle, dedikodu çabuk yayılır." Sizin sayenizde. "İnsanların ağzı torba değil ki büzelim."

Sıkıntıyla soludum bir adım daha atarak tam önlerinde dikildim. İkisi de bana doğru başını kaldırırken gölgemi onların üzerine ittim. "Açık konuşun, ne torbası ne büzmesinden bahsediyorsunuz?" deyip

hızla sağ elimdeki poşetleri sol elime verip, boşta kalan elimle saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Namus?" diye sordum onlara ölümcül bir bakış atarak. "Tek derdiniz bu değil mi? Tek derdiniz adım çıkmasın," deyip yüzümü ekşittim. "Ya da çıksın, size ne değil mi benden?"

İkisi de bana düz düz bakmaya başladı. "Ne alakası var kızım, biz sadece..."

"Siz sadece ne? Siz sadece ne?" dedim hızla cümlelerimi tekrara yırtarak. "Namus dediğiniz şeyi iki bacak arasında arayan insanlarsınız siz. Sen?" dedim Şerife teyzeye dönerek. "Her gün burada oturup milletin osunu busunu konuşurken çok mu temizsin? Peki ya sen?" dedim ve bu sefer Münire teyzeye döndüm. "Milletin kirlilerini diline dolamakla çok mu düzgünsün?"

Sinirlerim damarımdaki kanın akışını hızlandırmıştı. "Siz beni ne zannediyorsunuz?" diye sordum adımlarımı geri çekerek. "Ben yanlış bir şey yapmadım ki, yapsam da bu sizi hiç ilgilendirmez. Namus denilen o şey yalnızca bedende değil, ruhta da vardır. Ruhun temizliği bazen o kirli bedenleri yıkar. Ama görüyorum ki sizde yıkanacak temiz su bile kalmamış..."

Bir insanı o kadar kolay yargılayıp, bu kadar kesin kart göstermek her zaman karşı olduğum bir durumdu. Bedende namus arayanlar, ruhlarındaki fahişelerin sesini yalnızca kendi acizliğiyle susturanlardır.

Şerife teyze bana hayretle bakarken, "Kız sana ne olmuş böyle? Utanmıyor musun bizimle böyle konuşmaya?" dedi.

Tiksinerek bir bakış attım. "Utanmak?" Ses tonum giderek arttı ve aşağı sokakta top koşturan çocukların sesine karıştı. "Siz beni suçsuz yere yargılayıp, bana bunu sorarken utanmıyorsunuz da ben gerçekleri yüzünüze vurunca mı utanacağım?"

Adımlarımı geri geri itip, başımı sağa sola salladım. "Kusura bakmayın, benim namusun sizin gibilerin diline sakız olamayacak kadar temiz. Uğraşmayın benimle. Size düşmedi benim namusum da şerefim de."

Onları arkamda bırakıp söylene söylene eve doğru yürümeye devam ettim. Sesini çıkarmazsan üzerine basıp seni o çirkin gürültülerinde boğarlardı ama sesini çıkarıp tırnaklarını gösterirsen o çirkin gürültüleri boğazlarında kalır, kendilerinin oluşturmaya çalıştıkları algıda

boğulurlardı. Halbuki savunacak bir durumum bile yoktu. İşte en zoru da buydu ya, hak etmediğin konumdan kendi emeklerinle sıyrılmaya çalışmaktı çünkü insanların bakış açısı dardı, onlar gördüklerini değil, görmek istediklerine bakarlar. Benim durumum da onlar için kaçınılmaz bir fırsattı tabii...

Sokağın başını dönerken başım eğik önde, asfaltın ayaklarımın altından kayıp gidişini izlemeye başladım. Akşam olmak üzereydi ve daha eve gidip yemek yapacaktım. Babam yemekten sonra işe çıkıyor, sabah vaktinden biraz daha geç baygın bir halde eve geliyordu. İçmekten bıkmayan, ayık bir gününe denk gelmediğim bir adamdan merhamet bekleyecek kadar yalnızdım. Geceleri bizi tek başına bırakıp, evine değil de o şişelere para yatıracak kadar yalnızdım.

Sakin bir halde ilerlerken bedenim sert bir gövdeye çarptı ve anın verdiği dalgınlıkla geriye yalpalandım, bu Hakan'dı. Kaşlarımı yukarı doğru kaldırıp, yutkundum. "Hakan?"

Zihnim o gecenin adını canlı tutarken, suratına bakmak hiç bu kadar zor olmamıştı. "Aymira?" dedi mesafeli bir sesle. Bu durum canımı sıkmıştı. "Dönmüşsün," dedi ardından. Hızla başımı aşağı yukarı sallayıp, "Döndüm," dedim sessizce. Önce babama ulaşıp, sonra Hakan'a dönecektim ama o beni, benden önce bulmuştu.

"Haber vermedin," dedi bir adım üzerime doğru geldi. "Geldiğini yani."

"Hı," dedim geçiştirerek. "Verecektim ama..."

"Ama?" deyip gözlerini kıstı. "Denk gelmedi değil mi? Farkında mısın o habersiz gidişinin ardından beri aramızdaki sağlam köprüyü tek bir lafınla yıktın."

Onu değil, Kamer'i tercih ettiğimden bahsediyordu. Onu değil, mecburiyeti kucakladığımdan bahsediyordu. "Ben hiçbir şeyi yıkmadım Hakan, sadece öyle olması gerekiyordu."

"Öyle olması gerekiyordu?" diye sordu her harfin üzerine durup iğnelerini batırarak. "O adamın yanına giderek mi?"

Gözlerimi sakince kapattım ve kendimi dinlemek için derin bir nefes aldım. Ona şu an ne söylersem söyleyeyim o anlamak istediği gibi davranacaktı. Noktayı hep Kamer'le kapatmaya çalışacaktı.

"Artık o adam yok," dedim acının arkasına saklanmış, annesinin paçalarına yapışmış küçük bir kız çocuğu gibi.

Ben onu hatırlamamaya çalıştıkça insanlar bir şekilde beni ona doğru itiyordu. Onu hatırlamamak, unutmaya çalışmak delilikti ve ben konu ondan açılınca aklımı kaburgalarımın arasına bırakıp, göğsümü onun adıyla dolduruyordum.

"O adam?" dedi gözlerini yeniden kısıp tehditkâr bir bakışla. "O adamla aranda nasıl bir..." Dudaklarını sertçe sıkarken kulaklarım dudaklarından dökülmesini istemediğim o ithamlara kapandı. "Onunla aranda ne var Aymira?"

"Hiçbir şey," dedim bakışlarımı kaçırmadan cesurca suratına bakarak. "Hem olsa bile ben bir genç kızım, hayatımda birinin olması seni neden rahatsız etsin ki?"

Hakan sertçe soludu. "Neden etmesin ki? Sen benim..." Kaşlarını kaldırdı. "...Sen benim için değerlisin ve o adam seni asla mutlu edemez."

"Mutlu etmek mi?" dedim geriye doğru çekilerek. "Mutlu olmak isteyen kim? Ben mutlu olmayı, babama ulaşmak kadar uzak bildim. Bırak," dedim başımı sağ tarafa doğru devirip. "Bırak böyle kalsın."

"Zaten bir şey yapmıyorum," dedi ellerini göğsüne doğru hedef göstererek. "Sen babana ulaşamıyorsun ben de sana. Eskiden her bir şeyi paylaşırdın benimle, şimdi ise geldiğini başkalarından öğreniyorum."

Zaten bir yanım buruktu, vicdanım ona karşı bir sızıyla inliyordu. Dostumdu evet ama bir şeyler olmuştu. Ben bir şeyleri değiştirmiştim. "Evet dostumsun hâlâ, bunu daha kaç kez tekrar edeceğim? Hem bitti artık her şey, iş bile bakmaya başladım..."

"İş mi?" dedi sorguyla. "Pastaneye geri dönmeyecek misin?" Başımı yere eğdim ve poşetlerin avucumda bıraktığı ter bezlerini havalandırdım. "Oraya bir daha geri dönemem."

"Saçmalama, babam seni kızı gibi sever. Orada çalışmayacaksın da nerede çalışacaksın?"

Vedat abi çok iyi bir adamdı. Hakan'ın babası. Gerçekten beni kızı gibi severdi tabii ben müsaade ettiğim kadar. Babamın boşluğunu doldurmalarına müsaade etmeyeceğim kadar. "Oradan bir anda çıktım ve tekrar yüzsüzmüş gibi geri dönemem. Hem," deyip boğazımı temizledim. "Merak etme uygun bir iş bulacağım yakında."

Bu bir aydır yalnızca kendimi dinliyordum çünkü insanların bana ihtiyacı yoktu ve ben kendimi hiçbir yere ait hissetmiyordum.

"Senin için en uygun yer babamın ve benim," deyip sözlerinde ufak bir sarsıntının izlerini sezdirip topladı. "Bizim yanımız."

Dudaklarımı çabucak ısladım. "Hakan biliyorum siz çok iyisiniz, Vedat abiye olan vefa borcumu asla ödeyemem ama beni de anla lütfen. Vicdanım rahat değil, hiçbir şey olmamış gibi devam edemem," dedim ve ses tonumu bir tık daha azalttım. "Lütfen?"

Bu benim kendi iç mahkememdi. Artık ayakta durabildiğimi herkese göstermem gerekiyordu ki zaten oraya asla dönemezdim. Artık kendi başıma açtığım örgüleri bir bir sökecektim çünkü bu gücü hissediyordum. Onun bana söylediği gibi. *Sen çok güçlüsün, Diana.*

Güçlüydüm evet, babamdan başka herkese güçlüydüm ve bunu kullanmak varken birilerine sığınmayı tercih edemezdim.

"Peki," dedi fısıldayarak. "Yine eskisi gibi olacak mıyız?"

Buruk bir tebessüm yeşerdi dudağımın vahasında. "Ne zaman yeni biri olduk ki?"

Suratında memnuniyete yakın bir gülümseme belirdi. Ama sanki yalan söylüyordum, bir daha eskisi gibi olamayacaktı bunu biliyordum. Onca şeyi hissedip yaşayan bu kalbim, ondan öncesinin boşluğuyla aydınlanmayacaktı tekrar. Ondan önce yalnızca dostluk duygularım vardı, yalnızca ailem ve dostlarım vardı ama ondan sonrası... Ondan sonra ben bile kaybolmuştum ki bir başkasını nasıl tekrar bulabilirdim?

Eve geldiğimde yorgun argın elimdeki poşetleri mutfak tezgâhına bıraktım. Alper odasında olmalıydı, muhtemelen babam da akşam yemeğini yedikten sonra işe çıkacaktı. Bir aydır durum bundan ibaretti.

Masanın üzerindeki sürahiden bir bardak su içip damağımı ıslattım ve saçlarımı toplayıp yemek yapmaya başladım. Bir yandan patlıcanları hızla soydum ve kızartmaya başladım diğer yandan ise şehriye çorbası için yağ ve salçayı ayarladım. Bir süre sonra patlıcanları tencereye dizdim ve ocağın üzerine koyup tencerenin kapağını kapattım. Ardından çorbanın suyunu ve şehriyelerini atıp pişmeye bıraktım. Poşette kalanları dolaba yerleştirdikten sonra birkaç salata malzemesi alıp musluğun altına bıraktım. Bunları yaparken zihnim tamamen boşalmıştı. Günlerdir galiba onu hatırlamadığım tek şey şu zaman dilimiydi çünkü nereye baksam onu görüyordum. Geceleri kitap okuyor, her satırda adına rastlıyordum, müzik dinliyor her ritimde sesini duyuyordum, yastığıma sarılıyor kokusunu içime çektikçe onu daha çok özlüyordum. Bu tepkilerin gün geçtikçe azalmasını beklerken gün geçtikçe büyüyordu ve buna seyirci kalmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Salatayı da yaptıktan sonra yemeklerin altını kapattım ve onları dinlendirmeye alırken sofrayı hazırlamaya başladım. Sanki birazdan babam gelip yanaklarımı sıkıp bana 'kızım' diyecekmiş gibiydi. Ben onunla bir kez olsun şu masada gülerek yemek yemenin özlemini kimseye anlatamadım. Anlattıklarım ise anlattığım kadarıyla sınırlıydı, kimse daha derine inememişti.

Kamer bile...

Masaya tabakları koyarken babam mutfağa girdi. Bana bakmadan kaşları çatık bir halde yerine geçti ve yemeğinin önüne gelmesini bekledi. Ürkek bir şekilde yutkundum ve bekletmeden bir kâse çorbayı önüne koydum. Alper de yerine oturunca onunda önüne bir kâse çorba koydum ve ben de yerime geçip oturdum.

Babam kaşığını hafif sert denilebilecek darbelerle kâsenin içinde gezdirdi. Ona yandan bakış bile atamıyordum. Evet, ondan korkuyordum, hele de bu kadar suskun olması bu korkularımı körüklemekten başka bir işe yaramıyordu.

"Okul aidatını haftaya veririz," dedi babam Alper'e bakarak. İrkildim çünkü sesini ilk kez duymuştum. "Gecikti zaten," dedi Alper kısık bir sesle. Babam çorbasını yudumladıktan sonra kaşlarını iyice çattı. "Haftaya dediysem haftaya."

Kaşığımı kâsemin içinde bırakıp usulca doğruldum. "Ben verebilirim," dedim babama doğru bakıp. Bana bakmadı, yüzüne bakmaya korktuğum adam bana eğreti bir bakış dahi atmadı. Suratında derin kıvrımların arasına sakladığım ruhum, her defasında yeniden ölüyordu. Bana bakmaması sorun değildi beni görmezden gelmesi sorundu.

Sorun bendim. Sorun zamana bıraktım derken zamanda kaybolduğum umudumdu.

"Haftaya," dedi dümdüz ve oldukça sert bir ses tonuyla. Gözleri Alper'i hedef tahtası gibi sabitlerken Alper başını eğmekle yetindi. O sırada keskin ve huzursuz bir hava bizi tıpkı bir kelebeğin kozası gibi çevreledi. Gerçi o koza ne zaman kelebeğe dönüşmüştü ki?

Babam çorbasını içti ve yemeğe geçmeden masadan kalkıp evden ayrıldı. Arkasından bakakalmakla yetindim. Ben senin hep böyle arkandan mı bakacağım baba? Bana bir kez gülümsemen için kaç defa ağlayacağım?

Söyle baba, kaç kez daha yere düştüğümde üzerime basıp geçeceksin?

Gözlerimi yavaşça kapatıp açtım ve Alper'e döndüm. "O parayı ben öderim."

"Babamı duydun," dedi düz bir sesle. "Bir şekilde idare ediyorum boş ver," dedi ardından. Kalbime bir kapıda sen kapat kardeşim. Kimsesizliği ve yalnızlığı sende unutmaya çalışırken bana bunu sen öğret kardeşim, öğret çünkü çok iyi beceriyorsun.

Alper çorbasının yarısını içtikten sonra ayaklandı. "Odamdayım ben." Dudaklarımı aralayıp ona iki kelâm edemeden odasına kaçtı. Onun da arkasından baktım, babama baktığım gibi. Varsın görmezden gelin beni, varsın istemeyin artık, ben sizin gölgenize yatar orada uyumaya devam ederim.

Mutfağı topladıktan sonra odama kapandım ve elime telefonu alıp sırtımı yatağımın başlığına dayadım. Günler geçtikçe yokluğunu daha çok hissetmeye başlamıştım. Bir ay geçmişti. Koskoca bir ayda onu o kadar çok özlemiştim ki artık bu katlanılmaz bir hal almıştı. Bu hasreti içimde sindirmeye çalışsam da olmuyordu kolayca. Başaramıyordum.

Elim telefonun tuşlarına kayarken rehbere girdim ve adının üzerinde duraksayıp derin bir nefes aldım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama sesine ihtiyacım vardı. Bana yeniden *bukalemunum* demesine ihtiyacım vardı. Derin bir nefes aldım ve adının üzerine basıp aramaya başladım. Telefonu kulağıma götürdüm ve dudaklarımı ısırdım. Ve bu durum oldukça kısa sürdü.

Aradığınız numaraya şu an da ulaşılamıyor...

Kaşlarımı çattım ve telefonu kulağımdan indirip tüm hayal kırıklığıyla arkama yaslandım. Bu bir ayda ne bir mesaj ne bir arama hiçbir şey olmamıştı. Onu sadece geceleri görebiliyordum, gözlerimi kapatınca onunla konuşuyordum. Biliyorum bana cevap veremiyordu ama beni duyduğunu biliyordum.

Pes etmeyip telefonu tekrar elime aldım. Mesaj atmayı denedim.

Kime: Kamer

"Dakikalar saat oldu. Saatler gün. Günler hafta. Sence de zaman çok hızlı geçmiyor mu?" (22.10)

Zaman öyle çabuk geçiyordu ki şu bir ay bana bir yıl gibi gelmişti. Tüm gün evde vakit öldürüyor, geceleri kitaplarla konuşuyordum. Ona anlatamadığım şeyleri kitaplara fısıldıyor, beni duymalarını istiyordum.

Bir süre bana geri dönmesini bekledim ama dönmemişti. Pes edip telefonu bir kenara bıraktım ve masanın üzerinde duran herhangi bir romanı alıp ilk sayfasından okumaya başladım. Nasıl olsa kendimi verecektim amacım sadece uyuyana kadar dikkatimi dağıtmaktı. İlk sayfayı okuduktan sonra diğer sayfaya geçtim. Ama biliyordum ki boşa okuyordum. Boşa okuyup da kitaba haksızlık etmek istemedim. Kitabı yorgun bir tavırla yerine koyarken telefonumu tekrar kavradım. Hâlâ ne bildirim ne de bir mesaj yoktu.

Bir anda rehbere girdim ve Zeynep'i aramaya başladım. Yatağımın ortasında bağdaş kurup telefonu açması için dua ettim ve öylede oldu Zeynep telefonu açtı.

"Alo, Zeynep," dedim hafif neşeli bir sesle.

"Aymira," diyerek tepki verdi. Ses tonu yine canlı ve pırıl pırıldı. Nedensizce gözlerim dolarken dudaklarımı dişleyip gözyaşlarımı susturdum. "Ne yapıyorsunuz?"

"İyiyiz biz, sen neler yapıyorsun? Aymira yokluğun belli biliyor musun? Andaç'ın soğuk esprilerine beraber gülüyorduk şimdi yalnızca ben gülüyorum."

Masumane bir tebessüm yeşerdi dudaklarımda. "Arada onun soğuk esprileri aklıma geldikçe gülüyorum ben hâlâ merak etme sen."

Güldü. İç çektim ve hafifçe doğrularak gözlerimi kapatım. "Kamer nerede? Ona ulaşamıyorum."

"O mu?" diye sordu tereddüt eder gibi. Kaşlarımı yukarı kaldırdım ve Zeynep'i dinlemeye devam ettim. "Aymira, Kamer Abi bir aydır eve doğru dürüst gelmiyor. Çetin Abim biliyordur nerede olduğunu ona sormamı ister misin?"

Yüzüm düşerken içimde bir boşluk oluştu. Neredeydi, ne yapıyordu? Ben burada onsuzken o neredeydi bensiz?

"Yok canım," dedim kesik kesik. "Ben merak ettiğim için aramıştım zaten."

"Onu özledin mi?" diye sordu Zeynep pat diye. Kalbim ince bir sızı halinde delinirken dişlerimi sıktım. "Onu sadece merak ettim, Zeynep. Sonra görüşürüz olur mu?"

Bir süre duraksadı. "Olur, dikkat et kendine."

"Sen de," deyip telefonu kapattım. Geriye doğru yaslanırken telefonu komodinin üzerine bıraktım ve pikeyi kaldırıp sessizce içine girdim

ve cenin pozisyonu alarak gözlerimi kapattım. Kirpiklerimin ucunda sallanan gözyaşı gözlerimi kapamamla çeneme doğru süzüldü. Yalnızım Kamer. Sensiz yaparım diyordum ama sensiz yapamıyorum. Sensiz Diana olamıyorum.

Uykum hislerime yenik düşerken hislerim mağlup olup uykunun kollarında teselli buldu.

4 saat sonra

Masanın üzerinde ölümüne titreyen ve ritmi kulaklarımda çınlayan telefon sesiyle gözlerimi araladım. Göz kapaklarımı birbirinden ayırırken odanın içine sızan tek şey yalnızca ay ışığıydı. Hafifçe doğruldum ve gecenin bu saatinde çalan telefonu elime aldım.

Kamer arıyor...

Gözlerimi kırpıştırdım ve ekranın ışığının yüzüme vurmasıyla doğruldum. O arıyordu. Beklemeden telefonu açtım ve kulağıma götürdüm. "Kamer..."

Ses gelmedi. Uyku mahmuru gözlerimi bir kez daha kırpıştırdım ve doğruldum. Saçlarımı geriye doğru yatırırken yatakta doğruldum ve bir kez daha seslendim. "Kamer orada mısın?"

Nefesini duyabiliyordum sanki. Telefonu kulağıma daha sıkı sabitledim ve gözlerimi kapattım. "Pencerenin önüne gel."

Kadifemsi sesi ruhuma bir annenin ninnisi gibi dokunurken irkildim. Burada mıydı? Yataktan hızla çıktım ve perdeyi çok az sıyırıp dışarıya baktım. Görebildiğim tek şey ilerideki sokak lambasının asfaltın üzerine çizdiği izlerdi.

"Burada mısın? Seni göremiyorum," dedim sessizce. Kalbim ağrımaya başlarken arkamı döndüm ve sebepsizce kapıya baktım. Babam evde yoktu, Alper'de uyuyordu ama ne olur ne olmaz diye etrafı yeniden kolaçan ettim.

"Perdeyi biraz daha sıyır," dediğinde perdeyi kavradım ve hafifçe kenara doğru sıyırdım. Onu hâlâ göremiyordum. Kaşlarımı çattım. "Beni görebiliyor musun?" deyip sokağa baktım. "Ben seni göremiyordum da."

"Görebiliyorum," deyip hafifçe ses tonu muzipleştirdi. "Bu uykulu halinle bile çok güzelsin. Dağınık saçlar, hafif şiş gözler ve dolgun dudaklar..." Derin bir nefes aldı. "Hâlâ çok güzelsin, Diana."

Gözlerimi kapatırken kırık bir şekilde tebessüm ettim. Bana böyle güzel seslenirken ona dokunamamak nasıl bir işkenceydi böyle?

"Keşke ben de seni görebilsem?" dedim hafif sitemli bir sesle. "Ben seni görüyorum ya yetmez mi?" diye sordu. Yetmez hayır, yetmiyor. Sesine bu kadar yakınken bana mesafeler yetmiyor artık.

"Seni aradım ama bana geri dönmedin," dedim pencerenin önünde dikilmeye devam ederek.

"Biliyorum güzelim," deyip dişlerini sıktı, bunu hissedebildim. "İyi misin? Baban," deyip yutkundu. "O adam bir şey yaptı mı sana?" Babama ihtiyacım olduğu kadar sana ihtiyacım var, ben söylemesem de duyacak sen beni. Lütfen duy beni. Cevap vermezken ses tonu artırdı. "Sana dokundu mu yoksa?"

Aniden irkildim ve dudaklarımı düz bir çizgi haline getirdim. "Hayır hayır. Hiçbir şey yapmadı, hatta..."

"Hatta?"

"Benimle konuşmuyor, beni görmezden geliyor resmen," dedim acıyla. Bunu onunla paylaşmak istemesem de paylaşmıştım işte.

"Bu iyi bir şey mi?" diye sordu kuşkuyla. Dudaklarımı büzdüm. "Bilmiyorum, inan bilmiyorum..."

Kısa bir sessizlik yaşandı. Kendini hâlâ göstermiyordu. Beni görüyordu ama ben onu göremiyordum. "Güçlüsün, çok güçlüsün dayanacaksın."

Omzumu duvara yasladım ve iç çektim. "Böyle mi olacak? Yalnızca böyle mi konuşacağız artık?" dedim konulardan kaçarken. Aslında kaçmıyordum, ben konunun onunla benim aramda olan kısmına koşuyordum.

"Böyle olmak zorunda çünkü seni yalnızca böyle koruyabiliyorum."

"Korumak mı?" derken kaşlarımı çattım. "Beni kimden koruyorsun?"

Sesini yine duyamadım, soluduğu nefesin soğukluğu ensemi yakarken dudaklarımı kurutuyordu. "Kendimden..."

"Kendinden mi?" dedim yüzümü ekşiterek. "Peki ama neden? Neden biz de normal insanlar gibi gündüz görüşüp akşamları vedalaşmıyoruz? Bu, bu kadar zor mu?

Bunu itiraf etmekle iyi mi yapmıştım kötü yapmıştım bilmiyorum ama artık susmak istemiyordum. Çünkü insan yalnızca sustuğu sürece kaybederdi ve ben onu kaybetmek istemiyordum.

"Bak güzelim. Seninle her gün vedalaşıp seni o adamla her akşam baş başa bırakıp sabaha kadar içimin içini yiyişini izlemektense sana bir kez veda etmeyi yeğlerim. Yoksa biliyorum lan ben kendimi, bir gün senin gözlerinden o adam yüzünden bir damla yaş akarsa durduramam kendimi çünkü seni de biliyorum, babanı bırakıp gidemezsin gitsen de o eve tekrar geri dönemezsin," deyip oldukça yüklü bir iç çekti. "Sana bunu yapmaya hakkım yok."

Bencilsin Kamer çok düşüncelisin ama çok bencilsin. Haykırmamak için kendimi zor tutuyorum. Hayatından çıkarken hayatım olduğunu fark edemeyecek kadar bencilsin.

"Hani her veda bir merhabayla başlıyordu? Bu kadar mı yani, yine mi veda ediyorsun?" diye sordum fısıltıyla.

Karanlık gökyüzünde bir yıldız kaydı sis bulutlarının arkasına. Onu o saydım, o belledim. O da benim kayıp giden yıldızımdı. O benim ay ışığıma dolanan karanlığımdı. O benim karanlığıma ışık tutan yıldızımdı.

"Öyle zaten, her veda bir merhabayla başlıyor," deyip ses tınısını kırdı. "Ama bu bir veda değil, bu sefer değil..."

"Ne peki?" dedim umudun zincirlerini kırarak.

"Bu veda etmeyi bile beceremeyen, küçük ve parlak bir ay ışığına kapılan adamın yenik sesleri..."

Kalbimde bir kuş uçtu. Kanatları küldendi, ateşin kızgınlığında kavrulmuş kül olmuştu. İşte o kuş bu adamın yüreğine kondu. Küllerini oraya döküp onun ruhunda yeniden can buldu. İşte ben o kuşum, ben küllerimi onun kalbine döküp ve yine onun kalbinde korlaşıp yanan kuşum.

"Sen," dedi boğumlu bir sesle. "Sen benim bir türlü vazgeçemediğim, en güzel vedamsın."

24. Bölüm

Kayıp

Bileklerime taktıkları bir kelepçe değil pusulaydı zira ben yönümü kaybetmektense parmaklıklar ardında yaşamayı yeğlerdim çünkü bir insan asıl kaybı özgürlüğünü değil yönünü kaybettiğinde yaşar.

Acıyor bileklerim sancıdan kıvranarak, şimdi oraya hangi merheme sürsem yine de eksik kalır, ağlarım durmadan sızlanarak.

"Ulan bir gün de farklı bir şeyler olsun, yetti artık be yetti," diye sitem etti Şebnem. İç çektim ve elimdeki taşı gölde sektirdim. Taş, suyun üzerinde ceylan gibi sekti ve en sonunda dibe doğru battı.

"Vallahi o kadar meraklıysan git kendini kaçırt sonra fidye istet," dedim alaylı bir sesle. Ellerimi arka cebime attım ve sert kayanın üzerine oturan Şebnem'e omzumun üzerinden baktım.

Şebnem ciddiyetsiz bir tavırla gözlerini devirdi. "Benimkiler de çok meraklı anasını satayım para vermeye," dedi topraktan söktüğü otu elime alarak. "Babam işsiz, annem desen o gün şu evde bugün bu evde toz bezleri falan, abim zaten sabıkalı," dedi ve dudağının kenarını buruk bir şekilde kıvırdı. "Hayata bak lan, biri sifonu çeksin artık bok gibi."

Omuzlarımı kaldırdım ve beklemeden gidip yanına oturdum. "Herkesin hayatında oluyor bir şeyler Şebnem kendine haksızlık etme, inan bana," deyip gözlerimi kısarak başımı kararlı bir biçimde aşağı yukarı salladım. "Başkalarının hikâyelerini dinleyince neler varmış diyorsun," deyip ellerimi Şebnem'in koluna sürtüp ona güç vermeye çalıştım. "Hâlâ nefes alıyorsan umut vardır be."

Şebnem alayla gülerken, "Ben sen değilim Aymira. Sen güçlüsün, düştüğünde kalkıyorsun, beni de kaldırıyorsun. İnanıp da başaramayacağın şey yok senin. Sen güçlüsün kardeşim," deyip iç çekti. "Ama ben değilim işte. Hayatı gelişigüzel yaşayan bir kızdan başka birisi değilim.

Bazen bu hayattan şikâyet etsem de dibine kadar hak ettiğimi düşünüyorum," deyip başını hafifçe eğip bal rengi gözlerini kahvelerimle buluşturdu. "Sence de öyle değil mi?"

"Değil tabii ki," dedim omzumu silkerek. "Kimin neyi hak ettiğini sen bilemezsin." Alt dudak içi etimi ısırdım. "Kim kimi hak ediyor bunu da bilemeyiz."

Kimse kötüyü hak etmez, kimse kötüye sürüklenmez. Herkes için birisi herkes için iyisi vardır. Önemli olan bunu fark edip ona sarılabilmendir.

"Senin şu çocuk," dedi omzunu omzuma çarpıtarak. "Az anlatsana bana, seni nasıl bu hale getirmiş merak ediyorum."

Başımı öne eğdim ve gülümsedim. "Anlattım ya Şebnem. Daha neyi merak ediyorsun?"

"Ya hayır daha fazlasına ihtiyacım var benim," deyip kıkırdadı. "Özledim seninle gıybet yapmayı kızım."

Gülüşüne eşlik etmeye çalıştım. Dün gece ki ses tonu kulağımdan bir türlü silinmiyordu. Adının geçtiği yerde bile kalbim sıkışıyor onu hiç olmadığım kadar özlüyordum.

"Onun hakkında gıybet yapamam," dedim düz bir sesle. Şebnem sıkıntıyla yanaklarını şişirirken araya girdim. "Ama belki biraz bahsedebilirim." Ve şişirdiği yanaklar saman alevi gibi söndü.

"O benim için her şeyin başlangıcı belki de, bir kalbimin olduğunu onunla anladım. Birini sevmenin nasıl bir his olduğunu onunla öğrendim. Çok farklı anlıyor musun? Benim gibi birinin bile kalbine dokunup, ailemden başka birini bile düşündüren tek kişi," dedim ve dudaklarımı ısırdım. "Gözlerimin, kalbimin ve dudaklarımın sahibi..."

"Ne? Ne dudağı?" diye bağırdı Şebnem heyecanla. "Öpüştünüz mü siz?"

Gözleri fal taşı gibi açılırken utançla başımı öne eğdim. Şebnem oturduğu yerden kalkıp önümde eğildi. "Bana bak Aymira. Öptü mü seni?"

Usulca başımı kaldırdım ve Şebnem'in küçük suratını odağıma alıp muzip bir şekilde gülümsedim. Şebnem gözlerini büyüttü. "Ara çabuk gelsin doğru evlendirme dairesine."

Aniden kahkaha attım. "Ne saçmalıyorsun sen? Ne evlenmesi?"

"Kızım sen ki Aymira Kılıç bir erkek için etek giyip bir de onunla öpüşmüşsün. Bence o çocuk senin tek şansın."

"Of Şebnem," dedim sitem eder gibi.

Ellerini dizime koyup üzerime eğildi. "Ne ofu ya ne ofu? Benim kardeşim âşık..." Sözlerini devam ettirmesine izin vermeden elimle ağzını kapattım. "Tamam, devamını getirip daha fazla utandırma beni."

Gözlerini kısıp başını sağa sola sallayıp gülerken elimi ağzından çektim. Bir süre beni tepkisiz bir halde izledi daha sonra ses tonunu kısıp kulağıma doğru yaklaştı. "Nasıl hissettiriyor?" deyip ses tonunu bir tık daha azaltı. "Öpüşmek?"

"Günahkâr," dedim aniden.

Şebnem gözlerini devirerek benden uzaklaştı. "Seninle de bir şey konuşulmuyor be. Öyle olsun," deyip arkasını döndü. Hemen sağımda bana sırtı dönük otururken gülümsedim. O bana küsemezdi çünkü ona kıyamadığımı biliyordu ve gönlünü almak isterken ona anlatacağımı da biliyordu. Şu an tek yaptığı blöftü.

Başımı sağ tarafa doğru çevirdim ve ona istediğini verdim. "Farklı... Sanki kalbinde canlı bir bomba taşıyorsun ve dudağını dudağında hissettiğin an o bombayı patlatıyorsun. Parmak uçlarından başlayıp, saçlarının dibine kadar yanıyorsun. Çok başka işte anasını satayım ne diyeyim daha?"

Şebnem bir anda arkasını döndü ve hevesle gülümsedi. "Sana bunları söyletecek kadar başka ha?"

İç çektim. "Başka..."

"Neymiş başka olan?"

Kaşlarım çatılırken arkamdan duyduğum sesle irkildim ve hızla ayağa kalktım. Bu ses Hakan'ın sesiydi. Şebnem'e arkamdan susması için işaret yaparken hafifçe öksürüp bakışlarımı kaçırdım.

"Çok özlemişim burayı, eskiden daha başkaydı diye konuşuyorduk," diyerek durumu toparlamaya çalıştım.

Daha iyi bir yalanı pinokyo bile bulamazdı sanırım. Hakan yanımıza doğru geldi ve önümüzde dikildi. "Eskiden diye konuşurken sanki unutulmuş gibi konuştun, Aymira," dedi kırık bir sesle.

"Yok," dedim geçiştirerek. "Araya zaman girdi o yüzden öyle dedim, yoksa eskiyen biz değil zaman biliyorum."

Hakan bana düz düz bakmaya devam ederken Şebnem araya girdi. "Hakan bir şey mi oldu? Bir şey söylemeye gelmiş gibi bir halin var."

Hakan omzunu silkerek Şebnem'e baktı. "Pastanenin anahtarını sana vermeye geldim, yarın biraz gecikeceğim ben, sen açarsın sabahtan," deyip elindeki anahtarı Şebnem'e uzattı.

Adımlarımı geriye doğru yalpalarken ellerimi arka cebime koydum ve başımı öne eğdim. "Aymira hâlâ ısrarlarında kararlı mısın?" diye sordu Hakan. "Orası senin evin, neden uzatıyorsun ki? Bizimle yeniden çalış."

"Bizimle çalışmaya devam etmeyecek misin?" diye araya girdi Şebnem hızla. Sıkıntıyla omzumu silktim. "Hakan sana bunu anlatmıştım. Oraya geri dönemem, bu haksızlık," deyip ardından ellerimi kot pantolonumun cebinden çıkardım. "Hem yarın bir iş görüşmem var. Eve bir otobüslük mesafede bir kafe buldum. Garsonluk için yani."

Yalan değildi. İş yerini aramış yarın için görüşme ayırtmıştım. Artık bir yerden başlama vakti gelmişti. Yeniden kendi ayaklarımın üzerinde durmam gerektiğini biliyordum ve bunu herkesin bilmesini istiyordum.

"Aymira tanımadığın bilmediğin insanların arasında... Kızım merak ederim ben seni," deyip devam etti Şebnem. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirip rahat bir görüntü çizmek istedim. "Merak edilecek bir durum yok, Şebnem. Lütfen üzerime gelmeyin," dedim mesafeli bir sesle. Şebnem pes edercesine omuzlarını düşürürken Hakan'ın bakışları düşünceliydi.

Bana tuhaf tuhaf bakarken bu anı bozmak istedim ve samimiyetten uzak bir şekilde gülümseyip ileride duran bisikletlerimize göz kırptım. "Var mısınız eskisi gibi?" Şebnem keyifle gülümserken, "Her zaman," deyip bisikletine doğru koşmaya başladı. Onu takip ederken Hakan'ın hâlâ hareketsiz durduğunu fark ettim. Hızımı kestim ve arkamı dönüp kolunu kavradım.

"Haydi Hakan, biliyorum yenilmek istemiyorsun ama benimle yarışmak zorundasın."

Arkasını dönüp gülümsedi. "Hâlâ iddialısın," derken kaşlarını kaldırdı. Dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsedim. "Hâlâ iddialıyım." Beklemeden bisikletime doğru koşarken Şebnem'in çoktan pedalları çevirdiğini gördüm. "Al bak kaçıyor bile bir fare."

"Bu sefer kazanmana izin vermeyeceğim Aymira." Şebnem bana doğru bağırırken aramızdaki mesafeyi büyütüyordu. Vakit kaybetmeden bisiklete bindim ve ben de ona bağırdım. "O biraz zor güzelim."

Pedalları hızlı hızlı çevirmeye başlarken Hakan'ın sesini arkamdan işittim. "Emin olun size yeniliyorsam sırf kız olduğunuz için."

"Yeme beni Hakan," diye bağırdı Şebnem. Gülüşlerine eşlik ederken aslında bu tabloyu özlediğimi fark etmiştim. Onlarla güzel ve kaliteli zaman geçirmek, hayatımı hep kıymetli kılmıştı.

"Özür dilerim fıstık," deyip Şebnem'e göz kırparak onun önüne geçip bağırdım. "Ama ortada bir yarış varsa onu ben kazanmalıyım. Yapım böyle benim, yapacak bir şey yok."

"Yapını yerim lan senin," diye kıkırdadı Şebnem. Keyifle gülerken pedalları daha hızlı bir şekilde çevirmeye başladım. Gölden uzaklaşırken mahalleye girdik ve hızımı düşürerek bisikleti durdurdum. Göğsüm nefes nefese inip kalkarken hemen arkamdan gelip duraksayan Hakan ve Şebnem'e döndüm. "Ben kazandım ve siz kaybettiniz."

Hakan kafasını sağa sola sallarken Şebnem'e baktı. "Bir dahaki sefere artık."

"Bana uyar."

Hava kararmaya başlarken başımı göğe doğru kaldırıp gözlerimi kıstım. "Neyse benim gitmem lazım. Babam işe gidecek yemek hazırlayacağım daha. Sonra görüşürüz dikkat edin."

Şebnem sol ayağını kaldırarak pedalı çevirdi. "Al bendende o kadar. Haydi dikkat edin," deyip uzaklaştı. Hakan'a bakarken düşünceli tavrı yeniden oluştu, bu durum canımı sıkarken direksiyonu kavradım ve dikkatini dağıtmak istedim. Bana doğru bir adım yaklaştı ve gözlerini kıstı. "Dikkat et."

"Sen de," diyebildim.

Ardından birbirimize yeniden bakmaya devam ettik. Bakışlarında tereddüt kırıntıları vardı. Bu tavrına anlam veremesem de zihnim o geceyi hâlâ canlı tutuyordu ve eminim ki o da öyle hissediyordu. Bana karşı her zaman korumacı bir tavrı olduğunu biliyordum ama sanki bu korumak adı altında toplanmamıştı. Bir şeylerden şüphe ediyordu, Kamer'le konuşmaya devam ettiğimi düşündüğünü, düşünüyordum. Ama bunda bir art niyet aramıyordum çünkü Hakan hep benim iyiliğimi isterdi. Ona kızamıyordum çünkü Kamer'i tanımıyordu, benim Kamer'e olan hislerimi de bilmiyordu.

"Neyse," dedim pedalları hareket ettirerek. "Görüşürüz."

Hakan'la vedalaştıktan sonra bisikleti evin arkasına bıraktım ve yorgun bir şekilde eve girdim. Hiç beklemeden ellerimi yıkayıp, dünden kalan yemekleri ısınması için ocağın üzerine bıraktım. Sofrayı hazırlarken, yemeklerin altını kıstım ve Alper'in odasına girdim.

Çalışma masasında ders çalışıyordu. Onu böyle görmeyi özlemiştim. İçeri girenin ben olduğumu fark etmiş olacak ki arkasını bile dönmeden önünde ki test kitabıyla ilgilenmeye devam etti. Kaşlarımı düşürdüm ve yatağının ucuna oturup onu izlemeye başladım.

"Nasıl gidiyor?" diye sordum tereddütle. Vereceği cevaptan öyle çekiniyordum ki kalbimi kırıp, beni incitmesinden korkuyordum. "İyi," dedi dümdüz bir sesle. Dudaklarımı sıktım ve başımı aşağı yukarı salladım.

"Sevindim," dedim sakince. "Okulda falan bir sorun yok değil mi?"

Başını sağa sola salladı. "Hayır."

Dudaklarımı tekrar ısırdım ve ellerimle pikeyi sıkıp güç kazanmak istedim. Haftalardır hiçbir ilerleme kaydedememiştik. Alper'le zaten normal bir abla kardeş ilişkim yoktu, o hep bana karşı mesafeliydi. Ben ona yaklaşmadığım sürece o bana dokunmuyordu bile. Şimdi bu durum o günleri bile mumla aratmaya sebep oluyordu.

"Bir sıkıntın olursa ben buradayım," deyip yutkundum. "Kardeşim."

"Bir sıkıntı yok," dedi aniden. Nefes alamadığımı hissettim ve güç bela ayaklanıp oturduğum yerden kalktım. "Neyse yemek hazır, sonra devam edersin."

Bir süre duraksadığında hevesle ona arkadan bakmaya başladım. Elini test kitabından kaldırdı ve ayaklandı. Dilimle kuru dudaklarımı çabucak ıslatıp geri çektim ve tüm yönümle ona döndüm. Bana eğreti bir bakış atıp hiçbir şey söylemeden yanımdan geçti.

Gözlerimden aniden bir yaş aktı ve daha fazlasına müsaade etmeden onları durdurup göğsümü şişirdim. Derin bir nefes alıp gözlerimi sımsıkı kapattım. Annem için. Sen bana onun emanetisin Alper, bana ne yaparsan yap senden gidemem kardeşim. Gitmem.

Mutfağa girdim ve beklemeden çorbaları koymaya başladım. Alper sakin bir şekilde yerine otururken, içeri babamın girmesiyle bedenimde

soğuk bir esinti meydana geldi. Aynı tavırla yerine oturdu ve önüne bıraktığım çorba kâsesine kaşığını daldırıp içmeye başladı. Hafif kırlaşan saçları gözlerime hitap ederken, onun bu haliyle bile gözümdeki yeri eksilmedi.

Yerime geçip oturdum ve oldukça durağan bir tavırla çorbamı içmeye devam ettim. Bazen başımı yastığa koyup düşünüyordum, acaba şimdi annem burada olsaydı yine böyle bir ortam da olur muyduk? Filmlerdeki o aile sohbetlerine ve yemek masalarına özenmekle mi yaşardım hayatı? Biliyorum çok saçma ama her gece bunun düşüyle uyumanın ne olduğunu bilemezsiniz. Fazlasına hakkım yok onu da biliyorum ama insan istiyor işte, hayal ediyor...

Sen benim hayallerimin katilisin baba.

"Yarın iş görüşmem var," dedim ürkekçe. Babam beni duymazlıktan gelerek çorbasını içmeye devam etti. "Merak etme baba, para kazanmaya devam edeceğim."

Bunu söylemekten hiç gocunmuyordum çünkü alışmıştım. Babamı kazandığım parayla susturabiliyordum, bunu hem bize daha az zarar vermesi hem de ailedeki huzursuzluğun aza inmesi için yapıyordum. Okumuyordum ve çalışmaktan başka şansım yoktu.

Alper bir süre duraksadı ve bana göz ucuyla kısa bir süre bakıp yeniden yemeğine döndü. Babam çorbasını hızlı hızlı yudumlarken kalbimin içinde dev bir tsunami dalgası başladı. Büyük dalgalar kaburgalarımın arasına doluşurken, dalgaların yanında taşıdığı fırtına göğüs boşluğumca yayılıp, kanımın hızını bozguna uğrattı.

Babam çorbasının hepsini bitirmeden hızla masadan kalktığında dişlerimi sertçe sıktım ve arkasından baktım. "İş buldum baba, bir şey söylemeyecek misin?"

Salondaki sehpanın üzerinden taksinin anahtarını aldı ve askıdaki eskimeye yüz tutmuş ceketi kavradı. Eli kapı koluna giderken yerimden hızla kalktım ve kapıyı kapatıp babamın önünü kestim.

"Baba," dedim dudaklarımı kavuran bir sızıyla. "Bir şey söyleyecek misin?"

Hiçbir şey söylemeden beni kenara doğru itti. Yalpalanırken durumu kurtardım ve kapıyı açmasına izin vermeyip yeniden önünde dikildim. "Baba iş buldum ben..."

"Kendini mi satacaksın?"

"Ne?" dedim hayatımdaki en zor cümleyi kurarken. Başımdan aşağı bir kaynar su döküldü ve tüm bedenimi kavura kavura ruhuma akmaya başladı. Dişlerimi titreterek birbirine vurdurdum ve boğazımı sıkıp kesik kesik iç çektim. "Baba..."

"Baba deme lan bana," dedi elini havaya doğru kaldırarak. "Neredeydin lan sen? Bunca zamandır kimleydin?" Gür sesinin altında yaprak gibi titredim.

O sırada Alper hızla koşup babamın kolunu kavradı. "Baba yapma."

"Bırak lan," dedi Alper'i geriye doğru itekleyerek. Boğazımı birisi sıkıyordu, bu görünmez parmakların acısı derimi soyarken karnıma saplanan ağrının altında yanmaya başladım.

Güçlükle gözlerimi babama çevirdiğimde yutkundum. "Niye bana sarılmadın hiç?"

"Sarılmak mı?" dedi yüzünü müthiş bir iğrenme hissiyle ekşiterek. "Sen kimsin lan? Ha, kimsin de sarılacağım ben sana?"

"Kızın..." Devam edemedim. Gözlerim yanmaya başlarken ağlamamak için dişlerimi dudaklarıma sapladım.

"Onun bunun altında yatan..." derken devam etmesine müsaade etmeyip ellerimi dudaklarına götürdüm ve hızla cümlesini böldüm. "Yalvarırım deme öyle," dedim gözlerimden cehennem diye düşen gözyaşlarıyla. Bak baba, gör beni. Bu yaşlar senin eserin, bu hıçkırıklar da beni sen boğdun, bu elleri ağzını kapatmak için değil de yüzünü sevmek için kullansaydım keşke.

Hızla elimi ağzından ittirdi ve yüzüme bir tokat attı. Yanağım acıyla kızarırken sarsılarak yere düştüm. Babam beklemeden karnıma ayağıyla vurmaya başladı. Yer ve gök kaynıyordu zangır zangır içimde. Ellerimin arasından kayıp giden bir çiçeğin enkazıydım ben. "Lanet olsun senin gibi bir kıza, adın çıktı lan, milletin yüzüne bakamıyorum..." Öfkesi büyüyordu. Bir sefer daha vurdu. Delirdim acıdan, kıvrandım. "Bunca zamandır neredeydin?"

"Baba yeter, vurma," diye araya girdi Alper güçlükle. Ama babam dinlemedi onu da itekleyip bir köşeye itti. Kendimi korumak için cenin pozisyonu aldım ve usul usul ağlamaya başladım. Ağladığımı görürse daha çok vurur ve beni daha çok acıtırdı fakat ben zaten çok acıyordum, nasıl daha az acırım hiç öğrenememiştim ki.

"Sırtımda bir kambursun sen benim," deyip pantolonundaki kemeri çıkarmaya başladı. Onu duydum ama durdurmadım çünkü başaramayacaktım. Bugün burada ölecektim, diri diri ölecektim. Kemeri eline doladı ve sırtıma hınçla indirdi. Keskin bir acıyla bağırdığım vakit dişlerim dudaklarımı parçalarcasına orayı ısırdı. Buna... Buna nasıl dayanırdı bir insan? Ben dayanamıyordum, ben dayanacak kadar güçlü değildim.

"Baba acıyor vurma," diyebildim nefes nefese ağlarken. Kelimeler boğazımı tıpkı bir kanser gibi çürütmeye başladı. Konuştukça bu virüs yayılıyor ve katlanılmaz bir sancı beni mahvediyordu. Tırnaklarımı halının yünlerine geçirdim ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ettim. Babam hiç acımadan bana vurmaya devam ederken gözüm beni donuk bakışlarıyla izleyen Alper'e kaydı. Ona güçlükle elimi uzattım ama bunu yapmak oldukça zor oldu. Tepkisiz bir şekilde belli bir yerde odaklanmış beni izliyordu.

Acım içime doldu, acım içimden taştı.

Babam elindeki kemeri yere bıraktı ve kolumdan tutup beni ayağa kaldırdı. Doğru düzgün duramadım karşısında, yıkılacaktım çünkü beni öldürmüştü az önce. Sırtımdaki izler avuç içlerimden çalmıştı, derindi ve silinmeyecek gibiydi. Bunu hissediyordum. Ağzımın içine dolan kan torbacıkları dudaklarımın kenarını boyamaya başlarken ona yaşlı gözlerle baktım.

Ona bir harabe gibi baktım.

Yıkık, dökük bir harabe gibi.

"Söyle kimin yanındaydın bu zamana kadar?"

"Neden baba?" diyebildim ağlayarak. Dinin gözyaşlarım, akmayın artık çünkü kimse sizi görmüyor. "Neden bana sahip çıkmadın?"

"Başlatma sahip çıkmasından lan!" deyip kolumu hızla savurdu. Omurgalarım yanıyordu, yanağım cehennem kuyusuna düşen bir taş gibi alev almıştı. Ölümün kokusunu alıyordum, ölümün sesini duyuyordum. Azrail kapıda bekliyor baba, bırak gideyim. Bu sefer kendimi öldürmeme izin ver.

Gözlerinde kanlar birikmiş, yüzünde karanlık bir mazi yatıyor baba. Sırtında derin bir yara izi var, sözlerin bıçak gibi keskin ve acımasız. Söyle baba, yoksa Azrail'im sen misin benim?

"Kime sattın bedenini?" Tam o anda son mermiyi de kalbime sıktı ve beni tamamen soyutlayıp bitirdi. "Söyle diyorum sana?" diye bağırdı alev kusarcasına. Baygın bir tavırla ayakta durmaya çalışırken dişlerini

sıktı ve elini tekrar kaldırıp diğer yanağıma da sert bir tokat atıp beni kapı ağzına düşürdü. Ellerimle soğuk parkelere dokunurken büyük bü-yük öksürerek, ağzıma dolan kanları boşaltmaya başladım. Bir yandan öksürüyor diğer yandan delirmişçesine ağlıyordum. Kanın tadı dişleri-min arasını doldurmaya başlarken aralanan kapıyla irkildim.

Kamer...

Açılan kapı evde büyük bir deprem etkisi oluştururken Kamer şok olmuş gözlerle yanıma eğilip ellerini titreterek yüzüme dokunmaya ça-lıştı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim, beni daha önce hiç böyle görmemişti. Acıyla yutkunduğunda, gözlerimi kapattım ve ağlamaya devam ettim. Bakma bana öyle gözünü seveyim, bakma. Bakıp da öl-dürme daha fazla.

"Ki-kim yaptı?" diye sordu kekeleyerek. Ağlamam büyüdü. Çığ-lıklarımı susturmak istedim ama o kadar çoklardı ki hangi biriyle baş edeceğimi bilemedim.

"Bu piçe mi sattın lan kendini?"

Babam delirmişçesine bağırırken Kamer gözlerini kapattı ve derin bir nefes alıp hızla ayaklandı. Elleriyle babamın yakasını kavrayıp ona kafa attı. Gözlerim şaşkınca aralanırken Kamer vakit kaybetmeden ba-ğırmaya başladı. "Nasıl vurabildin lan ona? Nasıl kıyabildin lan?"

Babam geriye doğru sendelerken Kamer buna müsaade etmeyip ya-kasını tekrar kavradı. "Öldürürüm lan seni. Duydun mu?"

Kamer beklemeden babamın suratına bir yumruk attı, beklemedi bir tane daha attı, bir tane daha...

Yumruk sesleri odayı çınlatırken ağzımdan akan kanları elimin ter-siyle silip üzerime sürdüm. Toparlanmaya çalışırken gözüm yine Al-per'e kaydı. Donakalmış bir şekilde hâlâ aynı yörüngeyi çiziyordu. Göz bebeklerinin içinde görebildiğim acının en çaresiz tonu göz bebekleri-me ulaştı.

Kardeşim, kalbim acıyor hissediyor musun?

Kardeşim, kalbin acıyor hissediyorum.

"Bir daha," dedi Kamer babamı ayakları altına alıp üzerine eğilerek. "Bu kıza yaklaşırsan," deyip yüzüne sert bir yumruk daha geçirdi. "Seni öldürürüm."

"Kamer," dedim sessizce. "Yapma..."

Kamer dev bir hiddetle, "Yapacağım her şeyi yapacağım," deyip ba-bama vurmaya devam etti. "Öyle bir yapacağım ki ölmek için benden yardım dilenecek."

Babam karnına saplanan yumruklarla yüzünü ekşitirken başını yan yatırıp yattığı yerden baktı. Ağzının kenarından süzülen kanlar yüzü-ne bulaşarak köpük köpük zemini boyamaya başladı. Kamer babamın yere attığı kemeri fark edince tüm hiddetle eğilip kemeri kavradı.

"Bununla mı vurdun? Nasıl kıydın lan? Nasıl kıyabildin şerefsiz?"

Kamer öfkeden gözü dönmüş bir şekilde kemeri eline doladı ve ba-bamın sırtına vurmaya başladı. Babamın dudaklarından o cümle yayı-lırken elini bana doğru uzattı. "Kızım."

Kızım?

Bana kızım dedin... Bana yıllar sonra hayalini kurduğum kelimeyi bahşettin. Geç oldu ama baba, ölüm korkusuyla sarsılan bir bedenden hayır gelmez artık. Şimdi gelip bağrına bassan da beni, faydası yok biliyorum.

"Kızım deme lan ona, o senin hiçbir şeyin artık," dedi Kamer baba-mın ağzından kan kusturmaya devam ederek. "Madem babalık yapa-mayacaksın niye kendine babayım diyorsun lan? İt oğlu it."

"Kamer dur," dedim güçlükle ayağına dokunarak.

"Bırak beni," dedi yüksek sesle. "Sana yaptıklarına alkış mı tuta-yım?"

"Yapma..."

Babam öksürmeye başlarken dizlerimin üzerinde yürüyerek Ka-mer'in önüne geçtim. Kamer sinirle elini yumruk yapıp duvara ge-çirirken babamın önünde durdum. Ağzından kanlar akmaya devam ediyordu.

Ama sorun şu ki; hiçbir şey hissedemiyordum artık. Acıdan başka his yok yüreğimde, o da zaten doğduğum andan beri benimle. Beni sen hissizleştirdin baba, evet bunu sen yaptın. Kalbimdeki bu oyuk se-nin, sırtımdaki bu izler senin, dilimdeki bu yara senin. Tüm acılarımın gölgesinde senin adın yatıyor baba, sevinçlerimin boynu bükük kaldı. Onlara da acılarıma sahip çıktığın gibi çıkamadın.

"Baba," dedim başımı eğip yaşlı gözlerinin içine bakarak. "Beni bi-liyor musun?"

Bir kız çocuğunun dudaklarından bundan daha ağır ne dökülebilirdi ki? Kalbimi defalarca kurşuna dizseler ne fayda, sen beni kalpsizliğinle öldürdün baba.

"Hı?" dedim sessizce.

Dudakları titredi. Kanın kokusu hiç bu kadar canımı yakmamıştı. Gözlerimin önünde ölüyorsun baba, dokunamıyorum mutlu musun? Ulaşamıyorum sana mutlu musun? Beni yok ettin, beni paramparça ettin mutlu musun?

"Neden baba, ben sana ne yaptım?" dedim kırık bir sesle. Kamer'in yorgun ve sinirli nefesi kelimelerimle onu durdurmuştu.

"H-hiç," dedi kesik kesik. Dişlerimi sıktım ve gözlerimi kapatarak damağıma yapışan kanı yudumladım. Bu çok kötüydü ama farkında bile değildim. "Neden hayatımı cehenneme çevirdin? Zaten annesiz cennetin kokusuna uzaktım, sen neden beni cehennemin kapısına sürükledin?"

Bir gün şu durumda olacağımız aklımın ucundan bile geçmezdi. Babamdı... Kırardı, kızardı, söverdi yüzüme bile bakmazdı ama babamdı işte. Varlığını sadece hayallerimde yaşattığım, ona bu kadar yakınken kokusuna muhtaç kaldığım, gülüşü için tüm gülüşlerimi feda edeceğim adamdı.

Şimdi yok. Şimdi her şey yok oldu. Sorumlusu sensin baba, mutlu musun?

"Gel dediğinde, ayaklarım yara olsa da koşmadım mı? Konuş dediğinde, ağzım kan kussa da bağırmadım mı? Üşüyorum dediğinde üzerimdeki yorganı sana vermedim mi?" deyip ellerimi kır saçlarına doğru götürdüm. Parmak boğumlarıma süzülüp, derimin kıvrımlarında kuruyup kabuk bağlayan kan lekeleri babamın saçlarını reddetti. Elimi aynı güçsüzlükle geriye çekerken, "Ne yaptım ben sana?" diye fısıldadım.

"Öl-ölü..."

"Ben de öldüm baba, hem de defalarca," dedim düz bir sesle. Sesim hiç olmadığı kadar tınısız çıkmıştı. "Korkma baba ölümden korkma, ben korkmuyorum," deyip başımı hafifçe omzuma doğru yatırıp kıkırdadım. "Çünkü zaten ölüyüm."

Bir iki kez daha gülmeye devam ettim ve duraksayıp dudaklarımı ısırdım. "Hem de Azrail'im sensin. Gurur duy, gurur duy baba. Beni

bu hale sen getirdin, gurur duy baba ayakta tutmaya çalıştığım bedenimi bir çırpıda yerle bir ettin... Gurur duy..."

Burnumu çektim acı acı. "Annem olsaydı yine mi görmezdin beni?" dedim ve başparmağım ve işaretparmağımın uçlarını birleştirip babamın gözüne tuttum. "Şu kadarcık da mı?" Babam öksürmeye devam ederken dudaklarımı yaladım ve dizlerimin üzerinde geri geri yalpalamaya devam ettim. "Keşke babam olmasaydın. Keşke seni hiç tanımadan ölseydim."

Ardından gözlerimden bir damla daha yaş aktı ve Kamer'in elleri belimi kavrayarak beni doğrulttu. "Babam değilsin artık..." dedim kalbimin üzerindeki pası silerken. "Benim babam öldü."

O, yerde kıvranırken Kamer beni kendine çekti ve elimden tutup kapıya doğru yöneltti. Bayılacaktım, yaşamın külleri üzerime esmeye başlamıştı. Yangının içine sürüklediğim bedenim küle dönüp yine kendi küllerim de beni boğmaya başladı.

"O ka-kapıdan çıkarsan bir daha asla geri dönemezsin..."

Babamın sesiyle duraksadığımda Kamer dişlerini birbirine vurdu ve hızla arkasını döndü. "Siktir git lan. Bir daha değil kızının adını duymak, varlığını bile hissedemeyeceksin."

Bitkin bir şekilde Kamer'in önüne geçtim. "Ben bu kapıdan hiçbir zaman içeri giremedim ki zaten baba. Şimdi çıksam da fark etmezsin yokluğumu," deyip fısıldadım. Kafamı sağa sola salladım usul usul. Bu bir bitiştir, acının kırık tebessümü. "Hak etmedim. Hak etmedim baba."

Ona son bir kez baktım, suratında ruhumu son kez görüp ölü bedenimi ondan teslim aldım. Ona son kez baba deyip arkamı döndüm.

Alper istifini bozmadan aynı şekilde otururken ağlamaya başladım ve yanına koşamadan kendimi dışarı attım.

Kamer'in arabasına doğru ağlaya ağlaya yürürken Kamer zaman kaybetmeden kapıyı açtı.

"Aymira, Aymira..."

Duyduğum sesle irkildim ve adımlarımı geriye itip arkama baktım. Şebnem üzerime doğru koşuyordu. Onu görünce ağlama hissim artu ve koşup ona sarıldım. "Ne oldu sana?" diye sordu korkunun yanında getirdiği telaşla.

Cevap veremeden ağlamaya devam ettim. Elleri sırtımdaki yerini alınca bana sımsıkı sarılmaya başladı. "Canım benim, canım..."

Dudaklarımı kemirmeye başladığımda ondan ayrıldım ve kanlı ellerimle gözümden akan yaşları silmeye başladım. "Olmadı Şebnem. Babam yendi beni..." Şebnem ağlamaya başladı. "Yenmekle kalmadı öldürdü." Şebnem'in elleri darmadağın olan saçlarıma gitti. "Kardeşim benim."

"Kardeşim..." dedim fısıltıyla. Artık ayakta duramıyordum, dengemi kaybederken Kamer beni hızla kavradı ve arabaya oturttu. Şebnem yanıma gelip ellerimi tuttu. "Geçecek her şey geçecek..."

Suratımda buruk bir tebessüm yeşerdi. "Alper'e göz kulak ol olur mu? Ben gelip alacağım onu ama şimdi olmaz. Şimdi benimle gelemez ki," diye ekledim. Bu gecenin özeti dudaklarımda, dudağımın çukurunda büyüttüğüm kanayan yarada saklıydı.

Şebnem kafasını salladı ve bana güven vererek ellerini ellerimden çekti, ardından Kamer'e döndü. "O artık sana emanet."

Kamer kapımı kapattı ve bir şey söylemeden Şebnem'e baktıktan sonra karşısından ayrılıp sürücü koltuğuna oturdu. Şebnem ellerini cama dokundurduğunda ellerimi güçlükle cama dokundurup ona gülümsedim.

Gözüm yaşlı kardeşim, kalbim gibi o da hiç kurumadı.

Kamer arabayı saniyeler içinde çalıştırdı ve hızla evden uzaklaştı. Her şeyi geride bırakmıştım sanki ve eteklerimden dökülen taş değil, yüreğimin ta ortasıydı. Başımı cama yasladım, ağlamaya devam ettim. Sessiz sessiz ama bir o kadar da gürültülüydü hıçkırıklarım. Yanağımdaki parmak izleri hâlâ canlıydı, sırtımdaki yara izleri hâlâ kabuk bağlamamıştı. Kamer bana doğru döndü. Elimi sabırsızca kavradı ve dudaklarının üzerine götürüp öptü. Gözlerimi kapattım ve kirpiklerimin arasından çeneme doğru süzülen o damlayı dinledim. "Az kaldı güzelim dayan, dayan az kaldı saracağım yaralarını, dayan bitireceğim tüm kâbuslarını... Sadece dayan."

Dayanamıyorum Kamer. Ben artık hayatımın bir bez parçasından farksız oluşuna şahit oldukça, ayak bastığımın her yerin kâbusum olmasına dayanamıyorum.

Bir sana dayanıyorum, bir de hâlâ var olduğuna inanmak istediğim umutlarıma.

"Bir daha seni bırakırsam, senden vazgeçersem eğer kendimi öldürürüm," deyip ellerimi bırakmadan diğer eliyle arabanın kontrolünü sağlamaya devam etti. "Artık seni ölsen de bırakmam," diyerek kelimeleri birbirine düşman etti ve bizi sonsuz bir âna hapsetti. "Ölsem de bırakmam."

Onu duydum, onu dinledim defalarca. Daha kaç kez ölecek ve dirilecektim bilmiyorum ama bunun tek seferliğe mahsus olmadığını da biliyordum çünkü ben nefes alırken bile boğuluyor, kaçarken bile yakalanıyordum kedere. Ağlamak yetmiyordu artık, gözlerim buna alışmayı geçeli çok oluyor ve bu her seferinde ölüp ölüp diriliyordu.

Yaktıkları yeri iyi etsinler istiyordum ama yarayı açanlar kapatamayacakları kadar korkaksa gelmiyordu elimden hiçbir şey. Gözyaşlarım kalbimin ateşini söndürmeliydi fakat bunu yapamamıştı bile zira kalbimdeki ateş bile donmuştu sevgisizlikten. Kamer... Bana bir şeyler söyle sadece. Ben ölüyorum, sen de ölme diye ölüyorum ikimiz adına ama merak ediyorum: Ölürsen bırakabilir misin yine?

Fakat bu sefer ölen benim sevgilim,

Yine ve yeniden dirilemeyen benim,

Yaşamaya başladığım gün demiştim,

Ta o günden beri her gün ölüyorum.

Ellerinde közden yoğrulmuş bir hançer kalbime saplanıyor

Buna direnemiyor, buna karşı koyamıyorum.

Sonra ayağımın altındaki taşlar yerinden oynuyor.

Cevfe doğru düşüyorum.

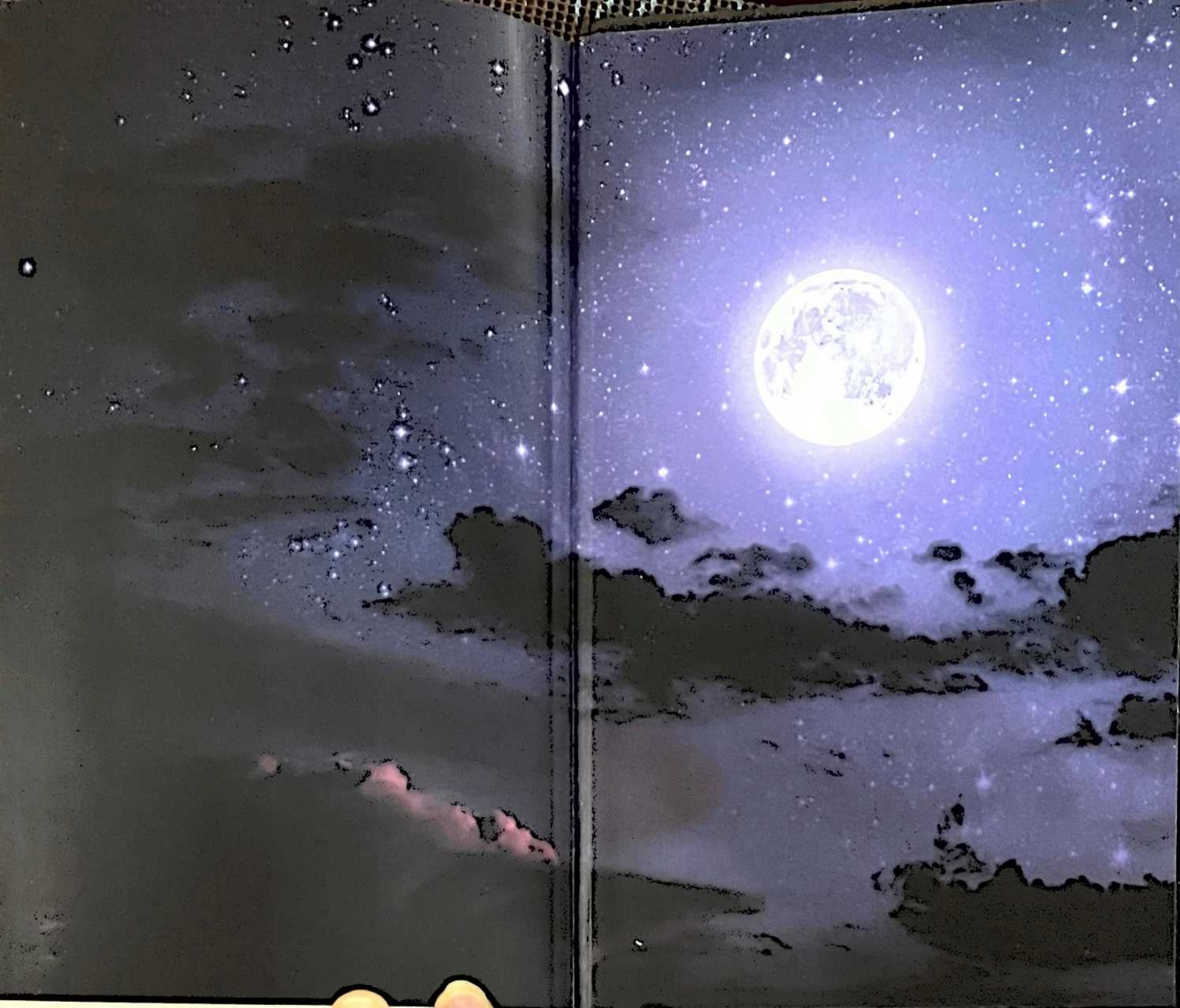
Burası karanlık bir vadiymiş meğer,

Ay, güneşi öldürdüğü vakit anlıyorum.

Devam edecek...

VEDA CADDESİ 1, CEVF; PLAYLİST

Ufuk Beydemir – Ay Tenli Kadın
Lana Del Rey – Born To Die
Red – Already Over
Banks – Waiting Game
Eylem Aktaş – Akşam Olur Karanlığa Kalırsın
Birdy – Strange Birds
Fleurie – Breathe
Gripin – Aşk Nereden Nereye
Mor ve Ötesi – Bir Derdim Var
Emre Aydın – Son Defa
Skylar Grey – Coming Home
Şebnem Ferah – Sigara
Manga – Dursun Zaman
Mehmet Güreli – Kimse Bilmez
Cem Adrian & Aylin Aslım – Herkes Gider mi?
Leyla The Band – Yokluğunda
James Bay – Let It Go
Cihan Mürtezaoğlu – Bir Beyaz Orkide
Snowmine – Hologram
Thurisaz – A Glance Of Misperception
Thurisaz – Past Perfect
Billie Eilish & Khalid – Lovely
Sleeping At Last – Moon
Lord Huron – The Night We Met
Sezen Aksu – Vazgeçtim

6 Temmuz 1997'de Ankara'da doğdu. Hayatını Ankara'da sürdüren yazar, Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesinde Türk Dili ve Edebiyatı okumaktadır. Küçük yaşlardan beri yazma tutkusunu içinde barındıran yazar, bunun ruhunu besleyerek ona iyi geldiğine inanmaktadır.
İlk hikâyesi, 2015 yılında okurlarıyla buluşmuştur. Serinin ilk kitabı olan *Veda Caddesi, Cevf* yazarın ilk basılı eseridir.

EPHESUS

Yeni bir hayat başlıyor,
her gün yeniden ölebilmek için.

Adımları onu daha önce hiç bilmediği bir caddenin başına itti ve bileklerinden başlayıp kalbinin orta yerine kadar o caddenin kaldırımlarına kelepçelendi. İlk endişe bedenine, ilk acı kalbinin rahmine düştü. Sancılardan yoğrulmuş ruhu, böylesi bir ateşe ilk kez tanıklık etti.

Yer ve gök yer değiştirdi, güneş söndü, rüzgâr delicesine esti ve adımlarının altındaki zemin kayarak onu bambaşka bir dünyaya hapsetti. Her şey bu karanlık gecenin çıkmaz sokağında meydana geldi. Göğün göğsünde bir kamer belirdi, onun körleşmiş yüreğine sanki bir pusula gibi ışık oldu, yön oldu, can oldu.

Adımları hızlandı; elini, tökezleyen kalbinin üzerine koydu. Orası, evet, tam da orası acıyordu. Yıllardır kalbinin değişmeyen, orayı yuva diye öğreten duygusuna yenilmemek için derin bir nefes aldı. Bu seferki kuvvetli, şiddetli ve öfkeliydi.

"Bir kere düştün yoluma, öylece gidemezsin. Hayat seni bıraktı avuçlarıma, tutmazsan düşersin. Yaşanacak çok şey var. Çünkü burası Veda Caddesi, çünkü burada her veda bir merhabayla başlar."

THG
0666321
RLB

EPHESUS

9 786057 583734